2 in 1 Bd. et Index v. ca 3501.

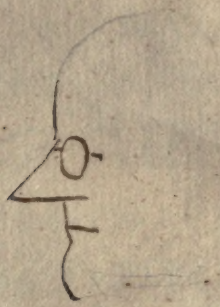

THEOCRITI

RELIQVIAE
VTROQVE SERMONE

CVM SCHOLIIS GRAECIS

ET COMMENTARIIS INTEGRIS

HENRICI STEPHANI, IOSEPHI SCALIGERI

ET

ISACI CASAVBONI

CVRAVIT HANC EDITIONEM
GRAECA AD OPTIMOS CODICES EMENDAVIT
LIBROS TRES ANIMADVERSIONVM
INDICESQVE VERBORVM THEOCRITEORVM
ADDIDIT

IO. IACOBVS REISKE

Ex Egidyi Libris

VIENNAE ET LIPSIAE
SVMTVS IO. FRID. IAHN
TYPOS LOCAVIT G. A. F. LOEPER
1765.

PA
4442
A2
1765

LIBRARY
MAY 16 1963
UNIVERSITY OF TORONTO

840938

VIRO

ILLVSTRI, MAGNIFICO

IVRIS CONSVLTISSIMO

IACOBO HENRICO BORN

DOMINO IN WILDENBORN

ET SVXDORF

TRIBVNALIS PROVOCATIONVM

COMITI, IN CVRIA PROVINCIALI,

ET IN IVDICIO SCABINORVM ITEM

ASSESSORI, CIVITATIS LIPSIENSIS

CONSVLI, TEMPLI ET SCHOLAE

AD D. NICOLAI

CVRATORI

PATRONO SVO

PLVRIMI FACIENDO

THEOCRITI HANC EDITIONEM

A SE CVRATAM

D. D. D.

IO. IACOBVS REISKE

VIRO

ILLVSTRI, MAGNIFICO

IVRIS CONSVLTISSIMO

IACOBO HENRICO

BORN

DOMINO IN WILDENBORN

ET SVXDORF

TRIBVNALIS PROVOCATIONVM

COMITI, IN CVRIA PROVINCIALI,

ET IN IVDICIO SCABINORVM ITEM

ASSESSORI, CIVITATIS LIPSIENSIS

CONSVLI, TEMPLI ET SCHOLAE

AD D. NICOLAI

CVRATORI

PATRONO SVO

PLVRIMI FACIENDO

THEOCRITI HANC EDITIONEM

A SE CVRATAM

D. D. D.

IO. IACOBVS REISKE.

VIR

ILLVSTRIS, MAGNIFICE, IVRIS CONSVLTISSIME, PATRONE GRAVISSIME

Theocritum nonnulla mea cura expolitum illuſtri Tuo nomini inſcribere, pignus futurum meae erga Te pietatis, nil dubito. Facit humanitas et reliqua virtus Tua, ut confidam, Te non eſſe aſpernaturum munus haud uno nomine commen-

commendabile. Poetam vides ingenii dictionisque festivitate dudum nobilitatum. Graecus est. Tu vero, ut nullam partem bonarum literarum Tibi reliquisti intactam, ita in graeca praesertim literatura juventutem Tuam, sub magistro peritissimo, ita exercuisti, ut antiquitatum Atticarum partem inprimis difficilem atque obscuram scriptionibus aliquot academicis, magno cum doctorum hominum applausu, dares illuminatam. Lipsia peperit hoc munus, patria Tua, Tibi carissima, cui nutricationis tam lautam reddis mercedem, ut nulla dies abeat, qua Tu non egregie de illa Tua matre mereare; quae Te, quae majores Tuos tulit, viros clarissimos, antiqua nobilitate, quos summis quibusque functos vidit honoribus, et habuit, ut optime de se meritos, ita carissimos. Sed haec tua Lipsia, tametsi alias optimorum librorum ex nullo non doctrinarum genere ita est ferax, ut ipsa quoque sedulitate graecorum et latinorum auctorum edendorum cum Batavis et Anglis contendere possit, qui regnare hoc in genere velle videntur, nondum tamen ad hoc diei Theocritum

tum dederat. Sed compensavit hanc cunctationem diligentia et magnificentia. Mundities chartarum ea est, is typorum nitor, ea denique cavendis mendis adhibita est diligentia, ut nulla facile sit alia Theocriti editio palmam solertiae typographicae huic praereptura. Accedit ab industria quadam mea commendationis aliquid. Quod penes Te quidem, ut Tu mei es amans, non est nullo loco. Venis ipse Tu quoque in partem meritorum. Facilitati enim Tuae codicem Theocriti, manu exaratum, debeo, quem Tu mecum communicasti ex Amplissimi Senatus, cujus Tu princeps es, bibliotheca depromtum. Quid itaque dubitem, quin Tu sis hoc navitatis meae documentum eadem amplexurus benevolentia, qua reliquos meos in literis conatus amplecti soles. Non nunc evagabor in laudes Tuas; quae cum sint amplissimae, clarissimaeque, neminem fugiunt nostrorum civium, et infantiam meam aspernantur. Hoc unum agam, ut testatum omnibus memorem meum animum faciam, cui nulla dies jucundam eripiet recordationem beneficiorum, quibus Tu, multisque et magnis, me-

que

que ludumque illum literarium ornasti, in quo, sub oculis Tuis, juventutem civicam bonis artibus imbuere studeo. Perge porro, ut adhuc feciſti, meque, collegasque meos, et juvenes, in hoc ludo, fidei Tuae commiſſo, bonis literis operantes, caritate paterna fovere, et commoda noſtra tueri. Faxit Deus, ut Tui, ut Schola, quam ecquid eſt cur dubitem Tuam appellare, ut cives univerſi, ſapientia vigiliisque tuis tuti, Te ſalutis ſuae vindice, multos per annos, alma pace, rebusque omnibus ſecundis utantur. Scripſi Lipſiae d. 25. Martii 1765.

LECTO-

LECTORI DOCTO ET AEQVO

S. P. D.

I. I. REISKE.

Fortunam in rebus humanis multam versari, scimus omnes, ab usu quotidiano docti. Saepe eveniunt, quae tu minime speraſſes. Saepe rursus a votis, a spe atque destinatione tua longe jaces. Quod idem in Theocrito mihi quoque accidit. Nunquam mihi, ne per somnium quidem, in mentem venerat, edendi hujus poetae neque spes neque consilium. Sors tamen, nescio quae mea, ad eum me vocavit, eumque mihi objecit, alia omnia cogitanti. Institor librarius, qui sumtus huic novae Theocriti editioni erogavit, artifici illi, cujus typos et operas ei excudendae conduxit, per literas in mandatis dederat, (nam Viennae Austriacae fixas habet fortunarum sedes) ut homini, quem ipse idoneum judicaret, correctionem mendarum typographicarum demandaret. Ille itaque, cum esset imprimendi faciendum initium, ad me venit, hominem sibi multo et diuturno usu cognitum, percunctandi ergo, esset ne mihi

 animus,

animus, et otium, mendas typographicas e foliis a prelo calentibus tollendi. Ego ſine cunctatione condicebam operam meam, quod exiſtimarem, non alias mihi fore, quam correctoris, quem appellitant, partes in hoc negotio gerendas. Praeterea ita de me ſtatuo, ut nihil indignum mea perſona habeam, quo literae ornentur illae, quibus me conſecravi. Similibus aliis operibus, et noviſſime Homero Erneſtiano, eandem operam impenderam. Facile itaque patiebar, prouinciam mihi demandari, quae facilis geſtu et peractu videretur. Sed ipſo in opere graviſſimam deprehendi, et errorem meum experiundo didici. In ipſo ſtatim, quod primum emendandum exhibebatur, folio ſentiebam, ſi quis alius vetuſtus auctor vitiis librariorum contaminatus adhuc circumferretur, eum vel maxime Theocritum eſſe. Veniebat in mentem, folia ſingula quaeque, ut corrigenda mihi traderentur, ad editionem Romanam, quam inter libellos meos habebam, exigere, et tuli ejus rei magnum fructum in ipſo ſtatim primo Idyllio, verſu 102. Ex illo verſu diſcebam, vulgares Theocriti libros tam non non eſſe emendatos, quam par erat eos eſſe, poſt Stephanos, Caſaubonos, Heinſios. Ea res animum mihi addebat, ut origines vulgaris lectionis indagarem, hoc eſt illius ab Henrico Stephano conſtitutae, poſt quem, ut alias, ita in Theocrito quoque nihil eſt novatum; ſeu quod recentiores editores in fide et doctrina Henrici, quae, omnium confeſſione, maxima eſt, acquieſcerent, et ne ſuſpicarentur quidem eum falli usquam potuiſſe: ſeu quod libris vetuſtis carerent, ſeu quod laborem eos inſpiciendi defugerent, ſeu denique, quod nefas ducerent, a lectione Stephano probata vel latum unguem diſcedere. Suſcepi itaque menſe Decembri anni ſuperioris 1764. (nam eo menſe initium imprimendi factum eſt, et ego ad hanc provinciam

ciam ſum vocatus) ſuſcepi ergo illo temporis, ſane praecipiti, articulo moleſtam hanc operam vetuſtos libros cum junioribus comparandi. Vetuſti mihi ſunt, qui editionem ab Henr. Stephano in Poetis Graecis Principibus curatam, anteceſſerunt. Romana a Zacharia Calliergo profecta, domi meae, quod modo dixi, erat. E Bibliotheca Ampliſſimi Senatus Lipſienſis editionem, quae omnium mater eſt, Aldinam, unaque codicem calamo exaratum, accepi. Sed caeterarum nulla mihi ad manus fuit, et aegre carui Florentina, vel Iuntina, ad quam Stephanus haud raro provocat. Ex his duabus vetuſtis editionibus, quae tamen facile omnium loco poſſint eſſe, (nam alia ſubſidia, de quibus ſtatim pluribus dicam, ſerius acceſſerunt) Theocriti verba, quem textum vulgo uſurpant, emendavi. Neque poenitet operae impenſae, cujus fructum tuli majorem etiam, quam ſperaveram. Ex ea enim opera intellexi, vetuſtis illis editionibus, quae paulo poſt artis typographicae exordia curatae ſunt, ab hominibus religioſioribus, quam juniores fuerunt, ineſſe multas bonas lectiones, a junioribus aut ignoratas, aut ideo contemtas, quod earum vim et praeſtantiam non perſpicerent. Saepe ſubit animum meum miſeratio adverſae ſortis, qua, cum Theocrito reliquisque bucolicis graecis, omnes omnino vetuſti auctores utriusque linguae uſi ſunt, quibus, incredibile dictu eſt, quam multa et quam tetra vulnera juniorum editorum, ſeu imprudentia, ſeu levitas, ſeu pigritia, ſeu temeritas et oſtentatio ingenii, inflixerit; quae vulnera, vel flagitia potius a ſegnibus, et ſecuris, et ſat habentibus, a majoribus accepta bona fide reddere, dum praefatiuncula addenda, jejunisque quibusdam notulis adſpergendis famam editorum aucupentur, et rem familiarem locupletent, conſervantur, foventur et per manus ad ſeram poſteritatem traduntur,

cum possent e vetustis primigeniis editionibus sanari, modo eas inspicere nil pigeret, aut nossent bonis ibi absconditis uti. Sed dedecus est hujus saeculi, in hac luce literarum, in hac bibliothecarum opulentia, non ferendum, esse in hominibus doctis, quorum pudet pigetque ignaviae, qui, cum auctorem aliquem veterem typis renovare velint, praesertim si quis adhuc est corruptior, cujusmodi sunt in vetustis auctoribus non pauci, etiam creberrimis quidam editionibus contriti (quod vix fidem inveniat,) tum exemplum ejus aliquod triobolare, de genere viliſſimo, mendosissimum, quod sibi perire animo ferant aequissimo, tradant operis imitandum, et mendarum typographicarum elimationem amico cuidam suo, juveni haud doctissimo, aut mercenario servo, committant, cujus fidei securi indormiscant. Videte audaciam ejusmodi hominum, existimationem suam pari loco, atque commoda literarum, hoc est nullo, habentium. Editionis, quam titulus ab ipsis curatam mentitur, ne folium quidem prius oculis vident, quam editio praelo liberata venalis exponitur. Eo quidem modo veteris cujusque auctoris editorem se ferre cujusque sit. Ea vero laus, aut nulla est, aut perexigua. Ego equidem eam mereri nolim, et persona mea indignam judicem; qui ita statuam, cui homini docto sua dignitas cara sit, et qui aequalium suorum posterorumque commodis studeat, bonaque fide de ornandis et amplificandis bonis literis cogitet, eum decere, non ut alienae fidei ita supinus indormiat, sed ut ipse quaerat, quid verum sit et genuinum, et domo afferat, unde vetustus quisque auctor emendatior, ornatior et illuminatior prodeat.

Haec hactenus. Erunt tamen contra qui sedulitatem meam improbent, et pro importuna atque vaesana traducant. Quos rogatos velim, primum ut cogi-

tent

tent, si Henrico Stephano, si Danieli Heinsio id licuit, qui sibi sumsere, ut pro arbitrio suo textum Theocriti mutarent, saepe idonea sine causa, idque inulti tulere, mihi quoque hoc licere debere. Nam aut stultitiae et imperitiae esset, aut invidiae, idem factum in aliis laudare, in aliis insectari odiis et convitiis. Deinde, ut a carpendo tantisper sibi temperent, donec ipsi Theocritum diligenter legerint, et nostros animadversionum libellos cum eo compararint, quibus hoc consequi studui, ut, quid discriminis lectionum in libris Theocriteis versetur, in brevi quasi tabula cerni, quid in quaque lectione veri aut falsi insit, dijudicari, et sicubi latinus interpres a sententia poetae aberrasset, deprehendi possit. Haud infitiabor subitariam et deproperatam hanc esse operam. Non enim plus otii ad hoc totum concinnandum relictum mihi fuit, quam paucorum mensium spatium, illorum puta, quibus haec Theocriti nova editio inter manus operarum versata est. Quo factum est, ut paene imparatus ad hoc negotium gerendum accederem. Non eram Theocriti lectione tritus; non abundabam vetustis ejus editionibus, aut lectionibus e codicibus manuscriptis excerptis; alienus tota vita fui ab usu veterum grammaticorum graecorum; quorum usus tamen in praecipuis habetur praesidiis atque adminiculis ad rem eiusmodi prospere gerendam; libris juniorum, qui Theocritum seu data opera, seu obiter tractassent, non eram instructissimus; carebam otio eos libros, qui in potestate mea essent, diligenter perscrutandi; plane nihil ad hunc poetam in adversariis annotatum habebam. At vel sic tamen satis magnam emendationum et animadversionum silvam ipsa praestitit comparatio trium Theocriti librorum, qui, quod sciam, sunt principes. Hi sunt Aldinus, Romanus, et Henrici Stephani; de quibus pauca quaedam praefari expedit.

Aldina

Aldina mihi ad manus fuit illa, quae subscripta in fine voluminis habet haec verba: „Impressum Venetiis characteribus ac studio Aldi Manutii Romani, cum gratia etc. MCCCCXCV. mense Februario.„ Primam hanc ajunt esse: Sitne nec ne, pro certo non dixerim. Nam in Bibliotheca Graeca Fabricii bis nominatur editio Aldina 1494. et in Catalogo Bibliothecae Lugduno Batavae perhibetur ibi exstare editio A. 1493. Sunt huic editioni multae propriae laudes, splendidi typi chartaeque, compendia scripturae graecae haud pauca, in aliis libris prelo excusis raro obvia, lectiones quam plurimae probae et genuinae, a quibus juniores editores sine causa discesserunt. Ex hoc libro multis Theocriti locis primigenium colorem reddidi. Et magna debet ejus ad nos esse auctoritas, quia Aldus in praefatione ad Baptistam Guarinum Veronensem nihil a se emendatum, sed omnia fideliter e libris suis manuscriptis expressa et reddita esse affirmat. Verba ejus legi possunt in Voluminis XII. Bibliothecae graecae Fabricianae p. 606. ubi tota praefatio illa recusa est. Ordine carmina Theocritea hic Aldinus liber plane alio exhibet, quam quo in vulgaribus libris post Stephanum auctorem leguntur. Quem Aldinum ordinem alio loco describo. Intermistae sunt Theocriteis carmina Bionis et Moschi. Sed rursus ei desunt non pauca, quae postmodum Zacharias Calliergus primus in lucem produxit. Scatet item mendis crassis, quas tamen paene omnes in libellum meum animadversionum contuli, ut jam carere aequo animo possint Aldino codice, si qui eo destituantur. Est in eo etiam hoc singulare et plane mirabile, quod locos duos iterat, et cum magna etiam lectionis diversitate, totidem alios contra omittit. (v. ad Idyll. 18. et ad Moschi Megaram dicenda.) Suspicor tamen supereſſe quaedam Aldini codicis exempla, quibus ille

insignis

insignis et rari exempli error sit detractus. Nam I. Adamus Schierius, V. C. Gymnasii Schoeningensis in agro Helmstadiensi Rector, in editione, quam curavit, reliquiarum Bionis et Moschi, ad illos ipsos locos, qui codici Aldino ei, quo ego usus sum, desunt, affert ex eadem Aldina lectiones a vulgari discrepantes. Vsus autem sum indulgentia virorum Amplissimorum et Clarissimorum, Iacobi Henrici Bornii, et Wendelini Neuhausii ICC. codice illo Aldino, quem servat Bibliotheca ab Ordine Amplissimo Civitatis Lipsiensis studiosorum usibus aperta. Quo cum codice modis omnibus consentit ille, quem bibliotheca tenet illa, quam item Vniversitas literarum in urbe nostra florens in Collegio Paulino publice dedicavit. Nolite lectores suspicari illi codici Aldino, qui mihi ad manus fuit, aliquid foliorum detractum esse. Nihil est. codex est integer, et plenus. lacunae illae mediis in paginis incipiunt.

Postquam haec iam exaraveram, et operis excudenda dederam, venit in mentem, quo me hoc dubio liberarem, adire virum excellentis doctrinae famaeque, Ernestium nostrum, penes quem Theocritum Aldinum esse mihi constabat. Et cessit res ex voto. Exponebam viro summo meam de discrepantia exemplarium Aldinorum dubitationem. Res ei mira videri. Negabat sibi occurrisse mirificum illum errorem, tametsi librum suum Aldinum cum Heinsiano non indiligenter comparasset. Permittebat denique librum suum mihi inspiciendum. Statim patuit illas ambas editiones Aldinas, tametsi annum eundem praeferrent, seu mentirentur, mirifice inter se discrepare. Exponam suo loco diversitates lectionum ex utroque exemplo. Nunc satis habebo quaedam afferre ad universam constructionem pertinentia, quae alia in alio est exemplo Aldino. Ad p. usque 77. seu Κηριοκλέπτην ambo libri Aldini, qui mihi ad manus fuere,

Sena-

Senatorius et Erneſtianus, inter ſe conveniunt modis omnibus. Sed a pagina 77. inde ad finem libri ambo mirifice et inſigniter inter ſe diſſentiunt.

Liber itaque Aldinus, quem bibliotheca Senatoria ſervat, cum quo ille, quem bibliotheca Vniverſitatis in Paulino collegio conſecrata, modis omnibus conſentit, ſic ſe habet. Pagina 83. incipit Bucoliſcus, et procedit ad verſum 25. ὄμματα. p. 84. incipit a verſ. 26. eiuſdem Bucoliſci et finit in quarto Piſcatorum. p. 85. a quinto ad 35. continuat, p. 85. tenet piſcatorum verſus 36. ad 65. p. 87. verſus duos poſtremos 66. et 67. ἐλπὶς τὸν ὕπνον etc. (ſic). tum ſequitur Μεγάρα γυνὴ Ἡρακλέος (ſine voc. δωρίδι.) Huius carminis habet verſus duodecim primos, poſt quos ſequuntur verſus 37. cum ſequentibus omnibus usque ad finem, iterati e leſſo Moſchi in Bionem per paginas 88. 89. et maximam partem paginae 90. omiſſis omnibus verſibus Megarae, qui duodecimum inſequuntur. Iam p. 90. paene extrema incipit carmen in Dioſcuros hac inſcriptione Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι. magnis literis. p. 91. habet verſum Dioſcurorum quartum cum inſequentibus. p. 92. a verſu 34. ad verſum 41. in media pagina iterum lacuna eſt, ſed illa pariter quoque coeca. nam deſunt verſus 42-90. tum rurſus leguntur, nullo intervallo, verſus 91. ἥρως (ſic) κρατερὸν et finit illa pagina in verſu 110. αὐχένος ἀρχαγὸς. p. 93. a verſu 111. ad 141. p. 94. a verſu 142. ad verſum 171. p. 95. a verſu 172. finit in Amatoris quarto, cuius hic alia non eſt inſcriptio quam Μισῶν φιλέοντα, magnis literis. p. 96. a v. 5. χερσὶ κρατεῖ pergit ad v. 34. ἀνίκα τὰν καρδίαν. (ſic) p. 97. a v. 35. finit in fine carminis στέργε δ' ὑμεῖς εὔητες. (ſic) p. 98. eſt Syrinx lineis in ora paginae laeva, unde legendi initium fit, recto ad perpendiculum deſcendentibus tractu, ſed verſus oram dextram, ubi verſus deſinunt

nunt, sensim decrescentibus, caeterum nullis linearum terminis descripta. p. 99. est carmen in mortuum Adonin. p. 100. est γένος Θεοκρίτε. p. 101. περὶ εὑρέσεως τῶν βουκολικῶν. p. 102. tota est vacua. p. 103. incipiunt Gnomae Catonis. Haec est facies Theocriti e bibliotheca civica Lipsiensi depromti.

Nunc videte propria libri, quem Ernestius V. C. usurpandum dedit. Non commemorabo hoc, quod non Aldinis operis imputari debet, sed culpae compactoris, exemplo illi deesse totum folium Z. F. III. notatum, seu paginas 81. 82. 83. et 84. in quibus Bucolicus totus cum versibus 65. Piscatorum fuit exaratus. p. 85. summam tenent duo postremi versus Piscatorum ἐλπὶς τῶν ὕπνων. Tum sequebatur carmen Moschi Megara dictum; cum alio pampinaceolo (Stoekgen appellant pueri typographorum nostratium) quam est in illa altera Aldina; et cum hac inscriptione Μεγάρα γυνὴ Ηρακλέους. et peculiari versu minutis literis, δωρίδι. quod vocabulum illi alteri plane deest. p. 86. incipit v. 25. finit in versu 55. p. 87. v. 56 - v. 86. p. 88. a versu 87 ad 117. p. 89. v. 118. et tum in media pagina incipit, parvis literis, Θεοκρίτε Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι ἐγκωμιαστικὸν. et finit in v. 18. p. 90. a v. 19. ad v. 48. p. 91. a versu 49. ad 78. p. 92. a v. 79. ad 108. p. 93. a v. 109. ad 139. p. 94. a v. 140. ad 169. (Hoc folium, paginas 93. 94. 95. et 96. tenens, iteratum erat errore compactoris.) p. 95. a v. 170. ad 200. p. 96. a v. 201. ad versum tertium Amatoris, cujus erat haec inscriptio literis minutis Θεοκρίτε ἐρασὴς δωρίδι διηγήματα. (sic) p. 97. a versu 4. Amatoris ad 33. p. 98. a versu 34. ad finem carminis, cui subscriptum erat τέλος, significans Theocriteorum carminum istum finem esse. p. 99. est Syrinx plane alia forma atque in illa superiore editione, aut in ulla alia, quotquot vidi. Coit enim e lato prin-

cipio utrinque in anguſtum fundamentum, velut ventilabrum, quomotitando foeminae ſibi auras adſpirant. Septum eſt undique binis lineis parallelis, et in medio novem dimicant velut ocelli ad dimidias partes coeci, ſeu obſcuri, cum ambiente areola candida. p. 100. tenet carmen in mortuum Adonin, et p. 101. incipiunt Gnomae Catonis.

Quibus ſi addis incredibilem varietatem, quae lectionibus hujus Erneſtiani exempli, cum lectionibus alterius exempli ſupra commemorati intercedit, res eſt manifeſta et omni controverſia potior, duas plane diverſas eſſe has Aldinas editiones. Haec vero mihi adhuc dubia ſunt et obſcura: ſintne ambae eodem anno curatae, quod ſubſcriptio affirmat; et, ſi ſunt, cur eodem ambae anno proditae; et quaenam ſit vetuſtior, et quis mutationum vel emendationum in recentiorem ingeſtarum auctor, et cur denique duabus editionibus tam inter ſe diſſimilibus eadem ſit praefixa praefatio, quae tamen diſerte ajat, Aldum nihil mutaſſe, ſed fideliter repraeſentaſſe librorum ſuorum lectiones. Atqui repraeſentant ambae editiones lectiones inter ſe diſſimillimas. Vtranam itaque bona fide agit? Sed nimis ſupina fuit antiquorum ratio in praefationibus ad libros, quos ederent, conſcribendis, et in Criſi exercenda. Sinunt nos ignorare, quibus ſint libris uſi, et qua id ratione; quo fit ut neſciamus, quid librorum fidei, et cuinam illi fidei, ſatiſne bonae, et quid rurſus ipſorum editorum ingenio et auctoritati ultro arrogatae debeatur. Sunt etiam loci quidam illius praefationis Aldinae mihi perobſcuri, ut ille: *Sic in hoc libro in iis, quas addidimus, eclogis.* Sic loquatur homo, qui nova quaedam carmina adjunxerit antiquiori cuidam editioni ſuam praegreſſae. Ecquaenam vero praegreſſa tuam eſt editio Theocriti, Alde, nos enimvero tuam credidimus ad hoc diei omnium principem. Eccuinam addidiſti eclogas illas, quas te

ais

ais addidisse? Illi ne primae, A. 1493. a te curatae? Ergone illa carmina Theocriti pauciora complectitur, quam haec posterior? Debebas planius loqui, et rationem posterorum habere. Sed haec posita sunto in medio, quae destituti a librorum copia nos clara perfundere luce nequimus. Interim, quia distinguendae tamen inter se sunt illae Aldinae tam dissimiles sibi, liceto mihi in libello Animadversionum illum priorem appellare, qui minus plenus est, h. e. cui desunt magnae particulae in Dioscuris et in Moschi Megara; posteriorem autem illum, qui particulas illas praestat. Consentaneum enim est, imperfectius esse vetustius perfectiore. Dolet mihi profecto, exemplum Ernestianum non statim a principio meae operae Theocrito navatae praesto fuisse. Nam eo demum uti coepi cum operae ad p. 233. hujus editionis profecissent. Non dubito potuisse me illo e libro nonnullos locos melius constituere. Videtur tamen Zacharias Callergus hoc posterius exemplum Aldinae, Ernestianum puta, secutus esse, prius autem illud, quod Senatoria bibliotheca servat, plane ignorasse. Nam editio ejus cum Ernestiano libro plerumque consentit, et exhibet ex eo lectiones, quas, antequam libro Ernestiano potirer, profectas credebam ab ingenio Zachariae. Sed erit de his differendi locus oportunior in libello Animadversionum.

Mirari item satis non possum, qui factum sit, ut Daniel Heinsius, cui tamen ista editio ad manus esset, neque lateret ejus ad emendandum Theocritum magna vis, tamen ad eam rem illa uti nil curaret. Nam illi exemplo Aldinae, cujus ipse, dum in vivis ageret, dominus fuit, et quod postea in potestatem I. Alb. Fabricii devenit, adscripsit Heinsius, Fabricio teste, haec verba. „Ex hac Theocriti editione videntur quaedam non vulgaria in reliquis recentioribus posse emendari.„

Nisi forte Daniel post editum demum suum Theocritum Aldino potitus est. Et erat praeterea Daniel ab acumine critico, a graecarum litterarum peritia, ab eruditione vera, non profecto instructissimus.

Haec pauca de Aldina. Quam secuta est Iuntina seu Florentina, ab Henr. Stephano in notis ad Theocritum saepe commemorata, a me autem nunquam oculis usurpata. Quantum memini ex Henrici praedicatione, neque cum Aldina plane consentit, neque cum Romana, quae Florentinam proxima excepit. De qua statim pluribus dicam. videtur Florentina quaedam propria, neque plane spernenda habere, forte illa e mediceis codicibus hausta, quorum lectiones penes me sunt, et de quibus paulo post erit dicendi locus oportunior.

Romana vulgo audit editio a Zacharia Calliergo, Romae, illo ipso anno 1515, quo Iuntina, curata; et primo mense A. 1516. in manus hominum emissa, secundum Aldinam, sine controversia, praestantissima. Exemplar enim est omnium insecutarum, nisi si quid Henricus Stephanus ab hoc exemplo discessit. Explevit enim Zacharias Aldinae lacunas, et non pauca carmina bucolicorum graecorum, quae ad Aldi manus non pervenerant, addidit; neque fuit post Zachariam, qui Theocritum nova quadam accessione locupletaret. Primus idem dedit Scholia graeca, in quibus si delectum esset secutus, majorem erat gratiam initurus. Abundant enim illa scholia multis absurdis et anilibus nugis, pudendisque erroribus. non tamen nullo in loco sunt habenda, neque laus omnis illis est deroganda. Negari nequit, Theocritum Zachariae Calliergo haud parum debere, ut qui magnam adhibuerit curam, ut poeta noster quam ornatissimus et instructissimus exiret. Aderant ei libri bonae notae, e quibus dubitari nequit quin

locos

locos bene multos emendarit, quos Aldus mendoſos prodiderat; Rurſus tamen planum in libello Animadverſionum feci, Zachariam multa corrupiſſe, quae Aldus fideliter bona et proba dediſſet, ingenio confiſum, non usque quaque feliciſſimo. Verum tamen mirifice mihi ad emendandum Theocritum Calliergi diligentia profuit. Interdum quoque Scholia ex ejus editione emendavi, adieci item inde repoſita ſcholia ad Helenae epithalamium, quae, neſcio quo caſu factum eſt, ut editionibus omnibus, quae quidem Xylandro juniores ſunt, deeſſent. Iuvat hoc loco titulum huius editionis et praefationem et ſubſcriptionem referre.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΗ ΠΑΡΟΥΣΗ ΒΙΒΛΩ.

Θεοκρίτε εἰδύλλια ἓξ καὶ τριάκοντα.
Τῶ αὐτῶ ἐπιγράμματα ἑννεακαίδεκα.
Τῶ αὐτῶ πέλεκυς καὶ πτερύγιον.
Σχόλια τὰ εἰς αὐτὰ εὑρισκόμενα. ἐκ διαφόρων ἀντιγράφων συλλεχθέντα.

In ima ora tituli conſpicitur aquila biceps, cum ſcuto in pectore, cui inſcriptae ſunt duae literae ZK. Praefatio ſic habet.

Ζαχαρίας καλλιέργης κρὴς τοῖς ἑκασταχῆ Φιλομαθέσι χαίρειν.

τὰ Θεοκρίτε εἰδύλλια τὰ παρὰ τῶ μακαρίτε προτυπωθέντα Ἄλδε καὶ ἡμεῖς δεύτερον ἐτυπώσαμεν, ἐχ ὡς εὕρομεν (ἐχάτης ἂν τῶτο νομισθείη παρὰ πᾶσιν ἄξιον κατηγορίας) ἀλλα κατὰ τὸν εἰωθότα τρόπον καλῶς ἅμα ταῦτα καὶ ἐπιμελῶς εἰς κοινὴν ὠφέλειαν ἐπιδιορθώσαντες, χεῖρ ἐπικερίας ὀρέγοντος Κορνηλίε Βενιγνίε τῶ οὐιτερβιέως. ἐ πένε γὰρ μόνον τῶτο δεῖται πολλῶ, ἀλλὰ καὶ δαπάνης, ταῖς πολυγόνοις ὠδῖσι τῆς παρ ἡμῖν τυπεργίας. δεύτερον καὶ ἡμεῖς, ὡς φθάσαντες εἴπομεν, τοῖς πᾶσιν ἕτοιμα προεθέμεθα σὺν ἄλλοις Θεοκρίτε τισὶ τοῖς μήπω τυπωθεῖσιν.

ἡρακλί-

ἡρακλίσκον Φημὶ, ἡρακλῆν λεοντοφόνον, βάκχας, ἡλακάτην, παιδικὰ, δάφνιδος καὶ κόρης ἀριξύν, τὰ σωζόμενα αὐτῷ ἐπιγράμματα, ἐννεακαίδεκα ὄντα τὸν ἀριθμὸν, πέλεκύν τε καὶ πτερύγιον, πρὸς τέτοις ἔτι τὰ εὑρισκόμενα εἰς αὐτὰ χόλια, ἅτινα ἐν πολλοῖς διεσπαρμένα εὑρόντες ἀντιγράφοις, πόνῳ πολλῷ εἰς ἓν συνηγάγομεν. τὸ μὲν γὰρ εἰς τῆτο, τὸ δὲ εἰς ἄλλο εἶχε χόλιον. ἐφ' οἷς εἰ χαίρετε, εἰκὸς ἔργω δεικνύειν, ἵνα καὶ εἰς τὸ μέλλον προθυμοτέρως ἡμᾶς εἰς τὰς κοινωφελεῖς τατσὶ καλές τε κἀγαθὰς ἀγῶνας ποιήσητε.

Non alienum eſt, ejuſmodi praefationes e vetuſtis editionibus a junioribus repeti, et poſteritati quaſi per manus tradi, et ab oblivione vindicari, quae quidem ſint, ut haec eſt, non deſertae a rebus ſcitu dignis. Quod ſi eſſem copiis et uſu vetuſtorum librorum, et peritia rerum in literis ſaeculis XV. et XVI. geſtarum inſtructior, otioque praeterea ſi abundarem, erat hic commodus locus de typographia a Zach. Calliergo Romae adornata, et de libris ab ea profectis, item de Cornelio Benigno Viterbienſe, qui ſumtus huic editioni erogaſſe dicitur, nec non de numero carminum Theocriteorum, diſputandi, qui a numero nunc in libris hodiernis regnante multum diverſus eſt. Sed haec aliis ſunt relinquenda. In fine Romani libri haec leguntur, primum graeco, tum latino ſermone. Λέοντος μεγίστε ἀρχιερέως δεκάτε πάπα ῥώμης ἐσίως αὐτὴν οἰκονομῆντος καὶ τὸ παρὸν βιβλίον ἐν ταύτῃ ἐκ εὐνομίᾳ * χωρὶς τυπωθὲν, πέρας ἔλληφεν ἤδη σὺν θεῷ. ἀναλώμασι μὲν τῆ λογίε ἀνδρὸς Κορνηλίε βενίγνε τῆ ὀυιτερβιένσε, πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίε Καλλιέργε τῆ Κρητὸς, μηνὸς Ἰανναρίε ιε. χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ δεκάτῳ ἕκτῳ. et averſa pagina, omnium ultima, haec latina. „Leonis X. Pont. Max. literis cautum eſt, nequis poſſit tam Pinda-

* Nota vocabulum εὐνόμιον pro privilegio.

Pindarum, qui nuper cum commentariis editus est, quam Theocritum hunc impressum cum additione * et commentariis per decennium imprimere aut venundare sub poena excommunicationis latae sententiae refectionis damnorum expensarum, et amissionis librorum„ Subjacet caduceus alatus, cum gemino serpente et imposita stella.

Haec est facies editionis Romanae. Jam de aliis agamus, quae illas duas principes sunt insecutae. In editionibus itaque Theocriti, quae graecae sine scholiis prodiere, numerat Jo. Albertus Fabricius B. G. T. II. p. 436. Lovanienſem A. 1520. 4. Basilieenſem apud Cratandrum 1530. 8. Venetam 1539. 8. Parisinam apud Gn. Morellum 1561. 4. et inter poetas graecos principes Henrici Stephani Paris. 1566. folio. et in editionibus, quae cum scholiis prodiere, numerat idem Fabricius p. 437. praeter Romanam, de qua jam modo diximus, has. Basil. 1541. 8. Venet. 1543. 8. (qua de editione testatur, eam a Meursio lection. attic. 3. 17. laudari.) cum scholiis a Calliergo collectis in priora 18. idyllia et in reliqua Guil. Xylandri graecis brevibus annotationibus Francofurti 1588. 8. et denique Oxonienſem 1676. 8. quam nitidam appellat. Harum editionum fuere penes me pauciſſimae; hae nempe Veneta 1539. et 1543. poetae graeci principes Henrici Stephani, et Oxonienſis Felli. praeterea fuerunt penes me, Fabricio praeteritae hae. Francofurtenſis 1558. quae cum illa Fabricio commemorata A. 1588. videtur eadem esse, fortasse in numeris commiserunt operae peccatum, et Londinenſis A. 1729. De illis, quas non vidi, judicare nequeo. Supereſt itaque, ut de his meam dicam sententiam, quas oculis usurpavi et usu cognitas atque perspectas habeo.

In

* Significat illa carmina, quae Zacharias primus in lucem protulit.

In his itaque prima est Veneta A. 1539. curata, non destituta Scholiis graecis, quod ait Fabricius, sed iis utique praedita. Forte carebat iis exemplum Fabricianum. Exemplum autem, quod Ernestius V. C. mihi utendum dedit, ea habet; ut contra exemplum, quo usus sum, Farreanae, seu Venetae A. 1543. curatae, quam editionem Scholia graeca habere ait Fabricius, iis caret. Vsus autem suum hujus exemplo item Ernestiano. Conveniunt ambae hae Venetae inter se modis omnibus, et similimae sibi sunt, ut aliis in rebus, ita in his duabus, quod carent plane omni auctoritate, nam sunt merae iterationes Romanae, et quod sunt perquam mendosae. Sed recentior Farreana tamen magis, quam vetustior Salamandrina. Quare miror cur Meursius eam laudarit. Nominum horum rationem accipite hanc. Veneta A. 1539. curata insigne gerit Salamandram in flammis vivacem, et subscriptionem hanc. *Venetiis apud Salamandram*, in titulo utroque, tam illo, qui verbis poetae graecis, quam, qui Scholiis praefixus est. In calce legitur haec subscriptio. *Venetiis in aedibus Bartholomaei de Zanettis a Castorzago anno a partu virginis* 1539. Inest ei Bipennis et Ala et Ara. Sed deest Syrinx. Scholiis tamen Pedasimi ad Syringem non caret. Altera Veneta 1543. prodita, cujus exemplum Ernestinum, forte culpa compactoris librarii, caret scholiis, praefert ipsa quoque insigne Salamandrae, et easdem plane lectiones, quas illa superior, nisi ubi est mendosior. Paginae et versus ambarum editionum paene ubique inter se conveniunt. chartae tamen et typi sunt dissimiles. Sed subscriptum est titulo *Venetiis ex officina Farrea.* MDXLIII. In calce carebat omni signo typographico. Aristophanem Farreanum Stephanus Berglerus laudibus extulit paene invidendis, et, ut repertum est ab Hemsterhusio, V. C. et-

jam

iam vanis. Profecto, si Theocrito Farreano similis est Aristophanes ille Farreus, necesse est, ut, quotquot Aristophanes unquam prodiere typis excusi, omnium hic sit teterrimus. ut nesciam ubi oculos, ubi mentem habuerit Berglerus. Bona fide possum asseverare, et poteram centenis documentis demonstratum dare, et datum est cuique, penes quem illa Farreana Theocriti editio est, oculis suis fidem sibi facere, nullam unquam e praelis typographicis exisse mendosiorem Theocriti editionem. Tam crebri, tam portentosi sunt errores istius editionis. Et praeferunt tamen ambae illae Venetae Theocriti editiones praefationem Labani Torini ad Polycarpum Cratandrum, in qua Labanus ille (nam sic constanter in utraque editione appellatur, non Albanus, quomodo eum alii appellant) magnifice de opera a se in emendando Theocrito navata, praedicat. Ad manus mihi non est editio Basileensis, quam Fabricius commemorat, ex officina Cratandri prodita A. 1530. sed videtur tamen omnino Cratander ille, ad quam allegata est haec Torini praefatio, idem cum typographo Basileensi esse, et praefatio haec ex editione Germanica in Venetam ipsis verbis translata. Forsitan Torinus Cratandro operam in corrigendis mendis typographicis editionis Basileensis locavit, forte haud illam contemnendam. ut ista praedicatio solummodo ad mendas typographicas pertineat, non autem ad lapsus calami, quibus librarii scribae, indocti et tardi homines, Theocritum deformarunt, quibuscum homini critico bellum est. Sed utut est hac de re, accipite Torini verba, haec: „Succisivis, ait, et paucis admodum horis, Theocritum a confessis aliquot mendis vindicavimus, quibusdam vero et bene multis fidem nostram voluimus interponere. Sunt enim quae Oedipo conjectore egeant nonnulla. Castigatiorem tamen, quam hactenus, pro-

dire, liquebit iis, qui exemplaria conferre non dedignabuntur.„ Haec Torinus de se praedicat; quam vere, meum non est dicere. Quae de fide sua interposita commemorat, ea plane non intelligo. Nisi hoc vult dicere, se mendas superiorum editionum, quas non potuisset tollere, reliquisse et propagasse. Hoc pro certo scio, et comperi sedulo facto examine, quaecunque tandem fuere partes, et quicunque successus Torini hoc in negotio, millia aliquot mendarum, quibus aliae Theocriti editiones carent, me reperisse in illis duabus Venetis, vix unam, aut duas emendationes, vere eo nomine dignas, quae Torino possint imputari. Quod Idyll. 25, 183. melius in Farreana legitur ἀπίδα, quam in vetustioribus ἀππίδα, hoc casui magis et errori typographico, quam diligentiae correctoris ideo imputo, quod etiam in Salamandrina legitur ἀππίδα, quae tamen etiam Torini praefationem habet, et se ab eo correctam fert. Tametsi totum Theocritum Farreanum et Salamandrinum haud indiligenter, et magis etiam, quam par erat atque expediebat, ad libros vetustioresque atque recentiores exegi, nullam tamen usquam reperi emendationem, praeter hanc unam Idylli 7. 153. ἔπεισε pro antiquo ἔσπεισε. In reliquis crassissima et foedissima socordia atque insciția per illas duas Venetas editiones dominatur. Isne se emendatorem Theocriti ferat, qui, ut hoc utar, quod primum occurrit, in Heraclisci v. 5. Romanae vitium ἀπεσκόλευσε reliquit, et propagavit, et v. 7. ejusdem carminis γλύκετερον. Sed non solum vetusta vitia reliquit, et per manus quasi tradidit posteris, sed nova etiam quam plurima creavit et disseminavit. ut Id. 5, 60. ποτέροις δὲ. Haeccine erit emendatio? item v. 81. ἔθησα pro ἔθυσα, et Id. 3. 43. Ὀρθρυος pro Ὄθρυος 4. 16. πτῶκας lepores, pro πρῶκας. guttas roris. 12. 8. φανὴν, pro φανεὶς. 14. 66. βεβλακὼς, pro

βεβα-

βεβαικὼς. 15. 88. πλατεάσδοισαι. 16. 85. καλαῖ (cum circumflexo) πέμψαιεν ἀνάγκαι. 24. 74. πολλὰ ἀναχαιτάδων. 25. 15. ἂν μέγα. Hoccine est emendare, an corrumpere? Vix digitum ponas in illa editione, ubi non occurrant exempla tam detestabilis ignorantiae. Cujus unum adhuc, sed insigne, ponam exemplum, e quo de correctoris ingenio, aut de editionum valore, conjectura fiat. Idyllii secundi versus quintus desideratur. Sed hoc leve est prae isto, mirifico et ridiculo errore. Idyllii noni versu 2. legitur verbum ἐφεψάσθω, et versu 3. ἐπὶ τείρασι. Horum verborum illi in editione Romana superscripta est varians lectio ἐφαψάσθω, huic ὑπὸ τείρασι. Habet illa editio interdum ad marginem annotatam lectionum varietatem. Super literis itaque ἐφε superscriptae sunt in Romana literae hae γρ. καὶ ἐφα. quod cum non intelligeret curator editionum Venetarum, subjecit versui primo γὰρ καὶ ἔφα et secundo γὰρ καὶ ὑπὸ. quod mortalium nemo exputet, quid sibi velit, nisi fontem erroris coram oculis habeat. Quam putabimus mentem, quam linguae graecae peritiam ei fuisse, qui ex γρ. (id est γράφεται) efficiat γὰρ. Sed non satis habuit curator illarum editionum, semel se turpiter dedisse. Etiam bis peccavit, et errorem iteravit. Nam in Epigr. 4. 5. ubi ZC. ad marginem adscripserat γρ. κᾶπος, significandi ergo, pro σακὸς in codicibus quibusdam reperiri exaratum κᾶπος; ibi editor Venetus versui quarto adjunxit γὰρ et quinto κᾶπος. quod totam sententiam plane conturbat. Forte Labanus noster etiam auctor est illius παραδιορθώσεως, quae juniores Theocriti libros omnes pervagata, sed a nobis merito repudiata est, Idyllii 2, 34. ξαδάμαντα. Nam in nullo meorum librorum eam lectionem reperio, qui quidem sit Salamandrino vetustior, in quo primo illam invenio. Labanus ille Torinus qui fuerit, in-

 telligitur

telligitur e T. IV. p. 1171. *des jöcherischen Gelehrten-Lexici.* Fuit homo in medicis praesertim graecis latina oratione interpretandis sedulus.

Est ergo, ut jam paret, harum duarum editionum Venetarum auctoritas nulla, ut universe omnium, quotquot usu cognitae mihi sunt, praeter Aldinam et Romanam Calliergi, editio carminum Theocriteorum nulla ullam habet auctoritatem criticam. (Nam Juntinus liber ad manus meas nondum pervenit. quare non habeo quod de eo statuam.) Sunt enim illi duo libri, Aldinus et Romanus, e codicibus manu exaratis ducti, caeterorum omnium nullus est, sed iterarunt omnes solummodo textum, quem Aldus et Calliergus dederant, alii majore, alii minore cum diligentia, alii coeca fide, alii socordia non ferenda, alii cum laudabili et felici cura vetustos errores tollendi, quos tollere poterat ingenium. In his laude dignis ponendae sunt Camerarianae et Xylandrinae, et imprimis Stephanina. De quibus nunc sigillatim pluribus dicam.

Camerarii quidem quae sint de Theocrito merita, dicere non habeo, qui Camerarianam editionem viderim nullam. Suspicor tamen Camerarium, pro istis temporibus, non male de Theocrito meritum esse. Nam ad subtilitatem et ἀκρίβειαν nostrorum nihil est. Sed Xylandrinam vidi Francofurti A. 1558. ex officina Brubachiana proditam. Cujus in praefatione Xylander ait, ei se non adfuisse modo, sed et quodammodo praefuisse. Ex quo se sperare, suam editionem omnium superiorum esse emendatissimam. Et est sane, pro ratione istorum temporum, haud contemnenda. Reperi in ea quasdam emendationes, quas antea existimaveram a Stephano profectas; sed sunt aut a Camerario, aut a Xylandro profectae. Idylliis illis, quae Scholiis antiquis carebant, Xylander graecas, ut ipse appellat, ἀποση-

ἀποσημειώσεις adjunxit, quae, quia breves sunt, et non plane infructuosae videntur, ideo eas adjungam huic quoque editioni. & in fronte secundi voluminis ponam.

Henrici Stephani editio Theocriteorum carminum illa, quae in Principibus poetis graecis heroici carminis habetur, tametsi est insecutarum omnium sine controversia et princeps, et exemplar, haberi tamen in editionibus auctoritate praeditis ideo nequit, quia Henricus Theocritum non e libris manuscriptis bonae notae recensuit, sed ex Aldino, et Romano, et Florentino maxime, recoxit. Non enim memini unquam eum ad codices calamo exaratos, a se inspectos, provocare. Tametsi tam splendida est partibus omnibus, chartarumque atque typorum, et tam a mendis typographicis perpurgata haec editio, ut simile nil viderit neque superior neque posterior aetas, aliisque magnis laudibus vincit omnes, quotquot in lucem prodierunt Theocriti editiones; negari enim nequit, Henricum et incredibili peritia literarum graecarum praeditum, et acerrimum in deprehendis tuendisque illis praesertim grammaticalibus legibus, aut, si mavis, minutiis, multos Theocriti locos ad primigeniam veritatem felicitate ingenii sui restituisse: rursus tamen neque hoc erit, qui infitietur, esse locos quosdam ab ejus festinatione, aut securitate, aut quacunque tandem humana infirmitate, corruptos. In quo eum non reprehendo. Errare humanum est. Sed debebat de mutationibus, quas marte suo excogitasset, et Theocrito obtrusisset, lectores admonere. Ille vero ignaris nobis et securis pro verbis Theocriteis fumos cerebri sui venditat. Id quod non in Theocrito solo, sed in Plutarcho quoque ausus est, et vereor, ne in aliis quoque pluribus graecis auctoribus ausus sit. Videtur Henricus mirifice sibi placuisse illa

illa imponendi dexteritate; non vitio ille quidem suo, sed aetatis, quam degebat, scabie contactus, imitationis quodam pruritu. Videbat enim Fulvios Vrsinos et Sigonios, et nescio quos alios Italos ea aetate claros, inter quos versatus erat, famam aucupatos, non sine prospero successu, isto genere vanitatis, ut suspiciones suas pro lectionibus e libris antiquissimis et praestantissimis depromtis spargerent. Ex quo apparet quam utilis, et quam sit necessaria, illa, qua hodie utimur, diligentia, tametsi a stultis stolide derisa, ut quo in codice quaeque lectio reperta sit, annotemus. Habet enim ea diligentia magnam vim ad lectionis cujusque fidem atque auctoritatem in tuto collocandam.

Erunt sine dubio, quibus in Henricum atrocius grassari videar, hominemque iniquis calumniis infamare. Sed ita profecto est, ut ajo. Multis jam documentis reum hujus flagitii deprehendi. Ne longius abeam, sed uni Theocrito inhaeream, paucisque defungar exemplis, duo haec solummodo, sed insignia, proponam in medio. Ecquis est, qui non hanc dictionem Idyllii 22, 69. ἐγγὺς ὁρᾷς, ἃ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης pro genuinis Theocriteis ad hoc diei habuerit? Id vero commentum Henrici Stephani est, quod sustulimus, et ex antiquis fidei probatae libris correximus. Alterum ejus accipite flagitium. Idyllio 27. 62. versatur in omnibus hodie libris σὴ ἐρημιὰς ἀκέτι πιστή, in eoque comendo et incrustando nemo non laborat. Sed id Stephani item commentum est; a nobis quoque repudiatum. Vulnus a Stephano versui tertio Epigrammatis 12. inflictum jam ante me sanavit Dorvillius. Quid hoc consecutus est Stephanus? Scilicet ut fides ejus esset subleſta, ut male ipse audiret. Mutasset, si ita allubebat, pro lubitu et arbitratu suo. Carebat ea res invidia, modo lectores de mutationibus suis admonuisset.

modo

modo certiores nos consiliorum suorum feciſſet, modo docuiſſet, cur quidque mutaſſet, ecquid in veteribus libris reperiſſet, ecquid a se innovatum esset. Sic tuti saltim ab errore essemus, et posset damnum cuique loco illatum facile reparari. Sed hae sunt insidiae, quae nostrae struuntur, aut securitati, aut credulitati. Bona fide erat, etiam in hoc lectionum commercio, utendum. Multa ego quoque in Theocrito, jure meo, non ex libris modo vetustis, sed marte proprio, quod ajunt, mutavi; et haud scio, an plura etiam, quam Stephanus. Sed reddam in Commentariis mutationis cujusque rationem, et huic statim praefationi adjungam indiculum illarum mutationum, quas ab ingenio meo procusas, et mea solius auctoritate nixas, in Theocritum invexi. De quibus paulo post pluribus agam.

Tredecim annis postquam in Principibus poetis graecis Theocritum Stephanus edidisset, Anno puta 1579. idem Stephanus bucolicos graecos in forma minima una cum suis observationibus ad imitationes Theocriti Virgilianas et Ovidianas edidit. Quem librum oculis non usurpavi; quo fit ut dicere non habeam, eandemne reddiderit lectionem Theocriteam, an novam condiderit. Etiam hoc aegre fero in Stephano, quod carminum Theocriteorum mutavit ordinem, quem ab omnibus se antiquioribus editoribus, ab Aldo inde, per manus traditum acceperat. Haud infitiabor, Henricum in digerendis atque discernendis Theocriteis, ab iis, quae aliena istis intermista essent, diligentiam et doctrinam, et acumen adeo, demonstrasse. Verum haud scio an ea fuerit supervacanea et vana sedulitas. Praestabat, meo judicio, reliquisse eundem carminum ordinem, eosdemque titulos, quos a majoribus accepisset. Quid opus erat Syntagma hoc bucolicorum graecorum discerpere, quod grammatici, nescio cujus, for-

fortaſſean Artemidori, diligentia comportaverat, non quo eſſet ſolius Theocriti peculium, ſed communis quidam fundus omnium, qui ex Theocrito, ut patre quaſi quodam familias, nomen ſortiretur. Ecqui poterit Stephanus ſatis idoneus nobis auctor eſſe, Theocriti ea omnia eſſe, quae illi viſum eſt Theocrito contribuere? Non liquidum eſt carmen ſeptimum ejus non eſſe, ſed eſſe Simichidae? Quid ſi Moſchus idem ſit, qui Theocritus? quod ajunt veteres grammatici. Ergo Stephanus operam dedit, ut ejuſdem auctoris alia ſub hoc nomine, alia ſub alio legeremus.

Amica eſt haec admonitio, qua nil quicquam Henrici famae detractum, ſed commodis ſtudioſorum Theocriti conſultum eo. Maneto Henrico, per me licet, integra ſua laus. Non attingam coronam decore capiti ejus haerentem. Merita ejus de Syracuſano poeta, ſi quis alius, ſummi facio. Obſervationes eius ad Theocritum e P. P. G. repetitas in alterum volumen huius editionis Lipſienſis inferam; quae, ex quo primitus editae fuerunt, vix a quoquam commemoratae ſunt, nedum ut recuſae eſſent. Caſaubonus tamen eas interdum maligno dente rodit. Dignae tamen erant, quae typis renovarentur; primum, quod non multae eſſent, deinde quod laterent veluti ſepultae in illo magno opere poetarum graecorum, quod hodie tam rarum eſt inventu, ut paucis id vel videre contingat. Denique ſunt rerum plenae bonarum et ſcitu dignarum, tametſi ſunt quaedam, pro more Stephani, quem in omnibus ingenii ſui monumentis prodidit, paulo diffuſiores atque intricatiores.

Poſt Stephanum nemo fuit, quod ſciam, praeter Danielem Heinſium, qui totum Theocritum ederet, et critice tractaret. Nam Wintertoni editione careo. Fundamento, quod Stephanus iecerat, ſuperſtruxit quidem

dem Heinſius, ſic tamen, ut nonnulla in dialectis mutaret, et communia quaedam ad Doriſmum refingeret. Et ad hoc exemplum Heinſianum conformatae ſunt omnes editiones eo juniores. Sitne Heinſius codicibus manuſcriptis uſus, haud habeo dicere. Non memini equidem eum de ſe praedicare, illis uſum ſe fuiſſe. Editione ejus ſolummodo uſus ſum minore illa, quam Commelinus A. 1603. in forma octava curavit. Altera, anno poſt in ſecuta, informa quarta, carui. In qua num novi quid acceſſerit, nec ne, et cujusmodi ſint illae acceſſiones, haud teneo. Addidit Heinſius Theocrito ſuo ſuas Lectiones Theocriteas, ſed multum illas Caſaubonianis diſſimiles, multumque inferiores. Vt Caſaubonus modeſtia, et ubertate literarum eſt admirabilis, ita contra Heinſius vanitate iactantiae, et argutiarum jejunitate contemnendus, ridiculus, moleſtus et miſerabilis eſt. Quare Caſaubonianas quidem recudendas operis in manus dabo, Heinſianas vero loco ſuo relinquam. Sunt enim profecto ſtramineae, et ſtomachum mihi cient, quoties inſpicio. Si otium fuiſſet, addidiſſem Caſauboni lectionibus annotationes, in quibus ab eo obſervata, aut praecepta, ſeu e rei cujusque natura, ſeu e recentiorum obſervationibus, alia confirmarentur, alia refellerentur.

Numeros erat omnes impleturus, et editores Theocriti interpretesque omnes longo intervallo poſt ſe relicturus, niſi fata interceſſiſſent, Iacobus Philippus Dorville, haud ita pridem profeſſor elegantium literarum apud Amſtelodamenſes, aetatis patriaeque ſuae decus egregium, vir doctiſſimus, et de literis, literatisque, et de me ipſo quoque, inſigniter meritus, cujus liberalitati, ut in Belgio tot annos peragere in ſtudiis literarum potuerim, in primis debeo. Vir hic multis nominibus et ab aetate ſua certatim meritoque

ſuo celebratus, et a poſteris non ſine laude dicendus, editionem Theocriti parabat, quae ſi prodiſſet in lucem publicam, erat omnibus, quotquot unquam exſtitere, Theocriti editionibus palmam praereptura. Nam et ingenio felici, et acri artis poeticae judicio, et peritia graecarum literarum haud vulgari, et ſubſidiis valebat in hujusmodi negotio neceſſariis, quae caſus affert, libris puta vetuſtis, cum manu exaratis, tum prelo excuſis, ut nemo alius magis. Sed ei, ſeu fatum acerbum, ſeu cunctatio, neſcio quibus a cauſis profecta, et haud ſcio an nimis illa moroſa et difficilis, qua etiam aliis in coeptis uſus eſt, hanc gloriam invidit, ut ſoſpitator Theocriti eſſet, relicta ſolummodo ſpe, et illa etiam perquam dubia et fluxa, fore aliquando, ut vir aliquis doctus, literarum graecarum et nominis Dorvilliani amans, exiſtat, qui ſchedas Dorvillii Theocriteas juris publici faciat. Quod ut quam primum fiat, etiam atque etiam opto. Neſcio qua factum eſt ſortis meae mirificentia, (ut ſors in ludendis et mirifice exagitandis hominum conſiliis atque coeptis ſibi placet) ut ego, homo Dorvillio nulla non re multum inferior, ad eadem tamen, quae ille, exſequenda, tametſi eventu multum impari, partim ultro conſurgerem, partim invitatione aliena deferrer. Anthologiae graecae, quam ille edendam ſuſceperat, partem edidi paulo poſt ejus exceſſum; animo meo ea in re obſecutus. Hunc rurſus Theocritum edo, alieno hortatu. Quibus in rebus tametſi multum abeſt induſtria mea ab ea perfectione, quae poterat ab homine tam rebus omnibus locuplete exſpectari, ſecutus tamen ſum eandem, atque ille, ſectam, et poteſt opera mea pro illius vicaria tantiſper haberi, donec aliquando dies felicior meritorum Dorvillianorum de Anthologia graeca et de Theocrito famam atque exſpectationem, qua ſola adhucdum vivunt et florent, ipſa re confirmet.

In-

Interim non defuere Theocrito alii quidam viri docti, item Belgae, qui bene de Siculo poeta mereri, tametsi obiter et aliud agentes, studerent. In quibus princeps mihi nominandus est Valkenarius, Professor Franequeranus in Frisia, graecarum literarum, si quis alius hac nostra memoria, longe peritissimus. Ille Virgilio a Fulvio Vrsino cum scriptoribus graecis collato, typis Franequeranis renovato coronam velut insignem imposuit, et decus addidit tantum, ut haud sciam, sitne mantissa Valkenariana ipsi libro Fulvii praeferenda. Inest huic mantissae epistola ad Matthiam Röverum, nobilem Batavum, JCtum, editione Musaei et fragmenti Dositheani nobilitatum. In illa itaque ad M. R. epistola Valkenaerius multos Theocriti locos mirifica literarum luce illuminavit. In appendice, quam idem vir doctissimus eidem Virgilio Fulviano subiunxit, habetur, inter alia, lessus Moschi in Bionem. Quibus duobus libellis ad hoc meum Syntagma bucolicorum graecorum ornandum mirifice sum adiutus. Erat utique, secundum Dorvillium, Valkenarius unus, quod sciam, omnium, a quo Theocritus dignis modis expolitus posset exspectari, saepeque optavi, ut viro doctissimo in mentem veniisset, pro Virgilio illo Fulviano suas ipsius ad Theocritum animadversiones omnes expromere et per manus literatorum spargere. Nam, quas dedit paucas, magni eae sunt particula acervi, quae sitim magis excitet, quam restinguat.

Praeterea in aliorum libris, quos aetas haec nostra et superior doctos in Belgio, domi, et alias tulit homines, sedulo illos indagavi locos, ubi Theocritus, aut emendatus, aut alia qua nova luce perfusus esset. Horum omnium observata brevibus verbis in libellis meis Animadversionum retuli, et prout res quaeque ferret, dijudicavi. Quorum libellorum rationem statim

pluribus exponam. Ante vero de Schediasmate dicendum est, quod mihi, interea dum haec literis mando, occurrit. Est Luneburgi Jo. Michael Heinze, V. C. Rector Michaëlei, quod ibi est gymnasium literarum publicum, germanica interpretatione librorum Ciceronis de Oratore nobilitatus, ut alia ejus nunc omittam praeclari ingenii monumenta. Necesse illi erat proximi superioris anni 1764. mense Septembri, ut novum Conrectorem alumnis suae disciplinae proponeret atque commendaret. Cujusmodi actus libelli typis excusi, pro more in scholis quibusdam Germaniae recepto, significare et denunciare solent. Per ejusmodi occasionem itaque cum verba V. C. essent publice facienda, defunctus est brevi praefatione, qua exposuit de consilio, quod novus Collega suus cepisset Theocriti edendi. Est ille Conrector Luneburgensis recens creatus Jo. Nicolaus Niclas. Hic cum amore Theocriti duceretur, et nactus esset e bibliotheca Ducis Vimarienſis editionem Romanam Theocriti, cui praeter alias annotationes viri docti, non constat cujus, adscriptae sunt variae lectiones e codicibus manuscriptis duobus, altero, qui quondam Fulvii Vrsini, altero, qui Nicolai Stopii fuit; ex eo coepit de edendo Theocrito cogitare, et annotationum farraginem colligere, cujus specimen ad primi Idyllii versus sexaginta, post illam Heinzianam praefationem, suis ipse verbis prodidit; una cum specimine lectionum variantium, et interlinearium scholiorum, et annotationum viri docti, quae in illo codice, quondam Gudiano, nunc Vimarienſi reperit. Me quidem, in eodem stadio cum Niclasio V. C. currentem, haud decet de eius coepto et specimine edito iudicare, ne in vulgare illud *figulus figulum* incurram. Coepit ille animum Theocrito adiicere dudum ante, quam de Lipsienſi editione adornanda cogitaretur; et

ego

ego rursus conscriptos iam dudum ante meos ad Theocritum libellos animadversionum habui, quam Niclasii coeptum, et vel nomen ipsum, mihi innotescceret, et iam processerant in hoc Theocrito excudendo operae ad Idyllium XVII. cum Niclasii specimen in manus meas veniret. Auctor ei sim, si quid mea apud eum valet auctoritas, ut cum ab edendo Theocrito desistat, qua molestia levatus nunc est, tum tamen peculiari libello sua ad poetam nostrum collectanea proferat, in quibus esse haud poenitenda specimen ab eo editum testatur. Videtur mihi haec ratio veteres auctores ornandi et interpretandi, omnium esse expeditissima, quam et ipsemet in libellis meis Animadversionum ad Graecos auctores teneo, ut non ipsos auctores cum commentariis nostris reddamus, multis enim ea res premitur difficultatibus, sed ut meros nostros edamus commentarios ad optimam quamque auctoris cuiusque editionem accommodatos.

Exposui quodammodo natales lectionis Theocriteae, quae ad hoc diei in libris vulgaribus versata est, et studia doctorum hominum in ornando Theocrito posita. Admonui, lectionem vulgarem a me multis locis ex Aldina et Romana restauratam, interdum quoque, quamquam hoc quidem parce timideque, ex ingenio meo mutatam esse. Nam Dorismos, quos in exemplo Heinsiano inveni, reliqui, nullos novos invexi, nisi e codd. mst. auctoritate. Harum novarum lectionum ex utroque genere rationem debeo nunc studiosis Theocriti reddere. Sed magnitudo operis et angustia huius praefationis obstat, quo minus eam rationem nunc statim reddere queam. Reddidi, satis diligentem, et, quod spero, etiam satis bonam, in libellis tribus Animadversionum, qui, quoniam per brevitatem temporis excudi nunc et in vulgus emitti non poterant, opera dabi-

dabitur ut proximis nundinis autumnalibus huius ipsius anni in manus et ad cognitionem doctorum hominum veniant. Nam, praeter adminicula variantium lectionum, quae adhuc ab amicis nonnulla exspecto, reliqua omnia iam parata et conscripta in chartis iacent.

Interim, ut soleo ubique locorum et rerum bona fide et aperte simpliciterque agere, et semper alienum a mea, et ab honesti hominis persona duxi, fraude quemquam circumvenire, subjiciam hic statim earum novarum lectionum indiculum, quas marte meo procusas in Theocritum hunc meum induxi; quo possent homines docti, et aequi iidem, ex eo rationis, qua in refingendo Theocrito usus sum, et ingenii mei experimentum capere, brevique opera quid novationum a me profectum, et quid e vetustis libris repetitum sit, discernere, et quamve laudem, quamve culpam sim meritus, statuere. Forte sint in illis novationibus, quae auctorem habent, praeter me, neminem, nonnullae, quae meam diligentiam in hoc indice conficiendo effugerint, ideoque hic desiderentur. Sed eae erunt haud multae, et si quae tamen erunt praeteritae, eas, suo quasque loco, in Animadversionibus indicabo omnes, atque ut potero, tuebor. Ab ingenio itaque meo profectae sunt, meaque solius auctoritate nituntur hae lectiones

Idyllio 4. versu 2. αὐτὸς.

5. 28. πεποίθει.
29. τοὶ δ' ὁ τράγος.
32. τάνδ'
39. μάθον — ἄκεσα.
40. Μέμνα μ'
47. δένδρων.

7. 12. πεπραμένος.

10. 13. ἐρῶν τυ.
25. λαψεῖθε.

Id. 12. ult. Φαῦλοι.
13. 24. μεγάλαιχμος.
40. δρίαι.
14. 2. ἀλλά τυ αὐτὸν.
36. ἀποίχεο. ubi tamen mallem nunc a me repositum esse ἄπωκέ τυ θᾶσσον, nam id unice verum est.
51. νῦν δὲ ποθῷ. Μῦσ', Φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας.
15. 10. ποτ' ἔραν.
11. Δίωνα. (accentu in antepenult.)
17. 121. ὧν inserui.
128. ἀρείων.
18. 26. τεὸν.
20. 13. μυχθίζοισα.
16. ἔρσας.
21. 15. ἀ γὰρ πενία.
18. θλιβομένα.
16. ἀσφάλιον.
36. ἀιόνος ἐν ψάμμῳ.
37. ἀγρυπνίαν.
65. κατὰ.
66. χάτερ.
22. 3. μέσας.
39. ἄμμοι.
59. τοῖός, δ' οἷον ὁρᾷς.
66. praescripsi personam Pollucis et
67. personam Amyci.
69. Ἄμυκος.
114. ἱπτομένᾳ.
173. ὑμὸς.
174. ἀπεχθομένης.
213. αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε,
23. 12. ἦ κεν ἀνάγκᾳ,

Id. 23.

Id. 23. 22. θέω λύπης τεθολωμένος.
43. κοίλᾳ, τὸ δ' ἐμεῦ
56. ἄθλως.
59. εἴσατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα.
61. νᾶμα.
24. 93. ὑπερέριον.
25. 136. ὀδμὴν
242. περὶ ἰγν.
26. 19. αὐτονόα δὲ τάδ' εἶπεν.
27. praepoſui perſonas primo et ſecundo verſui.
2. μᾶλλον ἐμὴ δ' ἔλένα.
9. ἔσα.
21. δώης.
34. ὀμνυ', ἐμ' εἰ μετὰ λ.
38. μευ.
43. ἀδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα.
47. ἵνα τ' ἄλσεα π. δ.
49. διδράξω.
62. σὺ δὲ τιμᾶς κἀκέτι πιστὴν.
29. 16. κ' αἰ μὲν.
30. 32. κ' αἴ μευ κατεσυγνάζευ
Epigramm. 1. 5. ὁ μάχλος.

Animadverſiones ad Theocritum meas tribus libris diſtribui. quorum primo demonſtro quid lectionum quoque loco in libro quoque, aut Aldino, aut Romano, aut Stephanino, aut in codicibus manuſcriptis verſetur. nam manuſcripto quoque codice Lipſienſi uſus ſum, et varietates lectionum e quatuor codicibus mediceis excerptas Leida ad me miſit vir doctiſſimus, opumque literariarum, quibus avita et patria bibliotheca nitet, liberaliſſimus largitor, Abrahamus Gronovius, V. C. Patruus ejus, Theodorus Laurentius, ille expoſitione Columnae roſtratae Duilii nobilitatus, Florentiae varietates illas excerpſerat, et ad Heinſianam majorem adſcri-

adſcripſerat. Vnde colligi poſſit, quibus locis annotata nulla ſit e codicibus mediceis cum Heinſiana illa diſcrepantia, ibi libros illos cum hac conſentire. Spes quoque abblanditur, fore ut aliunde auxilia hoc de genere interea contraham, dum libellus iſte meus Animadverſionum Theocritearum typis excudetur. Lectiones has inter ſe conferam et dijudicabo, vulgaris quae ſit, et quam praetulerim caeteris, docebo, facti cauſas allegabo, ſententiam ipſe meam de locis adhuc corruptis dicam, quos locos de conjectura mea correxi, demonſtrabo, ſuffragia doctorum hominum, et quicquid uſpiam per libros ſparſum novi, ab iis ad illuminationem Theocriti prolatum, id colligam, locorum obſcurorum ſententiam declarabo, locos Theocriti a vetuſtis auctoribus laudatos indicabo, et quae ſunt alia hoc de genere. Tametſi, ut obiter hoc admoneam, veteres grammaticos in allegandis Theocriti locis minus reperi aſſiduos, quam in Callimachi, quem magis triviſſe et adamaſſe videntur. Hae ferme partes erunt primi libri Animadverſionum; quae ſunt primariae: iſtae ſecundi, ipſae quoque ſecundariae. Latinae interpretationis mendas, quae ſunt multae et turpes, eluam. Non paſſus eſſem maculam hanc bonarum editionum diutius locum ſuum tueri, et noſtrae quoque editioni inſidere, ſi otium fuiſſet, vel potius, niſi animus defuiſſet, meliorem interpretationem ſufficiendi, aut ſaltim vitioſos vetuſtae locos emendandi. Quare ulcus hoc intactum plane reliqui, tametſi haec neſcio cujus interpretatio et a ſententia auctoris, et a lectione recens a me conſtituta, et a bona latinitate, et haud raro etiam ab ipſo ſenſu communi, plurimum abhorret. Ne tamen iſta peſtis noceret tironibus, operam dedi ſecundo libro Animadverſionum, ut loci vitioſi latinae interpretationis notarentur, et ut docerentur juvenes, quomo-

do locus quiſque male redditus a vetuſto interprete, quiſquis ille fuit, melius reddi poſſit. Tertium denique librum decrevi Scholiis dare. Sed, ut univerſa opera mea Theocrito navata eſt ſubitaria et per feſtinationem effuſa, ita inprimis haec poſtrema pars illius operae, illa puta Scholiis impertienda, erit perquam perfunctoria. Nam, praeterquam quod otio careo, et librorum item neceſſariorum copiis, non habito in grammaticis graecis; a quorum conſortio alienus homo facere nequit, quin ſiniſtre negotium hoc gerat. Abhorret etiam animus a faece nugarum, quae in haec Theocritea ſcholia, velut in ſentinam quandam, confluxit. Quare partem hanc ita trepidans et raptim peragam, ut ſi per prunas ardentes, quod vulgo ajunt, incedam. Quod ſi meum in hac re rogatum eſſet conſilium, aut ſi librariorum natio ita docilis eſſet atque obſequioſa, ut facile pateretur ſe ab erroribus quibuſdam popularibus abduci, quos e ſermonibus imperitorum hauſerunt, quibus credunt dictantibus, imperfectam vitioſamque et nullo loco habendam eſſe editionem eam, cui detractum aliquid ſit vetuſtarum veluti fimbriarum, et in qua vel litera mutata ſit ab illo exemplo, quod ſemel vanitas et coecitas erroris publici in arce collocarit; auctor fuiſſem Jahnio meo, primum ut exemplum magis Stephanianum, quam Heinſianum ſequeretur, deinde ut totam hanc farraginem Scholorum omitteret. Sed commendaverat ei neſcio quis editionem Theocriti Londini A. 1729. proditam, tametſi illam alia nulla laude, quam chartarum mundarum typorumque bellorum commendabilem. Nam alias perquam vitioſa eſt, et, quod ſerius, quam vellem, animadverti, curator eius, quisquis ille fuit, (nam praefationis ei nihil adiecit, unde de ipſius inſtituto certiora diſceremus) plus ſibi licentiae, quam decebat, in refingendo poeta arroga-

arrogavit. Quo factum ut ex illa editione noſtra quoque interdum vitii non nihil traheret, me imprudente et ſecuro, ut e. c. Idyllii 7. *ultimo.* ἐπ' ἀμφοτέραισιν eſt a nobis editum, ex illa Londinenſi, ubi omnes edd. recte dant ἐν ἀμφ. Hanc itaque editionem operis typographicis ea lege in manus dederat conductor imitatione exprimendam, ut paginae et verſus novae noſtrae editionis Lipſienſis verſibus et paginis Londinenſibus ad amuſſim reſponderent. Non poterant itaque Scholia, quae in Londinenſi circumferrentur, ab hac editione noſtra abeſſe; quamquam eiusmodi illa ſunt, ſi ab exigua quadam eorum parte diſceſſeris, ut ſi ludimagiſter aliquis auctorem aliquem vetuſtum eiusmodi annotatiunculis oneratum, latino illis aut vernaculo ſermone conſcriptis, proderet, rideatur et convitio publico obruatur, haud ſecus, atque memini Minellianas et Junkeranas, a magno quodam ludimagiſtro, haud illo multum iis, quos exagitabat, ſapientiore, obrutas et eiectas eſſe. At dignitatis tamen non nihil his Theocriteis Scholiis conciliant, primum auri ramenta quaedam intermixta; dein vetuſtas poſſeſſionis; nam a trecentis paene annis in libris Theocriti regnant, et aegre ſe patientur loco depelli. Nihil itaque aliud hac in parte egi, quam ut haec Scholia ad editionem Romanam, quae mater eorum eſt, exigerem, et ſi quid juniores injuria ab illo exemplo primigenio de mutaſſent, ex eo emendarem; quod ipſum tamen haud ſpondeam ſumma diligentia a me curatum eſſe. Interceſſit enim feſtinatio, et negotii agendi ſpiſſitudo; quae paſſa item non fuit, ut loca poetarum a Scholiaſtis paſſim allegata in cubilibus ſuis inveſtigarem, atque inde corrigerem. Subinde quoque, ubi emendandi ratio facilis, et perſpicua et in promtu poſita erat, adſperſi emendatiuncularum nonnihil, pro mediocritate ingenii ſubminiſtrantis. Quod

saepe jam excusavi, et iterum atque iterum excusare necesse habeo, vocatus sum, vel conjectus potius in negotium spissum et grave, derepente, plane imparatus; ut, cum multa simul essent agenda, mihi sim etiam congratulaturus, si vel uni rei satisfeciſse videar.

Erunt sine dubio haud pauci, huic literarum generi non adsueti, qui ubi viderint commentarios meos refertos annotationibus variantium lectionum, mirentur, eamque operam nimiam et male collocatam judicent. Qui mihi docendi videntur ipsos errare, eamque operam non uno modo fructuosam et perneceſſariam esse. quam si majores aut sensisſent neceſſario suscipiendam esse, aut sustinuisſent in se suscipere, neque passi essent ab ea se absterreri a magnitudine et multitudim taediorum, quae in ea devoranda sunt, nae magna illi nos molestiaque et dubitationum perplexitate levassent. Nunc enim cum in locum quendam obscurum veteris cujusque auctoris incidimus, nescimus, sitne ille error typographicus, an menda multos per libros et multa per saecula propagatus, ab ignorantia aut supinitate librariorum natus, an denique docti alicujus hominis seu corruptio, seu conjectura, seu emendatio; et a quo tempore ista lectio in libris coeperit versari, et quibus auctoribus, satis idoneis, an tralaticiis et contemnendis. Et si qua est scita et firma emendatio, nescimus cuinam laus inventionis debeatur. Rursus si qua irrepsit a lascivia prurientis ingenii critici labes, ignoramus, in quem conferenda ea sit invidia. Quod si autem sedulo annotamus, aut consignatum literis a manu perita habemus ante oculos, brevi in tabella, quid liber quisque lectionis teneat, juxta aetatem, qua quisque natus est, cernimus, quae fides cuique libro sit habenda, et quando et a quo auctore nata sit quaeque lectio, et quibus e fontibus promanarit. Quod cum tene-

tenemus, tum ipsius quoque lectionis pretium facile est aestimare atque definire. Cognoscimus hoc modo editoris cujusque in edendo auctore suo adhibitam et demonstratam, seu solertiam, sedulitatem, diligentiam, doctrinam, seu socordiam, et tarditatem, improbitatem denique. Mihi quidem magnam attulit oblectationem contemplatio studiorum, quae viri docti, per tria pene jam saecula, alii ex aliis, primus Aldus, tum Calliergus, inde Camerarius, post Xylander, denique Henricus Stephanus, Casaubonus tandem, ne recentiores commemorem, obiter in Theocrito versatos, ad eum ornandum contulerunt. Stupet animus meus et paene cohorrescit, cum cogitat, post tantam tot hominum, navorum hercle, atque doctorum, contentionem, post tot annorum decursum, in hoc uno tam parum voluminoso, tam levi, qui videatur quibusdam, nugacique poeta, multum tamen nos adhucdum a perfectione abesse, quae ei impertiri possit. Sed hoc iter naturae est. Sensim et pedetentim, per gradus minutos ad culmen arcis ascenditur. Merentur tamen laudem, qui gradus ponunt infimos hujus veluti scalae; neque minorem illam, quam qui summos. Tectum imponi nequit, nisi fundamentum sit jactum. Tametsi perquam molesta est et plurimorum plena taediorum haec multorum librorum unius voculae causa pervolutatio, fructus tamen ea mihi cum alios multos attulit, tum hunc non contemnendum, ut sic inciperem magni facere, et summa veneratione prosequi studia majorum nostrorum, qui tametsi cruda quaedam et impolita reliquissent, suo tamen labore planius nobis iter reddiderunt. Sine eorum face nos in his tantis tenebris pedem non eramus promoturi. Mirifica quoque haec est palaestra ingenii solertis. Saepe enim e foedis illis mirificeque detortis et corruptis vestigiis lectionum vetustarum

ſtarum radii quidam lucis emicant, unde oculus, ſagax quidem ille et acutus, abſtruſas colligat ſententias elegantiſſimas, in quas ingenium vel ſagaciſſimum, ſponte ſua, nunquam incidiſſet. Praeſtantiſſima, et tutiſſima, et paene unica haec eſt via veterum auctorum vulnera ſanandi. quod planum teſtatumque omnibus aliquando faciam, cum mihi licebit, quod meditor, in Ciceronem opus condere atque in medium proferre. Sed hoc quidem penes fata eſt.

Scholia interlinearia codicis Lipſienſis, ſi non omnia, vix enim tanti eſt, aliqua tamen, quae melioris ſint notae, inde repetam. Codex ille chartaceus eſt, ex Vffenbachiana, ſi bene commemini, bibliotheca ab Ampliſſimo Civitatis Lipſienſis Senatu redemtus et in bibliothecam illatus, quam ſtudioſorum commodis Ampliſſimus Ordo aperuit. Vſus eo quondam fuit Jo. Henricus Leiche, Profeſſor nuper Lipſienſis, homo pro annis iſtis ſuis doctiſſimus, et ante tempus bonis literis ereptus. Trigeſimum aetatis annum agens acerbam diem obiit. Ille lectiones iſtius codicis a ſe excerptas in oras editionis Oxonienſis retulerat, quam Jo. Fell, Epiſcopus Oxonienſis, homo literatiſſimus, Anno 1676. e Theatro Sheldoniano publicavit. Exemplum hoc Leichianum ab ejus exceſſu in poteſtatem meam venit. Ego vero ſatis non habui fidei et ſolertiae Leichii acquieſcere, ſed ipſe quoque codicem eundem, ante hoc decennium ferme, excuſſi, et lectiones ex eo enotavi Leichio praeteritas. Reperi in eodem, quod Leichii quondam fuit, exemplo Theocriti Oxonienſis annotatas lectiones quaſdam, quas liber Lipſienſis non agnoſceret, his ſiglis *P.* et *M.* diſtinctas. quarum ſiglarum illam interpretor *Princeps*, aut *Prima*. nam lectiones, quibus haec litera P. a Leichio adſcripta eſſet, plerumque exſtabant in Aldina. *M.* autem interpretor *manuſcriptum*.

Sed

Sed nescio quem librum ea sigla significarit vir doctissimus. Semel aut bis reperi etiam *M. R.* quod interpretor *manuscriptum regium*. Dresdanum quidem nullum. Dum haec ipsa commentor calamo, Codicis Lipsiensis copiam mihi facit Jacobus Henricus Bornius, vir honoribus, quos in republ. summos gerit, et literis et civili prudentia, et antiquitate generis nobilis, ludi literarii, in quo stipendia mereo, ut hoc unum de caeteris ejus quam plurimis clarissimisque ornamentis hoc loco commemorem, Curator sapientissimus et nostrarum literarum amantissimus. Data mihi sic est facultas codicem hunc, non antiquissimum quidem illum, non tamen plane spernendum, iterum diligentius, quam ante decennium feceram, inspiciendi; confidoque, ex ea diligentia non parum fructus ad Theocritum esse redituram. Tenet nil, praeter prima octo Idyllia.

Vsus quoque sum varietate lectionum, quas Andreas Schottus, S. I. vir aetate sua celeberrimus, neque male de literis meritus, e codice membraneo, quem Toleti, una cum Petro Pantino, ad editionem Camerarianam exegerat, excerptas cap. 46. et 48. Observationum suarum p. 96. et 98. exhibuit. Operae pretium erat diligentius illum codicem a Schotto fuisse tractatum, et omnes lectionum varietates ex eo annotatas. Vtinam viri docti pro conjecturis suis, quarum magna pars haud raro est supervacanea, varietates lectionum e codicibus, si qui penes eos sint, expromerent, quae uberrimam et certissimam correctionum materiam praebent. Verum non cujusque est his partibus fungi. Vsus item sum varietate lectionis in margine Henr. Stephani exposita, quae tametsi plerumque est e libro aut Aldino, aut Romano, non raro tamen affert lectiones in nullo meorum librorum deprehensas, quarum ideo quoque natales nondum potui indagare. Quamquam videntur in

illis

illis lectionibus marginis Stephanini multae esse non verae lectiones librorum, sed conjecturae ipsius Stephani.

Extrema pars operae meae Theocrito navatae versata est in verborum Theocriteorum indicibus locupletibus construendis. Necessarius erat ille, sed idem perquam molestus labor. a quo cum refugeret animus, commisi eum atque demandavi exantlandum alicui meo familiari, meae disciplinae nuper alumno, qui saepe mihi, si non ingenium, navitatem certe et adversus duriſſimos labores pertinacem patientiam approbavit. Exsecutus ille mandatum est fortiter atque fideliter, indicem confecit verborum Theocriteorum plenum, sed jejunum et exsanguem, mera verba complexum, sine interpretatione, sine ordine, praeter illum brutum mechanicum, quem ipsa series idylliorum praeit; sine ullo flore literaturae, ad modum illius Lexici Lucianei a Reitziis constructi. Et poterunt futuri Theocriti editores huic indici tanquam fundamento superstruere, eumque augere, corrigere, melius digerere atque expolire, manumque ei postremam imponere. Dabo tamen operam, si otii satis suppetet, ut arida haec ossa carnibus vestiantur. Quod si negabitur hoc quidem, vel sic tamen non carebit haec opera, quamvis cruda, neque laude, neque utilitatibus suis. Multum enim minuet Theocriti studiosis quaerendi laborem, si quod verbum Theocriteum e re ipsorum sit investigare. tametsi haud infitiabor, indicem ab homine docto artificiose ex subtilitate philosophica adornatum, multo uberiores fructus afferre. Lexicon Doricum Porti, non caret id quidem laude sua. Sed neque plenum est, nam praeter Dorismos nil exhibet, et ne hos quidem omnes, et loquacitate idem fatigat inani, et nugaci, qua oneratum est, farragine, ex Etymologico M. Hesychio, et nescio unde, stolide consarcinata.

Quo

Quo de indice habeo affirmare, ut sit elementum magis indicis, quam index, utilem tamen vel sic esse, id idem velim de universa hac nostra Theocriti editione statui; ut multum absit ab ea perfectione, quam ingenii major vis et solertia, et acrior atque diuturnior animi contentio, et otii aliquanto plus, ei poterat impertire, nihilominus tamen eam, in hac, de qua queruntur omnes, editionum Theocritearum penuria, sic satis tolerabilem, neque plane poenitendam, et nonnullis tamen propriis ornamentis insignem esse. In re magna et perardua, est tamen aliquid, vel aliquatenus profeciſſe.

In illis, quae huic editioni propria sunt ornamenta, habete haec. Primum, idque facile primarium, quod ego, homo haud vanus, affirmare nil dubitem, verba graeca Theocriti in hac editione multo emendatiora esse exhibita, quam in ulla alia superiorum, quotquot sunt, omnium fuere. Praeter quosdam errores in spiritibus et accentibus, eosque paucos et leves, nihil observavi gravius admissum quam haec duo, Idyll. 15. 9 ἐκ (pro ἀκ) et 18, 48. ἀνγοίη (pro ἀνγοίη.) Nam παοσάμενος id. 15. 90. quod in omnibus libris regnat, non operarum est peccatum, sed meum, qui παοσάμενος debebam reformare, altero sigmate detracto. nunc sero errorem video. Alterum, quod in libellis Animadversionum nostrarum varietates lectionum e libris Theocriti optimis quibusque, quotquot e prelo typographico exierunt, reperietis diligenter excerptas et uno loco coacervatas; ut nil admodum sit futurum, cur vetustos libros a primordiis artis typographicae proximos magnopere desideretis. Tertium, invenietis in iisdem libellis virorum doctorum vetustiorumque,

ut Jo. Camerarii, Gu. Xylandri et aequalium, junio-rumque, super locis Theocriteis cogitata uno loco conſtructa et expoſita, brevique oratione concluſa. nam facile non erit liber, hoc quidem ſaeculo proditus, in quo aliquid novum ad Theocritum pertinens eſſet proditum, quod in ſchedas meas non retuliſſem. Invenietis item multas meas ſuper corruptis locis Theocriteis conjecturas, alias ipſi texto graeco intextas, quarum indicem paulo ante exhibui, multo autem plures conjecturas meas reſervavi libellis animadverſionum, paucos poſt menſes edendis. Habetis ibidem locorum Theocriteorum adhuc male ab interpretibus acceptorum, meliores expoſitiones, aut alias obſcurorum declarationes. Quartum, in ſe quidem minutum, non tamen ſpernendum, in quo vel ſolo alius quisque editor non parum ſe jactaſſet, addidi Idyllio XVIII. Scholia ex primigenia editione, quae ſcholia poſt inſecutis, Heinſianae quidem et ea iunioribus, deerant. Nam ſunt etiam in Salamandrina et Brubachiana. Integrum dedi epigramma Theocriti nonum, hexaſtichum, quod in omnibus ſuperioribus editionibus adhuc fuit ſolummodo diſtichum. Epigrammatibus Theocriti unum addidi, quod eius eſſe, adhuc ignotum fuerat. Auxi fragmenta poetae uno fragmento ex eius Berenice, quod Athenaeus dabat, ſuperiores editores praetervideranT. Quod illa brevia et levia opuſcula de genere Theocriti, et de natura atque inventione carminis bucolici, quae edd. pleriſque praemittuntur, inſtruxi variis lectionibus Aldinae. Sed haec opuſcula hoc volumen, cui conſecrata erant, ingredi non potuere, temporis anguſtia intercedente, per quam operis non licuit haec expedire, nundinis urgentibus et moram haud concedentibus. Quare alteri volumini reſervata ſunto.

to. Quod Securis et Ala et Arae et Syrinx huic editioni desunt; id mea factum non est, neque culpa, neque consilio. Desunt iamdudum editionibus Theocriti in Anglia curatis, ut Oxoniensi, a Jo. Fello profectae, et huic Londinensi, quam operae nostrae reddiderunt. Et facile fero, quin laudo etiam factum. Satius erat ejusmodi nugas, cum Stratonis Eroticis, Batrachomyomachia et Hymnis Homericis, aliisque huius farinae multis, periisse, eorumque loco praestantiora et fructuosiora opera servata ad nos pervenisse, quorum jacturam nunquam desinemus deplorare. Quinto denique et ultimo loco indicem verborum Theocriteorum dedi, in quo et vulgaris vetustae et novae a me invectae ratio pariter habita est. Haec si sum omnia consecutus, satis multum mihi ad gloriam meam, et ad utilitatem publicam, videor, in hac ingenii mei mediocritate, et in hac, qua conclusus fui, contentionis festinatione consecutus esse. Scripsi Lipsiae d. 25. Martii 1765.

THEO-

THEOCRITI IDYLLIORVM INDEX.

α'. Εἰδύλλιον, Θύρσις, ἢ Ὠδή.
β'. Φαρμακεύτρια.
γ'. Λίπόλος ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἢ Κωμαστής.
δ'. Νομῆς.
ε'. Ὁδοιπόροι, ἢ βυκολιασταί.
ς'. Βυκολιασταί.
ζ'. Θαλύσια, ἢ Ἐαρινὴ ὁδοιπορία.
η'. Βυκολιασταί.
θ'. Νομεῖς, ἢ Βυκόλοι.
ι'. Ἐργατίναι, ἢ Θερισταί.
ια'. Κύκλωψ.
ιβ'. Λίτης.
ιγ'. Τλας.
ιδ'. Κυνίσκας Ἔρως, ἢ Θυώνιχος.
ιε'. Συρακούσιαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι.
ις'. Χάριτες, ἢ Ἱέρων.
ιζ'. Ἐγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
ιη'. Ἑλένης ἐπιθαλάμιος.
ιθ'. Κηριοκλέπτης.
κ'. Βυκολίσκος.
κα'. Ἁλιῆς.
κβ'. Διόσκουροι.
κγ'. Ἐρασὴς, ἢ Δύσερως.
κδ'. Ἡρακλίσκος.
κε'. Ἡρακλῆς λεοντοφόνος, ἢ κατά τινα ἀντίγραφα, Αὐγέου κλῆρος.
κς'. Λῆναι, ἢ Βακχαί.
κζ'. Ὀαριστὺς Δάφνιδος καὶ Κόρης.
κη'. Ἡλακάτα.
κθ'. Παιδικά.
λ'. Εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Πρώτυ Εἰδύλλυ.

Ἐν τύτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Λίπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βυκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα καὶ ἀντὶ τύτυ αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τῦ Λίπόλυ γέρας λαμβάνει.

ARGUMENTUM

IDYLLII I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius: Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem pra amore contabescentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulcrum pastorale poculum a Caprario pramii loco refert.

ΘΥΡ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΛΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ὁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ

THYRSIS Pastor, & CAPRARIUS.

DULCEM susurrum & pinus
ista, o pastor caprarie,
Quæ est juxta fontes, resonat:
suaviter vero & tu

Ἀδύ. Ψιλᾶται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριᾶς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλύμενον τρέπουσιν, ὑπεξομορυμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἡ τὸ ἅρθρον τραπὲν εἰς α, ὑ ψιλᾶσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ ὕτω. Τὸ ἁδύ τινες λέγουσιν ὅτι ψιλᾶται, τῇ ἡ τρεπομένῃ εἰς α, Δωρικῶς. καὶ ὁ μὲν ὕτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται δ Θεόκριτος, πάνθ' ἅλιος γράφων· καὶ Οὐχ' ἁμῖν τὸν ἔρωτα· καὶ' τί ποθ' ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμενοι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κρῦμα. Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. * ὠνομαστοπεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τῆ ἦχα ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. Θεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὁμηρος — κατιβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ ὦ καὶ ψιὰς παρ' Ὁμήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ πενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς. ὡς Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, — Τῆμος χάιρων δ πόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Η δὲ διάνοια καὶ τὸ ἑξῆς ἔχει ὕτως, αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐγγὺς περὶ ταῖς πηγαῖς, ἡδύ τινα μελίζει, ἤγουν μετὰ μέλους καὶ ῥυθμῦ τινος ἀφίησι, τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἐπιχυσιν. τῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις, αἰπόλε. Ἄλλως. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης

*Ed. Ven. leg. ὀνοματοπεποίηται.

Συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἶκα τῆνος ἔλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.

Fistula canis: post Pana proximum præmium feres.
Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:

τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ᾀδέσης. ἡδὺ δὲ καὶ σὺ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Ἀλλ᾽ ὡς. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιεῖσθαί φασιν, ὡς τὸ, κρίκε ζυγὸν, καὶ τὸ, σίζε δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνεσι. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρω, ὡς μάρτυρος μαρτύρω. τὸ δὲ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ τῇ θύρᾳ· σημαίνει δὲ τὰ χάλη περιφρασικῶς. τὸ δὲ ψίθος, ἀπὸ τῆ ψεῦδος, ἀποβολῇ τῆ υ, καὶ τροπῇ τῆ ε εἰς ι, καὶ τῆ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἶσιν οἱ ἐν τοῖς ἄιπεσι, τυτέσιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι, τὰς αἶγας νέμοντες. ὕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗΝΑ. Εὐθεῖα ἀντὶ τῆ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος λέγυσι· καὶ τὸ ἐκείνη, τήνα, ἀκολόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τήνα Δωρικῶς ὕτω λέγεται ἀντὶ τῆ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφυσι τὸ τ ἀντὶ τῆ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τῆ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆ ε, κείνη. ἐκβολῇ τῆ ι, καὶ τροπῇ τῆ ε εἰς η, καὶ τῆ κ εἰς τ, καὶ τῆ η εἰς α, τήνα.

πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκβαλόντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφυσι· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδειν. διαλύυσι δὲ τὸ ζ, εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, τοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δὲ αὐλεῖ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τύτων δῆλον, — Χ᾽ ὦ μὲν τῷ σύριγγ᾽, ὁ δὲ τῷ καλὰν αὐλὰν ἔδωκεν, Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ κατὰ Σύρης λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμῦ τὸ διὰ τῆ τόματος ἀμεταβάτως. καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμῦ μεταβατικῶς, οἷον, συρίττω τινὰ, ἀντὶ, τῆ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστὶν, ἥγυν τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει τὸ ᾄδειν, τῆ συρίζειν, καὶ τῆ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιύτων, τῷ τὰ μὲν μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγυ λέγεται ἐμμελῆς. ΜΕΤΑ. Ηγυν, ἀπολαξέων οἴσεις, τυτέσιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τῆ Πανὸς ἕξεις. τῶν δὲ ἄλλων τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝΑ. Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγυσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Επιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῆ, Διὸς καὶ Καλλιστῦς, Πᾶνα καὶ Αρκάδα διδύμης. Αρίσιππος δὲ ἐν τῷ Αρκαδικῷ, Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηίδος. οἱ δὲ λέγυσι διὰ τῦτο Πᾶν, ὅτι τῆς ὥρας ἐστὶ σημεῖον τυτέσι, τῦ παντός. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικειῦται γὰρ ἡ μορφὴ τῆ θεῦ τῷ περιέχοντι,

2. ΜΕΛΙΣΔ. Αἰολικὸν ἐστιν ἀντὶ τῆ μελίζει, ἔστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτῆ μέλος γλάζεις. τυτέσιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

3. ΣΤΡΙΣΔΕΣ ἀντὶ τῆ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα

Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἃ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τε κ' ἀμέλξῃς.

Si vero capram acceperit ille præmium, ad re defluet
Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα ἡλίῳ καὶ σελήνῃ, καὶ μυήσεως φασὶν εἶναι, τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα. τὰ δὲ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι, τὸ δὲ αἰγωπὸν, τῶν καταιγίδων τὰς ἀφνειὰς ταραχὰς, καὶ τῶν ἀπὸ νεφῶν γενομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τυτέτι τὰς μηρὰς δασεῖς, σημαίνοντας τὰς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τὰς ἀνέμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ΑΠΟΙΣΗ. Κομίσῃ. ὡς τὸ λαψῇ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ, τὰς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῇ, λαψῇ, γραψῇ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙΚΑ τὸ αἶκα ἀντὶ τοῦ εἶκεν ἐστὶ· τὴν γὰρ ει διφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἶκεν, αἶκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, ὅτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ παρακατιὼν συνέστειλε, ΔΑΨΗ. Ἐκτέταται τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι

Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

Δωριικὸν, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπὶ φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ἤγων, ὁ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ Θεῷ, καὶ δώσει αἶγα Θηλειᾶν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ἐπὶ Θηλυκοῦ. χίμαρος γὰρ ἀρρενικῶς μὲν ὁ τράγος, Θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσιαία αἶξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος ὄσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὲ τράγον, ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ Θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. Τὸ δὲ καταῤῥῇ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται. τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥῇ δηλοῖ.

6. ΕΣΤΕ Ἀντὶ τοῦ ἀγάμελκτος. ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυίαν δηλοῖ. ὅτι δὲ πᾶς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ἡσίοδος, — καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ ἔς τ' ἂν ἀμέλξῃς.

Εν ἄλλῳ· αἶκα τῆνος.] Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κεφασφόρον τράγον (κεραὸς γὰρ καὶ κερασφόρος, τὸ αὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικὸν ἐστι, τὸ δὲ κερασφόρος, κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, ἃς σὲ καταῤῥῇ καὶ καταῤῥεύσει, ἥξων εἰσελεύσεται, ἡ χίμαρος. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ. XI. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Ἐρίφος, μέχρι τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ Θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τυτέσιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ' ἧ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέ-

ΑΙΠΟΔΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τᾶν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἰΐδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς.

CAPRARIUS.

Dulcius, o pastor, tuum carmen est, quam effusa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Musæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu stabularium pro præmio accipies. Si vero placuerit Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces.

γεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἶξ. ταὐτὸ γὰρ αἶξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἔριφος, καὶ τράγος· οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῆ ἄῤῥενος τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἶξ. ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὁ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοὶ, καὶ ὁ αἶγες ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων ὄϊες. ὁ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριὸς. νομῆς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομῆς, τῷ Πανὶ, καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς ὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπισήμονι, καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐταῖς ᾠδῶν, ὧν αὐταὶ ἔφοροι.

7. ΗΤΟ. Κατωφερὲς ἢ ἠχῶν ἢ καταχὲς, τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχῶν, καὶ ὑποῤῥοιζῶν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Η τὸ καταχές. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταὐτὸ δύναμενον τῷ ὃ, ἄχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον ὕτω. ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἠχῆς. νῦν δὲ προτάττει αὐτὸ, καὶ δυσνόητον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄῤῥρῳ συνεπαγόμενον. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανὶ· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νῦς ὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν ᾠδὴν, ἣν ἐγὼ τὴν ὄϊν, τὸ θῆλυ πρόβατον, δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σακίται δὲ ἄρνες, ὡς ἔτι γάλακτος δεομένης, οἱ νομῆς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκωσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς, τουτέστιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξεις.

12. ΔΗΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῆδε καθίζας,
Ὡς τὸ κάταντες τῦτο γεώλοφον, ἄμμε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ὲ θέμις ἄμμιν

THYRSIS.

Visne per nymphas, visne, Caprarie, hic assidens
Ad acclivem hunc tumulum, ubi sunt myricæ,
Canere fistula? ego autem interea capellas pascam.

CAPRARIUS.

Non fas est, o pastor, jam circa meridiem, non fas est nobis

12. ΛΗΣ. Αντὶ τῦ βάλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος τῦ λῶ, τὸ θέλω. Θέν καὶ λῶον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ θύρσις δὲ τῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνθάδε ἢ ἐκᾶσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τῦ ε εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριᾶς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς λαγύσης θς ζ, διὰ τῦ ξ ἐκφέρυσιν. Ἄλλως. Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλις ὦ αἰπόλε πρὸς τῶν νυμφᾶν ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνετηκότα τῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγεν ὀξύν, ὅπυ αἱ μυρίκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἄναντες, λέγεται δὲ ἐπὶ τῦ αὐτῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος ὁ αὐτὸς δήπυ ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐπὶ τῦ αὐτῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῇ ὁμαλῇ πέδῃ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλῆται· πῶς τῆς γαίας διφθογγογραφυμένης, ψιλογραφῆται τὸ γεώλοφον, τὸ ὃς ἀνώγεων, καὶ κατώγεον; καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογράφατο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελέως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν καί τινα ψιλογραφούμενα.

13. ΜΥΡΙΚΑΙ. Ὅπυ αἱ μυρσῖναι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν ἐώθασιν.

15. ΜΕΣΑΜΒΡ. Τὸ μεσημερινὸν, ἐκ τῦ μεσημερινῦ, ἐκβολῇ τῦ ε, καὶ προσθέσει τῦ β.

ΟΤ. Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν. ἀντὶ τῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀπὸ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τυτέστι, καὶ λίαν ὀργίλος ἐστίν.

Canere fistula? ego autem interea capellas pascam.

CAPRARIUS.

15 Non fas est, o pastor, jam circa meridiem, non fas est nobis

Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Ταγίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί ὁι ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα οἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μούσας)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω

Fistula canere: Pana metuimus: namque is a venatione
Tunc fessus requiescere solet, estque amarulentus,
Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.
Verum (tu enim, o Thyrsi, Daphnidis dolores nosti,
Et bucolicae ad summum perveniſti Musae)
Huc age, sub ulmo consideamus, Priapi

19. ΑΛ. Ηγεν, τὸ περὶ τᾶ Δάφνιδός μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' ἄειδε, τριχῶς εὑρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παῤ ἡμῖν ἀντιγράφοις, δηλονότι, ἄλγε' ἄειδες· καὶ λέγει τὸ ἄειδες, ἀντὶ τᾶ λέγοις ἄν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρέλκει καὶ ἄλγε' ἄειδε, ἀντὶ τᾶ λέγε. καὶ ἄλγεα εἶδες, ὃ καὶ βέλτιον. Αλλως. Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σὺ καὶ τὸ γὰρ, ἐπὶ τὸν δεύτερον ἀφορᾷ στίχον. ὀφέλει καὶ τὸ τύ, καὶ ἐπὶ τᾶ προτέρᾳ λέγεσθαι ἀπὸ κοινᾶ. ὥτω γὰρ ἂν ἦν ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων ὥτως· Αλλά τὺ, ὦ Θύρσι, ᾄδε τὰ ἄλγη τᾶ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκεο καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τᾶς βωκολικᾶς μούσης. ὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τᾶς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα τὸν Θύρσιν προτρεπόμενος ᾄδειν. ὁ γὰρ τὰυτόν ἐστι τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν, ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐστι, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ᾄδειν δὲ, τὸ κοινῶς τραγωδᾶν. τὸ τᾷ σύριγγι δὲ χρῆσθαι φησὶ μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τᾷ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι ὄσαν, καὶ ὑ * μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

21. Τ Ω. Τὸν Πρίηπον νύμφης Νάϊδος, ἢ Χίονης καὶ Διονύσω φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παῤ ἐνίοις δὲ, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ. ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. ἔστι γὰρ οἶονεὶ βριήπους, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέθαις ἐκβυήσεις. ἢ πρίηπος, προϊέμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τᾶ κρηνῶν. εἰ μή πως τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριήπῳ· τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανέας ἀπεδέξαντο, ἃ ἔστι δένδρα ὥτω καλούμενα. Εν ἄλλῳ. ΔΕΥΤ' ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἐσδώμεθα ἀντὶ τᾶ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τᾶ ἀγάλματος τᾶ Πριάπε, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦς. ἐὰν δὲ ᾖσθα ὥσπερ ἦσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τυτέστι τὸν ἀπὸ τᾶς Λιβύης, αἰγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥτε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτὴν, ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους,

* Ven. μέλλον ὃν αὐτῆς.

πρα-

Καὶ τᾶν κράνιάδαν κατεναντίον, ᾇπερ ὁ Θῶκος
Τᾶνος ὁ πωμενικός. καὶ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὥς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾇσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῷ,
Ἄμφωες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.

Et fontanarum Nympharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Illa paſtoralis & quercus. Si veto cecineris,
Sicut olim cum Libyco paſtore Chromide cantaſti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum matrem, ut ter mulgeas,
Quæ geminos hædos lactans, duas interea mulctras lacte complet:
Et profundum poculum *dabo* dulci cera collutum,
Geminis anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens;

προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας· ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ ὕτω καὶ ἡ μέλαινα.

25. ΔΙΔ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι· ὅθεν φησὶν, ἡ ἄὶξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν καὶ δύο πέλλας πίμπλησι· τὰς δὲ ἀμελγὰς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χέσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ καινὸν ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Ἀλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τῆ κισσῆ, ἐξ ἧ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἷον χόω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον. Ησίοδος. — ὀλίγον δὲ ἔσται κισσυβίῳ. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χᾶσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσσίπιδν τι ὄν. ΚΕΚ. Ηγουν λελυμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ἢ κεκονισμένον οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τῆ κλύζω· λέγεται δὲ τὸ κλύζειν, ἐπὶ δύο· ἐπί τε τῆ διὰ κλυσῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὁτάν τε ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. ΑΜΦ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τοῦτο τὸ μέγεθος παρίσησιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Αντὶ τῆ προσόζον, ὁσμὴν πέμπον, καὶ μυρίζον. Γλυφάνοιο δὲ, τυτέστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τῆ τέφω, τέφανος, καὶ ἀπὸ τῆ λέβω, λέιβανος· ὕτω καὶ ἀπὸ τῆ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἔλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

Cui circum labra innectitur superne hedera,
Hedera helichryso adglutinata: & circa illam
Fructu capreolus volvitur gestiens croceo.
Intus vero mulier, divina quædam imago, sculpta est,
Ornata peplo reticuloque: juxta vero ipsam viri
Pulchris capillis vicissim, hinc ille, inde alter,

29. ΤΩ. Οὕτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τῦ πέπλεκται.

30. ΕΛΙ. Ο ἑλίχρυσος εἶδος φυτῆ, ὃ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἑλίχρυσον βοτάνην λέγυσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζυσαν. ΚΕ. Κονία, ἢ ἄσβεστος. ἀφ' ὃ κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος ἴσως ἀντὶ τῦ κεχρισμένος ἁπλῶς, ἀπὸ τῦ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπήν. ΑΥ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγυν πλοκὴ εἱλῆται, τυτέστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς τροφήν.

31. ΑΓΑ. Αντὶ τῦ θάλλυσα. ΚΡΟ. Ηγυν, κρόκυ χροιὰν ἔχοντι.

32. ΕΝ. Αντὶ τῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκέυασεν θεῶν δαίδαλμα, τυτέστιν ἔργον ὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεύς. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά τι. τὸ δὲ τι περὸς τὸ δαίδαλμα.

33. ΑΣΚ. Ασκητὴ, ἢ κεκοσμημένη πέπλῳ, τυτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι, ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας, ἀπὸ τῦ ἀμπέχειν.

34. Ηγυν, κόμην τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐπὶ κοινῶν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Αλλως. Εθειράζοντες, κομῶντες, εὐτριχοι. ἔθειρα γὰρ αἱ ἐξ ἕδυς γινόμεναι τρίχες, ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες, τὰ γένεια, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἡ ἐξ ἕδυς τημελυμένη. Αλλος. Κομῶντες τὰς τρίχας, ὑ γενειῶντες ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρὶξ. ὅθεν Αριστοτέλης ἐν Ομήρῳ ἔγραψεν.

—— Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένυσιν, ὧν ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Απὸ τῦ ἄλλυ μέρυς. Αμοιβαδὶς νεκίυσιν ἐπέεσσιν, ἤγυν λόγοις ἐρίζυσι πρὸς ἀλλήλυς κατὰ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιύμενοι.

35. ΤΑ.

Νεικείσσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' ἐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς·
Ἄλλοκα μὲν τῆιον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦτα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει·

35 Verbis altercantur: id vero nihil movet ipsam:
Verum jam hunc aspicit virum ridens,
Jam vero ad alterum applicat se,
Illi vero præ amore
Diu oculis tumentes, incassum laborant.
Inter hæc piscator senex, & rupes fabrefacta est
40 Aspera, in qua festinans magnum rete ad jactum trahit

35. ΤΑ. Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικεῦσιν, ἤγων, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὐτοῖ καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικεῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς ἔχ ἅπτονται.

36. ΑΛΛΟΚΑ. Τὸ μέντοι νοήσεως ἐστὶ, τὸ δὲ ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ δμολογημένως, ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ομηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον. — Χρύσεον ζωῇσι νεανίσιν ἰοικυῖαι. Αλλως. Αλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγων τρέπει.

38. ΚΤΛ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τὰς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὰς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως δὶ ἔρωτα πάσχουσι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Αντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πῆσαι δυνήσεται; Αλλως. ὁ νοῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τυτέστι τὰς ὀφθαλμὰς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙΠ. Γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρίπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕΠΡ. Τραχεῖα, ἢ λευκὴ, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἢ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας τὸ ὄρος τὸ ἄκρον φασίν. ἢ λευκὴ, καὶ λέπρα ἐπικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκπιλωθεῖσαν εἶον καὶ ῥωθεῖσαν. Αλλως. ὁ νοῦς· γριπεύς τις γέρων, ἤγουν δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τυτέστι ῥυᾶς, ἔχουσα· ἐφ' ᾇ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ σπεύδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὡμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

Ὁ πρέσβυς, καάμενοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυιῶν νιν ὅσον θέλος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ὠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ θένος ἄξιον ἅβας.

Senex, valde laboranti viro similis:
Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur vero illi est etiam juventa dignum.

42. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τῶ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἐλλοπας, ἤγουν ἐχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. ἁλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθῶν, ὅσον θένος, ἤγουν, ὅση δυνάμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς ὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλαβῶ ὅση δύναμις. ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἑλληπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβῶ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοί ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχύν, ὅση μοί ἐστιν· εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τῶν οἱ νῦν βρυτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ ὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβῶ κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶ τὴν ἀρξάμενα, εἶτα ἐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὕστερον μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τῶ τὴν ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τὸ· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥᾷ. τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαβαὶ τῶ ὄχλω, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. ΩΔΗΚ. Δωρικῶς, ἀντὶ τῶ ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένοι ἢ πεφυσιωμένοι καὶ ἐξογκωμένοι ὦν. οἰδῶ γάρ, οἰδήσω, τὸ ἐξογκῶμαι. Ινες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ηγουν ἄξιόν ἐστι νέας τινὶ ἅβης. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτῦ. ἴσως γὰρ εὐήλιξ ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνδεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ θένος αὐτῦ. Αλλως. ὁ νῦς· Ως δὲ οἱ ᾠδήκαντι, ὕτως ἐσὶν ἐγκωμένοι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καί περ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις ϛαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἁλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν' ὄρχως

Non procul inde ab isto marino sene,
Rubris uvis pulchre gravatur vinea.
Eam parvus quidam puer juxta sepes custodit
Sedens: quem circum duæ vulpes: altera per ordines vitium

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάϛημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προταττόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. καθὰ τὸ ὅϛις ἔχει τὸ ὃς τοῦ τίς προταττόμενον. ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕϛερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐπόιησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε τοῦδε, ὅσον ὀλίγον. ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαϛήματος, ἑτέρου ἐγνωσμένου ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι. εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τόδε τὸ διάϛημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς ὅδε ἐϛι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τὴν ὑπόϛασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τυτθὸν δ' ὅσσον] τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάϛημα ὅσον ὀλίγον, ἁλωὰ, ἤγουν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς ϛαφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ὠρίμοις, περκαζούσαις. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἑξῆς· φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον· ἢ ταῖς περκαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς περκαζούσαις, ἢ τρωξίμοις· πύρνος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἁλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος. ὡς κατὰ πολὺ λῴων τοῦ ἁπλοῦ πεδίου· λέγεται ἁλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῴων τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἁλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἅλως

47. ΚΩΡ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ χώρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ, ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται.

Φοτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. ἁ δ' ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἁ πρὶν ἀναίσειν

Incedit, lædens maturas uvas: altera peræ.

ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορῆν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' ἧς καὶ νεωκόρος, ἡ παρὰ τὸ κέιρω, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἄπαλὸς τρυφερὸς παῖς. ΕΦ' αἱμαχιαῖσι] παρ' ὅσον πλήρης αἵματος γίνονται οἱ μαχερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδης αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ημενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τῆ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἕημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος, ἥμενος. ΑΜΦ. Ομοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. ἁ γὰρ ἀφ' ἑτέρᾳ προσώπῳ ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τὰς ὄρχυς, ἤγνυ τὰς συσιχίας τῆς ἀμπέλυ, τρέφεται, βλάψυσα τὴν σαφυλλην τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ ἤγνυ κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τῆ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζυσα, τὸ παιδίον ἁ πρότερον ἐάσειν φησὶ, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τῆ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἡ ἀκράτιστον· ἤγνυ ὑδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τῆ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτυ λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε. ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριστικῆ· οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκῆ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτυ μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τῆ ποιημένυ πράγματος. μετὰ ὁριστικῆ δὲ, ἐπὶ τῆ ποιοῦντος αὐτό. ΑΝ. Ορχος ὀρχάτυ διαφέρει. Ορχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα· ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἕρχεσθαι. καὶ Αριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ησίοδος ὄρχαν λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Α μὲν ἀν' ὄρχος, τὰς διδύμας τῆς ἀμπέλυ· ἤγνυ, τὰς κλάδας. ΦΟΙ. Ορμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· ὕτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τῆ δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεονασμῷ τῆ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50. ΤΕΤ. Κατασκευάζυσα. γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τῆ κρύπτυσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον.

Insidias struit, nec prius puerum se relicturam

51. ΠΡ.

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Πάντα δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Affirmat, quam eum sine jentaculo in sicco collocarit.

Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit,

Junco concinnans: neque vero illi vel pera curæ est,

Vel fructus vineæ tantum, quantum opere suo, quod nectit, delectatur.

Undique vero circa poculum circumvolat mollis acanthus,

Æolicum spectaculum: quod operis miraculo animum obstupefaciat.

51. ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαι φησὶ, τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μέθην. Αλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωίας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον. καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον, ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. ΚΑΘ. Τὸ καθίζῃ. γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52. ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Απολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὗ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ᾠήθη, τὸν ἀνθέρα τοῦ στάχυος. ΑΤ. Ο δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων. ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Επίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλός· τὸ θηλυκὸν, καλή· ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγένετο καλός· διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Αντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδῶν· σχοῖνος δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον· ΜΕΛ. Αντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ, οὔτε ἐπὶ πήρης, τοῦτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον, (τοῦτο γὰρ τὸ, τοσσῆνον,) καθ' ὅσον γαθεῖ. ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστιν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες χαμαίζηλον, εἷς μῆκος ἑξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος.

56. ΑΙΟ. Ηγουν θαῦμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ Ιεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγός τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Pretium, & grandem caseum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, sed adhuc jacet
Intactum, quo tibi valde lubens gratificabor,

λιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικόν, ἀπατηλόν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν. καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. δι γὰρ Αἰολέως ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Αλλ' ἁπλῶς. πάντῃ δὲ περὶ τὸ δέπας, ἦγεν τὸ ποτήριον, περιτέτατται ἄπαλός ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰολικόν τι θάημα, ἦγεν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θαέω θεῶ, θαήσω, θάημα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα· ΑΤ. Ἀντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυνάμενον. καὶ Ομηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὄν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σε τὴν ψυχήν. καὶ δι ὑπερβολὴν κάλλους· ἔρασθον ἂν νομισθήν. ἢ ἀτύξαι ἄν, τυτέσι σῆσαι, ἐκπλῆξάι σε κατὰ τὴν ψυχήν.

57. ΤΟΥ. Ενεκα μὲν τούτου ἐγὼ αἶγά τε ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμῇ, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος· καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὦνια τὰ πωλούμενα, ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. ΠΟΡ. Η ὕσμα κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι· ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμῇ ἴσως διαπορθμέυοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δέ τινες καὶ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Καλύδνα ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσιν. Ομηρος· Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τό τυ μακρὸν ῥόεντα μέ, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς, δ εἴτας. τὸ πῦρ δὲ, τοῦ πυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥ. Ηγεν, ὕπω δὲ ὑδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἦγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. Καί τυ μάλα.] γρέφεται καὶ, τῷ κέν τοι. δι' ὃ καὶ σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιῤῥήματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδὺς δηλονότι.

61. ΑΙΚ.

Αἰκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κἄ τοι τι φθονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πω εἰς Ἀίδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἀ φωνά. 65

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris,
Nec invideo tibi, age o bone: cantum enim
Non ad Plutonem oblivioſum reſervabis

61. ΑΙΚ. Ἐάν γε σύ ὦ φιλος, ἢ σὺ ὦ φίλε, ᾄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τᾶ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμοί. λέγω γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ ἀρέσκω, ἤτως· ἀρέσκω τινί, ἀντὶ τᾶ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δέ τινι, ἀντὶ τᾶ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ ὐκ ἀποδέχομαι.

62. ΚΟΤ. Καὶ ἁδαμῶς σοὶ φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν πρόσελθε, ἧξον. γράφεται καὶ κᾆτι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν ἁδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ἅδην τὸν ἐκλελάθοντα, ἀντὶ τᾶ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνεσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τᾶς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τᾶ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστὼς, ἤτω καὶ ἀπὸ τᾶ ἔλαθον, λελάθω.

64. ΑΡΧ. Τᾶς βωκολικᾶς ᾠδᾶς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλῆται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τᾶτο δὲ λέγεται, πρόσμα, καὶ ἐπιμελῶδημα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδᾶ τάξιν ἔχει. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Πανὸς υἱὸν φησὶ Βωκολίωνα, ἀφ' ὗ καὶ τὸ βωκολικᾶν. Ἄλλως, Ἄρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε ὦ Μῶσαι, ἤγουν προηγεῖσθε, τᾶς βωκολικᾶς ᾠδᾶς ἄρχετε.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
65 Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt.

65. ΘΥΡ. Δεικτικῶς. ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης τᾶ οὐρανᾶ καὶ τᾶς γᾶς, ὥς φησιν Αλκιμος. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρίναι Ηφαιστον καὶ Δήμητραν περὶ τᾶς χώρας ἐρίσαντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλατιανὸς, τᾶ Βριάρεω, ἑνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι, Δικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτης αὐτᾶ ὤντος, καὶ κατὰ τὴν Αἴτνην νέμοντος. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τᾶς Ξενέας τᾶ νόμα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑ.

Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦθ', ὄφρα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκίδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Ubi tandem fuistis, o Nymphæ, cum Daphnis amore tabesceret?
Anne apud Penei pulchra tempe, vel circa Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis,
Neque Ætnæ cacumen, nec sacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Illum sane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt.

66. ΠΑ. Ο Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λόιθια ἔπνεον. ὅτι γὰν Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἐθνήσκεν.

67. ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας. τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Οσσης καὶ τοῦ Ολύμπου χωρίον, ὃ ἐστι περικαλλὲς, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διηρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Αρκαδίας, ἢ ποταμὸς· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περῥαιβοίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ ἔχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε.

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Αναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Αναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ βλημυρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69. ΑΚΙ. Ακις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νῦν· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανευόμενος αὐτὸν αἰνισσόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἐρᾶν. Ακις δὲ, παρὰ τὸ ἄκιδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησὶν, ὅτι Δάφνιδος Ακις ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Αλλως. Ο νῦν. Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦτε] πῦ τότε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς ὗτος Θετταλίας. ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ ὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ανάπου· τῆς Σικελίας ὗτος ποταμός. οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης. περιφρασικῶς, ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ακιδοποταμὸς καὶ ὗτος Σικελίας. ἤγουν. οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾠκεῖτε τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπέσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. οὐ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε.

71. ΤΗΝ. Εκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι

Τηνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δὲ· Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Et mortem ipsius leo in sylva degens flevit.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit: o Daphni,
Quis te ita conficit? cujus, obsecro, amore adeo ardes?
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

μένοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύνηται καὶ ἐπὶ τῶν θάων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γοῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝΟΝ. Γράφεται καὶ, χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ καὶ· εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧΕΤΕ Ορα τὴν ἡδονήν. ἀνταδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ἥ τις γίνεται οὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75. ΔΑΜΑΛΑΙ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Αλλως. Πολλαί οἱ πὰρ ποσσί.] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλαὶ, ἀπὸ κοινοῦ ὠδύραντο· ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδὲ ὀχηθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων μόσχοι τὰ νεογνὰ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ'. Ηλθεν ὁ Ερμῆς πρώτιστος. ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βέλτιστος, βέντιστος, φίλτατος, φίντατος, οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ερμᾶς.

Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν τὶ πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπος,
Κἤφα· Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι; ἃ δέ γε κώρα
Πάσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζατεῦσα· δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.

80 Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miſer, quid ita tabeſcis? ipſa vero puella
Per fontes omnes, ſylvasque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ incipite carmen.)
85 Quærens: Ah nimis infelix es amator & conſilii inops.

81. ΗΝΘΕΝ. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Αφροδίτης. Αλλως· ἢ ἐρωμένη τῆ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Αφροδίτης.

82. ΚΗΦΑ. Καὶ ἔφη· ἐστὶ γὰρ τὸ πάθος ἕκλειψις, καὶ κρᾶσις. Λ ΔΕ. Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ ῥίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣΣΙ. Μανιωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς τὴν λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχῃ τὸ ν παραλειπόμενον καὶ προπερισπώμενον παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. ΑΡΧΕΤΕ. Γράφεται. Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποτροφῆς ἀρχὴν ποιούμενος φησίν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συστέλλουσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤΕΤΣ'. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἑπάνω. πάντη δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. ἱερωκεύσαμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὴν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τοῦτο καὶ θύσε-

ρως. τινὲς δέ φασιν ὅτι ὁ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τὸ βασιλέως θυγατέρα δὶ ἣν ἐπιρώτα. Αλλως. Ζατεῦσα] ἐρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον. ἃ ζητοῦσι ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣΕΡΩΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπρομήχανον. ζητοῦσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτο φησὶ πρὸς αὐτόν. Αλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ερμῆς πρώτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους, εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρύχει; ἦγεν ἀπανᾷ, φθίερε; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ τῆ ἱερᾶς. ἦλθον οἱ βωκόλοι μετὰ τὸν Ερμῆν δηλονότι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἦγεν, ἄθλιε. τί σὺ τήκῃ; ἦγεν, διαῤῥέῃ, φθίερε; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται ποῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι. παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει. δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἦγεν οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν,

Βȣ́τας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι ȣ̓ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ȣ̓ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' ȣ̓δὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Hactenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario similis es.
Caprarius, cum capras intuetur quando coëunt,
Oculis tabescit, quod non ipse hircus est.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Sic tu cum aspicis virgines, quomodo rideant,
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis,
His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.

ἐρᾷν, ȣ̓ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτȣ̃ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγȣν, ὑπ' ȣ̓δεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος.

86. ΒΟΥΤΑΣ. Βȣκόλος ὢν, φησὶν, ȣ̓ κατὰ τȣ̀ς βȣκόλȣς ἐρᾷς, πὰρ ὅσον οἱ μὲν βȣκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι κατωφερέστεραι ȣ̓σαι αἱ αἶγες δελεάζȣσι τȣ̀ς αἰπόλȣς. Αλλως. Παροιμία τȣ̃το ἐπὶ τῶν ἡσύχων μὲν πρῶτον καὶ ἡμέρων, ἔπειτα δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες ἥμεροί εἰσιν ἀπὸ γȣ̃ν τῶν βοσκομένων καὶ ὁι βόσκοντες αὐτȣ̀ς τοιȣ̃τοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παρόσον καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν, καὶ εἰς κρημνώδεις τόπȣς βόσκονται. ἀπὸ τȣ́των δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιȣ̃τοι λέγονται.

87. ΩΠΟΛΟΣ. Αντὶ τȣ̃ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τȣ̃ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμένȣ τȣ̃ ι. οἷον, ὁ αἰπόλος, ᾧ πόλος· οἱ αἰπόλοι, ᾧ πόλοι. Αλλως. Βȣ́τας μὲν] ὁ νȣ̃ς. βȣκόλος μὲν ἐλέγȣ, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τȣ̃το δὲ ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, ȣ̓κ ἀξίως τῆς σεαυτȣ̃ τάξεως διετέθης. βȣκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς * εἶναι, καὶ γενναίως τȣ̀ς ἔρωτας, καὶ τὰ συμπίπτοντα δύνασθαι φέρειν. νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγȣ μόνον βȣκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ ȣ̓κ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγȣν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τȣ̃ ὅπως, ἐπιῤῥηματικῶς. βατεῦνται, ἤγȣν βατέυονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς, ἤγȣν διαῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι ȣ̓ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὰν ὁρᾷς τὰς παρθένȣς ὅπως γελῶσι, τήκῃ τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς, ὅτι ȣ̓ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τȣ́τȣς δὲ, ȣ̓ς τινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τȣ̀ς βȣ́τας,

* Ven. leg. τις.

Ἄρχετε βωκολικὰς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρᾳ μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κἤπε· Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν;

Incipite Bucolicum, o dulces Mosæ, incipite carmen.
Tandem venit & dulcis Venus arridens:
Occulte quidem ridens, animo vetro graviter iratâ erat:
Et ait, Tu sane Daphni gloriaberis te amorem flexurum:

τὰς ποιμένας, καὶ τὰς αἰπόλας, τὸν Πρίαπον, καὶ τὰς λοιπὰς, ὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βυκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τὸν αὑτῷ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο διχῶς. ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτάνωμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς ω διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. ΑΛΛΟΣ. Πρὸς τούτοις ἦγεν τὰς ποιμένας καὶ τὸν Πρίαπον, ὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ ὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βυκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀπεκρίνω ἀλγινὸν ἔρωτα, καὶ ἕως τὸ τέλος ἦνυε, ἦγεν, ἔσπευδε τὸ τῆς μοίρας, ἦγεν, ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘΕ. Ηλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη. βύτα ὑπ' ἐργαλέω ἐλυγίχθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθης· ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λελυθυῖα φησὶν ἡ Κύπρις. ΕὐΠΟΛΙΣ. εἶον λυγίζεται καὶ συτρέφει τὸν αὐχένα. ΑΛΛΟΣ. Τὸ ἀδεῖα, καὶ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι ἁ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βύλεται. Θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένη ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῷ λέγει ἡ Αφροδίτη. ΑΛΛΟΣ. Ηνθέ γε μὰν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τυτέσιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐνέγκοι, καὶ εἶπε· σὺ δὴ τὸ Δάφνι κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχῃ, ἐκαυχᾶ, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν. ἐπὶ γὰρ ὕτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐνεργητικοῦ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἔξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐπλέχθης.

97. ΑΛΛΟΣ ΛΥΓΙΞΕΙΝ. Καταδήσω, τυτέσι, περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἐκαυχᾶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥήμονήσας εἰς τὴν Θεὸν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δήσω· ἤτοι δήσω λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ομηρος. Δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσεο. ἄπαλὸς γὰρ ὁ λύγος· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν· λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δεσμεύσειν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, καὶ δεσμὸς. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλοῤῥήμονήσας, ταύτην ἐπαθε τὴν ποινήν.

Ἀρ' ἦ ῥα αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
Τάνδ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
(Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ'·) ἅλιος ἄμμι δεδύκει.
Δάφνις κεἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὔ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,

Nonne vero nunc ipse ab amore gravi superatus es?
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Huic Daphnis respondit; O tristis Venus,
Venus odiosa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo ais omnem solem nobis occidisse.
Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ incipite, carmen.
Ad Idam montem vade, ubi pastor Venerem, ut fama est,

100. ΤΑΝΔ'. Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἦγων, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἦγων ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἀφ' οὗ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101 ΚΥΠΡΙ. Ἦγων, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἦγων μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἦγων δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μῖξιν λέγει, ἣν ἔδηξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει δ Δάφνις, ἦγων ἐκλέλοιπε, ἀποβέβηκεν, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῖς ἐρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς,

105. ΟΤ. Τὸ ὅ, δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ κατακοχύναι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον ὅπου ὁ βωκόλος Ἀγχίσης τὸν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην καταιχύνει λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, κατὰ τὴν Ἰδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει ἔρπε ποτ' Ἰδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχισαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βωκόλον Ἀγχίσην. βωκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν. ἢ μὲν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ ὅ προσυπακούσι τὸ καταισχύνει. ἡ δὲ Ἰδη ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη τῆς Ἰδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδω, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι. ἀφ' ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφιζάμενος, δύναται πόρρω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἰδη καὶ ὄρος Κρήτης.

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι Φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χὠδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Vade ad Anchisem: ibi quercus sunt, hic cyperus est,
Hic suaviter apes circum alvearia susurrant,

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Formosus & Adonis est; etenim & ipse pecora pascit,

106. ΤΗΝΕΙ. Ὡς τὸ σκέπην τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπαν σε συνερχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴ βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπην σε. κύπειρον δὲ τινὲς λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βύτομον. ΔΡΥΕΣ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμενοι. ὧδε, ἦγεν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὖτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμενοι δηλονότι τὰς ὀδίτας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορήσας τῆς ἀκρασίας εὑρήσις τὰς μελίσσας, ἢ πρὸς ἡμᾶς ἦκις, διὰ τοῦ βόμβου τὰς ὁδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος. Ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νῦς ἕρπε ποτ' Ἰδαν, ἕρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἰδην, ὅπου λέγεται ὁ βυκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι. δηλονότι αἰχύνομ' ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· ὅτος ἦν ὁ βυκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἰδῃ.

109. ΩΡΑΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερός. ὅθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ἁβρύζεσθαι φησὶ Μένανδρος, Ὡραΐζεσθ' ἡ τύχη πρὸς τὸς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ἡσίοδος. Ὡραίαν δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νῦς. Ὡραῖος χ' ὥδωνις] Ἦγουν, ἀκμάζων καὶ εὐηδής· ἐπεὶ καὶ μᾶλα, ἦγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἦγουν λαγωὸς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει, καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τἆλλα (γράφεται γὰρ καὶ ὕτω) διώκει, τυτέσιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. τοῦ δὲ πτῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ες λήγοντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θεάς, τρώας. ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες λήγουσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι διὰ τῆς ου προφέρουσιν. Ὡραῖος χ' ὥδωνις] Ἱστορία. Κινύρᾳ τῷ Ἀπόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγατρὶ Μοῖρα, ἥτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, ὑδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐμάνθανε δὲ τὸν πατέρα τολιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γεννῶσα τὸν Ἀδωνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς αἰσθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ἠύξατο εἰς δμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112. ΑΙΤ.

Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει. 110

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὔτις ὅπως σάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῦσα,
Καὶ λέγε· Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοί.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, 115
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ἐκέτ' ἦν ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, ἐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,

110 Et lepores figit, & feras alias persequitur.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Age, consiste iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Pastorem vici Daphnidem: sed pugna mecum.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
115 Vos o lupi, vos cervarii lupi, & in' lustris degentes ursi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiscum non amplius in sylvis,
Non inter arbusta nec nemora ero: vale Arethusa,

112. ΑΤΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὡς φησὶ Λεπτίνης, δμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριῆς. Ἄλλως. Αὔθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα σήσῃ πλησίον τῦ Διομήδες, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βυκόλον. ἀλλὰ σὺ μῶσαινε, καὶ μάχου μοι.

112. ΑΤΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὡς φησὶ Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριῆς. Ἄλλως. Αὔθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα σήσῃ πλησίον τῦ Διομήδες, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βυκόλον. ἀλλὰ σὺ μῶσαινε, καὶ μάχου μοι.

115. ΩΛΥΚΟΙ. Οὐ μάτην φωλάδας καλῶ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεῦις οἱ ἄρκτοι χρῶντοι, καὶ πολὺν φωλεύσι χρόνον· ἢ ὅτι μόνοι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάσκιοι.

115. ΩΛΥΚΟΙ. Οὐ μάτην φωλάδας καλῶ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεῦις οἱ ἄρκτοι χρῶντοι, καὶ πολὺν φωλεύσι χρόνον· ἢ ὅτι μόνοι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάσκιοι. περὶ

116. ΧΑΙΡΕΘ'. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγορεύσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βυκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ

116. ΧΑΙΡΕΘ'. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγορεύσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βυκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ

117. ΑΡΕΘΟΙΣΑ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, ἃς ἦν ἄσρεα ὃ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἢ Ἀρέθυσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἣ φασὶ διὰ πελάγυς Ἀλφειὸν ἥκειν· ὡς φησιν Ἴβυκος παρίστορῶν μὲν τῆς ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθυσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειῦ πληρῶσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθυσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Παρ' κόρακος πέτρη, καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθύσῃ. χαριέντως δὲ καὶ Ἀφροδίτης φησιν, ὅτι Ἀρεθύσας καλῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως. Ἀρέθυσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118. ΠΟΤ.

Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι, φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίᾳ,

Et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis
Incipite Bucolicum, ó dulces Musæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam:
Daphnis ego, qui tauros, qui vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
O Pan Pan, sive nunc es in monte alto Lycæo.

118. ΠΟΤΑΜΟΙ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜΒΡΙΔΟΣ. Ποταμὸν Σικελίας οἴονται φασὶ καὶ τοῦτον. Αλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρεθυίας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· γενομένης δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κέφαλοι διαδείκνυνται κατοικοῦντες. Ασκληπιάδης δὲ ὁ Μερλεανὸς, διὰ τοῦ ὁ γράφει Δύμβρις. ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ ὄρος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦΝΙΣ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὑμμιν ἀποδεδόμενον. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι ἀναγραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τὰς δρυμούς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ ὅτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις· ἢ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ὦ τὸ πᾶν σὺ, ὦ Πάν, ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηίδος, ἢ Νηρηίδος, ἔνιοι δὲ Οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚΑΙΟΥ. Τοῦ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ Καλλιστοῦς, ἃς δ' ἐλθεῖσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. ἣν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἱστερίσθαι.

Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τᾶιο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὤναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνευν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & sublime sepulcrum
Illud Lycaonidæ, quod & Diis beatis est venerabile.

Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam desinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

124. ΜΑΙΝΑΛΟΝ. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλε τᾶ Λυκάονος υἱᾶ Ἑρμᾶ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον·

Δεξιτερῇ δ' ἔλεν ἔγχος ἐκηβόλον, ὅρεϊ Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἐν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ΡΙΟΝ. Τᾶ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥῶσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγᾶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτε τάφε κεφαλή. καὶ Ὅμηρος· Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· ἧς ἔν φασι τὰ ὑποερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑΣΤΟΝ. Ἠγνὸν ἐκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἀλλως. Ο νᾶς. Ω Πὰν Πὰν, ἄτε ὃς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγνυν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τᾶ Λυκαίᾳ· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· ἄτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νᾶσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τᾶ τὴν Σικελικήν· τᾶς Ἑλίκης δὲ τὸ ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνᾶμα ἐκεῖνο τᾶ υἱᾶ τᾶ Λυκάονος, ἅγιον τῷ Μαινάλῳ. ἀφ' ὃ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τᾶς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλαμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓΕΤΕ. Ὥσπερ ἤρξασθε, ὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπιῤῥῆμα τὸ ἴτε, ἀντὶ τᾶ ἄγετε.

128. ΕΝΘ'. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνευν, ἐκ κηρᾶ εὐπήκτου ὅσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν, ἤγνυν περιειλημένην, φέρε, ἀντὶ τᾶ λάβε. οὕτως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τᾶ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην. εὐπήκτου δὲ λέγει τὸν κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, καὶ μελίπνευν, τὴν εὐωδίαν διὰ τὸν κηρόν. Ἀλλως, τὸ ἑξῆς, Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηρᾶ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἰλυμένην ἐν τῷ συρίζειν.

Ἤ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾍδαν ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε Βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἐναλλὰ γένοιντο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κήξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο,

Λήγετε Βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

130 Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam desinite.
Nunc violas feratis rubi, vos spinæ feratis.
Pulchra narcissus juniperis floreat.
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat:
135 Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos,
Et ex montibus ululæ cum luscinis cantu certent.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite jam desinite.

132. ΒΑΤΟΙ. Η βάτος θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133. ΑΡΚΕΥΘΟΙΣΙ· Ἀρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδες. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προσακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τοῦτ' ἔστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστήσατω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθώδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω, κομῶ, ὃ λέγεται ἐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐναλλαγμένα γενέσθω, κατὰ τὸ ἄνω ποταμῶν χωρεῖσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝΑΣ. Ηγουν ἄπια ἐνέγκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. ΟΧ-ΝΑΣ, ἀπίας καὶ ἀχράδας, ἢ καὶ ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς ὄσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίας δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἢ ἐλέγετο Ἀπία.

136. ΣΚΩΠΕΣ Αλέξανδρός φησι τὰς σκῶπας ἐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρὰ Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε· οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ, οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι· Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τὴν φωνήν, ὅθεν καὶ οὕτω καλῶσι τυραννίων δέ φησι σκῶπας τὰς νυκτικόρακας. οἷον, σκίωπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. Ἄλλως. καὶ τὼς κύνας ὦ λαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶ-

πες

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ὐ νύμφαισιν ἀπεχθή·

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδε τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω.

Et ille quidem tantum locutus desiit. At Venus
Volebat ipsum erigere: verum omnia fila defecerant
A Parcis: sic Daphnis transiit flumen, & unda obruit
Musis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipsam mulgeam,
Ac Musis libem. o salvete plurimum Musæ,
Salvete, ego vero vobis & posthac dulcius canam.

πες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τᾶ ὡς ἔριν φωνᾶς ἐλθέτωσαν. σκῦπας δὲ λέγωσιν ἄνια τὰς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕΠΑΥΣΑΤΟ. Ἡ ἀνεπαύσατο. εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὅμηρος. Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσών, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

139. ΛΙΝΑ. Ἐπεπλερώκει τὸ χρεών. καὶ Ὅμηρος. Γηραμένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἐρίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὗται δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζῴοις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τετέκνωται, ἐπέβανε, καὶ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141. ΦΙΛΟΝ. Καθὸ πρῶτος εὗρε τὰ βωκολικά. φίλον ἄνδρα. ἐπὶ πάσας οἰκείως διέτριβε. Ἄλλως. ὁ νῦς, καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν ἀπεκαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγουν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τετέσται τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥοῦν, τουτέστιν, ὁ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἔκλυσεν ἡ δίνη, τουτέστιν ἡ συστροφὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν δ' νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥΦΟΣ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποίησω ταῖς Μούσαις. ἢ τὰ ἀποτείνει πρὸς τὰς Μούσας, καὶ φησίν. ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάριν ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν ὡς τὸ ἐπιὸν, ᾄσω ἡδύτερον.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σταδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς,
Ὢδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνᾳσῇ.

CAFRARIUS.

Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os,
Plenum & favis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: suavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum: contemplare, amice, quam suaviter olet.
Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.
Huc veni Cissætha: jam tu mulge hanc; vos vero capellæ
Nolite saltare, ne forte hircus in vos insurgat.

146. ΠΛΗΡΕΣ. Ἀντωνυμία τὸ σοί. ἤδε γένοιτο τὸ καλόν σου στόμα, ὦ θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. Πλῆρές τοι σταδόνων. τρά φεται καὶ πλῆρες δὲ σταδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ τὰς κηρὰς τὰς ἔχοντας τῶν κηφήνων τὰς γόνας, οἵτινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑΙΓΙΛΩ. Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ὕστερον καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗΡΕΣ. Ἦγουν μέλιτος κηρίω. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τό τοι. καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἤδε τρώγοις ἰχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148. ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ἦγουν βέλτιον τέττιγος.

149. ΗΝΙΔΕ. Ἦγουν ἰδὲ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑΝΑΙΣΙ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἴσως ἐπὶ ἀνθῇ πάντα τύτε. Ἄλλως. Δοκασεῖς, ἤγουν δόξεις, νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτό, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν. ὅτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. ΙΘΙ. Ἦγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἡ ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν διάπυρος, καὶ θερμή, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γεννῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. ἢ δὲ κισσαίθα γράψις, κισσαίθα ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα αἴξ. ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως, Κισσαίθα ὄνομα αἰγὸς· ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἴθω· ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἴθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἔκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συνήθους δηλονότι τερπόμενοι.

152. ΜΗ. Τὸ ὑ, ἀπὸ κοινοῦ. ἤγουν, ἐὰν μὴ ἐπιβῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Δευτέρυ Εἰδυλλίυ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίυ τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος Θεστυλίδος ὑποδιακονυμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλυμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ARGUMENTUM
Idyllii II.

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quem ex palæstra amatoriis incantationibus & veneficiis, Theſtylidis cujusdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis deſumpſit.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,
Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι, πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὥ τάλας ἐδὲ ποθήκει,

PHARMACEUTRIA,
Idyllion II.

UBI mihi *ſunt* lauri, Theſtyli; ubi ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,
Ut amatorem meum, qui me exturbat, carmine magico perſequar,
Qui miſer jam totos duodecim dies a me abeſt,

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ· προλογίζει δὲ Σιμαίθα.

2. ΣΤΕΨΟΝ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως, ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Σύφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ος τις ἔμὴν κελέβην ἀλυβηίδα μῦνον ἀπ-

ὴύρα. ΟΙΟΣ. Προβάτυ ἄνθη, ἀντὶ τῦ ἐρίυ· ὡς συνεργῦντος δὲ τύτυ πρὸς τὰς φαρμακίας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξκιρέτῳ ἐρίῳ τῦ προβάτυ, τῷ φοινικῷ· ἤγυν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην.

3. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα] ἵνα τὸν

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὠΐχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασευμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίςραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,

Neque ſcit utrum mortui ſimus, an vivi,
Nec fores pulſando fregit crudelis: nimirum illi alio
Abiit habens Amor levem animum & Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium
Cras, ut ipſum videam; & cum eo expoſtulabo, quod ita mecum agit.
Nunc autem magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu, o Luna,

τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με, καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἵνα καταθύσομαι. ὁριςικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεςῶτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχον τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὕνω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷον, κρίνω, κρινῶ· εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλατύνω, πλατυνῶ.

6. ΑΡΡΑΞΕΝ. Εκρουσεν. ἀράσσω, δι' ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προςιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄῤῥασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΝ. Παλαίςρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ πρότερου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛΑΝΑ. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· ὅτι τῶν ἐραςῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Αλλως. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππολύτῳ· κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοι φασὶν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐςιν ἡ νύξ. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος· ὦ νύξ· σοι γὰρ δεῖ πλεῖςον Αφροδίτης· ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικήν τινα νενοσήκει. παρὸ καὶ ταῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεὸς, καὶ τόδε πάθος τοιοῦτο.

11. ΤΙΝ.

Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,

Luceas pulchre: ad re enim convertam carmina placide, o dea,
Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum sepulcra, & atrum sanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem usque nobiscum sis,

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑΤΑ. Τὴν Εκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Ηραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Αγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξυνθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ τῆς Ηρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην τὴν Ηραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲν Ηραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθάραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Αχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Αλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Εκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν Αρτεμις καλεῖται, καὶ φύλαξ, καὶ δαδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥΛΑΚΕΣ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Εκάτῃ· Αριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Αλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Εκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Εκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13. ΗΡΙΑ. Ηρία οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνηρίσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἥ ἐστιν ἱερά.

14. ΔΑΣΠΛΗΤΙ. Η ᾗ οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικὸν, πολυπέλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική. ᾗ ἔγκειται ἡ δαΐς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασὶ, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Αλλως. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία] ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι δὲ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε. τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗ.

Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἀλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι. δειλαία, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;

15 Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ *venenis*.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne consumitur, sed asperge
Thestyli infelix: quo tibi mens avolavit?
20 An vero, sceleſta, tibi quoque ludibrio sum?

15. ΜΗΤΕ. Ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληναίῳ ὄρει ὅλμους δακνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκαστον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡΜΙΝΔΑΣ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ομήρῳ Αγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα ἤδειν, ὅσα τρέφη εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓΞ. Ἴυγξ, ὄρνεον Αφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας, λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τῆ ἐνόντως ζῴῳ ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Αριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῴων μορίων, μᾶζον πίννης αὐτὸ λέγων. ἢ κίναιδος, ἡ παρὰ ῥωμαίοις σησοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ παντα χῆ τρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ἴυγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος; Ηχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ηρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλὴν, καὶ συνεργὸν ταῖς φαρμακίαις. Αλλως. Ἴυγξ, ἡ λεγομένη σησοπυγὶς· ἣν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πηδώ. ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, Ἴυγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σησοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινι ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18. ΑΛΦΙΤΑ. Ως τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Αττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὤν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ἐπὶ κηρῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχης τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον· ὄντως βδελυρὰ, καὶ σὰ γέλως γεγένημαι;

Πάσσ' ἄλα καὶ λέγε ταῦτα· Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἄφθη, κἀδὲ σποδὸν ἔδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ὡς τᾶτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Sparge salem & hæc dicas, Delphidis ossa spargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum
Uro: & sicut illa crepat valde inflammata,
Ut subito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit!
Ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio;
Ita præ amore statim liquescat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,
Sic ille volvatur ante nostras fores.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,

23. ΑΝΙΑΣΕΝ. Ηγιαν, ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ κατὰ τῦ Δέλφιδος δάφνην καίω· καὶ ὡς λακήσῃ μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν ἕδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑΘΥΝΟΙ. Αμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι. ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως ἄφθε διαῤῥέοιτο εὐθὺς καὶ ὑπ' ἐμῆς ἀναβολῆς ὑπὸ τῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ, ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται ἑνθὺς γινομένῳ. περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτες δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπυ. Μύνδος γὰρ Αρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. εἰ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ τρέφεται ὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Αφροδίτης, ὕτως ἐκεῖνος τρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.

Nunc furfures sacrificabo: tu vero
Diana etiam illum, qui apud inferos est,
Rhadamanthum movere posses, & si quid aliud firmum est.
Thestyli, canes nobis per urbem latrant,
Dea adest in triviis, vas æneum quam primum pulsa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare silet, silent & venti;

33. ΘΥΣΩ. Πυρὶ καύσω. ἣν δὲ πρὸ τούτου Εκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Αρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεῖναι τινὰ κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. ΚΙΝΗΣΑΙΣ Ρ' ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν ῥαδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα, καί φησι. τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνει, καὶ εἴτι περ στέρεμνον ἔχει τοῦ σώματος. Αλλως. καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις. καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Αρτεμις δὲ ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35. ΘΕΣΤΥΛΙ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφῃνυίας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙΟΔΟΙΣΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Εκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐρρίφθαι· τὸν δὲ φέρητος βουκόλον ἀνελκόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τρίοδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος. Δέσποιν' Εκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑΛΚΙΟΝ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπεῖδον, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὥς φησι καὶ Απολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει, κρούε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. φησὶν Απολλόδωρος, Αθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. παὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα.

40. ΤΑΛ.

Ἁ δ' ἐμὰ ȣ̓ σιγᾷ ϛέρνων ἔντοσθεν ἀνία.
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμȣ Ἀριάδνας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐϛι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Sed meus dolor in pectore non quiescit.
Verum amore erga illum tota comburor, qui me miseram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim amplius virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, o reverenda, dico.
Sive mulier illi accubat, sive vir,
Tantum obliviscatur, quantum olim Thesea dicunt
In Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta est apud Arcades, qua concitati omnes

40. ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Ος με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τȣ̃ κατάϛασιν ἔχειν γυναικὸς, ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσεμνον. τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τȣ̃ εἶναι, ἐκ τȣ̃ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τȣ̃ πρώτȣ μ, καὶ τροπῇ τȣ̃ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγȣ, ἦμεν.

45. ΘΑΣΕΑ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Αριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλȣμένην Νάξον, κατὰ Διονύσȣ βȣ́λησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλȣ́μεναι. ἥτε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ ȣ̓κ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Αριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Αμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χερρόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσȣ.

48. ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Ο μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, ȣ̓ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τȣ̀ς ἀποτικτομένȣς πώλȣς ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τȣ̃ μετώπȣ γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγȣσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχȣσιν ἐυθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τȣ̃το ποιήσȣσι, φιλοϛοργȣ̃σι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρȣσι, καὶ ȣ̓ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς ȣ̓ν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοϛοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιρȣ̃σιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περήσαι
Μαινομένῳ ἴκελος, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴυγξ, ἕλκε τύ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰ αἰ ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χρόὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Et equulei insaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam sit ut Delphidem videam ad hanc domum venire,
Insano similem, ex nitida palæstra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc a vestimento fimbriam amisit Delphis,
Quam ego nunc divellens in sævum ignem spargo.
Hei mihi tristis amor: quid mihi atrum e corpore sanguinem,
Veluti palustris hirudo, inhærens omnem exuxisti?

τῆς ὁσμῆς οἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ ὕτος μέμνηται τῆ ἱππομανῆς, ὅπερ συντελῆ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύᾳ ἀγρίᾳ, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. ᾧ μέν τοι προσίθησιν, ἃ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τῆ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Ἐθέλην γὰρ ἄλλην οἶδα τοιᾶτα φυτῆ ἄκασιν. ἀντὶ τῆ, φύματος. ὁ νῦς· φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκασιν, ἱππομανές. ἐπὶ τύτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὕρη, καὶ οἱ ταχεῖαι ἵπποι. τῦτο ὥσπερ ἑρμηνευτικὸν ἐπάγει τῆ ἱππομανές. ᾧ δήκνυσι δὲ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππυς καὶ τὰς πώλυς. ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ, καὶ ἐνθυσιᾷν ποιεῖ ἐπὶ τὴν αὐτῶ ζήτησιν ὀσφρώμενον.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι, μαινόμενον δηλονότι, καὶ ἐς τόδε τὸ οἴκημα ἄδε ἐλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53. ΤΟΤΤ' Τῦτο τὸ μέρος τῆ ἄκρυ τῆς ἑαυτῆ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ᾧ ἐγὼ νῦν ξαίνυσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγυν τῷ δραστηρίῳ. ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθὴν ἀναγκάσει κράσπεδον, τὸ ἄκρον τῆ κάτω μέρυς τῆ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ τῆ μέρυς τῆ κρασπέδυ.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγινέ. διὰ τί μευ τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς μοι. ἤγυν καταχών με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56. ΒΔΕΛΛΑ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίμναις γίγνονται καὶ ἐν ποταμοῖς, προσαγόμεναι

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὶν αὔριον οἰσῶ.
Θέσυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ φέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα· Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβλήιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum: ille vero me nihil curat.
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam?
Unde exordiar! quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia caniſtrum ferens,

ἀγβμεναι δὲ τὸ αἷμα ἐκθηλάζυσι. ἕρηται δὲ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγυσι. Νίκανδρος. Καὶ συνέρβδελμαι ἐὰν γλάγος.

58. ΣΑΤΡΑΝ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. διαλυθεῖσα γὰρ καὶ ἐνθυμυμένη, τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπιοχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὕτη δυσχερὴς, ἣ τις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα, καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθευται γῦν, ὡς καὶ τῆτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59. ΘΡΟΝΑ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια. Λίτωλοὶ δὲ

φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος. Ὁμηρος δὲ τὰ ᾄδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

60. ΦΛΙΑΣ. Γράφεται καὶ φιλίας, τυτέστι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔΕΜΑΙ. Ἤγυν, ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμὴς ἁμι, ΘΥΜΩ τυτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ ᾠδεμίαν φροντίδα ποιεῖται μυ.

62. ΕΠΙΦΘΥΣΔΟΙΣΑ. Ἐπιφθυρίζυσα, ἡσύχως ἐπάδυσα.

65. ΑΓΑΓΕ. Ἤγεν, προὐξένησεν;

66. ΗΝΘ. Ἀρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ ὅτως. ἦλθεν ἡ τῆ Εὐβούλε θυγάτηρ Ἀναξὼ κανηφορῆσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ. ἐώθασι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλυσαι

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. Τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἀ Θευχαρίλα Θρᾶσσα τροφὸς ἀ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἀ μεγάλοιτος
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Καὶμφισεσλαμένα τὰν ξυσίδα τὰν Κλεαρίστας·

Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat læna.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Teucharilæ nutrix Thressa felicis memoriæ,
Vicina prope habitans, oravit & obsecravit
Ut pompam spectarem. Ego vero insigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byssо tunicam,
Et induta xystide Clearistæ.

μέλλουσα γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα, Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκαναφόρην δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὧραι ἔχουσι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμενοι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιπὸν φθείρεσθαι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ κυίσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήσητε. Ἄλλως. ὁ νῆς· ἦνθ' ἅ τῷ ὑβύλοιο] ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τῆ Εὐβούλη ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ κανηφόρος, ἡς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος. ἦγεν οὖν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τέπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

πομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα ἐπέμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τῆ Θευχαρίλα ἡ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἡ μακαρῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧΙΘΥΡΟΣ. Ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τῆ πλησίον ναίουσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τυτέγιν, ὅρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἱκέτευσεν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

73. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυσυχὴς, ἠκολούθουν. οἶτος γὰρ ὁ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγω ὅτι ἐπιθῆ προελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΞΥΣΙΔΑ. Ξυσὶς γυναικεῖον τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται. ἔρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν χεῖν ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα.

76. ΕΓ.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ σελάνας,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὡς ἴδον, ὣς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον,
Ἔγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cum itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, & simul Eudamippum, euntes.
His erat helichryso flavior barbæ lanugo,
Pectora vero splendebant multo magis quam tu Luna,
Ut e gymnasio *redeuntibus* relicto pulchro labore.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut insanii, ut animus mihi male affectus est
Miseræ! forma mea tabescebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
Novi: sed me ardens quidam morbus conficiebat;
Decubui vero in lecto dies decem & noctes decem.

76. ΕΥΣΑ. Ηγουν οὖσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἐοῦσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους. τούτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσου, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ τῆθος τῆς σελήνης δηλονότι, ἢ τὸ φῶς.

80. ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΟ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τοὺς γενναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.

83. ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς οὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν ἔσχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα. τοῦτο γὰρ ὁμοῦ, τὸ πάλιν ἀπῆνθον, ἔγνων.

85. ΑΛΛΑ. ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ἐξάλαξεν. ἵν' ᾖ ἐξήλησε. Αλλως. Αλλάπαθα παρ' Αττικοῖς τὰ κενώματα. καὶ λάπαθος βοτάνη τὶς κενωτική.

86. ΚΕΙ.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θαψῷ,
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅ τις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὥτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum simile fiebat thapso:
Defluebant vero e capite omnes capilli, ipsaque sola reliqua
Ossa erant & cutis: ad cujus vero *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermisi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea consumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum sermonem dixi;
Eia age, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miseram Myndius ille. Sed profecta

86. ΚΕΙΜΑΝ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο καταπολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΘΑΨΩ. Χλωρὸς, ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ασκληπιάδης δὲ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

90. ΟΣΤΕ'. Οστᾶ ἀκμήν εἰσιν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι. ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. Χ'ΩΤΩ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὕτωσι εἰποῦσα. εἶα ἄγε, ὦ Θέστυλι, μοι ἐπινόησον τινὰ μηχανὴν ἢ ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου; ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99. ΦΡΑ-

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ Φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ὤσυχα νεῦσον,
Κἦφ'· ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὐφάγεο τᾶδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰς δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ ἀδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κἄφω,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἰδρὼς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
Οὐδέ τι φωνάσαι δυνάμαν, ἐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Observa circa Timageti palæstram:
Eo enim commeare solet, ibique ei gratum desidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna,
Cumque ipsum senties esse solum, occulte innue,
Et dic: Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.
Sic dixeram, ipsa vero abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes nostras. at ego ut ipsum aspexi
Jam portæ limen superantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte vero
Mea sudor abunde defluebat simili australibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem, quantum in somnis

99. ΦΡΑΖΕΟ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην, ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ενδυμίωνος.

100. ΚΗΠΕΙ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα ἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μόνατος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἴσμεν δὲ ὅτι τὰ εἰς α ὑδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται. εἶεν φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· καὶ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτῇ, δηλονότι τῇ δάλῃ. ΑΔ. Αὐτὴ δ' ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασα ἐψυχράνθην.

107. ΙΔΡΩΣ κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθ' ὑγροὺς δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥῆς. ὠνόμασται δέ.

108. ΦΩΝΑΣΑΙ. Οὐδὲ φωνῆσαι

Κυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὤσοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἑξόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ σιν
Πρήν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦιθον γὰρ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦιθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,
Aſſeditque in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certe me Simætha tantum antevertiſti, quantum ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem

τί ἐδυνάμην, ὡς ὅσον ἐν ὕπνῳ κυζῶντοι τὰ τέκνα φωνῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κυζᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινὶ, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἠσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ'. Αντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾗ αἱ παρθένοι κοσμοῦντοι. δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Αττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Αλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ τέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.

112. ΚΑΙ. Καὶ ἐσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρήσας, ἐκίθισεν ἐπὶ τῇ τρωμνῇ, καὶ καθεζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Οντως, ὦ Σιμαίθα, τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπου με παρῆναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν φιλινον τὸν χαρίεντα.

118. ΗΝΘΟΝ. Ηλθον γὰρ ἂν ἐγὼ, νὴ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὤν, ἢ μετὰ δύο ἄλλης, ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῇ νυκτὸς, ἦγον κατὰ τὴν παρῦ-

Ἢ τρίτος, ἠὲ τέταρτος, ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Vel duobus, vel tribus comitatus, de nocte amans:
Mala quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum fuisset: nam celer

παρῦσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Αφροδίτης διδόμενα τῷ Ιππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς τεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Αταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Αλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ολυμπιονικός φησι τὸν Ηρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Αχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ομηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ηρακλέος, πανταχόθεν περιειλημένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ηρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ηρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Αχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ανδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικὰ, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρὴ, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔστροφος καὶ ἐυειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην, ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλὸν σου στόμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον· ἤγουν, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὖδόν τ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν σόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἀ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν.
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῆτο μέλαθρον,
Αὕτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίᾳ
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
Σὺν δὲ κακαῖς Μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἀ ταχυπειθὴς

125 Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem vero si tantum os tuum pulcrum osculatus fuissem:
Sin alio repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
130 Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et post Venerem, secunda tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocasti
Prorsus semustum: nam amor sæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
135 Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

133. ΕΡΩΣ. Ὁ ἔρως γὰρ φλέγα ἀνάπτει, καταπολὺ καυστικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου. ἦγεν, τὸ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ.

136. ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγεῖν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἦγεν κακῶς μαινομένην. καὶ νύμφην, ἦγεν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138. ΩΣ. οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πιθέσθαι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἁψαμένη (τὸ γὰρ αἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἤλιγα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς, καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

142. ΧΩΣ.

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
Χὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero
Caliodora erant, quam prius, & mussitavimus una suaviter.
Ac ne tibi diu garriam, o cara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neque post id tempus me ille culpavit vsque in hesternum diem,
Neque ipsum ego: sed venit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixus,
Hodie cum ad cœlum ascenderent *Solis* equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes;

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἄν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην, ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἤγουν τὰ τῆς μίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι, ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές. τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον αἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν· ἤγουν τὴν λαμπρὰν, τὴν τερπνὴν, τουτέστι, κατὰ τὸν ὄρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ· ἤγουν, ἔρωτί τινος κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὲς, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς, ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος. Εγχει, καὶ πᾶλιν εἶπε Διοκλέος, οὐδ' Αχελῶος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

152. ΕΣ.

Κἤπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον αἰέν· ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων,
Καὶ φάτο οἱ ςεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔςι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν ȣδέ ποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' ȣ̓κ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλαςαι;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις κατα θύσομαι. αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν ἀίδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur, an viri,
Non certum se scire ait: sed quod multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit.
Et dixit domum illi reerftam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus, ex quo ipsum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulsabit.

152. ΕΣΤΕΛΟΣ. Επιῤῥηματικῶς ἀντὶ τȣ̃ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τȣ̃ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη ςεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἤγȣν χάριν αὐτȣ̃, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔςιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἔρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μȣ πολκάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχȣσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίςραις.

156. ΟΛΠΑΝ. Ολπη κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐςὶν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαινον. νῦν δε ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

158. ΗΡ. Ηθικῶς ἐπαποροῦσα φησί. ἄρα ȣ̓κ ἔχει τὶ ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέληςαι;

159. ΦΙΛΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινȣ̃σι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας, τὴν τȣ̃ ᾅδȣ κρȣ́σει πύλην. τȣτέςιν ἀποθανεῖται.

161. ΤΟΙ.

Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ Φάρμακα Φαμὶ Φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῦσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πῶλος,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναίαις λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, o domina, ab Aſſyrio hoſpite conficere didici.
Verum tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego vero dolorem meum feram ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

161. ΤΟΙΑ. Τοιαῦτα κακὰ φαρμακα φημὶ κατ' αὐτῆ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα. πρὸς σελήνην τῦτα λέγει. παρὰ τῆ ἐμῆ φίλη τῆ Ασσυρίᾳ τοιαῦτα μαθοῦσα. Ασσύριοι δὲ ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβὲς ἐς μαγίαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτυ. μέχρι δὲ τύτων τῶν περάτων Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛΑ. Αλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίρουσα πρὸς Ωκεανὸν τρέπε τὺ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκῶ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγίας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο. τὸ ἑξῆς χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλυθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλυ, ἤγουν, τῆς ἡσύχυ, κατὰ τὴν ἄντυγα, ἀντὶ τῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς. ἀπὸ τῦ ἔκηλος κατὰ πλεονασμὸν τῦ υ, εὔκηλος, ὅ χωρὶς μὲν τῦ υ δασύνεται, ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλυται.

166. ΝΥΚΤΟΣ. Οτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχῆται ἡ νύξ· Εὐριπίδης, Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ, ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Τρίτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον τῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τῦ ἐρῶντος· ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστὴς, ἀπὸ αὐτῦ τῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τῦ ὀνόματος μὴ δηλυμένυ, εἰκάσαι δ' ἄν τις Βάττον εἶναι. τῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα, δῆλόν ἐστιν ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζυσι, ἐκ τῦ, Η ῥά γέ τοι σιμὰς καταφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα ἦν ἄν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ARGUMENTUM

Idyllii III.

Inscribitur hoc Idyllion Caprarius, a persona amatoris: vel Amaryllis, a nomine puellæ, quæ amatur: vel Comastes, ab actione ipsa. Cantat enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expresso nomine. Posset autem quis conjicere Battum esse: eum enim pastorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & suum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam vero Theocritum esse putant, ex eo quod dicitur, Num tibi simus videor? *Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum significare dicunt. Res autem transacta videtur in Italia juxta Crotonem.*

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ΄.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βύσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES, Idyllion III.

VAdo ad Amaryllida: capræ autem mihi
In monte pascuntur, & Tityrus eas agit.

ΚΩΜΑΣΔΩ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἁρπεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2. ΤΙΤΥΡΟΣ. Τὰς ἀγρὰς, τιτύρους λέγυσι,

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τᾶτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,

O Tityre, mihi bene care, pasce capellas,
Et ad fontem duc, o Tityre: & illum coleatum hircum
Libycum Cnaconem caveto, ne te cornu feriat..
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amotorculum tuum? num me odisti?
Num tibi simus videor, cum prope adsum,

λέγυσι, νῦν δὲ ὄνομα ἐστὶν αἰπόλω, κατὰ ἐμφέρειαν τῆ χαρακτῆρος. Αλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν ὅτι Σικηνός τις, ἢ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τὰς τράγους, ἕτεροι τὰς σατύρους. ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης. ἄλλοι δὲ τὰς προσπόλους τῶν θεῶν, τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Αλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα ἐις τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Αριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Βοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Απέρχομαι πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, εἰ ᾠδῶν καὶ λέγων τῶν ἐπὶ τᾶτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὰν ἔχων ὀρὰν. ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΚΑΛΟΝ ΠΕΦΙΛΑΜΕΝΕ. Ηγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τῆ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν. ἤγουν, διὰ τὸ καλὸς εἶναι· ἢ διὰ τὸ καλέν σε εἶναι πεφιλαμένε ἢ καλῶς ἠγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἠγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τῆ λίαν· ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

4. ΚΡΑΝΑΝ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν· Ομηρος πίομεν ἐκ βοτανῶν· ΕΝΟΡΧΑΝ. Τὸν ὄρχης μεγάλης ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. καὶ Ομηρος, Πεντήκοντα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5. ΚΝΑΚΩΝΑ. Τὸν κνήκη χρειὰν ἔχοντα ἔκφυγε, ἵνα μή σε κερατίσῃ. Αλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης, τῦ σπέρματος, λευκῦ ὄντος, ἢ λέγυσιν. ΜΗ ΤΥ ΚΟΡΤΨΗ. μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Αττικοὶ λέγυσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ τὰς κορυφὰς πλιττόντων καὶ ῥήγνυομένων. τὸ δὲ κορύψῃ ὑ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ δμοίως ἡμῖν οἱ Δωριῆς προφέρυσι.

7. ΕΡΩΤΥΛΟΝ. Τὸν ἐρασὴν, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὥς τινες κύριον, παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τῆ ὄξυνος, καὶ τῆ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένην ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ερμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜΟΣ. Τινὲς διὰ τῆ σιμῆ τὸν Θεόκριτον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὠνόμασεν·

Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξαθαί με ποιήσεις.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶδε καθεῖλον,
Ὤ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἀμβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ἃ τυ πυκάσδη.

O Nympha, & barbatus? efficies ut me fuspendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Unde me juffifti decerpere; cras alia afferam.
Respice quæso acerbum dolorem meum: utinam fierem
Susurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam & filicem, quæ te circumdant.

πλὴν ὠκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, ὠδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τᾶ σιμᾶ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχα πατρωνυμικόν.

10. ΗΝΙ. Αντὶ τᾶ ἰδού. ἁσύνετοι δὲ, καὶ ὀξύνεται τὸ ἥνι, καὶ παρ' Αττικοῖς ὕτω προφέρεται. ΤΗΝΩΘΕ. Ἐξ ἐκείνω τᾶ τόπω· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11. ΕΚΕΛΕΥ. Εκέλευσας ἦν καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγεται τὸ προσάττω. ὁ παρατατικὸς, ἐκελόμην, ἐκέλω, καὶ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν υ εἰς ευ τρέπουσιν. Αλλως. Ηξά γέ τοι] ἦ ξά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι ἄνωθεν ἀπὸ τᾶ πλησίον; ἤγαγ συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα καὶ προγένειος; ἤγαγ, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτὴν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ω μ', ἐκέλευ] ἤγαγ· ἐφ' ᾧ τέτε ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προσάττω. ἀφ' ᾧ τὸ ἐκέλω, καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣΑΙ. Θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μυ ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοήμενα. Ομηρος. Οσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛΙΣΣΑ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τᾶ λαθεῖν ἀσελθών. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἰζάνει. μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ομηρος· Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Αλλως. Ισορία· ροικὸς τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ασσυρίων, ἰδὼν εὐφυές τι δένδρον πεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τᾶ χρόνυ καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνερείσας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν. ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τᾶ φυτᾶ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἅ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτᾶσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ᾐτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνυμένη σοι μέλισσα ἐρῶ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τὸς ἔρωτας; ΠΤΕΡΙΣ δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ ῥαιθοκαμήλᾳ, ἀφ' ἧς καὶ ῥιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων, διὰ τὴν μαλακότητα, καὶ διὰ τὸ ἀπα-

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα. βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω

15 Nunc scio quid sit amor. sævus est Deus: certe leænæ
Mammam suxit, & in saltibus ipsum educavit mater:
Qui me penitus urens, usque ad ossa conficit.
O puella dulci aspectu, tota saxea, o nigris decora superciliis
Nympha, amplectere me caprarium, ut te deosculer.
20 Inest & in osculis inanibus dulcis voluptas.
Facies, ut statim coronam hanc in minutas partes discerpam,
Quam tua causa, o cara Amarylli, ex hedera nexam gero,

ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ βληχρόν.

15. ΛΕΑΙΝΑΣ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Αχιλλεὺς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριόν φησιν Ομηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Αλλως. Οντως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ δραστήριον διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩΝ. Σμύχω τὸ καίω, υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, η, ἐξ οὗ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18. ΠΟΘΟΡΩΣΑ. Ηγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέστιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘΟΣ. Ηγουν, σκληρὰ καὶ ἄτεγκτος, ἢ μονονουχὶ τοὺς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνος λέγουσιν. ἢ λευκὴ ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμάρινον. ἐὰν δὲ γράφεται ΛΙΠΟΣ διὰ τοῦ π, ἔσται οὕτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν. ὡς Ομηρος. λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Αλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ διόλου. τουτέστι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛΑΙ. Τὸ ἑξῆς. ἤτοι κατατῖλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥς φησιν Αριστοτέλης, ἐυετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ομήρῳ, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Αλλως. ὁ νοῦς. ποιήσεις με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτὰ, ἤγουν διασπαράξαι, καὶ τεμεῖν τὸν στέφανον, ὃν χάριν σοῦ, ὦ Αμαρυλλὶ φίλη, φυλάσσω· ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ· ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ ἐυώδεσι σελίνοις.

Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ἦχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὥπερ τὼς θύννως σκοπίαζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἢ καὶ μὴ ἀποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρὰν ὄκα μευ μεμναμένω εἰ Φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,

Implexis folliculis, & odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici quid accidit? non exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conjiciam,
Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator.
Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cum quærerem an me amares,
Telephilon allisum non edidit sonum,

24. ΔΥΣΣΟΟΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διωκόμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθήνα, ἡ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος. καὶ Ὁμηρος· Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

25. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν, φησὶν, ἀποδύσας καὶ ἐκδυσάμενος, ἵς τὴν θάλασσαν ἅλεῦμαι, ἅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ ΟΛΠΙΣ ὁ ἁλιεὺς ΣΚΟΠΙΑΖΕΤΑΙ, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὅλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἕλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος ὀχέσιν. ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον. ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα. ἢ ὅλπις ὁ τοὺς ἕλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὕτρια ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗ ΚΑ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω, φησὶν, ὅμως ἐνφρανθήσῃ ὅτι ἐξέψυξα ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ σε τέρπει, γεγένηται.

28. ΕΓΝΩΝ. Ὁ νῦν. πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, ὃ ἐστὶ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΙΛΟΝ ΠΟΤΕΜΑΞΑΤΟ ΤΟ ΠΛΑΤΑΓΗΜΑ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ ὕστω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἐναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημεῖον, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. εἰ δ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. ἤρκτο δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὄν, τὸ δηλοῦν τὸν

Ἀλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ ταλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἃ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, ὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον ὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα Φυλάσσω,
Τάν με καὶ ὁ Μέρμωνος Ἐριθακὶς ὰ μελανόχρως

30 Sed frustra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agræo verum, cribellaris vates,
Quæ nuper spicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu vero me nihili faceres.
Certe tibi servo capram albam geminorum matrem:
35 Eam à me filia Mermonis nigella Erithacis

τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίον τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβάινει τρίκλωνον. τὰς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μάζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπερμένῳ λωτῷ· λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἑλικοειδῆ· ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, ᾧ ἐπιχρίομένη, ὁ χρὼς ἐξαμάττεται, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει· ὃ μέγιον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἔΘ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἀπεπηρῶντο τῷ ψόφῳ. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρύβει. καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τῷ χρώτῳ δ' ἐμπρηθέντος, ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλατάγιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγγυν, προσήκατο ἐξ αὐτῆ τυπτόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧΕΙ. Τὰς δακτύλας καλᾶ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶ ἀγκῶνος, καί φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ ΑΥΤΩΣ ὕτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἀπαλῷ πήχει· ἀντὶ τῦ τοῖς ἀπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡΟΙΩ. Ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον. ἠθέπω γὰρ τὴν γραῖαν ὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣΚΙΝΟΜΑΝΤΙΣ ἤγγυν ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ. Ἡ πρώην ταχυολογοῦσα, ἤγγυν τὰς τάχυας ἀναλεγομένη. ποιὰν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' ᾧ καὶ τὴν ἐνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν. ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τῦ ποίᾳ ἢ βοτάνῃ. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, καὶ ταχυολογοῦσα. ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙΘΑΚΙΣ. Ἤγγυ, μισθώτρια, ἀπὸ τῆ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον· ἐς δὲ καὶ ἤγγυον, ἀφ' ᾧ τὸ ὄνομα.

Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεταί ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἦρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ ταὶν πίτυν ὥδ' ἀποκλινθείς.
Καί κε μ' ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ ἐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης ἔκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν, δρόμον ἄνυεν· αἱ δ' Ἀταλάνταν

Petit; & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Num nam videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et forte me aspiciet, quoniam non adamantina est.
Hippomenes cum virginem cuperet ducere,
Poma in manus accipiens, cursum perfecit: verum Atalanta

36. ΕΝΔΙΑΘΡΥΠΤΗ. Ἀπονοῇ, καὶ ἐμβλακεύῃ, σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

37. ΑΛΛΕΤΑΙ. Δοκεῦσιν οἱ ὀφθαλμοὶ μυ ὕψεσθαί τινα τῶν οἰκείων, ἢν ἄλλωνται. ὁ δεξιὸς μυ ὀφθαλμὸς ἄλλεται καὶ πηδᾷ. ἄρα γε θεάσομαι αὐτήν.

38. ΑΣΕΤΜΑΙ. Εκνεύσας, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὴν πίτυν, ἀσεῦμαι Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι. τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤΙΔΗ. Καί με ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπὴ ὐκ ἐστὶν ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθυ ἀδάμαντος κατασκευασμένη· ἀλλ' ἄνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Ιστορια. Ὁ Αρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ατταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεὶς, Αφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἡ γὰρ ἔθη τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα ὑνήσκειν, ἢ περιγενόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τῶν Εσπερίδων κήπυ, τῷ δρόμῳ ἐξέρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν. ὕτω δὲ ἀσχολυμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλήφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφάσθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Αλλως. Α δ' Αταλάντα] Δύο Αταλάνται εἰσίν. ἡ μὲν ἐν Αρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Αρκαδικὴ Αταλάντη, τοξότις ἦν δεινή. ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα, προέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβὼν αὐτήν· καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικήσασα ἀνεῖλεν. Ιππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Αφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ περιγενόμενος τῷ δρόμῳ, ἐξέρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν ὡς τυπίσω. ἡ δὲ ἐυθέως περὶ τὸν ἴμερον τῶν μήλων ἐγένετο, καὶ ἐλήφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε.

42. ΩΣ.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem!
Egit & vates Melampus armentum ab Othry monte
In Pylum, in amplexu vero Biantis jacuit
Pulcherrima *Pero*, mater sapientis Alphesibœæ.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ομηρος· Ως ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. ΩΣ ΕΙΣ ΒΑΘΥΝ ΕΡΩΤΑ αὐτῶν, δηλονότι τῶν μήλων, ΑΛΛΕΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἥλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. ΒΑΘΥΝ δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ. Ιστορια. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτήν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ιφίκλου βοῦς ἐκ φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἤρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ιφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν. ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ιφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ιφικλος παῖς ὢν παρεστήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπήξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ιφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ιφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πειροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ροδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑΣ. Αἴολου, τοῦ Ελληνος, Σαλμωνεὺς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κριθέως, Νηλεύς. ἐξ οὗ Πειρώ. ἐξ ἧς Αλφεσίβοια. Αλλως. ΤΑΝ ΑΓΕΛΑΝ Χ' Ω ΜΑΝΤΙΣ] Ο νοῦς· καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ιφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν, ἀπὸ τοῦ Οθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Οθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ φυλάκη. ἧς ἦρχεν ὁ Ιφικλος, οὗ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Πειρὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Αλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ-

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ ὕτως Ἄδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥς σ' ὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδεῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

Formosam vero Venerem, cum in montibus pecora pasceret,
Nonne Adonis ita graviter insanire fecit,
Ut ne mortuum quidem ab amplexu suo dimittat?
Beatus meo judicio est, qui æterno somno sopitus jacet,
Endymion. Beatum etiam judico, o cara mulier, Jasionem,
Qui ea consecutus est, quæ non audietis prophani.

46. ΤΑΝ. Ὁ νεῦς· τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ ὕτως ἐπιπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε ὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν χωρὶς τᾶ μαζᾶ αὐτᾶς τίθησιν.

48. ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Ὡς ὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν τᾶ δίᾳ ἑαυτᾶς μαστᾶ χωρίζει, ἀλλ' ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνᾳ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτᾳ ἄνευ τᾶ συγκαθεύδειν καὶ προστερνίζεσθαι. λέγουσι δὲ περὶ τᾶ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τᾶς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τᾶς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἦγεν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τᾷ γᾷ ποιεῖ ἀπὸ τᾶς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ εὐκρασία τᾶ ἀέρος. καὶ ἐκ τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡΟΠΟΝ. Ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία. φασὶ γὰρ ὡς τᾷ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη· καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τᾶς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνηγος ὢν, τᾷ σελήνῃ συνεθήκε νυκτὸς, ἡμέρας δὲ ὕπνωττεν. Ἄλλως. Τᾷ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη, ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τᾶς Καρίας. φιλοκύνηγος δὲ ὢν, ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τᾶς σελήνης, ἐξῆν πρὸς θήρας, ἦγεν ἐθήρευε. διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζω, φησὶ, διὰ τὸ ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ἥρας· ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα. τὸ δὲ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τᾶς Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣΙΩΝΑ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνως, καὶ φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλοῦτωνα.

51. ΒΕΒΑΛΟΙ. τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τᾶ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος καὶ Δημήτερος.

52. ΤΙΝ.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τίν δ' ἃ μέλει. ἀκέτ' ἀείδω.
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Doleo caput: tu vero non curas.
non amplius canam.
Jacebo hic ſtratus, & lupi hic me comedent:
Ut iſtud tibi *quaſi* mel dulce ſit in gutture.

52. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ ἃ φρονῖς ἐστι, τῦτα δηλονότι. μέλη μοι τῦδε, καὶ μέλη μοι τόδε ποιητικῶς, ἀφ' ἃ σημαινομένε καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον, ὡς ἐν τῦτοις· Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τῦ προτέρε σημαινομένε, ὅτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, ὅτε δεύτερον. ὡς τὸ δῆ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λέγεται, ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω.

54 ΒΡΟΧΘΟΙΟ. Βρόχθος λέγεται, τὸ ἐπίλαικον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἔχον ἀποτελῦν. ἦγεν, ὅπως τῦτό σοι γλυκὺ, ὡς κατὰ βρόχθε μέλι γένηται, τυτέστι τῦ φάρυγγος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Τετάρτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον βυκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν ὖν, αἰπόλος, Κορύδων δὲ, βυκόλος, πρὸς ἀλλήλυς διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βῦς νέμοντα βυκόλυ τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν ὑς Ολυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακῦ αἱ βόες ἔτυχον βυκόλυ, καὶ ἰσὶ λεπταί. Τὰ δὲ πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ιταλίας.

ARGUMENTUM
Idyllii IV.

Hoc Idyllion Bucolicum eſt. Porro Battus paſtor caprarius & Corydon bubulcus alternis verſibus inter ſe colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem paſcentem vaccas bubulci cujuſdam Aegonis, quem dicit robuſtum exiſtentem a luctatore Milone Olympiam abductum eſſe certandi cauſa: Battum vero haec interrogantem, & dicentem, vaccas malum paſtorem nactas, atque propterea macilentas eſſe. Res autem tranſacta eſt in Crotone Italiae.

ΝΟΜΕΙΣ,
ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.
Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν.

PASTORES, Battus & Corydon.
Idyllion IV.

Battus.

DIC mihi, o Corydon, cujus ſunt hæ vaccæ? an Philondæ?

Corydon.

Non, verum Ægonis: mihi vero ut paſcam eas mandavit.

3. ΗΠΑ. Ηπυ ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγυς; τῷ γὰρ ψε οἰδωριῖς ἀντὶ τῦ σφε χρῶνται. ἰώθασι γὰρ οἱ νομῆς μετὰ τὸ τὺς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4. ΑΛΛ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πού ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοχία, κήμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὠὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν;

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην κὴ κάρτος ἐρίσδεν.

BATTUS.

Num alicubi eas clam vespere omnes mulges?

CORYDON.

Atqui senex submittit vitulos, meque observat.

BATTUS.

Ipse vero bubulcus absens quo tandem abiit?

CORYDON.

An non audisti? Milo ipsum ad Alpheum secum abduxit.

BATTUS.

Et quando ille unquam oleum oculis suis vidit?

CORYDON.

Aiunt eum vel cum Hercule viribus & robore certare posse.

4. ΑΛΛ'. Οὐδαμῶς δηλονότι. Ὅτε δ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοχία. ὅτος δὲ τάχα ἂν ἦν πατὴρ τῦ Αἴγωνος. πῶς, φησὶ, δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τῦ Αἴγωνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΤΤΟΣ. Ὁ δὲ βωκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ὤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη.

6. ΑΛΦΕΟΝ. Αντὶ τῦ ἐπὶ τὴν Ολυμπίαν· παραῤῥῆ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Αλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ολύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κρατωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Αριστοτέλης πολυφάγον φησί· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον· κατεβρώθη δὲ ὅτος ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν· ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ ἑυρών τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βαλόντας ἐν μέσῳ τῦ ξύλυ, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ ὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚΑ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῦ εἶδεν; ἀπὸ τῦ ἐλαίᾳ τὸν ἀγῶνα θέλει δηλεῖν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφοντου. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανῦνται. Αλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρήσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφοντου. ἤκιστα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρῶντου. ὐχ, ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν, ἐλαιῶν, ὡς ἀκραιῶν. ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ ᾧ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται· ἀγναῦσι δὲ ὅτι ὅτος ἐκ τῆς καλλιστῆς ἢ καλλιστεφάνυ ἐλαίας γενόμενος δίδοται, ἥτις ἀπέχει τριῶν ὀκτὼ, ὥς φησιν Αριστοτέλης.

8. ΒΙΗΝ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ κράτος,

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ὁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἤμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ ἑξήκατι τετόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Et me mater dixit Polluce præstantiorem esse.

CORYDON.

Et abiit hinc ligonem secum ferens, atque viginti oves.

ΒΑΤΤΟΣ.

Persuaserit credo Milo lupis, ut statim tabiosi fiant.

CORYDON.

Juvencæ vero ipsum hic mugientes desiderant.

κράτος, ἤγων τὴν ἰσχύν, ἐκ παραλλήλου. ΕΡΙΣΔΕΝ καὶ ἰσῦσθαι. Αλλως. βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον. ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, τῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Αλλως. τῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἤμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑΠΑΝΑΝ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Αττικοὶ ἄμμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθλητικοὶ, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Αλλως. Σκαπάναν, ἤγων δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Αττικοὶ ἄμμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνατοὶ τύτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωννῦντες. ΜΑΛΑ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ἐκ δὲ τύτυ, τὰ κρέατα τύτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τύτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα ὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλα καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ομηρος· Ανθρώπυς δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ ΤΟΤΤΩΘΕ ἀντὶ τῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙΣΑΙ. Διεγήρει ἂν ὁ Μίλων καὶ τὺς λύκυς τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πίσηεν ἂν καὶ τὺς λύκυς τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομένειν. ἢ ὅτι καὶ τὺς λύκυς ἐκίμησεν ἂν ὁ Μίλων, ὅτε καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜΑΛΑΙ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ μὴ τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Ἢ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λωντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τωτέα. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

BATTUS.

Miseræ illæ, pastorem quam malum nactæ sunt!

CORYDON.

Sane miseræ, & non amplius volunt pasci.

BATTUS.

Huic quidem vitulæ ipsa tantum reliqua sunt

Ossa: numquid hæc rore victitat, sicut cicada?

CORYDON.

Non per terram. nam aliquando ipsam ad Æsarum pasco,
Et mollis fœni pulcrum fasciculum præbeo:
Aliquando vero saltat circa umbrosum Latymnum.

14. ΟΤΚΕΤΙ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡΤΙΟΣ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τὰς ταύρους τήχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσῃ, τετέτιν ἐν τῇ ὀδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩΚΑΣ. Τὴν ταγόνα τῆς ὀρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωΐ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος. Ὡσκεν ἐκεῖνοι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον* ἐνδυκέως ἅδαρ ἔων.

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν· ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣΑΡΟΣ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κρατωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

18. ΚΩΜΥΘΑ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δέσματιον. Κρατῖνος. Ὁ δὲ μετ' ἐυδήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ τεφάνῳ. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑΙΡΕΙ. Σκαίρειν κυρίως τὸ σκιρτᾶν. ἀφ' οὗ καὶ σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι· ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ Ἀράτῳ. ΛΑΤΥΜΝΟΝ. Ὄρος Κρότωνος. ΒΑΘΥΣΚΙΟΝ δὲ τὸ ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει σκιρτᾷ. ἀναστρέφεται. ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνόν τινες ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασί.

* Ven. ἐκδικέως.

20. ΠΥΡ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυῤῥίχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,

ΒΑΤΤΟΣ.

Macilentus quidem & iſte rufus taurus eſt. utinam ſortiantur Lampriadæ populares, quando ſacrificant Junoni, talem: improbus enim eſt populus.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Et is quidem ad paludis oſtium agitur, inque loca circa Phyſcum, Et ad Neæthum, ubi omnia præclara naſcuntur,

20. ΠΥΡΡΙΧΟΣ. Ἀπὸ τῦ πυῤῥός, πύῤῥιχος κατὰ παραγωγήν. τινὲς παροξυτόνως λέγυσι πυῤῥίχος. ἔστιν ὃν ὑποκορισικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύῤῥιχος, ὀσκάριος. τινὲς δὲ τὸν πύῤῥιχον, ἠπειρωτικὸν ἤκυσαν ἀπὸ Πύῤῥυ τῦ ἐνεῆ βασιλέυσαντος. δοκῶσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι λείψανον εἶναι τῶν Γηρυονείων. ἦν δὲ καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ερυθραῖος, ὥς φησι Λυγγεύς. ἢ πύῤῥιχος κατά τινας, ὁ ἐυκίνητος. ἀπὸ τῦ πυρὸς ἐυκινήτυ ὄντος, ἢ τὸν πυῤῥὸν, κατὰ τὴν χροιάν.

21. ΛΑΜΠΡΙΑΔΑ. Οἱ τῶν Λαμπριαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπρίυ. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τὰς φυλέτας τῦ Λαμπριάδυ φησὶν, εἴθε ὅταν θύωσι τῇ Ηρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τῦ Λαμπριάδυ, τοιᾶτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῆς θεῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜΟΣ. Η ὁ ταῦρος, ὁ τῦ Λαμπριάδυ δηλονότι· ὡς κακῦ ὄντος τύτυ τῦ δήμυ. ἢ ὁ Λάμπριος ἐξ ὧ ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως,

κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τῦ κακὸς ἀς τὸ χρᾶσθαι αὐτῷ τινά, ἢν γὰρ τάχα κεράσης. ἢ διὰ τὸ ἄνομ αὐτὸν λεπτὸν, δηλονότι τὸν ταῦρον· ἢ λιπόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τῦ Λαμπριάδυ. ἤγυν, οἱ ἀπὸ τῦ Λαμπριάδυ καταγόμενοι, ὅτε θύωσι τῇ Ηρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23. ΕΣ ΤΟ ΜΑΛΙΜΝΟΝ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐσομωμένας λίμνας ὕτω φασί. τῦτο δὲ ἦν τόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ τόμα λίμνης, πιθανῶς δὲ τῦτο ὠνόμασται. ΦΥΣΚΩ. Μέρη δηλονότι. ὕωμα δὲ ὕρας ὁ φύσκος. τῦτο δὲ λέγει, ὡς τῦ φύσκυ ὕρης νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βυσὶν ἐχόντος.

24. ΝΗΑΙΘΟΣ ποταμὸς Κρότωνος. Ονόματι δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνέβη κατακαῆναι Ελληνικάς.

25. ΑΙΓ.

Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια. 25

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀΐδαν, ὅπα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποτ' ἐπάξαι.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', ὦ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς, 30

25 Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitea.

BATTUS.

Heu, heu, ibunt & boves, o miser Ægon,
Ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam.
Et fistula situ fœdatur, quam olim compegisti.

CORYDON.

Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Pisam proficisceretur,
30 Dono mihi eam reliquit, nam & ego quidam cantor sum,

25. ΑΙΓΙΠΥΡΟΣ. Ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἡ ἄδος βοτάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, ὡς ἔλκη φλεγμαίνοντα ἰᾶσθαι. ΚΝΥΖΑ. Φυτὸν χορτῶδες, ᾧ αἱ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ εἶναι ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. νόμος γάρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια ταῦτα, παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναὶ, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσὶν ἔστι λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26. ΦΕΤ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. ἐκεῖν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡΩΤΙ. Εὐρῶς κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη· ΠΑΛΥΝΕΤΑΙ δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυνε γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τῆ ἀλεύρῳ, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ηδῦ ἂν φάλιον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. ΕΠΑΞΑ. Τὸ δέντερον πρόσωπον τῆ πρώτῃ μέσῃ ἀορίστῳ, οἱ Συρακούσιοι διὰ τῆ κ προφέρονται. ἐνοήσω, ἐνοήσα, ἐγράψω, ἐγράψα. οὕτω καὶ τὸ ἔπαξα, ἀντὶ τῆ ἔπηξα. ὁ νῦς· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ, ἣν ποτε ἔπηξω καὶ κατεσκεύασας, καλέμοις ἐκλονοῦτι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝΑ. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ, οὐκ ἔφθαρη, οὐδὲ μεμόλυνται, μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ολυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν· ἐγὼ γὰρ δυνατὸς εἰμι μελῳδῆσαι.

Κῆυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρεόμαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἔπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας·

Et pulchre accino carmina Glaucæ, pulchrè etiam Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra urbs est Zacynthus.
Et orientale promontorium Lacinium, ubi pugil
Ægon octoginta solus voravit placentas.

λῳδᾶν. ΠΙΣΑΝ. Ἡ νῦν Ὀλυμπία. ἢ ἀπὸ Πίσυ τᾶ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τᾶς Ἐνδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαῖς Διὸς ἱερὸν ἦν. ΜΕΛΙΚΤΑΣ δὲ ὁ μέλη ᾠδὰς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31. ΓΑΑΤΚΑΣ. Ἡ Γλαύκα, χῖα τὸ γένος, κρεμματοπώλις. γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίυ τᾶ Φιλαδέλφυ· ἣν φησιν ὁ Θεόφρασος ἐραθῆναι κριῦ. ὁ δὲ Πύῤῥος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟΤΩΝΑ. Ἀλκιμος καὶ Κρότων Αἰακῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤΑΩΝ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωρειά τίς ἐστιν, ἔχυσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως. ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ. ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπό τινος Λακίνυ Κερκυραίυ τᾶ ὑποδεξαμένυ Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τᾶς Γλαύκης ἀνακρέομαι, εὖ δὲ τὰ τᾶ Πύῤῥυ. ἐπὶ τῶν κρυστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρέεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἀνακρέομαι, ἀντὶ τᾶ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος, ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος, διὰ μέσυ λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ ποταῶον ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δᾶ γὰρ ἡ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἵν' ᾖ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον. ἡ τὸ ἔᾶον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνυ ὠνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων εὐανδρίᾳ καὶ τᾷ λοιπᾷ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθᾶν, Μάταια τ' ἄλλα πρὸς Κρότωνα τάττεα.

34. ΑΙΓΩΝ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀγυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τὸν Μιλησίυ αὐτᾶ Ἀγυάνακτος ἱστορύμενα ὡς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικήσαντα, καὶ οἷον παραγενόμενον, ἐκ τᾶς ἰδίας ἀγέλης τὸ μεγίστυ λαβέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνῆναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τᾷ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὅπλην ἐν τᾷ χειρὶ αὐτᾶ. ὅπλην δὲ λέγει τὴν χηλήν. καὶ Ἡσίοδος· Μήτ' ἄῤῥ ὑπερβάλλων βοὸς ὅπλην, μήτ' ἀπολείπων. Τὸ δὲ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ ἀντὶ τᾶ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτέτραπται. ΜΑΖΑ δὲ τὸ νεομάλακτον, καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

35. ΤΗΝ.

Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας
Τὰς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἶ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Illic & taurum a monte duxit, prehensum
Ungula, & Amaryllidi donavit: mulieres vero
Procul acclamaverunt; pastor autem risit.

BATTUS.

O dulcis Amarylli, tui ne mortuæ quidem
Obliviscemur: quam mihi capræ caræ, tam tu cara interiisti.
Heu, heu, durum valde fatum, quod mihi sortito obvenit.

CORYDON.

Fidere decet, care Batte: forsan cras melius erit.
Spes sunt inter vivos, expertes autem spei sunt mortui.

35. ΤΗΝΕΙ. Εκεῖ φησιν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Αμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρους, καὶ παρασπάσας τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑΡΥΛΛΙ. Επεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Αμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝΑΣ. Ελλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλότος.

39. ΟΣΟΝ. Ενταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾷν τῆς Αμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Αμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὖσα προσφιλὴς ΑΠΕΣΒΑΣ, ἤγουν ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα. Αλλως. Οσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας, ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41. ΘΑΡΣΕΙΝ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησι παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Αμαρυλλίδος.

42. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ. Ανέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τίς λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία. τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' ἄυ πάλιν, ᾇδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Διὸς· ἁ γὰρ ἄκανθα

Et Jupiter interdum serenus est, interdum vero pluit.

BATTUS.

Animum recipio: pelle deorsum vitulos: nam oleæ
Ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu albe.

CORYDON.

Heus, abi Cymætha ad tumulum: an non audis?

Veniam, per Pana, malam rem tibi daturus,
Nisi abis isthinc. ecce iterum huc accedit,
Utinam mihi esset curvum pedum, ut te verberarem!

BATTUS.

Aspice me, o Corydon, per Jouem: nam spina

43. ΖΕΥΣ Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛΛΟΝ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός ΔΥΣΣΟΑ. Τὰ δυσδίωκτα, ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾷν, διὰ τὸ εἶναι πτωχά. ΣΙΤΤΑ. Ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. ΛΕΠΑΡΓΟΣ δὲ ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν. ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν δέρμα λευκὸν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜΑΙΘΑ. Ονομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, παρὰ τὴν κώμυθα. ἢ παρὰ τὸ αἴθη, καὶ τὸ κόμη, ἡ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθάς. ἢ ἐγκύμων.

48. ΙΔ'. Ἰδοὺ πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙΚΟΝ. Τὸ καμπύλον. Αρχίλοχος. Αλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ δὲ ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. ἢ ὅτι ῥάβδον οὖσαν ὀρθὴν ἐπεύχεται γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκυον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50. ΘΑΣΑΙ. Αποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάτττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ

Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν, ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐςὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Modo hic me sauciavit sub malleolo: quam vero altæ
Atractylides sunt! male pereat vitula.
In hanc enim inhians sauciatus sum: numquid cernis?

CORYDON.

Certe certe, & unguibus eam teneo: atque hæc ipsa est.

BATTUS.

Quam exigua plaga est: & quantum virum superat!

CORYDON.

In monte cum ambulas, ne discalceatus eas, Batte:
In montibus enim rubi & tribuli virent.

ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. ΑΡΜΟΙ. Εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωςὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ ΒΑΘΕΙΑΙ ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. ΑΤΡΑΚΤΥΛΙΣ εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτὴν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ΑΔΕ ταυτὸ δύναται τῷ ἴδε. ὁ ΚΑΙ περισσὸς, ὥσπερ καὶ παρ' Ομήρῳ· Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, καί φησιν, ἅδε καὶ αὐτή.

55. ΟΣΣΟΝ. Βαβαὶ, ὅσον ἐςὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν. δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἄνδρος, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέςι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον, δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. Ηγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

57. ΚΟΜΟΩΝΤΙ ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ἄκανθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρὰν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἅμος ἐνάργη.

BATTUS.

Dic age mihi Corydon, ſenecio ille
num adhuc molit
Illud nigro ſupercilio ſcortillum,
quod olim deperibat?

CORYDON.

Admodum quidem, o miſer, nu-
per ipſe interveniens
Juxta ſpeluncam deprendi in ipſo
opere.

θαι ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι ἀποθνήσκουσιν ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ'. Αγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἆρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; ΜΥΛΛΕΙ δὲ, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων.

60. ΩΔΕΙΛΑΙΕ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκοριζόμενος, καὶ ἀποκρινόμενος τοῦτο λέγει. πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν, καὶ πρὸς τὴν ΜΑΝΔΡΑΝ, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον ὁπηνίκα ΕΝΗΡΓΕΙ, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν-

61. ΜΑΝΔΡΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὁρκάμην, ἢ μάκτραν, ἢ βακτραν, ἥ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, οὗ φυρᾶν εἰώθασιν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛΟΙΦΑ. Ηγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Αλεξανδρεῦσιν κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἔνθα καὶ οἰφωλὶς γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἥν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασι τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥυῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Αμαζόνες ἐπὰν ἄῤῥεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνδρεωθεῖσι συνίασι· Σκυθῶν οὖν λεγέν-

των

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὦνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

BATTUS.

Euge, o homo lascive: natura quidem tua aut cum Satyris
Proxime, aut cum Panibus, quibus exilia crura sunt, certat.

των καλὸν συνεῖναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖναι ἔφασαν, ἄριστα χωλοὶ οἰφῶσιν. ΣΑΤΥΡΙΣΚΟΙΣ· τὰς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τὰς Σειληνὰς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἀλλως. ἢ Σατυρίσκοις] ἀκρατῆς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη. σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται.

63. ΚΑΚΟΚΝΑΜΟΙΣΙ. Επειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίας πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Πέμπτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ εὐμουσίας ἐρίζυσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τῆ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θυρίυ τῦ Συβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. Εχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Αλκίππην τὄνομα· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Επιγράφεται μὲν ὖν τῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Οδοιπόροι μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονικεῖν· Βυκολιασταὶ δὲ, διὰ τὸ βυκολιάζεσθαι, ἤγυν βυκολικῶς ᾄδειν αὐτύς.

ARGUMENTUM
Idyllii V.

Hoc Idyllion magis Dramaticum est. Colloquuntur autem inter se in Italia, & de præstantia in arte Musica certant, caprarius Comates, qui Eumaræ Sybaritæ capras pascit; & pastor Lacon, qui Thurii Sybaritæ pecora pascit. Habet autem Comatus puellam amasiam Alcippen nomine: Lacon vero amasium Eumedem. Et præmium certaminis constituunt, caprarius hircum, pastor autem agnum. Morsonem vero cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morson caprario victoriam tribuit. Inscribitur igitur hoc Idyllion Viatores, quod in via vivrentur: Bucoliastæ vero, quod carmen Bucolicum canant.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἔχθες ἔκλεψεν.

VIATORES seu BUCOLIASTÆ,
Idyllion V.

COMATES & LACON.

CApræ meæ, pastorem illum Sybaritam
Fugite Laconem: is enim meam pellem heri furatus est.

ΑΙΓΕΣ. Ισέον ὅτι τῆ μὲν αἰπόλῳ τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρᾳ τῆ Συβαρίτᾳ νέμει αἶγας, τῆ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θυρίᾳ Συβαρίτᾳ νέμει θρέμματα. ΣΥΒΑΡΙΤΑΝ. Σύβαρις, πόλις Ιταλίας. ἡ ἀπὸ οἰκιστῆ

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τον μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γὰρ ποκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι

LACON.

An non a fonte fugitis agnæ? non videtis
Comatem, qui mihi nuper fistulam furatus est?

COMATAS.

Quam fistulam? tu enim, serve Sybarita,
Quando possedisti fistulam? Quid? an non cum Corydone

οἰκιστῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον, ταυτὸν ὂν Θούριον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθῃρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκισαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὁρμητικός.

2. ΛΑΚΩΝΑ. Λάκων ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δε τὸ α διὰ τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚΟΣ. Ὁς μου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ομηρος. Νάκος ἕλετ' αἰγὸς ὀριτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν.

3. ΣΙΤΤ' Σίττα, ψίττα ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιῤῥήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες, ἀποστήσεσθε ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χρῆται· ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις. ΑΜΝΙΔΕΣ, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμενηνά.

4. ΣΥΡΙΓΓΑ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒΑΡΤΑ. Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ Συβάρτου. ΔΩΛΕ δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδίκκας, Αγρίππας. ἐστὶ δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κατὰ δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6. ΚΟΡΥΔΩΝΙ. Ο Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς οὐκ ἀρκεῖ σοι, φησὶ, σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσσᾷν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικὸν. ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσδειν καὶ μόνον. ΚΑΛΑΜΗ δὲ ἔστι, τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον. ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν, ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ΠΟΠΠΥΖΕΙΝ δὲ τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Αλλως. τί δὲ, οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐστί σοι, αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν ΣΥΝ ΚΟΡΥΔΩΝΙ, τουτέστιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8. ΤΑΝ.

Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Ταύν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νᾴκης; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοῖ ἐνεῦδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κρόκυλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, αἰνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακὲ κἠ τότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, κἠ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μὰ αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ἢ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαιθίδος· ἢ κατὰ τήνας

Tibi satis fuit sibilare, arundinis cannulam tenenti?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon, o ingenue. tibi vero quam tandem Lacon furatus pellem quondam abiit? dic Comata.

Neque enim Eumaræ hero tuo fuit *pellis* in qua dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, dif-

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀποτέμνει ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ, Ω ΛΕΥΘΕΡΕ, κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10. ΟΥΔΕ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην ΕΥΜΑΡΑ ἐπικεκοιμῆσθαι, ἤγουν δέρματι. Αλλως. τὸ εὐμάρα δέρματι φασὶν εἶναι, καὶ ὡ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, ὐδὲ γὰρ ὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρμα τι ἦν, ὥς τε ἐνεύδειν.

13. ΒΑΣΚΑΙΝΩΝ. Αντὶ τοῦ φθονῶν λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

colorem, tunc cum sacrificaret Nymphis capram: tu vero improbe & tunc contabescebas Invidens, & nunc postremo nudum me fecisti.

LACON.

Non, per ipsum Pana littoralem, non tibi Lacon

Pelliceum exuit filius Calaethidis: aut *si fallo*, *utinam* de hac

14. ΑΚΤΙΟΝ. Αντὶ τοῦ τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὥς φησιν Οππιανός. ἢ ὥς φησι Φιλοξένους, ἐστὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ τὸν Απόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν περὶ τὰς πετρώδεις αἰγιαλὰς διάγοντα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατά τινας, τὸν Αττικόν.

15. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν. βαίτας γὰρ λέγουσι τὰς ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένα περιβόλαια. Αττικοὶ δὲ τάυτην καὶ σισύραν φασί. καὶ

Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν ἤτ' αὐτὰς τὰς λιμναδας, ὦ γαθὲ, νύμφας,
Αἵ τ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' ἔν αἴκα λῆς ἔριφον θέμεν, ἐντὶ μὲν ἁδὲν

Rupe, o amice, furore correptus, in Crathin saliam.

COMATAS.

Non certe, non, per ipsas nymphas paluſtres, o bone,
(Quæ mihi placatæ & benevolæ ſunt)
Non tuam fiſtulam furtim ſuſtulit Comatas

LACON.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, ſi vis hædum deponere, nihil enim eſt

καὶ Αριστοφάνης. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμῖς δ' αὐτὰ σισυρίνια φαμέν. ΚΑΛΑΙΘΙΔΟΣ. Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱὸς, οὐ λέγει· διὸ οἱ μὲν ἄλλοι, οἱ δὲ υἱὸν φασίν. ΚΑΤΑ. Ἢ τοῦτο ἐποίησα, ἢ ἀ ἐπιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τᾶς πέτρας ἐκείνης, ὦ ἄνθρωπε, ἐς μανίαν ἐμπεσὼν, ἐς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαροίμην. (γράφεται καὶ ἀλοίμην, καὶ ὀλοίμην.) εἰώθασι γὰρ ἐκ πτοίας τινὸς ἢ μανίας κατακρημνίζειν ἑαυτούς. ΚΡΑΘΙΣ δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας. ἡ δὲ ΚΑΤΑ ἀντὶ τῆς ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ καὶ Θεόφραστος φασὶ, τῷ Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Αλλως τῷ Η κατὰ τήνας] τὴν κατὰ τῷ ἀλοίμαν δεῖ συνάπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρῆται τὸ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παῤ Ομήρῳ· Βῆ δὲ κατ' ἠλύσιον καρήνων χριόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ, συνημμένη ἐστὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ ῥήματι,

ὡς παρὰ φιλοτεράτῳ· Ο δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τῷ Ολύμπῳ κάτησιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἤγουν, τὰς ἀνατρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις, οἵτινες ἐμοὶ προσηνεῖς ἦεν, ὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθών.

21. ΘΕΜΕΝ. Αντὶ τοῦ θῆναι, ἤγουν κατάθου. τὸ ΑΙΚΑ Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχρηται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. ΕΝΤΙ. Παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ηρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Αδωνιν, ἔφη ἁδὲν ἱερόν. ἁ γὰρ ἐυτὲν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησὶν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱερὸ καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ ἁδὲν ἱερὸν, ὃ ἐστιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Αλλως. Ηρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἔκ τινος ἱερᾶ πολλὰς ἐξιόντας.

Ἱερὸν, ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἠνίδε κεῖται
Ὥριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδε, τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τὶς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίζατο; τὶς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,

Sacrum, cantu quidem tecum certabo, donec ipse recuses.

COMATAS.

Sus contra minervam certamen suscipit: ecce depositus est
Hædus: age, tu quoque pinguem agnum depone.

LACON.

25 Quomodo, o astute, recte hæc erunt ex æquo nobis?
Quis pilos pro lana detondeat? quis, cum adsit
Capra, quæ primum peperit, malam canem velit mulgere?

COMATAS.

Iste, inquam, qui, sicut tu, propinquum se superaturum confidit.

θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνήσαι, ἀνέκρινεν, ἤγουν ἠρώτησε. τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22. ΔΙΑΕΙΣΟΜΑΙ. Αλλά σοι ᾄδων ἐρίσω. δακριθῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23. ΥΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων.

24. ΕΥΒΟΤΟΝ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφὴ, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον, καὶ ἱππόβοτον. ΕΡΕΙΔΕ ἤγουν φέρων κατάθου. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

25. ΚΙΝΑΔ' ΕΥ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟΚΙΞΑΤΟ. Αντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τὶς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι καὶ τεταμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅστις οὐ ποκίζεται.

27. ΒΟΥΛΕΤ' ΑΜΕΛΓΕΙΝ. Η δήλετ' ἀμέλγειν. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας.

28. ΟΣΤΙΣ. Ηγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅστις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα, πεποίθω ἐνεστὼς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα, δεδοίκω. Αλλως. ὅστις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅστις θελήσει ποιεῖν

ΣΦΑΞ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ ἤ τοι
Ὥριφος ἰσοπαλής; τοὶ δ' ὁ τράγος ἤτος. ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'. ἐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἄδιον ἀσῇ
Τάνδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίζας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. ὧδε πεφύκει
Πόα, χἁ τιβὰς ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' ἤ τι σπεύδω. μέγα δ' ἀχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὄν ποκ' ἐόντα

Vespa ſtrepens contra cicadam.
Sed non *ſit ſane*
Hædus par: tu vero ecce hircus iſte certa.

LACON.

Ne feſtina: neque enim igni ureris. Suavius cantabis
Hic ſub oleaſtro, & ad ſylvam hanc aſſidens.
Gelida unda illic fluit; hic enata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſtæ hic murmurant.

COMATAS.

Atqui non feſtino: ſed moleſte admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aſpicere: quem olim, cum eſſes

ποιῆν ἢ ἀπᾶν τᾶτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγω, οἷον καὶ σὺ νικήσην φὴς, τὸν τοιοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σὺ διαφέροντα, ὅσον τέττιγος σφηκῶν.

29. ΣΦΑΞ. Ὁ σφὴξ, φησὶ, σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον, τοῦ τέττιγος, τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛΑ ἐδαμῶς ὤριφος, ὁ ἔριφος ἦτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· ὃν ἀξιῶτοι τῷ ἀμνῷ, ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ΙΣΟΠΑΛΗΣ, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τῆ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διά τι σπευδομένων. μὴ σπεύδαζε, ἐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΙΟΝ. Ηγουν ἡδέως μᾶλλον ἀσῇ.

32. ΤΑΔ'. Ὧδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ

Gelida unda illic fluit; hic enata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſtæ hic murmurant.

COMATAS.

Atqui non feſtino: ſed moleſte admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aſpicere: quem olim, cum eſſes

δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τῆνδε, ἀντὶ τῆ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧΡΟΝ. Ἀντὶ τῆ, αὐτῆ καταῤῥῇ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφύκασιν ἐτὶ βοτάνη, καὶ ἥδε ἡ τιβὰς, ἥ ἐστιν ἄδος βοτάνης. τὸ τηνεὶ ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥήματικῶς ἀντὶ τῆ ἐνταῦθα. καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλῦσιν.

35. ΣΠΕΤΔΩ. Οὐδαμῶς σπεύδάζω. μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτζέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὁντινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ, ᾄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συνελαυνθέντα παῤ αὐτῷ διδαχθέντι, ὡς καὶ προκαλῶσθαι αὐτὸν εἰς ἄμιλλαν.

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τὶ ποθέρπει!
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μάθον καλὸν ἢ καὶ ἄκουσα;
Μέμνα μ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἁνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὑβὲ, ταφείης·

Puer adhuc, ego docui. en gratia quo recidit.
Nutri catulos lupinos, nutri canes, ut te devorent.

LACON.

Quando unquam a te boni aliquid didici, vel audivi,
Quod meminerim, o tu invide, & prorsus inepte homuncio?

COMATAS.

Tunc cum pædicabam te, & tu dolebas. capellæ autem
Istæ balabant: caper vero eas premebat.

LACOO.

Ne profundius illa pædicatione, o gibbose, sepeliaris:

37. ΠΟΘΕΡΠΕΙ. Θέασαι εἰς τὶ προσέρπει καὶ τελευτᾷ ἡ χάρις· ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕΨΑΙ. Εκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ ΘΡΕΨΑΙ ΚΥΝΑΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὑτῶν ποιούντων τί ἀπὸ Ακταίωνος, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40. ΑΝΔΡΙΟΝ Ανδράριον, ὑποκοριστικῶς, ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. ΑΥΤΩΣ δὲ οὕτως. ἐν οὐδεμίᾳ χρείᾳ, μάτην

41. ΕΠΥΓΙΖΟΝ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν. ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον. σὺ δὲ ἤλγεις, αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43. ΒΑΘΙΟΝ Μὴ βαθυτέρου τύχῃς τάφου τοῦ πυγίσματος, οὗ φής με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Αλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ διὰ τούτου. καὶ Αριστοφάνης δὲ βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος πρὸς τὸ κρυπτόμενον, καὶ ἔνδον νοούμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι. ἤγουν, ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ, τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Αλλως. Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ

Ἀλλὰ γὰρ ἔρφ' ὦδ', ἔρπε, καὶ ὕστατα βωκολιάζεις.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἕρψω τήνεί τᾶτῳ δρύες, ὦδε κύπειρες,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σιμάτεσσι μέλισσαι,
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι, καὶ ἁ σκιὰ ὧδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τὶν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνες.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Sed huc adsis, veni, & postremo cantabis.

COMATAS.

Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus est,
Hic suaviter susurrant apes circum alvearia:
Hic & aquæ gelidæ fontes duo sunt, ipsæque super arborem
Volucres garriunt, & umbra nihil similis est

Illi, quæ apud te est. Dejicit vero & pinus superne nuces.

LACON.

Atqui pelles agninas, & lanam hic calcabis,
Si veneris, somno molliorem: pelles vero hircinæ,
Quæ apud te sunt, pejus olent, quam tu oles.
Statuam vero cratera magnum albi lactis

τάφῳ ταφέος ἐκείνᾳ τᾷ πυγίσματος, ΤΒΕ, ἤγαν συγκεκαμμένᾳ τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὕβδε, ἀπὸ τᾶς κυφᾶς, ἀποβολῇ τᾶς κ, καὶ τροπῇ τᾶς φ εἰς β. ὕβωσις, καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τᾶς ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τᾶς ῥάχεως.

ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ᾄδουσι. καὶ ἡ σκιὰ ὁ-δαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοὶ, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τᾶς ὕῤῥυς τροβίλους ἀφίησιν.

44 ΤΣΤΕΡΑ. Καὶ τελευταῖον τῇ βωκολικῇ ὠδῇ χρῆσθαι ἐρίζων.

45. ΕΡΨΩ. Οὐκ ἐλεύσομαι ἐς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΟΤΤΙ ΔΡΤΕΣ. Ἐνταῦθα ὄρυες. ὦδε κύπειρος. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι.

51 ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπῆκον, ᾧ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ ἔρια, καὶ κηρὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, ὃ κατὰ ταὐτὰ λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός.

53. ΣΤΑΣΩ. Παρθένον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις· αὐτοὶ γὰρ ἐξεῦρεν αὐτὸ τὸν Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τὴν τῶ

Ταῖς νύμφαις· τασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
Τὰν σαυτᾶ πατέων; ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τὶς ἄμμε,
Τὶς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΩΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωτρήσομες, ὃς τὰς ἐρέπας

Nymphis, ſtatuam & alium dulcis olei.

COMATAS.

Si autem tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur vero caprarum
Pelles molliores quadruplo, quam quæ apud te ſunt agninæ.
Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani,
Et octo cymbia mellis plenos favos habentia.

τῇ ἐλαίᾳ ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ὦνημι δ μέλλων τήσω, καὶ Δωρικῶς τασῶ. οἱ γὰρ Δωριᾶς τὰς μέλλοντας περισπῶσιν, ἰσᾶν δὲ, τὸ ζυγοστατῆν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι. ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56. ΓΛΑΧΩΝ'. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον'

58. ΓΑΤΑΩΣ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα κυτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα. παρὸ καὶ ἤρτηται πλεονασμῷ τῷ υ. ἄτινα καὶ ἀμολγέας

LACON.

Iſtinc mecum certa, & iſthic Bucolicum carmen cane:
Proprium locum calcans, tene quercus: verum quis nos,
Quis judicabit? utinam jam huc veniat boum paſtor Lycopas.

COMATAS.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum,
Si vis, lignorum ſectorem vocemus, qui ericas

καλοῦσιν. τήσω τῷ Πανὶ ὀκτὼ μὲν γαυλοὺς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59. ΣΚΑΦΙΔΑΣ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα ἃ κατετίθεσαν τὰς μελισσηρίδας, τὸ δὲ πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη, ἐν ᾗ εἰσὶ μελισσηρίδες.

61. ΤΑΝ. Τὴν δηλονότι, ἢ χώραν. ἦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣΤΙΗΣΟΜΕΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.

65. ΞΥΛ.

Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. ἐντὶ δὲ Μόρσων. 65

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες. Κ. Τὺ κάλει νιν. Λ. Ἴθ', ὦ ξένε, μικὸν ἄκεσον
Τᾷδ' ἐνθών. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐσι. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὤν τύ γα τᾶτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα 70
Τὸ πλέον ἰθύνης, μήτ' ὤν τύ γα τᾷδε χαριξῇ.
Ἃ δέ τοι ἃ ποίμνα τῶ Θερίω ἐσὶ Συβάρτα.
Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τύ τις ἠρώτα, πὸτ τῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,

65 Illas apud te findit. Est vero Morson.

LACON.

Vocemus. C. Tu accerse eum. L. Age hospes paulisper audi,
Huc accedens. Nos enim certamus, uter melior
Bucolicus cantor sit. Tu vero care Morson, neque me
Per gratiam judices, neque porro istum juves.

COMATAS.

70 Ita per Nymphas, ita Morson, neque Comatæ
Plus juris tribuas, nec etiam Laconi huic gratificeris.
Istud vero ovile Thurii est Sybaritæ.
Eumaræ vero Sybaritæ caprarum gregem amice hic vides.

LACON.

Num te rogabat aliquis, per Jovem, an Sybaritæ,

65. ΞΥΛΟΧΙΣΔΕΤΑΙ. Συλέυεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔτι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς παρῆσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

66. ΒΩΣΤΡΕΟΜΕΣ. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικῆς· καὶ γράφεται διὰ τῦ ο μικρῦ· τῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜΕΣ. Ἡγων, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἂν κρίττων τὴν ᾠδὴν βωκολικήν. ἢ ἐρίζοντες παρὼ-

μεθα γνῶναι, ὅτις ἐσὶ κρίττων βωκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ, ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνῃς δικαιολογησάμενος καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' ἂν σύ γε τύτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν. ἢ μήτε μὴν παιδὸς ἀδικημένου.

72. ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί.

74. ΜΗ ΤΟΤΟ ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῇ προπετεῖ καὶ περιέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛ.

Αἴτ' ἐμόν ἐσι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντιθ' ἕτος, ἐγὼ μὲν ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κἀδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ παιάν, ἦ ϛωμύλος ἦθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὠπόλλων φιλέει μέγα καὶ καλὸν αὐτῷ

75 An meus grex sit, improbissime? quam garrulus es!

COMATAS.

Heus bone vir, ego quæ vera sunt dico,
Neque arroganter glorior: tu vero nimium mordax es.

LACON.

Dic age, si quid dicendum habes, & hospitem in urbem rursum
Vivum dimitte. o Apollo, sane dicax es, Comata.

COMATAS.

80 Musæ me multo magis amant, quam cantorem
Daphnidem. ego vero ipsis nuper capras duas mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat. & pulchrum ipsi

77. ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ετι καὶ νῦν τοῖς δὶ ὄχλυ τινὸς γινομένοις ἐώθαμεν τῦτο λέγειν, ἄνες ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρίνειν. Αλλως. ἄγε λέγε ἤ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν· δηλονότι δημῦ, ἀντὶ τῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτῦ πόλιν. ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ. Τυτέστιν ἵνα μὴ ὑπὸ τῦ μέλυς, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς, ἀπόλλυται. τῦτο δὲ ἀρωνικῶς φησίν. Αλλως. τῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν.

καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μέρσων ἡμιθνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. Ἢ ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ, ἀντὶ τῦ ταχὺν, ἀπὸ τῦ ζέω· τὺς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμὺς λέγυσι. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγομένυ τῦ αἰπόλυ τῷ Μόρσωνι.

79. Ω ΠΑΙΑΝ. Επὶ ἀγαναικτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣΑΙ. Αρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καὶ φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μυσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Απόλλων ΦΙΛΕΙ ΜΕΓΑ, ἀντὶ τῦ μεγάλως καὶ κατὰ πολύ.

83. ΕΦΕ.

Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα ἤδη ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγες;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως χεδὸν εἴκατι πληροῖ

Arietem ego paſco: nam Carnea *feſta* jam imminent.

COMATAS.

Præter duas, reliquas capras geminiparas mulgeo.

Et puella me aſpiciens, Ah miſer, inquit, tu ipſe mulges?

LACON.

Ah, ah, Lacon viginti ferme calathos implet

83. ΕΦΕΡΠΕΙ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. ΚΑΡΝΕΑ δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, ἥπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τύποις μαντευόμενος. ὃν τινα ἐκτραπεὶς ὡς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τὸν νόμα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτινε. διὸ δὴ λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες ἔλαβεν χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην δὴ τὴν ἑορτὴν καὶ οἵτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρική, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ηγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι.

Ἄλλως. Πραξιλᾶς μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραίνειν, ὅ ἐστι τελέσαι. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἠύξατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κρατήσῃ. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνείου ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται διὰ τὸ τὸν Δώριον ἵππον ἐκ καρνείου εἶναι ξύλου.

84. ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΣ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν συγκείμενα, ἢ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ. ἡ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν. ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τρέφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἶξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α. διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85. Καί μ' ἡ παῖς ὁρῶσα. τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίππην λέγει. τὸ δὲ ΟΡΕΤΣΑ, Αἰολικόν.

86. Τὸ ΦΕΥ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ ΤΟΙ περισσόν. ΤΑΛΑΡΩΣ. τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναιβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λῆϊς ὑπάντων
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παῖ ἀὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' ἐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος ἁδ' ἀνεμώνα

Caseo, & puerum impuberem in deliciis habet.

COMATAS.

Petit & malis caprarium Clearista
Capras præteragentem, & suave aliquid admurmurat.

LACON.

Et me pastorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat: nam splendida ei circa collum quatitur coma.

COMATAS.

Sed non conferenda sunt rubus caninus & anemone

87. ΑΝΘΕΣΙ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτῷ παιδεραστοῦ. Ἀλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τοῦ τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χήλεσι παραχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολύνει, βιᾳῖ.

88. ΒΑΛΛΕΙ. Πειρᾶται τε ὡς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον. ΚΛΕΑΡΙΣΤΑ. Ἡ τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Αλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ. Ἡγουν παρήλασε καὶ παρέδραμεν ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Αλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΤ. Καὶ ἡδύ τινα συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ δὲ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγέγενος ὑπαντῶν, ὡς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει.

92. ΣΥΜΒΛΗΤ'. Ἡγουν συγκρίνεσθαι δυνάμενά ἐστιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄῤῥενος. φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν. ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. ἔτι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθώδες, ὥς φησι Θεόφραστος· ἔστι δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕΜΩΝΗ ἄνθος ἄοδμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἀλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρος φησὶν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ, ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φοινίδας καλεῖσθαι φησί. ῥόδον δὲ, παρὰ τὸ θᾶττον ἀποῤῥεῖν· ῥοῶδες γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον.

93. ΑΙΜ.

Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ ἐδ' ἀκύλοις ἐριμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δώσω τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

Cum rosis, quarum flores circa sepe nascuntur.

LACON.

Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habent

93. ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων, ἄνδηρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνδηρα οὖν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν. ἤτοι τὰ χείλη τῆ ποταμῆ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα, φύοντα ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνδηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. ΑΚΥΛΟΙΣ. Ταῖς τῆ πρίνι βαλάνοις· ἄκυλος γὰρ ὁ τῆ πρίνι καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι λεπτόσαρκοι, φησὶ, καὶ σκληραὶ, ἢ ξηραί· αἱ δὲ, ἐριμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν ἓν ὅτι ὁ μὲν Κρατῖδας, μελίχρως. ἡ δὲ Κλεαρίστη, ἀνδής. ἐριμαλίδες δὲ, τὰ ὕρια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὕρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τῆ ω μεγάλη γράφει. ἔστι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95. ΜΕΛΙΧΡΑΙ. Τινὲς ὅτως ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραί, ἤγουν, χρειὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδῆς. ὁ δὲ καρπὸς τῆ πρίνι, κροκοειδὴς ἐστι. ποιεῖ δὲ ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην, κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν, κροκοειδῆ, καὶ οἷον εὔμορφον.

96. Καὶ ἐγώ, φησι, δώσω τῆ παρθένῳ Ἀλκίττῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλῶν τὸ ΑΥΤΙΚΑ. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει, ἢν ὕπω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθε καθείλεν. ΦΑΣΣΑ δὲ ὄνομα ἀρνέε. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλόν γε ἐμπέρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν τροχγύλον ἔχει.

97. Ἀρκεύθος ὄνομα δένδρε ἀκάρπε. φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, ὀλίκη, καὶ ἀναρύκη, ἣν καλοῦσι φέλλοδρυν.

95 Tenuem ab ilice corticulam, hæc vero mellita sunt.

COMATAS.

Et ego quidem mox puellæ dabo palumbum,
Ex junipero abreptam: ibi enim incubat.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἔτος ὁ Κώναρος, ἄ τε Κυναίθα;
Τυτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος;

L. ACON.

Ego vero ad veſtem mollem lanam, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipſe.

COMATAS.

Heus *diſcedite* ab oleaſtro capellæ: hic paſcimini,
Ad declivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ.

L. ACON.

Non a quercu tu Conare, tuque Cynætha,
Hic paſcemini verſus ortum, quemadmodum Phalarus?

98. ΠΕΞΩ. Πέκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ησιόδῳ· Ἡ μὲν ὄϊς πέκειν, ἡδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ΕΣ ΧΛΑΙΝΑΝ, ἀντὶ τῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99. ΠΕΛΛΑΝ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γῶν τῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνητοι, πέλλωμα, ἢ πελίδνωμα καλῦσιν. ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκένα φησὶν Ομηρος· Μελαίνετο δὲ χρὼς καλύν.

100. ΣΙΤΤ'. Τῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἶγας. ἀναχωρῆτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ενταῦθα ἐλθῦσαι βόσκεσθε, εἰς τὸν ἀνεστηκότα τῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύν, ΑΤΕ καὶ ὅπου αἱ μυρσίναι.

102. ΑΠΟ. Ἀπόστητε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κατὰ τῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ιταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ασκληπιάδης χωρίον τῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ φάλαρον λέγυσι, τὸν λευκὸν κριὸν. φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ομηρος, κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τυτὶ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝΑΡΟΣ διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνος, ἤγουν τροβίλος. ΚΙΝΑΙΘΑ. Η πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα ὄϊς· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Αλλως. Κιναίθα] Τῦτο τῆς αἰγὸς ἐστιν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν ἐυκίνητον ἀκούσιν. αἴθων γὰρ τὸ πυρῶδες. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ομηρος τὰς λέοντας αἰθωνὰς φησίν.

105. ΠΡΑ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρητὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς. τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διῶκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

COMATAS.

Est mihi sinus e cupresso, est & crater,
Opus Praxitelis: puellæ vero hæc adservo.

LACON.

Et nobis canis est custos gregis, qui lupos strangulat:
Hunc puero donabo, ut omnes feras persequatur.

COMATAS.

Vos locustæ, quæ sepem nostram transilire soletis,
Ne meas lædatis vites: sunt enim teneræ.

LACON.

Cicadæ videte ut ego caprarium irrito:
Sic & vos scilicet irritatis messores.

105. ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΥΣ. Αντὶ τοῦ ἐπεῖν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝΦΙΛΟΠΟΙΜΝΙΟΣ. Εν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι, ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ ΔΙΩΚΕΙΝ, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· οἷον ἆβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί. καὶ ἄζαι· ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις, ἄζα λέγεται· γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αὐταί. καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110. ΑΙΠΟΛΟΝ. Οὕτω φησὶν ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἅμιλλαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε. ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμευτὰς, ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστὰς εἰς ἐργασίαν, ᾄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θὴν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή.

112. ΔΑΣ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος,
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα, ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ ῥ' μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἶχεο τήνας;

COMATAS.

Odi denſicaudes vulpes, quæ vites Miconis
Semper frequentantes, veſperi ex illis uvas comedunt.

LACON.

Etenim & ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficus abſumentes, ſublimes feruntur.

COMATAS.

An non meminiſti, quando ego te percuſſi, tuque dentes ſtringens
Pulchre movebas te & quercui hærebas illi?

112. ΔΑΣΥΚΕΡΚΟΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς ὁρὰς, τὰς ἐχούσας ὁρὰς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ ὁρά· αἳ τινες παραγενόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ΡΑΓΙΖΟΝΤΙ. ἀντὶ τῦ, τὰς ῥάγας ἀναλέγυσι, ξαγολογῦσιν αὐτάς· ὃ δὲ ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος, ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ παραγενόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν, ῥαγολογεῖ αὐτάς. ἀντὶ τῦ πορνέυει, ἢ πορνέυεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔθω νοούμενον λέγυσι. μισῶ τὺς ἄνδρας τὺς ἐνήλικας, καὶ δασπύγυς, οἳ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς, τὰ τῦ Μίκωνος ῥαγίζοντι· ἤγυν ῥαγολογῦσιν, ἐθίουσι, δηλονότι ὑπ' αὐτῦ βινούμενοι. ἀλώπηξι δὲ ἔικασε τύτυς, ὡς πανύργυς καὶ δολερύς.

114. ΚΑΠΓΑΡ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορῶ, ἐμφαίνων τὺς περαίνοντας, καὶ πορνέυοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκώδη φύσιν.

116. ΜΕΜΝΑΣ'. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγώ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκείνῃ προσερχόμενος καὶ ἐκ ἀποφεύγων (τῦτο γὰρ δύνατοι ἡ πρὸς) σὺ δὲ ἐλαμβάνε, καὶ ἦπτε ἐκείνης τῆς δρυός. Ἄλλως. τὰς προειρημένας ἐμφάσεις διὰ τύτυ βεβαιοῖ λέγων. ἐ μέμνησαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ ΣΕΣΑΡΩΣ καὶ γελῶν κατεκινεῖ καὶ ἐσαλεύε; γράφεται τὸ σεσαρως, ἓν τισι, καὶ σιγηρῶς.

117. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σκαλεύεσθαι, καὶ κινᾶσθαι. ἄρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κόραξ σιδηρᾶς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως. ποτεκιγκλίζευ.

ΛΑΚΩΝ.

Τᾶτο μὲν ἀ μέμναμ'. ὄκκα μὰν τᾶδε τὺ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τᾶτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος ἀυτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὸν κυκλάμινον, ὄρυσσέ νιν ἐς τὸν Ἄλεντα.

LACON.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum
Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe novi.

COMATAS.

Jam quispiam irritatur, o Morson: nonne senstisti?
Vade cito; & scillas veteres e sepulchro evelle.

LACON.

Et ego quempiam pungo, Morson, tuque *id* vides.
Profectus ad Halenta, inde cyclaminum effodias.

κιγκλίζειν. προσεκινεῖ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶ κίγκλα οὕτω καλουμένου, ἔνιοι σισσοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ' ἧ ἡ λέξις μετήνεκται. κιγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφῦν κινῆν φασιν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, καὶ κίγκλος.

118. Γράφεται καὶ, τεῖν δέ τυ. Τᾶτο μὲν ἀ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμασίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ περὶ ἧ μοι λέγεις, ἀ μέμνημαι· τᾶτο δὲ γινώσκω; ὅτι ὁ δεσπότης σε δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τῶ ἔπυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέδα τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.

120. Ω Μόρσων, ἀπὸ τῶ νῦν τις δάκνεται· λυπῶται. πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. ΟΥΧΙ ΠΑΡΗΣΘΕΤ;] οὐκ ἐνόησας, ἀ κατὰ τι ᾐσθάνθης;

121. Σκίλλας εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρήτου. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας, καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ, φησὶ, μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγραιωμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἢπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὐτοῦ γὰρ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τᾶτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον. ἀπελθὼν τίλλε, φησὶ, τὰς παλαιὰς τοίχας τῆ τάφε σῆ, ἤγουν τῆς πυγῆς σῆ. τὸ τίλλοις, γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τῶ τίλλε, καὶ κόπτε.

123. Η κυκλάμινος βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτοῤῥίζιον, ὅπερ χλιαθὲν ποιεῖ πρὸς χίμετλα. ΑΛΕΝΤΑ. Ποταμὸς ἔτος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο δὲ οὕτω καὶ τόπος τις ἐν Κῷ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ πότορθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀίεσσι παρέστι μὲν ἁ μελίτεια

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque o Crathi,
Vino rubescas, & junci fructum ferant.

LACON.

Fluat mihi & fons Sybaritis melle: atque mane
Puella pro aqua urnam favis intingat.

COMATAS.

Meæ quidem capræ cytisum & ægilon comedunt,
Atque juncum calcant, & inter arbuteas frondes cubant.

LACON.

Ovibus vero meis adest apiastrum

124. ΙΜΕΡΑ. Πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑΘΙ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡΦΥΡΟΙΣ. Βλύζοις, ὑπὸ οἶνου. εἴθε πορφυροῦς εἴης· τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βροῦλα.

126. ΣΥΒΑΡΙΤΙΣ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ΕΜΙΝ, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘΡΟΝ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, τὴν διὰ τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝΚΑΛΠΙΔΑ. Γράφεται καὶ, τᾷ κάλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδύσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμή, φησιν, ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι ἀντλήσοι.

128. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσὶν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129. Κόμαρος εἶδος δένδρου. ΚΕΟΝΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣ.

Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ,

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ, ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἔσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ, Κομάτα,

Ad pascendum, & sicut rosæ copiosa hedera effloret.

COMATAS.

Non amo Alcippen, quia me nuper non osculata est
Aures prehendens, cum ipsi palumbum donarem.

LACON.

Sed ego Eumeden vehementer amo. nam, cum ipsi

Fistulam porrexi, admodum belle me osculatus est.

COMATAS.

Non fas est, o Lacon, picas certare cum lusciniis,
Neque upupas cum cycnis: tu vero, o miser, odiosus es.

MORSON.

Jubeo ovium pastorem desinere. tibi vero, Comata,

131. Κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδάκισσος γράφεται ἓν μέρος λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πήσσεται.

134. ΕΥΜΗΔΕΥΣ. Αντὶ τοῦ Εὐμήδους· ἕτερος οὗτος, ὡς ἔοικεν, ἐρώμενος αὐτοῦ.

135. ΩΡΕΞΑ. Ορέγω τὸ ἐκτείνω. ἐπεὶ δὲ, ὃ δίδωσί τις, ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣΣΑΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνου, παρόσον μὴ γεννῶσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω καὶ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνεικός τις, καὶ δύσερις εἶναι.

137. ΦΙΛΕΧΘΗΣ. Εἰς ἔχθος καὶ μίσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοὶ, τῷ Μόρσωνι, εὐθὺς πέμψον.

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς νύμφας, Μόρσωνι καλὸν κρέας ἀυτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κηγὼ γὰρ ἰὼ ὡς μέγα τᾶτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερασχίδες· αὔριον ὔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λεσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυττίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις

Donat Morſon agnam: tu ergo ſacrificans
140 Nymphis, Morſoni mox bellam carnem mittas.

COMATAS.

Mittam per Pana· præ gaudio fremat totus hircorum
Jam grex: & ego vide quam magnum hunc cachinnum nunc edam,
Contra paſtorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquiſivi: nunc vobis in cœlum ſaliam.
145 Vos meæ cornigeræ capellæ bonum animum habete: cras enim vos
Omnes ego in Sybaritide fonte ſavabo.
Heus tu albe, qui cornu petis, ſi quam aggredieris

141. ΦΡΙΜΑΣΣΕΟ. Τυτέσι μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρυ πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο, ἀπὸ τᾶ ἤχυ τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τᾶτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων· καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ φριμάσσεο, φριμαγμὸν ἀποδίδυ μετὰ ἡδονῆς· τυτέσι, βρενθύυ καὶ ἐναβρύνυ ὦ πᾶσα ἀγέλη· πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τᾶ πταρμᾶ τῶν αἰγῶν. ὑ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων. βληχὴ δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

142. ΚΗΓΩ. Αντὶ τᾶ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τᾶ Λάκωνος. τὸ δὲ ΚΑΧΑΞΩ, ἐκβολῇ τᾶ γ ἤρκται, διὰ τὸ μέτρον.

144 ΑΝΥΣΑΜΑΝ· Τὸν νίκην ἔλαβον, ΕΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΥΜΜΙΝ ΑΛΕΥΜΑΙ. Εκ περιχαρίας, φησίν, ὦ αἶγες κερασχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν ὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡΟΤΧΙΔΕΣ. Αἱ κέρατα ἔχυσαι. ἢ κεκερατισμέναι τοῖς κέρασιν, ἢ κερασίδες ὡ ὕλα κέρατα ἔχυσαι. κερασκίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι.

147. ΛΕΥΚΙΤΑΣ. Ο λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τᾶς λευκότητος τᾶ τράγυ· ὡς γὰρ ἀπὸ τᾶ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὁδίτης· ὕτω καὶ ἀπὸ τᾶ λευκὸς λευκίτης.

KO-

Τᾶν αἰγᾶν, Φλαστῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· αἰλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ Φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Ex capellis, percutiam te, priusquam sacrificem
Nymphis agnum: sed ecce hic rursus *incipis*. Atqui fiam *ego*,
Nisi te percutiam, Melanthius pro Comata.

ΚΟΡΥΠΤΙΑΟΣ. Ο τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τῦ κορύπτω τὸ κερατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, ΘΛΑΣΩ σε, ἀντὶ τῦ θλάσω σε τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛΙΝ. Ἐπιχωρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Αλλ' ἐὰν μή σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίυ, καὶ φιλοτιμίᾳ ἐν τοῖς Οδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῆ Ἑκτῆ Εἰδυλλίῳ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας ἀς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι. καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ὑπόθεσιν ᾄδουσιν. ἄρχετοι μὲν ὧν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ὡς ἓκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, ὅ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δύνατοι δὲ ὅτος εἶναι ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

ARGUMENTUM
Idyllii VI.

Damœtas & Daphnis æstate sub meridiem greges in unum locum compellunt: & alternis de Cyclope & Galatea nympha canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis, sermonem tanquam ad Cyclopem dirigens. Damœtas vero respondet quasi sub persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fingitur. Alloquitur Poeta Aratum, cujus etiam meminit in Thalysiis, & alibi. Potest autem is esse, qui Phænomena scripsit.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ϛ'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Ἰὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν

BUCOLICI CANTORES,
Idyllion VI.

Damœtas & Daphnis.

Damœtas & Daphnis bubulcus in unum locum
Gregem olim, o Arate, compulerunt. erat vero alter eorum

ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, ὅ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγεάνακτα τὸν Μιτυληναῖον ὠμίλει. Ἄλλως, ἐκδὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγκεχρονίκει ὁ Θεόκριτος, ὅ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. κἄντοι δὲ δύο ἀνέρες ᾄδοντες ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ᾄδουσι δ' ἀμφότεροι τῷ Πολυφήμῳ κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. ὁ δὲ Δαμοίτας, οἷος ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λέγοις ἔφη, πρὸς τὰς ὑπ' ἐκείνου ᾀδομένας.

2. ΗΣ. Ἦν δὲ τῶν ᾀδόντων ὁ μὲν, ἄρτι

Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσω ἄματι τοιάδ' ἄειδον,
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος, ἐρίσδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἀ Γαλάτεια
Μάλοισι, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καί τύ νιν ἐ ποθόρηθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τῶν οἴων ἔπεται σκόπος· ἀ δὲ βαύσδει

Rufus, alter semiberbis: ad fontem autem quendam ambo
Sedentes, medio die æstivo, talia canebant.
Prior porro cœpit Daphnis, quoniam & prior provocaverat.
DAPHNIS.
Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea
Pomis, amatorem difficilem caprarium virum vocans.
Tu vero ipsam non aspicis, miser, miser, sed sedes
Suaviter fistula cantans. ecce illa iterum canem petit,
Quæ te sequitur custos ovium, ipsa vero latrat,

ἔρτι χνοάζων τὸ γένειον· ὁ δὲ, πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους, ὁ ὕδη παγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς γενέσσιν. ἡμιγένειος δὲ, ὁ ὅπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων·

4. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τῷ θέρει, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας τῷ θέρει.

6. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα διαλέγεται. μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, ὡς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. Δυσέρωτα δὲ ἔπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ ἀδότα ἐρᾶν, παρὸσον οὐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς· Θεόκριτός φησι, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τὸ γάλακτος πολυπλήθειαν, τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Λίτνῃ Γαλατείας. φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι

ὅτι Πολύφημος ἦρα τῆς Γαλατείας. ΑΙΠΟΛΟΝ τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀπὸν ποιμένα, κατεχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον. ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνεμεν ὁ κύκλωψ. καὶ Ὁμηρος, Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες. τέως γὰν τὸ, αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν ὁ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὖτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὰ γὰρ ἰδοὺ, ἀντὶ τοῦ καὶ· γράφεται καὶ ἀδὶ. καὶ λέγω τὸ σχόλιον ἅπαν. τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία συγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἑξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἥ σοι ΤΩΝ ΟΙΩΝ ΕΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἤγουν φύλαξ.

10. ΒΑΥΣΔΕΙ. Αὐτὴ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαύζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται

Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράσσθω μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρύσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἃ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ἃ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι

In mare prospectans, illamque pulchri fluctus ostendunt
Placide frementes, in littore currentem.
Vide ne *canis* puellæ in crura irruat,
Cum e mari egredietur, neve pulchrum corpus laniet.
Illa vero ibi deliciatur, sicut ab acantho
Arida folia, quando pulchra æstas torret.
Et fugit amantem, & non amantem sectatur.
Et a linea *sacra* movet calculum.
certe enim amori

ται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτῶν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαύσδη ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα, δηκνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τὸ αἰγιαλὸ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένῃ τῇ αἰγιαλῇ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δηκνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλασσαν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ καχλάζων, τὸ ψοφῶν· τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τὰς κάχληκας· τὸ δὲ, ΕΠ' ΑΙΓΙΑΛΟΙΟ ΘΕΟΙΣΑΝ, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. Σκόπει ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδὸς, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὀρυήσῃ, ἐπικηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα· ἤγουν, καταξάνῃ, κατασπαράξῃ.

15. Οἰκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκίας φύσεως, διαρρῆται ὑπὸ τερφερότητος. Ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἷμαι χαῖται, διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τῆ ἡλίᾳ διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ ἃ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ. ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς, καὶ πανοῦργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, ἃ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὰν αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ ἃ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθεν ἄγαν πικρᾶται.

18. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιῇ, ἢ κινῇ τυχὴν σου.

Αλλως.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κἄ μ' ἔλαθ', ἃ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sæpe, o Polypheme, quæ non pulchra sunt, ea pulchra videntur.
Post hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit;

DAMOETAS.

Vidi per Pana ovium gregem cum peteret,
Nec me latuit, neque hunc meum unicum dulcem *oculum*, quo utinam videam
Usque ad finem. Sed vates Telemus hostilia prædicens,
Hostilia ferat domum, ut suis liberis adservet.

Ἄλλως. καὶ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλᾶν αὐτὴν, πάντα κάλων κινᾶ, καθελκύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες ἢ δύνανται ἕτερος νικῆσαι τὸν ὅμοιον πάικτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν ὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράφουσι τὰ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γῆν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· δύναται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα, ὡς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Η ΓΑΡ Οντως πολλάκις ὦ Πολύφημε ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐρᾷ σου ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ἀποβιάζεται τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἦγεν μετὰ τὸν Δάφνιν, ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο κάλλον ᾠδήν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν τεττίγες μισικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον. τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τῶδε τοῦ πράγματος.

21. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγω τὴν Γαλάτειαν, νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε, μὰ τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμὸν, δι' ὃν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

23. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παῖς Ομήρου Εὐρυμέδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Οδυσσέως τυφλωθήναι. ὁ γὰρ. ὁ δὲ μάντις ὁ

Τήλεμος,

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀίοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰςρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰχία ῥύγχος ἔχοισα·

25 Sed & ipse ego pungens rursus *eam* non aspicio,
Sed dico me aliam quandam mulierem habere: ipsa vero audiens
Invidet mihi, o Apollo, & tabescit, atque e mari
Furiosa prosilit, circumspectans ad antra & greges.
Jussi autem canem illi placide allatrare: etenim cum amarem
30 Ipsam, canis ganniebat, ad femora rostrum admovens.

Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείπει. Αλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ΕΧΘΡΑ ἤθεΦΕΡΟΙΤΟ· ἀντὶ τοῦ, ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι, κύκλωπι, ἐκ τῶν Οδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς, τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου. καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. Αλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιὰν, καὶ διαῤῥεῖται· ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. Τὸν οἶςρον τοῦ μύωπος Σώςρατος διαςέλλει. οἶςρος δέ ἐςι πολέμιος τοῖς βουσίν· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτοὺς, οἰςρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰςρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾷν, καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΡΥΓΧΟΣΕΧΟΙΣΑ. Η κύων δηλονότι. ΕΚΝΥΖΑΤΟ, ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε, τὸ ςόμα ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων, αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ΙΣΧΙΑ δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀςᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀςοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀςᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητας τινὰς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ΡΥΓΧΟΣ καταχρηςικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Αλλως, ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

31. ΠΕΜ.

Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαστῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμώσῃ
Αὐτά μοι σορέσειν καλὰ δέμνια τασδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην ὠδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγουτι·
Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνας)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριτα,) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν ἀυγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Cumque me ſæpius id facere vi-
debit, ſorte mittet
Nuncium: verum ego fores oc-
cludam, donec juraverit,
Quod ipſa mihi velit ſternere pul-
chrum lectum in hac inſula.
Neque enim deformis ſum, ut
de me dicunt:
Certe nuper in mare inſpexi: erat
autem tranquillitas:
Et pulchra quidem mihi barba, pul-
chra vero hæc una pupula
(Ut a me judicabatur) videbatur:
dentium porro
Nitorem candidiorem, quam Parius
lapis eſt, *mare* oſtendebat.

32. ΑΓΓΕΛΟΝ. Μηνύειν ἐστὶ, τὸ κλέπτοντα τινὰ δεικνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα, καὶ μηνυτὴς ἐπὶ τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δέ τις λέγων τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ λέγειν περί τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ δρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντα μοι πρέπον τι περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑΣΩ. Κλάω, ὁ μέλλων κλάσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κλήσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ὅτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάσω, καὶ κλᾶσῶ Δωρικῶς. δοκῶ δὲ καὶ κλήζω ἄνευ παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κλήξω. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾴξω. ἀφ' οὗ καὶ κλᾴξ ἡ κλείς.

33. ΝΑΣΩ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰσχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· ὄντως γὰρ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὐμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοὶ. εὔμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς δύο μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟΝΤΩΝ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἡ γραῖα με Κοττυτὼ ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παῖ Ἱπποκόωντι ποταύλει,

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
Χῶ μὲν τῷ σύριγγ'· ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν ὁδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Ne vero fascino læderer, ter ipse in gremium meum inspui.
Nam id me anus Cotyttaris docuit,
Quæ nuper messoribus apud Hippocoontem accinebat.
Hæc cum dixisset, Daphnin Damœtas exosculatus est.
Et ille quidem huic fistulam, hic vero illi pulchram tibiam dedit.
Tibia canebat Damœtas, fistula vero canebat Daphnis bubulcus:
Et vitulæ statim saltabant in molli gramine.
Vicit tamen neuter, sed erant invicti.

39. Ινα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΥΤΑ. Ηγων, τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοττυτὼ δὲ ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεποίηται, καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοττοῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττὼ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ηρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ιππόστρατον ἀποφαίνεσι.

41. ΙΠΠΟΚ. Ονομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚΗ. Ενίκα μὲν ὁδ' ἕτερος, ἔξω δὲ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Επτῦ Εἰδυλλίυ.

Επιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αλεξάνδρειαν ἀπῆν, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Αντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς. καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἅπασι μετὰ Εὐκρίτυ καὶ Αμύντυ. Εντυγχάνει δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τὰς ἑαυτῶν ἔρωτας. Εστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ARGUMENTUM
IDYLLII VII.

Peregre agens Theocritus in insula Co, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo & Antigeni Lycopei filiis: vocatusque ab illis rus ad Thalysia sacra Cereris, abit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Creta, & mutuo sermone suos ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἴρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε Θαλύσια ὁ Φρασίδαμος

THALYSIA, seu VERNUM ITER,
IDYLLION VII.

Tempus erat, cum ego & Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat Amyntas.
Nam Cereri faciebant Thalysia Phrasidamus

ΧΡΟΝΟΣ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συτάσει τῦ κόσμυ διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλυ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρυς, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐστι χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τῦ ἐνιαυτῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Αμύντας ΕΙΡΠΟΜΕΣ, ἀντὶ τῦ ἀπερχόμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέστερον καὶ ἀσπουδὶ πορευομένων· νῦν δὲ ἐπὶ τῦ βαδίζειν λέγεται. ΑΛΕΝΤΑ. Αλσὺς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, ὕτω καλούμενος ἀπό τινος Αλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ ὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Αλεντίᾳ τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Αλσὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας.

Nam Cereri faciebant Thalysia Phrasidamus

3. ΘΑΛΥΣΙΑ, ἑορτὴ ἦν ἐτέλυν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ομηρος. Θαλύσια γυνὴ ἀλωῆς. ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. ὕτος ὁ ΚΑΙ περισσός. Τὸ δὲ ἑξῆς. τῇ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε Θαλύσια ὁ Φρασίδαμος κ' Αντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος.

Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βύρινναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄκρυε κράναν,

Et Antigenes, duo filii Lycopei: si quid boni restat
Adhuc ex antiquis illis *nobilibus*, in-
de à Clytia atque ipso Chalcone, qui Buream fontem ab imo confecit

4. ΛΥΚΩΠΕΟΣ. Γράφεται καὶ Λυκώπεως, διὰ τῦ ω μεγάλυ, ὕπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται. ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγυσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς. διὰ τῦτο ἡ τῶν εἰς ως γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩΝ. Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον· ὁ δὲ νῦς τοιῦτος. ἢ τί ἐστιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτῦ τῦ Χάλκωνος, ὅτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἦγεν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φᾶναι, τῦτο βύλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τῦ ἀρχαίυ ἀγαθῦ γένυς τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κώων, καὶ τῦ παιδὸς αὐτῆς τῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. ὅτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλυ δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορῦται, ὅτι ὅτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέυς στρατιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῆλ ζητῦσα τὴν κόρην ἦλθεν ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἶτι περ ἐσθλόν] ἤτοι ἀγαθὸν ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τῦτο γὰρ δῦναται τὸ, τῶν ἔτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτῦ τῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βύρρινναν, ἢ Βύρηναν (γράφεται γὰρ καὶ ὕτως) ἤ τις, φασὶν, ὕτως ὠνομάσθη, διὰ τὸ παραπλήσιον ἦναι τὸν πόρον ὕδατι ῥεῖ, μυκτῆρι βοός. ΕΚ ΠΟΔΟΣ ΑΝΥΕΝ· ἀντὶ τῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίη. καλῶς ἁρμοσάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ, φασιν, ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκῆν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτῦ κατασκευάσας. ἥρμοσεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὥθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τῦ ποδὸς αὐτῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6. ΟΤΕ Ὁ ΧΑΛΚΩΝ ἐβασίλευσε τῶν Κώων, ἐυρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον ὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. ἐυρέθη δὲ ὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀντεπισατήσας τῷ τόπῳ, ἠντύργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τῦτο δ' ἦν δηλοῖ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄκρυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν, καὶ δι' ἀντεπισασίας ἤκυσεν, ἤγεν κατηργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν

Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν

Bene adnixus ad petram genu. *natæ* vero circa eum *fontem*

τὴν κρήνην. τὸ δὲ, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τοῦτό ἐστιν. ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἱστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεῆσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἑδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρεὶ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἢ Βούρεια ἡ πολύῤῥους, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ῥέω. βούπαις γὰρ καὶ βουγάϊος, ὁ μέγας παῖς· Ομηρος, δὴ νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων Βύῤῥιν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβηναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούρειαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νόησις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύῤῥουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δέ τινες οἱ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ, περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βούῤῥιναν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἡ Βύῤῥινα τῆς Κῶ. καὶ φιλητᾶς. Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούῤῥινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστὶν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἥ ἐστι ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΕΚΠΟΔΟΣ. Ητοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐφιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ σπουδαίως κατηρτισε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς οἷον εὐθέως. εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ομηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη, νείατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμενος ὅθεν χεῖται. Αλλως. Εκ ποδὸς ἄνυεν· ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γενναίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ τενωποὺς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐποίησε.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πη-

Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδὲ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·

Populi ulmique umbrosum nemus efficiebant,
Viridibus foliis tectæ frondentes.
Necdum vero mediam viam emensi eramus, & nondum sepulcrum
Brasilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Cydonicum, virum bonum, & Musis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidas, pastor vero caprarius erat: neque aliquis ipsum
Ignorasset aspiciens; nam caprario admodum similis erat.
Ex hirsuto enim & villoso exuvio hirci habebat
Fulvam pellem humeris indutam, recens coagulum adhuc redolentem.

πηγὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασεῖαι οὖσαι. κλείθρη ἀεὶ ἐπὶ θηλυκοῦ. αἴγειρος δὲ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. ἡ δὲ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ δὲ, σκιώδεις.

10. Καὶ οὔπω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑΣΙΛΑ. οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἁμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῷος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας οὐ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Αμφιπόλει.

11. Καί τινα συνοδίτην ΕΥΡΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἔσχομεν, ἄνδρα μουσικὸν ἀγαθὸν, ΚΥΔΩΝΙΚΟΝ. τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ερμοῦ, καὶ Ακαλλίδος. καὶ Ομηρος. Εν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ, Κυδῶνες.

13. ΑΙΠΟΛΟΣ. Ην δὲ, τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι, αἰπόλος, οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Αντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ ἀεὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν

Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ
Δεξιτερᾷ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ ἔχετο χείλευς·)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδα ἕλκεις;

Circa pectus vero vetuſtum pallium illi adſtrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleaſtro
Dextra manu pedum: & placide ridens me appellavit
Oculo arridenti (nam riſus illi hærebat in labris:)
Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis?

ξανθὸν δὲ, ἀπὸ τῦ ἄνθους. Ἄλλως. ἢ ὕτι ὁ μὲν κύκλος αὐτῦ μέλας, τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνίδης. τοιῦτον δὲ καὶ τὸ τῦ κνίκυ ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυῤῥόν. ΝΕΑΣ. Ἀντὶ τῦ, προσφάτυ πιτύας πνέων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιῦντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων, ἀποσπογγίζειν τὰς χῆρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις ἅμασι περιβέβληντο. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἡ πιτύα ἄρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνῶν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ τρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμίων ἀξιῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσσιν αὐτῦ παλαιὸς πέπλος, ΓΕΡΩΝ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων, τριβαλὲς ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩ. Πλατῦ. πλακοῦν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τῦ πεπλεγμένῳ· παρὰ τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν ὑφήν. ΡΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ ἔχειν ἀπὸ ἀγριελαίης ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΥΝΗΝ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ. ἀντὶ τῦ ἠρέμα ἐγέλα διετηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν, οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ δὲ ἥπτετο τῦ χείλυς αὐτῦ.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασι Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδα ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ ὑ Θεόκριτον, διὰ τὸ, Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπαρον. φασὶ δὲ τὸν τοιῦτον ἀπὸ πατρίυ κληθῆναι Σιμιχίδα τῦ Περικλέυς, τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κῴοις τετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ ὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὢν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλῆ. παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένυ τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἰδυλλίῳ τῷ ὕτως λεγομένῳ, αἰπολικῷ καὶ ποιμενικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλῆ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμὸν, κακῶς λέγυσι. ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΝ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τὺς πόδας, ἀντὶ τῦ πορεύυ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τὺς πόδας βαδίζυσιν.

Ἄνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ηλαίνονται.
Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπέγρεαι; ἢ τινος ἀστῶν
Λαινὸν ἐπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάντες

Quum & lacertus sub sepibus dormit,
Neque crisiatæ cassitæ vagantur.
An vocatus ad cœnam festinas? an in alicujus ex civibus
Illi ego respondi: care Lycida, omnes te dicunt

22. ΑΝΙΚΑ. Ὁπότε καὶ ὁ σαῦρος, ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἡρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τῶ ζώου τούτου, ὅτι ξηραινόμενον εἰς ἕλην μεταβάλλεται.

23. ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τῶ πατρὸς αὐτῶν. ΚΟΡΥΔΑΛΙΔΕΣ ἐνταῦθα ἅδες ὀρνέων λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι τάφοις ὡς ἐπίπολυ ἐνδιατρίβουσιν. οἱ δὲ κορυδαλίδας τὰ τρυφία νοήσης, κορυδαλίδες μὲν λέγονται, διὰ τὸ κόρυσιν ἔοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάσημα· ἐπιτυμβίδιαι δὲ, ὅτι ὡσὰ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάσημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τῶ γενέσθαι τὴν γῆν γεγόνασιν αὗται. συνέβη δέ ποτε αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τῶ ἰδίω γόνω· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσὰ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδῆς γάρ ἐσι. ΗΛΑΙΝΟΝΤΑΙ. Ῥέμβονται, πλανώμεναι τρέφονται, ὅμως καὶ αὗται ἡρεμοῦσιν.

24. Η ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ λυπόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· εἰ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία· ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς οὐκ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ ὑ δίδωσι συμβολάς.

25. Οὕτως πορευομένῳ σε τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος ΠΡΟΣΠΤΑΙΟΥΣΑ, ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ᾄχῃ. ΑΡΒΥΛΗ δὲ ἅδος ὑποδήματος ἀπὸ τῶ ἁρμόζεσθαι. θηλυκῶς ἡ ΛΙΘΟΣ, ὡς καὶ Ὅμηρος· Λίθοι πωτῶντο θαμειαί. καὶ Δόμον ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε ἄνυσι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς ἁγρισταῖς.

Ἔμμεν συρικτὰν μεγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἀμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἄνερες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἃ δαίμων εὐκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)

Esse eximium fistulatorem, inter pastores
Et messores: quod magna lætitia animum afficit
Nostrum; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare
Spero. Iter vero hoc nobis est ad Thalysia: Sane enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri,
Opum primitias offerentes. nam ipsis valde pingui mensura
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via est, communis & dies)

28. ΣΥΡΙΚΤΑΝ. Συρίζειν, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συρικτὴς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ, συρικτὴν λέγει, τὸν κοινῶς τραγωδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ, τὸ ἆρον, ἢ τὸ ἆσαι τινὰ συρικτὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τῆ ποιητῆ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω, φησὶν, ὅτι ὑ παρενδοκιμήσεις ἡμᾶς· καὶ Ὅμηρος, ὅτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Α Δ' ΟΔΟΣ. Ἐπὶ Θαλύσια ἀγομένη. ἢ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Η ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι, τῶν καρπῶν ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΛΑ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλωὴν αὐτῶν· ἤγουν, εὖ ἔχουσιν, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλησίῳ.

34. ΕΥΚΡΙΘΟΝ. Ἀπὸ μέρους, τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε, διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὴν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον πρωτοκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν. ἢ παρὰ τὸ τὰς τάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένας καὶ διακεχωρισμένας ἔχειν τὰς κόκκους. ΑΛΩΑΝ δὲ τὴν ἅλωνα, παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τὰς τάχυας. καὶ Καλλίμαχος· Ἐς τὸ πρὶ τάχυς ἱερὸν ἅλεες δεῦτε· καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ἁλεῖς, ἀντὶ τοῦ συναφεῖς.

Βωκολιασδώμεσθα. τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής·
Οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ

Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum juverit.
Nam & ego Musarum facundum os *sum*; meque dicunt
Omnes cantorem optimum esse: sed ego non facile illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præstantem
Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
Cantando: sed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum suaviter arrisisset,
Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es

36. Βουκολικὴν ᾠδὴν ᾄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. τοῦ Χ' ΩΤΕΡΟΣ Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, οὕτερος διὰ τοῦ υ· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ, ὥτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39. ΟΥ ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων. ὡς Ὅμηρος. Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τὸ δὲ ΚΑΤ' ΕΜΟΝ ΝΟΟΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40. ΣΙΚΕΛΙΔΑΝ. Ασκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα· καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ασκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὗ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἢ ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. ΒΑΤΡΑΧΟΣ. Ηγουν, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφοὺς, οὐδαμινός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὠνόμασται, βοατραχός τις ὤν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. Ταύτην σοι, ἔφη, τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ΕΦΑ, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

44. ΠΑΝ.

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

Totus revera germen divinitus factum.
Nam & fabrum valde odi, qui conatur
Extruere domum tam altam, quam est vertex montis Oromedontis:
Et Musarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Ex adverso stridentes, incassum laborant.

44. ΠΑΝ. Οτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ὡς καὶ Ὅμηρος. Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚΤΩΝ. Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ΕΡΕΥΝΑ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἶσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ωρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὥς μοι καὶ τέκτων] οἷον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ωρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ωρομέδοντα τὸν Πᾶνα, συνθέτως, ὅ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ καὶ τέκτονα, ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ωρομέδοντος τοῦ τῆς νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ωρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ωρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὗ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς προϊὼν οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ωρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ωρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς. μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον ἶσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ωρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς, διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες.] τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ομηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι. τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τἀθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
„Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὡρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῶ πόδας ἴχῃ,
Ἄϊκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.

Sed age, quamprimum incipiamus
canere Bucolicum carmen,
Simichida! atque ego quidem ca-
nam (vide quæso num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve
carmen meditatus sum:
„Utinam sit Ageanacti felix navi-
gatio in Mitylenen:
Etiam tunc cum sub occiduis hæ-
dis Notus humidos urget
Fluctus, cumque Orion in Oceano
pedes sistit,
Si Lycidam tostum ab amore
Liberaverit: nam ardens illius
amor me urit.

50. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Ἄλλως ἀρξάμενος ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. ἢ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, ἔχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν μέσῳ τὸ μελόδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας ἠργασάμην. σὺ δὲ ὅρα εἰ σοὶ τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕΤΑΙ. Ἑαυτὸν παρησάγει Λυκίδας Μιτυληναίοις τισὶ ἐρῶντα, καὶ τοῦτο εὐχόμενον. ᾗδει γὰρ ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὡρίων εἰς Ὠκεανὸν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἁλῷ, τὸν Λυκίδαν, τῇ ἐρᾷν παύσῃ.

53. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνασι τοῦτο γὰρ δύνατον τὸ, ἑσπερίοις· τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίγνονται, τουτέστι δύνασι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὡρίων δύνῃ τὴν ἑῴαν δύσιν· δύνῃ δὲ ὅτος τὴν ἑῴαν δύσιν, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. ΕΦ' ἑσπερίοις ἐρίφοις.] δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, νότος παράσσει. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὡρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, κἂν χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὡρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον παράσσειν τὸ πέλαγος· καταπαύσεται δέ, φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τῇ ἐρᾷν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δέ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ' ΑΛ-

Χ' ἁλκυόνες ςορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα Φυκία κινεῖ·
Ἁλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίσι ταὶ τὰ μάλιςα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.

Et Halcyones sternent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet;
Halcyones, quæ a glaucis Nereïdibus maxime
Inter aves diliguntur, quæcunque e mari victitant.
Utinam Ageanacti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla sint, ut in commodum portum perveniat.

57. Χ' ΑΛΚΥΟΝΕΣ. Αλκυὼν θυγάτηρ μὲν Αἰόλου καὶ Κανώβης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Αλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηΐδων Λευκοθέην, Παλαίμονα, Αφροδίτην. ἁλκυόνες ὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Αντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκουσιν αἱ ἁλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Αριςοτέλης δὲ διῄρησεν, ἁλκυόνα καὶ κήρυλον, καὶ κορώνην, οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τούτων, κήρυλοι καλοῦνται. ὅπερ ἀληθές ἐςι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον. τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν, ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦσιν ἁλκυονίδας. ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟΡΕΣΕΥΝΤΙ. Καταςορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐάν με τοῦ ἔρωτος ἐξέληται, τὸν Λυκίδαν.

58. ΦΥΚΙΑ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἢ φύκος ἐςὶ, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσις ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι. ἕτεροι δὲ φυκία φασὶ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Επανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν τικτουσῶν ςορέννυται ἡ θάλασσα. ΓΛΑΥΚΑΙΣ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηΐδας φησὶ, διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν, οὐ γάρ εἰσι γλαυκαὶ τὸν χρῶτα. λέγει δὲ, Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Αφροδίτην.

60. ΕΦΙΛΑΘΕΝ. Εφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἐςι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Αγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω.

63. ΑΝΗ.

Κἠγὼ τῆνο κατ' ἄματρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ κἠ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξω,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρύξει,
Χἀ σιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος,

Ego illo die anethinam vel rosaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite gestans,
Vinum in Ptelea natum e cratere hauriam,
Ad ignem recubans, interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et thorus densatus erit ad cubitum usque
Gnyza, asphodelo, & flexibili apio:
Et bibam suaviter, memor Ageanactis,

63. ΑΝΗΘΙΝΟΝ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἀνήτινον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἀνήτινον, παρὰ τὸ ἄνω τίνεσθαι, ἤγουν ἵεσθαι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἡ ἄνισον δὲ, τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΝ. Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεοσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον, παρ' ὅσον ταῖς παρακειμέναις Πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος· Πτελεὸν καὶ Ἔλος. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἱ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

65. ΚΤΑΜΟΝ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙΒΑΣ. Ὑποστρώσομεν καὶ σιβάδα μέχρι πήχεως, ἢ καὶ ἡ τρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἕως τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμποῦς. ΣΤΙΒΑΣ δέ ἐστι τρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥΖΑ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν ὅπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ὑποστρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθήρικος. καὶ Ἡσίοδος. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνηαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος. Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛΥΓΝΑΜΠΤΟ ΤΕ ΣΕΛΙΝΟ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι ἕλιξ ἐστιν, ὡς καὶ καμπάς τινας ἔχειν.

69. ΜΑΛΑΚΩΣ. Ἡγουν ἡδέως, ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀθρόως, ὃ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων.

Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρειδών. 70
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾄσει,
Ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὡς ἔρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἰμέρα αἵ τε φύοντι παῤ ὄχθαισιν ποταμοῖο· 75
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἵμον,

70 Ipsis calicibus usque ad fæces labrum infigens.
Tibiis vero cantabunt mihi duo pastores, alter Achurnensis,
Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus:
Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ipsum luxerunt,
75 Quæ nascuntur circa ripas fluvii Himeræ,
Quum ille velut nix contabescebat in excelso Hæmo,

70. ΕΣ ΤΡΥΓΑ. Ἡγουν μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τὸ οἶνον. τρὺξ δὲ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὸν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΥΛΗΣΕΥΝΤΙ. Αντὶ τοῦ αὐλήσασι. αὐλᾶν τὸ δὶ αὐλοῦ μέλπειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι, ἀντὶ τοῦ, ᾄσουσιν. ΑΧΑΡΝΕΥΣ. Αττικός. Αχάρνη γὰρ δῆμος τῆς Αττικῆς.

72. ΑΥΚΩΠΙΤΑΣ. Ηγουν, Αἰτωλὸς. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη πόλις Αἰτωλίας. ἡ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκωπίτας, ἐκ Λυκωπέως ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤΥΡΟΣ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι.

73. ΞΕΝΕΑΣ. Ὄνομα κύριον ὡς τὸ, Κινέας. ἀπέδοσαν δέ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται, τῆς ξανθᾶς, ὡς ἔν τισιν. Αλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. Χ' ΩΣ. Τὸ πᾶν· καὶ ὅπως περιήρχετο τὸ ὄρος ζητῶν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν, αἵτινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἱμέρα· ὅπερ νῦν ὡς χιὼν διεῤῥᾴετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἷμον τὸν ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ΙΜΕΡΑ γενικὴ πτῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις δμώνυμος.

76. ΑΙΜΟΣ, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ωρειθείας. καὶ ἡ Ῥοδόπη δμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Αθως. ὡς παρὰ Απολλονίῳ τῷ ῥοδίῳ· Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῆτα λιμνίας ἅλὸς. ὠνόμασαι δὲ ἀπό τινος γίγαντος Ἄθω, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς δὲ, τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασαι.

77. ΚΑΤ.

Ἦ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῆσιν ἀταθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὡς τέ νιν ἀ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaſo.
Cantabitque quomodo olim *incluſum* exceperit paſtorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipſum ſimæ aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;

77. ΕΧΑΤΟΕΝΤΑ. Τὸν ἐν ἑκάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Ἀστὸν φασιν εἶναι ποταμόν, περὶ δὲ τὰς πηγὰς τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβρως φερόμενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεφεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασιν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὶς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας, ταυτὸν δέ ἐστιν ὑπὸ τῶν Μενάλκας, τῷ οἰκείῳ δεσπότῃ θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῇ ὕρᾳ τῆς Θυρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν διελθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐρέα λάρναξ.] Λύκιος φησὶ τῆς Θυρίας ὄρος θαλαμῶν, ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὰ Λυσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος Λυσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότου θρέμματα βόσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς Μούσαις. ὃ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσαξεν ὁ δεσπότης, βυλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμηνιαίου χρόνου, παραγενόμενος, καὶ τὰ ζύγωτρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατέλιπε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚΗΣΙΝ. Διὰ τὰς κακοτρόπους δυσσεβίας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ· φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος, ὡς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβυμένη, ἐδυΐα ὅτι ὑπὸ πάσι ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθῆναι λέγουσα.

80. ΩΣ. Οὕτως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τῶν λειμώνος, ἀπὸ ἀνθέων ἀπαλῶν ἐρχόμενοι εἰς τὴν ΚΕΔΡΟΝ, τὴν λάρνακα, ἥτις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ΗΔΕΙΑΝ διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. ΣΙΜΑΣ καλῶν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γὰν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγγος, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπου τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμοβολάκι τι ὄν.

Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμοὶ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες!
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,

Eo quod illi Musa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt:
Et tu in arcam inclusus fuisti, atque tu apum
Favis pastus totum annum exegisti.
Utinam meo tempore inter vivos fuisses numeratus!
Tibi enim pascerem in montibus pulchras capellas,

82. ΟΙΝΕΚΑ. Ἤγουν διότι ἔχεε κατὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἡ μοῦσα γλυκὺ νέκταρ. ἤγουν, διότι ἦν ἄριστος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ᾄδειν ἐποίησαν, ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ ΝΕΚΤΑΡΟΣ, ὑπερβολικήν τινα μελιχρότητα. ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ ΧΕΕ ΝΕΚΤΑΡ, ἐπὶ ἀορίστου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχεα. ΝΕΚΤΑΡ, τὸ τῶν θεῶν πόμα. ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚΑΡΙΣΤΕ. Τὸ πᾶν. ὦ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα, σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες· καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος, χρόνον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ΕΞΕΠΟΝΑΣΑΣ, ἢ ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ· γράφεται γὰρ καὶ οὕτως· ἤγουν, μετὰ πόνου διήνυσας. εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ΕΠ' ΕΜΟΙ. ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται. οὐχὶ κεράσαν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤΕΚΛΑΣΘΗΣ. Ἡ κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι κλὰξ λέγεται. ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ. Γράφεται καὶ ἐξεπόνασας. τινὲς τὸν ὅλον ἐνιαυτόν. δύναται οὕτως οὐ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ΩΡΙΟΝ εἶπε· τουτέστι τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου, ἢ εἰς ὥρας παρεγένου, ἢ εἰς δύο μῆνας τοῦ ἔαρος.

86. ΑΙΘ' Δωρικὸν τὸ αἴθε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε, ἔστι δὲ ἐπίρρημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ΗΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ εἶναι, Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν. ἵνα ἐγὼ τὰς καλάς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο, θεῖε Κομάτα. καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἐφάμαν· ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔφην.

Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.„

Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κήμὲ διδαξαν ἀν' ὤρεα βυκολέοντα,
Ἔθλαὶ, τά πε καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε Φάμαι.
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρεν
Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις.

„Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτῶς, ὅσον ἔαρος αἶγες ἔρανται.

Vocem tuam audiens: tu vero ſub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubares, divine Comata.„
Ille hæc locutus deſiit. Poſt quem viciſſim
Ego talia dixi: Care Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves paſcerem,
Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc vero ex omnibus maxime eximium eſt, quod tui honoris cauſa
Cantabo, ſed auſculta, quandoquidem Muſis carus es:
„Simichidæ Amores ſternutaverunt; nam miſer
Tam amat Myrtonem, quam capræ ver amant.

92. ΝΥΜΦΑΙ. Ἐν ἀρωνίᾳ, ὡς πρὸς αἰπόλον. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν· ἀΜῦσαι. ἢ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἔκυε Μύσας. οὕτω γὰρ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93. ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

94. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὑπὲρ ᾧ ἄδειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. ΟΤΤΙ Κ' ΑΕΙΔΕΙΝ. τὰ δ', τι κ' ἀείδειν, γράφεται καὶ ᾧ τυ γεραίρεν, ἔν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' ὅ, ἵν' ᾖ γενικὴ. τὸ δὲ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὃ μέλλω λέγειν, παρὰ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΕΙ. Ἐπὶ φιλῇ ὑπὸ τῶν Μουσῶν. τουτέστιν, ἐπὶ μουσικὸς ἦς. ἔρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΕΠΕΠΤΑΡΟΝ. Καθὸ τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ, φησιν, αὐτὸς σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμὸν φησίν. οὐχ' ὁρᾷς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδᾳ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἶγες ἔαρος. τὸν δὲ πταρμὸν ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

98. ΩΡΑ-

Ὥρατος δ' ὁτὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ἐν ᾠδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσι μεγαίροις,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅσσε λέλογχας,

Aratus vero, qui illi viro omnino cariſſimus eſt,
Pueri ſub viſceribus deſiderio tenetur. Novit Ariſtis,
Vir valde bonus Ariſtis: quem ne ipſe quidem canentem
Phœbus cithara juxta tripodem averſetur:
Is novit, quam graviter pueri amore ſub oſſibus uritur Aratus.
Eum igitur, o Pan, qui Homoles amœnos campos tenes,

98. ΩΡΑΤΟΣ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἦγεν τῷ Σιμιχίδᾳ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων· τυτθίην, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τὸ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἦρα παιδός. ᾔδει δὲ καὶ ἠίστατο αὐτῷ τὸν ἔρωτα Ἄριστις ὁ κιθαρῳδός. ὕνομα δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ φιλῖνος.

99. Τὰ περὶ Ἀρίστιδος διὰ μέσα κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς, οἶδεν ὁ Ἄριστις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ, φησι, τὸν Ἀριστιν οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθοῖ παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἀδὼν, ἀποτραφήσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄριστις ὁ κιθαρῳδὸς, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριστος, ἐν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι ὐδὲ αὐτὸς ἂν φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέων· ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἢ ΤΠΟ τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ' ΑΡΙΣΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριστος. ποιητῶν δὲ καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερβετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως.

101. ΜΕΓΑΙΡΟΙ. Τὸ μεγαίρων, τὸ φθονῶν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονῶν ἀντὶτοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκτένων φθόνος γυναῖκας, ὡς τὸ πρῶτον μὴ ἐκτάνατε.

103. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. Ὄμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀρισθήμος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὀμόλων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἡ Ὄμολος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νοῦς· ἐν, παῖδα δηλονότι, δι' ἐμὴν χάριν, ὦ Πὰν, ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέρατον χωρίον τοῦ Ὀμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὄμολος) ἄκλητον, ἄγων μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Λράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις· ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλε. λέγω, ὅτέ ποτε φιλῖνός ἐστιν ὁ τρυφερὸς, ἤτε τις ἄλλος.

Ἄκλητον τήνοισι φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἐς ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρούς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.

Non vocatum in illius caras manus sistas:
Sive is tener Philinus est, seu quispiam alius.
Et si id facias, o care Pan, non te pueri
Arcadici scillis sub latera & humeros
Tunc flagellent, cum parum cárnium adfuerit.
Sin vero aliter annueris, tunc per totum corpus unguibus
Laceratus pungaris, atque in urticis dormias:

105. ΜΑΛΘΑΚΟΣ ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης· αὕτη δέ ἐστι κηρὸς ἠμόλγῃ συνεψημένος· χρίσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσις ἀφ' ὧν διὰ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, ἆθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή φασιν, ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερῆον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐθύσιν. Ἄλλως. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήρην ἐξιόντες, ἢ μὲν εὐθηρίαν ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· ἢ δὲ τἀναντίον, σκίλλαις μιν αὐτὸν παρώνουν, παρόσον ὠρίων τῆς θήρας ἐπεστατεῖ. Μάνατος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. χίοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερῆον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐθύσιν. Διό φησι κρέα τυτθὰ παρεῖν τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. Εἰ δ' ἄλλως, ὦ Πὰν, τὰ κατὰ τὸν φιλῖνον τελέσαις, καὶ μὴ βάλῃ συνελθὼν αὐτὸν τῷ Ἀρότῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθήσῃ. τὸν δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβούσης ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πᾶν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα τοῦτο ἐργάσασθαι ἢ Πηνελόπην, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχευθεῖσαν, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἁλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἥμερον λάχανον.

Εἶης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ἄρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον παὶ ποταμὸν πεπραμένος, ἐγγύθεν ἄρκτου·
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παὶ Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρας ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν ἀκέτι Νῆλος ὁρατός.
Ὑμμες δ' Ὑετίδος παὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, παὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Degas vero Edonorum in montibus media hyeme,
Ad Hebrum fluvium conversus prope Arcton:
In æstate vero apud extremos Æthiopas pascas
Sub scopulo Blemyarum, unde Nilus non amplius videri potest.
Vosque dulci relicta Hyetidos & Byblidis
Unda, qui habitatis in excelsa sede flavæ Dionæ,
O Cupidines pomis rubentibus similes,

ΙΙΙ. ΗΔΩΝΩΝ. Ἔθνος Θρᾴκης. ἄτιμα δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς πρότον τινὰ ἐργασήριον ἀνόμων κλητὴν εἶναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τὼ τε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως· Οἱ Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾳκικόν. ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται. δυσχείμερον γάρ ἐστι παρὰ τὰς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

ΙΙΙ. Ἠδωνῶν. Ἔθνος Θρᾴκης. Ἄτιμα δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς πρότον τινὰ ἐργασήριον ἀνόμων κλητὴν εἶναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τὼ τε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως· Οἱ Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾳκικόν. ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται. δυσχείμερον γάρ ἐστι παρὰ τὰς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

ΙΙΙ. ΗΔΩΝΩΝ. Ἔθνος Θρᾴκης.

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος ἐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰ αἴ, φαντί, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη·
Εἷς δ' ὑπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.

Jacite mihi arcu amabilem Philinum,
Jacite: quando ille improbus non miseretur mei hospitis,
Quamvis pito ille mollior est: mulieres autem,
Heu heu, Philine, dicunt, hic pulcher formæ flos tibi defluit.
Jam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, o Arate,
Nec pedes *ambulando* fatigemus; sed matutinus gallus alium
Cucuriens torporibus molestis tradat:
Solusque Molon in hac palæstra, o optime, stranguletur.

118. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύσατε δι' ἐμὲν χάριν τὸν ἐπέραστον Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ ΔΥΣΜΟΡΟΣ. ἤγουν, ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. Ἀπίοι χαυνότερος, ἀσθενέστερος, γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. Τὸ καλὸν ἄνθος σου. ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σου διαῤῥεῖται, φθείρεται.

122. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς ἂς τὸ ἑξῆς, Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. Μηδὲ τὰς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν, ἤγουν καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τὰς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ ἀνυπὲ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρυάττων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλεγεινάς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. Ἀλλὰ ἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολών, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθήτω. πάλιν δὲ ἄπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν ἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἣ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς; ὡς καὶ ἡμεῖς φαμεν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων,

Ἄρατε

Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἄτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.„
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, αὐτὸ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμες.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, ταὶν ἐπὶ Πύξας
Εἶρ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας χ'νοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες.

Nobis autem quies curæ sit, anusque adsit,
Quæ despuens mala procul arceat.„
Hæc dixeram: ipse vero pedum mihi, suaviter ridens,
Sicut & antea, dedit, ut Musarum munus hospitale esset.
Atque ipse deflectens ad sinistram, qua itur ad Pyxam,
Via pergebat: sed ego & Eucritus ad Phrasidami *domum*
Conversi, simulque pulcher Amyntichus, in profundis
Amœnissimi junci thoris recubuimus.

Ἀράτη ἀντεραται παλαίτεραν δὲ λέγει τὴν ἔρωτα τῷ παιδὶ καὶ τὴν κατοπάθειαν. ὁ Μέλων ὀνοματικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολῶν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω, καὶ γραία, ἥ τις ἐπᾴδουσα τὰ μὴ δέξιᾶ ἡμῖν προχωρήντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμψασα κατέχοι.

127. Ἤ τις δ' ἐπαοιδῶν τὰ καθ' ἡμᾶς ἀποδιοπομπήσαιτο. ΦΟΥΓΖΕΙΝ δὲ τὸ πτύειν. εἰωθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν, τινὲς δὲ ἀλίγῳ χρόνῳ συμπαρεῖσα.

128. ΤΟΣΣ' ΕΦΑΜΑΝ. Τόσα ἔφην ΟΔΕ. αὐτὸς δέ, φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγέλατο, διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδὴν, ἣν ἦσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τὰς λαγωούς. ΑΔΥ. Ἡδέως γελάσας, καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μουσῶν, τουτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φίλημα ἔδωκεν εἶναι, τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130 ΠΥΞΑΣ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος ὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην. Ἀλλῶς. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' ὗ Πύξιος λέγεται. ἤγων τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἡ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' ὗ καὶ Πύξιος Ἀπόλλων, καὶ Πάν. ἤκων, φύξα τις ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κώων.

133. Ἐξωθεν δὲ παραλαμβάνειν τὸ παραγενόμενοι κατεκλίθημεν. χίνοιο, ἤγων ἀπὸ χίνος γεγενημένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλὰ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέσυτο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· αἱ δ' ἑλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Inque recens abscissis læti pampinis
Multæ autem nobis supra caput quatiebantur
Populique ulmique, & prope sacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Ad opacos vero frutices ardenticulæ
Cicadæ garrientes laborabant: & acredula
Procul in densis ruborum stridebat spinis.

134. ΟΙΝΑΡΕΟΙΣΙ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. δῆ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135. Πολλαὶ δὲ αἴγειροι καὶ πτελέαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ΕΔΟΝΟΤΝΤΟ, ἤγων, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο.

138. ΣΚΙΕΡΑΙΣ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ΟΡΟΔΑΜΝΙΔΑΣ δὲ παντὸς δένδρου τὰς κλάδους λέγει. Μύκατος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὕλαις θάμνοι. Ἄλλως ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τὰς ἐν ὕλῃ θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται. ἁπλῶς οὖτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις. πάντας δ' ἀκρέμονας τε καὶ ἐυθαλέας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. ΑΙΘΑΛΙΩΝΕΣ οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γὰρ ἐξι νέτος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδης, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, ΠΟΝΟΝ ΕΙΧΟΝ, ἤγουν ἐπόνουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139. Α' Δ' ΟΛΟΛΥΓΩΝ. Ἡ χελιδὼν, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγὼν, ἄδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μᾶλιστα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. τάζω, ταγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών. πλάσσω, πλαγών. κοκκύζω, κόκκυξ.

Αειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

Cantabant cassitæ & cardules, gemebat turtur.
Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant & autumnum.
Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
Largiter nobis volvebantur. & & curvati erant
Rami prunis gravati in terram;
Quadrima vero a doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Castalides, quæ Parnassi juga tenetis,

141. ΑΚΑΝΘΟΣ δὲ ὄρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. Αριστοτέλης δὲ καὶ Αλέξανδρός φασι διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν, τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Αριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟΝΟΣ. Κατὰ πολὺ πλουσίου· ἤγουν, εὐκάρπου. ἢ πίονος, λιπαροῦ, λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. ΟΧΝΑΙ. Ἄστια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. ΒΡΑΒΥΛΑ τὰ κοινῶς κόκκυμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ ἔφη τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρεμάννυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Αφροδίτης, καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνα ἐστὶ, τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

147. ΤΕΤΡΑΕΝΕΣ. Ἤγουν τετραετὲς Αττικῶς· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.

148. ΝΥΜ. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι. ΕΧΟΙΣΑΙ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Απόλλωνος.

Ἀρά γέ πα τοῖονδε Φόλω κατὰ λαΐνον ἄντρον
Κρητῆς Ἡρακλῆϊ γέρων ἐτάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω,
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπειτε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι;
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ὃς ἐπὶ σωρῷ

Num talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi senex statuit Chirōn?
Num pastorem illum olim ad Anapum,
Fortem illum Polyphemum, qui in montibus saxa torquebat,
Tale nectar movit, ut per stabula pedibus saltaret.
Quale tunc poculum miscuistis Nymphæ,
Apud aram Cereris arealis? in cujus acervo

149. ΦΟΛΩ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τῦ Φόλυ. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδελφίαν δὲ ἔχει τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρυ, ᾧ ἐπιξενωθὰς Ἡρακλῆς οἶναν ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσυ δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων, καὶ Φόλος, ὑφ' ᾧ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέντοι οἶνος ὁ δοθὰς ὑπὸ Διονύσυ χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινομένου παρ' αὐτῷ ὡς τὸν Ηφαιστον. Φόλω δὲ ἀντὶ τῦ Φόλυ. οἱ γὰρ Δωριῆς τὴν ω δίφθογγον ὡς ω μέγα τρέπυσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. ΝΕΚΤΑΡ δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν τὸν οἶνον εἶπε τῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ ΧΟΡΕΥΣΑΙ τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδυ μετήνεγκε.

151. ΑΝΑΠΟΣ ποταμὸς ἐν Συρακύσαις τῆς Σικελίας. οἰονεὶ ἄνευ πέσεως ὤν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων ὕρη ἔβαλλεν. ἢ τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθυς, ὡς Δημήτριός φησι, τὰς πεπτωκότας ὑκ οἶδ' ὅπῃ φιλότης.

154. ΔΙΕΚΡΑΝΩΣΑΤΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τῦ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε. ἢ ἐπηγάσατε. ὤιξεν ταμίᾳ, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ' Ὁμηρον.

155. ΔΑΜΑΤΡΟΣ ΑΛΩΑΔΟΣ. Η Δημήτης παρὰ τὴν ἅλωαν, ἁλωΐς, καὶ ἁλωὰς λέγεται. ΣΩΡΩ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν κυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύυσι τὸ πτύον καὶ τὴν θριναξ κην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμυ.

156. ΠΑΣ.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, οἱ δὲ γελάσαι,.
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐπ' ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

Utinam iterum magnum ventilabrum figam; & ipsa rideat, Manipulos & papavera utraque manu tenens.

156. ΠΑΞΑΙΜΙ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτιλοῦντες τὰς καρπὰς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, τὸ πτύον πήσσειν. ΑΥΤΗΣ δὲ λέγει τὸν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛΑΣΑΙ. Ἱλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157. ΔΡΑΓΜΑΤΑ, τὰ πλεκόμματά φησι, τὰς σωρὰς, ἢ τὰς δημοῦνας. τὴν Δήμητρὰν φησι μὴ μόνον ἄσαχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· διὰ τὸ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ δὲ τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσὶ· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χαρεῖ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῆ Ογδόη Εἰδυλλίῳ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, ἀλιφθέντες κριτὴν αἰπόλον, ὅ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθῶσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ARGUMENTUM

Idyllii VIII.

Res quidem transacta in Sicilia: oratio vero sub ipsius Poëtæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor & Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen siletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fistulas. Finito vero certamine caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Est autem hoc Idyllion mixtum, partim ex rei gestæ narratione, partim ex personarum colloquio.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,

Idyllion VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoso occurrit boves pascenti
Pascens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.

2. Ο Μενάλκας, ὥς φασι, πρὸβατα βόσκων κατὰ τὰ ὑ-
ρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

3. ΑΜΦ.

Ἄμφω τώ γ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω.
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀεῖδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἰών, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρῄσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Ambobus erat flava coma, ambo puberes,
Ambo fistulam inflare, & ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait:

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu certare?
Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic Daphnis tali sermone respondit:

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris?

MENALCAS.

Visne igitur videre? visne deponere præmium victoriæ?

3. ΑΜΦΩ. Ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν πυῤῥότριχες ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν. δεδιδαγμένοι. ᾄδειν δέ ἐστι τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6. ΜΥΚΗΤΑΝ. Ἀντὶ τοῦ μυκητῶν. ΕΠΙΟΥΡΕ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος. Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. καὶ, Ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων. διατείνομαί τε νικήσειν ἐγὼ ᾄδων κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τοῦτο τοῦ λόγου· ὦ Μενάλκα συρικτὰ, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδὼς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως διατεθείης. ἢ οὐδ' εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗΣΔΕΙΣ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι, καὶ ἔργοις μαθεῖν, ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἆθλον; ΑΕΘΛΟΝ τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· ἐνταῦθα δὲ ἆθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

Χρῄσ-

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τὶ θησεύμεθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ,
Καὶ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τὶ μὰν θησεῖς; τὶ δὲ τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
Ταύτην κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς ὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ', ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γ' ἐ διαχιθεὶς διέτμαξεν.

DAPHNIS.

Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.

Verum quid deponemus, quod nobis satis dignum sit?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis est,
Et mater: numerant vero vespere semper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones? quid lucrabitur, qui vincet?

MENALCAS.

Fistulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra:
Hanc deponam: quæ vero patris sunt, ea non deponam.

DAPHNIS.

Atqui & ego fistulam habeo novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra.
Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet
Iste: illum enim calamus scissus sauciavit.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες;
Ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χὠ μὲν παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι.
Χὠ μὲν παῖδες ἄεισον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὧν ἄεισε λαχὼν ἰύκτας Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν
Βωκολικάν. ἔτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πῆ ποχ' ὁ ουρικτὰ προσφιλὲς ἆσε μέλος,

25 Verum quis judex inter nos? quis noster auditor erit?

MENALCAS.

Quid si caprarium istum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant, caprarius vero judex esse volebat.

30 Prior igitur cecinit sortitus fistulator Menalcas:
Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior:

MENALCAS.

Saltus & fluvii, divinum genus, si quod Menalcas,
Fistula canens, unquam gratum carmen cecinit;

26. ΤΗΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἀφ' ἡμᾶς καλέσωμεν. ἦ, ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, ὃ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτῶ ὁ λευκὸς, ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς Ἄλλος. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον] λείπει τὸ σκόπει. ἵν' ᾖ, σκέψαι, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἥξων τινὶ τρόπῳ, τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. ΦΑΛΑΡΟΣ δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. Πρῶτος δ' ὧν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγυφθόγγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ΙΥΚΤΗΣ. Καλλίμαχος. ἰύζων δ' ἀν' ὕρος. ΛΑΧΩΝ καὶ κληρωθεὶς ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰύκτης δὲ, παρὰ τὸ ἰύζω ἰύξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἦγον, ἰύκτα ἀντὶ τοῦ ἰύκτης· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤΑ δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βυκόλοις ἁρμόζουσαν ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ᾖδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον ἡρωϊκὸν καὶ ἡρωελεγεῖον.

33. ΑΓΚΕΑ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος, ποιητικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. ἄλλως γλυκύτης

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
Μεσίδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τῶτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθοντι, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

35 Pascite has ex animo agnas: si vero venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus & ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes & herbæ, jucunda germina: siquidem eodem modo
Canat Daphnis sicut lusciniæ,
Hoc armentum saginate: & si Menalcas
40 Huc appulerit, lætus omnia copiosa pascat.

MENALCAS.

Ubique ver est, & ubique pascua, & ubique lacte
Ubera turgent, & teneræ *pecudes* saginantur,

γλυκύτης τὸ ὀχθμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ, τὰ συγκεκλασμένα οἷον. ΘΕΙΟΝ δὲ ΓΕΝΟΣ τὰ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ, ἢ ἐκ Διὸς, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεούς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μείνωσιν ἕλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀκίνητοι τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴτι κε μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ἦσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπισάμενος.

35. ΕΚ ΨΥΧΑΣ ἤγουν ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ γὰρ τόδε, ἤγουν, ἑκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν κατὰ μεταφορὰν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ΕΛΑΣΣΟΝ. Ἐμοῦ δηλονότι. ΕΧΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἔχέτω.

37. ΓΛΥΚΕΡΟΝ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτῆ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ, ΑΙΠΕΡ ΟΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ ὅπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν. ἐπὶ τὸ ΤΙ ἀορίστως λεγόμενον πληθυντικὴν δυνάμιν ἔχει.

41. Παντᾷχῆ ἔστιν ἔαρ, ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ΕΝΘΑ, τόπον

Ἐνθ' ὁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, καὶ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' ἴϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ταὶς βῶς βόσκων, καὶ βόες αὐότεραι.

Quo pulchra puella advenit. Si vero discesserit,
Tunc & pastor aretillic, & herbæ.

DAPHNIS.

Ibi oves sunt, ibi capræ geminorum matres, ibi & apes
Alvearia replent, & quercus altiores sunt,
Ibi pulcher Milo incedit pedibus. Si vero discesserit,
Tunc & qui vaccas pascit, & vaccæ ipsæ sunt aridiores.

πον ἕνα δηλοῖ τινά. ἀορίστως δὲ λεγόμενον πληθυντικῶ δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχῆ νῦν ἀποδίδοται, καὶ παιᾶ τὸν λέγον ὅμοιαν τῷ ἀνωτέρω. κἂν τι Μενάλκας τῷδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμαι. ὃ γὰρ δύνατον ἐκεῖ τὸ τί, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ εὖθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχῆ. πανταχῆ δέ εἰσι νομαί. νομὸς, ποιητικὸν, νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ ὅτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος ὁ ἐς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ ΝΟΜΟΙ ἐπὶ τῆ δευτέρᾳ λέγεται σημαινομένῳ. Ἄλλως. παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομαί· ὅπα, φησὶν, ἡ ἐρωμένη αὐτῆ περιπατῆ, ἐκεῖ παντᾶ ἔαρ, καὶ παντᾶ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι, τὰ δὲ ΠΑΝΤΗΔΩριακῶς παντᾶ περισπωμένως, τὰ δὲ ΟΤΘΑΤΑ ΠΗΔΩΣΙ, ἢ πλήθυσιν, ὅτι πλήθη διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα· ΤΡΕΦΕΤΑΙ δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τὰς ἀμνὰς ἀπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ ΤΑ ΝΕΑ καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὔξονται. παντᾶ δὲ γάλακτος ὄθατα] πανταχῆ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτῶ.

45. ΕΝΘ. Ο Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μου Μίλων βαίνῃ, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βυκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΧΩ. Καὶ ὁ τὰς βῦς βόσκων αὐότερος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι.
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρυσεῖ' Ἀταλάντας
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων.

MENALCAS.

O hirce marite albarum caprarum, o altitudo silvæ
Immensa, o simi hædi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille est. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus esset, tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque cursu superare ventos:

49. ΑΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν τὸν τράγον φησίν. Ω ΒΑΘΟΣ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος. Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

51. ΕΝ. ΤΗΝΩ. Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων. ΙΘ'. Ὦ κολοβε τράγε ἄπελθε ἐκεῖ, ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσθσμων ζώων ἀνετρέφετο. καὶ σὺ ἂν μὴ ὑπερηφάνηθι διὰ τὴν τῶν τράγων ἰσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. Μίλω δὲ ἄπεν, ἀντὶ τῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν, ὐχ ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων· Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούων δεῖ ἀπὸ κοινῦ, κατ' ἀναλογίαν τῦ προσρηθέντος, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν ὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτὰ, δεῦρο ὦδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων. ὅπου αἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰρ, τῷ ὕδατι δηλονότι, ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. ΙΘ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβὲ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκερων, ἢ μικρὸν, τῦτο λέγει. ΚΟΛΟΣ γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον ὄδρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. Μή μοι ἂν ἔχειν ὅτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσᾶ τάλαντα, ἤγουν πλῆτον. μηδὲ ἂν ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τὰς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ ἂν μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδᾶν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μᾶ, δρῶν τὲ ὁμᾶ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τῦ τὴν Σικελίαν. ΤΑΛΑΝΤΟΝ δὲ, ὁ ζυγὸς χρύσα πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα καὶ τὰ τῷ ζυγῷ καθιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον.

55. ΑΛΛ.

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ ταῖδ' ἥσομαι, ἀγκὰς ἔχων τύ, 55
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν Φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' ὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας. 60
Ταῦτα μὲν ὧν δὶ ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ὠδὰν ἔτος ἐξῆρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,

55 Verum sub hac rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul pascentes oves & in mare Siculum aspiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempestas metuendum malum, undis vero siccitas,
Avibus laqueus, feris silvestribus retia:
Viro autem teneræ puellæ desiderium. O pater, o Jupiter.
60 Non solus amavi: nam & tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam vero cantionem sic cœpit Menalcas;

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe; parce fœto meo pecori,

55. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει· ἀλλὰ ἐυφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνισορρήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τῇ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτὸν διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ΤΣΠΛΑΓΞ, ὅ ἐστιν ἕδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπλαγξ ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κάγκελον ἡμῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένου τρυφερᾶς πόθος.

59. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔσχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61. Ταῦτα μὲν ὧν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιρρηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐφάτην δὲ ᾠδὴν προηγωνισμένος ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. Εγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΑΔΩΝ, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὤρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀεῖδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν, καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus sim, multas *pecudes* sequar.
O canis Lampure, siccine profundus somnus tenet te?
Non oportet profunde dormire, cum puerum pascentem comitaris.
O oves, neque vos vereamini tenera satiari
Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recrescit.
Agite, pascimini, pascimini, omnesque ubera replete,
Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde vicissim Daphnis suaviter canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper prospectans junctis superciliis puella,
Cum præteragerem juvencas, pulchrum, pulchrum esse dixit.

65. ΛΑΜΠΟΥΡΕ. Ονομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων. ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοῖοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ ΥΠΝΟΣ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β' τῆς Ιλιάδος. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ ΠΑΙΔΙ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥᾳθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔνηβοι κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε, καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑΛΑΣ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη ΦΥΗΤΑΙ, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταυτὸ συναπτούσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τουτέστιν, εὐόφθαλμος ἢ συνετή. (λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε,

Οὐ μὰν ὐδὲ λόγον ἐκρύθην ἀπὸ τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν ἔρπον.
Ἁδεῖ ἀ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
Τᾷ δρυΐ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοΐ δ' ὁ μόχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὥδ' ἀγόρευεν.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκοὐέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας. ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.

Nec sane sermone respondi acerbo ipsi:
Sed in terram demissis oculis, iter meum persequebar.
Dulcis vox est vitulæ, dulcis spiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca suaviter:
Suave est etiam æstate ad undam fluentem sub dio cubare.
Quercui glandes decori sunt, malo sua poma:
Vaccis vituli, bubulco vero ipsæ boves.
Sic pueri cantabant: sic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce est, & vox amabilis, o Daphni:
Jucundius est te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fistulas: nam cantu vicisti,

ἔλεγε. ὁ περισσᾶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ τῆ συνδέσμῳ τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέρατός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι, ὁ μόναν ἄλλας γυναῖκες δρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τις ἰδοῦσα ἐπήνεσεν. ΚΑΛΟΝ δὲ τὸν ἐυπρεπῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' ἐυχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ ΟΥΔΕ ΛΟΓΩΝ. Γράφεται καὶ, λόγον. ὁ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. ὁ μόνον λόγον ἡδὺν, ἀλλ' ὐδὲ λόγον τὸν πικρὸν ἤγαγον, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. ὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, ὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ ὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ· τοῦτέστιν, ὐδὲ σκαιὸν λόγον. ἀπεκρινάμην αὐτῇ, ὅτε τῶν πρὸς τὸ λυπαρὸν, ὅτε τῶν πρὸς ἡδονήν.

84. Ἆθλον καὶ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἀπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. ΑΙ-

Αἰ δ' ἔτι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι, 85
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα,
Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικήσας, ἔτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ 90
Ὤτερος, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο.

Καὐτὼ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

85 Si vero me & ipsum una capras pascentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram semper ad summum usque complet.
Sic quidem puer gavisus est, & exiliit, & plausum dedit,
Postquam vicit, sicut ad matrem hinnulus saltat.

90 Ita vero doluit, & animo dejectus est mœrore
Alter, quemadmodum sponsa nupta mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus est,
Et valde adolescens adhuc, Nympham Naïdem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλῃς καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ διδακτρα· ἤγων, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΥΛΑΝ αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ΤΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. Οὕτως ὁ παῖς, ὁ Δάφνις, ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλατο, ἤγων ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤΕΣΜΥΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜΦΑ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυπεῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τιτρώσκεσθαι.

93. ΝΑΙΔΑ. Ἰσορρεῖ γὰρ αὐτὸν ἠγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος θάλαμον καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποσῆναι αὐτῷ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησιν ἀπέπαυσθαι αὐτῆς, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι· ὡς πόκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποί φασιν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Εννάτυ Εἰδυλλίυ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλεῖνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν. γέρας δ' ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας τρόμβυ ὄστρακον.

ARGUMENTUM

IDYLLII IX.

Res quidem in Sicilia gesta fingitur. Provocantur vero a socio pastore Daphnis & Menalcas ut cantu inter se certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert uterque, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero conchæ testam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Εἰδύλλιον Θ'.

ΝΟΜΕΥΣ.

Βωκολιάσδεο, Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόχθως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,

PASTOR, sive BUBULCI,

IDYLLION IX.

PASTOR.

CArmen Bucolicum cane Daphni, tuque cantilenam incipe prior: Cantilenam incipe prior, deinde sequatur Menalcas.

Vitulos vaccis submittentes, & non fœtis tauros.
Hique simul pascantur, & in frondibus errent,

2. ΩΔΑΣ ΑΡΧΕΟ Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος· τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ ἡ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' εἴθωσι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι ρυκολικῶς ᾄδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποιῆ· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3. ΥΠΟΣΤΕΙΡΑΙΣΙ. Η ὑπὸ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἵνᾳ ἐπὶ στείραισι τὰς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥς τινες. ΣΤΕΙΡΑΣ δὲ εἶπε τὰς ἔτι τετοκυίας. οὐ γὰρ ἂς ἅπαν ἄτοκοι, στείρας καλοῦνται, διὰ

Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀδὺ μὲν ὁ μόχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ καὶ βῶς,
Ἀδὺ δὲ καὶ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν τιβάς· ἐν δὲ νέασαι
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλαὶ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τᾶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τάσσον μελεδαίνω,
Ὄσσον ἐρῶν τυ πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκοῦειν.

ΝΟΜΕΤΕ.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· ἔτω δὲ Μενάλκας·

5 Non relinquentes gregem: tu vero mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero respondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, suaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fistula & bubulcus: suaviter vero & ego.
Est vero mihi ad undam gelidam torus: in eo stratæ sunt
10 Albarum vaccarum pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes scopulo dejecit.
Æstatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [*curat*] sermones patris aut matris audire.

PASTOR.

Sic Daphnis mihi cecinit: sic vero Menalcas:

διὰ τὸ τερεὲν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων. ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι γόνυ.

5. ΜΗΔΕΝ ΑΤΙΜΑΓΕΛΕΥΝΤΕΣ. Ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικῆς διαλέκτυ. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόχος, καὶ ἡ βῦς, καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βωκόλος βοῶσι. καὶ ἐγὼ ἡδύ, μελεργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤΙ. Ἔστι δέ μοι, πλησίον τῦ ψυχρῦ ὕδατος, (ἢ γὰρ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐσισβασμένη ἀπὸ βοταυῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, ΝΕΝΑΣΤΑΙ, ἤγουν ὑπέστρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ τῦ νάω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἅς τινας, τὰς δαμάλας δηλονότι, τρωγύσας κόμαρον, ὃ λὶψ ἄνεμος ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τῦ ὑψηλῦ τόπυ· ΣΚΟΠΙΑ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' ὃ ἔστι τινὰ ἱσάμενον τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι.

13. ΑΚΟΥΕΙΝ. Λέγει τὰ παῖδες.

15. ΑΙΤ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ᾗ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

MENALCAS.

Ætna mihi mater est, & ego pulchrum antrum inhabito
Concavo in saxo, & possideo quæcunque in somnio
Apparent, multas quidem oves, multasque capras,
Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenso exta bulliunt, in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis *cremantur*, & ne tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces apposita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤΝΑ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην μητέρα θηρῶν. ἡ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΟΣΣ' ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα, ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολὺ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής.

19. ΔΡΥΙΝΟΝ ΠΥΡ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. ΧΟΡΙΑ δὲ τὰ κυτάρια, ἐν οἷς εἰσι τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παριστᾷ τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾶν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΗΓΟΙ οἱ βάλανοι. εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε, φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔΟΣ, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. οὐ μὴν

ΝΟΜΕΥΣ.

Τοῖς μὲν ἐπέπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων.
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

PASTOR.

His applausi, & statim donum dedi:
Daphnidi clavam, quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne faber quidem reprehendere possit:
Alteri vero conchæ pulchram testam, cujus carnem ipse
Comedi: quam in scopulis Icariis captaveram,
In quinque divisam quinque præsentibus. Ille vero insonuit concha.
Bucolicæ Musæ multum salvete, & ostendite carmen,
Quod ego quondam coram pastoribus illis cecini.

δὲ νωδόν φαμεν αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμεν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κτησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ΑΜΥΛΟΝ δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστι τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσημένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τουτέστι, τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμύλοιο. Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατνίων πυρῶν γενόμενος. αἴμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γενόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΤΟΙΣ. Ηγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23. ΚΟΡΥΝΑΝ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν. βαρύτερον γάρ ἐστι περὶ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δέ ἐστιν ἀμυντήριον, καὶ ἑτεροῤῥεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, ἥν τινα ἀγρὸς τοῦ πατρός μου ἀνέθρεψεν αὐτόῤῥιζον· ἥν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟΜΒΩ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. ΕΚΕΙΝΩ δέ φησιν, ἤγουν, τῷ Μενάλκα, ἐχαρισάμην ὄστρακον στρόμβου, οὗ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον, ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ικαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚΟΛΙΚΑΙ. Ο λόγος ἐκ τοῦ συννομέως, ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου, ὦ μοῦσαι τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ' ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως μου ἐπὶ γλῶσσαν φλύκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ εἴω-

θε

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 30
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι 35
Γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

30 Non amplius in summitate linguæ tuæ pustulam produxeris.
Cicada cicadæ amica est, formicæ formica,
Accipitres accipitribus: mihi vero Musæ & carmen:
Quo utinam mihi tota domus plena sit. Neque enim somnus,
Nec ver subitum dulcius est, neque tam apibus
35 Flores, quam mihi Musæ caræ sunt. Quos enim aspicientes
Illæ exhilarant, eos Circe potione sua non fascinaverit.

θε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. Ο λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ, τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφύγδονες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ΟΛΟΦΥΓΔΩΝ δέ ἐστιν, ἡ φλυκτώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Αττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35. ΩΣ ΜΕΝ ΟΡΗΤΕ. Γράφεται καὶ, οὓς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ οὓς μὲν ὁρεῦντι· τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὲ φίλαι ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι δὲ οὓς τινας οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Ὀδυσσέα φησίν. ὅν τινα οὐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συώδεις γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ Δεκάτȣ Εἰδυλλίȣ.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ερῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτȣ τινὸς εἴτε θυγατρὸς, εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τȣ̃το πυνθανομένȣ τȣ̃ Μίλωνος τὶ οὕτω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτȣ̃ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτȣ̃ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενεν δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπȣσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ARGUMENTUM

IDYLLII X.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujusdam sive filiæ sive ancillæ, segniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tarde metat, Battus amorem suum illi declarat, & cantilenam in amicam suam recitat Quam ubi absolvit, laudat eum Milon, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Εργατίνα βȣκαῖε, τί νῦν ᾧ ζυρὲ πεπόνθεις;
Οὔ τε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·

OPERARII, sive MESSORES,

IDYLLION X.

MILO & BATTUS.

Operarie messor, miser, quid tibi nunc accidit?

Neque sulcum rectum ducere potes sicut antea ducebas?

ΕΡΓΑΤΙΝΑ. ἡ ἐυθεῖα, ὁ ἐργατίνης, καὶ κλίνεται τȣ̃ ἐργατίνȣ. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. βȣκαῖον, οἱ μὲν τὸν θερισὴν ἤκȣσαν, ἀπὸ τȣ̃ βȣ̃ ἐπιτατικȣ̃ μορίȣ, καὶ τȣ̃ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω, ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ, καὶ ᾠδῇ. βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκȣ́ειν, τὸν σὺν τοῖς βȣσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκοριτικῶς

Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,

Neque una metis cum propinquo; sed relinqueris,
Quemadmodum ovis a grege, cujus pedem spina sauciavit.
Qualis circa vesperum & in meridie futurus es,
Quum nunc incipiens sulcum non abscindis?

BATTUS.

Milo, vespertine messor, petræ duræ fragmentum;

ϛικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρωτῳ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν, κύριον ὄνομα τὸν Βουκαῖον λέγει. ΟΙΖΥΡΟΣ δὲ ὁ ταλαίπωρος. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ οἰζύς, ἡ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριϛὰ, τί δὴ πέπονθας; ὅτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὐδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυϛερεῖς· ἢ οὔτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις, θεριϛαῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕϛερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜΟΝ. Ὄγμος κυρίως ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομή. ἤγουν, ἡ αὔλαξ, ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή. καὶ ἔϛιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙΟΤΟΜΕΙΣ. Ἀντὶ τοῦ θερίζεις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ. δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. ΚΑΚΤΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙΛΑΝ. Δείλη ἐῷα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν ϛίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν οὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος. καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. ΑΥΛΑΚΑ δὲ, τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑΜΑΤΑ. Τουτέϛι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ, καὶ μόλις θερίζων, ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελῦσθαι, ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ,

τουτέϛι

Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· τὶς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπόν χορίων κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον. ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

Nunquamne tibi accidit, ut desiderares aliquem absentem?

MILO.

Nunquam: quo enim desiderio exterorum homo operarius teneri potest?

BATTUS.

Nunquamne tibi evenit ut vigilares propter amorem?

MILO.

Neque eveniat: periculosum est exta gustare canem.

BATTUS.

Verum ego, o Milo, amo jam pene undecim dies.

MILO.

E dolio tu scilicet hauris: ego vero ne aceti quidem satis habeo.

τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤΡΑΣ ΑΠΟΚΟΜΜ'. Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ΑΤΕΡΑΜΝΟΥΣ γὰρ τοὺς σκληροὺς φασὶ, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τειρομένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛΕΠΟΝ ΧΟΡΙΩΝ ΚΥΝΑ ΓΕΥΣΑΙ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετοῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἤ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπόν, φασι, μαθοῦσα κύων σκυτοτρογεῖν. ὥσπερ, φησιν, ὁ γευσάμενος χορίου κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικοῦ πάθους γευσάμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μέν, φησιν, ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΕΚ ΠΙΘΩ ΑΝΤΛΗΣ. Τουτέστιν, οὕτως ἐν περιουσίᾳ ζῇς, ὥστε σε καὶ ἐρᾷν. ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων, φησὶ, καὶ πλουσίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἴνου κεραννύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, ἅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μήδ' ὄξους ἔχων πιεῖν, καὶ τῷ πόνῳ μαχόμενος, οὐκ ἐρᾷ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τὶς δέ τοι τῶν παίδων λυμαίνεται; ΒΑ. Ἀ Πολυβώτα,
Ἃ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἄ καλαμαίᾳ.

BATTUS.

Itaque ante fores meas a ſemente omnia inculta ſunt.

MILO.

Quæ vero puella te cruciat? BAT. illa Polybutæ,

Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem accinebat.

MILO.

Invenit deus maleficum: habes jam quod diu optaſti.
Vates tibi de nocte accubabit in ſtipulis habitans cicada.

14. Πάλαι, φησὶν, ἀπὸ τῦ σπόρυ πάντα μοι ἦν καλὰ, ἃ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, ἃ μόνον τὰ πρὸ θύρας, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένυσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ΑΣΚΑΛΑ τυτέσιν, ἅπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἡμελημένα ἐτὶν ἐς τοσῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλεντά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δε, σκαλίδος, ἐργαλῆον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λέγόμενον σκαλισήριον.

15. ΤΙΣ ΔΕ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει. ἃ Πολυβώτα· ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τῦ Πολυβώτυ λέγει. ἢ τῦ Πολυβώτυ, ὃν φησι, λυμαίνεσθαί με. ἢ τις πρώην θεριζόντων ἡμῶν παρ' ΙΠΠΟΚΟΩΝΤΙ, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει ὕτω καλυμένῳ.

17. ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχης ἅπερ ἐπεθύμης. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ὁ δὲ νῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως περιῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιέπεσες, οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγυσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ, χροϊξῆται, ἀντὶ τῦ συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται. ἃ ΚΑΛΑΜΑΙΑ δὲ, ἀντὶ τῆ ἡ ἀρυραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῷ καλάμῳ γινομένη, καὶ καλῆται ΜΑΝΤΙΣ. ἴσως ὧν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν ἀπῆν θέλων, καὶ διεφθαρκυῖαν, τῦτό φησιν. ἢ τὴν ἐπιβλαβὲς καὶ χαλεπὸν δρῶσαν· Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρυ Αἰχύλυ, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, ἃ προσβλέψω τινὶ τῶν ζώων, ἐκεῖνο κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκης τὰς ἔμπροσθε πόδας ἔχυσα καὶ λεπτὰς,

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἀρχὴ τύ. τυφλὸς δ' ἐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὢ Φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον καταβαίλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἆδ.ον ὕτως

ΒΑΤΤΟΣ.

Irridere me incipis tu: non vero solus Plutus cœcus est,
Verum etiam curarum autor Amor: ne magnifice loquaris.

ΜΙΛΩ.

Non magnifice loquor. Tu modo dejice segetem,
Et aliquod de puella amatorium carmen intipe: jucundius ita

τὲς, καὶ συνεχῶς αὐτὲς κινῆσα. λέγω δὲ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροΐξεται, καὶ πλησιάσει τῷ χροΐ τοι, καὶ σᾶ. ἀντὶ τᾶ, ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συνευνασθήσεταί σοι. τινές φασιν ἐκάσαν τὴν βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τᾶ ἀπᾶ ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἡ ἐστὶν ἰσχνὴ, καὶ λεπτὴ, καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα ὧν φησὶ καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν σάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρους καὶ πρασίζουσα ὅσα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδεία, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα. τυτέσιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ, καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεταί σοι.

19. ΤΥΦΛΟΝ τὸν Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν διάνοιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν καρπῶν περιουσίᾳ, ἢ εὐφορίᾳ,

ἡμᾶν ἰᾶται τὴν ἔννοιαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν πηρωθῆναί φασιν, ἵνα μὴ, βλέπων ἐπὶ τὲς δικαίως μόνως ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν αὐτὸν φασι, διὰ τὸ ἄκριτον. ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ Ω ΦΡΟΝΤΙΣΤΟΣ ἀντὶ τᾶ ὁ ἀφρόντιστος. τὰ αὖ ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρῶντες, ἐκτήκονται ταῖς φροντίσι. Σημαίνει ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλὰ φασι, τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν ἔστιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἥ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅπερ ἐπὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἔρως τυφλὸς ἄγουν, τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τὲς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τὲς καλὲς καὶ κοσμίως, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓΑ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν ἅπῃς.

21. ΜΥΘΕΥΜΑΙ. Οὐκ ἀλαζονεύσομαι. σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον. καὶ ἕνεκα τῆς κόρης μελῴδα, τραγῴδα. ὕτω γὰρ ποιῶν ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπῆρχες.

Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μȣσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'. ὧν καὶ λαψεῖσθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Opus facies. Etenim prius aliquando musicus fuisti.

BATTUS.

Musæ Pierides, una mecum canite gracilem
Puellam: nam quæ vos deæ attingitis, omnia pulchra efficitis.

O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, sole adustam: ego vero solus dico te flavam esse sicut mel.
Et viola nigra est, & notis inscriptus hyacinthus,
Nihilominus tamen in sertis præcipue nominantur.

24. Ω Μȣ̃σαι Πιερίδες. ἤγουν, αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ ȣ̃σαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα. ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψεσθε θεαὶ, πάντα καλὰ ποιεῖτε·

26. Συριάναν σε ὀνομάζȣσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τȣ̃ ἡλίȣ. ΑΛΙΟΚΑΥΣΤΟΝ, τὸ ὑπὸ ἡλίȣ κεκαυμένον. μελίχρȣν δὲ, ἤγȣν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τȣτέστι σιτόχρȣν· τοιȣ̃τον γάρ ἐστι καὶ τὸ χρῶμα τȣ̃ σίτȣ, ὡς καὶ τȣ̃ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλȣ̃σιν, ἐγὼ δὲ ΜΕΛΙΧΛΩΡΟΝ, οἷον, μελανοχρῶτα ἠρέμα, καὶ ȣ̓ λίαν μέλαιναν.

28. Τὴν ὑάκινθόν φασιν ἀπὸ τȣ̃ αἵματος τȣ̃ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τȣ̃ ἐν Τροίᾳ μανέντος, διά τοι τȣ̃το ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τȣ̃ ὀνόματος τȣ̃ Αἴαντος. διὰ τȣ̃το ȣ̓̃ν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἡ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχȣσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ, αἶ, αἶ, εἶναι δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογȣμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τȣ̃ αἵματος αὐτȣ̃ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίας, περιπεσὼν τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τȣ̃ Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα φείδων εἶπεν. [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδȣπότος Αἰακίδαο, Εἴαρος ἀντελλομένȣ γεγραμμένα κωκύȣσαν.

29. ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Ηγȣν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμȣ̃νται, καταλέγονται.

Ἃ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἃ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἔπνσαν ὅσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἃ ῥόδον, ἃ τύ γε μᾶλον·
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀτρέγαλοι τεῦ,
Ἃ φωνὰ δὲ τρύχνα. τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς·

30 Capra cytisum sequitur, lupus capram,
Grus aratrum: ego vero amore erga te insanio.
Utinam haberem tantas opes, quantas aiunt Crœsum olim possedisse:
Tunc aurei ambo Veneri consecrati staremus,
Tu tibias tenens, & aut rosam, aut pomum:
35 Ego verò habitu *ornatus* & novis in utroque pede *ad saltandum* calceis.
O Bombyce pulchra, pedes tui albi sunt tali:
Vox mollis est, mores vero tuos non possum exprimere.

MILO.

Quam bellas cantiones faciens nos messor fefellit!

30. Ὁ ΚΥΤΙΣΟΣ φυτὸν, ὃ νεμόμενοι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθυσιν. ἀπὸ κοινῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. Ἀρχομένῳ γὰρ σπόρυ, αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ ἐπί σοι μανίαν ἔχω.

32. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσυ, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ ΠΕΠΑΣΘΑΙ, ἀντὶ τῦ κεκτῆσθαι.

35. ΣΧΟΙΜΙ Δ ΕΓΩ ΚΑΙ ΚΑΙΝΑΣ ΕΠ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΜΥΚΛΑΣ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα. ἀπὸ Ἀμυκλαίᾳ τῇ πρώτῃ ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ' ἐγώ. καὶ ἔστιν ὁ νῦς τοιῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ σκέυει, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ σχῆλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. Οἱ μὲν πόδες συ ἀτρέγαλοι εἰσὶν, οἷον, εὐρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἡ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι.

37. ΤΡΤΧΝΑ. Ἡ τρύχνος. τῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή συ δὲ μαλακὴ, εἰκοτῶς τρύχνη. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνυ, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακῦ. καὶ λέγεται τρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον ἀπών. ΟΥΚ ΕΧΩ. Αντὶ τῦ ἀγνοῶ, ἢ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχω, ὡς μηδὲ ἀπῆν τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΛΑΣ. Τῦτο ὁ Μίλων ἀρωνευόμενος

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσαχυ, τᾶτο τὸ λαΐον
Εὔεργέν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὥττι μάλιστα.
Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μή τις παριών τις
Εἴποι· Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ὅτος ὁ μισθός.

Quam apte vero ſpeciem harmoniæ dimenſus eſt?
Væ barbæ huic, quam fruſtra aluiſti!
Vide & hæc, quæ ſunt divini Lytierſæ:
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice* ut ſeges
Pulchre elaborata ſit, & fœcunda quam maxime:
Stringite collectores manipulos, ne quis præteriens
Dicat, O ficulnei homines, periit & hæc merces.

νευόμενος ἐν ᾠᾷ φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα· τὸν βυκαῖον, βᾶκον καὶ βῶκον ὑπὸ ὑπακοριστικῶς.

39. Καὶ τᾶτο κατ' ἀρωνίαν. ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας ἥδος ἐρύθμησεν ὁ βυκαῖος.

40. ΠΩΓΩΝΑ, τὰ γένια φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικός, ὅτι τὰ γενειά σε μωραίνουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣΑΙ. Τὸ τῆς ἀρωνίας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτῆ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾄδει. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βυκαῖον. θέασαι δέ, φησι, καὶ ταύτην τὴν τραγῳδίαν τῆ Λυτιέρσῃ, ἣν μέλλω ᾄδειν. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης ᾤκει Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, ὑλὲς συγχάνων νόθος τῆ Μίδᾳ. γεωργὸς δὲ ὤν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων ἐνωχῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτόν. εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνειλῶν ᾤδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ

46. βορ-

Ἐς βορέην ἄνεμον τας κόρθυος ἀ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ σάχυς ὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· ἃ μελεδαίνει
Ἰὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Ad boream ventum acervi sectio vobis
Vel zephyrum spectet: sic enim aristæ pinguescunt.
Qui trituratis frumentum, fugite somnum meridianum:
Ex culmo tunc paleæ quam maxime exeunt.
Messores incipere oportet, cum galerita excitatur:
Et desinere, cum illa dormit? & sine sensu tolerare æstum.
O pueri, ranæ vita optanda est, quæ non curat
Eum qui potum ministrat: abunde enim ille suppetit.

46. Παρατετηρημένον λέγει, τὰς τὰς ἀμάλας ἠμονοθετοῦντας, ὕτω τιθέναι, ὥστε τὰς σάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα ὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. ΚΟΡΘΥΟΣ δὲ, τῶ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκειμένω ἠμῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τὰς σάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλας νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινες αὐλὰς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμένῃ· ἡ κόρθυς δὲ κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. Ἑτέρα παραίνεσις. Δεῖ τὰς ἁλοῶντας μεσημβρίας ἁλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἁλοᾶν. φλέγοντος γὰρ τῆ ἡλίω τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. ΚΑΛΑΜΗ δὲ τὸ κατωτέρω τοῦ σάχυος, ὅσον τε σὺν τῷ σάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῆ γῆ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. Δεῖ, φησι, τὰς ἁλοῶντας μεσημβρίας ἁλοᾶν. τὰς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠῶς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΥΜΑ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἡρεμεῖν, βραδῦνον. τὸ θέμα, ἑλινύω τὸ βραδύνω· ἢ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. ΕΥΚΤΑΙΟΣ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὐτάρκες ποτὸν παρεχόμενον. ἐυκτὸς δὲ ὁ ἐυχῆς ἄξιος, καὶ ἐυκταῖος. ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

54. ΚΑΛ.

Καλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὼς φακὸς ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. 55

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

Pulchrius tibi est, o procurator avare, lentes coquere,
55 *Vide* ne manum vulneres dum cyminum dividis.
Hæc decet viros in agris laborantes cantare.
Tuum vero, o messor, noxium amorem oportet
Narrari matri in lecto mane vigilanti.

54. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπισάτην τῶν θερισῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ΕΠΙΜΕΛΗΤΑ ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ ΤΟΝΦΑΚΟΝ ΕΨΕΙΝ παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας. ἢ κάλλιον ὦ ἐπισάτα ἕψειν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ΕΠΙΤΑΜΗΣ, ἤγουν ὀχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδὰς, μέχρι τέλους τοῦ ἀδυλλίς. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγος τὸ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ᾤμοι τοῦ πώγωνος; ὃν ἐκλιθίας ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θἄσσα δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θἠὼ λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον, τὸ δὲ ἑξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος, ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. ἄλλως. ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ταῦτα, τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ ὑχὶ ἐρωτικὰ, ὥσπερ σὺ ποιεῖς βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τῷ θερισμῷ φρονπίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτος, ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἑπάνω ταῦτα συνάπτουσι.

57. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σε, ὦ Βάττε, τοῦ πτωχοῦ, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σε λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀνισταμένῃ ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ ΛΙΜΗΡΟΝ ἀντὶ τοῦ πτωχόν. ἢ χρὴ δέ σε τὸν σαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορᾷ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Ενδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Υπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος. ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασιστράτυ, ἰατρῦ ὄντος καὶ αὐτῦ. φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ARGUMENTUM

IDYLLII XI.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galateam carmine solatur: Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesium natione, quē condiscipulus fuit Erasistrati, etiam medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen rescriptum de Cyclope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,

Εἰδύλλιον ια΄.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ὄτ' ἔγχρισον, (ἐμὶν δοκεῖ) ὄτ' ἐπίπασον,

CYCLOPS,

IDYLLION XI.

NUllum contra amorem natum est remedium aliud,
O Nicia, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut opinor,

ΟΥΔΕΝ. Ὁ νῆς· οὐδὲν ἔρωτές μοι δοκῆ φάρμακον πεφυκέναι, ὦ Νικία, ἀ μὴ ἡ παιδιά, καὶ αἱ μῆσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τῆ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ φιλόξενος ποιῆ τὸν Κύκλωπα παραμυθύμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφίσιν, ὅπως ἀγγελῶσιν αὐτῷ, ὅπως ταῖς μύσαις τὸν ἔρωτα ἀκῶται. καὶ Καλλίμαχος. Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδάν, Αἱ μῆσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, ὑδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὰ αἱ μῆσαι. αὗται γὰρ θεραπεύυσι τὸν ἔρωτα, τὸ δὲ τοιῦτο φάρμακον κῶφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τὸς ἀνθρώπυς. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μύσαις. καὶ τῦτο παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκῆνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελῳδῶν, καὶ ταῖς μύσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας

Η ταὶ Πιερίδες. κἄφον δέ τι τᾶτο καὶ αὐτὸ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' ὃ ῥᾴδιόν ἐσι.
Γνώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾴιστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὦ ῥχαῖος Πολύφαμος, ὃκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ σόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' ὅ τι ῥόδοις, ὃ μάλοις, ὐδὲ κικίνοις,

Quam Musæ. Leve *hoc* & jucundum
Nascitur inter homines: quod tamen facile non est invenire.
Puto autem *ego* bene nosse te *hoc*, medicus cum sis,
Et novem Musis eximie carus.
Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubescens circa os & tempora.
Amavit vero non rosis, aut pomis, aut cincinnis,

λατέας νέος ὤν, καὶ ἄρτι τὴν ἴκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' ὡς ἔρωτα, ὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τυτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν μανιῶν. ὥτε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἠγῶσθαι πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὗες αὐτᾶ ᾄδοντος ἐπὶ τῆς ἠόνος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανήλθον ὡς τὸ ΑΥΛΙΟΝ. τυτέτιν ὡς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος ᾖδεν ἔχων ἐκ τῆς Αφροδίτης ἐγκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτᾶ. Ισέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐσι ΧΡΙΣΤΑ, ἦγον, ἅπερ χριόμεθα ὡς θεραπάναν. τὰ δὲ ποτὰ, ἦγον, ἅπερ πίνομεν. τὰ δὲ ΕΠΙΠΑΣΤΑ. ἦγον, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾶν, κυφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἦγον, συντόμως γίνεται ἡ σοφία. καὶ σύντομόν τὸ μυσικὸν ἔναί τινα.

4. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδιάν, ὅτι ὐκ ἔτιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδιάς.

7. Τᾶτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διᾶγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ ΗΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συρᾳκούσιός ἐσι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τῆ Οδυσσέως περὶ Σικελίαν πε γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἥρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη, ὐκ ἐλαφρῶς, ὥτε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι ὡς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠράσθη ὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, ὅτε ῥόδων, ὅτε μήλων. ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ΡΟΔΩΝ δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσι· Ὡς τ' ἂν ἐθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἅπαντα δ' ἦναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΟΤΔΕ ΚΙΚΙΝΟΣ. Τοῖς μαλλίοις. τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται. Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσᾶς ἔχων κικίνους.

Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις. ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τ' ωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰγιαλῶ κατετάκετο Φυκιοέσσας
Ἐξ ἀῢς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄεισε τοιαῦτα·

Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λεύκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόχθω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia posthabenda.
Sæpe oves ad ovile *sine duce* sua sponte redibant
Ex viridi gramine: ipse vero Galateam cantu celebrans
In ipso algoso litore consumebatur,
Inde usque ab aurora, infensissimum habens sub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, sedensque in rupe
Præcelsa, in mare prospectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amantem respuis?
Candidior caseo, cum aspiceris: tenerior agno,
Vitulo lascivior, acerbior uva immatura.

12. ΑΤΤΑΙ ἀντὶ τῦ μόνοι, Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς πανέων, ἀντὶ τῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. Αλλὰ τετραμμένος ὑπὸ τῆς Αφροδίτης, εὗρε ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τυπτέσι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνετίθη ἐμμέτρως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟΒΑΛΛΗ. Μισῆς, ἀποῤῥίπτης. ἀποβάλλω γὰρ, τὸ ἀποῤῥίπτω. προσβάλλω, τὸ προσκρούω· ὡς τὰ, προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως. περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. τυρῦ πεπηγότος. ὁ οἱ Αττικοὶ τροφαλίδα λαλῦσι.

21. ΓΑΥΡΟΤΕΡΑ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος. καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τῦ ἐπαίρεται. ἐκ τύτυ συγκριτικὸν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ σκληροτέρα ἀώρα σαφυλῆς. ΟΜΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος σαφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία, ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γενόμενον, ὃ δὴ πυθόμενον τὰς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατέας ἕλμυνθας ἀναιρεῖ.

24 ΑΤΚ.

Φοιτῆς δ' αὖθ' ἕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με.
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' ἀ μέλει ἀ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκα μοι λασίαι μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θάτερον ὥς μία μακρά,
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.

Soles vero huc venire, cum me dulcis somnus tenet:
Recedis vero statim abiens cum dulcis somnus me reliquit,
Fugisque velut ovis canum lupum conspicata.
Amare te cœpi puella tunc, cum primum
Veniisti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, postea desinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui: tu vero prorsus nihil per Jovem curas.
Scio pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protensum est aurem, unum longum,
Unus vero oculus subest, & latus nasus supra labra.

24. ΠΟΛΙΟΝ. Ἀντὶ τῦ λευκὸν, οἱ γὰρ λύκοι αἰθαλώδης τὴν χροιάν· ἐπὶ ὧν ἐκ μέλανος καὶ λευκῦ εἰσι τὰ τοιαῦτα, ὅπε καταχρησικῶς τὺς λύκυς λευκὺς· ἡ πολιὰς, ἀντὶ τῦ γεραιὰς, καὶ παλαιὰς.

27. Τὸ ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀκ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. συμαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τύτυ τῦ δρέπω ἄχρηστυ, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τὺς ἀσάχυας δρέπομεν.

28. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνυ τῦ καιρῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, ὔτε μετὰ τῦτο, ὔτε μέχρι τῦ νῦν.

33. Τετέσιν ἡμὶ σιμὸς· σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεσηκότας τὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

Ἀλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κήκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὔ μ' ἀλέπει, οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρου· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδειν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὰν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἐμὰν κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς,
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

Verum ego ille, qui talis sum,
oves mille pasco;
Et lac optimum, quod ex illis
mulgetur, bibo:
Nec caseus mihi desit in æstate,
neque in autumno,
Neque summa etiam hyeme: fiscellæ enim sunt oneratæ semper.
Fistula vero melius canere novi
quam ullus hic Cyclopum,
Tecum, o carum dulce pomum,
me ipsum *quoque* cantu celebrans,
Idque sæpe nocte intempesta.
Alo tibi undecim hinnulos,
Omnes fœtus; & catulos quatuor ursarum.

34. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὤν, ἀχθόμων δηλονότι καὶ δυσιδὴς, ποιμὴν εἰμι προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλαι, αἱ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Αττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. ΤΑΡΣΟΙ. τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελγειν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΓΛΥΚΥΜΑΛΟΝ. τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σε παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδω τυτέσι, διὰ μελιγημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. ναί, φησιν, ὅτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον. ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἔστι καὶ μήλου γένος. Σαπφὼ· Γλυκύμαλον ἐρεύγετοι, ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὔδῳ.

40. Τοῦτο ἐρεθιστικόν, ἤγουν παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ΑΜΝΟΦΟΡΩΣ γὰρ, ἐμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ. γράφεται γὰρ ἔν τισι καὶ ὅτω. ΜΑΝΝΟΣ δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον.

41. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. ΑΛΛ.

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἔξεις ὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κίσσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἃ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἃ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προίητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες,

Sed veni tu ad me, habebis nihil minus.
Glaucum vero mare sine fructus ferire.
Jucundius in antro apud me noctem transiges:
Ibi sunt lauri, sunt procerae cupressi:
Est & nigra hedera: est vitis dulcissimos fructus ferens:
Est & gelida unda, quam mihi nemorosa Ætna
Ex candida nive, potum divinum, ministrat.
Quis prae his in mari & fluctibus vivere malit?
Si vero ego videor tibi esse hirsutior,

42. Αλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἕξεις. δηλονότι, δμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ΡΑΔΙΝΟΝ τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥᾷα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον.

46. ΜΕΛΑΣ ΚΙΣΣΟΣ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος, καὶ ἄλλον λευκὸν κισσὸν, ὃ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιίαν φασὶ συντελεῖν.

47. Ἰστέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐστὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ ἧς φησιν ὁ Θεόκριτος, τῆς χιόνος τηκομένης, ῥᾷον τὸ ὕδωρ καὶ μᾶλλον ψυχρόν.

48. ΠΟΤΟΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. Ηγων, τίς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. Εἰ δὲ ἐγὼ παρά σοι νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἐξί μοι ξύλα δρύινα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, ὃ γλυκερώτερον ὐδὲν ἐμοὶ, ὑπὸ σοῦ, ὑπομένω μὲν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν θηρῶν, ἡδέως φέρουσιν.

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πυρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον ᾐδέν·
Ὦ μοι ὅτ' ᾐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ἐπὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ, τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' ᾐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,

Sunt mihi querna ligna, & sub cinere ignis inextinctus:
Et perferre possum, ut etiam anima mea a te comburatur,
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius est.
Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchia,
Ut ad te per undas irem, ac manum tuam osculare,
Si quidem os non velles: adferrem vero tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
Atqui hæc quidem in æstate, alia vero gignuntur hyeme,
Ut omnia hæc simul tibi afferre non possim.
Nunc profecto hic, o puella, natare discam,

54. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν. φεῦ μοι, ὅτι ᾐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μὴ ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα, κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' ᾐκ ἂν δυνηθείην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα τοῦ χειμῶνος. ΜΗΚΩΝ δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κοῦδεα.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60. Λείπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ οὐ βραγχία ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰχθὺς ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾶν, ἐάν περ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω, τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν, ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι, τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63. Τὸ

Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδέν πᾷ ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ· ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Si quis hospes navigans cum nave huc advenerit,
Ut sciam quænam voluptas vobis sit habitare in profundo.
Egredere o Galatea, & egressa obliviscaris
(Sicut ego nunc hic sedens) domum redire.
Pascere vero una mecum velis, & lac mulgere,
Et caseum premere, acre coagulum immittens.
Mater me sola injuria afficit, & eam accuso:
Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me.
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.
Dicam mihi caput & ambos pedes meos
Dolere, ut crucietur: quoniam & ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit?

63. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια, καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λήθην λάβοις, ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος, εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἴθε βουληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν. καὶ εἴθε βουληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, πιτείαν δρασικωτάτην ἐμβαλοῦσα.

66. Α ΜΑΤΗΡ ΑΔΙΚΕΙ ΜΕ. Ὅτι οὐ μαστρωπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθώς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀγροικικὸν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγεύουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλήν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐ φροντίζει.

72. Ὥσπερ συστραφεὶς, καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται· πᾷ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπετασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις, ἐὰν ἀπελ-

Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχες νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἥμες.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μεσίσδων· ἦχον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metens
Agnis adferres, fortasse multo rectius saperes.
Mulge præsentem: quid enim fugientem sectaris?
Forte aliam invenies Galatæam, & quidem pulchriorem.
Multæ puellæ mecum de nocte colludere volunt:
Suaviter vero rident omnes, cum ipsis ausculto:
Nimirum & ego in terra aliquis videor esse.
Sic Polyphemus pascebat amorem,
Cantans: suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.

ἀπελθὼν καλαθίσκους συμπλέκοις, καὶ πόαν θερίσας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75. Ὦ νᾶε· τὶ πρὸς ἀμηχανίαν τρέπει; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἥτοιμα λιπὼν, τ' ἀνέτοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει. τὸν θέλοντα βᾶν ἔλαυνε· ἦγεν, τὴν ἀγαπῶσαν φίλει.

80. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. οὕτως ὁ Πολύφημός, φησι, μετεχειρίζετο τὸν ἔρωτα, ἐθεράπευε μελῳδῶν.

81. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὰ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι. ἢ ἡ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ Δωδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. Αἴτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλῦσι τὺς ἐρωμένυς. οἱ δὲ, Αἴτας, τὺς ἑταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τὺς ἀγαθύς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τῦ μὴ ἰταμύς. ἢ Αἴτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλυς παραμένυσαν· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτὺς φημίσωσιν τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τῦ ἰδίυ ἐρωμένυ.

ARGUMENTUM

Idyllii XII.

Inscribitur quidem hoc Idyllion Aites: scriptum vero est Ionica dialecto. Aitas autem Thessali vocant amatos. Alii ἀίτας socios appellant, nonnulli vero probos & modestos ita vocari dicunt, quasi non protervos, sive impudentes. Aut Aites significat cohabitatorem & concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optatque sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usque in finem vitæ permaneat: adeo ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eo quod summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.

ΑΙΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
Ἦλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκυσιν.

AITES,

Idyllion XII.

VEnisti care puer, post tertiam jam noctem & auroram,
Venisti: qui vero desiderio confi-ciuntur, uno die fiunt senes.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ'.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Αἴτης· γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπυ προάγεται ὁ λόγος, τυτέστι, τῦ Θεοκρίτυ. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, ὃ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. Ὅθεν φησὶν, Ἦλυθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἰσπνιλος ὁ ἐραστὴς, κατὰ τὴν τῶν Αμυκλαίων διάλεκτον. Αἴτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς

Θετ-

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχȣ νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίȣ φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες

Quanto ver hyeme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis agno villosior est,
Quanto virgo præstantior est muliere ter nupta,
Quanto vitulo celerior hinnulus, quantum luscinia
Canora cantu omnes volucres superat:
Tantum tu me exhilarasti adveniens. Sub umbrosam vero fagum
Sicut viator aliquis sole torrente properabam.
Utinam concors adspiret utrisque amor

Θετταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τȣ̀ς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆν παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι, καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας ἐστεφανȣ̃το βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτȣ̃ μητέρα.

1. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραθέως ἦλθες.

2. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκȣσιν. ἢ οἱ δὲ ποθȣ̃ντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τȣ̃ ἐρωμένȣ ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρȣσίας νομίζȣσιν.

3. Ὅσσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τȣ̃ χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄϊς τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προτιμωτέρα τῆς πολυγάμȣ γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τȣ̃ μόχȣ, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη, εἰς τὸ ᾄδειν δηλονότι, τῶν πετεινῶν πάντων τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σὲ, ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος, τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρȣ κατέφυγε.

8. Ὡς ἄν τις, φησὶ, φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίȣ εἰς σκιὰν φηγȣ̃ παρέλθῃ, ȣ̃τω κἀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλȣς ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων περιβόητος ἡμῶν ἡ φιλία ᾖ. ἢ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως, γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις λόγος ᾀδόμενος· ὅτι δύο τινὲς ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

Νωϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.

Δοιὼ δή τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέθην
Φῶθ'· ὁ μὲν, ἦν εἰσπνιλος, φαίη χ' ὠ μυκλαίσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἰτᾶν.
Ἀλλήλες δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιλησθείς.
Εἰ γὰρ τῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρω
Ἀθάνατοι, γενεαῖς δὲ δικοσίησιν ἔπειτα

Nobis, ita ut posteri de nobis cantent!
Duo quidam inter se junctī fuerunt
Viri: alter erat amicus, dicat quis Amyclæa lingua loquens,
Alterum vero Thessalice loquens amatum vocet.
Mutuo illi sese amabant æqua lege: certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum vicissim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, o pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam senescentes
Immortales simus: atque post secula ducenta

11. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι, ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδή· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙΩ ΔΗ ΤΙΝΕ. Τῦτο φησὶ τὰς προγενεστέρας. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνημονεύοντες λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος ΕΙΣΠΝΙΛΟΣ, τυτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν ΑΙΤΑΣ, τυτέστιν ἐρώμενος. ἤτοι δ' ἀλλήλως ἐξ ἴσε ἐφίλησαν, τῷ χρυσῷ γένες, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ μὲν κατὰ τὰς Αἰμυκλαίσδες Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος. ἤτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνιλόν φασιν, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τὰς Θετταλὰς Λίτης, τυτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον. ὡς ἐπὶ ζυγῷ ἰσοστάθμιον. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τῷ χρυσῷ γένες, ὅτε ὁ φιλῶν ἐντεφιλᾶτο· ΑΜΥΚΛΑΙ δὲ πόλις Λακωνική.

15 Mutuo illi sese amabant æqua lege: certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum vicissim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, o pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam senescentes
Immortales simus: atque post secula ducenta

17. Εἴθε γὰρ τῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ τῷ Κρόνυ. ΑΓΗΡΩ. Ἤγυν, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμᾶς. τῦτο δὲ οὐχ ὡς θεὰς αὐτὰς αἰνεῖ φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις διὰ μνήμης ἄναν καὶ ἄδεσθαι, καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἦ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμᾶς, ὦ ἀθάνατοι, ἦγυν διὰ μνήμης ὑπάρχοιμεν. ὁ νῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γευσυμένοι, εἰ δὲ συμβαίη ἡμᾶς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τῦ ᾅδε, μετὰ διακοσίας γενεὰς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τῷ ἐρωμένῳ τοῖς πάντων ἔγκειται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἠθέων, τέμασι δηλονότι.

Ἀγγειλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
„Ἡ σὴ νῦν Φιλότης καὶ τῦ χαρίεντος αἴτεω„
„Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠιθέοισι μάλιστα.„
Ἀλλ' ἤτοι τᾶτων μὲν ὑπέρτεροι ἀρανίωνες
Ἔσσιθ' ὡς ἐθέλεσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥηὸς ὕπερθεν ἀραιῆς τᾶκ ἀναφυσῶ.
Ἦν γὰρ καί τι δάκηις, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθες.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριζεύοντες ἑρετμοῖς,

Nunciet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicens, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus esto in ore, præcipue vero juvenibus.
Verum horum omnium superi cœlicolæ
Dispensatores erunt sicut volent: ego vero te formosum laudibus celebrans
Non edam mendacia super nasum rarum: *i. nihil falsi dicam.*
Nam etsi *me* in aliquo læseris, & statim reddidisti id innoxium,
Et duplo juvisti, & habens auctuarium discedo.
Nisæi Megarenses, remis præstantes,

22. Αλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἴσονται οἱ ὑρανίωνες ὑπέρτεροι τάτων· τατέσιν ἰσχυρότατοι βοηθοὶ, ὡς ἐθέλησιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, ὐ ψέυσομαι, ὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαςήσεσι τὰ τῦ ψέυδες. σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δέ σε ἐγκωμάζων, λέγω δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, ὐ ψέυσομαι περί σε. ὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γεννήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. ἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύματα καλᾶν, καὶ αἶνοι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. Φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴουθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμενοι, ὰς ψυδράκια ἐκάλων. καὶ οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο αἶνοι. ἴουθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σᾦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. Νισαίους τὰς πρὸ τῆς Αττικῆς. ἐπίνιον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα. ἀφ' ᾗ ΝΙΣΑΙΟΙ καλῆντοι οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάθησαν δὲ ἀπὸ Νίσα τῦ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῷ. ΑΡΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινᾶ τὰς Μεγαρᾶς.

28. ΟΛΒ.

Ὄλβιοι οἰκεῖτε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων
Ξείνων τιμήσαθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες ἔαρι πρώτῳ
Κῆροι ἐριδμαίνεσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἐὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖα διαιτᾷ.
Ἡ πᾶ τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πάλλ' ἐπιβωτρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ τόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλοι ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hospitibus Atticum
Dioclea puerorum amatorem honore affecistis.
Semper primo vere ad ipsius tumulum congregati
Pueri certant oscula victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad suam matrem revertitur.
Beatus ille quisquis inter pueros de osculis illis judicat.
Is scilicet pulcrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi similia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne sit vitiatum.

28. Μακαριῶσθε, ὅτι ὑπεραλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τὸν Μεγαρῆς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κράτιστον στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρῆς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχεῖτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν περισσότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐραστὴν παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθήκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Οὕτως δ' κριτὴς, φησὶν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει, ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ τόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, ὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, ἥτε καλὸς, ἥτε καὶ μή, ἡ λεγομένη χρυσῖτις, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δὲ ἑξῆς, ὕτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ τόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Τρισκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν· ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγήν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδρᾶτων ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῴχετο· τῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τᾶ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τῦ δρυτόμυ, ὃν ἤρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM

IDYLLII XIII.

Hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem continet. Recenset enim Poeta Hylæ pueri raptum a Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiisset: & Herculis errationem, ac gravem ob amissum Hylam dolorem. Sciendum autem Hylam fuisse Theodamantis lignorum sectoris filium, quem amavit Hercules.

ΥΛΑΣ,

Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἤμες,
Οἵ θνατοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὔριον ἂν ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,

HYLAS,

IDYLLION XIII.

NON nobis solis amorem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus sit:
Neque nobis primis ea, quæ pulchra sunt, pulchra videntur,
Qui mortales sumus, & crastinum non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ'.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῶ Νικία προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς τὸν Ὕλαν καὶ

Ἡρακλέα. τῦ μὲν Ὕλα ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν, τῦ δὲ Ἡρακλέυς τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τᾶ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτυ Ὕλας. Δωρίδι.

6. ΑΙΝ.

Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἥρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα Φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἅμαρ ὄροιτο,
Οὐδ' ὅκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς αὐλάς,
Οὐδ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῶεν,
Σεισαμένας πτεραὶ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·

Qui fævum leonem sustinuit, is amavit puerum
Formosum Hylam, cæsariem ferentem:
Ipsumque omnia edocuit, sicut pater carum filium:
Quibus præceptis ipse vir præstans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo discedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum respicerent,
Matre quatiente alas in suliginosa trabe:

6. ΛΙΝ. Τὸν λέοντα, ἀπὸ ἐυθείας τῆς λίς. καὶ Ὅμηρος· Ἐπί τε λὶν ἤγαγε δαίμων. καὶ λὶς ἠϋγένειος. ἱστοροῦσι γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρῆναι, τὸν Ἐλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΤΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωπράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, φιλοδάμου καὶ Κύνικος. Εὐφορίων δὲ, Ἐθήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένην. καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΠΛΑΚΑΜΙΔΑ ΦΟΡΕΥΝΤΟΣ. Τὴν ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ Φορεῦντος ἀντὶ τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος.

9. ΟΣΣΑ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βοκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεστιάδου.

10. Οὐδέ ποτέ, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. Οὔτε τὸν καιρὸν, καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν εἰκήματί τινι ὄντες ἀποβλέποιεν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ΟΡΤΑΛΙΧΟΙ δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. ΜΙΝΥΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσαμένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕΤΕΤΡΟΝ δὲ σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Αὐτοὶ δ' αἰθαλέεντας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν ΑΙΘΑΛΟΕΝ εἶπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι λίαν. ὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει ὕτω, μέχρι τοῦ αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων. Πάλιν δ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τῷ

εὐ-

Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη,
Αὐτῶ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ut ipsi puer ex sententia elaboratus esset,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jason Æsonides, & principes ipsum sequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum usus aliquis esse poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum

Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκεῖμεν, ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ Θεὸς, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν· τυτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τυτέστιν ὁ τερῤῥὸς υἱὸς τῦ Ἀμφιτρύωνος, ὃς τις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτηνε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδάλωτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τῦ χαρίεντος τλα, τῦ φέροντος πλόκαμον· τυτέστι τῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν, τὸν Ἴτλαν ὁ Ἡρακλῆς, πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτῦ παῖδα. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο. τυτέστιν, ἐπαινετός. εἰς τοσῦτον δὲ δεδάλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τῦ παιδὸς, ὥτε ὑδέποτε ἦν χωρὶς αὐτῦ· τυτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διαπαντὸς συνῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ· τῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίστασθαι τῦ παιδὸς, μήτε τῷ μέσῳ τῦ ἤματος, τυτέστι, τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχειν ἡ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τῦ Διὸς· τυτέστιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχυμένη. μήτε ὁπότε ὄρνις τις νεοσσοὺς ἔχουσα, καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην, τῦ ἡλίου δύνοντος, ἐπὶ ξύλα καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπει καὶ περιθάλπει. ὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμὸν· τυτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΤΤΩ. Ἀντὶ τῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων, καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττύμενος, μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. ἔρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου ἀθισμένων καλῶς ἕλκειν. V. ad versum 34.

Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώινας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅ τις Κυανεᾶν ἐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξαΐξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὡς μεγάλαιχμος· ἀφ' ἕ τότε χοιράδες ἔσαν.
Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐκατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένᾳ ἔαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

20 Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit, in profundum autem ingressa est Phasidem
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ constiterunt.
25 Cum vero Pleiades orientur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos pascerent, vere ad finem jam converso;
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔΕΑΤΙΔΟΣ. Μίδεα πόλις Ἀργους. οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν. Ἀργᾶα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑΝΕΩΝ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς φησι. Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὅρκῳ πύλας πεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τῆ ἱερῆ ὡσὴ τάδιον, ἄνευ νησίδιον ἐκπελῶσες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τύτε ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργὼ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἣν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτρας, ὡς εἰ διαβαίη τις ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδέν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνυ ἦν τῆ χρόνυ, ἀφ' ἕ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΦΑΣΙΣ ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. Περὶ ἀνατολήν, φησι, τῶν Πελειάδων ἤρξαντο τέλλεσθαι τὸν πλῶν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχυς. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένυ τῆ θέρες. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένυ ἔαρος τυτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χρείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύυσαι. ὁ δὲ νῦς. καθ' ὃν, φησι, καιρὸν ἀνατέλλυσιν αἱ Πλειάδες, θάλλη τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τῆ ἔαρος, τηνικαῦτα τῆ ἀπόπλυ ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων ἐστὶ ταῦτα, Κοκκυμὼ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαδώ.

27. ΑΩΤΟΣ τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. ἄρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τῆ ἄημι, ἤγυν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΕΙΣΩ.

Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύνην.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, σιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βότομον ὀξὺ, βαθὺν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Heroum, cavaque sedentes in Argo,
In Hellespontum veniunt, austro
jam tertiam diem spirante.
Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum,
Egressi vero in littus, juxta jugæ cœnam instruxerunt
Vespere: multi vero simul unum torum sternebant.
Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.
Hinc butomum acutum, densumque secuerunt cyperum.

30. ΟΡΜΟΝ ΕΘΕΝΤΟ. Καθορμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, κατὰ τὴν Κῖον τὴν νῦν καλουμένην Πρῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝΘΑ ΚΙΑΝΩΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κῖον οἰκοῦντες· ἢ τὶς νῦν καλεῖται Πρῦσα, ἀπὸ τῦ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Πρυσίε. Κῖος δὲ ἀπὸ Κίε τῦ υἱοῦ ΟΛΥΜΠΟΥ, ἀφ' ὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙΒΑΔΕΣΣΙΝ. Ἦγων ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. ΣΤΙΒΑΔΑ δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων] τὸ πᾶν μέχρι τῦ ἔνθεν βότομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον, ἔχει ὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τυτέστιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη· μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς τῦ Αἴσωνος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵ τινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τῦτο γάρ ἐστι τὸ, ΩΝ ΟΦΕΛΟΣ ΤΙ) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Αλκμηνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἡρωίνης, ὁ ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ, τυτέστιν, ὁ καρτερικὸς, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ιαολκὸν τὴν ΑΦΝΕΙΑΝ· τυτέστι τὴν πλυσίαν. σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας ἐσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Αργὼ τὴν ΕΤΕΔΡΟΝ, καὶ εὐκάθεδρον, ἤ τις, ἡ Αργὼ ναῦς δηλονότι, ὔχ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ· τυτέστι, τῶν συγκροτυμένων πρὸς ἀλλήλας. ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθὺν, ὥσπερ ἐτὸς διαπερᾷ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνε δὲ τῦ καιρῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Αργοναῦται

Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον εἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀντεμφεῖ Τελαμῶνι,
Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Εἱμένῳ ἐν χόρτῳ· περὶ δὲ δρία πολλὰ πεφύκει,

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipsique Herculi, atque forti Telamoni,
(Qui socii existentes ambo, una semper instruebant mensam)
Æreum vas ferens. Statim vero fontem animadvertit,
In loco declivi, ubi multæ herbæ nascebantur,

ναῦται πλεύσεως. λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν Ο ΘΕΙΟΣ ΑΩΤΟΣ) ὅτε οἱ Πλειάδες ἀνατέλλωσι. ἀνατέλλωσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶά ἐσιν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΕΣΧΑΤΙΑΙ ΑΡΝΑ ΝΕΟΝ ΒΟΣΚΟΝΤΙ. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότῳ λαμπρῷ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριῶντες εὗρῶν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον περίφρασις. Κίος δὲ πόλις τῆς Προποντίδος· ἦ, Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ, τῆς νηὸς δηλονότι, σύνδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. προέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμών, ὅτις ἦν ὠφέλιμα τῶν τρωμένων. ἐξ ὧ τινος λειμῶνος ἔκοψαν βότομον ὀξὺ, καὶ κύπειρον.

36. Ο νῆς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδόρπιον, ἕνεκεν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ ἐρῤῥῶ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμπεῖς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΣΤΕΜΦΕΙ, οἱονεὶ ἀτρεφεῖ· οἵ τινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ἔχετο δὲ ὁ Ὕλας κρατῆρος ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ πολλῷ καὶ οἰονεὶ καθημένῳ· παρακεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί· λέγω, θρῖα, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερὰ, καὶ ἄγρωστις, ἡ τενομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΧΟΡΟΝ ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. ΘΡΙΟΝ κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον παρὰ τὸ ἐς τρία διεχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θριαμβος ὠνόμασαι. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον. χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θαίλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐκνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχείαν. 45
Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,
Et apium virens, & crispa agrostis.
In media vero unda Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda rusticis numina,
45 Eunica, & Malis, & *instar* veris *suaviter* aspiciens Nychea.
Jamque puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

41. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ. Φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσὲι χελιδὼν, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. ΑΔΙΑΝΤΟΝ βοτάνη ἐστὶν, ἣν καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆ α στερητικῆ μορίω, καὶ τῆ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ ἄνυδρον ὀρθόν τε καὶ ὀξὺ, καὶ γλιχρὸν. ἔστι δὲ ὅμοιον πτυγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλῆται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπὰν ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, ὑ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. ΔΕΤΣΑΙ γὰρ τὸ βρέξει.

42. ΕΙΛΙΤΕΝΗΣ. Ἡ συνεστραμμένη. καθὸ εἰλῆται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλῆται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλυτζίδαν.

43. ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνέβη, φησὶ, καθ' ὃν καιρὸν δ' Τλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορεύειν τῆσαι θαι.

44. ΔΕΙΝΑΙ. Παρόσον φόβον ἴσθ' ὅτε ἀυτοῖς ἐγγενῶσί τε καὶ ἐπάγωσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φαμεν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. Ὁ μὲν δὴ νέος Τλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν ΚΡΩΣΣΟΝ, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπιγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἅπασῶν ὁ ἔρως περιέχει, ἕνεκεν τῦ παιδὸς τῦ Αργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅτις πυρώδης ὢν εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης. ὅτις σύμβολον εὐπλοίας ἐστί. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Απολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὄνατος ἐν τοῖς Αμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐστί. διὰ δὲ τῦ ο μικρῦ, εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρσὸς ἀπ' ἠρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος·
Κεφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς ἔρως.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γόνασι κοῦρον ἔχουσαι
Λακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψυχῶντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί,
Ὤιχετο, Μαιωτισὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ·

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæserunt:
Omnium enim mentes teneras amor occupaverat,
Erga puerum Argivum: cecidit vero in undas nigrantes
Confertus, *i. e. subito*; sicut quando rutilans stella de cœlo cadit
Præceps in mare: & nautis quispiam socius ait:
Leviora o pueri armamenta facite: *nam* secundus ventus *spirabit*.
Nymphæ suo in gremio puerum tenentes,
Lacrymantem blandis consolabantur sermonibus.
Hercules vero *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat incurvo arcu accepto Mæotice, *i. more Scytharum*,
Et clava, quam semper dextera manus ipsius capiebat,

51. ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. Εὔλυτα καὶ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. ἥδιον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιούτῳ ὄντος σημείῳ, ἐπὰν πέσῃ ἀσής.

53. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντα ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τῆ Ἀμφιτρύωνος, ἕνεκεν τῆ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη, κατὰ τὰς Σκύθας λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙΩΤΙΣΙ. Ἤτοι Σκυθισί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57. ΕΧΑΝΔΑΝΕ. Ἀντὶ τῆ ἐχώρει. ἀπὸ τῆ χάω, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τῆ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τῆ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἀνδάνω.

Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδε τὸ πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας, τὶς ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ Φιλέοντες! ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς! τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μὲν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare valebat,
Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit
Ex undis: cumque valde prope adesset, procul abesse videbatur.
Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis *inquam* leo crudivorus, in montibus,
E cubili suo properat ad paratissimam cœnam:
Ita Hercules in inviis sentibus
Pueri desiderio errabat, spaciosam vero cursu corripiebat regionem.
Miseri sunt amantes: Errabundus quantum laboravit
Per montes & saltus! res vero Jasonis posteriores illi erant.
Navis stabat habens antennas suspensas ab illis qui aderant:

58. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ΗΡΥΓΕΝ, ἤγουν ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἢ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος, καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔΕΤΟ. Ηγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι.

61. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὢν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακτο ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕΤΛΙΟΙ. Ελεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἡγεῖτο.

68. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηραν τὰ ἱστία

κατὰ

Ἴσια δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξενάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾗ πόδες ἄγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἤρωες ἐκερτόμεον λιποναύτην,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζῇ δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Juvenes vero media nocte vela purgabant,
Herculem expectantes. At ille ruebat quo pedes ducebant,
Furibundus: nam fævus deus intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.
Herculem vero heroes criminabantur, ut desertorem navis,
Quod desertuisset Argo habentem triginta remigum transtra.
Pedes vero venit ad Colchos, & inhospitalem Phasidem.

κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον· ὁ γὰρ ΘΕΟΣ, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτῷ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΜΥΣΣΕΝ. ἀμύσσω γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τῦ δέρματος τομαί.

72. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὲ Ἡρακλῆν οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν, λέγοντες δηλονότι λιποναύτην, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΖΥΓΟΝ τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα ἄνωθεν τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ΗΡΩΗΣΕΝ ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωῆσθαι.

75. Ἰδίως ΠΕΖΟΝ φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζῇ δ' εἰς Κόλχους. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Αργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν φᾶσιν τὸν ΑΞΕΝΟΝ, τουτέστι τὸν πανόξενον. Μυασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ φάσιδος.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τεσσαρεσκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τοῦτο τὸ ἀδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γήτονος υἱῷ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου, Θυωνίχῳ δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, διηγεῖτο αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου ἐγκώμιον.

ARGUMENTUM

Idyllii XIV.

Inscribitur hoc Idyllion Cyniscæ amor. Uxor enim Æschinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æschine. Thyonicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ sibi a Cyniscæ acciderant. In fine vero Thyonichus recitat breve quidem, sed illustre Ptolemæi Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ, Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. ΘΥ. Ἀλλά τυ αὐτὸν, Αἰχίνα. ΑΙΣΧ. Ὡς χρόνιος! ΘΥ. Χρόνιος; τὶ δέ τοι τὸ μέλημα;

CYNISCÆ AMOR, vel THYONICHUS, Idyllion XIV.

Æschines & Thyonichus.

MUltum salvere Thyonichum *jubeo*. Thyon. Imo tibi ipsi *salutem opto*, Æschine. Æsch. Quam serus, *i. longo tempore non visus, ades*. Th. Serus? quæ vero cura tibi *est*?

Χαῖρ. Προλέγει ὁ Αἰχίνης λέγων, χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λάπτη δὲ τῷ λόγῳ, τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. τί δέ τοι τὸ μέλημα;] ὁ Θυωνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρώμενος φησι. πράσσομες οὐχ ὡς λῶτα·] ἦγεν, ὃ κατὰ γνώμην.

3. Διὰ

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες ἀχ ὡς λῶσα, Θυώνιχε. ΘΥ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσαξ πολὺς ἦτος ἀεί, αὐκαλέοι δὲ κικῖνοι·
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτὰς,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν κωὐ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ αλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις, ὦ 'γαθ', ἔχων· ἐμὲ δ' ἃ χαρίεσσα Κυνίσκα

ÆSCHINES.

Non optime nobiscum agitur, Thyoniche. TH. Propterea sane macer es,
Et hæc barba inculta est, squalidique capilli.
Talis nuper *huc* advenit quidam Pythagoricus,
Pallens, discalceatus; Atheniensem vero se esse dicebat:
Appetebat ille (ut opinor) farinam assatam.

ÆSCHINES.

Jocaris tu quidem, o bone: me vero formosa Cynisca

3. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένω, ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσαξ ἦτος πολὺς ὤν, ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. Αντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κικῖνοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην, καὶ τὸ κάρεσθαι παραιτεμένῳ.

5. Τοιοῦτός τις ἦκεν Αθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ιταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγορισῶν. ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περισταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶντοι. τινὲς δὲ Πυθαγορισὰς λέγουσί, τὰς ἀποδεχομένας τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δέξης. Πυθαγορικὰς δὲ, τὰς ὅταν φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένας. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν ὅτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγορίσην τὸν Πλάτωνα ἐρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβασικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων ὧν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταὶ, Πυθαγόρισταί.

7. Εμοί, φησι, δοκεῖ, ὅτι λεμώττων ΗΡΑΤΟ καὶ ἐκεῖνος, ἤγνω ἐπεθύμει, ὀπτῷ ἀλεύρῳ. Θεν ὠχρὸς τις ἦν.

8. Αττικῶς τὸ ΕΧΩΝ παρέλκει. ἤγνω, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. ΛΑΣ.

Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανείς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὲν τὶ τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὦ ῥγεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβὸς κοχλίας ἐξηρέθη· ἧς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,

Contumelia afficit: insaniam, priusquam quis sentiat: vix pili intervallo a furore absum.

THYONICHUS.

Talis tu semper es, care Æschine, *nunc* lenis, *mox* asper,
Omnia requirens opportune: at tamen dic quid novi est?

ÆSCHINES.

Argivus, & ego, & Thessalus eques
Apis, & Cleonicus miles, *una* potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis *vinum* Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prope sicut a prelo.
Bulbus e cochlea promebatur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente *tempore* visum est infundere merum

9 Λανθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου τὸ ΘΡΙΞ, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ, τοῦ πάντῃ με μανῆναι.

10. ΑΣΥΧΟΣ ΟΞΥΣ. Εκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾷν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα, οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος. οὐ γὰρ πάντῃ σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. Αλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΒΥΒΛΙΝΟΝ. Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν. ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλεῖσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛΒΟΣ εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν. οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους,

Ὅτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὅτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' ἰδίν, παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, (ἔπαιξέ τις,) ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κἤρα εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἄψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντί, Λάβα τῶ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες.
Τᾶτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμὶν τᾶτο δὶ ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥτυχα ἔτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' οὖν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βαΐδει ἦμες,

Cujuscunque nomen quisque vellet: tantum oportebat dicere cujus.

20 Nos quidem clamantes bibebamus sicut placebat.

Illa verò nihil me præsente. Quid mihi animi fuisse censes?

Non loqueris? lupum vidisti? jocatus est perinde ac solers quispiam ait.

Et incensa est: facile ab ea Incernam incendere potuisses.

Lycus est, certe Lycus est, filius Labæ vicini,

25 Procerus, & tener, qui multis pulcher esse videtur.

Hujus insigni illo amore tabescebat:

Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.

Neque tamen rem exploravi, frustra hanc barbam virilem alens.

Nos quatuor jam probe poti eramus,

φίλος, καὶ ἐπιχῶν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. Ἤδα δὲ φησὶ μόνον εἰπεῖν, ἢ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. Ἡμᾶς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Αὕτη δὲ, ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔτι παρόντος ἐμοῦ οὐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχάσθαι αὐτῇ κινάθυς. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΛΥΚΟΝ ΕΙΔΕΣ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκος ἐστὶ

ἢ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθ' οἱ ὀφθέντες ἄφωνοι ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντίως εἶπεν. ὀχλ, μήποτε ὑπὸ λύκου ἄφθης, ἀλλὰ, μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑΙΞΕ ΤΙΣ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰπόντα, καὶ μνησθέντα τοῦ Λύκου, ὅτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤΑΝ. Τουτέστιν ματαιοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄρδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακὰ φρένες· αἱ δὲ Κυνίσκα
Ἕκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ
Παρθένος ἐξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τύ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνείρυσα δ' αὖ τὼς πέπλως.
Ἔξω ἀποίχεο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, ἤ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἀψορρόν ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἕλραμε τήνα
Ἰθὺ δ' ἀμφιθύρᾳ καὶ δικλίδος, ᾗ πόδες ἦγον.

30 Et Lariſſæus cœpit de Lyco meo
ab initio canere
Theſſalicum quoddam carmen,
mala mens: Cyniſca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella ſex annorum gremium
matris appetens.
Tunc ego, quem tu noſti, Thyoniche, pugnum in faciem
35 Impegi, *moxque* rurſus alium:
at *illa* contrahens veſtes,
Foras abiit celeriter: Mea peſtis,
inquam, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in ſinu eſt:
alium abiens
Calefac amatorem: illi tuæ lacrymæ pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo,
quæ cibum pullis ſub tectum tulit,
40 Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior e molli culcitra
cucurrit,
Recta per portam foreſque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜΟΣ. τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γυνώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. ΚΟΡΡΗΝ γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

38. ΤΗΝΩ. Ἐκείνῳ φησὶ, τῷ Λύκῳ, τὰ ῥέοντά σου δάκρυα μᾶλα πίπτει· τετέτιν ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ ἐικάσεον τὰς ἐρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτὰς κάλλος.

39. ΟὟΚ ἤτω τις χελιδὼν τρέφην ὄρνιν τοῖς νεοσσοῖς ταχέως πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἕτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν ΔΙΦΡΟΝ, ἦγεν τὴν καθέδραν, ᾗ χετο. ΜΑΛΑΚΑΣ δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακῶς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακουσίαις.

42. ΙΘΥ. Ἦγεν εὐθύ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. ΑΜΦΙΘΥΡΟΝ γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. Α ΠΟΔΕΣ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΑ.

Αἶνος θὴν λέγεταί τις· Ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος. ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων ἐδὲ Θρᾳκισὶ κέκαρμαι.
Ἃ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀϋπνία·
Ἄμμες δ' ἔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, ἔτ' ἀριθμητοί,
Δύσανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲν ἀποστέρξαι με, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι·

Proverbio quidem dicitur, Abiit taurus in silvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *praeterierunt*,
Hodie undecimus est, adde duos; duo menses erunt
Ex quo fuimus separati, neque more Thracum tonsus sum.
Illa nunc Lyci tota est; Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni censemur,
Miseri Megarenses, in contemptissima sorte.
Et si modo durarem, omnia recte essent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. διὰ τὸ τὰς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι ἐσὶ, καὶ ἀφ' ἧς ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.

47. ΑΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῳχθαι.

48. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμεν. ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρῆες ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἰσορρῆ γὰρ δηνίας, ὅτι οἱ Μεγαρῆες φρονήματι θέντες ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τῷ θεῷ, τίνος κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Τιμᾶς δ' οὐ Μεγαρῆς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. Καὶ οἱ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἄν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

Νῦν δὲ ποθῶ. μῦς, Φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας.
Χὤ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σίμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκε ἐραθεὶς,
Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλευσεῦμαι κἠγὼ διαπόντιος· ἤτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νᾶν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰχίνα· εἰ δ' ἔτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥς' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, Φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν ἐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδές· αἰτεύμενος, ἐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ· αἰτεῖν δὲ δεῖ ἐκ ἐπὶ παντὶ,

Nunc vero o Thyoniche, tanquam mus, ut aiunt, picem gustavimus;
Quodque pharmacum sit contra perplexum amorem,
Non scio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
Meus æqualis, cum aliquo navigasset, sanus rediit.
Navigabo & ego per mare, neque ex postremis *ero*,
Neque ex primis fortasse, sed mediocris quidam miles.

THYONICHUS.

Utinam tibi ex animo succedant quæ cupis,
Æschine. Si vero omnino decretum tibi est peregre proficisci,
Ptolemæus præbet stipendia: homini libero vir quam optimus.

ÆSCHINES.

Cætera vero qualis vir est? TH.
Homini libero quam optimus,
Benignus, Musarum studiosus,
amabilis, summe jucundus,
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Qualia regem *tribuere* convenit: neque vero de omni re petere oportet,

51. ΜΤΣ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξελήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γάρ, φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνιληθὲς κρατῆσαι, καὶ ζῶν τιμωρῆται, οὕτω καγώ.

68. Ἄ ΤΑ.

Αἰχίνα· ὥς' εἴτοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρας δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἅ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπιχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

65 Æschine. Quapropter, si tibi in dextro humero placet
Sagulum summum fibula connectere, utroque vero *pede* innixus
Audebis irruentem ferocem *hostem* scutatum sustinere,
Quamprimum in Ægyptum *eas*: a temporibus fieri incipimus
Omnes senes, atque inde ordine in genas serpit
70 Ætas, quæ canos facit: gerere aliquid oportet *eos*, quibus est genu viride: *h.qui florent ætate.*

68. Ἅ ΤΑΧΟΣ. Κατὰ τάχος, ἔρχου δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες. καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειὰν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ χρόνος.

70. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν ΟΙΣ ΓΟΝΥ ΧΛΩΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ Πεντεκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τῦτο τὸ ἰδύλλιον Συρακυσίαι ἢ Ἀδωνιάζυσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακυσίας τὸ γένος, παρεπιδημυσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιυσας τῆς πομπῆς τῦ κομιθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τῦ Πτολεμαίυ τῦ φιλαδέλφυ γυναικός. ἔθος δὲ ἦχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδυσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλυσαν.

ARGUMENTUM

Idyllii XV.

Inscribitur hoc Idyllion Syracusiæ sive Adonidis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis quibusdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad spectaculum pompæ, qua Adonis ab Arsinoe uxore Ptolemæi Philadelphi gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis festis, eos, qui Adonidis simulacra gestabant, una cum solemnibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, sumptuosum Arsinoes apparatum carmine recensentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,

Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἔ'Νδοῖ Πραξινόα; ΕΥ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ·

SYRACUSIÆ, sive ADONIDIS FESTUM celebrantes, Idyllion XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES,

ESt ne intus Praxinoë? Eun. Cara Gorgo, ut sero? est intus.

PRAXINOE.

Mirum quod & nunc ades! Eunoë dispice illi sellam.

Ἔ'ΝΔΟΙ. Ἀντὶ τῦ ἔνδον ἐστί; τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τύτοις τὸ οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δέ φησι πρὸς

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟΡ. Ἔχεις κάλλιστα. ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλᾷ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Ἃ δ' ὁδὸς ἄτρυτος. τὺ δ' ἐκαδοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ἰλεὸν, ἐξ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις. ποτ' ἔρραξ φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὄρη γύναι ὡς ποθορῇ τύ.

Injice & pulvinum. GORG. Habet optime. PRAX. Sede.

GORGO.

O incorpoream animam: vix vobis salva evasi,
Praxinoe, a multa turba, & multis curribus.
Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri.
Et via immensa est: tu vero longius a me habitas.

PRAXINOE.

Hæc demens ille (*maritus meus*) extrema terræ occupavit veniens,
Specum, non domum, ne vicinæ essemus
Inter nos, ut mihi adversaretur, invida pestis mihi semper.

GORGO.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,
Parvulo præsente: vides, mulier, ut te aspicit.

πρὸς τὴν θεράπαιναν· ἔνδον ἐστὶν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ΩΣ ΧΡΟΝΩ, ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαιτήσασα ἐπάγει, ΕΝΔΟΙ· ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί.

4. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΚΡΗΠΙΔΕΣ. Ἦγουν, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ΚΑΣΤΟΤΕΡΩ, ἀντὶ τοῦ, πόρρω μοι οἰκεῖς.

8. Ἡ Παξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. ΠΑΡΑΡΟΣ δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἵ τινες τῷ ζυγῷ ὐ χρησιμεύουσιν. ΙΛΕΟΝ δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἱλεῖσθαι. ΦΘΟΝΕΡΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

13. ΑΠΦ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, ὦ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰθάνεται τὸ βρέφος. ναὶ τὰν πότναν, καλὸς ἀπφυς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν (λέγομες πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας·
Ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

PRAXINOE.

Bono animo sis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proserpinam: Pulcher est pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus scilicet Omnia) nitrum & fucum cum ex taberna empturus esset, Rediit salem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus *maritus* Dioclides agit, pernicies argenti: Septem drachmis pilos caninos, veterum avulsiones perarum; Quinque vellera emit heri, nil nisi sordes, laborem super laborem. Verum age, cape amiculum, & peplum fibulatum.

13. ΑΠΦΥΝ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' ὃ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.

14. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δὲ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς ἦν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λέγος ἅπαν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἄλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τῶ πωλοῦντος ἄλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε κυνάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ΕΡΓΟΝ ΕΠΙ ΕΡΓΩ, διὰ τὸ δὶς αὐτὰ πλύνεσθαι: ΚΥΝΑΔΑΣ δὲ οἷον, κύνια, τραχέα.

21. ΤΑΜΠΕΧΟΝΟΝ. Τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΕΡΟΝΑΤΡΙΔΑ. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὑπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο. ἄρτας δὲ, ἀπὸ

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ὧν ειδες, χὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδην.
Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Α δ' ὡς νᾶμα φέρει! δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε.
Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid
Instruere reginam. PR. Apud opulentos omnia sunt opulenta:
Verum tu *narra* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidisti.

GORGO

Ire nobis tempus fuerit: otiosis semper feriæ.

PRAXINOE.

Eunoa fer aquam: & in medium, tu quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer propere aquam: nam aqua primum opus est.
Ecce ut fert aquam: da tamen: non multam tu o profusa
Infunde aquam: infelix cur meam tunicam commadefacis?
Desine: sicut diis visum est, ita lota sum.
Ubi clavis magnæ cistæ *est?* huc affer ipsam.

ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τοῦ ἀφνειοῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. Αντὶ τοῦ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΟΚΟΙΑ ΘΕΟΙΣ ΕΔΟΚΕΙ. Αντὶ τοῦ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. ΚΛΑΞ δὲ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόνημα
Τᾶτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ, πλέον. ἀργυρίω καθαρῶ μναῶν
Ἢ δύο, τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. Ναὶ καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. ἐκ ἀξῶ τύ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' ἃ δεῖ τὸ γενέσθαι.
Ἔρπωμες· Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

GORGO.

Praxinoë, valde te sinuosa vestis fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti constitit tibi a jugo telæ?

PRAXINOE.

Ne memores Gorgo, pluris quam argenti puri mina *una*,
Vel duabus: operi insuper etiam animam affixam habui.

GORGO.

Atque sane ex sententia processit.
Praxinoë, valde te sinuosa vestis fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti constitit tibi a jugo telæ?
Ne memores Gorgo, pluris quam argenti puri mina *una*,
Vel duabus: operi insuper etiam animam affixam habui.
Atque sane ex sententia processit.
Præx. Certe bene dixisti.
Affer mihi amiculum, & umbellam: decenter
Impone. Non te una ducam fili; larva *foris est*, mordet equus.
Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri.
Eamus. Heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude.
Canem intro voca, claude portam vestibuli.

34. ΚΑΤΑΠΤΥΧΕΣ. Τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλᾶν. λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα, ἣν Ὅμηρος φησι δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣΣΩ. Ἤγνω, διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τᾶ ἱστᾶ· ἢ διὰ πόσου σοι ἀπὸ τᾶ ἱστᾶ καθημερέθη, καὶ ἐξυφάνθη.

36. Πλέον ἠνέλωσά, φησιν, ἢ δυεῖν μναῖν καθαρᾶ ἀργυρίω.

38. ΚΑΛΟΝ. Τᾶτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν ΘΟΛΙΑΝ, ἤγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. ἄρτιον δὲ, ἀπὸ τᾶ θόλω ἐοικένως. οἱ δὲ Αττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίρρον καλοῦσι.

40. ΤΕΚΝΟΝ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, ἐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνει· ἐς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκια ἔλεγον.

46. ΠΤΟ.

Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος, πῶς καὶ πόκα τᾶτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, ἀδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξαπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεμοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισαὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος! ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός! ἴδ' ὡς ἄγριος! κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, ἀ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Dii boni, quanta turba! quomodo & quando tandem pertranſire
Oportet hoc malum! *ſunt ut* formicæ innumeræ & infinitæ.
Multa præclara facinora a te facta ſunt, o Ptolemæe,
Poſtquam ad ſuperos pater migravit. Nemo maleficus
Lædit ampliùs viatorem, doloſe ſubiens more Ægyptio:
Quemadmodum antea aſtu exercitati homines ludebant,
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores
Equi regis *adſunt*. Amice, ne me proculces:
Erectus conſtitit hic rufus: ecce quam ſævus & ferox.
Eunoë non fugies? perimet hic ſuum ſeſſorem.
Bene mecum actum eſt, quod puer meus manet intus.

46. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. Ἐξ ὧ ὁ πατήρ σε ἀπεθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τῦ φιλαδέλφυ.

48. ΔΑΛΕΙΤΑΙ ἀντὶ τῦ βλάπτει. ΠΑΡΕΡΠΩΝ. Παρασυρόμενος Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν σὺν τοῖς ἄλλοις σε καλοῖς ἔργοις, καὶ τᾶτο. ἀκέτι γὰρ κακῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί. ἠπάτων γὰρ πολυπλόκως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι. ΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΙ δὲ, διεῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανύργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν.

51. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργῶ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; εὐλαβῦνται γὰρ θεασάμενοι τὰς πολεμικὰς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑΧΡΗΣΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΑΓΟΝΤΑ. Διαφθερεῖ τὸν ἱπποκόμον, ἢ τὸν ἡνίοχον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγείημεθ' ὅπιθεν.
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλισα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ!

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; ΓΡ. Ἐγών, ὦ τέκνα. ΓΟ. Παρενθὼν
Εὐμαρές; ΓΡ. Ες Τροίην πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καίλισα παίδων. πείρα θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἃ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίζασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥρην.

GORGO.

Animum recipe, Praxinoe: jam sumus post eos.
Illi processerunt in campum. PR. Et ego jam me colligo.
Equum enim & frigidum anguem, hæc duo semper timui
Inde usque a pueritia. Festinemus: ingens multitudo nobis affluit.

GORGO.

60 Ex aulane venis o mater? AN. Ego, o filiæ. GOR. An intrare Facile est? AN. Conando Græci Trojam pervenerunt: Optima filia, conando omnia perficiuntur.

GORGO.

Anus abiit, nobis mera oracula respondens.
Omnia norunt mulieres, etiam quomodo Jupiter Junonem duxerit.

57. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ ΚΑΤΤΑ ΣΤΝΑΓΕΙΡΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἑμαυτὴν ἀπὸ τῆς παραχῆς.

58. ΨΥΧΡΟΝ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

60. ΕΞΑΤΔΑΣ. Ἐν τισὶ γράφεται καὶ Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησὶ πρὸς γραῦν τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, εὐμαρές ἐσελθεῖν; ἡ δέ φησι, πειράθητε καὶ ἐσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλέων αὐλήν.

62. Ἡ Γοργὼ φησὶν ὅτι χρησμὸς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64. φησὶν ὅτι τὰ πάντα οἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῆ Ἥρα συνῆλθε. καὶ Ὁμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλης ἐλάθοντο τοκῆας. Ἀριστοτέλης δὲ ἱερᾷ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ, ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογῆ ἐπιβουλεύειν τῆ Ἥρα μιγνῦναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωριζθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν ὀρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ κόκκυξ. τὸν δὲ

Δία

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες. ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὢ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξοῦμαι. ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥστε ὕες. ΞΕ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμὲς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

65 Vide Praxinoe quanta ante portam turba est.

PRAXINOE.

Immensa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende
Eunoe manum Eutychidos: adhæreto illi, ne a nobis aberres.
Omnes una confertim intremus: adhæreto nobis Eunoe.
Me miseram, dupliciter vestis mea jam

70 Scissa est, o Gorgo: per Jovem utinam sis
Felix, o homo, conserva quæso mihi amiculum.

HOSPES.

Non penes me est: tamen conservabo. PR. Conferta turba est,
Trudunt ut sues. HOSP. Bono animo sis mulier, in tuto sumus.

PRAXINOE.

Et in annum tibi, care vir, & in posterum bene sit,

Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος· καὶ καθέζεσθαι ἐπ' αὐτὸ ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπεταθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας. τῆς δὲ τὴν μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ' Αργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεόν. τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ νεῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ κόκκυξ.

67. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠΡΙΞ. Αντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρῆσαι τὴν συμφυίαν.

74. Αντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἐσαεὶ καλῶς εἴης περιστέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

76. ΑΓ.

Ἄμμε περιστέλλων· χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ', ὦ δειλὰ τὺ, βιάζευ.
Κάλλιστ'. ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κ' ἦν Αχέροντι φιλεῖται.

75 Qui nos curas. Virum probum & misericordem!
Premitur Eunoë nobis! age o misera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intus sunt, ait qui sponsam inclusit.

GORGO.

Praxinoë huc ades, hæc textilia primum specta,
Quam ex tenui filo sunt, & venusta; deorum opera esse dixeris.

PRAXINOE.

80 Veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidenter adstant, quamque evidenter moventur?
Animata *sunt*, non textilia: sapiens quædam res est homo.
Ipse vero quam admirandus in argenteo jacet
85 Toro, primam lanuginem circa tempora spargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

76. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ὤθει, ὥστε σὲ εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησι. κάλλιστα· ἐνδοῖ πᾶσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησί, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν.

80. ΕΡΙΘΟΙ δὲ οἱ ὑπουργοί· ἤγουν, ἱερουργοί.

82. ΩΣ ΕΤΥΜ'. Αντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἑστήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙΦΙΛΑΤΟΣ. Ο πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ' Ομήρῳ· Ασπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, Διὸς, Αφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾅδῃ.

87. ΠΑΤ.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες. ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τὶ δὲ τὶν εἰ κωτίλαι εἰμές;
Παφάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις.
Ὡς εἰδῆς καὶ τῆτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς ἔσῃ,

HOSPES.

Desinite, o miseræ, inutiliter garrientes:
Ut turtures odiose stridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGO.

Per terram, unde tu homo? quid ad te si garrulæ sumus?
Ancillis quas possides impera: imperas Syracusiis?
Atque ut & hoc scias, Corinthiæ sumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponnesiace loquimur.
Dorice autem loqui licet (opinor) Doriensibus.

PRAXINOE.

Non oriatur, o dulcis *Proserpina*, qui nobis imperet,

87. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπρακΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ, ἤγουν πελυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγυσι τὴν χελιδόνα. τῆτο δέ φησί τις παρεπόμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν ὠκόνων ἀνερευνώσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρέφων.

88. ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ ΠΛΑΤΟΙ ΑΣΔΟΙΣΑΙ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιῆτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριῆς πλατυσμῶσι τὸ α πλεονάζοντες. ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ δὲ, ἀντὶ τῦ διαφθερῦσιν.

91. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακύσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. Ἀντὶ τῦ κατὰ τὰς Πελοποννησίας. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριῆς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. Ἀντὶ τῦ, μηδὲς γένοιτο, ὦ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος. ΜΕΛΙΤΩΔΕΣ δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρην· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι·

Πλὰν ἑνός· ἢν ἀέλεγω· μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδός,
Ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίζευσε.
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
„Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι·
Βάρδιστα μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν, ἀεί τι φέρουσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,

95 Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
Argivæ filia sapiens poëtria,
Quæ & Sperchin lugubre carmen canendo superavit.
Cantabit aliquid, sat scio: pulchris jam præludiis ad cantandum separat.
100 Domina, quæ Golgon & Idalium diligis,

95. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97. ΑΡΓΕΙΑΣ. Ἀθηλον τίς ἡ ποιήτρια αὕτη· ἔνιοι δὲ Ἀργείας αὐτὴν φασιν ἄνευ θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ ἐκείνην Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛΓΟΣ πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγῦ τινος Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. ΙΔΑΛΙΟΝ δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem e perenni Acheronte
Mense duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardissimæ ex diis Horæ caræ, tamen exoptatæ
105 Veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut sermo est) fecisti Berenicen,

101. ΕΡΥΞ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥΣΩ. Διὰ τοῦτο δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πέδυσι τὰς ἐρωμένας.

103. ΜΗΝΙ ΔΥΩΔΕΚΑΤΩ. Τινὲς δὲ ἐξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ δὲ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μα-

λακὺς

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποσάξασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύνασε,
Ἀ Βερενικείας θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Παὶρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρουσι,
Πὶρ δ' ἄπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσειʼ ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιεῦνται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐλύγρω ἐλαίω·
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἕρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθεσαι ἀνήθῳ

Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratificans, o celeberrima, & multis delubris celebrata,
110 Berenices filia, Helenæ similis,
Arsinoë, multifariis bonis ornat Adonidem.
Juxta eum enim matura jacent quæcunque ferunt arborum apices:
Adsunt & molles hortuli, inclusi calathis
Argenteis, & aurea alabastra *plena* Syrio unguento,
115 Et ciborum quicquid mulieres in fartagine parant,
Miscentes varios flores una cum alba farina:
Quæque *sunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia & reptilia adsunt.
Viridia quoque umbracula molli recta anetho

λακὺς δὲ ἔχων πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπὶ τὸ ἓαρ μαλακόν.

109. ΤΙΝ. Ἀντὶ τοῦ, σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡΣΙΝΟΗ πᾶσι καλοῖς ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ καὶ δεξιώσασα τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ταλάσσω, τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄττω, τὸ δρμῶ καὶ τοῦ ἄλλω, τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. Πάντα, φησὶ, τὰ ἐκ δένδρων περιτίθεται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. ἐώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι πρασείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίδος προσαγορεύειν.

114. ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ, σκεύη μύρων δεκτικά. ΠΛΑΘΑΝΑΙ δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ΑΝΘΕΑ δὲ τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ΓΑΥΚΕΡΩ ΜΕΛΙΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΣΚΙΑΔΕΣ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν

Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἃ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἕτερος κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαίδεκα τῆς ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'. ἔτι οἱ πέρι χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.

120 Extructa sunt, & pueri supervolitantes Amores,
Veluti luscinia pulli sedentes in arbustis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebenum, o aurum, o ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
125 Et purpurea tapeta in superiore parte, somno molliora:
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus est alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formosus Adonis,
Decem & octo, aut decem & novem annorum sponsus:
130 Non pungit osculum: labra illi adhuc circum rufa sunt.
Nunc Venus maritum suum habens gaudeat.

αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμενοι γεγόνασιν.

120. Τὰς καλύβας, φησὶν, ὑπερπέτονται οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. Ω ΕΒΕΝΟΣ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ΑΙΕΤΩ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βαστάζοντων τὸν Γανυμήδην.

125. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. ὅς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ἐμπήσεσθαι μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παῤ αὐτοῖς εἶς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΤΟ ΦΙΛΑΜ'. Τὸ τῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένια ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεύμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος, ἔτ' Ἀγαμέμνων
Τᾶτ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος ἐκγατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ὁ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ, Ἄργεος ἄνδρα, Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἦξεις.

Sub auroram vero nos illum, dum foras eſt, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore ſpumantes,
Solutiſque crinibus, & veſte ad talos demiſſa,
Pectoribus apertis, ſonoram incipiemus cantionem:
Commeas o care Adoni, & huc & ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroi:
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho a Troia reverſo,
Neque illis qui ſuperiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus,
Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelaſgis.
Sis jam placatus Adoni, & in futurum annum lætitiam afferas.
Et nunc *amicus* veniſti Adoni: & cum redieris, amicus venias.

132. ΑΜΑ ΔΡΟΣΩ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣΕΥΜΕΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν, ἐβάπτιον ἐπ' αὐτήν.

139. ΕΙΚΟΤΙ. Εἰκοστῷ παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται.

141. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΕΣ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύθνῳ τῇ Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ΙΛΑΘΙ. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἀ θήλεια. 145
Ολβία, ὅσσα ἴσατι! πανολβία! ὡς γλυκύφωνος!
Ὥρα ἅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὼ νὴρ ὄξος ἄγαν· πειναντί γε μηδὲ ποτένθης.
Χαῖρε Ἄδων' ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

GORGO.

145 Praxinoë, quam elegans hæc res est! hæc mulier
Felix est: quam multa scit, prorsus sum felix! quam suaviter canit!
Tamen tempus est domum redire:
impransus adhuc est Dioclidas.
Estque vir iracundus admodum: esurienti quidem ne unquam occurras.
Vale Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Ἑκκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ ἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέυς, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ὑποδεχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μετὰ δὲ τῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν ἂν ἐλλιπῶς παρὰ τῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τῦτο τὸ ἰδύλλιον τῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ καὶ τὰ τῦ Σιμωνίδυ ἐμφαίνει κιβώτια. λέγεται γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόντων. ὅτε ἤν τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτήμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο ἤν τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες. καὶ ὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτήμενος ἀνεκόπτετο.

ARGUMENTUM

IDYLLII XVI.

Hoc Idyllion ſcriptum eſt ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebraſſet, nec quicquam ab eo accepiſſet, propterea hoc Idyllion compoſuit, quod Charites inſcripſit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

Εἰδύλλιον ις'.

Εἴ τοι τῦτο Διὸς κέραις μέλει, αἰὲν ἀοιδαῖς
Ὑμνεῖν ἀθανάτυς, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν·
Μῶσαι μὲν, θεαὶ ἐντὶ. θεὸς θεὰ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ. οἱ δὲ βροτὸς βροτοὶ ἀείδοντι.

CHARITES, ſive HIERON,

IDYLLION XVI.

Semper hoc Jovis filiabus (*i. Muſis*) curæ eſt, ſemper Poëtis,
Cantu celebrare Deos immortales, celebrare gloriam præſtantium virorum.

Nam Muſæ deæ ſunt, deæ Deos cantu celebrant:

Nos vero mortales *ſumus*, homines celebremus mortales.

Τὶς γὰρ τῶν, ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πεταύσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, ἠδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσασαι ὅτ' ἀλητείην ἤνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεὰς ἐπὶ πυθμένι χηλᾷ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνουσι βαλοῦσαι·
Ἐνθ' αὖτε σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἴωσι.
Τὶς τῶν νῦν τοιόσδε; τὶς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· ἔ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἔθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδουσι· νεκίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· ἠδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται ἀποτέρω, ἢ γόνυ κνήμας·

5 Quis autem ex hominibus, qui habitant sub glauca aurora,
Nostras Gratias *fores* pandens domo recipit
Cupide, & non easdem rursus indonatas remittit?
Illæ vero indignantes nudo pede domum revertuntur,
Multum me incusantes, quod frustra viam confecere:
10 Tædioque affectæ, rursum in fundo vacui loculi
In frigidis genibus capite posito manent:
Ubi ipsis squalida sedes est: quoniam re imperfecta redierunt.
Quis hominum, qui nunc sunt talis est? quis benedicentem amat?
Nescio: non enim amplius homines propter præstantia facta,
ut antea,
15 Laudari cupiunt, verum a lucro victi sunt:
Quilibet vero sub sinu manum tenens circumspectat unde ipse auferat
Argentum, neque detersam æruginem aliis dederit:
Sed statim hoc dicit, Remotius abest tibia quam genu.

5. ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥΖΟΜΕΝΑΙ. Λοιδορῶσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙΘΗΝ. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩΤΕΡΩ Η ΓΟΝΥ ΚΝΑΜΑ. Παροιμία ἐπὶ τὸ, πορρώτερόν ἡ κνήμη τοῦ γόνατος. εἴθεται δὲ αὕτη, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων πρεπιμωτέρους ἑαυτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρώτερον ὁδὸν

Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τὶς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μύριος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ὧδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃτι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε, κ' εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὰ ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν, ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

Mihi modo ſit quod habeam, Dii benefaciant Poëtis.
Quis enim alium audiat? ſatis eſt omnibus Homerus:
Ille poëtarum optimus eſt, qui quidem a me nihil feret.
Inſani, quid lucri eſt, ſi immenſum intus aurum
Reconditum ſit? Non hic pecuniæ uſus eſt ſapientibus:
Sed inde pars aliqua proprio uſui debetur, aliquid poëtis dandum eſt,
Et multis affinibus benefaciendum: multis item aliis
Hominibus: ac ſemper diis ſacra facias.
Neque hoſpes malignus ſis: ſed ubi menſa
Benigne exceperis hoſpites, cum velint redire dimittas.
Muſarum vero in primis venerare ſacros interpretes,
Ut etiam apud inferos occultatus, bene audias,
Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
Ut aliquis foſſor, cui manus a ligone callis intus duræ ſunt,
Qui gravem paupertatem a majoribus *atque vitam* inopem deplorat.
Multi in Antiochi domo & regis Aleuæ.

οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδιαστολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν. πορρωτέρω κνήμη γόνυος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς οὐκ ἐνήλλακται.

34. ΑΝΤΙΟΧΟΙΟ. Αντὶ τοῦ ἄφαν πλούσιος, ὥς τε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' οὐδὲν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Αντίοχος δὲ βασιλεὺς

Συ-

Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα Φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' ἄσφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν χεδίαν συγνὸν Ἀχέροντος·
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸν αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος, αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὸς
Ὁπλοτέροις, τιμὰς δὲ καὶ ὠκέες ἔλαχον ἵπποι,

35 Cibum menſtruum diſtribuebant miniſtri:
Multi ad ſtabula Scopadarum acti
Vituli una cum bobus cornutis mugiebant,
Et infinita per campos Cranonios æſtiva agebant
Paſtores eximia pecora hoſpitalibus Creondis:
40 Sed nulla ex his voluptas ipſis eſſet, poſtquam dulcem evacuarunt
Animam in latam cymbam triſtis inferni:
Ingloríi vero relictis multis illis & ampliſſimis opibus
Inter miſeros mortuos per longa ſecula jacerent,
Niſi magnus vates Ceius *Simonides* varie cantans,
45 Super barbitum multis fidibus conſtantem feciſſet claros inter homines
Poſteros. Honorem vero & celeres ſortiti ſunt equi,

Συρίας. τὰ δὲ περὶ Αλεύαν τὸν Σιμίε πάντα ἀνείλεκτο Ευφορίων. ὁ δὲ Αντίοχος, Εχεκρατίδας καὶ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝΕΣΤΑΙ. Θεόπομπός φησι τὰς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κρανώνιοι τὸ γένος. ΚΡΑΝΩΝ δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Εχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐνθρήνοις. Σκοπάδαι ἦν οἱ Θεσσαλοί.

39. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ΑΙΟΛΑ ΦΩΝΕΩΝ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ θρήνους.

Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τὶς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τὶς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ Φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε καὶ ἕπκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀίδαν τ' εἰς ἔχατον ἐλθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα Φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βοσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης·
Εἰ μὴ σφᾶς ὤπασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνεσι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ᾠόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκὰς ἁλὸς ὤθει,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,

Qui ipsis ex sacris certaminibus coronati redierunt.
Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comatos
Priamidas, aut colore muliebri Cycnum nosset,
Si non bella veterum ceciniſſent Poëtæ?
Neque Ulyſſes, qui centum & viginti menſes vagatus eſt
Per omnium gentium homines, quique tandem ad extremum orcum deſcendit
Vivus adhuc, & ex antro ſævi Cyclopis evaſit,
Diuturnam famam obtinuiſſet.
Silentio etiam obrutus eſſet ſubulcus
Eumæus, & Philœtius circa boves armentales
Opus *ſuum* habens, ipſeque magnanimus Laërtes;
Niſi eos juviſſent carmina viri Ionici *i. Homeri.*
A Muſis illuſtris fama venit hominibus:
Pecuniam vero mortuorum conſumunt viventes.
Sed ſimilis labor eſt, in litore fluctus metiri,
Quam multos ventus in terram cum cæruleo mari impellat:
Aut unda perſpicua lavare impurum laterem:

49. ΚΥΚΝΟΝ λέγει τὸν Ποσειδᾶνος καὶ Κάλυκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Αχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὡς φησὶν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλημένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν μοίσαις. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν,
Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἕκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας,
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐῤῥίγασιν·

Atque hominem oppressum avaritia flectere.
Valeat igitur quicunque talis est: immensum illi sit
Argentum, semperque desiderio plus habendi teneatur:
Verum ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis atque equis præferam.
Quæro autem, cuinam mortalium gratus veniam
Una cum Musis: difficiles enim sunt viæ cantatricum
Musarum, absque Jove magno consultore.
Nondum cœlum motu suo menses efficere desiit, nec annos:
Et multi equi adhuc movebunt curruum rotas.
Exorietur vir ille qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas, quantas aut magnus Achilles, aut gravis Ajax
In campo Simoentis, ubi sepulchrum est Phrygii Ili.
Jam nunc Phœnices, *i. Carthaginenses*, sub sole occiduo
Habitantes in extremo calce Libyæ, horrescunt:

71. Οὔπω, φησὶν, ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγὼν, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τῇδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντάς φησι ΦΟΙΝΙΚΑΣ. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

83. ΜΑ.

Ἤδη βασάζεσι Συρακόσιοι μέσα δόρατα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἶσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται· ἱππείαν δὲ κόρυν σκεπάσσιν ἐθειραν·
Αἰ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κόρη θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παῤ ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρὸς ἐκ νάσοιο κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις, ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματὸς ἀπὸ πολλῶν·
Ἀσεά τε προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγρὸς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιαινθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βλήχοντο· βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν

Jamque Syracusii gestant medias hastas,
Et *illis* brachia onusta sunt saligni scutis:
Interque eos Hiero, superioribus par heroibus,
Armatur, & equinæ jubæ galeam inumbrant.
Utinam o Jupiter pater inclyte, & veneranda Minerva,
Et tu Proserpina, quæ una cum matre opibus affluentium Ephyrensium
Sortita es magnam urbem ad undas Lysimeliæ,
Hostes ex insula ejiciat malum fatum,
Per mare Sardonium, ut amicorum stragem nuncient
Liberis & uxoribus, jam numerabiles [*i. pauci*] a multis:
Et oppida a prioribus habitatoribus rursum teneantur,
Quotquot hostium manus corruperunt funditus:
Et agros colant virentes: atque innumera
Ovium millia, herbis saginata,
Per campos balent: & boves gregatim ad stabula

83. ΜΑΤΡΙ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην ἀλληχένας τὰ τῶν Συρακοσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακόσιοι.

84. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, ΛΥΣΙΜΕΛΕΙΑΣ λιμὴν ἐν Συρακούσαις.

85. ΕΧΘΡΟΤΣ ΕΚ ΝΑΣΟΙΟ. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡΔΟΝΙΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΜΑ. Διὰ τοῦτο γάρ ἐστιν ὁδὸς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῶον.

Ἐρχόμεναί σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίες πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διασήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντᾳ Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅππη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὶ δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλοι
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσιν ἴκοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἳ Μινύειον

Euntes, tardum urgeant viatorem:
Novalia excolantur ad sementem,
cum cicada
95 Pastores sub dio agentes observans intus arborum
Resonat in summis ramis: ac telas in armis aranex
Tenues expandant, clamorisque *bellici* amplius ne nomen quidem exaudiatur.
Excelsam vero Hieroni gloriam ferant poëtæ
Et ultra Scythicum pontum, & ea loca ubi latos muros
100 Bitumine colligans Semiramis regnavit.
Ex quibus ego quidem unus ero, multos vero & alios Jovis amant
Filiæ: quibus omnibus studium erit Siculam Arethusam
Celebrare una cum populis, & bellicosum Hieronem.
O Gratiæ Eteocleæ deæ, quæ Minyeum

93. ΣΚΙΠΝΑΙΟΝ δὲ ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ πνέφας πεποίηται. πολὺ γὰρ ζῷόν ἐστι βραδυκίνητον.

94. ΝΕΙΟΙ. τετέτιν οἱ κεχερσωμένοι χῶροι νεάζοιντο πρὸς τὸν σπόρον· τετέτιν, ἀροτριοῖντο. Ἡνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ᾄχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τὰς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ ὅτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τὰς τέττιγας. τὸ δὲ ΔΙΑΣΤΗΣΑΙΝΤΟ, ἀντὶ τοῦ διυφήνειεν.

99. ΣΚΤΘΙΚΟΙΟ. τῷ λεγομένῳ Εὐξείνῳ.

100. ΑΣΦΑΛΤΩ. Ἡρόδοτος· ἰσορῶ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων ὁμολογεῖ.

104. ΕΤΕΟΚΛΕΙΟΙ θυγατέρες. Ετεοκλέης θυγατέρας ἔφη τὰς χάριτας, διὰ τὸ Ετεοκλέα τὸν κτίσαντα πρῶτον ἀποθῦσαι χάρισιν ἐν Ορχομενῷ τῇ Μινυείῳ.

105. ΘΗ-

Ὀρχομενὸν Φιλέοισαν, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν·
Καλλείψω δ' ὐδ' ὔμμε. τὶ γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

105 Orchomenum amatis, inviſum olim Thebanis,
Invocatus ego quidem manſerim: in *domum* vero eorum qui me vocarint,
Confidenter una cum noſtris Muſis veniam:
Nec vos relinquam. Quid enim amabile hominibus, Gratiis
Sine, eſſe poteſt? Utinam ſemper Gratiæ mecum ſint.

105. ΘΗΒΑΙΣ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. ἧττος γὰρ ἀναιρεθέντος τῷ πατρὸς αὐτῷ Κλυμένῳ ὑπὸ Θηβαίων ἦλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως ὑ Ἡρακλῆς τῷ δασμῷ τὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τὺς Ὀρχομενίους.

106. ΑΚΛΗΤΟΣ ΜΙΜΝΟΙΜΙ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλούμενος δὲ, μεθ' ὑμῶν, ὦ χάριτες, καὶ τῶν μουσῶν, πορεύσομαι θαῤῥῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Επτακαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον γέγραπται. Αρατέα δὲ κέχρηται ἐσβολῇ· ὁ δὲ φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίυ τῦ Λάγυ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μύνατος, τὲς χρόνυς τῦ Θεοκρίτυ ἀναβιβάζων εἰς τὸν φιλοπάτορα, τοσύτυ χρόνυ μαχόμενος διασήματι.

ARGUMENTUM
Idyllii XVII.

Ptolemæi Philadelphi Ægyptiorum regis paternum genus celebrans, ab Hercule ipso deducit, & matrem Berenicen laudat. Urbes 33339 imperio ejus subditas numerat. Inde & bellicos apparatus, auri & argenti, aliarumque rerum pretiosarum immensam copiam, in primis vero studium pacis, & regiam munificentiam erga Musarum cultores commemorat.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἕδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν·
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·

LAUDATIO PTOLOMÆI,
Idyllion XVII.

A Jove principium faciamus, & in Jovem desinite Musæ,
Cum præstantissimum Deorum immortalium carmine cœlebramus.
Ex hominibus vero Ptolemæus inter primos commemoretur,
Et postremus & medius: nam is præstantissimus virorum est.
Heroes, qui olim ex semideis extiterunt,
Cum res magnas gessissent, præclaros *sui* cantores nacti sunt:

Ἐκ. Ὁ νῦς. πᾶν, φησι, ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνῦμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίυ ἂν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τῦ ποιήματος.

Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπισταμένος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει παρέοντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τὴ πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων μὲν, οἷος ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἣν κε ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται, παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος Φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντίος δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφίν ταυροφόνοιο

Verum ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Cantu celebrabo: nam hymni ipsorum etiam immortalium ornamentum sunt.
Cum lignator in nemorosam Idam venit,
Circumspicit unde opus incipiat, cum ubique *materiæ* satis sit:
Sic ego, quid primum ediſſeram? nam innumerabilia dicenda sunt,
Quibus superi præstantissimum regem condecoraverunt,
Ab origine parentum. Qualis ad res magnas gerendas erat
Lagides Ptolemæus, cum animo conciperet
Consilium, quod non alii viro in mentem venire potuisset!
Illum & diis pater *Jupiter* æqualem fecit
Immortalibus, & illi domus aurea in Jovis domo, i. *cælo*,
Extructa est. Et prope eum Alexander amicus
Sedem habet, qui Persis gravis deus, & sapiens fuit.
E regione vero Herculis tauricidæ sedes illis

9. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλῶ προκειμένω σκοπῶ πόθεν ἄρξεται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον ἀσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἁπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. Τὸν Πτολεμαῖον τὸν Λαγοῦ φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Αντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23. Καὶ-

Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσιν γεννήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα

Posita est, fabricata ex duro adamante:
Ubi inter alios cœlicolas convivia agitat,
Eximie gaudens nepotum nepotibus,
Quod eis Jupiter ex membris exemit senectam:
Immortales vero vocantur dii, sine pedum usu facti.
Ambobus enim ipsis generis autor est fortis Herculis filius *Hyllus*,
Et ambo numerantur ab ultimo Hercule.
Quare cum Hercules ex epulo rediret satiatus jam
Nectare odorato, ad domum caræ conjugis,
Tunc alteri arcum tradidit, & quæ sub axillis geritur pharetram;
Alteri ferratam clavam signatam nodis.
Illi vero in immortalem thalamum pulchræ Hebes
Arma *ferunt*, ipsumque ducunt progenitorem *suum* Jovis filium.
Qualis vero inter sapientes inclyta Berenice

23. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Αλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ΑΜΦΟΙΝ ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Αλεξάνδρῳ. ΥΠΩΛΕΝΙΟΝ δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

34. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὔδηλος ἦν.

36. ΚΥ.

Ἔπρεπε θηλυτέρης, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαῖνεν λέχος ἐς φιλεούσης.
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν

35 Excellit fœminas, magna gloria parentibus!
Hujus, veneranda filia Diones, quæ Cyprum tenet,
In gremio odorato graciles attrectando immisit manus.
Itaque nullam unquam mulierem viro tantum placuisse ferunt,
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem.
40 Et quidem redamatus est multo plus. Sicque liberis
Confidens suis, committit domum totam,
Cum amans in amantis torum ascendit.
Impiæ vero mulieris animus semper est apud virum alienum:
Et faciles quidem partus sunt, sed liberi neutiquam similes suo patri.
45 Veneranda Venus, excellens forma præ cæteris deabus.
Tibi illa curæ fuit, & tua causa Berenice
Formosa ad Acherontem luctuosum non transivit:
Verum tu ipsam abreptam, priusquam ad rivum perveniret

36. Ἡ Αφροδίτη, φησὶν, αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον, ὅς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Αρσινόην.

46. ΜΕΜΕΛΗΤΟ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

Κυάνεον, καὶ συγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἐὰς δ' ἀπεδάσσαο τιμὰς,
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἥδε βροτοῖς, μαλακὸς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κέφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργείη κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομέναν Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντισὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ μητρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες αὼ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.

Nigrum, & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
Io In templo collocaſti, & proprii honoris participem feciſti.
Quare illa, omnibus propitia mortalibus, faciles quidem amores
Adſpirat, petenti vero faciles curas tribuit.
Argiva nigris oculis (*i. pulchris*) tu bellicoſum Diomedem,
Congreſſa cum Tydeo, peperiſti Calydonium virum.
Sed Thetis ſinuoſa veſte utens, peperit jaculatorem Achillem
Æacidæ Peleo: te vero, ſtrenue Ptolemæe,
Bellicoſo Ptolemæo eximia peperit Berenice.
Et te Cos inſula eduxit infantem, nuper ſuſceptum,
Excipiens a matre, cum primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Filia Antigones gravata doloribus partus:

50. ΑΠΕΔΑΣΣΑΟ. Ἀπεμερίσω τὰς σὰς τιμὰς ἀπένημας αὐτῇ.

52. Τῦτο δὲ ποιῆ, φησιν, ἐπεὶ ἡ Αφροδίτη ἀπαθανατίσασα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡΓΕΙΑΝ. Ἅπτε τὴν τῦ Διομήδες μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἄργυς ἦν, Ἀδράστυ θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Αργία καλυμένη.

54. ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝ. Φησι τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκῆθεν.

58. ΚΟΩΣ. Ὅτι ὁ φιλάδελφος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Αντιγόνης τῆς Κασάνδρυ τῦ Αντιπάτρυ ἀδελφῆς ἐστιδακότος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι ἁρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68. ΤΡΙ-

Ἡ δέ οἱ εὐμενέεσσα παρίστατο, καὶδ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χέρεσσι Φίλησιν,
„Ὄλβιε κῶρε γένοιο· τίοις δέ μὲ τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθεῖο κολώναν,
Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἔβσιν,
Ἴσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.„
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνὸς πᾶ τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε Φιλάσσῃ
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,

Illa vero ipsi benigne adfuit, & per omnia
Membra indolentiam perfudit. Tunc patri similis
Puer amabilis natus est. Cos vero conspicata exclamavit;
Et dixit, manibus caris puerum tenens,
„Nascere beate puer, meque tantum honore afficias, quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et eodem honore afficias montem Triopis,
Parem Dorien sibus vicinis tribuens honorem,
Sicut & rex Apollo coluit Rhenæam.„
Sic insula dicebat: atque ex alto insonuit voce
Ter sub nubibus aquila propitia Jovis avis:
Jovis hoc scilicet signum erat: nam Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: & hic excellens est, quem Deus diligit
Natum jam primum. Multa ipsum felicitas comitatur,

68. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' ὃ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου.

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμιρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπα τοῦ Ἀβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἰάσων φησίν.

70. ΡΗΝΑΙΑΝ. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λητίον ἀλδήσκεσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ἔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλῆς Αἰγύπτε
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βῶλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἑνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀραβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεὶ οἱ νῆες ἄριστα
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Multam vero tenet terram, multumque mare.
Multæ enim & infinitæ regiones, & innumeræ gentes hominum
Segetes augent amplificatas Jovis imbribus:
Verum nulla terra tam multum gignit, quam humilis Ægyptus,
Cum Nilus exundans humidas glebas molliter comminuit.
Neque quisquam tam multas urbes hominum artificum tenet.
Tres enim illi urbium centuriæ extructæ sunt,
Tria insuper millia super triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
In quibus omnibus magnanimus Ptolemæus regnum obtinet.
Et quidem Phœniciæ partem obtinet, atque Arabiæ,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum.
Pamphyliis vero omnibus, & bellicosis Cilicibus
Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
Atque insulis Cycladibus. Nam naves illi optimæ
Per mare navigant: mare enim totum, & terra,
Et fluvii sonori, regno Ptolemæi subjecti sunt.

81. Ὅμῃ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι τριχίλιαι τριάκοντα τρεῖς.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὀλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας.
Τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθεν· λαοὶ δ' ἔργα περισέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηίων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς,
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐσάσατο κώμαις.
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπισάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλῆτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,

Multi vero equites, multique milites ſcutati,
Ære lucenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentia quidem omnes ſuperat reges:
Tantum quotidie opum in divitem congeritur domum
Undecunque. Populi vero curant opus ſuum tranquilli.
Nullus enim hoſtium piſcoſum Nilum invadens,
Pedeſtri exercitu in alienis villis tumultum bellicum ciet:
Neque quiſquam ex navibus velocibus in litus exilit,
Armata manu invadens injuſte boves Ægyptias.
Talis vir latis ſedet in campis
Flavicomus Ptolemæus, qui haſtam vibrare novit:
Cui omnino curæ eſt, ut paterna omnia tueatur,
Sicut regem præſtantem *decet* alia vero acquirit ipſe.
Non tamen abſque uſu in domo opima aurum,
Ceu formicarum opes ſemper jacet laborantium:
Sed multum inde habent inclyta Deorum delubra,

105. ΚΤΕΑΤΙΖΕΤΑΙ. Καρπᾶται ἀφύβως τὰ ἑαυτῆ.

107. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν Ινδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεραέσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσῳ τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπισάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὧι δ' δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μεσσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τὶ δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τᾶτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μύρια τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον πτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων, ὧν θερμὰ κονίη
Στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη,
Μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας ἵσατο νηούς·
Ἐν δ' αὐτὸς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγάς.

Semper eo primitias solvente, præter alia dona,
Multum inde & potentibus datur regibus,
Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
Neque ullus vir sacris certaminibus Bacchi
Prodit, sciens dulcem cantilenam canere,
Cui non dignum arte præmium dederit.
Musarum vero interpretes cantu celebrant Ptolemæum,
Propter beneficentiam. Quid autem præclarius homini contingat
Diviti, quam ut gloriam illustrem inter homines consequatur?
Hoc & Atridis *integrum* manet: illæ autem infinitæ *opes*
Quas capta magna Priami domo acquisiverunt,
Caligine oppressæ alicubi jacent, unde non est amplius reditus.
Solus hic priorum parentum, adhuc calida in pulvere
Transcendens pedum detergit vestigia.
Matri caræ & patri odorata templa condidit.
Inque his ex auro atque ebore ipsos insignes
Statuit, ut omnibus mortalibus sint opilatores.

121. οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικρῆ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128. ΑΥ-

Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς ἔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῦ σέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἐν δὲ λέχος σόρυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας Φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ' ὤναξ Πτολεμαῖε· τέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος ἐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις. ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

Multa vero pinguia exta boum incendit,
Mensibus circumactis in aris rubentibus,
Et ipse & eximia conjux: qua nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier ulnis amplectitur,
Ex animo diligens fratrem atque maritum.
Sic & Deorum sacra connubia contracta sunt,
Quos peperit Rhea regina reges cœli:
Unumque torum sternit Jovi & Junoni ut indormiant,
Iris adhuc virgo, manibus unguento nitentibus *v. purgatis.*
Salve rex Ptolemæe: te ego similiter, sicut alios,
Celebrabo heroas, atque (ut opinor) carmen non aspernandum
Posteris dicam: tu autem virtutem a Jove petito.

128. Πτολεμαίῳ τῷ φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην· ἐπιβουλεύσασαν δὲ ταύτην εὗρων, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κόπτον, ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκίαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ ὡσεποιήσατο αὐτῇ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γενηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ, καὶ γυνὴ αὐτῷ ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XVIII.

Inscribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id est, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai & Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus, & jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant: atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso & sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere, cum sponsa in thalamum duceretur: quod κατακοιμητικὸν vocabant: alterum mane sub aurora canebatur; idque διεγερτικὸν, i.e. excitatorium, vocabatur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,
Εἰδύλλιον ιή.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλονθ' ὑάκινθω κόσμον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ατρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.

HELENAE EPITHALAMION,
IDYLLION XVIII.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum instituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* conclusit
Helenam, cum eam duxisset uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis: atque domus insonuit Hymenæo.

Επιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ελένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δ' ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικὰ, ἅ τινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. τινὰ δ' ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικὰ. τὸν δ' ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

„Οὕτω δὴ πρώιζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ,
Παίδα δ' ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ες Σπάρταν, ὅποι ᾠ ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.
Ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ὠυτός,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Αὼς ἀντέλλοισα τεὸν διέφαινε πρόσωπον,

„Iamne crepusculo obdormivisti, o care sponse?
Nunquid nimis gravia tibi sunt membra? nunquid omniculosus es?
An vero multum adbibisti, cum in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempestive oportebat te *dormire*;
Puellam autem sinere cum *cæteris* puellis apud caram matrem
Ludere usque ad altum diluculum: nam & vesperi, & mane,
Et de anno in annum, hæc tua Menelæe sponsa erit.
Fortunate sponse, bonus tibi quispiam adsternutavit proficiscenti
Ad Spartam, ubi & alii principes *erant*, ut hoc perficeres.
Solus inter semideos Jovem socerum habebis;
Nam filia Jovis tecum sub unum subit stragulum,
Qualis ex mulieribus Græciæ nulla terram calcat.
Certe præclarum quiddam tibi pariet, si matri pepererit simile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem vitæ cursus est,
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater sexaginta puellæ de muliebri juventute?
Ex his nulla vitio caret, si cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum ostendit aspectum

9. ΠΡΩΙΖΑ ἤγουν πρωϊνὸς πρὸ τοῦ δέοντος.

24. ΝΕΟΛΑΙΑ ἐτὶ κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός.

Πότνια νὺξ, ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.
Πιειρὰ μεγάλη ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ, κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ ποκίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἧτριον ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν ἐ κιθάρεν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν εἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γελαθηναῖ.
Ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶτά τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ ἀυξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερᾶν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·

Sacra cum nox *abit*, hyeme candidum ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Valida, procera. Quemadmodum procurrit fulcus in arvo,
Aut in horto cupressus, aut in curru Thessalicus equus:
Sic & rosea Helena Lacedæmoni ornamento fuit.
Nulla in quasillo conglomerat talia opera,
Neque in tela picta majore arte stamen,
Radio intexum, e longis scindit furculis.
Neque sane ulla sic citharam pulsare novit,
Dianam cantu celebrans, & lato pectore Minervam,
Sicut Helena, cujus in oculis omnes amores insunt.
O pulchra, o amabilis puella, tu jam matrona facta es:
Nos autem ad cursum in vere (*vel mane*) & ad folia in pratis nascentia
Ibimus, ut colligamus serta suaviter redolentia,
Sæpe de te cogitantes, o Helena: sicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera desiderant.
Primæ tibi coronam ex humi nascente loto
Nectentes in umbrosa suspendemus platano:

Πράτᾳ δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι ϛαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιϛον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀνγοίη) Δωριϛὶ· Σέβȣ μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί·
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κȣροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίην, Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων ϛέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μή 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ἦ μὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
Accipientes, ſtillabimus ſub umbroſam platanum.
Literæ vero in cortice ſcribentur (ut quis præteriens
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor ſum.
Salve o ſponſa: ſalve felix propter ſocerum ſponſe, *vel gener.*
Latona quidem, Latona juventutis ſuſtentatrix, det vobis
Felicem ſobolem. Venus autem, dea Venus det æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter vero, Saturnides Jupiter divitias durabiles,
Ut a *vobis* nobilibus ad generoſos *liberos veſtros* perveniant.
Dormite in pectora mutuo amorem inſpirantes,
Et deſiderium: expergiſcamini vero ſub auroram: neq; obliviſcamini.
Redibimus & nos mane, ubi primus cantor
E cubili ſuo inſonuerit, ſuſtollens pulchre pennatam cervicem.
Hymen, o Hymenæe, his nuptiis gaudeas.

45. ΕΞ ΟΛΠΙΔΟΣ δὲ ἀντὶ τȣ̃ ἐκ ληκύθȣ. Μενελάȣ δὲ καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης καὶ Ἴολμος. οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ἑρμιόνη.

ARGUMENTUM

IDYLLII XIX.

Cupido dum mel furatur, & alveare diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam parvæ bestiolæ conqueritur. Quæ & ipsum parvulum esse respondet, & tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas plerumque comes est: sicut dictum est,

Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore,
Tincta voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait:

—— Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ!
Χἀ μάτηρ γελάσασα· Τὺ δ' ἐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὡς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς;

FAVORUM FUR,

IDYLLION XIX.

FUrem quondam Amorem infesta punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: extremos vero manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manusque inflabat:
Et terram pulsavit, & exiliit: atque Veneri
Ostendit dolorem: & questus est, quod tam exilis
Bestiola esset apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid? *inquit*, an non tu similis es apibus?
Et cum parvus sis, tamen vulnera tanta facis.

ARGUMENTUM

Idyllii XX.

Paſtor quidam, qui inter ruricolas ſuos eximie pulcher ſibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, inuſitata forma perculſus ad eam acceſſit, & ruſtice cum ea ludere, eamque oſculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores ruſticos deteſtata, a ſe illum rejecit. Conqueritur ergo miſer in hoc Idyllio, de inſigni contumelia, qua affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint. Videtur Poëta perſtringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte ſua quadam protervia tumentes, hæc ut pueriles nugas deriſerunt: ut ſunt aliqui ingenio nimium faſtidioſo ac ſuperbo, quibus nihil pulchrum eſt, niſi quod ipſi judicio ſuo comprobaverint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κ'.

Ἔ Γυίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καὶ μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· Ἐξέ' ἀπ' ἐμεῖο.
„Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι; τάλαν, ἃ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἁπτυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἀγρικὰ παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίτην.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

BUBULCUS,

Idyllion XX.

EUnica me deriſit, cum ipſam vellem ſuaviter oſculari:
Et mihi convicians hæc dixit: Abi in malam rem a me.
„Bubulcus quum ſis, vis me oſculari miſer? non didici
More ruſtico oſculari, verum urbana labra premere.
Non tu meum pulchrum os oſculatus fueris, ne quidem per ſomnium.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quam ruſtice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba proferis!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæſariem!
Labra tibi ſunt *velut* ægroto, manus ſunt nigræ,

Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.„
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυχθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξοβλεποῖσα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσας.
Χἁ μὲν ἔβα με λυποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· ἢ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος.
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ' ἄῤ ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ.

10 Et male oles. Fuge hinc a me, ne me contamines.„
Hæc locuta, ter in suum despuit sinum,
Et me a capite ad pedes usque continue aspexit,
Labris mussitans, & oculis oblique aspiciens.
Atque admodum propter formam lasciviebat, & ore diducto
15 Ac fastuose me derisit. Mihi autem statim exæstuavit sanguis,
Et corpore rubefactus sum præ dolore, sicut rosa a rore.
Atque illa quidem me relicto abiit; fero autem in pectore iram,
Quod me tam elegantem fœda meretrix irrisit.
Vos pastores verum mihi dicite: nonne sum pulcher?
20 Num quis me subito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius emicabat grata quædam forma
Sicut hedera circa arboris stirpem, meamque ornabat barbam:
Capilli autem velut apium circum tempora fusi erant:
Et frons alba splendebat supra nigra supercilia.
25 Oculi mihi erant multo venustiores quam Minervæ.
Os etiam lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quam favi,

Dulce

Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀσυκά μ' ἐκ' ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' ἐ ποταπύει.
Χὠ καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βάτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φύλασσε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; ὁ βωκόλος; ὅν τε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν, ἀπ' ἐλύμπω τε μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ὁμὰ παιδὶ κάθευδε;
Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκώλον· ἐχὶ δὲ καὶ τύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βώκολον ἐκ ἐφίλασεν,
Ἃ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἃ δὲ Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄσυ,
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Dulce meum carmen est, & cum fistula modulor,
Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnesque me amant: urbanæ vero me non amarunt;
Verum propterea quod bubulcus sum, prætereunt, nec unquam audiunt
Quomodo formosus Bacchus in vallibus vitulam pascit:
Neque sciunt quod Venus amore bubulci insanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipsumque Adonidem
In sylvis amavit; & in sylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna
Boves pascentem amavit, deque cœlo descendens
In Latmium saltum venit, & una cum puero cubuit.
Et tu Rhea deploras bubulcum: nonne & tu
O Jupiter propter puerum boves pascentem ipse erraſti?
Eunica vero sola bubulcum suo amore non est dignata,
Cybele *scilicet* melior, & Venere, & Luna.
Neque amplius tu Venus amabilem illum *Adonidem* in urbe,
Neque in monte ames, verum sola per noctem dormias.

ARGU-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXI.

Monet hoc Idyllion ut sua quisque sorte contentus vivat: & sub imagine somnii de aureo pisce, vanas hominum spes ac cupiditates venustissime depingit. Nam quum piscatores duo sub noctem ad capturam piscium domo exissent, ac in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum somniat se grandem aureum piscem cepisse. Ingenti gaudio affectus jurat in somnis, nunquam se amplius piscibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo pisce in otio & luxu posthac suaviter victurum. Mane quum aureus ille pisces & spes ipsa avolasset, neque esset experrecto unde victitaret, nisi & ipse & uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitus, & contra quam juraverat in somnis, ad consuetos labores redire cogitur. Apparet Theocritum Ægyptiis suis, apud quos fuit, hanc fabulam cecinisse: qui quum plerique essent piscatores, atque homines otio diditi, ad laborem non facile nisi inopia & necessitate perpelli poterant: nec faciebant officium donec esset unde victitarent.

Ἁ ΑΙΕΙΣ,

Εἰδύλλιον κά.

Ἀπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακὰ παρέχοντι μέριμναι.
Κἢν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Ἀἰρνίδιον θορυβεῦσιν ἐπισάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

PISCATORES,

IDYLLION XXI.

PAupertas, o Diophante, sola excitat artes,
Ipsa laboris magistra est: neque enim dormire
Viros operarios improbæ curæ sinunt.
Et cum brevi noctis tempore quis attigit somnum,
Subito obturbant instantes curæ.
Piscium venatores una duo cubabant senes,
Cum stravissent aridam algam sub textili tugurio,
Inclinari ad parietem foliaceum: prope vero apud ipsos

Posita

Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ χοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶά τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ἕτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' ἃ χύτραν εἶχ', ἃ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνοις. ἃ γὰρ πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὴν
Θλιβομένα καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
A. Ψεύδοντο, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κἀδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἰνύκτες ἔχοντι;
B. Ἀσφάλιον μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. ἃ γὰρ ὁ καιρὸς

Posita erant manuum exercitia, calathisci,
Arundines, hami, & algosa retia,
Funiculi *ex setis equinis:* sagenæ gibbosæ, & viminei labyrinthi, *i. nasse*,
Laquei, & pellis, & vetusta super phalangas cymba,
Sub capite storea brevis, vestes, pilea.
Hic erat piscatoribus omnis labor, hæ divitiæ:
Nullus ollam habebat, nec canem: omnia *hæc* eximia
Omnia ejus venationis videbantur: paupertas ipsis amica *erat*.
Neque ullus aderat vicinus: verum undecunque ad ipsam
Afflictam casulam suaviter adnatabat mare.
Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ,
Cum piscatores excitabat amicus labor: e palpebris autem
Somnum excutiens, hoc animis suis incitabant carmen.
Asph. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æstate breves esse, quando dies longos affert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi somnia, necdum tamen aurora *est*.
Nunquid deceptus sum? quid hoc rei est? moram noctes trahunt?
Hosp. Asphalion, accusas pulchram æstatem: non enim tempus

Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἦ ῥ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῷ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὼνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. ἔτος ἄριστος
Ἐσὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐσι παρ' ᾧ νῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐσι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Αἰόνος ἐν ψάμμῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τόδ' ἔχειν. Β. Λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ.
Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις

Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Cura excutiens, longam tibi noctem efficit.
Aſph. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe expertem,
Ut ſicut piſcium prædam, ita & ſomnia omnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio. Ille optimus
Eſt ſomniorum judex, in quo mens eſt, quæ doceat ipſum.
Nam alioqui & otium eſt. Quid enim faciat aliquis
Jacens in foliis ad mare, neque dormiens
Facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *Hoſp.* Dic mihi noctis
Viſionem, & omnia narrans tuo indica amico.
Aſph. Veſpere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram multo cibo repletus: nam cum cœnaremus ſero,
Si meminiſti, ventri parcebamus) videbam me ipſum
In rupe conantem *piſces capere*. Sedens autem obſervabam
Piſces: ex arundine vero *ſuſpenſam* fallacem quatiebam eſcam.
Et unus ex grandibus appetivit: nam & in ſomnis

Omnis

Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.
Χὠ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τᾷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενα περικλώμενον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις;
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, ἦρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. καὶ ὁ φεύγοντος ἔτεινε.
Ἧνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ σῆμα,
Μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ πεφιλαμένος ἰχθύς;
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πείσῃρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ' ἐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγεσ πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με καὶξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρεισδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, δαῤῥῶ.

45 Omnis canis offam auguratur: *sic* & ego pisces.
Et ille quidem hamo adhærescebat, & fluebat sanguis:
Et arundinem tenebam curvatam a motu
Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro.
50 Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? *inquam.*
Et pungeris graviter. Et cum non fugeret, extendi *manum:*
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compoſitum, Metus autem *me* tenebat,
Ne forte Neptuno dilectus eſſet piſcis,
55 Aut forte cæruleæ theſaurus Amphitrites.
Placide vero ego ipſum ab hamo ſolvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret;
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me poſthac in mari non amplius poſiturum eſſe pedem,
60 Sed in terra manſurum, & auro dominaturum.
Hæc me excitarunt: tu vero hoſpes ad id quod reſtat intende
Mentem: nam juramentum timeo, quod juravi.

Β. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· ἐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσα δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει, τὸν σάρκινον ἰχθύν·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Hesp. At tu ne verearis: non enim juraſti: nam neque piſcem
Aureum vidiſti, aut nactus es: *tales* autem viſiones ſimiles ſunt mendaciis.
Nam ſi vigilans, nec dormiens, tu loca illa perquiras,
Tum ſpes ſomniorum carneum piſcem requiret:
Ne tu moriaris fame, licet in aureis ſomniis, *h. e. aurum ſomnians.*

ARGV-

ARGUMENTUM

Idyllii XXII.

Pugnam inter Pollucem & Amycum Rebryciorum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis, & arte pugilum superaret omnes, crudelem tulit legem: Ne quis hospes, qui ea loca adiisset, inde discederet, quin prius secum cæstu decertaret. Ac cum ita multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, secum decertare cogit; a quo & victus est.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα καὶ Φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κέρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίδες δύ' ἀδελφὲς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῇ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ ἠρανὲ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,

GEMINI,

Idyllion XXII.

Hymno celebramus Jovis ægiochi Ledæque filios,
Castorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis loris, *i. cæstibus.*
Canimus bis terque masculos filios
Filiæ Thestii (*i. Ledæ*) Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum servatores in *acie* novaculæ jam existentium,
Et equorum turbatorum in cruento *hominum* cœtu:
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Astra implorantes, in graves inciderunt ventorum flatus:
Qui a puppi ipsarum extollentes ingentem undam,

Aut

Ἦ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστῳ,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἅρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλαδέντα· πολὺς δ' ἐξ ἀρανῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νῆας
Αὐτοῖσι ναύταισιν ἐϊσμένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάναι
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ἄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισαὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιόσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,

Aut etiam a prora, aut unde cuique libet *ventorum*,
In cavam *navem* infuderunt, ruperuntque latera
Utraque; pendent autem cum velo instrumenta omnia,
Temere disrupta: plurimus vero e cœlo imber
Sub noctem subsequens: cum fremitu resonat amplum mare
Pulsatum *ventorumque* flatibus & valida grandine.
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naves,
Una cum ipsis nautis, qui se morituros esse putabant:
Statim vero venti desinunt, & mitis tranquillitas *oritur*
Per mare, nebulæque diffugere aliæ alio:
Et rursum apparent ursæ, atque inter medios asinos obscurum
Præsepe, significans ad navigationem serena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, o amici ambo,
Equites, citharistæ, pugiles, cantores.
Utrum de Castore prius, an de Polluce incipiam canere?
Utrosque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
Ipsa quidem cum effugisset petras in unum concurrentes
Argo, & nivosi sævum os Ponti,

Ad

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ ἶνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὑράς τ' ἐσόρνυντο, πυρεΐά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάσωρ δ' αἰολόπωλος ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄμμοι κρυσταίλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδαίλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λευκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίοις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος ἄατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Ad Bebrycas pervenit, Deorum caros liberos vehens, *i. heroas*;
Ibi unam multi per scalam, ex utrisque
Navis parietibus viri descendebant ex nave Jasonia.
Egressi autem in litus profundum, & ventosam *maris* oram,
Toros sternebant: & vasa quæ ad ignem ponerent, manibus versabant.
Castor autem eques, & fuscus Pollux,
Ambo in solitudine vagabantur, deerrantes a sociis.
Copiosam autem & immensam in monte spectantes silvam,
Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe,
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes crystallo & argento similes erant
Ex imo fundo *scaturientes*. Sublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, plantanique & frondosæ cupressi,
Floresque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Qui sub finem veris vigent in pratis.
Ibi vir immanis sedem habens, sub dio manebat,
Sævus aspectu, cui duris cæstibus aures erant fractæ:
Pectus eminebat rotundum instar globi, & latum dorsum,

Carne

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
Ἐν δὲ μύες τερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔστασαν, ἤυτε πέτροι ὀλοότροχοι, ἅς τε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀυχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
Π. Χαῖρε ξεῖνε, ὅς τ' ἐσσὶ· τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;
Α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τὲς μήποτ' ὀπωπὰς;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
Α. Θαρσέω· κἠκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.
Α. Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. Ἐλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτε σὺ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαιμόνι', ὅδ' ἂν τῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
Α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένας χείλεα τέρσει.

Carne ferrea, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi.
In validis autem brachiis muſculi ſub ſummo humero
Extabant, ſeu ſcopuli rotundi, quos volvens
Torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus.
A dorſo vero & collo pendebat
Pellis leonis, ab extremis ſuſpenſa pedibus.
Eum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur:
Poll. Salve hoſpes, quicunque es: quinam ſunt homines, quorum hic eſt locus?
Am. Quomodo ſalvus ſim, cum videam homines, quos nunquam vidi?
Poll. Bono animo ſis: neque injuſtos, neque ex injuſtis natos te videre exiſtima.
Am. Bono ſum animo: neque a te hoc me diſcere oportet.
Poll. Ferox es, & ad omnia iracundus, & ſuperbus.
Am. Talis ſum qualem *me* vides: attamen tuam non calco, *ſ. terram.*
Poll. Venias, & dona adeptus hoſpitalia rurſum domum redeas.
Am. Neque tu me hoſpitio accipias: quæque a me accipienda, ea non ſunt in promptu.
Poll. Age o bone, an non concedes de hac aqua bibere?
Am. Scies, cum tibi ſitis remiſſa labra cruciabit.

Π. Ἄργυρος, ἢ τὶς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
Α. Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.
Π. Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θέων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθά;
Α. Πυξ διατεινάμενος σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τὶς γὰρ ὅτῳ χεῖράς καὶ ἐμὰς συνερείσω ἱμάντας;
Α. Ἐγγύς. ὁρᾷς ἁ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἔτοιμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
Α. Εἴτ' ἦν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι,
Γενόμεθ', ἢ κἄλλῳ γε μαχεσσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους,
Κόχλῳ φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ νηὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ἦν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακρὰς εἵλιξαν ἱμάντας,

Pollux. Argento, aut quæ sit merces, dicas, qua tibi persuadeamus.

65 *Amyc.* Unus contra unum manus attolle, adversus virum consistens

Pugil, aut etiam pedibus figens crùs: oculos vero rectos

Pugilice intendens, vestræ ne parcito arti.

Poll. Quis ille est cum quo manibus & meis confligam cæstibus?

Am. Prope vides: non imbellis existens vocabitur pugil.

70 *Poll.* An & præmium adest pro quo decertabimus ambo?

Am. Tuus ego, tu vero meus vocabere, si prævaleam.

Poll. Avium rubri-cristium talia sunt prœlia.

Am. Sive avibus similes, sive leonibus

Simus, non aliud certabimus ob præmium.

75 Dixit sane Amycus, & cava concha accepta insonuit.

Tunc celeriter convenerunt sub umbrosam platanum,

Concha inflata, Bebryces semper comam alentes.

Sic & heroas abiens evocavit omnes

Magnesia e navi præstans in pugna Castor.

80 Illi igitur cum spiris munivissent bubulis

Manus, & circum membra innexuissent longa lora,

Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρὶν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἄπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τῷ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλον περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων· ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀρισῆες κελάδησαν,

In medium congressi sunt, cædem sibi muto spirantes.
Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit,
Uter post tergum acciperet lumen solis:
Sed solertia virum ingentem antevertisti, o Pollux:
Feriebatur vero *solis* radiis totus Amyci vultus.
At ipse animo iratus, pergebat ultra,
Manibus ictum dirigens: hujus autem summam percussit genam
Tyndarides irruentis. Commotus est autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit: & multum incumbebat, inclinans se
In terram. Bebryces vero acclamabant; ex altera autem parte
Heroës fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipsum obruens superaret
In loco angusto vir Tityo (*Terræ filio*) similis.
At ille hinc & inde instans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem existentem.
At ille stabat plagis ebrius, & expuebat sanguinem
Cruentum: principes vero omnes exclamaverunt,

Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὃ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη·
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ πάσσονα γυῖα
Ἰπτομένου φορέεσκε πόνου, χρὼς ᾔδετ' ἀμείνων·
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν;
Εἰπὲ θεὰ· σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

Ut ulcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi vero in tumido vultu arctiores fiebant.
Illum quidem princeps conturbabat frustra manus protendens
Undique: verum cum ipsum deficere sensit,
Supra medium nasum inter supercilia impegit ictum,
Totamque avulsit frontem usque ad os. At ille sauciatus,
Supinus in foliis virentibus extensus jacuit.
Ibi pugna aspera iterum excitata est, cum se iterum erexisset.
Nam mutuo se vulnerabant duris cædentes cæstibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bebrycum: sed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem sudore subsidebat; & e magno
Viro mox parvus factus est. At *s. Pollux*, firmiora membra
Laborem sustinens ferebat, & colore *fiebat* melior.
Quomodo tandem Jovis filius voracem virum dejecit,
Dic Dea: tu enim nosti: ego vero aliorum interpres,
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.

Ἦ τοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· σιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ σόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαιεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρηΐδα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτῳ χεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ἐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησάς μοι, ἄναξ· σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω

Scilicet ille magnum aliquod opus facere cupiens,
Sinistra sinistram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans; altera vero subiens
Dextro extulit a latere latam manum.
Et *forte* assecutus læsisset Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & insuper forti manu
Percussit sub lævum tempus, & invasit humerum:
Effusus autem est statim ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistra vero percussit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione lædebat faciem,
Donec contudit genas: totus vero *stratus* humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, pugnæ renuntians.
Ambas simul manus, quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Patrem suum Neptunum e mari invocans,
Quod nunquam amplius hospitibus volens molestus foret.
Et tu quidem o Princeps jam mihi hymno celebratus es: sed & te o Castor canam,

Tyndarida,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace *loricate.*

ALTERA PARS HVJVS IDYLLII.

Continet monomachiam Caſtoris & Lyncei: cujus certaminis hæc cauſa fuit. Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben ac Talaïram, Lynceo & Idæ fratribus deſponſatas. Sponſi eas bello repetiverunt: in quo bello Caſtor a Lynceo occiſus eſt, & Pollux Lyncea interemit: fuiſſetque & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Sic referuntur hæc ab Ovidio, in fine quinti Faſtorum. Theocritus hic aliter narrat. ait enim Lyncea a Caſtore occiſum, & Idam fulmine a Jove interfectum.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω Φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώ γε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένω Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἀύσας·

Δαιμόνιοι, τὶ μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἦ ὑμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδωκε θύγατρας;
Ἠοῖσδε πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος ἔτος ἐν ὅρκῳ.

DUO Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hoc duos
Celeriter perſequebantur duo fratres, filii Apharei,
Sponſi futuri, Lynceus & robuſtus Idas.
Verum ut ad tumulum perveneruntmortui Apharei,
E curribus ſimul omnes congreſſi ſunt,
Haſtis & cavis muniti ſcutis.
Lynceus autem dixit e galea alte ſuſclamans:
Infelices, cur pugnam apperitis? Quid propter ſponſas
Alienis moleſti eſtis, & ſtricti ſunt in manibus enſes?
Nobis certe Leucippus ſuas deſpondit filias
Has longe prioribus: nobis hæ nuptiæ juramento confirmatæ ſunt;

Voſque

Ὑμεῖς δ' ἐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψαθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τᾶς εἶπα, καὶ ἐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ ὅτω φίλοι ἄνδρες ἀριζήεσσιν ἔοικε
Μαζεύειν ἀλόχως, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἦλις,
Ἀρκαδίη τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, ἔτε φυῆς ἐπιδευέες, ἔτε νόοιο·
Τάων ἐυμαρὲς ὔμμιν ἀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βάλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
Ὑμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τᾶτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.

Vosque non decenter in alienos toros,
Bovesque & mulos & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertistis, & nuptias furati estis muneribus.
Certe sæpe vobis coram ambobus
Ipse ego hæc dixi, etsi non verbosus sim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus sponsi jam sunt parati.
Lata est Sparta, lata equestris Elis,
Et Arcadia pecorosa, & civitates Achivorum,
Messeneque & Argos, & tota Sisyphia ora maritima;
Ubi puellæ sub parentum suorum *cura* aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenio.
Ex illis facile erit vobis ducere quascunque volueritis.
Nam bonis multi volent soceri esse:
Vos autem inter omnes excellentes heroës estis,
Et patres vestri, & a majoribus omne paternum genus.
Verum amici has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes.

Liceb[illegible]

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ὑμὸς, κρατερὸς Πολυδεύκης,
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένης ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροις λείπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὤλλοι πάντες ἐϋφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας·
Τώσδ' ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν·
Τὰ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν·

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit
Flatus venti auferens, neque gratia secuta est sermonem:
Vos enim immites & sævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre estis.
Sin autem vobis animus bellum cupit, & sanguine oportet,
Prœlio ancipiti conserto, odia dirimere;
Idas quidem, & consanguineus meus fortis Pollux,
Manus inimicas continebunt a pugna:
Nos duo vero, ego & Castor, prœlio decertabimus,
Minores natu existentes: neque parentibus nimium luctum
Nostris relinquemus: satis est mortuus una ex domo
Unus: verum cæteri omnes amicos lætitia afficient,
Sponsi pro mortuis; ducent autem virgines
Hasce: modico malo par est magnum dissidium dirimere.
Dixit: ea vero Deus non irrita facturus erat,
Ibi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate præstabant: verum Lynceus in medium processit,
Quatiens fortem hastam sub orbe summo scuti.

Eodem

Ὡς δ' αὔτως Κάστωρ ἐτινάξατο δάρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πρώτισα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων ἤ πᾳ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δωρὶ ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' ὃ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τᾧ μὲν ἄκραν ἐκόλοσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὥρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀϊδρῶν.
Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῷ· ἔγκατα δ' ἔσω

185 Eodem modo & Castor quatiebat hastæ cuspidem
Fortis: utrique vero cristæ in cono galeæ nutabant.
Hastas quidem primum dirigentes laborabant
Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam videret.
Verum extremitates, priusquam quenquam læsissent,
190 Hastarum frangebantur, cum in duris scutis fixæ essent.
Illi vero enses e vaginis stringentes, rursum cædem
Sibi mutuo struebant, neque ulla pugnæ remissio fiebat.
Multum in scutum latum & comantem galeam
Castor, multum etiam percussit acribus oculis Lynceus
195 Illius scutum, rubram vero ad cristam usque gladii acies pervenit.
Hujus quidem summam mutilavit manum in lævo genu
Acutum ensem ferentis cedens pede Castor
Sinistro: ille vero ictus abjecit ensem, & statim ad fugiendum
Incitabatur ad patris sepulchrum, ubi fortis Idas
200 Reclinatus spectabat pugnam intestinam virorum.
Sed irruens, latum ensem penitus adegit
Tyndarides, per ilia & umbilicum: intestina vero intus
Ferrum

Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, καὶδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν ἠδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ
Παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἡ γὰρ ὃ γε τάλαν Ἀφαρηΐς ἐξανέχεσαν
Τύμβω ἀναβρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὸν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ἐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἰλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·

Ferrum ſtatim disjecit. Ille vero humi ſtratus jacebat
Lynceus, oculoſque illi gravis invaſit ſomnus.
Neque ſane alterum etiam in domo vidit paterna
Ex illis Laocoosſa gratas nuptias perficientem.
Certe enim ille columnam, quæ in Apharei extabat
Sepulchro, erutam celeriter Meſſenius Idas
Jacere volebat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibusque illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſumque flammeo combuſſit fulmine,
Sic cum Tyndaridis pugnare haud leve eſt.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forti nati.
Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes Poëtæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Trojam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, o reges, gloriam peperit Chius vates, *id eſt, Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami,
& naves Græcorum,
Et prœlia Iliaca, & Achillem turrim belli,

Ὑμῖν αὖ κἀγὼ λιγεᾶν μειλίγματα μασῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχεσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὕπαρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

Vobis autem & ego suaviter canentium lenimina Musarum, Qualia ipsæ præbent, & ut domus nostræ facultas est, Talia fero. Carmen autem diis pulcherrimus honor est.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXIII.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum & inhumanum adolescentem amabat; a quo cum contemptus esset, ipse sibi mortem conscivit. Et adolescens quoque paulo post interiit, statuæ cujusdam ruina oppressus. Simile argumentum est secundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum est. Traditur vero hic doctrina, quod nemo debet superbire propter formam: quia id bonum fragile est, & fugacissimum, & juxta dictum Poëtæ,

Forma bonum fragile est: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, & spatio carpitur ipsa suo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἐΰ ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἄμερον εἶχε,
Κοὐκ ἤδει τὸν ἔρωτα τίς ἦν θεὸς, ἢ λίνα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ καὶν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.

AMATOR, vel INFELIX AMATOR,

IDYLLION XXIII.

VIR quidam valde amori deditus crudelem amabat adolescentem, Forma quidem bona, sed moribus nequaquam similibus *præditum*. Oderat amantem, nec quicquam mansuetudinis habebat: Nec norat Amorem qualis esset Deus, quales arcus Manibus tenet, quomodo acerba tela in adolescentes conjicit. Ubique vero & in verbis & in congressibus ferus.

Neque

Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ἢν ἀμάρυγμα
Χείλεος, ἢν ὄσσων λιπαρὸν σέλας, ἢ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, ἢχὶ φίλαμα τὸ κεφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγὸς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτὸν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον. ἦ κεν ἀνάγκᾳ,
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἄπο χρὼς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ ὅτως
Ἦ καλός· ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον ἢν ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. ὅτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·

Ἄγριε παῖ καὶ συγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. ἢν ἔτι πάρ σε,
Κῶρε, θέω λύπης τεθολωμένος· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος.

Neque ullum flammæ solatium erat, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roseæ genæ,
Non oratio, non osculum lenien amorem:
Sed veluti fera silvestris, *quæ* observant venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem: fæva illi erant
Labra, & oculi torvum aspiciebant: inerat his truculentia,
Atque bili facies respondebat: fugiebat inde color,
Contumelia ex iracundia circumfusus erat. Attamen etiam sic,
Pulcher erat: ira magis incitabatur amator.

Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed flevit accedens tristem domum,
Et osculatus est limen: ac sic extulit vocem:
Sæve puer, & tristis alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum. Non enim amplius te,
Puer, volo molestia afficere iratum: sed abeo
Quo tu me adjudicasti; ubi fama est esse viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivio:

Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει.
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν ἠαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί, μαραίνεται δ' ἀνίκα πίπτη.
Ἁ δὲ χιὼν λευκά, καὶ τάκεται δ' ἀνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κᾆν τᾶτο πανύσατον ἀδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρέλθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῶ χοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Κᾆν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴ σε διαλλάξας μ' ἐφίλασας.

Quam etiam si totam ori admovens exhauriam,
Nec sic quidem restinxero meum desiderium. Jam vero Vale
Tuis vestibulis denuncio. Scio quid futurum sit:
Et rosa pulchra est, & tempus eam contabefacit:
Et viola pulchra est in vere, & statim senescit.
Candidum est lilium, tabescit vero cum decidit;
Et nix candida est, & liquitur cum concreverit.
Et forma puerilis pulchra est, sed brevi tempore durat.
Veniet tempus illud, cum & tu amabis,
Cum corde tosto amare flebis.
Sed tu puer saltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egressus suspensum in foribus
Hisce tuis videris, ne me miserum prætereas:
Consiste autem & modicum lacrimare: libans vero lacrymam,
Solve a laqueo me, & circumda a membris tuis
Vestimenta, & tege me: & postremum me osculare:
Saltem & mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non possum revivisscere, etsi mutatus me obsculaberis.

Tumulum

Χῶμα δέ μευ κοίλε, τὸ δ' ἐμεῦ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἢν ἀπίκῃ τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον· Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἦν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο· Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι τίχοισι χαράξω,

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΝΕΝ, ΟΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ,

ἈΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ὣδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων ἐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτέ τ' ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν χοινῖδα· βρόχον δ' ἐνέβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδός, ἦδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· ἦδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, ὃ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λωτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦλθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Εἴσατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα. τῶ δ' ἐφύπερθεν
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Tumulum vero mihi excavato, qui meum tegat amorem.
Cumque abieris, ter mihi istud acclama: O amice jaces.
Si voles, & hoc adde; Bonus mihi periit sodalis.
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo:
HUNC AMOR OCCIDIT, VIATOR, NE TRANSEAS,
SED CONSISTENS HOC DICITO, CRUDELEM HABUIT SOCIUM.
Sic locutus, accedit lapidem: & erigens ad parietem,
Usque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo, *f. limine*,
Exilem funiculum, laqueumque injecit collo,
Et sedem devolvit a pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio suo suspensum: neque delenitus est
Animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuo
Vestimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum venit quem læserat: nam lapidea
Stabat ex basi Cupido; *eminens* supra aquas.
Exiliit simulacrum, & improbum occidit adolescentem:

Fluxit

Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάιχετο φωνά·

Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.

Στέργετε δ' ὔμμες, ἄϊτες· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Fluxit sanguis purpureus: pueri autem emergebat vox: Valete amantes: nam qui oderat interfectus est. Vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

ARGUMENTUM
IDYLLII XXIV.

Hoc Idyllion totum est διηγηματικόν. Primum enim commemorat, quemodo Hercules puer decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos a Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus præceptoribus Hercules quaque in arte usus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo vero Musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, & rei militaris scientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, sine præciso, habemus: sicut & sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est vero inprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros, Herculem atque Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: & precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, & jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. Est vero imago futurorum præstantium virorum, & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma prima vitæ exordia sumpserunt. Quod autem Hercules decem mensium puer dracones elidit, significatur mature eminere eam, quæ futura sit eximia virtus. Hoc Idyllion Moscho aut Bioni tribuunt nonnulli.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.
Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ὁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

HERCULISCUS,
IDYLLION XXIV.

Herculem, cum jam decem menses natus esset, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Cum

Ἀμφοτέρους λέσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάᾳ
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
Ἅπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα·
Ὄλβιοι εὐνάξαισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Ὡς φαμένα δίασε σάκος μέγα· τὼς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἄμος δὲ τρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος,
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
Τᾷμοσι δ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὧρσεν ἐπὶ πλατὺν ἀδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἶκε· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,

Cum ambos laviſſet, & lacte repleviſſet,
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens vero mulier puerorum capita, ſic dixit:
Dormite pueri mei dulcem & excitabilem ſomnum:
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, & felices auroram conſequamini.
Sic locuta, movit ſcutum grande: illos autem occupavit ſomnus.
Cum vero media nocte urſa ad occaſum vertitur,
Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum;
Tunc horrenda monſtra duo inſidioſa Juno,
Cæruleis horrentes ſpiris dracones,
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt cavæ poſtes januæ
Domus; minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi vero provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Tunc

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἦ τοι οὐ εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλᾳ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης. ἄλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
Ἡρακλέης· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδε
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῷ ἀναγκαίῃ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ἄνσαθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνσα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί πε οἵδε τε τοῖχοι

Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ cari pueri: lux autem domo extitit.
Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
Super cavum scutum, & obscœnos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando disjecit læna,
Fugere cupiens: alter autem adversis hærebat manibus
Hercules, amboſque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena sedem habent
Perniciosis serpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem spiris volvebantur circum puerum
Tarde genitum, lactentem, nec sub nutrice unquam vagientem.
Mox vero rursus *spiras* solverunt, cum defatigati essent spinis *dorsi*,
Vinculi violenti conantes solutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergefacta est;
Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidolosus:
Surge, neque pedibus tuis sandalia subjicias.
Audisne filiorum minor natu quam clamat?
Non sentis quod nocte intempesta adhuc hi parietes

Omnes

Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρῃ οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἦτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
Κεφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄερα πασσὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
Οἵσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ, σιβαρῶς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ἄνσατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτει.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδον' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἕρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάϊλετο δ' ὑψόθι χαίρων

Omnes collucent, cum nondum
sit clara aurora?
Aliquid mihi novi est in domo,
est, care vir.
Sic ait: ille vero e lecto descen-
dit, conjugi obtemperans,
Affabrefactum ad ensem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini a clavo semper suspensus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans altera manu vaginam,
magnum e loto opus.
Amplus autem thalamus rursum
caligine repletus est.
Tunc famulos clamore vocavit,
gravem somnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem e
foco arreptum,
Famuli mei; & firma januarum
removete repagula.
Surgite famuli operum patientes.
Sic ipse clamabat:
Illi vero statim aderant una cum
lychnis ardentibus
Famuli: & domus, cum pro se
quisque festinaret, repleta est.
Sane ut viderunt Herculum parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Constrictim, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehensos* porrigebat, & alte exiliebat gaudens

Κωροσύνᾳ· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.

Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενός ἐμε κρύπτε. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα

Pueriliter: cumque risu ad pedes abjecit
Patris sui, morte sopita horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjecit gremium,
Exanimatum metu biliosum Iphiclum.
Amphitryo vero alterum sub agninam posuit lænam
Puerum, & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant.
Tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem
Alcmena cum vocasset, portentum exposuit recens:
Et ipsum respondere, quid eventurum esset,
Jussit: Et ne si quid (*inquit*) Dii adversi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere possunt
Homines, id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride: admodum sapientem te doceo.
Sic locuta est regina: ille autem tali modo respondit:
Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine Persei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaïades, mollia fila inter genua

Manibus

Χαρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστὶ σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἠρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως.
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθες· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσαν δὴ τᾶτ' ἄμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκτον ἔσω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τῷδ' ἀγρίησιν ἐπὶ χίζησι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,

75 Manibus verſabunt, extremo veſpere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus lato pectore heros:
A quo & belluæ omnes, & alii viri ſuperabuntur.
80 Illi in fatis eſt, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: & pyra Trachinea quicquid illi mortale eſt abſumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monſtra ſpeluncis occulta, ut puerum lædrent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in ſuo luſtro
85 Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet.
Verum Domina, vide ut ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri,
Vel rubi, vel vento agitatum ſiccum acherdum:
In ſilveſtribus hiſce lignis ſectis combure hos dracones
90 Media nocte, quando puerum tuum occidere ipſi volebant.
Sub auroram vero aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερθύριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιβρέπειν ἐστεμμένον ἁβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιβρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήτας ἐλεφάντινον ἅρμα δίφρου
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ μητρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείῳ κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρος μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροτρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκτα

In petras præruptas, in ventum
secundum: ſtatimque redeat,
Non reſpectans: & puro luſtrate
domum ſulphure
Primum, deinde ſale mixta (ut
conſuetum eſt)
Ramoque virenti coronata, aſper-
gite pura aqua.
Jovi autem mactate ſupremo ma-
ſculum porcum,
Ut hoſtibus *veſtris* ſemper ſupe-
riores ſitis.
Dixit, & recedens ad eburneum
currum abiit
Tireſias, etſi multis annis gra-
vis erat.
Hercules vero apud matrem, ſicut
tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Am-
phitryonis.
Literas quidem puerum ſenex do-
cuit Linus,
Filius Apollinis, procurator dili-
gens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, & cer-
tum eſſe ſagittæ jaculatorem,
Eurytus a majoribus amplis locu-
ples arvis.
Sed cantorem eum fecit, & am-
bas manus formavit
In buxea cithara Philammonides
Eumolpus.
Quomodo vero a cruribus podi-
cem invertentes ex Argo viri
Seſe muto luctando ſupplan-
tant, & quomodo pugiles

Sævi

Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἄ, τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες.
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν ᾧδ' ἂν τηλόθι λέυσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀάγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ δέλυσαν ἱμάντας.
Δόρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ἐρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν·
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάτω ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθὼν,
Ὀππόκα κλῆρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς

Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus a filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conspectum
Audacter quis sustinuit, pugnantis in certamine:
Tale supercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tuto flectendo in rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri,
Amphitryo filium suum amans docuit
Ipse: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus,
In equestri Argo preciosa munera: & illli nunquam fracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetustate lora soluta habebant.
At *quomodo* hasta directa, tergo sub scutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera sustineret,
Instrueretque aciem, atque insidias disponeret,
Hostes aggrediens, & equites hortaretur,
Ca or eques docuit, quum profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus

Tenebat,

Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' ὃ τις ὁμοῖος ἐν ἀμφιθέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν καινέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

❀ ❀ ❀

Λέπτ τὸ τέλος τῦ παρόντος Εἰδυλλίυ.

Tenebat, equestri Argo ab Adrasto accepto.
Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Alius erat, priusquam senium aboleret juventam.
Sic autem Herculem cara edocuit mater,
Torus erat puero instructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipsi gratum:
Prandium autem carnes assatæ, & grandis e canistro panis
Doricus, qui facile etiam fossorem satiare posset.
Verum sinito die exilem absque igne sumebat cœnam.
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

❀ ❀ ❀

Deficit finis hujus Idyllii.

ARGU-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXV.

Poëta ubique instituti sui memor, de pastoribus potissimum agit. Quærens hoc Idyllio Hercules Augiam, regem Elidis, locupletissimum pastorem, primum incidit in senem quendam ex pastoribus Augiæ: a quo ad regem, qui rus ab urbe ad inspicienda armenta cum filio Phyleo expatiatum iverat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eundum, ut fit, sermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur, & unde illi hæc pellis sit, quærit; Hercules quomodo a se leo Nemæus interfectus sit, commemorat. Hæc summa est Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ, Εἰδύλλιον κέ.

Λείπει ἡ ἀρχή.

❀ ❀ ❀

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἕκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω αἰζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο.

HERCULES LEONIS INTERFECTOR,

vel AUGIAE OPULENTIA,

IDYLLION XXV.

Deest initium.

❀ ❀ ❀

Hunc senex allocutus est vir boum pastor,
Intermittens opus, quod illi in manibus erat:
Lubens tibi hospes quod quæris, dicam,
Mercurii gravem iram veritus in viis consecrati;

Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδῖ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποίμναι μὲν βασιλῆος ἐύτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ελισσῆντος;
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίῃ πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐταὶ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίῃ ἄμ μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἤ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει,
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Απόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἄγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.

Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt irafci,
Si quis via indigentem averfetur viatorem.
Greges quidem lanigeri regis Augiæ
Non omnes in iiſdem paſcuis, aut eodem in loco paſcuntur:
Sed alii ad ripas fluentis Eliſuntis,
Alii ad ſacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Bupraſium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis & ſtabula extructa ſunt ſingulis.
Verum armentis, quamvis magno numero ſint, tamen
Omnibus paſcua hic virentia ſemper ſunt,
Circa magna paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roſcida, & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, inſigne totum trans fluentem amnem,
Illic ubi platani perennes natæ ſunt,
Viridiſque oleaſter, & Apollinis a paſtoribus culti
Sacellum inviolabile, o hoſpes, perfectiſſimi dei.

Mox

Εὐθὺς δὲ ταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπτοῖς σπόρον ἐν νεοῖσιν
Ἐθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐρεῦς μὴν ἴασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς ληνὲς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἄλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἥι δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) ἦ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας.
Ἦ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κεῖνο
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ ἢ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἐμμενναι, ἠδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες

Mox & ſtabula permagna agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Cuſtodimus accurate, ter ſubactis novalibus ſementem
Nonnunquam ſpargentes, & quater aratis ſimiliter.
Limites norunt plantarum foſſores, qui operoſi
Ad torcularia veniunt, cum æſtas tempeſtiva venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugera frumentifera, & horti arboribus conſiti,
Uſque ad extrema montium juga, ſcaturiginibus plena:
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die;
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi utile
Erit) cujus indigus huc veniſti?
Num nam Augiam, aut aliquem famulorum illius,
Quæris, qui illi ſunt? ego autem, qui certo ſcio, tibi
Omnia dicere poſſum, neque enim te ex malis ſtatuo
Eſſe ortum, neque te malis ſimilem natum:
Sicut te hæc præſtans forma decet. Certe filii

Ἀθανάτων τοῖοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τȣ̃ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένῃ παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμȣ κηδόμενος, διά τε κρίνῃσι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλȣ δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
Ὥς τοι πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυȣ̃,
Χθιζός γ' εἰλήλȣθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς πȣ καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν

Immortalium hujusmodi inter mortales eminent.
Huic respondens dixit Jovis fortis filius:
Certe senex, Augiam cuperem Epeorum principem
Videre: ejus me huc adduxit necessitas:
Qui si in urbe est apud suos cives,
Plebem curans, & jura dicit,
Ex his famulis dic alicui, ut me ducat,
Qui ruri hic honoratior & præfectus est;
Cui aliquid exponere possim, & vicissim ab eo referente aliquid audire.
Nam Deus alium alio indigere statuit viro.
Huic senex vicissim respondit, inclytus agricola:
Alicujus ex diis immortalibus consilio huc venisti, hospes:
Nam tibi omne negotium, quod vis, statim confectum est.
Huc enim Augias carus Solis filius
Una cum filio suo Illustri Phyleo
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inspecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri sunt.
Ita aliquando & regibus videtur in animo,

Cum

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμενε οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅ γε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὀππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἄψ δ' ἔκνω ποτὶ κεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ ἃ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρῳ νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τὼς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον ὀδμῇ τε χροὸς, δέπῳ τε ποδοῖϊν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν.
Τὼς μὲν ὅ γε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δειδίσσετο. τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμῷ·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν ὅθ' ἕνεκεν αὖλιν ἔρυντο

Cum ipsi curant, domus magis salva esse.
Sed eamus ad eum, egoque tibi dux ero
In stabulum nostrum, ut inveniamus regem.
Sic locutus præibat: animo vero multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & clavam manum implentem,
Unde hic hospes veniret: cupiebat autem ipsum interrogare:
Reprimebat vero cunctando intra labra sermonem euntem,
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile enim est, mentem alterius hominis nosse.
Hos accedentes, canes procul statim senserunt,
Utrumque, & ab odore corporis, & pedum strepitu.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: sed seni
Placide latrantes adblandiebantur ab altera parte.
Hos ille lapidibus a terra tantum sublatis
In fugam retrorsum perterrebat: aspere vero voce
Minabatur omnibus, & cohibuit a latratu,
Animo suo gaudens, quod stabulum custodirent

Αὐτῷ γ' ἐ παρεόντος. ἕπος δ' ὅ γε τοῖον ἔειπεν·

Ὦ πόποι, οἷον τῶτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίων ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές!
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ ἠκὶ,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὕτως.

Ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἶζον ἰόντες.
Ἥλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκάς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
Ὅσσά τ' ἐν ἠρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηικὸς Βορέαο·
Τῶν μέν τ' ἔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ πρώτοισι κυλίνδει
Ἶς ἀνέμω, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Ipso absente: & verbum tale locutus est:
Papæ, quale hoc fecerunt dii reges
Animal, ut cum hominibus sit! quam callidum!
Si ei & mens ita intelligens in pectore esset,
Ut intelligeret cui irasci deberet, & cui minus,
Tum nullum animal cum hoc de honore certare posset.
Nunc nimis furenter iracundum, & sævum est temere.
Sic dixit: & *canes* celeriter in stabulum regressi considebant.
Interea sol ad occasum vertit equos,
Vespertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex pascuis redeuntia ad caulas & stabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ post alias
Venientes apparebant, sicut nubes pluviosæ
Quam multæ in cœlo feruntur impulsæ ulterius
Vel Noti violentia, vel Threicii Boreæ:
Harum autem nullus numerus est in aëre existentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ subinde assurgunt super alias:

Tot

Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλοι ἦεν.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληίδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
Ἔνθα μὲν ἄτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἵστηκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἰμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
Πινέμεναι λιαροῖο· πέπληντο δὲ πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλας,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἀῤῥήκτου περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

95 Tot semper retro boum armenta ibant.
Omnis utique campus implebatur, omnesque viæ,
Incedentium pecorum *multitudine:* resonabantque pingues agri
Mugitu: stabula autem boum statim facile repleta sunt
Bobus flexipedibus; oves autem in caulis stabulabantur.
100 Ibi quamvis innumeri adessent, nullus tamen quietus
Stabat apud boves vir operis indigens.
Verum alius pedibus bene incisis loris
Ligneas pedicas adaptabat prope adstando mulgens:
Alius autem caris matribus caram sobolem submittebat,
105 Ut biberent de dulci *lacte:* prorsus autem lacte distentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addensabat caseum,
Alius intus tauros agebat, sejunctim a vaccis.
Augias vero per omnia obiens boum stabula, spectabat
Quem illi opum proventum reposuissent pastores.
110 Una filius, & sapiens Herculis,
Comitabantur regem perlustrantem suas magnas facultates.
Ibi quamvis animum infractum haberet in pectore

Amphy-

Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τό γε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. ὁ γάρ κεν ἔφασκέ τις, ὃς ἐόλπει
Ἀνδρὸς ληίδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, ὃς δὲκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἥλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· ὁ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασιν
Ζωτόκοι τ' ἦσαν περιώσιοι θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συναμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵ γ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο,
Ἱεροὶ Ἡελίῳ· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,

Amphitryoniades, & sibi constantem jugiter;
Tumen vehementer mirabatur, hæc boum innumera armenta
Aspiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Viri unius tot greges esse, neque decem aliorum,
Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.
Sol vero filio suo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipse continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta: qui *morbi* corrumpunt pastorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves, semper meliores,
In annos singulos nascebantur; certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.
Cum illis una trecenti tauri incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti alii
Rufi, qui omnes vaccarum inscensores erant.
Rursum alii inter hos duodecim pascebantur,
Sacri Soli: erant vero colore velut cycni,

Can-

Ἀργηστὰ πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἵ κε καὶ ἀτιμαγέλαν βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λαστίου θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦεσαν ὁρμήν.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ θένει ᾧ,
Ἦδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
Ἀσφέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βασὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψαθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη σιβαρόν τε μέτωπον.
Τὸ μὲν ἄναξ προσιόντος ἑδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιῇ ἄφαρ κέρεος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δὲ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυθεὶς

Candidi, & inter omnes boves excellebant,
Quique sejuncti ab armento pascebant virentem herbam
In pascuis, ibi vehementer inter se exultantes.
Cumque ex densis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agrestes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant:
Horribiliter vero fremebant, eadem ipso aspectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore suo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem pastores
Stellæ omnes comparabant, propterea quod eximie inter alios
Boves incedens lucebat, & insigniter conspicuus erat:
Qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi,
In ipsum irruit circumspectum Herculem,
Ut admoveret lateribus caput, & robustam frontem.
Hujus quidem accedentis heros prehendit forti manu
Statim sinistrum cornu, deorsum vero cervicem in terram
Inflexit, quamvis gravem existentem, & rursum ipsum repulit retrorsum,
Humerum *tauri* premens: ille vero nervos extendens

Muscu-

Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαίφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βωσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρὰς,
Ἐσιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρῳ δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθῳ,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἣ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔ τι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρῇ ἔῃσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἦλυθε γάρ τείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν,
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Muſculorum, in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabantur & rex ipſe, & bellicoſus filius
Phyleus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis robur immenſum videntes.
Illi vero relictis illic pinguibus agris, in urbem
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Viam autem publicam ubi primum ingreſſi ſunt,
Exigua velocibus ſemita pedibus confecta,
Quæ per vinetum a ſtabulo porrigebatur,
Non admodum conſpicua in viridi ſylva exiſtens:
Ibi Jovis altiſſimi filium allocutus eſt
Augiæ dilectus filius poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jam pridem, hoſpes, aliquem omnino de te ſermonem audivi,
Sicut animo meo nunc repeto.
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis ut juvenis
Huc vir Achivus, ex Helice maritima;
Qui etiam inter plures Epeios narrabat,

Quod

Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι ἠχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων,
Ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ ἀκί)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκοάντεσσιν ἔειπεν
Οὐ 'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ἐρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅππως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὐύδρῳ Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἰμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ ἠμάλα τηλίκα βόσκει,

Quod cum ipse adesset, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, sævum leonem, malum monſtrum agricolis,
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemei.
Neque certo ſcio, utrum ex Argo ſacro
Indidem *natus*, an vero in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille narrabat: genere autem ipſum eſſe dicebat
(Si recte quidem ego memini) ex Perſeo.
Exiſtimo non alium hoc *efficere* ſuſtinuiſſe Ægialorum, *i. Achivorum*,
Quam te: nam pellis belluæ manifeſte indicat
Opus forte manuum, quæ *pellis* tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi, ut animo cognoſcam,
O heros, utrum verum auguror, an vero minus:
Utrum tu ille es, de quo nobis audientibus referebat
Ille ex Helice Achivus, & *an* ego recte te conjecto.
Narra vero quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in loca irrigua Nemeæ pervenit.
Non enim talem belluam in Græcia invenire poſſis,
Si videre cupias: non enim tam grandes alit,

Ἀλλ' ἄρκτες τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκέοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεῆσιν.

Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθε
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ξηίτερον φαμένω κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὄ, τι με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ φάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῆδε πελώρᾳ,
Ὅππως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λελήσαι ἀκέειν)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
Λὶς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβινιαίους,

185 Sed urſos *tantum* & fues, ac pernicioſum luporum genus.
Quocirca mirabantur qui illum tunc ſermonem audiebant.
Nonnulli etiam mentiri ipſum viatorem dicebant,
Ut vana lingua gratificaretur præſentibus.
Sic locutus, e media deflexit via
190 Phyleus, ut ambobus ipſis incedentibus ſufficeret:
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipſum ſequens tali allocutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogaſti,
Tu ipſe valde facile ad amuſſim perpendiſti.
195 Dicam vero tibi ſingula de hoc monſtro
Quomodo peracta ſunt (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſunt,
Argivorum nemo tamen queat certo commemorare.
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* malum,
200 Propter ſacra ſuccenſentem Phoronienſibus, immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ceu fluvius,
Leo aſſidue vaſtabat: maxime vero Bembinæos,

Qui

Οἳ ἔθεν ἀγχίμοροι ναίον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλών, κοίλην τε φαρέτραν,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρῃφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρών, σὺν πυκινῇσιν ὁλοχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλών, στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειήν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέσσονον ἔθηρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμέ κεῖνος ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, καὶ οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φραδῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐδέ μεν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ στοιμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.

Qui prope ipsum habitabant, intolerabilia perferentes.
Hoc mihi primum certamen perficere mandavit
Eurytheus: cupiebat autem ut me interficeret sæva bestia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum accepissem,
Sagittis plenam, ibam: altera vero manu clavam
Solidam, una cum suo cortice; *truncum* ex alto oleastro,
Bene magnam; quam ego sub sacro Helicone
Inventam una cum densis radicibus evulsi integram.
Verum ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
Nervum, & sagittam exitialem statim imposui:
Undique oculos circumferens pernicioſum monſtrum ſpeculabam,
Si ipsum aspicere possem priusquam illud me videret.
Jam diei medium erat, neque usquam vestigia illius
Animadvertere poteram, neque rugitum exaudire,
Nec quisquam hominum boves *eustodiens*, aut opus *faciens* aderat,
Apparens in arvis, quem interrogare possem:
Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.

Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχεν, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἣν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· ὃ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὠκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυρὼς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρη·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰὸς,

Non sane prius pedibus quievi frondosum montem explorans,
Quam viderem, & vires deinde statim experirer.
Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat,
Cum vorasset carnes & cruorem: undique autem jubas
Squalidas fœdaverat cæde, sævamque faciem,
Et pectus: lingua vero undique circumlingebat barbam.
Ego autem sub arbustis umbrosis occultabam me
In cacumine silvoso, expectans quando veniret.
Et emisi *sagittam* in propius accedentis sinistrum ile
Fruſtra: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum a terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & undique circumvolvit oculos,
Obſervans; hiatuque terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam a nervo miſi,
Ægre ferens quod mihi prius in vanum effugiſſet e manu.
In medium vero jeci pectus: ubi ſedes eſt pulmonis.
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,

Sed

Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ περὶ ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἱλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν,
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεῷ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπ' ἀξονίῳ κύκλε δίφρῳ,
Τῷ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
Καμπτόμενος, τηλῷ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρῃφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα

Sed cecidit ante pedes irrita similiter,
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Trahere *arcum*: at ille me vidit circumspectans oculis,
Bellua insatiabilis, longamque circum poplites volvebat
Caudam, ac statim pugnam meditabatur: totum autem collum ipsi
Ira impletum est, & rufæ horruerunt comæ
Irascenti, ac spina dorsi curva facta est sicut arcus,
Cum undique curvaretur ipse circa latera & lumbos:
Ut quum carpentarius multorum operum gnarus,
Ramos inflectit caprifici sectilis,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ sint currui, qui ad axem volvitur,
Illius e manu *caprificus* densa cortice elabitur
Cum flectitur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo fævus e longinquo, toto impetu prosiliit,
Gestiens corpus lædere. Ego autem altera sagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum:
Altera vero clavam aridam supra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas vero partes asperam fregi

Ibidem

Αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅ γε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ· καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σειθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἥλασα προφθὰς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἤγχον δ' ἐγκρατέως, σιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ἔδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίῃς ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μὴ ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅδης.
Καὶ τότε δὴ βέλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ἧκε σιδήρῳ

Ibidem in hirsuto capite silvestrem oleam
Belluæ indomitæ: concidit vero ille antequam supervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus constitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invasit, cum cerebrum in ossibus vi concussum esset.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Observans, priusquam iterum ad se rediens respiraret,
Ad invicti colli tendinem percussi prævertens,
Abjecto in terram arcu & sutili pharetra:
Stringebam autem firmiter manibus robustis comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes fortiter premebam
Postremos, conscendens: & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, erectum elevans
Sine respiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirsutam pellem
Belluæ extinctæ a membris traherem:
Difficilem sane illum laborem: neque enim ferro poterat
Scindi,

Τμητῇ, ἀδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, ἀδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἔρκος ἐνυαλίῳ ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέης γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

275 Scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis me admonuit, ut cogitarem
Ipsis pellem leonis scindere unguibus.
His celeriter excoriavi, & membris indui,
Ut munimentum mihi esset in pugnis, in quibus corpora vulnerantur.
280 Hæc fuit, o amice, Nemeæ belluæ cædes,
Quæ multis cladibus antea pecora & viros affecerat.

ARGU-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXVI.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, id est, sacra Bacchi, nova adhuc & jam primum incipientia prohibere conaretur, a matre & materteris, aliisque Mænadibus in furorem actis, discerptum esse ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fusius: ubi & disputationes inter senes contra novas superstitiones, proque illis, graves ac dignæ observatione commemorantur Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. Irrepserunt ea sacra, paulatim hominum superstizione approbata & recepta, cumque illis sæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptele & facinorum fœditas eorum sacrorum Romæ primum deprehensa & vindicata fuerit, commemoratur a Livio Lib. IX. Dec. 4.

ΔΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

Εἰδύλλιον κϛ'.

ΙΝΩ', κ' Αὐτονόα, χἀ μαλοπάρηος Αγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἑοῖσαι·
Χαὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι, κάμον δυοκαίδεκα βωμὲς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἔπι βωμῶν,

LENÆ, seu BACCHÆ,

IDYLLION XXVI.

INO, & Autonoe, & genis pomicoloribus Agave,
Tres thiasos in montem, tres ipsæ existentes, ducebant.
Et hæ stringentes sylvestres frondes hirsutæ quercus,
Et hederam viridem, & asphodelum humi nascentem,
In puro (*i. vacuo*) campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem Baccho:
Et sacra e cista instructa manibus capientes,
Bene precando imposuerunt in aris structis ex recens decerptis frondibus,

Sicut

Ὡς ἐδίδαχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτᾳ πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα·
(Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχᾳ,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα·) τάδ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνῦ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· Τίνος κέχρηθε γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τάδ' εἶπε· Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λαὲξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς οὐτός.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ ἐ Πενθῆα, φέρουσαι.

Sicut docuerat, & ſicut ipſe animo diligebat Bacchus.
Pentheus vero ex alta rupe omnia ſpectabat,
Cum ſe in veteri lentiſco abdidiſſet, vernaculo frutice.
Autonoë primum ipſum conſpicata, horribiliter exclamavit,
Et pedibus turbavit orgia inſani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non aſpiciunt profani.
Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat territus, at illæ perſequebantur,
Longas veſtes a cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis deſit mulieres?
Autonoë hoc dixit: Statim cognoſces priuſquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu, quantus eſt fœtæ leænæ mugitus.
Ino avulſit una cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoës idem tenor *erat*.
Reliquæ quod ſupererat carnium, diſcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt, contaminatæ ſanguine omnes,
Ex monte luctum, non Penthea, reportantes.

Οὐκ ἀλέγω, (μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι,) μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ἔτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῴϊα, δυσσεβέων δ' ἕ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ἐν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγυνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
Καδμεῖαι, ποικαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἵ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσε,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Non moror, neque alius infensus esse Baccho
Curet, neque si quis atrociora hisce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingressus *annum:*
Ipse vero sancte agam, & sancte agentibus placeam.
A Jove honorem sortitur hæc avis, *i. hoc augurium.*
Piorum liberis bona *eveniunt*, impiorum vero non.
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoso
Jupiter summus in magno femore posuit, *a matre* solutum.
Lætetur & specioſa Semele, ipsiusque sorores,
Cadmi filiæ a multis celebratæ heroïdibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum: nemo facta Deorum vituperet.

ARGU-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXVII.

Singularis ſuavitas eſt & facilitas hujus Idyllii; ut non a Theocrito, ſed ab alio quopiam authore ſcriptum eſſe videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi poſt oſcula de conjugio diſputant; & tandem cum puella perſuaſa eſſet, faciunt furtivas nuptias. Præcipuus igitur in hoc Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ,

Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΟΡΗ.

Κ. ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Δ. Μᾶλλον ἐμὴ δ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγεσιν.
Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Κ. Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδε πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, ἐπὶ ἄζυγα κώρων.
Δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦβη.

COLLOQUIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ,

IDYLLION XXVII.

DAPHNIS & PUELLA.

P. Prudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:
Magis vero hæc Helena eſt, quæ me bubulcum oſculatur.
Puella. Ne gloriare Satyriſce: inane oſculum eſſe dicunt.
Daph. Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.
P. Lavo os meum, & oſculum deſpuo.
D. Lavaſne labra tua? da mihi iterum ut oſculer.
P. Decet te vitulas oſculari, non innuptam puellam.
D. Ne ſuperbi: ſtatim tibi tranſibit, ſicut ſomnium, flos ætatis.

Ἁ σαφυλὶς σαφὶς ἔσαι, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδεῖ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τὴν σαυτῆ φρένα τέρψον· ὀΐζυον ἄδεν ἀρέσκῃ.
Δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύ γε κώρα.
Κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄκλιτον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὥς ἐθέλεις. πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ὃ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώῃς.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ἄ τις ἔαδε.
Δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν, μνηστὴς τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ξέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀδύνην, ἀκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὸς τρομέειν παρακοίτας.

P. Quæ prius uva erat, paſſula eſt: & roſa arida *tamen* non perit.
D. Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.
P. Non volo: nam & antea me dulci ſermone fefelliſti.
D. Huc *veni* ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.
P. Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi placet.
D. Ah, ah, reverere Veneris iram & tu puella.
P. Valeat Venus, ſaltem Diana ſit mihi propitia.
D. Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem incidas.
P. Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis opituletur.
Ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi Ianiabo.
D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.
P. Effugiam per Pana, tu vero jugum ſemper attollis.
D. Metuo, ne te pejori viro jungat, *ſ. Amor.*
P. Multi meas nuptias ambierunt, ſed nullus animo meo placuit.
D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.
P. Quid autem faciam amice? nuptiæ plenæ ſunt moleſtiarum.
D. Non dolorem, non triſtitiam afferunt nuptiæ, ſed choream.
P. Certe dicunt, mulieres ſuos maritos metuere.

D. Imo

Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τοὶ δὲ τρομέουσι γυναῖκας.

Κ. Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.

Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

Δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

Κ. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμε ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

Δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἕξεις.

Κ. Ὄμνυ', ἐμ' εἰμετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκοισαν ἀπέλθῃς.

Δ. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

Κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

Κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα μεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

Δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

Κ. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο. καὶ ὄνομα ποικάκι τέρπει.

Δ. Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νεμαίη.

Κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' ἃ σέθεν εἰμὶ χερείων.

Δ. Οὐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

Κ. Δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσαται αὐλις.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres?

P. A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus est Lucinæ.

D. Verum regina tua Diana obstetricatrix est.

30 *P.* Sed parere horreo, ne mihi & pulcra forma pereat.

D. Si vero pepereris caros liberos, videbis filios novam lucem.

P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, si annuero?

D. Universum gregem, omnia nemora & pascua habebis

P. Jura igitur, ne post concubitum abeas, me invitam relinquens.

35 *D.* Non per ipsum Pana, etiamsi velis abigere.

P. Extrues mihi thalamos; extrues & domum & stabula?

D. Extruam tibi thalamos, *boves* pulcros ovium greges pascо.

P. Patri seni quemnam, quem sermonem dicam?

D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.

40 *P.* Dic nomen illud tuum: *nam* & nomen sæpe delectat.

D. Daphnis ego sum, Lycidas vero mihi pater *est*, mater Nomæa.

P. Ex bene natis *ortus* es: sed non sum te ignobilior.

D. Neque summe *es* honorata: pater enim tibi est Menalcas.

P. Ostende mihi tuum nemus, ubi tuum est stabulum.

45 *D.* Veni,

Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
Δ. Ταῦροι καλὰ ν' μεθ', ἵνα τἄλσεα παρθένι δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ πρώτισα τάδε χνοάοντα δενδράζω.
Κ. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες, ὡς μάλα δειλά;
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ ἔματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σὲς πέπλως ἀπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες. ἐς τί δ' ἔλυτας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε τάλαν. τάχα τις τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάγος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ.
Κ. Φής μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον ὐδ' ἄλλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὺ δὲ τίμας κὠκέτι πισήν.

45 *D.* Veni, vide ut florent meæ proceræ cupressi.
P. Capellæ meæ pascimini, *dum* bubulci opera viso.
D. Tauri bene pascimini, dum nemora virgini ostendo.
P. Quid facis Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?
D. Mala tua primum hæc florescentia cognoscam.
50 *P.* Stupeo per Pana, manum tuam rursum extrahe.
D. Confide chara puella: quid tremis? ut valde timida.
P. Conjicis me in sordes, & vestes pulcras contaminas.
D. At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno.
P. Heu, heu, & mitram amovisti. Quare vero solvisti?
55 *D.* Veneri primum hoc ego donum offero.
P. Expecta miser. Forte aliquis supervenit: strepitum audio.
D. Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi.
P. Amiculum mihi lacerum feciſti, sumque jam nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
60 *P.* Ais te mihi omnia daturum: forte postea ne salem *quidem* dederis.
D. Utinam possem ipsam etiam animam tibi immittere.
P. O Diana, ne succense: tua *illa* solitaria non amplius *tibi* fidelis est.

D. Faciam

Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ Βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ, μήτηρ, τεκέων τροφὸς, ἠκέτι κώρα. 65

Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο Φώριος ἐυνή.
Χἠ μὲν, ἀνεγρομένη, διέσιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος ἐυνᾶς. 70

D. Faciam vitulam Amori, & bovem ipsi Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier vero domum redibo.
65 *D.* Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus oblectati membris,
Inter se blande susurrabant: Consurgit furtivum cubile.
Ipsaque cum surrexisset, ibat ad oves pascendas,
Oculis pudore suffusis; cor autem illi intus gestiebat:
70 Ille autem ad armenta boum, concubitu lætus, *f.* *abibat.*

ARGUMENTUM

Idyllii XXVIII.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Milesium, quem ante aliquot Idyllîis celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laborioſæ matrifamilias, adfert pro munere hoſpitali colum eburneam. Cui adjungit hoc carmen, quo colum modeſte commendat, & matronæ induſtriam virtutemque celebrat. Eſt igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν atque ἠθικὸν, & tamen eruditum ac ſuave. Genus carminis eſt choriambicum pentametrum, ſicut illud apud Catullum,

Alphene immemor atque unanimis falſe ſodalibus, &c.
Nec facta impia fallacum hominum cœlicolis placent.

Primam ſedem ſpondæus regulariter occupat; ſecundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, & ultima rurſum longa, conſtat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus eſt, nam ultima ſyllaba libera cenſetur.

ΗΛΑΚΑΤΑ,

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς ὦ Φιλέριθ' ἁλακάτα δῶρον Ἀθαναίας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦς' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παῤ Διὸς,
Ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθου γεγενημέναν,

COLUS,

Idyllion XXVIII.

O Colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ,
Matronarum mens, quæ domum augent, tui eſt compos:
Sequere nos confidenter in illuſtrem urbem Nilei,
Ubi Veneris delubrum viride in rrundineto tenero.
Eo enim navigationem proſperam petimus a Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuave loquentium ſacram ſtirpem:
Teque ex elaborato ebore factam

Munus

Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρέϊοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες Φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακȣ̀ς ἐν βοτάνᾳ πόκους
Πέξαιντ' ἀυτοετεὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' ἐϋσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρὼς ȣδ' ἐς ἀεργὼς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἃν ὡξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχȣσ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσȣς φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων·
Ὡς ἐυαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καὶ οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies, ad viriles vestes *pertinentia:*
Multa & ad braccas quas mulieres gerunt, aquatiles.
Bis enim matres agnorum, mollem in pascuis lanam
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem pulchris talis.
Adeo illa operosa est, amatque ea quæ amant *matronæ* sapientes.
Neque enim in ignavam aut otiosam decrevi
Te dare domum, existentem ex nostra terra.
Nam tibi patria est ea, quam condidit olim Archias Ephyræus,
Insulæ Trinacriæ pinguem præstantium virorum urbem.
Nunc sane domum tenens viri, qui multa novit salutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus tristes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas;
Ut puchram colum habens Theugenis sit inter populares,
Et illi memoriam hospitis carminum amantis semper renoves.
Hoc enim quispiam dicat, te aspiciens, Certe magna gratia
Exiguo muneri adest: omnia honorem merentur quæ *veniunt* ab amicis.

ARGUMENTUM

Idyllii XXIX.

Querela & expostulatio cum amico, propter inconstantiam in amore; qua nihil crebrius neque vulgarius est in communi vita. Πολυφιλία, *id est, subinde mutare amicos, veteres fastidire & novos amplecti, id olim perinde probrosum atque infame habebatur, ut si qua mulier subinde alios atque alios viros admitteret. Hoc vitium & hic amico suo Theocritus exprobat; atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honestos velit, non levem neque inconstantem in colendis amicitiis esse oportere. Genus carminis est Dactylicum Pentametrum: prima tamen sede etiam aliquando Trochaus est.*

ΠΑΙΔΙΚΑ,

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὦ Φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κήγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ·
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ ταὶν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα δὲ μὴ ἐθέλεις τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἅρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;

AMORES,

Idyllion XXIX.

Vinum, o care puer dicitur, & Veritas:
Et nos ebrios oportet veraces esse.
Egoque ea dicam quæ in recessu pectoris condita sunt.
Non integro me pectore voluisti amare:
Intelligo. Nam hoc dimidium vitæ *quod* habeo,
Vivit ex tua forma; reliquum interiit.
Et si tu voles, diis immortalibus similem agam
Vitam: sin minus velis, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem molestia afficere?

Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λωΐων αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὄππη μηδὲν ἀπίζεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματεῖς.
Κ' αἰ μὲν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν εἴθος αἰνέσαι,
Τῶ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ Φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ὥς κε ζώης, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος ὐ χαλεπῶς ἔχοι·
Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέᾳ.
Ἀλλὰ πέριξ ἀπαλῶ τόματός σε πεδέρχομαι.

10 At si mihi obtemperes, juvenis seniori,
Tunc & tibi melius quum sit, me laudaris:
Fac nidum unum una in arbore:
Quo nullum accedat sævum reptile:
Nunc vero hodie alium tenes ramum,
15 Cras alium, alium post alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram aspiciens laudaverit:
Hujus statim amicus factus es pluiquam triennis:
Primum vero amantem tertio loco posuisti.
Hominum superborum *more* videris spirare.
20 Ut vero vivas, ama consimilem semper habere.
Si sic feceris, bene audies.
Apud cives, & amor tibi iste non gravis erit;
Qui virorum mentes facile superat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
25 Verum circa tenefum os te amplector.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXX.

Genus carminis hujus Idyllii est Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: sunt enim diametra Iambica Catalectica, id est, quibus in fine una syllaba deest. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & secunda sede aliquando Spondeum est. Est autem, sicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfector Adonidis jussu Veneris ab Amoribus captus adducitur. qui a Venere graviter increpatus, respondet, Se amore Adonidis incensum, cum femur ipsius nudum osculari vellet, incendio amoris victum, infelici casu altius impressisse dentem. Offert igitur se, cum peccaverit, ad perferendum quodvis supplicium, etiam si vivus cremandus sit: praecipue dentes, ut qui cædis instrumentum fuerint, pœnæ devovet. Venus commiseratione mota, ut ipsa amoris non ignara, ignoscit illi, & vincula laxari denique jubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. Hac imagine fortasse significare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras bestias imperium obtinere. Etsi in fine cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluisse, has flammas sine ordine vagantes, recta ratione refrænandas ac coërcendas esse.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρέάν τε τὴν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὑτὴν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.

IN MORTUUM ADONIDEM,

IDYLLION XXX.

Adonidem Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam comam habentem,
Et pallidas genas,
Ducere ad se aprum
Jussit Amores.
Illi vero statim ut volucres
Per omnem currentes sylvam,
Tristem aprum invenerunt,
Ligaveruntque & alligaverunt.

Et

Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἕσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἧπω;
Σύ μ' τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε.
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μ' τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων τὸ κοῦμα,
Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν
Ἐμαιόμην φιλᾶσαι.
Κ' ἄμμευ κατεσυγνάζευ,
Τέτους λαβοῦσα Κύπρι,
Τέτες κόλαζε, τέμνε
(Τί γὰρ φέρω περισσὸς)
Ἐρωτικὸς ὀδόντας.
Εἰ δ' ἐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε,
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς Ἔρωτας.

Et unus fune innectens
Trahebat captivum:
Alter a tergo agens
Percutiebat arcu.
Fera incedebat miserabiliter:
Metuebat enim Venerem.
Huic vero dixit Venus:
Omnium ferarum pessime,
Tune istud femur læsisti?
Tun' meum virum percussisti?
Fera autem sic dixit:
Juro tibi Venus
Per ipsam te, & virum,
Et ista mea vincula,
Et hosce venatores,
Tuum formosum virum
Non volebam ferire;
Sed velut simulacrum aspexi,
Et non ferens *amoris* incendium,
Femur quod illi nudum erat,
Insano furore osculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, o Venus,
Hos puni, excide.
Quid enim gero supervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc si minus tibi sufficit,
Etiam isthæc mea labra.
Hujus autem misserta est Venus:
Et dixit Amoribus,
Ut vincula illi solverent,
Ex eo tempore *Venerem* sequebatur,
Neque in sylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exussit amores.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επιγράμματα.

α.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ καταπύκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Τὰ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τᾶτό τοι ἀγλαΐσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος ὅστος ὁ μάχλος,
Τερμίνθω τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βακολικὰς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὰς τρισσὰς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὴν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

THEOCRITI
SYRACUSII

Epigrammata.

I.

Rosæ illæ roscidæ, & densum illud
Serpyllum dicatum est Heliconiadibus [Musis:]
At nigra folia habentes lauri tibi,
o Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit
Aram autem cruentabit cornutus
iste villosus,
Terebinthi comedens ultimum
ramum.

ALIUD. 2.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchra fistula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit
Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram qua
olim poma ferebat.

ALIUD

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις Φυλλοστρώτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· σταλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἀντρον ἔσω στείχοντες ὁμόφρονες. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνῳ κῶμα καταγρόμενον.

ALIUD. 3.

Dormis in ſolo foliis conſtrato, o Daphni, corpus defeſſum
Quieti dans: at furculæ nuper compactæ [ſunt] in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge,
Fuge (inquam) deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν, τὼς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνέατον· ἀλλὰ Φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [ſunt] o capratie, deflectens,
Ficulneam invenies recens ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus: ſed Priapo
Generatori poſſibile [eſt] Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchre circumcurrit, & perenne
Fluentum e ſaxis undique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupreſſo;
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur varie ſonora carmina;

Flavæ

Ξυθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
Μέλπεσθαι τόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἔξεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχεο ἀποστέρξαι τὰς Δάφνιδός με πόθους·
Κἠυθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ, 15
Τᾶδε τυχὼν ἐθέλω τρισσοθύην τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
Σακίταν· αἴοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. 6.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι
Ἀδύ τι μοι; κἠγὼν παντὶδ' ἀειράμενος
Ταξεῦμαί τι πρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἄντρα ὄπιθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνω.

ΑΛΛΟ. 5.

Ἄ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνως ὤπας ὀδυρόμενος;

Flavæ luscinïæ sibilis ex adverso canunt,
Cantantes gutture suaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevole Deus,

A-LIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? & ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu [i. fiſtula] modulans.
Stantes vero prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu Thyrſi: quid proderit ſi contabeſacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

abiit

Οἴχεται ἡ χίμαιρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
Οστέον, ἠδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδες γλύψατ' ἄγαλμα κέδρῳ,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσὰς
Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴδῃ· ὡς ἡ πολὺς ἀνδρὶ βίος. *

Abiit capella, præclara soboles, abiit ad inferos.
Nam durus ungulis (eam) comprehendit lupus:
Canes vero clamant: quid prodest, quum illius
Nec os (quidem) neque cinis relictus sit abeuntis?

In STATUAM ÆSCULAPII. 7.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro sanatore morborum conversaturus
Nicia: qui ipsum quotidie semper sacrificiis adiit,
Et illud ex odorata sculpsit (ei) simulacrum cedro,
Eetioni propter scitam manum magnum pollicitus
Præmium: ille vero ad opus omne sum contulit artificium.

EPITAPHIUM ORTHONIS. 8.

Hospes, Syracusanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria (mea) peregrina (terra) jaceo coopertus.

ALIUD. 9.

O homo, vitæ parce, neque præter anni tempus
Nauta sis: quia non est magna homini vita.

* Reliqua hujus epigrammatis v. in fine hujus editionis, p. 295.

Εις ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Ὑμῖν τᾶτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρεον,
Μᾶσικός· ἀχ ἕτέρως τις ἐρεῖ· σοφίη δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μᾶσέων ἐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τᾶ φυσιογνώμονος. ια.

Εὐθενέος τὸ μνᾶμα· Φυσιγνώμων ὁ σοφιςὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμᾶ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χύμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων, ὧν ἐπέοικεν, ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιςὴς,
Καί περ ἄκικυς ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εις ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ἀπὸ Δημοτέλους. κβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιςον θεῶν μακάρων ἀνέθηκε,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ πρεσῆκον ὁρῶν.

In SIMULACRVM MVSARVM. 10.

Vobis hoc, o deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum,
Muſicus: non aliter quiſpiam dicet: & propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

EPITAPHIVM EVSTHENIS *phyſiognomonis.* 11.

Euſthenis hoc (eſt) monumentum: phyſiognomon (eſt) philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſte ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina (terra) peregrinum exiſtentem:
Et poëta ipſis mire gratus erat.
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus,
Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam ſui gererent.

In TRIPODEM BACCHO *dedicatum nomine Demotelis.* 12.

Demoteles choragus, qui tripodem, o Bacche,
Et te jucundiſſimum deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in choréa vero obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens (eſt) videns.

In

Εις ΑΓΑΛΜΑ τῆς ἐρανίας Αφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἡ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Αμφικλέος, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Αθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἡλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβε τῶδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ, ἔχει.
Χαιρέτω ἔτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κεφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

In SIMULACRUM *cœlestis Veneris*, 13.

Venus ista non (est) vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]
Cœlestem, castæ donarium Chrysogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem: semper autem ipsis melius quotannis erat
A te incipientibus, o veneranda: nam dum curant
Immortales, ipsi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS, 14.

Parvulum filium reliquisti; & tu ipse etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc sepulcrum mortuus obtinuisti.
Tibi quidem sedes (est) inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

In IDEM, 15.

Cognoscam siquid amplius bonis (viris) tribuas, an etiam improbus
A te, o viator, itidem æqualem habet (honorem.)
Salveat iste tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

Εις ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τῦτον, ὦ ξένε,
Σπεδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθης,
Ανακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόθ' εἴ τι περισσὸν ὠδοποιῶν.
Προθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
Ερεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εις ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἅ τε Φωνὰ Δώριος, χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Επίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινᾶ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται, πέλωρι σᾷ πόλει,
Οἳ ἀνδρὶ πολίτᾳ,
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶχε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφῦ Μηδέω. ιή.

Ὁ μικκὸς τοδ' ἔτευξε τᾷ Θρειΐσσᾳ

In ANACREONTIS *ſtatuam*. 16.
Contemplare ſtatuam hanc o hoſpes
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis ſimulacrum vidi in Teo,
(Excellentis) ſiquid antiquorum poëtarum præſtans fuit.
Addens vero quod juvenibus delectabatur,
Dices vere totum virum.
In EPICHARMUM. 17.
Et vox Dorica (eſt) & vir qui comœdiam
Invenit (eſt) Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hic dicarunt:
Quem Syracuſis collocarunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem [decet.]
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi [habenda eſt.]
EPITAPHIUM CLITAE, *nutricis Medei*, 18.
Parvulus iſtud ſtruxit Threiſſæ Medeus

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἐξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κῦρον ἔθρεψ'· ἔτι μὴν ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ τᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν
Τὸν τῶν ἰαμβῶν· ὃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς αὦ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο καὐπιδέξιος
Ἐπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ, τῶ τ�ὰν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τῶ Ζανὸς ὅδ' ὕμιν υἱὸν αἰνῆ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος τῶν ἐπαίνωθε μεσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠκ Καμείρᾳ,
Χὤσσες ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλες.
Τῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
Ἔσασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὄπιθε κηνιαυτοῖς.

Medeus monumentum in via, & inscripsit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

In ARCHILOCHUM. 19.

Consiste, & Archilochum aspice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certe ipsum Musæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, et ad lyram cantando.

In STATUAM PISANDRI, *qui Herculeam carmine scripsit.* 20.

Jovis iste vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus superiorum poëtarum
Pisander conscripsit [oriundus] ex Camiro,
Et quotquot laborando confecit, recensuit labores.
Hunc vero ipsum populus (ut certe scias)
Collocavit hic, æneum quum fecisset,
Multis mensibus postea & annis.

In

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα.

Ὁ μισοπονὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ· κἢν θέλῃς, ἀπόβριζον.

ΤΕ ΑΥΤΟΥ εἰς τὴν ἑαυτῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα,
Εἶς ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μῶσαν δ' ὀθνείην ἔποτ' ἐφελκυσάμην.

In Hipponactem. 21.
Poëta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas sepulchrum:
Sin autem es bonus, & ex probis (natus,)
Confidens sede; &, si volueris, dormi.

Eiusdem *in suum ipsius librum.* 22.
Alius est (Theocritus) Chius: ego autem Theocritus qui hæc scripsi,
Unus ex plebe sum Syracusana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ:
Musam verò alienam nunquam attraxi.

Carmina quædam hactenus desiderata, ad finem Παιδικῶν, *sumta ex notis Is. Casauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ πέριξ μ' ὀνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἤθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοί, νεόταται γ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας Φορεῖ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τωὐραμένῳ συνεραῖν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,

Ἀλλά-

Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλῆϊοι φίλοι.
Αἱ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με δαιμόνι ἐνοχλεῖς;
Νῦν μὲν δὴ κήπι τὰ χρύσεα μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', ὅδε καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

Epigramma Theocriti, cujus initium supra p. 289. numero nono legitur, integrum ex J. G. Grævii Comment. ad Hesiodi Oper. et Dier. versum 619 cujus hæc sunt verba: „Quam periculosi sint circa occasum Plejadum cursus maritimi, insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Plejadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo, quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia; in qua, ut in Theocriti editionibus, prius solum distichon extat.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴθι, ὡς ὀλίγος ἀνδρὶ βίος.
Δειλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπόρος ναύτης Πλειάδι συγκατέβης.

Homo, parce vitæ, neque tempore alieno
Naviga; quia vita hominis est brevis.
Miser Cleonice, tu in opimam Thasum venire
Properasti, mercator e Cœlesyria.
Mercator, Cleonice, sub ipsum Plejadis occasum
Mare-transiens nauta cum Plejade simul occidisti.

Fragmen-

Fragmentum ex Berenice Theocriti, ſervatum ab Athenaeo, L. VII. p. 284.

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλὸς, ᾧ ζώει, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα·
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ὃν λευκὸν καλέσσιν, (ὁ γὰρ ἱερώτατος ἄλλων,)
Καί κε λινᾶ σήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
Ἔμπλεα.

Et ſi quis precibus flagitat (ab hac Dea Berenice puta) felicem captūram & copias
E mari, unde victitat, quippe cui retia loco ſunt aratrorum,
Mactando, non ferro, ſed ſummis unguibus, illo piſce, quem, huic Deae ſacrum,
Leucum appellant, (namque is ef Deae præ aliis piſcibus omnibus conſecratus eſt, ut ſacerrimus,)
Tum ille retia, licet, conſtituat, eaque e mari retrahat
Plena piſcibus.

Quod epigramma in vulgaribus editionibus Anthologiæ (p. 28. H.St.) adſcribitur Leonidae, in trapezitam Caicum (l. 1. c. 21. fine.) et incipit ἀσοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα *id in editione principe, a Conſtantino Laſcari curata, Theocrito adſcribitur hunc in modum.* Θεοκρίτου ἐπίγραμμα ὡς εὕρηται ἔν τινι ἀρχαιοτάτῳ ἀντιγράφῳ Παύλου τοῦ Βυκάρεω ἐν Πατραβίῳ. *hac verba exemplo Anthologiæ, quod in Bibl. Senatus Lipſienſis ſervatur, adſcripſerat neſcio quis.*

THEOCRITI

RELIQVIAE

VTROQVE SERMONE

CVM SCHOLIIS GRAECIS

ET COMMENTARIIS INTEGRIS

HENRICI STEPHANI, IOSEPHI SCALIGERI

ET

ISACI CASAVBONI.

CVRAVIT HANC EDITIONEM

GRAECA AD OPTIMOS CODICES EMENDAVIT

LIBRVM ANIMADVERSIONVM

INDICEMQVE VERBORVM THEOCRITEORVM

ADDIDIT

IO. IACOBVS REISKE.

TOMVS SECVNDVS.

VIENNAE ET LIPSIAE

SVMTVS EROGAVIT IO. FRID. IAHN

MDCCLXVI.

THEOCRITI

VIRO

NOBILI ATQVE ILLVSTRI

GERARDO MEERMANNO

EQVITI

REIP. ROTERODAMENSIS CONSILIARIO ET SYNDICO, SOCIETATIS REGIAE LONDINENSIS AC GOETTINGENSIS, ITEMQVE ANTIQVARIORVM APVD ANGLOS, AC LATINAE IENENSIS, SOCIO

ET

VIRIS

CELEBERRIMIS ATQVE ERVDITISSIMIS

CASPARO LVDOVICO VALKENARIO

LITERARVM HVMANIORVM APVD FRANEKERANOS PROFESSORI

ITEM

ABRAHAMO GRONOVIO

BIBLIOTH. VNIVERSIT. LEIDANAE PRAEFECTO

S. P. D.

ET

THEOCRITEVM HOC ALTERVM VOLVMEN

D. D. D.

IO. IACOBVS REISKE.

GERARDO MEERMANNO

ET

GUILIELMO VINIO

CASPARO LUDOVICO VALKENARIO

Studium erga VOS meam, VIRI AMPLISSIMI ATQVE CELEBERRIMI, publice declarare cum dudum gestierit animus, non possum non vehementer laetari, eius rei locum mihi nunc datum esse. Non enim possum, neque fas est, recurrentem identidem atque ingerentem sese Leidae *recordationem animo expellere, quae suavissima Musarum sedes, VESTRA,* GRONOVI *et* MEERMANNE, *patria, TIBIque,* VALKENARI, *communis mecum alma nutrix, nos aliquot per annos coniunctos animisque studiisque habuit, et TE,* VALKENARI, *quod, cum haec ipsa literis mando, audio, doctorem brevi habebit, discipulum et successorem magni nostri communis magistri. Qua de re TIBIque et Leidae maiorem in modum congratulor. Annus ad fi-*

nem vergit octavus a decimo, ex quo terris VESTRIS exceſſi, invitus, ita me Deus amet, atque reluctans, ut ſi filius matris amans ab amplexibus matris propitiae, ad quam rediturum ſe plane deſperet, avellatur, ſed fatis reflantibus impar, et velut praeſentiens malorum, quae me domi exceperunt. Tam inſigniter Leida de me eſt merita, Leida, quam quoties cogito, toties ſentio mentem velut commoveri et exſultare, ut facere non poſſim, quin iterum atque iterum, pro re nata, ſenſum hunc praecordiis penitus infixum pietatis meae erga caram matrem publice ſignificem, teſterque, haud paucos a me ſoles candidos in illa VESTRA beata Batavia, ſed Leidae inprimis, in ſtudiis literarum et in conſuetudine amicorum literatiſſimorum conditos eſſe, quorum amicorum alii ſeniores exemplis praeceptisque me regerent, alii iuniores, aequales mei, aemulatione me accenderent. Quo factum eſt, ut magnam adoleſcentiae partem ita iucundam peregerim, ut memoriam huius aetatis meae cum vita ipſa depoſiturus, aut, ut rectius dicam, cum conſcientia mei in beatas illas ſedes mentium a moleſtiis terreſtribus liberatarum illaturus mihi videar. Saepe occurrit optare, id quod etiam praeſtabat eveniſſe, ſi per fata licuiſſet, ut aut nunquam adiſſem Ba-

taviam,

taviam, aut in ea ſedes fortunarum mearum ſtabiles inveniſſem, vitaeque fabulam peregiſſem. Sed ſecus cecidit, ut ferendum ſit deſiderium, quod Batavia ſui penes me reliquit acerrimum, praeſertim, cum ea me domi tempora exceperint, quae deſiderii illius aculeos non tantum non retunderent, ſed vel magis etiam acuerent. Ingratus ſim et plane excors, ſi obliviſci poſſim illius urbis, quae, ut caetera eius ornamenta taceam, quae ſunt numeroque plurima, et pondere graviſſima, peregrinum me fortunisque nudatum omnibus, benigna veluti quaedam mater ſinu ſuo exceperit, per octennium aluerit atque foverit, diſceſſumque parantem, non ſine viatico, ſed illis artibus inſtructum, eoque titulo gratuito decoratum a ſe dimiſerit, quae vitae non obſcurae degendae, et quaeſtui mediocri faciendo ſufficerent. Artes Leida retuli illas, quibus exercendis, et ore calamoque tradendis hoc ſum conſecutus, ut et victus neceſſarii, quod ſatis ſit, et famae, quod non poeniteat, mihi pararem, et rempublicam literariam, pro ingenii mei mediocritate, ornarem iis monumentis, quae cum huic aetati non omnino diſplicerent, tum ſpem quoque facerent haud improbabilem, fore, ut poſteris quoque nonnullo videantur loco habenda. Longum poſſim edere ordi-

ordinem nominum clariſſimorum, quos Leidae magiſtros et rectores adoleſcentiae meae habui, SCHVLTENSIOS, HEMSTERHVSIOS, BVRMANNOS, HAVERCAMPOS, DORVILLIOS, ALBINOS, GAVBIOS, ROYENOS, MVSCHENBRVCKIOS. *Paſſim alios addere, aequales paene meos, quorum conſuetudine ardor meus diſcendi et inclareſcendi nutritus et excitatus eſt,* SCHVLTENSIVM, *dignum magno patre filium,* HOLLEBEEKVM, RVHNKENIVM, BERNARDVM, *medicum Amſtelodamenſem,* RÖVERVM, LALLEMANDVM, ASKEWVM, KEMPERVM, *ut alios taceam, quos poſteaquam habui in artis medicae diſciplina commilitones, habet nunc Anglia, Helvetia, Germania, Pruſſia, dextros et felices Aſclepiadas. Sed VOS inprimis, VIRI CLARISSIMI, ad quos hunc libellum mitto, earum me artium amore impleviſtis, quae poſt diſceſſum a VOBIS meum, omnem meam aetatem occupatam et exercitam habuerunt, et habebunt. Auctoritas TVA,* GRONOVI, *curſum ſtudiorum meorum iuvenilium rexit, VESTRA,* MEERMANNE *atque* VALKENARI, *exempla, adhortatio, familiaritas ſtimulavit. Tametſi temporum inſecutorum varia et adverſa, locorumque, quibus dividimur, immania intervalla, noſtrum conſortium crebris interpellationibus diſtinxere,*

xere; certus tamen sum constantis VESTRAE *erga me voluntatis, quam documentis haud dubiis planam mihi testatamque feciſtis, et laudes* VESTRAS *literarias, quae ita neminem fugiunt, ut praedicationem meam nullam desiderent, nil minus absens, quam si praesens essem, summi facio.*

Sed sunt alia praeterea, quae me, ut secundum hoc Theocriti, qualicunque meo studio expoliti, volumen clarissimis VESTRIS *nominibus inscriberem, impellerent. E bibliotheca TVA,* GRONOVI *Humanissime, quae libris TVISque et patriis, et avitis adeo, est instructissima, collationes codicum Theocriti mediceorum ultro ad me misisti; quae res huic editioni decoris et commendationis haud parum attulit. TV autem,* VALKENARI *Doctissime, edenda illa admirabili epistola ad* MATTHIAM RÖVERVM, *I. C. virum literis magis, quam splendore generis, quod ei antiquissimum et nobilissimum contigit, excellentem, ita praeclare Theocritum ornasti, ut, secundum Casaubonum, ad hoc diei nemo magis. TVO itaque iudicio meas ad Syracusanum poetam commentationes, quas subitarias et ex tempore natas esse, TE meminisse velim, submitto.*

Quod

Quod cum facio, auctor TIBI *sum, maioremque in modum* TE *hortor, ut eas ad limam iudicii* TVI, *quod acerrimum, et veri aequique tenacissimum est, revoces, poetaeque huic, quem in sinu et in oculis fers, facem doctrinarum* TVARVM *clarissimam admoveas. Praesagit mens, fore, ut novae Theocriti editioni, quam apud VOS e schedis Dorvillianis parari audio, novum a* TE, VALKENARI *Literatissime, lumen accendatur, eaque in re* TV TVVM *ipse exemplum, in Herodoto nuper propositum, imiteris, et vel superes etiam.*

Theocrito TV *quidem,* MEERMANNE, *VIR ILLVSTRIS, proprium nil contulisti; sunt tamen laudes* TVAE *reliquae tam uberes et tam excellentes, quae se non patiantur hoc loco silentio premi. Quarum laudum magnitudo et ingens numerus, et latissime pervagata fama, tametsi ingenii mei mediocritatem excedit, et orationis ieiunitatem aspernatur, non possum tamen facere, quin unam saltim commemorem, illam* TVAM *erga literatos munificentiam, qua Lucullos, Peirescios, Dorvillios, imitaris et refers. Bibliothecam non condidisti modo lectissimam, et locupletissimam, et libris praestantissimis*

inven-

inventuque rariſſimis mirifice refe rtam, ſed aperuiſti quoque laudabili facilitate literarum ſtudioſis, ut ſperandum ſit, brevi fore, ut ex ea monumenta literarum prodeant, quae nomen TVVM immortalitati conſecratum per omnes terrarum partes differant. Acceſſit interea, dum haec literis conſigno, novum TVAE erga me voluntatis pignus, et novum nomen, quo TIBI obſtrictus teneor. Munus egregium TVO nomine mihi redditur, volumen primum Originum TVARVM Typographicarum. Dici vix poteſt, quanta me admiratione ſplendor, quem huic operi adventitium, pulcherrimis typis, chartis nitidiſſimis, ſculpturis faberrimis exhibendis, addidiſti, quanta item opes ingenii TVI, quas eo in opere uberrimas de TVO peculio depromtas expoſuiſti, perculerint. Video lumen TVAE mentis acerrimum in rei obſcuriſſimae tenebras penetrans; video ardorem veritatis e puteo protrahendae et cum gloria Batavica conciliandae; video aſſiduitatem indagationis TVAE a benignitate fortunae ſublevatam, vetuſtorum documentorum, e quorum velut teſtimonio controverſia diſceptari poſſit, copias, manusque artificum dociles, dextras, felices, et in contentione coepta atque mandata TVA exſequendi conſpirantes, largiter ſup-

peditantis. *Faxit Deus, ut praeclarum hoc ingenii TVI monumentum admiranti avideque flagitanti civitati literariae perfectum absolutumque numeris omnibus brevi tradas.*

Conservet idem Deus senium TVVM, VENERANDE GRONOVI, *et vegetam VESTRAM aetatem,* MEERMANNE *atque* VALKENARI, *VIRI ORNATISSIMI, ut studiis VESTRIS salutem reipublicae, gloriamque patriae VESTRAE quam diutissime et quam felicissime tueamini. Scripsi Lipsiae d.* V. *Febr.* CIↃ IↃ CCLXVI.

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

IO. IAC. REISKE.

Post praefationem ad primum volumen huius Theocriti, vix nova ad hoc alterum opus esse videbatur. Sunt tamen pauca quaedam, de quibus admoneri lectores in secundi huius voluminis ingressu par sit; primum, de indice verborum Theocriteorum, secundum de libro Vimariensi, cuius mentio crebra fit in meis animadversionibus, tertium de sphalmatibus, quae cavere quominus in hanc nostram Theocriti editionem irreperent, diligentia mea nulla potuit.

Non dubito, fore multos, qui molem indicis abnormem mirentur et improbent. A quibus ipsemet non dissideo, tametsi haud diffitear, quicquid hoc est vitii, id ab imprudentia quadam mea profectum esse. Mentem meam secius, atque volueram, ille, cui negotium conficiendi indicis commiseram, accepit. Literarium in hac Vrbe ludum ad D. Nicolai, cui praesum, frequentabat superioribus annis iuvenis Lipsiensis, *Heslerus*, qui, cum insatiabili discendi ardore, voluntatem quoque mihi parendi meisque studiis inserviendi paratissimam prae se ferebat. Quo factum, ut chartas, si quas praelo excudendas haberem, ei in ordinem redigendas et in exemplum mundius, quod

operis typographicis in manus daretur, transscribendas, aliaque minuta negotia literaria, a quorum taedio et molestia animus refugeret, exsequenda mandarem. In quibus cum fidem ille mihi suam solertiamque approbasset, commisi ei quoque negotium Theocritei indicis conficiendi, sed eo cum praecepto, ut ne satis haberet nuda poetae singula verba cum nudis Idylliorum et versuum indiciis ponere, sed, ubi opus esset, nonnihil etiam interpretationis latinae, eumque circumsitorum verborum complexum adspergeret, unde lectori de vocabuli cuiusque vi, quae quoque loco esset, facile constare posset. Quibuscum dictis ei Aemilii Porti Lexicon Doricum in manus dedi, quo adminiculo laboris et rectore ordinis uteretur. Sed ille nimis sedulus, et nimis anxius, inconsulta et servili, paene dixerim, diligentia confecit indicem, plenum illum quidem, sed multis eundem supervacaneis oneratum; quem cum mihi traderet, dicere non habeo, hominisne infatigabilis navitas et laborum patientia, an moles voluminis in stuporem me coniecerit. Sed actum erat, quod mutari iam non poterat. Horrebat animus ad laborem omnia illius indicis supervacanea delendi. Quapropter satis habui, quoties folium quodque a praelo musteum mihi exhiberetur perlustrandum, si quos locos Heslerus meus, seu sua sponte, seu Porti, seu vulgaris denique interpretationis auctoritate motus, perperam latine reddidisse videretur, eos corrigere; tametsi vereor, ne sint in hoc quoque genere, quae meam diligentiam in ista festinatione effugerint. Factum itaque est, ut in lucem prodeat index in minutum poetam vaegrandis; quamquam optandum erat, in multos auctores graecos exstare indices ea sedulitate conditos, qua nostri auctor usus est.

Venio nunc ad alterum huius praefationis argumentum. Commentationes nostras ad Theocritum perlustranti passim occurret commemoratio *annotatoris Vimarienſis* a me facta. Quem hominem, quia qui sit, perinde scio, atque

que ignorantiſſimi, ſic appellare neceſſe habui. Miſit nempe ad me *Greinerus*, Vir Illuſtris, Ducis Vimarienſis Conſiliarius, et *Bartholomaeus*, V. C. Bibliothecae Ducali, quae Vimariae eſt, praefectus, ut cognoverant, Theocritum typis Lipſienſibus renovatum eſſe, exemplum editionis minoris Commelinianae, ex illa bibliotheca ducali depromtum, in cuius marginibus manus docta nonnulla exaraverat, ut lectiones e codice *Nicolai Stopii* cuiusdam, Belgae, ni fallor, alias e codice F. V. hoc eſt *Fulvii Vrſini*, ut interpretor, alias ex editione Florentina, (cuius lectiones ſi quas affero, eas omnes aut indicio Henrici Stephani, aut libri Vimarienſis debeo;) item coniecturas, et animadverſiones alius generis. Eſt idem ille codex, quo ante me uſus eſt *Nicolaus Niclas*, V. C. de quo ſatis in praefatione ſuperiori dixi, ſed falſus in eo, quod perperam tradidi, Romanam eſſe editionem, (nam Commeliniana eſt) cui iſta allita eſſent, et Marquardum Gudium olim libri dominum fuiſſe; quod ſecus eſt. Farrago iſta a quo profecta ſit, haud conſtat. Nullus equidem dubitem, *Gerardo Falkenburgio* eam in acceptis referre. Sed quisquis eſt, penes me *annotator Vimarienſis* audit, quod nomen convenientius nullum occurreret. Quicquid alii his de copiolis Vimarienſibus ſtatuant, mihi quidem videbantur non plane contemnendae. Quare quicquid in illo libro Vimarienſi reperiebam, id omne in meas animadverſiones, non diſſimulato auctoris nomine, tranſtuli, praeter unum locum, quem bibliopegi culter praeciderat. Nobiliſſimo virorum pari, quod paulo ante nominabam, cum ipſe memorem animum publice profiteor, tum gratias debebunt omnes, ſi qui ab eorum humanitate ornamenti nonnihil ad Theocritum acceſſiſſe exiſtimabunt.

Animadverſionibus noſtris e praelo paene iam eluctantibus, miſit ad me Pariſiis ſuas quasdam ad Theocritum animadverſiones *Io. Bernardus Koehlerus*, V. C. Lubecenſis, nuper deſignatus in Academia Kilonienſi Hiſtoriarum Profeſſor.

fessor. Quas animadversiones ab editione nostra abesse passus non essem, si mei res arbitrii fuisset. Nos vero, qui librariis mercenariam praestamus operam, in potestate conductorum sumus, qui certam libris suis molem, numerumque paginarum, quem excedi non patiuntur, praefiniunt. Quare amicum optimum rogo, ut aegre ferre nolit, quod eius voluntati servire mihi non licuerit, neque contemtum se putet. Praeterea sero veniebant illa auxilia, sub initium huius anni, maxima nostrarum Animadversionum parte iam typis excusa. Reservata itaque ista oportuniori loco sunto.

Sphalmata denique non adeo multa, quae mihi, Theocritum meum rursus, sed obiter, perlustranti occurrerunt, indicanda sunt; quorum veniam haud facile lector, paullo quidem ille aequior, neget. Tot enim sunt, et tam obviae, et tam ad vulgus notae molestiae, quibus septa est opera libros inter manus typothetarum versantes emendandi, ut plane sim vitae imperitus, si esse putem, qui aut usu, aut fama saltim, eas non compertas habeat; otioque meo, et lectorum patientia sim abusurus, si molesta illarum molestiarum expositione meam, seu fortunam, seu fidem excusare laborem. Praeterea praeivit editio Londinensis, unde nostra derivata est, haud raro vitium, et scabiem suam nobis affrixit, dum nimis securi dormitamus. Observavi itaque haec: Idyll. I, 66. sic corrige πᾶ ποκ' et ποκα, sine accentu. II, 61. δέδεμαι. III, 9. ποιησεῖς. 33. ποιῇ. IV, 12. ποθεῦντι. V, 16. τᾶς. 78. post λέγεις adde comma. VII, 144. τοῖόνδε. *penult.* αὔθις. VIII, 6. λῆς. 14. ἰσομάτορα. 70. ὦρνες cum iota subscripto. IX, 4. πλανῶντο cum iota subscripto. X, 9. ἁδαμὰ. *ult.* τᾷ. XI, 68. πᾷ πόχ'. 74. τάχα. XII, 24. ἁκ. XIII, 62. τις sine accentu. *ult.* Φᾶσιν cum circumflexo. XV, 9. ἁκ οἰκησιν. 14. ἀπφῦς. 87. ὦ. XVI, 107. Μοίσαισι. XVII, 94. χαλκῷ. XVIII, 48. ἀνγνοίη. XXI, 59. θεῖναι. XXIII, 36. εἵματα cum spiritu aspero. XXV, 41. τοιοῖδε. 66. post πολλοῖς adde comma. *post diuturnam ab agris absentiam.* XXX, 31. ἐμαινόμην. Scripsi d. 6. Febr. 1766.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΠΕΡΙ, ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ἢ τῶρ, μαθητὴς Μητροδώρε τῦ Ισοκρατικῦ, ἔγραψε χρείας. Ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ· Φέρεται δὲ αὐτῦ ἱστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρε καὶ Φιλίννης, ὁ δὲ Συμμίχε, Συρακόσιος· οἱ δέ φασι Κῷον· Μετῴκησε δὲ ἐν Συρακόσαις. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλόμενα Βυκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Προτίδας, Ελπίδας, Ὕμνους, Ηρωΐνας, Επικήδεια μέλη, Ελεγείας καὶ Ιάμβους, Επιγράμματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βυκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ, Θεόκριτος ὁ τοσὶ, Μόχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἐκ τινος χωριδίε καλεμένε Φλώσσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βυκολικῶν ποιητὴς, Συρακόσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Συμιχίδε, ὡς αὐτός φησι·

Συμι-

1. Συμιχίδε] Lipsiensis codex Συμιχι. qui potest Simichidae filius esse is, qui ipse se in epigrammate, quod ipsi tribuitur,

Σιμιχίδα [2] πᾷ δὴ [3] τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; Ενιοι δὲ το [4] Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγεσι. δοκεῖ γὰρ [5] σιμός [6] τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐχηκέναι [7] Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκεστὴς δὲ γέγονε [8] Φιλιππίδᾳ, καὶ [9] Ασκληπιάδᾳ, ὧν μνημονεύει. ηκμασε δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα [10] Λαγωὸν, [11] περὶ δὲ τὴν τῶν βεκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς [12] γενόμενος, ποικίλης

tur, si ejus est, de quo valde dubito, & quod in epigrammatibus ejus extremum ponitur, filium Praxagorae perhibet. Totum hoc nugax est. Locus ex Idyllio septimo, quem auctor hujus vitae ad sententiam suam confirmandam affert, nil probat. Nam idyllium illud non est Theocriti, sed Simichidae Coi poetae egregii, sed omnibus omnino ignorati, & a nemine adhucdum in poetis numerati. Cujus etiam est idyllium XVII. encomium in Ptolemaeum.

2. πᾶ Lipsius.

3. τυ] Ald. συ. Z. C. (hoc est Zacharias Calliergus) τὸ, item Lipsius. πόδας est in Aldina. Sed πόδα in Z. C. & Lipsius plura dicam hoc de loco in Animadv. ad Theocritum.

4. Σιμιχίδα Z. C. σιμιχίδης Ald. σιμμιχίδα rursus Lipsius.

5. γὰρ Ald. Z. C. δὲ Lipsius.

6. σιμὸς τις τὴν πρόσοψιν ἄνωι. Z. C. & sic quoque Lipsius nisi quod ἄνωι deest. Aldina sic dat. σιμὸς ἄνωι τὴν πρόσοψιν.

7. Πραξαγόραν Ald. Z. C. πραξιγ. Lipsius vir doctus in codice Vimarienſi annotavit poetam horum mentionem facere Idyllio 7.

8. Φιλιππίδᾳ] φιλιτιάδᾳ Ald. φιλατᾶ Z. C. φιλητιάδᾳ Flor. φιλιπιάδᾳ Sal. Farr. φιλεύτα Lipsius. Andreas Schottus Observat. Human. p. 97. e codice Toletano lectionem profert, ut meliorem vulgata, hanc: ἀκεστὴς δὲ γέγονε Φιλάτα, ὡς Ἀσκληπιάδης μνημονεύει. Significatur Asclepiades ille, qui commentarios in Theocritum scripsit.

9. Ασκληπιάδᾳ ὧν μνημονεύει Z. C. ἀσκληπιάδᾳ ὡς μν. Ald. Ἀσκληπιάδας μν. Lipsius.

10. Λαγωὸν Ald. Z. C. λαγὼν Lipsius.

11. Περὶ δὲ τὴν Z. C. καὶ περὶ τὴν Ald.

12. Γενόμενος Ald. Z. C. γέγονε καὶ Lipsius.

πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινας Μόχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.[13]

13. Post v. ἐπεκλήθη sequuntur in Aldina haec, quae desunt editioni Romanae; seu Z. C. Andreas Schottus l. c. locum hunc, qui est in Aldina, pro inedito ex codice Toletano protulit, *ut* (verba eius sunt) *in suum quisque codicem harum rerum studiosus referre queat.* Locus ille sic habet. Ἐγένετο δὲ ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ τοῦ Νικάνδρου. ἐγένετο ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. κέχρηται δὲ ἰάδι διαλέκτῳ καὶ δωρίδι τῇ νέᾳ δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα. καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι καὶ ὑπέρογκος, καὶ οὐκ εὐνόητος. ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα παρὰ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος.

Ἀρτεμιδώρου γραμματικοῦ.

Βουκολικαὶ μοῖσαι σποράδην πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.
Ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψας
Εἷς ἀπὸ πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλυτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔ τιν' ἐφελκυσάμην.

Εἰς βουκολικὴν.

Ὥσπερ σκύφος γάλακτος ἢ καὶ κισσύβη
Ἡ βουκολικὴ πᾶσιν ἔγκειται βίβλος.
Τοὶ γὰρ ῥοφῶμεν οἱ θέλοντες τὸν λόγον
Στόμασι λάβροις εἰ κελεύουσι φρένες.

Memorabile in hoc loco, cum aliis, hoc est, quod versus Ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὁ τάδε γράψας (nam sic leg. videtur) Artemidoro grammatico tribuuntur, & recte id quidem. non enim sunt Theocriti, cui per errorem adhucdum sunt imputati. Habet etiam Schottus hunc locum, sed praeter duos primos Artemidori versus, & postremum ineptum carmen jambicum, nil aliud; seu quod quatuor illos versus posteriores in Toletano non reperiret, seu quod omitteret eos, existimans vulgari errore, Theocriti esse, non Artemidori. Exhibet hos Artemidori versus etiam Z. C. sed alio loco, et inter secundum atque tertium versum interserit hunc titulum Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. Posteriori carmini Senario ὥσπερ praescriptum habet Schottus hunc titulum ἄδηλον εἰς βουκολικὴν. In emendando tam absurdo & illepido carmine bonum otium non perdam. Praestabat id plane suppressum esse.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.[14]

ΤΑ βυκολικὰ φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι καὶ Φόβῳ πᾶσαν τὴν Ελλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη[15] καὶ ἑορτὴ Αρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Αρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τότων μόσης[16] ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη.[17] Αλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βυκολικά. Ορέστῃ γὰρ ἐκνομίζοντι[18] τὸ τῆς Αρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας, χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολέσαθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ρήγιον τῆς Ιταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ

14. Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὑρέθη τὰ βυκολικὰ Z. C. περὶ εὑρέσεως τῶν βυκολικῶν. Ald.

15. καὶ habet Aldina, non item Z. C. & Lipſ.

16. Ἀρίστης dant Ald. Z. C. Lipſ. ſed ſine dubio leg. eſt ἀρεστῆς. *cum acceptus fuiſſet deae cantus eorum.*

17. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βυκολικὰ. Z. C. quae lectio ſi ſervatur, neceſſe eſt ut ἀρχθῆναι legatur, a verbo ἄρχειν. Sed Aldina ſic dat. ἄλλοι δὲ ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βυκολικὰ. Lipſ. denique locum hunc ſic correptum dat. ἄλλοι δέ φασιν ἐν Σικελία γενέσθαι.

18. Τὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Z. C. τῇ Ἀρτέμιδι Ald.

δὲ ἐπιχώριοι [19] τὴν Θεὸν ἰδίοις [20] ὄσμασι καθυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν.

ΕΤΕΡΟΝ [21] ΑΛΗΘΕΣΤΕΡΟΝ.

Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος [22] τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν ταῖς Συρακόσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν [23] τῷ πλήθει λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς. οἱ δὲ ἀγροῖκοι [24] δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν Θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν· [25] ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον [26] ἔδοσαν συνήθη.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ. [27]

Τὰ [28] βουκολικὰ ἔχει διάφορον τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν. καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστι, καὶ ποιμενικὰ,

19. Τὴν est in Aldina, non in Z. C. neque in Lipſ. & recte abeſt.

20. Ἄσμασιν καθυμνήσαντες Ald. ἄσμασιν ἐνυμν. Z. C. & Lipſ.

21. Titulum hunc habet Z. C. non item Aldina.

22. Τοιοῦτος. στάσεώς ποτε γενομένης ἐν ταῖς συρακούσαις. Z. C. οὗτος. ἐν τοῖς Συρακουσίοις στάσεώς ποτε γενομένης Ald.

23. Τῷ πλήθυς λοιπὸν ἐλθόντος Z. C. τῷ πλήθυς ἐλθόντες Ald.

24. Δῶρον Z. C. δῶρα Ald. recte.

25. Ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις Z. C. ἔπειτα τοῖς ἀγροίκοις Ald.

26. Ἔδοσαν συνήθη Z. C. ἔδωκαν καὶ συνήθειαν Ald. & tum ſequuntur in Aldino haec pauca, ἐπὶ αἰγῶν αἰπόλια, ἐπὶ βοῶν βουκόλια, ἐπὶ προβάτων ποίμνια, καὶ ἐπὶ συῶν συβόσια. & praeterea nihil omnium inſequentium, quae ſola dat editio Romana Z. C.

27. Titulus hic deeſt Lipſienſi.

28. Τὰ βουκολικὰ Z. C. τὰ δὲ βουκ. Lipſ. διαφορὰν eſt etiam in Z. C. ſed. leg. eſt διάφορον, ut correxi.

καὶ, καὶ μικτὰ. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν ἔλαφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τῷ ζώῳ· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος, παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τὸ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ μεταβόλου εἰς μεταβολον. ᾄδειν δέ φασιν αὐτὸς[29] ἄρτον ἐξαιτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν[30] πανσπερμίας ἀναπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπουδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον. καὶ κεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν,[31] δέξαι δ' ὑγίειαν,
Αν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.[32]

ΠΕΡΙ

29. Ἄρτον Z. C. ἄρτους Lipſ. quod melius eſt. & tum leg. quoque erit, ἑαυτοῖς & ἔχοντας. Verba θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα deſunt Lipſ.

30. Πανσπερμία Lipſ.

31. Δέξαι τὰν ὑγίαιαν Z. C. δέξαι τὰν ὕγιαν Lipſ.

32. Verba ἃν ἐκαλέσσατο τήνα deſunt Lipſienſi. tum ſequitur in ed. Z. C. & in Lipſ. diſtichum Artemidori, paulo ante ex Aldina prolatum. Tum in Z. C. ſola (nam Lipſ. id non habet) Epigramma quod vulgo Theocrito tribuitur, ſed Artemidori eſt. ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος cum hoc elogio. Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. Tum περὶ τῆς τῶν βουκολικῶν ἐπιγραφῆς. Θεοκρίτου εἰδύλλια βουκολικὰ. ἰστέον ὅτι εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα ἀπὸ τοῦ εἴδους ἡ θεωρίας. οὐκ εἰδύλ-

λιον

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας. διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ καὶ [33] χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἢ ἐκ διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὁτὲ [34] δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τε ἐστὶ, αὕτη [35] ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τὸν τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωπὸν τὸν βίον χαρακτηρίζουσα· Ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

λιον παρὰ τὸ ἄδω τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως εἰδύλλιον λέγεται &c. ut supra.

33. χαρίεν ἐστὶ τῆς ποικιλίας τῆς φύσεως. Lipſ.

34. Δὲ Z. C. ἂς Lipſ.

35. Αὕτη ἡ ποίησις deeſt Lipſ.

NOTITIA

NOTITIA CODICVM MANVSCRIPTORVM THEOCRITI, E MONTFAVCONII BIBLIOTHECA BIBLIOTHECARVM.

p. 7. Vaticana Theocriti { Idyllia octo. / Idyllia septem cum scholiis. / Idyllia.

p. 28. n. 662. Idyllia cum scholiis.

p. 187. In bibl. Cardinalis Ottoboni.

p. 231. In bibl. Olivetanorum Neapoli Theocriti quaedam.

p. 238. commemorat tres Theocriti codices in bibl. Laurentiana Medicea Florentiae visos Monfauconio. qui forte iidem sunt cum recensitis p. 303. ubi commemorantur n. V. Theocriti Idyllia sex cum scholiis & glossis interlinearibus & n. XVIII. Theocriti Idyllia quatuor & p. 304. n. XXV. Theocriti idyllia quaedam cum scholiis, & cum glosis interlinearibus in primum idyllium.

p. 306. n. XVI. Theocriti idyllia 19.

p. 307. n. XXVII. Theocriti Bucolica cum scholiaste & quibusdam glosis interlinearibus & Syringe in principio.

ibid. n. XLIII. Theocriti Bucolica cum Syringe ad finem & versiculis in Adonidem mortuum cum quibusdam scholiis & glosis interlinearibus.

p. 308. n. XLVI. Theocriti idyllia cum quibusdam scholiis & glosis interlinearibus manu ipsius Politiani cum Syringe in fine.

ibid. n. LII. Theocriti bucolica & alae cum scholiis & Ardemidori grammatici epigrammate super collectione

ctione bucolicorum poematum initio libri. in fine apponuntur verſus manu Theodori Neocaſtriotae.

pag. 353. n. XIX. Scholia in Theocritum.

p. 359. n. XXXVI. Th. idyllia.

p. 408. n. XXV. Theocriti priores eclogae. haec omnia hactenus e Bibl. medicea.

p. 416. e biblioth. monaſterii Benedictin. B. M. Florentiae, Theocriti bucolica cum ſcholiis. Saeculi XIV.

Ibid. Theocritus ejusdem ſaeculi.

p. 476. e Bibl. Cardin. Beſſarionis Venet.

p. 488. in muſeo Nicolai Triviſani Patavii.

p. 489. in muſeo Philippi Thomaſini Patavii Th. cum ſchol.

p. 504. in bibl. Ambroſiana Mediolani Theocritus eſt novies cum ſcholiis.

p. 519. Lampridii expoſitio in Theocritum. (quis ille Lampridius.) *ibid.*

p. 524. Theocriti idyllia ter cum notis. *ibid.*

p. 560. in Bibl. Auguſta Vindobonenſ. Theocriti quaedam codice 242. & 256. & 258. & 289.

p. 600. in Bibliotheca Ducis Saxoniae Gothani Theocr. idyllia.

p. 643. in Bodlejana. n. 109. Th. idyllia.

p. 651. *ibid.* n. 731. Th. id. octo.

p. 677. in Voſſianis qui nunc ſunt Leidae. Th. Id.

p. 688. in libris Io. Mori Epiſcopi Norvicenſis eſt Theocritus ex ed. Commel. 1604. donum Iſaci Caſauboni cujus manus hinc inde apparet.

p. 736. in bibl. Regia Pariſina Theocr. cum prolegom. & comment. n. 2704.

p. 741. *ibid.* n. 3312. & 3320.

p. 742. *ibid.* n. 3335. 3341. 3378.

p. 770. in libris Card. Radulphi, qui nunc ſunt in regia Pariſ. n. 21. & n. 45. 46. (p. 771.]

p. 778. *ibid.* n. 45. Th. cum ſcholiis. & 64.

p. 900. in libris Ducis Caroli de Montchal archiepiſcopi Toloſani, qui nunc ſunt in regia Pariſ. n. LXXXI. Th. id. 28.

p. 903. *ibid.* n. CXXIX.

p. 946. in Colbertina, nunc regia Pariſ. n. 1193. Theocr.

p. 1010. *ibid.* n. 4906.

p. 1057. in Coisliniana, nunc Sangermanenſi n. 169. Th.

p. 1065. *ibid.* n. 351. Th. ſcriptus anno 1516.

p. 1199. in libris Gu. Pellicerii, olim epiſcopi Monspelienſis, qui etiam nunc in bibl Epiſcopi Monſpelienſis eſſe putantur, Th. cum notis.

p. 1301. in bibl. regia Taurinenſi, Th. tres codices. in quibus eſt unus, quem Dorvillius omnium codicum Theocriteorum praeſtantiſſimum perhibet.

Sunt alibi quoque multo plures Theocriti codices, Montfauconio aut ignorati, aut praeteriti.

WILHEL-

WILHELMI XYLANDRI SCHOLIA GRAECA AD THEOCRITVM.

ΑΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

AD IDYLL. XIX.

Σίμβλων. τῶν κυψέλων, τῶν σμηνῶν. συλεύμενον. κλέπτοντα λέγει. 3. ὑπένυξεν. νύττω τὸ κεντῶ. χὲρ ἐφύσση. τὴν ὀδύνην καταπαύσων δηλονότι.

AD IDYLLIVM XX.

Εντρυφθεὶς βυκόλος τις ὑπὸ κόρης ἀγυκῆς, Εὐνίκης τοὔνομα, τὸ ὑπερήφανον αὐτῆς, καὶ τὴν ἑαυτὲ ὑπερφρόνησιν διηγεῖται, καὶ ὡς ἀνάξια εἴη πεπονθώς. 2. Ἐρῷ ἀπ' ἐμεῖο. φθείρου ἀπ' ἐμοῦ. μετὰ φθορᾶς ἀπιθι. ἐπιπληκτικὸν γὰρ, καὶ τὲ ἄπαγε σφοδρότερον, καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἔρρε κακὴ γλήνη. Ἐρῷ ἐκ νήσου θᾶσσον. 7. Κωτίλα. φλύαρα· λαλὸν δηλοῖ. Ἡσίοδος· Αἰμύλα κωτίλλυσα, ἤγουν κολακεύουσα λαλιᾷ τινι καὶ φλυάροις. 11. τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. ὡς καὶ ὁ Κύκλωψ ἐν τοῖς ἄνω, ὡς μὴ βασκανθῇ. ἐνταῦθα δ' ἴσως εἴη ἀφοσιωμένης αὐτὸν, καὶ τὴν Νέμεσιν ἐμοῦ ἀποτρεπούσης 12 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς. τᾶτο καταφρονούντων. ὥστε εἰ φαίη. καὶ μὴν ὄδὲν ἐν σοὶ καλὸν εὑρίσκω. 16. ὡς ῥόδον ἔρσαι. λείπει τὸ, φοινίζουσιν. 19. τὸ κρήγυον. τὸ ἀληθὲς καὶ ἔτυμον. Ὅμηρος. μάντι κακῶν, οὔπω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες. 22. ἐπύκαζεν. ἐκόσμει. 26. Πακτᾶς. πηκτῆς, τετέσι τυροῦ νεωστὶ πηγνυμένυ. 29. Πανναύλῳ. τῷ ἐκ πολλῶν, οἶμαι, καὶ ποικίλων δονάκων συγκειμένῳ αὐλῷ. 34. ὅτ' ἐπ' ἀνέρι μήνατο βύτᾳ. Αγχίσῃ, ὡς ἐν τῷ α εἰδυλλίῳ δέδεικται. 40. Καὶ τὺ Ρέα κλαίεις τὸν βωκόλον. τὸν Ἄτυν, ὡς ἔοικε. 41. παῖδα βυνόμον. τὸν Γανυμήδην.

AD IDYLLIVM XXI.

1. Α πενία Διόφαντε. γνώμη· Πενίαν τὴν σοφίαν ἔλαχε. Αρξάμενος δὲ ἐκεῖθεν χαριέντως τὰς κεναῖς ἐλπίσιν ἐπτοημένυς,

καὶ βίον ἡδίω, τύχην τε λαμπροτέραν ὀνειρώττοντας διασύρει, ὥστε ὑπερευδοκιμεῖν δόξειεν ἂν πολλὰ τῶν ἄλλων ἠθικῇ ταύτῃ διδασκαλίᾳ. 10. λῆδα. τριβώνια, ἄλλως εὐτελῆ, νῦν δὲ δίκτυα ἴσως. 11. Ὁρμιαὶ δὲ, οἱ τῶν ἀγκίστρων χοῖνοι· ἐκ χοίνων λαβύρινθοι· περίφρασις, τὰ ἀμφίβληστρα. 15. ἀχ ἔνα. γράφεται καὶ ἴνα. ἵν δὲ μέτρου γένος, διττὸν τῆς ἡμίνας. ὡς Εὐσάθ. Ιλ. χ. ὥστε εἴη ἐνταῦθα ποτήριον. 17. Πενίαι δὲ παρ' αὐτὴν. αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐκεῖ καὶ μόνη διέτριβεν ἡ Πενία. 21. ἤρεθον. ἤγειρον. 26. Ασφαλίων. διάλογος ἔσι. τὰ μὲν οὖν πρὸ τῶνδε, Ασφαλίων (τοῦτο γὰρ ἐχρημάτιζεν ὁ ἁλιεὺς) εἴρηκε· ἀποκρίνεται δὲ ὧδε ἕτερός τις ἁλιεύς. 32. ἔτος ἄριστος. ὁμοιόν πως τῷ Μάντις ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. 36. τὸ δὲ λύχνειον ἐν Πρυτανείῳ. ταῦτα ἀσαφείας ἔχουσιν οὐκ ὀλίγον. ἐμοί γε δοκοῦν. εἰκάσειε μέν τις, ταύτην εἶναι τὴν γνώμην. Τίς φθόνος ἡμᾶς πένητάς τε καὶ ἁλιεῖς, κατὰ τὴν νύκτα οὐκ ἀπομερμηρίζειν, ἀλλὰ περὶ τῆς τῶν ἰχθύων ἄγρας μελετᾶν, ὁπότε οἱ Αθηναῖοι συνεχῶς περὶ ἄγρας τινὸς διασκοποῦσι. καὶ πλεονεκτοῦσι. Πρυτανεῖον γὰρ ἦν παρ' Αθηναίοις δημόσιον δῶμα ἐν ᾧ λύχνος ἄσβεστος. ὅτι δὲ τοῖς Αθηναίοις δυσμενῶς εἶχεν ὁ Θεόκριτος, οἷον πόλεμον κατὰ τῶν Σικελιωτῶν ἐξενηνοχόσι, σὺν ἄλλοις καὶ τὸ εἰς Λαμπριάδας σκῶμμα δεικνύει, φυλὴν Αθηναίων. Εἰδ. δ'. 40. Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος. δηλονότι, ὥστε μοι ἐνοχλεῖν ἐκ τῆς πολυφαγίας τὰ ἐνύπνια. 48. περικνώδαλον. Κνώδαλον, θηρίον σημαίνει θαλάσσιόν τε καὶ χερσαῖον, ὥστε διεξαλμένως ἀναγινώσκοντες περὶ κνώδαλον περὶ τὸν ἰχθὺν ἀκούσομεν. εἰ δὲ, ὑφὲν, ἴσως τὸ σφοδρὸν καὶ δεινόν, οἷον κατὰ θηρίκ, ἐννοεῖν ἐσί. 49. ἀφαυροτέροισι. ἀσθενεσέροις. πισῆρσι λινοῖς, μηρίνθῳ.

AD IDYLLIVM XXII.

Απολλώνιος β'. Αργοναυτικῶν διηγεῖται τὴν Πολυδεύκεος καὶ Αμύκου τε Βέβρυκος μάχην. 5. Θεσιάδος. Θέσιος πατὴρ ἦν Λήδας. 6. ἐπὶ ξυροῦ. Παροιμίκ, ἐπὶ ξυρῇ ἀκμῆς, περὶ τῶν τὰ ἔσχατα κινδυνευόντων. Ὅμηρος· Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρῇ ἵσταται ἀκμῆς. Ιλιάδος κ'. 19. Αἶψα δ' ἀπολήγον-

γοντ' ἄνεμοι. Εν τῇ ἀπολήγονται, ἢ πο ἐκτείνεται, ὡς ἐν τῷ Ὁμηρικῷ ἐκείνῳ· Μῆνιν ἄποειπὼν Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. Ιλ. τ. 20. Αμπέλαγος δὲ, ἀνὰ πέλαγος. οἷον τὸ ἀμπέδιον, ἀνδόνακας παρ' Ὁμήρῳ. 21. Ονων τ' ἀνὰ μεσσὸν ἀμαυρὴ Φάτνη. Αρατος· Καί τοι μὲν καλέονται ὄνοι, μέσση δέ τε φάτνη καὶ τὰ λοιπά. 27. πέτρας εἰς ἓν ξυνιάσας. τὰς Κυανέας, τὰς καὶ Συμπληγάδας. 28. Αταρτηρόν. βλαβερὸν, ἀτηρὸν, κατὰ ἐπένθεσιν. 34. Οἰνωπός. πύῤῥος. 37. λισσάδι πέτρῃ. τῇ ὑψηλῇ καὶ ἐρυμνῇ. 39. Ινδάλλοντο. ὅμοιαι ἐφαίνοντο. 49. Ολοότροχοι. κυλινδροειδεῖς. 63. Τέρσει. ξηραίνει. 85. Ιδρείῃ. τῇ ἐμπειρίᾳ. 88. Χερσὶ τιτυσκόμενος. καλασοχαζόμενος. 94. Τιτυῷ ἐναλίγκιος. δηλονότι ὑπερμεγέθη καὶ τελώριον. τοιοῦτος γὰρ ὁ Τιτυός. 97. Παῖδα Ποσειδαῶνος. Αμυκον. Ποσειδῶνος γὰρ λέγεται, καὶ Μελίης Βιθυνίδος Νύμφης. ὃν ποτε Νύμφη Τίκτε Ποσειδάωνι γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα, Βιθυνὶς Μελίη. Απολλώνιος. β Αργον. 113. Μάσσονα γυῖα. μείζονα 115. Αδήφαγον. ἴσως διὰ τὸ εἶναι ἀθλητικόν. 118. Λιλαιόμενος. ἐφιέμενος, ποθῶν. 120. Δοχμός. πλάγιος. 139. Εσσυμένως. σπευδῆ. 158. Σισυφὶς ἀκλά. Ισθμὸς, ὃν ᾤκησεν ὁ τοῦ Αἰόλου υἱὸς Σίσυφος. καὶ ἄνωθεν ἅμα πατρώϊον αἷμα. 175. Αφαρέως υἱοὶ μὲν Λυγκεὺς καὶ Ἴδας, γυνὴ δὲ Αρήνη, ἀδελφὴ Τυνδαρέω, ἧ Πολυδεύκης καὶ Κάστωρ. ἦσαν οὖν ἀνεψιοί. 181. μεταμώλια. κενὰ μάταια, μηδὲν ὠφελοῦντα, οἷον μηδὲν ὀνοῦντα. 192. μάχης δ' ἀ γίνετ' ἐρωή. ἀνάπαυσις καὶ ἐνταῦθα. 194. Ακριβὴς ἔμμασι Λυγκεύς. διώνυμος γὰρ ἔτος ἐπὶ ὀξυδερκείᾳ. ὃς — Οξυτάτοις ἐκέκασο Ὄμμασιν, εἰ ἔτεον γε πέλει κλέος ἀνέρα κεῖνον Ῥηιδίως καὶ νέρθε μετὰ χθόνος αὐγάζεσθαι. Απολλώνιος. 199. Τόθι. ὅπου 206. Λαοκόοσσα. τοῦτο κέκληται ἡ Λυγκέως μήτηρ. ἄλλοι δὲ Αρήνην αὐτὴν ἀναγράφουσι. 208. Μεσσάνιος Ἴδας. Ὁ γὰρ αὐτῆ πατὴρ Αφαρεὺς τὴν Ηλιδα καὶ Μεσσήνην κατεῖχε. 218. Χῖος ἀοιδός, ἤτοι καὶ Θαλυσίοις τὸν Ὅμηρον ἐκάλεσεν.

AD IDYLLIVM XXIII.

2. Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ. ὅμοιον τῷ Ὁμήρου· Δαιμόνι, ἢ μὲν σοί γε ἐπ' εἴδεϊ καὶ φρένες ἐσθλαί. 8. ῥοδόμαλον ῥοδεᾶ παρειά. 12. εἶχεν ἀνάγκαν. σκληρότητα ἀπαραγώγητον. 15. Ἦ καλὸς ἐξόρπαξ. ἄλλως ἐξάρπαξ, ὃ καὶ ἄμεινον, ἵνα ᾖ. ἀλλὰ καὶ ἅτως, ᾗ ὁ καλὸς ἐξάρπαξε, δηλονότι τὴν τᾶ τυχεῖν ἐλπίδα. μᾶλλον αὐτῷ ἐκείνῳ ἐρεθίζετο ὁ ἔρως. 21. Λοίσθια. ὕστατα. 33. Ὀπανίκα. Δωρικῶς, ἀντὶ τᾶ ὁπότε. 54. ἀδ' ἐτυλίχθη. ἀδὲ ἐκινήθη τὴν ψυχήν. 63. αἴτας. τὰς ἔρωτας, ὡς ἐν τῷ ιβ'. Εἰδυλ.

AD IDYLLIVM XXIV.

Τοῦτο εἰδύλλιον τὴν ἐν παισὶν ἔτι ἐξεταζομένην Ἡρακλέους ἀγωγὴν καὶ ἐπιτηδεύματα περιέχει χαριέστατον μὲν καὶ τῶν εὐδοκίμων ὅτι μάλιστα, ἃ μὴν ὁλοχερὲς. ἀλλὰ κολοβὸν, καὶ τᾶ τέλους ἐστερημένον. 1. Α Μιδεᾶτις Αλκμήνη Ηλεκτρύωνος ἦν, τᾶ Περσέως. ἡ δὲ Μιδεία τῆς Αλωέως. 2. νυκτὶ νεώτερον. Φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ συλληφθῆναι καὶ τεχθῆναι νυκτὶ μίᾳ ὕστερον τοῦ Ἡρακλέους. 4. τὸν Πτερελάϊ. Πτερέλας υἱὸς Ἱπποθόης, τῆς Μήστορος, τᾶ Περσέως καὶ Ανδρομέδας, ὧν καὶ Ηλεκτρύων ἦν υἱός. τότε τᾶ Πτερέλα υἱοὶ Τηλεβόας καὶ Τάφος. ἅτοι ἀπήτουν Ηλεκτρύωνα τὴν τῆς μάμμης προσήκουσαν αὐτοῖς κληρονομίαν, καὶ ἀντισάντας αὐτοῖς τὸν Ηλεκτρύωνα, καὶ τὰς σὺν αὐτῷ ἀνήξουν. ἡ μὲν οὖν Αλκμήνη τῷ τιμωρησαμένῳ τὸν τᾶ πατρὸς ἑαυτῆς Ηλεκτρύωνος φόνον, τὸν γάμον ἑαυτῆς ὑπέσχετο. Αμφιτρύων δὲ κτείνας τὸν Πτερέλαν καὶ τὰς περὶ Τηλεβόαν, αὐτὴν ἔγημεν. τᾶ γοῦν Πτερέλα ἀσπίδα μάχῃ κτηθεῖσαν ὑπ' Αμφιτρύωνος ὧδε λέγει. 11. Αμὸς δὲ σρέφεται ἦμος, ὅτε. σημαίνει δὲ χρόνον, καθ' ὃν (ὥστε ταῦτα τῷ Θηβαίων ὁρίζοντί τις οἰκειώσειεν) Ωρίων κατὰ μέσην τὴν νύκτα ἡμίτομος περὶ τὸν ἠῶον ὁρίζοντα φαίνεται· δηλονότι τᾶ ἡλίᾳ κατὰ τὸ τᾶ λέοντος δωδεκατημόριον φερομένᾳ. 28. Δραξάμενος φάρυγος. τῇ φάρυγγι ξυμμάξας, ὅθεν δράγματα. τὸ δὲ φάρυγος, ἐκβολῇ τᾶ ἑνὸς γ, συγκοπῇ. 31. Οψίγονον. δηλονότι διὰ τὸ τὴν Ἥραν μητρὶ

τρὶ αὐτοῦ ὠδῖσι κατεχομένῃ ἐμποδὼν γεγονέναι διὰ τῶν φαρμακίδων, ὥστε μόλις καὶ ὀψὲ αὐτὸν τεχθῆναι. 36. μηδὲ πόδεσσι. τοῦτο λέγει, πᾶσαν ἀναβολὴν καὶ διατριβὴν ἐν τῷ ἐνδύεσθαι ἀποκόπτουσα. 44. ὠριγνᾶτο. ὤρεξεν. 45. Λώτινον. ἐκ γὰρ λωτοῦ τὸ πάλαι καὶ ξιφῶν θῆκαι, καὶ αὐλοὶ ἐσκευάσθησαν. ὅθεν πολλάκις παρ' Εὐριπίδῃ λωτὸς ἀντὶ αὐλοῦ τίθεται. 53. Επιτυτθιον σμικρὸν, οἱονεὶ βρέφος. 56. Δεικανάεσκεν. ἔδειξεν, προύτεινεν. 60. Ξηρὸν ὑπαὶ δείης. εἴσω τοῦ αἵματος συλλεγομένου. Ακράχολον προπετῆ εἰς ὀργήν. 65. χρέως. τὴν συμφορὰν, τὸ συμβεβηκὸς. 69. κατὰ κλωστῆρος. ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ὅσσα οἱ αἶσα γινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. 72. Περσήϊον αἷμα. Ηλεκτρύων γὰρ αὐτῆς πατὴρ, υἱὸς ἦν Περσέως. 82. Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων. τὴν Ἥραν σημαίνει, ἧς θυγατέρα ἔγημε τὴν Ηβην. 87. Κάγκανα. αὖα, ξηρά. 88. ἄχερδον. ἀκανθῶδες φυτὸν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦσι, ἤγουν ἡ ἄπιος ἡ ἀγρία. παρ' Ομήρῳ δὲ κεῖται Οδ. ξ. 94. Καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. οὕτως καὶ Ὅμηρος καθαρτικὸν τὸ θεῖον ποιεῖ· οἷσε θέειον γρηῢ κακῶν ἄκος. 108 Φιλαμμονίδας υἱὸς Φιλάμμονος, τοῦ Φοίβου καὶ Χιόης, τῆς Βορρᾶ καὶ Ωριθύιας Φανοπῆι. τῆς Φανόπης υἱῷ τῆς νύμφης. 127. Ἱππαλίδας ἱππότης. 137. Τυννόν. μικρόν.

AD IDYLLIVM XXV.

Ακέφαλον τουτοὶ τὸ εἰδύλλιον. ὅσα δ' ἐν ἀρχῇ κεῖται, ἀπόκρισίς ἐστι βουκολου πρὸς Ἡρακλῆν, ζητοῦντα περὶ τοῦ Αὐγείου. 9. Ελισοῦντος. τόπος ἐν Ηλίδι, ὀνόματα ταῦτα, τῶν ταῖς ποίμναις εὐκαίρων. 16. εἰαμεναί τε, τοὺς καθύγρους τόπους οὕτω καλοῦσι. 21. Απόλλωνος νομίοιο ὅτι καὶ αὐτὸς τὰς βοῦς ἔνεμε τῷ Αδμήτῳ ὡς Εὐριπίδης Αλκηστίδι. 48. αἰσυμνητής. παρὰ τὸ αἴσιον, οἰκόνομος ὥς που καὶ βασιλεῦσι παροιμιῶδες τοῦτο Αἰσχύλος Πέρσαις ὁμοίως ἔλεξεν· Ομμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. 61. τέτμοιμεν. εὕροιμεν. 83. ἀῤῥηνές. ἄγριον, δυσχερές τὸ δὲ ζάκοτον ὀργίλον, παρὰ τὸ κότος. ἡ δὲ ζα ἐν τῇ συνθέσει ἐντείνει καὶ αὔξησιν παρέχει. 86. πίονα γαῤῥον. οὕτως ἀναγινώσκειν δεῖ, ἵνα καὶ τὸ μέτρον σωθείη.

θείη. ἐσὶ δὲ ἥδυσμα γάλακτος πηγνυμένυ. 131. Αργῆσαι. λευκοί. 151. βασὶ κορωνίσι. κερασοῖς, κερασφόροις 165. Ελίκης ἐξ. Ελίκη Αχαΐας πόλις 174. Αἰγιαλήων Πελοποννησίων. Αἰγιαλεὺς γὰρ τῆς Πελοποννήσου ποτὲ ἦν βασιλεὺς, ὅθεν τοῦνομα τῇ χώρᾳ. 183. κατ' Απίδα. κατὰ τὴν Αχαΐαν. Ἄπις βασιλεὺς ἦν τῶν Αργείων, ἀφ' ἧ ἡ Πελοπόννησος Απία. ὡς καὶ Σοφοκλῆς αὐτὴν καλεῖ Οἰδιπ. Κολ. 200. Φορωνήεσσιν. Φορωνεὺς ὁ Ινάχου, βασιλεὺς Αργείων. ὅθεν τὸ τῇ χώρᾳ ὄνομα. 206. κέρας ὑγρόν. ἤγουν εὐκαμπὲς. 213. εἶθαρ. ταχέως 223. σήραγγα. φωλεόν. 230. Τηϋσίως μάτην. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθοις, μάταιαν. Ὅμηρος. 240. ἀσώμενος δυσφορῶν. 241. Περιγληνώμενος. παπταίνων, περισκοπῶν. γλήνη γὰρ ὁ ὀφθαλμός. 263. Νωσάμενος. νοήσας.

AD IDYLLIVM XXVI.

Περὶ ταύτης ἱσορίας τὰς Εὐριπίδου Βάκχας ἀνωγίνωσκε. 1. Μαλοπάρηος. λεπτογένειος. 26. Εξ ὄρεος πένθημα. ἐπώνυμος γὰρ τῷ πένθει ὁ Πενθεὺς, εἰς ὃ καὶ ἡ ἀνταπόκλασις τὸ ὀνόματος ἤδε. 33. Δρακάνῳ. Ικαρίας ὄρος.

AD IDYLLIVM XXVIII.

Χοριαμβικὸν τοῦτο τὸ μέτρον. Συσατικὸν δὲ ἡλακάτης τῆς τῇ Νικίᾳ γυναικὶ Θευγενίδι ὑπ' αὐτῆ δωρηθείσης. 3. πόλιν Νείλεω. Μίλητον.

AD IDYLLIVM XXIX.

Πεντάμετρον δακτυλικόν. 3. τὰ κέατ'. ὅσα κεῖνται.

AD IDYLLIVM XXX.

Τοῖς Ανακρέοντος λυρικοῖς παρόμοιόν ἐσι τοῦτο, ὅσον τά τε μέτρα, καὶ τὸ σχῆμα. 7. Ποτανοί. πτηνοί. τοιοῦτοι γὰρ πλάττονται. 19. Ἴψω. ἵπτω τὸ βλάπτω. ἐκακούργεις τὸν μηρόν. 32. Κατεσίναζε. βλάβην μοι τοῦτο ἔφερε. σινᾶσθαι, τὸ βλάπτειν. ὡς ἐν τῷ· φοιτᾷ σινομένα τὰν τρώξιμον.

SCHO-

SCHOLIA LIBRI VIMARIENSIS.

Idyll. 2. 11. ποταείσομαι] προσλαλήσω, ἐπικαλέσομαι. 14. δασπλῆτι] φοβερᾷ. 20. ἐπίχαρμα τέτυγμαι] γέλως γέγονα. 36. χαλκίον] χαλκῆν ἀγγεῖον. 40. χάριν ἐκείνῳ φλέγομαι. 92. ἄντυτο] διήρχετο. S.*) 109. μινυρίζοντα. 110. δαγῦδι] κρυσάλλῳ. S. 116. ὅπᾳ μ' ἐκέλευσας παρεῖναι. 140. πεπαίνετο] ἐρωτικῶς ἐμαλάσσετο. Eustath. Iliad. ζ. 160. ἀραξεῖ] κρύσει, κόψει. S.

Idyll. 3. 3. τὸ καλὸν] κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

IV. 36. ἀπὸ τῆς χηλῆς ἢ τῆ ποδὸς. 39. ὅσσον] τοσοῦτον.

V. 12. ἐτάκευ] ἐφθείρω ὑπὸ φθόνου. 14. ἄκτιον] τὸν ἔχοντα ἱερὸν ἐν ταῖς ἀκταῖς. 25. κίναδος ἀλώπηξ. 31. θάλπεαι] ὑπὸ τῆ πυρὸς φλέγῃ. 50. ἀρνακίδας] δορὰς ἀρνῶν. 58. γαύλως] ξύλινα ἀγγεῖα ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγουσι. 71. ἰθύνῃς] νέμῃς, ἐνδώσῃς. S. 115. ὑπηνέμιοι] ἀέριοι. 117. κιγκλίζευ] ἐκινῆ αἰσχρῶς. 133. λαμβάνουσά με ἀπὸ τῶν ὤτων καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐπικλίνουσα. S. 137. φιλεχθὴς] δυσχερὴς.

Id. VII. 37. καπυρὸν] λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτα τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. S. 42. ἐπίταδες] ἐξ ἔργου. S. 44. πεπλασμένον] δεδημιουργημένον. 55. ὀπτεύμενον] καιόμενον, φλεγόμενον. 56. ῥύσηται] ἀπαλλάξῃ με τῆς ὀπτήσεως. S. 66. φρύξει] ξηρανεῖ. S. 129. τῆς ἐμῆς ᾠδῆς δῶρον φιλικὸν. 131. φρασιδάμω] οἰκήματα. S. 147. ἐχεῖτο, ἀπεχύετο. S. ibid. ἄλειφαρ] ἔλαιον. S.

VIII.

*) Quibus scholiis S. adscriptum est, ea sunt e Stopiano codice, unde caetera sint, non constat.

VIII. 3. ἡ εὐθεῖα πυῤῥότριχος, ὡς ὁ μάρτυρος, ὁ φύλακος. τῶν ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστι τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας. S. 14. ἴσον τῇ μητέρι αὐτοῦ. S.

IX. 24. αὐτοφυᾶ] ἐκ φύσεως. S. 27. ἤχησε χαίρων. S.

X. 3. πλατίον] πλησίον. 4. κάκτος] ἄκανθα. 34. τίνος χάριν λεπτὴ ἡ σὴ φωνή. S. 46. κόρθυος] δεσματίου. S. 49. τελέθει] γίνεται. S.

XI. 20. πακτᾶς] τυρᾶ νεωςὶ πεπηγμένα. S.

XVII. 94. σεσαγμένοι] καθωπλισμένοι.

XXII. 34. αἰολόπωλος] ταχύϊππος. 49. ὁλοίτροχοι] ἀντὶ τοῦ ὅλον τροχοειδεῖς καὶ πανταχόθεν ἀσήκτοι. F. V. 75. κόχλῳ γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον πρὸ τῆς σάλπιγγος εὑρέσεως. F. V. 212. ὄκ ἐπ' ἐλαφρῷ] ὄκ ἐστι ῥᾴδιον.

XXV. 163. σφετέρῃσιν] ἐμαῖς. 194. κατὰ σάθμην] ἀτρεκῶς. 221. ὃ μὴν πρὶν πόδας ἔχον] ὃ πρὶν ἔπαυσα.

XXVII. 20. σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις] ἀγροῖκος εἶ.

XXVIII. 10. πολλᾶ πόνῳ μὲν τελέσεις ἀνδρείῃς πέπλους. 15. ἐβολλάμαν] ἐβλόμην.

Epigr. 4. 3. φάλητι] συκίνῳ αἰδοίῳ F. V. (id est Fulv. Urſin.)

HENRI-

HENRICI STEPHANI NOTAE IN THEOCRITVM.

Idyll. I. 2. ἆ ποτὶ] malim ἀ sine accentu, ut subaudiatur ἥσω.

v. 65. ἄδ' ἀ] in Flor. ἀδέα φωνά.

v. 84. (ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)] Quia hic intercalaris versus omnino interrumpit sententiam, ideo parenthesis notis eum cinxi: quod in aliis non feci, post quos tamen & ipsos saepe illa imperfecta manet.

v. 102. ἤδη γὰρ] in Flor. editione legitur: ἤδη γὰρ φράσδη πανθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκην Δάφνις. Quam lectionem comperi ab Eustathio ex parte comprobari, legente itidem haec per infinitivum (sed scribente δεδυκεῖν, non δεδύκην) cum accusativo ἅλιον. Ita enim ille in hunc locum Iliad. υ. ἠέλιος δὲ Οὐρανῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, hoc, inquit, ἠέλιος ἑρανῦ ἐξαπόλωλεν, quidam non intellexerunt de solis defectu, sed quod procis jam sol deficeret, utpote morituris: sicut Theocritus ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι. Verum apud eundem in Iliad. χ. legitur: ἐντεῦθεν δὲ ἀναμένος Θεόκριτός φησι τὸ ϑ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἤγεν, ϑ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τῦ ζῆν. Quae verba nisi ex alio Theocriti loco petita sint, (quum tamen alibi legi non recorder) perperam additam habent particulam ϑ. Sed ut ad nostrum locum veniamus, lectionem Flor. edit. probo in eo, quod ἅλιον scribit, & quod infinitivum etiam habet: (sed quem malim cum εῖ scribere, ut apud Eustathium legimus) rursus eandem improbo in eo, quod distinguit post Δάφνις, non ante. Veram enim hanc esse lectionem arbitror: Ἤδη γὰρ φράσδη πανθ' ἅλιον ἄμμι δεδυκεῖν; Δάφνις κ εἰν αἴδᾳ, etc. ut sit: Iamne ergo dicis, omnem solem occidisse? id est: Iamne de vita nostra actum es-

ſe dicis? Iamne extremum vitae diem mihi inſtare ais? Quanquam φράσδῃ malit fortaſſe quispiam exponere: *Putas, Exiſtimas.* Videamus autem, quam belle haec inter ſe cohaereant. Dixerat illi Venus, Tu gloriabaris, fore, ut Amorem ſubigeres: nonne tu contra ab Amore ſaevo ſubactus es? Ex quibus Veneris verbis colligit Daphnis, & eam & ejus filium, Amorem, omnes machinas ad perdendum ipſum adhibuiſſe, adeo, ut ſpes nulla vitae ſuperſit. Reſpondet itaque: Iamne ergo ſolem omnem nobis occidiſſe putas? Quibus verbis ſubjungit: Δάφνις etc. id eſt, Daphnis etiam apud inferos erit acer dolor Amori. Q. d. Atqui, etiamſi mori me contingat, vel ipſa umbra mea vehementes Amori moleſtias exhibebit. Lego autem: Κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι, ut legitur in Flor. Hoc ſenſu ſi quis aptiorem norit, proferat: ego certe nullum perſpicio: & quem affert Graecus ſcholiaſtes plane ineptum eſſe puto: ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ (διὰ τὴν μετὰ τῦ Ἄρεος αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος) δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται. Videamus nunc obſecro, quam fideliter & ipſi interpretes ſenſum hujus loci expreſſerint. Primum igitur Eobanus ita:

Narrat enim Phoebus jamdudum haec omnia nobis.
Deficit hic vero Daphnis, ferturque ſub umbras,
Opprobrium miſeri crimenque futurus Amoris
Longe apud infernas Plutonia regna paludes.

Qui autem ante Eobanum interpretatus erat, ita reddit:

Omnia Phoebus ait nobis tua: decidit (heu heu)
Daphnis, & ad manes duros patietur amores.

Hic certe ne umbram quidem verborum Theocriti fervatam eſſe, mecum (ut ſpero) fatebuntur omnes, qui ea,

ea, quae dixi, conſiderabunt. Sunt autem alii plurimi loci, quorum (etſi non ita depravatorum) ineptiſſimae exſtant & expoſitiones in Graecis ſcholiis, & interpretationes ſive ad verbum, ſive carminibus mandatae. De quibus admonuiſſe ſit in praeſentia ſatis.

v. 103. Δάφνις κεἰν] Quum in proxime praecedente verſu poſita eſſet interpunctio ea, quam ſequuntur Graeca ſcholia, (quorum tamen errorem oſtendi proxime praecedente annotatione) hic itidem poſt Δάφνις diſtinguendum fuerat: verum ſequendo alteram lectionem, quam veram eſſe docui, hac diſtinctione nihil opus fuerit, quum ſecundum eam diſtinguatur poſt ἄμμι δεδυκεῖν. Sed pro Ἔρωτος legere malo Ἔρωτι, ut habet Florent. editio.

v. 150. ὠρᾶν] De hac lectione dubitare nos Euſtathius non ſinit, qui afferens haec comici cujusdam verba, παρετέθη ὑπερήφανος ὀζωσα τῶν ὡρῶν λοπὰς τὸ τῆ πόλει παντὸς ἡμισφαίριον, dicit, hunc videri ita locutum ex Theocriti imitatione, qui πλυθῆναί τι ἔφη πρὸς κράναις ὡρῶν, ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν ὡρῶν, ἃς καλὸς ἐστὶ νοεῖν. σεμνύνων ἐκεῖνος ὅτω τὸ καλῶς πλυθέν.

Idyll. II. 30. χ' ὡς δινεῖθ'] In quibusdam editionibus haec verba ἐξ Αφροδίτας junguntur cum praecedentibus: ſed ego, quomodo cum illis jungi poſſint, non video: licet & ipſe Scholiaſtes illam interpunctionem ſequatur.

v. 34. κινήσαι Ῥαδάμανθα] Ex quibusdam veteribus codicibus annotatur Ῥαδάμανθα, ut hic: quum plures tamen habeant ῥ' ἀδάμαντα, & huic lectioni omnes etiam editiones vulgatae aſſentiantur. Sed ego tamen ῥαδάμανθα malui in contextum recipere, quod doctis quibusdam viris magis placere animadvertiſſem: quos (ut opinor) movebat illud potiſſimum, τὸν ἐν ἅδᾳ. Verum (ut libere profitear, quod ſentio) poſtridie, quam

exculus fuit hic locus, mutata ſententia maluiſſem ῥ' ἀδάμαντα receptum eſſe in contextum, at Ῥαδάμανθα margini eſſe adſcriptum. Mihi enim de loco hoc cogitanti venerunt in mentem hi Propertii verſus:

Quum ſemel infernas intrarunt funera leges,

Non exorato ſtant adamante viae.

Huc accedit illud, quod mihi & antea ſcrupulum movebat, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο. Neque enim ſatis convenit, ut dicatur εἴ τι ἄλλο σκληρὸν καὶ ἀτέραμνον, vel στερεὸν (id enim ſignificat hic ἀσφαλὲς) pro εἴ τις ἄλλος σκληρός. quod tamen poſt Ῥαδάμανθα ita intelligi conſentaneum eſſet. Sed & illud conſidero, Ῥαδάμανθυν hunc vocari potius, quam Ῥαδάμανθα. Volet autem aliquis fortaſſe huic loco Propertii & Horatianum hunc addere: *Si figit adamantinos ſummis verticibus dira neceſſitas Clavos, non animum metu, Non mortis laqueis expedies caput:* ſed multo accommodatior Propertianus ille videtur ad comprobandam illam apud Theocritum lectionem. Quid Graecus ſcholiaſtes? Utriusque certe lectionis meminit (licet apud eum ῥαδάμαντα male pro Ῥαδάμανθα legatur) ſed ut omittam, eum non bene Rhadamanthum cum Plutone confundere, quum dicit: βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμανθα ἤγεν τὸν Πλούτωνα λέγειν, illorum certe verborum, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ineptam hanc & violentam affert interpretationem: καὶ εἴ τι περ στέρεμνον ἔχει τῦ σώματος. quomodo enim obſecro hoc cohaeret? κινήσαις αὐτὸν, καὶ εἴ τι τῦ σώματος μέρος ἔχει στέρεμνον. quaſi vero, qui de toto homine locutus eſt, non de partibus corporis ejus locutus ſit. Ut taceam, ἄλλο ſecundum hanc expoſitionem vacare. Iam vero & ad alteram expoſitionem veniens, nodum in ſcirpo (quod ajunt) quaerit, quum dicit: καὶ εἴτις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας σκληρότερος ὤν, δηλο-

δηλονότι τῶ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος.

v. 62. καὶ λεγ' ἐπιφθύσδοισα] Eustathius de voce ἐπιφθύζειν nos ambigere non sinit, quam exponit in hoc ipso loco ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. Non dubium est autem, quin Dorica dialectus postulet, ut legamus ἐπιφθύσδοισα, non ἐπιφθύζοισα, ut in aliis editionibus. Cujus tamen dialecti idiomata quam male plerisque in locis servata sint, alibi dicemus.

v. 107. ἰδρώς μευ κοχύεσκεν] Pro κοχύεσκεν Flor. edit. habet κοχύδεσκεν: quam lectionem (ut verum fatear) contemsissem, nisi ipsum Eustathium eam sequi vidissem, qui ejusdem verbi usum & in hoc comici cujusdam loco ostendit: αὐτόματοι διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάσοις ζωμῶ μέλανος καὶ ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδᾶντες ἐπιβλύζ. Paulo post, ἀπὸ δὲ τῦ κοχυδεῖν καὶ τὸ κοχυδεσκεν εὕρηται, nimirum hunc Theocriti locum denotans. Vult autem κοχυδεῖν dici proprie (sicut & ἀναπιδύειν & τονθολυγεῖν) ἐπὶ τῶν ὑδάτων ποιὸν ἦχον ἀποτελόντων.

v. 127. εἰ δ' ἄλλᾳ] in Flor. ἀλλᾶ, ut παντᾶ. quam tamen scripturam idem exemplar eadem in voce ubique non observat.

v. 140. καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο] Agnoscit hanc lectionem Eustathius, scribens, ἐκ τῦ πέπον τὸ πεπαίνειν, ὃ μόνον τὸ κοινὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ λεχθὲν ὡς ἐν λόγῳ σεμνῷ, τὸ ἐπὶ χρωτὶ χρὼς ἐπεπαίνετο, ἤγουν ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσετο.

Idyll. III. 18. ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα] Legitur & ποθορεῦσα, ut secundum dialectum Doricam scribendum est potius. Sed hoc semel annotandum duxi, multas regulas, quae de hujus dialecti idiomatis traditae sunt a grammaticis, tam negligenter in toto hoc opere observari, ut ex eo in dubium revocentur potius, quam confirmen-

firmentur. Invenitur enim & κἀμὲ, & κἠμὲ, ſicut κἠγὼ: non ſolum μάτης, ſed & μήτης: itidem non ſolum φίλαμα, ſed & φίλημα, etiam in locis omnino vicinis. Nam in Adonidis epitaphio editiones Flor. Ald. Rom. ita ſcriptum habent: Θνάσκει καὶ τὸ φίλημα τὸ μήποτε Κύπρις ἀποισεῖ. At verſum 13. qui hunc excipit, ita: Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἐ ζώοντος ἀρέσκει. Quanquam ſi editiones hae aliis in locis inter ſe conſentire ſolerent, non equidem hoc exemplum hujus in ſcriptura repugnantiae ex illis proferrem: ſed quum inter ſe plurimis alioqui in locis ſummopere diſcrepent, & Flor. praeſertim editio ab alteris duabus multas lectiones diſſentientes habeat, quae ſenſum etiam omnino variant, quis hic earum conſenſum non miretur? Idem de ϛάθεα & ϛήθεα dicendum. Nam verſus 5. habet ϛήθεα in tribus illis editionibus, verſus 26. habet ϛάθεα in iisdem. Sic quum ε in ω mutare ſoleant Dores, in ejusdem Idyllii verſu 36. recte ſecundum hanc regulam ſcriptum habent illae editiones κναμὼς, at male eaedem δρυμὲς, non δρυμὼς, v. 20. Sic & ὤρεα alicubi, alibi ἄρεα. ut circa finem Idyllii III. ἐν ἄρεσι μᾶλα νομεύων, in tribus illis edit. at initio Idyll. VIII. eaedem κατ' ὤρεα, non ἄρεα. Sic μῶσαι & μοῖσαι hic reperitur: ſic ἐυρῆν & ἐυρεῖν: ſic ἀείδεν, καθεύδεν, & ἀείδειν, καθεύδειν: ſic ὄρνιθες & ὄρνιχες, ſic alia denique multa, quae lectori obſervanda relinquo: talis inconſtantiae culpam a me interim removens.

v. 24. ὤμοι ἐγὼ, τί πάθω, τί ὁ δύσσοος ἀχ ὑπακήεις;] Perſuaſum & habebam antea, & habeo nunc quoque, legendum eſſe: τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ἀχ ὑπακήεις; vel ἀχ ὑπακήεις, ſine interrogationis nota.

Idyll. V. 13. βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας] In omnibus editionibus perperam ſcriptum habetur μετὰ λοίσθια pro με τὰ λοίσθια, ut dicitur τὰ πρῶτα, vel potius ταπρῶτα, conjunctum per notam hyphen.

v. 24.

v. 24. ἔρειδε] Pro ἔρειδε ſunt, qui ἔρισδε reponendum putent.

v. 40. μέμναμ'] In Pariſina editione, quae eſt omnium novisſima, tres proxime ſequentes verſus omiſi ſunt, ſed incuria, ut opinor, non certo conſilio. Sed & infra alii omiſi reperiuntur, de quibus in annot. ſeq.

v. 100. σῦκα] In illa eadem editione Pariſina omiſſi ſunt quatuor verſus, qui hunc excipiunt in Ald. Flor. Romana, aliisque omnibus, quae in manus meas pervenerunt, editt. de quibus verſibus idem judico, quod & de illis, de quibus modo dictum eſt. Quis autem aliud judicare poſſit?

Idyll. VII. 85. In quibusdam poſt ἐξετέλλεσσας habetur interrogationis nota.

Idyll. X. 27. ἰσχνὰν, ἁλιόκαυσον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον] Scholiaſtes legiſſe videtur μελίχρων, licet ejus ſcholiorum editio habeat μελίχλωρον, ut hic. exponit enim ἐσκυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. Lucretii certe teſtimonio lectionem hanc confirmare poſſumus: in cujus quarto libro verſus hos legimus:

Nec ſua reſpiciunt miſeri mala maxima ſaepe.
Nigra, μελίχρωος eſt: immunda & foetida, ἄκοσμος.
Caeſia, παιλάδιον: nervoſa & lignea, δοχκάς:
Parvola, pumilio, χαρίτων μία, tota merum ſal:
Magna atque immanis, κατάπληξις, plenaque honoris:
Balba, loqui non quit, τραυλίζει: muta, pudens eſt.
At flagrans, odioſa, loquacula, λαμπάδιον fit:
Ἰσχνὸν ἐρωμένιον tum fit, quum vivere non quit
Prae macie: ῥαδινὴ vero eſt jam mortua tuſſi.
At gemina & mammoſa, Ceres eſt ipſa ab laccho:
Simula, σιλήνη ac ſatyra eſt: labioſa, φίλημα.

Totum autem locum ideo protuli, ut non ſolum μελίχρωον, ſed ῥαδινὰν etiam & ἰσχνὰν, (quae & ipſa legi-

mus hic apud Theocritum) ibidem inveniremus. Sed apud Theocritum non ignoro aliter etiam, quam μελίχρους, legi: videlicet μελάγχρες (quod diſſolvendum eſt in μελάγχροος, ut ſtet verſus) & μελάγχλωρος & μελίχλωρος. Quod ad μελάγχρες attinet, ideo non probatur, quod, qui nigram μελάγχρων vocaret (id eſt, nigricolorem, ſi hoc uti vocabulo licet) in hac appellatione mutaret duntaxat linguam Latinam in Graecam, vitium autem non extenuaret: ut tamen in caeteris vocibus Graecis, quae a Lucretio poſitae ſunt, vitii extenuationem perſpicimus. At μελάγχλωρος ideo quibusdam placet, quod apud Platonem libro Polit. V. legatur: ſed quod ibi additur, ſuſpectam illam vocem reddit. Ita enim locus ille habet: μελαγχλώρες δὲ καὶ τέννομα οἴει τινὸς ἄλλο ποίημα εἶναι ἢ ἐρασῦ ὑποκοριζομένυ τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ἦ; nam χλωρὸν quidem cum ὠχρὸν interdum confundi ſcio, ut videmus; χρυσὸν modo χλωρὸν, modo ὠχρὸν vocari, (cujus ὠχρότητος cauſam eſſe hanc dixit quidam, quod a multis inſidiatoribus ſibi timeret.) Et ne vel apud Latinos ipſos novum videatur, aurum vocari pallidum, (quod potius fulvum vel rutilum vocari conſuevit) obſtat, quod legimus apud Ovidium Metam. libr. XI.

Non alta fronde virentem
Ilice detraxit virgam: virga aurea facta eſt.
Tollit humo ſaxum: ſaxum quoque palluit auro.

Ut autem auro, ſic & buxo pallorem ab eodem poëta tribui videmus, eodem libro — *buxoque ſimillimus ora Pallor obit.* Et libro IV. ejusdem operis — *oraque buxo Pallidiora gerens.* Sed & apud obſceni carminis auctorem legimus: *Uvis aridior puella paſſis, Buxo pallidior novaque cera.* Quod ſi quis me roget, an itidem albedinem exiſtimem tribui poſſe auro, quum albeſcere metu

metu pro palleſcere metu dicatur, nequaquam hanc μετάληψιν itidem admittendam dixerim. hoc enim conſtat, quum aurum pallidum & buxum pallidum vocamus, magis haberi rationem caeterorum colorum, ex quibus compoſitus eſt pallor (& flavi praeſertim) quam albi. Ad hanc autem colorum velut permixtionem alludens Propertius dixit:

Quis te cogebat multos pallere colores,
Et fletum invitis ducere luminibus?

Sed enim haec non eſſe ſubtiliter examinanda, ex eo etiam apparet, quod poëtae, quem metu vehementi perculſum, alibi pallere, alibi albeſcere dicunt, colorem amiſiſſe alibi dicere ſolent: quaſi pallor ille dubius ſit quidam color, qui pro nullo haberi debeat. Exempla ſunt apud Ovidium plurima, ut Metam. III. *Ille diu pavidus pariter cum mente colorem Perdiderat.* Sic Art. libr. I. *Et color & Theſeus & vox abiere puellae.* & in libr. II. *& miſerae voxque colorque fugit.* Ex his ſatis patere exiſtimo, non haberi ſemper exactae colorum differentiae rationem, ſed interdum eum colorem, cujus aliqua portio alii permixta eſt, pro eo poni, cui permixtus eſt. Quo minus mirandum eſt, (ut ad μελάγχλωρον revertar) hic χλωρὸν a Platone pro ὠχρὸν accipi, eodem modo, quo ab Homero paſſim acceptum fuiſſe videmus, ut Iliad. κ. χλωρὸς ὑπαὶ δείσας. Et Iliad. ρ μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. Et aliquoties — ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἕξει. In quos locos Euſtathius nihil affert, quod nobis nodum expediat: tantum alicubi tradit, quosdam, quod viderent, χλωροὶ accipi pro ὠχροὶ, exiſtimaſſe, ὠχρὸν derivari a χλωρὸν, tranſpoſita litera ω. & ablata λ. Idem vero alibi tradit, non poſſe, exacte & ſine catachreſi loquendo, χλωρὸν poni pro ὠχρὸν, eo ſenſu, quo χλωρότης tribuitur auro: ſed intelligendum eſſe per χλωρὸν, eum, qui buxeo quodam

colore tinctus sit: unde, inquit, jocantes veteres hominem quendam buxeum appellarunt. Ejus verba sunt, in Iliad. κ. ἄλλως μέντοι πρὸς ἀκρίβειαν ἀκατάχρηστον ὁ ὠχρὸς ἐκ ἂν ὀρθῶς πάνυ λέγοιτο χλωρὸς κατὰ τὸ ἐν χλωρότητι χρυσίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ πυξοειδῶς κεχρωσμένος. ἀφ' ἧ πυξινός τις ἔσκωπται ἄνθρωπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Et paulo ante narraverat, hunc Homeri versum, Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, festive fuisse usurpatum de quibusdam, qui essent χλωροὶ ex morbo, vel κατά τινα φυσικὴν κρᾶσιν. Quae mihi videor apud Athenaeum legisse: sicut & de illo, qui ingressus civitatem quandam, dixit, miram esse civitatem, in qua mortui ambularent, ἔνθα οἱ νεκροὶ περιπατῶσι, (nisi me fallit memoria, ex qua sola horum pleraque petere angustiae temporis me cogunt) quod plerisque color hic ineesset. Quid quod idem Homerus mel ipsum χλωρὸν itidem appellavit? An & hic χλωρὸν pro ὠχρὸν, id est, pallidum, accipiemus? Eustathius certe non solum exponi posse ὠχρὸν, sed ὑγρὸν etiam, vel τὸ πρόσφατον, ἤτοι νεοτεύχητον, testatur. Sed jam exemplorum plus satis: in quibus ineptissime fecerit, qui χλωρὸν ad verbum reddiderit viride. Non dubito autem, quin mihi assensuri sint lectores, hoc, quod paulo ante dixi, repetenti, non haberi videlicet exactae colorum differentiae rationem, sed nonnunquam colorem nomen accipere ex eo, quod illi permixtum apparet, quum alioqui non sit omnino talis illius color: ut si, quod sub alio colore aliquid nigredinis prae se ferat, & nigricans sit, vocemus nigrum. Sed quod ad aurum attinet, quod & ipsum χλωρὸν vocari diximus, in eo aliud considerandum, quam in aliis: nimirum non eundem in omni auro colorem cerni, sed aliquod esse, quod fulvum ex viridi, aliud, quod viride ex fulvo sive flavo videri possit: ut in hoc exemplo interpretationem illam χλωρᾷ mihi permittam, quam alioqui perineptam in caeteris

teris esse dixi. At quidam tamen hujus χλωρὸς significationis tam in hoc, quam in aliis exemplis aliam rationem reddunt. Ajunt enim, esse metaphoram ab herbis, quae, dum arescunt, flavescunt & pallescunt. Sed objectio haec in promtu est, herbas, quum arescunt, non jam vocari χλωράς. Aliorum tamen esto de his judicium. Ego certe, quum in hunc sermonem incidissem, qui mihi occasionem de his scribendi praebebat, eam minime praetermittendam, sed quae alibi de his scripseram, ea exemplis tuenda existimavi, quod alioqui a quibusdam reprehendi audirem. Porro, quum vox illa μελάγχλωροι, non solum χλωρὸς, sed μέλανος etiam significationem inclusam habeat, qui fiat, ut Plato in expositione, ὠχρότητος duntaxat meminerit, aliis quaerendum relinquo: quorum etiam examini hanc, quam afferam, rationem lubens offerò: ideo meminisse tantum χλωρότητος, quod de iis loquatur, qui nigricantem tantum χλωρότητα habeant, vel χλωρότητα, cui minimum μελανίας admixtum sit.

Ad tertiam venio μελίχλωρος. Eam qui tueri volunt, hunc Theocriti locum proferunt, ex quo nos contra eam expungendam esse contendere possumus, vel ipsius scholiastae auctoritate freti: qui ait: μελίχρων δὲ, ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τετέσι σιτόχρων· τοιοῦτον γάρ ἐσι καὶ τὸ χρῶμα τῆς σίτου, ὡς καὶ τῆς μέλιτος. Quod vero sequitur apud eundem, ἤ, οἱ μὲν ἄλλοι σύρον σε καλοῦσιν, ἐγὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον μελανοχρῶτα ἠρέμα καὶ ὑ λίαν μέλαιναν, mendo (ut opinor) non caret. Haec enim expositio neque voci μελίχλωρον (quae ibi habetur) neque alteri μελίχρων (pro qua versus exigit μελίχρωον) convenire posse videtur, sed expositio esse aut τῆς μελάγχλωρον, aut τῆς μελάγχρωον. Nisi dicamus, scripsisse scholiasten μελίχρωον posteriore loco (sicut paulo ante habemus apud eum μελίχρων) quod depravatum sit in μελί-

χλωρον: & eum intellexiſſe μελανοχρῶτα ἠξέμα, id eſt, τὴν τῦ μέλιτος ὠχρότητα ἔχουσαν, ὀλίγῃ τινὶ μελανίᾳ συγκεκερασμένην, vel ἀναμεμιγμένην. Qui autem μελίχλωρον retinent, interpretantur: Quae eſt pallore ſubviridi, qualis eſt mellis color. Certe (ut tandem finem faciam) quicquid apud hunc legatur, idem & apud Platonem ac apud Lucretium legendum crediderim. Sed hoc addo, ſi eam lectionem & expoſitionem ſequamur, quae extenuet illam, quam alii tribuebant huic puellae, nigredinem, videri, legendum potius μόνον, quam μόνος ut ſi (verbi gratia) quis dicat puellae: Alii, te nigriorem eſſe pice, judicant, at ego contra te tantummodo fuſcam eſſe judico.

Idyll. XI. 21. μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς] Lectio margini adſcripta ſumta eſt ex editione Romana. Notandum eſt autem, Ovidium, qui hunc locum multo fuſius tractavit, repugnante huic comparatione uſum eſſe. Quum enim Theocritus dixiſſet, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς, aut, ſecundum illam alteram ſcripturam, σφριγανωτέρα, ille dixit contra, *matura dulcior uva.* Sed fortaſſe rem non ingratam lectori faciam, ſi totum illum locum ex ejus Metam. libro XIII. ſumtum huc transferam. Haec igitur ibi legimus:

Candidior folio nivei Galatea liguſtri,
Floridior prato, longa procerior alno,
Splendidior vitro, tenero laſcivior hoedo,
Laevior aſſiduo detritis aequore conchis,
Solibus hybernis, aeſtiva gratior umbra,
Nobilior pomis, platano conſpectior alta,
Lucidior glacie, matura dulcior uva,
Mollior & cygni plumis, & lacte coacto:
Et (ſi non fugias) riguo formoſior horto.

Saevior

Saevior indomitis eadem Galatea juvencis,
Durior annosa quercu, fallacior undis,
Lentior & salicis virgis & vitibus albis:
His immobilior scopulis, violentior amne,
Laudato pavone superbior, acrior igne,
Asperior tribulis, foeta truculentior ursa,
Surdior aequoribus, calcato immitior hydro:
Et (quod praecipue, si possem, demere vellem)
Non tantum cervo claris latratibus acto,
Verum etiam ventis volucrique fugacior aura.

Vel hi versus argumento esse possunt, quam felici praeditus ingenio hic poëta fuerit: quod non dubium est, quin aemulationis studio provocatus, ostentare hic voluerit. Quod autem ad lectiones illas attinet, eam, quae in contextum a nobis recepta est, agnoscit scholiastes, videlicet φιαρωτέρα, & exponit σκληροτέρα.

Idyll. XIII. 34. λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιβάδεσσιν ὄνειαρ] In Ald. editione legitur: λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγας σιβάδεσσιν ὄνειαρ. quae lectio quum stare nullo modo posset, quidam mutata interpunctione ita legerunt: Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, σιβάδεσσιν ὄνειαρ. Sed Flor. & Romanam editiones sequi debemus, quae illam tertiam lectionem habent in contextum a nobis receptam: Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιβάδεσσιν ὄνειαρ. Est autem μέγα ὄνειαρ σιβάδεσσιν, ὁ μεγάλην ὄνησιν πρὸς σιβάδας παρέχων. Scholiastes tamen videtur & ipse male junxisse μέγας cum λειμών. quippe qui haec verba separatim exponat: σιβάδεσσιν ὄνειαρ, ἦγεν ταῖς κοίταις ὠφέλειαν.

v. 35. ἔνθεν βάτομον ὀξὺ βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον] Legendum existimo βαθύν τ' ἐτάμοντο.

v. 36. ἐπιδόρπιον] In editione Parisina ἐπὶ δόρπιον: quam lectionem alicujus παραδιορθώσει acceptam fero, quum

quum in ſuperiobus editionibus recte legatur ἐπιδόρπιον una voce.

Idyll. XIV. 22. Οὐ φθεγξῇ· λύκον εἶδες. ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν] Praeter hanc lectionem, & illam, quae margini adſcripta eſt, reperitur & tertia, poſita videlicet interrogationis nota duntaxat poſt ἃ φθεγξῇ, non item poſt λύκον εἶδες. Sed aliis antefero eam, quae eſt in margine. Quod autem ad ſequentia verba attinet, malim interpunctionem, quae eſt poſt τις, ponere poſt σοφὸς, ut ſit: ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς, εἶπεν: pro, εἶπεν, ἔπαιξεν ὡς σοφός τις, ſub. ὤν. Totum autem locum meo modo interpretabor, paulo altius repetens: *Et nos quidem confabulantes compotabamus, ut inter nos convenerat: at illa ne verbum quidem me praeſente. Quid mihi tunc animi fuiſſe putas? Non loqueris? Lupum vidiſti? dixi. Iocatus eſt perinde ac ſolers quispiam, reſpondit: & ſic exarſit ira, ut lucernam accendere ab ea poſſes.* Q. d. Simulatque illa verba protuli, illa irridens reſpondit, me mihi valde ob hoc dicterium placuiſſe, tanquam magnum ingenii acumen eo indicantem. Sed per tertiam perſonam loquitur, ut dicitur *iſte* a Latinis per contemtum. Hoc autem de lupo ambigue dictum eſſe tradit ſcholiaſtes, vel quod Cyniſca Lupi amore capta eſſet, vel quod ii, qui repente a lupo conſpecti ſunt, obmuteſcere putentur. Sed hic praepoſtero dixit ordine non: *Num a lupo conſpecta es?* ſed: *Num lupum conſpexiſti?* Hactenus ſcholiaſtes: qui quod ait de obmuteſcentibus ob lupum, a quo conſpecti ſint, proverbio etiam tritum eſſe ſcimus, atque adeo vel ex illo Virgilii loco notiſſimum: — *vox quoque Moerim Iam fugit ipſa: lupi Moerim videre priores.* Verum noſtrum hunc Aeſchinem ad rivalis Lupi nomen alluſiſſe, jocantem ex ambiguo, ſequentia oſtendunt apertiſſime. Sed expoſitio ſequentium, quam affert ſcholiaſtes, minime placet: ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα ὡς σοφός

σοφός τις. quasi hic sit sensus horum verborum: ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς εἶπεν. *quum quidam e nobis ita jocatus esset, eum solertem* [vel argutum, aut ingeniosum] *esse dixit.* Unum miror, quomodo scholiastes, hunc sensum sequens, junxerit τις cum σοφὸς, quod jam necesse fuerat jungere cum ἔπαιξε, quod dicat πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, tanquam de incerto. Sed fortasse putavit, sibi licere, (quod non licebat tamen) bis illam particulam accipere. Verum quandoquidem ad hanc disquisitionem veni, ad eam aliquam etiam ex praecedentibus revocabo. Primum igitur non placet, quod idem scholiastes ἔδει μόνον ὥ τινος εἰπεῖν, exponit, ἔδει μόνον εἰπεῖν, ὅ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο, id est, in cujus gratiam vinum funderetur; puto enim, simplicius accipiendum esse, ἔδει μόνον εἰπεῖν ὅ τινος ἤθελε πιεῖν. Neque enim, quod de certo vini genere locutus est, obstat, quin intelligamus, fuisse appositа & alia vini genera. Quod autem paulo post dicit in hunc versum: Ἁ δ' ὐδὲν παρεόντος ἐμεῦ, videlicet αὕτη δὲ ἡ Κυνίσκα δηλονότι ὐκ ἔπιε παρεόντος ἐμεῦ similiter displicet, quum praecedat, ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, unde multo commodius accipi possit ἐφώνει a φωνεῦντες. Et quod subjungit, ὐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους, tanquam certum affert, quum tamen ex conjectura duntaxat habeat. Sed (quod tertium omiseram) ad hunc sensum jam detorserat illud φωνεῦντες, explicans ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον. Verum haec ut extemporanea tamen & ἀμελέτητα a me accipi velim, meam duntaxat sententiam ob ter declarante, ea quidem certe lege, ut meliorem proponentes sequar. Illud autem (ut & hoc obiter dicam) τίν' ἔχεν με δοκεῖς νῦν; id est, (verbum e verbo) quod legimus apud Ovidium in Epistola Canaces ad Macareum: *Quid mihi tunc animi credis fuisse?* Plenus autem versus ita habet: *Quid mihi tunc animi credis, germane, fuisse?* Sic Metam. libr. V. *Quid mihi tunc animi*

miserae fuit? anne quod agnae etc. Et libr. VII. *Quid mihi tunc animi fuit, aut quid debuit esse?* Et alio quodam libro (qui quotus sit, non recordor) ludens in voce *animus: Quid mihi tunc animi (si non timor abstulit omnem Sensum, animumque) fuit?*

v. 23. κἦφθα] Ita legendum esse κἦφθα, vel potius χἦφθα, (non, ut habent vulg. editiones κἦφατ' ἔτ') ex scholiaste discimus, nos multum hoc saltem in loco juvante. καὶ ἅμα, inquit, ταῦτα εἰπεῖσα, καὶ μνησθεῖσα τῆ Λύκη, ὅτως ἐφλέγετο, ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

v. 28. μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν] Ut hic, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν, sic in alio ejusdem poëtae loco, (nisi memoria fallit) Ὅμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.

Idyll. XV. 4. ὦ τᾶς ἀδεμάτα ψυχᾶς] Non mihi tantum, sed & aliis multis suspecta fuit (& merito quidem) vox ἀδεμάτα, vel potius ἀδεμάτω, ut habet Flor. editio. Quum autem dico, vel potius ἀδεμάτω, terminationis duntaxat rationem habeo, quae magis Dorica est, alioqui enim de significatione pariter ambigo. Nec vero imaginari possum, quo respiciens Eobanus haec quatuor Graeca verba: Ὦ τᾶς ἀδεμάτα ψυχᾶς hoc versu reddiderit: *Heu furor, o fatui quanta est insania vulgi!* Notissima quidem certe est nominis δέμας significatio, sed quid ἀδέματον, quod inde deductum fuerit, significare possit, non mihi soli, sed & aliis multis ignotissimum esse scio. Inveni autem & aliam lectionem ex veteribus codicibus annotatam ἀδαμάντα, sed quam ne margini quidem adscribere dignatus sim. Viderint tamen alii, an ex ea elicere aliquid possint. Ad me certe quod attinet, non video, quid aptius reponi possit, & minori cum mutatione, quam ἀλεμάτα. ut illa, quae haec dicit, stultitiae seipsam accusat, quod, dum pompae nihil ad se pertinentis spectatrix esse vult, stulta curiositate inducta,

ducta, in discrimen vitae venerit. Quam autem & facilis & frequens sit lapsus literae δ in λ, alibi docui.

v. 8. ταῦθ' ὁ πάραρος] Hanc vocem Eustathius quoque agnoscit, (ut eam nemo suspectam habeat) & exponit: τὸν μὴ φρενήρη. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, μὴ εὖ ἀρηρότα κατὰ νῶν, ἀλλὰ ψευδόμενον τὴν νοερὰν ἁρμονίαν, καὶ παρατετραμμένον τῶ ὅτως ἀρηρέναι. Idem exponens illum versum Iliad. ψ. ἐπεὶ ἔτι παρήορος ἠδ' ἀεσίφρων Ἤσθα πάρος, ait, παρήορος hic idem significare, quod πάραρος apud Theocritum: & hoc esse non ab ἀείρω, sed ab ἄρω, id est, ἁρμόζω: ut sonet ὁ παρηρμοσμένος. Plura vide ibidem. Ego certe πάραρος id esse puto, quod Parisiis dicimus *doualin* vel *grand doualin:* quod voce Latina vix posse reddi existimo. Sic & quod proxime sequitur ἐπ' ἔσχατα γῆς, respondet hyperbolae nostrae proverbiali in eadem re: *Il est venu demeurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ultima parte urbis. Quin etiam quod proxime sequitur, ἰλεὸν, ἐκ οἰκησιν, itidem dici solet per contemtum de parva domo, & quae commode propter angustiam habitari nequit. *Ce n' est qu' un trou.* Sic & alia multa in hoc idyllio observari possunt, cum consuetudine sermonis Gallorum, vel Gallarum potius, mire congruentia, ac praesertim vulgi.

v. 7. Sunt, qui pro ἔμ' reponendum putent μεῦ. quibus facile assentior.

v. 11. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα] In Florent. editione legitur: μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα Δίωνα τοιαῦτα. Quae lectio mihi placet, quod Diona nomen esse non possit ejus mulieris, quam alloquitur, quum Gorgo vocetur: accipere autem pro Venere per obtestationem, duriusculum videatur. quem tamen sensum secutus Eobanus, vertit: *Per Venerem, ne tanta tui malefacta mariti Dixeris.*

v. 20. ἅπαν ῥύπος] Euſtathius non ῥύπος, ſed ῥύπον ſcribit. Poſtquam enim dixit, ex ἡ κέλευθος fieri τὸ κέλευθον per metaplaſmum, addit, fieri multa hujusmodi. ita enim poëtas μηρὸς appellare μηρὰ, & ῥύπα, quod alii ῥύπες: ut & Theocritus ἅπαν ῥύπον dixit.

v. 24. ὀλβίῳ Legitur etiam ὀλβίω, ut ſit pro ὀλβίῃ, & tum erit ἔλλειψις, qualis quum dicitur ἐν διδασκάλῳ, & εἰς διδασκάλῳ.

Idyll. XVII. 104. ὣ ἔπι πάγχυ] Non dubito, quin reponi debeat ἐπιπάγχυ, id eſt, *omnino.*

v. 131. 132. μῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ, κονίῃ σειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη], Quid? ſi κονίης σειβόμενος καθύπερθε legamus, ut ſit: μῦνος ὅδε προτέρων ἐκμάσσεται ἴχνη ποδῶν τοκέων ἔτι θερμὰ, σειβόμενος καθύπερθε κονίης, ut ſit ſenſus: Hic ſolus ex omnibus, quos ſuperiora ſaecula tulerunt, inſiſtit veſtigiis parentum recentibus atque adeo adhuc calidis. Id eſt: Statim poſt obitum ſuorum parentum, illos ſibi pro exemplari in omnibus ſuis factis proponit, & ad eorum laudes adſpirat atque contendit. Iungo autem προτέρων cum μῦνος potius, quam cum τοκέων, ut ſit ὅδε μῦνος προτέρων, id eſt: (ut interpretatus ſum) *Solus hic ex omnibus, quos ſuperiora ſaecula tulerunt.*

Idyll. XX. 25. ὄμματά μοι δ' ἆρ' ἦεν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας] Vox γλαυκᾶς, quae in hac lectione habetur, ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα, etc. ex margine irrepſiſſe exiſtimatur.

v. 27. μελικήρῳ] Sunt, qui pro μελικήρω reponendum putent μέλι κηρῷ.

v. 29. πλαγιαύλῳ] Pro πλαγιαύλῳ Ald. exemplar habet πᾶσι αὔλω, Romanum πανναύλῳ, Flor. παγιαύλῳ, Pariſ. poſtremum παναύλῳ. Eſſe autem legendum πλαγιαύλῳ, (ad quam lectionem nullum propius accedit, quam Florentinum) ex illo verſu patet Ὡς εὗρε πλαγίαυλον

λον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα, in Bionis idyllio, cujus initium: Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις.

v. 31. τὰ δ' ἀσυκά μ' ὄκ ἐφίλασεν] Vidi, qui ſuſpecta haberent haec verba: τὰ δ' ἀσυκά μ' ὄκ ἐφίλασεν: ſed ego minime ſuſpecta habeo. Puto enim, vel ſubaudiri χείλεα (ut initio idyllii dictum eſt: ἀλλ' ἀσυκὰ χείλεα θλίβειν) vel τὰ ἀσυκὰ plurali numero & neutro genere per contemtum dici; ita tamen, ut ſubaudiri χείλεα malim.

Idyll. XXI. 5. ἐφιζάμεναι] In vulg. editionibus, praeterquam in Flor. (quae nobis aſſentitur) ſcriptum eſt ἐπιζάμεναι. Sunt autem, qui pro ἐφιζάμεναι legi etiam poſſe exiſtiment ἐφιπτάμεναι.

v. 17. παντᾶ] Pro παντᾶ Florent. editio habet πάντη, caeterae πενία perperam.

v. 26. Ἀσφαλίων, μέμφῃ] Pro Ἀσφαλίων μέμφῃ ſunt, qui legendum ſuſpicentur: ἄ φίλε μὴ μέμφῃ.

v. 42. μεμαῶτα] Sunt, qui reponendum putent βεβαῶτα, pro μεμαῶτα. quam & ego veram lectionem eſſe puto.

v. 44. καί τις τῶν τραφερῶν] Non dubito, quin ita ſcripſerit Theocritus, dicens τὰ τραφερὰ pro ἡ τραφερή: ut apud Homerum ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

v. 51. καὶ νύξῃ χαλεπῶς] Quidem reponunt: Μὴ νύξῃς χαλεπῶς.

v. 52. ἤνυσ' ἰδὼν] Aſſentior omnino iis, qui ἤνυσα δ' ὧν legunt.

Idyll. XXII. 16. ἀῤῥήκτοισι] Nonnulli reponunt ἀρητοῖσι, id eſt, exſecrandis.

v. 44. ἔνθα] Inter hunc verſum Ἔνθα δ' ἀνὴρ, & proxime ſequentem, deſunt in Aldina editione quadraginta ſeptem. Sequitur enim ibi hic verſus: Ἥρως, κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον, mutato etiam perperam ἥρωες in ἥρως, ut conveniret cum praecedentibus. In eadem

editione clauditur hoc idyllium verſibus octo ſumtis ex Helenes epithalamio, pro quibus omiſi ſunt alii triginta octo verſus.

v. 59. τοῖόσδ' οἷος ὁρᾷς] In Flor. & Rom. Τοιοῖδ' οἷοι ὁρᾷς.

Idyll. XXIII. inſcript. Ἐρασὴς, ἢ Δύσερως] In Romana editione inſcribitur ἐρασὴς, in Flor. δύσερως: at in Ald. μισῶν φιλέοντα.

v. 5. ποτὶ παιδία] Quidam pro ποτὶ παιδία reponendum putant ποτικάρδια, quae conjectura mihi probatur.

v. 15. ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασάς.] Legendum crediderim, ἦς καλὸς· ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασάς. ut ſit ſenſus: *Sed quamvis haec ita ſe haberent, pulcher erat: atque adeo amator magis ad amorem ab illa ira ſtimulabatur.* Id eſt: Non deſinebat pulcher eſſe judicio amatoris, qui tantum abeſt, ut iracundae inſolentiae pertaeſus ab amore deſiſteret, ut contra inde magis accenderetur, juxta illud:

Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε μάτην, ὅδε μῦθος ἀλᾶται·
Μᾶλλον ἐμὴν ἐρέθει ὕβρις ἐρωμανίην.

v. 16. λοίσθιον ἐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας] Pro his verbis, ἐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς, in Ald. & Flor. legitur: δ' ἐκ ἔνι καὶ τοσαμφαότατος. At in Romana: ἐκ ἀνένεκε τὰ δάκρυα τᾶς, etc. Sed lectio, quae eſt alioqui corruptiſſima, veſtigia verae lectionis retinuit. Nam eſt ἔνι καὶ pro ἤνεικε, & τοσαμφαότατος pro τὰ σύμφορα τᾶς.

v. 21. 22. ἐκ ἔτι γάρ σε Κῶρε θέλω λυπῆν κεχολωμένον.] In Rom. ἐκ ἔτι πάρ σε Κῶρ' ἐθέλω λύπης κεχολωμένος: In Ald. mendoſius etiam poſito ποχολωμένος pro κεχολωμένος: at Flor. ſecuti ſumus.

v. 24. λᾶθος] Sunt, qui pro λᾶθος legendum putent λάθας, ut ſit: ἔνθα τὸ φάρμακον τὸ λάθας.

Idyll.

Idyll. XXV. 22. ἱερὸν ἀγνὸν] Pro ἀγνὸν sunt, qui ἄλσος legendum suspicentur.

v. 95. ἐπιβσκόλι ἦει] In edit. Rom. ἐπὶ βσκόλος ἴκει: in Flor. ἐπὶ βσκόλι ἦει. Sed non dubium est, quin hic scriptum fuerit ab auctore ἐπιβσκόλι, ut in primo versu hujus idyllii ἐπιβσκόλος: quod tamen & ipsum in quibusdam male dividitur in ἐπὶ βσκόλος.

v. 271. ἄπνευσον] In Florent. & Rom. ἄμπνευσον. quem errorem ortum esse puto ex verbo ἀμπνευθῆναι, quo clauditur versus 263.

Idyll. XXVI. 15. ἐξαπίνας ἐπιῦσα· τὰ δ' ἀχ] Fortasse δ' expungendum est, & ponenda simplex hypodiastole post ἐπιῦσα.

Idyll. XXVII. 2. μᾶλλον ἔμ' ἤδ'] Quis non miretur, & in hoc versu, quum caetera omnia Dorice sint scripta, tamen ἤδ' non ᾆδ' omnes uno consensu editiones habere? Sic paulo post ἠδέϊ, & κοτίνυς, atque alia.

v. 8. τάχα γάρ σε] Pro γάρ σε malim γάρ τε.

v. 9. Ἁ σαφυλὶς σαφὶς ἐσι, καὶ ἁ ῥόδον αὖον ὀλεῖται] Editio Romana, aliaeque vulgatae, quas vidi, (praeter Florentinam) non habent ἁ. quae tamen particula mihi non ad versus solum mensuram, sed & ad sensum necessaria visa est: ideoque libenter Florentinam secutus sum. Sed & ex ejusdem solius auctoritate duos hos versus duabus personis partitus sum, quum aliae illos una cum proxime praecedente versu sub Daphnidis persona continuarent: turbato deinceps personarum ordine. Non dubito autem, quin negatio ab iis ipsis expuncta sit, qui jam alterius personae notam expunxerant: quum non satis consentaneum esset, eundem dicere: ἤβη παρέρχεται, ὡς ὄναρ· &: ῥόδον ἁ ὀλεῖται αὖον. Sed saltem mensurae versus rationem habere illi debuerant, si sensus nullam habere volebant: qui optime in hac lectione procedit, hoc videlicet modo: Daphnis dicit:

Ne

Ne insoleſcas: pubertatis enim anni, tanquam ſomnium, momento uno evaneſcunt. Reſpondet puella: Quid? an, quum pubertatis annos amiſerim, omnino me contemtam fore putas? Atqui uva fit uva paſſa, & arida roſa non perit. Id eſt: non abjicitur, tanquam nullius amplius ſit uſus. Sic autem interpretans, verbo ὀλεῖται ſignificationem do praeſentis temporis, quum & alibi ὀλέω pro ὄλλυμι legiſſe mihi videar. Sed & futuri ſignificatio non mutato ſenſu retineri poteſt, pro ἐκ εἴωθεν ἀπόλλυσθαι. Eſt autem haec translata ſignificatio τῆς σαφίδος & alibi in uſu: ut in illo loco Anthol. Epig. Εἴη μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσαφίς. Sed hic pro σαφυλὶς ſunt, qui σαφυλὴ legere malint.

v. 16. ἄλλυτον] Pro ἄλλυτον (quod & in Florentina legitur) aliae editiones ἄκλιτον habent.

v. 19. 20. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ἢ φύγε παρθένος ἄλλη. Φεύγω ναὶ, τὸν Πᾶνα. σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.] Sunt, qui φευγεῖς & φευγῶ & ἀειρεῖς ſcribendum cenſeant, ut verſu 36. & 37. τευχεῖς & τευχῶ. At in Florent. eſt φεύγεῖς cum acuto & circumflexo, ſic & ἀείρεῖς verſu 20. ſed tamen φευγῶ in eodem ſcriptum habetur unico accentu: ſic τευχεῖς & τευχῶ.

Idyll. XXIX. 16. Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι] Quid? ſi pro αἰνέσαι legamus αἰνέσει, & interrogationis notam addamus? ut perinde ſit, ac ſi ita dixiſſet: καὶ μὴν τῷ αἰνέσαντι ἐγένευ, etc.

v. 18. ἐθήκαο] Pro ἐθήκαο in Romana editione in Florentina legitur ἔθηκας: ſed margini Romanae adſcriptum eſt γρ. ἔλειπες. Ego ἔθηκας malim, quam ἔλειπες.

Idyll. XXX. 32. Καί μευ κατεσίναζε] Nullum vidi, cui non ſuſpecta eſſet vox κατεσίναζε, cum qua ne verſus quidem ſtaret: ſed qui emendaret, vidi adhuc neminem. Audivi aliquando conjecturam, quam ab Ioanne Aurato (doctiſſimo viro & in reſtituendis poëtarum locis feliciſſimo)

simo) profectam esse puto: Καί με σίναζε κραντήρ. de qua judicent alii.

v. 44. καὶ ὕλαν] Videtur deesse praepositio, & legendum: Κ' εἰς ὕλαν, vel ἐς δ' ὕλαν. Sed utrocunque modo legatur, brevis manebit posterior syllaba τᾰ̀ ὕλαν, aut non stabit versus.

v. 46. ἔκαιε τὼς Ἐρωτὰς] Si non mendosum sit ἔκαιε, videtur accipiendum τὼς Ἔρωτας pro τὰς ἐρωτικὰς ὀδύνας, ut antea locutus est. Sed depravatum esse ἔκαιε mihi fit verisimile. Vide igitur, an pro eo legi possit ἔκλαιε, (ut quidam putant) ut sit sensus: *Suorum Amorum miseriam deplorabat.* Audivi certe, qui diceret, se duos hosce postremos versus in quodam vetere codice non reperisse.

Epigr. IV. 1. τήναν τὰν λαύραν] Legitur etiam τὴν αὐτὰν λαύραν, sed perperam.

Epigr. VIII. 3. Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς] Idem Ioannes Auratus (ut ex quodam accepi) hunc versum ita legit: Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχων πότμον, ἀντὶ παλαιᾶς. Cui conjecturae, sive ejus, sive alius sit, assentior.

Epigr. XI. 5. πάντων, ὧν ἐπέοικεν ἔχει] Idem hic legit: πάντων, ὧν ἐπέοικε, τύχεν. quae item lectio mihi valde probatur.

Epigr. XXI. 4. Θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον] Ut respondeat hic versus secundo, videtur ita legendus, mutato verborum ordine: Θαρσέων καθίζευ, κἀπόβριξον, ἂν θέλῃς.

IOSEPHI SCALIGERI IVLII CAESARIS F. EMENDATIONES AD THEOCRITVM.

In Eidyllium V. Verſu 127.

Ἀ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

Locus depravatus. Legendum:

— τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

Βάψαι τὸ ὕδωρ κάλπιδι eſt ἀρύσασθαι. Euripides Hippolyto: βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν πηγὰν Προϊεῖσα κρημνῶν. Arrianus Periplo Ponti: ἡ δὲ χρόα τῷ Φάσιδι, οἷα ἀπὸ μολύβδου, ἢ κατττιτέρῳ, βεβαμμένα τῷ ὕδατος· καταϛὰν δὲ καθαρώτατον γίνεται. Hic τῷ βεβαμμένῳ ὕδατος, eſt hauſta ſtatim aqua, ἀρυσθέντος ὕδατος.

In Eidyllium VIII.

v. 84. Λάσδεο τὰς σύριγγας. legendum: τᾶς σύριγγος.

v. 88. Ὡς μὲν ὁ παῖς. Perturbata & depravata haec ita reſtituenda:

Ὅς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησεν
Νικήσας. ἕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
Ὅς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπῃ
Ἥτερος ἕτω, νύμφα γαμηθεῖσ' ὡς ἀκάχοιτο.

ὅς μὲν, ὅς δὲ poetice, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In Eidyllium X.

v. 48. Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσάμβριον ὕπνον. Legendum:

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσάμβριον ὕπνον.

Nam τὸ μεσάμβριον eſt adverbiale, vt grammatici loquuntur.

Eidyl-

Eidyllium XV.

v. 4. Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς. Ante annos XXXII. correximus, ὦ τᾶς ἀλεμάτω — quod verum eſt.

v. 7. Τύ δ' ἑκαστέρω ἐμ' ἀποικεῖς. Scholiaſtes videtur interpretari μοι ἀποικεῖς. ſed ego puto Theocritum ſcripſiſſe, μεῦ ἀποικεῖς.

v. 16. ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραίσδων. Quam σκηνὴν vocat hic, eam Iuvenalis caſam. — *obſtat caſa candida nautis.* Pergulam inſtitoriam intelligit, in qua utenſilia venibant.

v. 19. ἑπτὰ δραχμιῶν κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πυρῶν. Vocem κυνάδας agnoſcit Scholiaſtes, & conjungit cum πόκως. Ego non video, quomodo dici poſſit, τὰς κυνάδας τὲς πόκους. nam genere non conveniunt. Deinde quid ſit κυνάδας neſcio. Putavi jamdudum legendum, κινάδων γραιᾶν ἀποτίλματα πυῤῥῶν. vulpinos pilos pro lana attuliſſe dicit, ut illa ſuum φῦκος καὶ νίτρον ἀντὶ τᾶ ἄλατος. Ubi etiam iſte Scholiaſtes ſolennia nugatur. Nam contra dicit ἅλας attuliſſe ἀντὶ νίτρω.

v. 36. πλέον ἀργυρίω καθαρᾶ μνὰς ἢ δύο. Neque haec bene vulgo nota. Legendum enim: πλέον, ἀργυρίω καθαρᾶ μνᾶν ἢ δύο. πλέον, inquit, ἢ δύο μνᾶν ἀργυρίς καθαρᾶ. Videtur, ſi bene conjicio, ita legiſſe ſcholiaſtes.

v. 50. πάντες ἐρεισοί, ſuſpicor legendum, πάντες ἐρεμβοί.

v. 95. πλὴν ἐνὸς ὑκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. Scholiaſtes, κενεὸν μέτρον ἀποψήσῃς. Quod quid ſit, ne ipſe quidem intelligebat. Eſt locus elegans: ſed male a ſcholiaſte conceptus. Supra dixerat Gorgo: πασσάμενος ἐπίτασσε. Eme ancillas quibus imperes. Idem iſta innuit. Qui ſervos habent, cum illis os percidere volunt, imperant illis, ut buccas ſufflent, quas deinde illi palmis planis ſonore batuunt per contumeliam & laſciviam. At tu mihi, inquit, imperare non potes, ut malas ſufflem, quas tu alapis caedas: ſed unum tantum

vereor, ne vacuas malas caedas. videtur hoc dictum in eos, quorum imperium contemnebant. Potes imperare ſervis tuis, ut malas inflent, quoties eos vis caedere: nobis liberis non potes hoc imperare: ſed potes per injuriam imprudentibus malas vacuas depalmare. Itaque illud πλὴν ἐνὸς male conjungitur vulgo cum ſuperiori verſu. unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exeras. Nam imperium ſane in liberas inhibere non potes.

v. 101. χρυσῷ παίζησ' Αφροδίτα. Neque hic audio ſcholiaſten. Theocritus enim ſcripſit, χρυσωπίζησ' Αφροδίτη. Ideſt χρυσῶπις, quo nomine a Latinis dicta Aurea.

v. 118. πάντ' αὐτῷ πετεηνά. Male vulgo haec concipiuntur. Nam vult omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum dulciario opere effingi Adonidi a mulieribus piſtricibus, quas δημιεργοὺς Attici vocabant. Quare uno ductu haec omnia continuanda.

Eidyllium XVIII.

v. 34. μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. Malim ἔκαμ' ἐκ —

Eidyllium XX.

v. 39. καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.] lege εἰς ἓν π.

Eidyllium XXI.

v. 15. οὐδεὶς δ' ὃ χύτραν εἶχ' ὃχ ἵνα. Auratus ὃ κύνα. Ego non dubito, quin Theocritus ſcripſerit, ὃ χόα. χόα pro χοῦν. νόος pro νοῦς, & ſimilia in poetis occurrere, nemo paulo doctior neſcit. Quam recte χοῦς & χύτρα conveniant, atque adeo quam melius, quam κύων, judicent eruditi.

v. 15. — πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας, πενίᾳ σφιν ἑταίρᾳ.

Puto ſcribendum, niſi felicius huic loco alii conſuluerint — πάντα περισσὰ Πάντ' ἐδόκει τήνοις. Ἄγρα πενίασφι ἑταίρα.

ἑταίρα. πενίασφι, id est, πενίας, ut χείρεσφι & similia. duriusculum quidem videtur, sed quo duriora ex veteribus producere possim. γνώμη, Πενίας ἄγρα ἑταίρα.

v. 32. ὃς γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. procul dubio legendum:

Ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
Ἔσσιν ὀνειροκρίτας. ὁ διδάσκαλός ἐσσι παρ' ᾧ νοῦς.

Manifesto extulit proverbium Graecum, quod Cicero ita vertit:

Qui bene conjexit, vatem perhibebo optumum.

Idem vult eadem clausula, ὁ διδάσκαλός ἐσσι παρ' ᾧ νοῦς. Optimus magister, hoc est interpres est, qui mentem bonam gerit. Alii conjungunt cum superioribus; non malo sensu: sed puto nostro meliore.

v. 36. — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ.

Ioannes Auratus, vir doctissimus, & nunquam sine laude nominandus, putabat hic intelligi de Prytaneo Athenarum. Quod non videtur convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piscationibus suis norant. sed ex sequentibus manifesto apparet, fuisse locum in illa vicinia capturae piscium opportunum, quod, ut hic indicatur, pisculentus esset. Quare dicit iste piscator, ea nocte eos scrutatos tractum, quem Prytaneum vocabant, in eoque ignes nocturnos indices, ad quos piscari mos est, statuisse. Ideo dixit λύχνιον, i. ignis, quo indice piscari solent. Neque hunc morem ignoravit poeta cum veterum venustate certans Actius Sanazarius, qui in piscatoria Ecloga dixit in nocturna captura: *Omnia colluſtrant flammis.* Et nos vidimus ad ignes piscari. Itaque non est mutanda lectio δίκτυον pro λύχνιον.

v. 52. Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. Non sunt nauci. Lege: Ἤνυσα δ' ὧν τὸν ἄεθλον. ὧν, οὖν, ut sciunt, quibus hic poeta familiarior.

v. ultimo: καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. Scribe, καὶ τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Eidyllium XXIII.

v. 15. ἦ καλὸς ἐξόρπαξ. una literula mutata ſanum feceris:

ἦ καλὸς ἐξήρπαξ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασάς.

Qua rapiebat eum puer, eo impenſius illuc trahebatur.

Eidyllium XXV.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
κέ εἰδυλλίου.

Επιγράφεται τῦτο τὸ εἰδύλλιον Ἡρακλῆς Λεοντοφόνος. ὅτι αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῦ Αὐγείε ἐρωτηθεὶς, αὐτῷ καὶ τῷ υἱῷ αὐτῦ Φυλεῖ τὰ περὶ τῆς λεοντῆς διηγεῖται. καὶ πρῶτον ὁ Αὐγείας τὸν αὐτῦ κλῆρον ὑφηγεῖται, ἀλλὰ παρέργως καὶ ἐν ἐπιτομῇ. καὶ διὰ τῦτο ἃ καλῶς ἐπιγράφουσί τινες τὸ εἰδύλλιον οὕτως, ΚΛΗΡΟΣ ΑΥΓΕΙΟΥ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

Ὑμνήσω τυ, Διὸς παῖς, ἀνθρώπων ταλαεργῶν
Σῶτερ, ὑπ' ἀργαλέαις ὀδύναις μογερῶς ζωόντων,
Οὓς προφανεὶς ἔρυσας κατὰ πάσης ἔθνεα γαίης
Ἐκ τ' ἀνδρῶν ἀδίκων, ἐκ θήρων τ' ἀγριοθύμων,
Καὶ πόκ' ἀναιρωφῶν πολυπάμμον' ἐσήλυθες Ἄλιν,
Ἔνθα δὴ Αὐγείης ὑπερικυδὰς βασίλευεν,
Ὧι τόσσ' εἰλίποδές τε βόες καὶ ἴφια μῆλα
Αμπέδιον βόσκοντο καὶ ἐν ποίῃ κατάκειντο,
Καὶ ἐν βουνοῖς παντοίοις καὶ ἐν ἄρεσι νήσου,
Ὥστε νομὰς πλήθει πάσας γίνεσθαι ἀμαυρὰς
Ταύρων τ' ἠδ' οἰῶν ἀποκρυφθείσας ὑπὸ κόπρου,
Ἃ κεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθ' αἴης κρύψασα πρόσωπον.
Καί τύ μεν ἡλιάδας μεγάλην ποτὲ μισθὸν ὑπέσχη
Ἂν δέκα θρέμματα πάντα τεῇ βίῃφι μερίσδεν

Ὄφρά

Ὄφρά οἱ αὐλείην καὶ ποίμνια μακρὰ καθαίρῃ.
Ἀλλ' ὅππως σ' ἀπάτησ', ἐπειὴ τᾶργον σὺ τέλεσσας,
Τοί τε ἅμ' αὐγεάδης πατέρα προλιπὼν κίε Φυλεύς,
Ἑέ μοι, ἠέ τιν' ἄλλῳ ἐτ' εἰρήσεσθαι ὀΐω.
Νῦν δ' ὡς τὴν ἀφίκανες, ἐπεισβὰς Ἀλιδα δῖαν,
Ἔρχομ' ἐρῶν πρόφρων, σὺ δέ μ' ἐσθλὰ δὸς, ὠγαθὲ δαίμων,
Ἤδη τοι Τροιζῆν' ἀγνῇ λίπε Πιτθέος αἶαν
Ἀλκείδας ταῦρον Μαραθώνιον ἐξεναρίξας
Δέρματι γαυριόων σφόδρα χαρόποιο λέοντος.
Ἄλιδα δ' εἰσαφικὼν μείζως μαχεύετ' ἀέθλως.
Σπεῦδε δ' ὅγ' ἐς βασιλῆ' ἴμεν Αὐγείην πολυβώτην.
Ὡς δ' ἄρα χῶρον ἵκανε βοῶν ἀριθμόν τ' ἐνόησε·
(Ἀλλ' ἠΰδ' ὡς ψαμμοδείης ἐναλίγκιον ἄλμης
Οἷον σκιδναμένης φήμης ἤκουσεν, ὅτ' οὗτοι
Αὐτοῦ πᾶσ' ἀγέλαι μὲν ἐβόσκοντ' εἰν ἑνὶ χώρῳ.)
Ἐνθ' ὁ γέρων ποίμαινε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
Γαυλὸν τεκτῆναι ῥιπὸς ἐν χέρσ' ἄμματα πλέξαι.
Τὸν δ' ἄρ' ἰδὼν παῖς Ἀλκμήνης μετέειπε κατασάς·
Βυκόλε χαῖρε γέρον, τίνος αἱ βόες; ἃ δὲ τᾷ χώρᾳ;
Ἦ ῥά νυ Αὐγείαο ὁρόω πολυώνυμον ὄλβον·
Τᾷ δ' ἀρ' ἐγὼ πολὺ πλείω ἔφασκον χρήματ' ἰδησεῖν
Παντοίων ἀγαθῶν, οἷων τ' αἰγῶν τε βοῶν τε.
Αἱ δ' ἀγέλ' ἀνδρὸς ἑνὸς τῶν πλείσων ὧδε πλανῶνται,
Ἢ ἐπιχωρίων κοιναὶ, ἢ τινος, ὃς βασιλεύει;
Τὸν δ' ὁ γέρων, etc.

Haec propoſuimus, ne adoleſcentes, qui in ejusmodi codices inciderint, pro veris & genuinis Theocriti acciperent. Nam doctiores an patienter haec lecturi ſint, neſcio. Mihi ſane inter ſcribendum animus ſaepe fuit, inchoatum opus relinquere. Adeo me pigebat ineptiarum.

Eidul-

Eidyllium XXVI.

v. 29. εἴη δ' ἐννάέτης. Hoc est, εἰη δὴ ἐννάέτης. Raro evenit, ut ἦτα elidatur. Nos alibi notavimus τὸ ἦτα elidi in vocula δή. Aliter nullam sententiam effecerint haec, utpote inconnexa. Nam sentit: qui Pentheo pejora fecerunt, ad nonum aut decimum annum non perseverabunt, quin eos opprimat divina ultio.

v. 31. ἐκ Διὸς αἰγιόχου τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος. αἰετὸν vocat γνώμην, quae sequitur, tanquam bonum omen, nempe εὐσεβέων παίδεσσι, etc. exemplo Homeri, qui οἰωνὸν in eadem significatione usurpavit, ἕις οἰωνὸς ἄριστος. Optimum illud omen, vel sententia: quae? ἀμύνασθαι περὶ πάτρης.

v. 34. μεγάλην ἐπιγουνίδα λύσας. Tumorem femoris, quem faciebat foetus gestatus, ἐπιγουνίδα vocat Homerico verbo.

Eidyllium XXVII.

v. 2. μᾶλλον ἐμ' ἡ δ' Ἑλένη. Legendum, ἄλλον ἐμ' ἢ δ' Ἑλένη. ἄλλον, scilicet Πάριν. Potest etiam legi, μαλονόμη δ' Ἑλένα. Id est, quae oves aut capras pascit. infra v. 68. χὴ μὲν ἀνεγρομένη δὴ ἔσιχε μᾶλα νομεύειν. Utraque lectio placet. puto priorem veram esse.

v. 13. ὀϊζύον οὐδὲν ἀρέσκει. Legendum, ὀϊζυρόν.

v. 19. ἃ φεύγεις τὸν ἔρωτα. Sententia postulat ἃ φεύγοις τὸν ἔρωτα. Sed eodem modo dictum φεύγεις pro φεύγοις, quomodo post, φεύγω pro φεύγοιμι ἄν.

v. 54. φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες. Pro verbo nihili, ἀπέσιχες, ego olim legebam ἀπέαχισες. cujus conjecturae nondum me poenitet. sic infra de amiculo: τωμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος. eodem sensu.

v. 68. χὴ μὲν ἀνεγρομένη διέσιχε μᾶλα νομεύειν. fortasse δὴ ἔσιχε. Alioqui fallus modulus syllabae.

Eidyl-

Eidyllium XTVIII.

v. 2. Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι. Lege: γυναιξὶ πόνος. Manifeſta ſententia.

v. 4. Ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῷ. Noli dubitare quin legendum ſit: ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφᾷ καλῷ. καλάμου καλοῦ ὑφὴν vocat, quod Catullus vimen junceum. *Textam vimine junceo, caricisque maniplis.*

v. 21. οἰκήσεις κατὰ Μίλητον ἐρασήν. Ita poſtulat lex carminis, non ἐρατήν.

v. 24. Κεῖνοί γάρ τις ἐρείτω. Lege, Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ. Id eſt, τινί.

Eidyllium XXIX.

v. 16. καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν. Lege, αἰ μήν, hoc eſt, εἰ μὲν. Sequentia confirmant.

Eidyllium XXX.

v. 32. καί μευ κατεσίναζε. Haud ſcio an procedere poſſit, quod olim adoleſcentes legebamus — καί μευ κατεκσίναζε. hoc eſt, ἐφύβριζέ μοι.

IN EPIGRAMMATA THEOCRITI.

Epigramma IV.

v. 2. Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσιν. Lege: ἀνταχεῦσιν.

Epigramma XVII.

v. 5. Τὸν Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωρισᾷ πόλει. Mire depravata ſunt haec. Totum hunc locum ita reſtituo:

Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσας ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.

Συρακόσσας, genitivus ſingularis, ut Euripidi Θήβης, ἀντὶ Θηβῶν. Πελωρεῖς, a vicino Peloro promontorio.

Epigramma XVIII.

v. 1. Ὁ μικκὸς τό δ' ἔτευξε. Totum Epigramma male acceptum ab interpunctionibus ita lego:

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρηΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε
ΚΛΕΙΤΑΣ.
(Ἕξει τὰν χάριν ἁ γυνὴ) ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'. ἔτι μὴν ἔτι ΧΡΗΣΙΜΗ καλεῖται.

Nam χρήσιμος, χρηστὸς, ὀνήσιμος, ὀνησιφόρος, ſunt nomina, quae ominis cauſa ſeruis imponebant Graeci, ut Latini FRVGI. Haec trita ſunt.

Epigramma XX.

v. 4. Πείσανδρος συνέγραψεν ὢκ Καμερίȣ: ſcribe, ὢκ Καμείρȣ.

ISAA-

ISAAC CASAVBONVS HENRICO STEPHANO S.

MITTO ad te, vir eruditisſime, quae ſuperioribus his diebus Euſtathii Vignonis, dignisſimi typographi, mihique amicisſimi, rogatu, in quosdam Theocriti locos ſcripſi. Is enim quum in animo haberet hunc poëtam denuo edere, non ante conquievit, quam impetravit a me ut eum perlegerem, & ſi quid haberem, quo poſſet ornari ejus editio, ſecum id, atque adeo cum omnibus ejus poëtae ſtudioſis, communicarem. Quod quam aegre ei receperim me facturum, vel ex eo intelligas, quod ſaepe poſtea mutare mihi contigit ſententiam. Merito: videbam ſiquidem, haud ita eſſe facile, in tantis praeſertim temporis anguſtiis, ſpicilegium poſt tuam meſſem in eo poëta colligere, quem tu olim, doctiſſime Stephane, bis ſummo ſtudio & diligentia emendaras. Veruntamen diu reluctatus, quum viderem hoc, quod mihi ipſe intriveram, eſſe mihi exedendum: coepi, dum ad finem perducitur haec editio, ſchedas meas colligere, in queis memineram me neſcio quid in hunc poëtam, ut & in alios utriusque linguae auctores non paucos, aliquando annotaſſe: non quidem, ita me Deus amet, in eam ſpem, ut illa unquam ederentur, ſed in privatum uſum meum. Iis igitur adjutus, atque etiam ſcriptis duobus exemplaribus, altero Theocriti, altero ſcholiaſtae, quae in manus meas opportune ante aliquot dies venerant, nox pauca haec, partim in Theocritum, partim etiam in alios nonnullos auctores, exaravi. Ea qualiacunque ſint, volui eſſe amicitiae noſtrae teſtimonium. Vale. Ex muſeo noſtro. VI. Idus Auguſti, 1584.

ISAACI CASAVBONI THEOCRITICARVM LECTIONVM LIBELLVS.

CAP. I.

Veterum opinio fuit, ut frontem pudoris, risus lienem, sic & irae sedem esse nares. Inde illud est suavissimi poëtae Theocriti, non procul a principio idyllii primi:

Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

& istud Herodis antiqui item poëtae,

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
Ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ.

Persius quoque, *Discе: sed ira cadat naso rugosaque sanna.* & ante illum dixerat Plautus, *Fames & mora bilem in nasum conciunt.* Praebuit occasionem huic sententiae insimul & dicendi generi, quod in omni graviore commotione, maxime autem irae, spiritus concitatus, ac velut aestuans, copiosius & vehementius ebullit, naresque erumpendo dilatat. Cernas id maxime in brutorum generosissimis, equo, tauro, leone. Quamobrem placet τοῖς φυσιογνωμονοῦσι nares in homine apertas & patulas, signum esse iracundi. ἀναφέρεται γὰρ, ajunt, εἰς ταύρους καὶ λέοντας. Atque haec ne nimis rideamus, vetant prisci Hebraei, qui eidem voculae & narium & irae significationem tribuerunt. Graecorum tamen antiquissimi, non de ira tantum sic loquebantur, sed aliis quoque gravioribus concitati animi motibus. Nam ille elegantiarum omnium pater Homerus, cum in Laertae Ulyssis ἀναγνωρίσει cecinit,

Τοῦ

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος πρὸ́τυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.

non aliud voluit de Ulysse intelligi, quam quod in simillimo argumento Moses de Iosepho, Geneseos capite XLV. tmemate primo, usus voce ἐμφατικωτάτῃ, quae τοῦ βιάζεσθαι significationem habet. Et Iosephus apud fratres, & Ulysses apud patrem dissimulabant sese quinam essent: donec tandem vehementia φυσικῆς ςοργῆς, quasi vis major, cogeret ipsos se aperire, & in suarum necessitudinum amplexus ruere. μένος vocat poëta eam violentiam: quae nihil minus fuit, quam ira. Quare Aristoteles qui in tertio Nicomacheorum aliter accipit, facit, quod & ipse alibi, & cum eo multi saepe e veteribus, quando memoria sua fisi auctorum locos, libro inconsulto, laudarunt: errat inquam. Norat philosophus usitatam esse hanc locutionem ad iram exprimendam: putavit & poëtam sic usurpasse, cujus verba meminerat, verborum sensum, & argumentum loci non item. Paulus Silentiarius, inter Graecos epigrammatarios, meo judicio, censendus in primis, ad gestientis laetitiae indicationem hoc genere loquendi usus est. Sic enim accipio ῥινοβόλον πάταγον in illius epigrammate de tabula lusoria libro quarto.

Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τι θεημάχον ὕςατος ἕρπων,
Μηδ' ἀναροιβδήσεις ῥινοβόλῳ πατάγῳ.

seu vinceris, inquit, ne aestues ira: seu contra, laetitia immodica ne efferaris. Sequitur apud Theocr. luculenta sane descriptio κισσυβίου: quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo se illi lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem eius licet colligere ex caelaturae multiplici argumento. id poëta ita graphice depingit, ut cum artificis manu ingenii copia, & venae ubertate certasse videatur. Sed cumulum hujus laudis ipse sibi diruit, dum immodica quadam li-

centia usus, ingenio suo moderatus non est: ut merito illum pridem censores ingeniorum, non impolitias quidem fecerint: ὃ γὰρ θέμις τοῦτό γε: sed ineptiarum notarint. Nam quid aliud potius, quam ineptias, ista appelles?

Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελοῖσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον.

quae enim tam felix sculptoris pictorisve manus, quae penicillo aut caelo istum oculorum animique motum exprimere valeat? Atqui stat illud, poëtas esse debere μιμητὰς τῶν ὄντων καὶ γινομένων, hoc est, eorum quae sunt aut fiunt, fierive possunt. In ea descriptione ait caprarius,

Ἐντοσθὲν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται.

Fuit mihi copia manu exarati codicis, in quo vidi scriptum, γυνά τις θεῶν δ. quod non annotassem, nisi viderem & scholiasten quoque eam lectionem habuisse, ac prope solam probasse. in scholiis sane manuscriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis, quae hodie obtinet. In Graeca interpretatione scribe, τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα. non τὸ δὲ τὸ, ut est editum. Porro Amerias, cujus modo mentionem fecimus, grammaticus fuit antiquissimus, Athenaeo & Sophocli, veteri Apollonii scholiastae, laudatus non raro. Etiam hic versus ex eodem loco varie legitur.

— πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζοι.

fere tamen vel καθίζοι vel καθιξῇ. quorum utrunque est vitiosum: scribendum est enim, vel admonente scholiaste, cui subscribunt & veteres quaedam editiones, καθίξῃ. Nam Dores, ut ex Leptine docent Graeci, τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσι: quem canonem, ut alios multos Doricam dialectum χαρακτηρίζοντας, neglexere passim, qui hunc poëtam descripserunt. Possumus etiam καθίξεν legere: quam lectionem

in

in codice chirographo inveni. Est vero perelegans & Graecorum proprium loquendi genus καθίζειν ἀκρατίστον, pro, reddere, efficere, & ut iidem dicere solent, τιθέναι. Sic κλαίοντα καθίζειν, efficere ut aliquis fleat: de tragicis histrionibus dictum saepius ab Atticissimis scriptoribus. Plato in Ione, ὡς ἐὰν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελάσομαι ἀργύριον λαμβάνων. Xenophon in Symposio ὃς ὑπεσσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν. utitur & alibi. Non longe abest ab hac elegantia Plauti illud in Aulularia,

— *Scio quam rem agat:*

Ut me deponat vino, eam affectat viam. plane *vino deponere*, est καθίζειν οἰνωμένον. Sequitur statim, μέλεται δέ οἱ ἔτε τι πήρης. quae iam olim varie scribi coeperunt. Scholiastes legi indicat, οὐδ' ἐπὶ πήρης: malim, οὐδ' ἔτι πήρης. Simile est paullo post — ἀ δέ τι κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κρ. ubi legendum censemus, ἀ δέ τε κώρα. Τε pro σε apud Dores, & vulgo notum, & apud hunc poëtam frequens. est autem ille locus ita connectendus, ἀ δὲ κώρα ζατεῦσά τε Φορεῖται ποσί. non minus belle scripseris vel τυ vel γε, ut apud scholiasten est editum, & quaedam editiones habent: sed τε malo: quod & in scripto codice inveni, & extat in Florentino. Reperio etiam in membranis Ζατεῦσα· δυσέρως. non ut hodie edunt, Ζατοῖσ'. ἃ δυσ. cum membranis facit scholiastes etiam scriptus. Redeo ad cissybii descriptionem. In eo sermone utitur poëta genere loquendi pereleganti, δοῦναί τι τινός, quod apud Graecos frequenter occurrit. Aristophanes Pace,

Οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον.

Paullo tamen aliter Theocritus: addit enim vocem ὦνον, quod vulgo non solet:

Τᾷ μὲν ἐγὼ ποθαμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον.

Recte

Recte enim Graecus interpres τοῦ explicat, ἕνεκα τῦ vel τούτου. Hujus locutionis inobservantia fecit ut elegantissimus apud Aelianum locus non intelligeretur, ac ne recte quidem legeretur, quem hic obiter emendabo. Is habetur Variae historiae libro II. cap. XII. ubi de Themistocle sic scribit: Ἔλεγε πρὸς τοὺς γνωρίμους, τί δ' ἂν ἐμοὶ δοίητε, ὅς ὅπω φθονοῦμαι; ex quibus verbis mirum non est interpretes sensum nullum elicuisse commodum, cum ea sint turpi mendo deformata. Lege, τί δ' ἂν ἐμοῦ δοίητε; *quanti faciendus vobis videor?* Lucianus in Cynico, καίτοι, τί ἂν δῴη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κυναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος; sententia Themistoclis perspicua est & acuta: cum enim verissimum sit, invidiam πρὸς τὸν ἔχοντα ἀεὶ ἕρπειν, eosque solos ab ea tutos, qui nulla re caereris praestant, dolebat homini gloriae cupidine flagrantissimo, quod nullos adhuc haberet invidos: hoc est, talem se esse & haberi vulgo, cui nemo invideret. atque hoc ille pro magno miseriae argumento habebat. ὁ γὰρ ἀφθόνητος, ut Aeschylus ait, ἀκ ἐπίζηλος πέλει. Contra, invidia proficientis testis est, ut inquit Caelius Aurelianus. Sic ille, *ajunt Ippallum*, (scribendum *Hippasum*) *Pythagoricum philosophum, interrogatum quid ageret, respondisse, nondum nihil: nondum quidem mihi invidetur. Si igitur proficientium testis est invidia, quae nobis olim comes est, magna gerimus in his, quae gerimus.* Adjicit Aelianus, quasi interpretans Themistoclis hoc dictum, ὅς τις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τῦτο (malim ἕτος) δήπου τὸ τῦ Εὐριπίδου περιβλάπτεσθαι σπεύδει. ὅτι δὲ τῦτ' ἔστι κενόν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησίν. ubi non est quod longa oratione eruditis saltem viris persuadere coner, legendum esse περιβλέπεσθαι. nam ex vulgata lectione sensum nullum elicias, nisi ineptissimum: optimum & planissimum ex ea, quam reponimus. Idem scriptor De animalibus lib. VI. cap. primo, καὶ ζῶντα μὲν περιβλέπεσθαι, καὶ ἀποθανόντα δὲ εὐφη-

εὐφημεῖσθαι. Locus Euripidis, quem alludit, videtur esse hic ex Iphigenia in Aulide,

— οἱ δ' εὐδαίμονες
ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.

ab ea mente apud Demosthenem ἀποβλέπειν est ζηλοῦν: ut in ea de corrupta legatione, τοὺς τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας ἀπέβλεπον, ἐζήλων, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγοῦντο. & apud eundem saepe περίβλεπτος legas pro ζηλωτός, vel δακτυλόδεικτος, ut in Epitaphio, Erotico, alibi. Emansores sumus & evagamur nimis longe: repetamus stationem. Addit αἰπόλος ille Theocriti, ut vasis sui pretium magis magisque intendat, dedisse se ejus gratia, — τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος: id est, placentam: sic enim appellabant, cui erat immixtus caseus: ψαυσὸν, cui non erat. vulgo caseum interpretantur, non recte: etsi ita in Graecis quoque commentatiunculis. Nolo auctoritate Athenaei uti. Hesychius τυρόεντα, πλακοῦντα. videtur Hesychius hunc ipsum Theocriti locum habuisse in animo, & explicasse, ut alios facit non paucos. Paullo ante probamus ut scribatur, Αἰολικόν τι θάημα, potius quam αἰπολικόν: quanquam γραφῆς utriusque meminere veteres interpretes. Hesychius, Αἰολικὸν θέαμα ἀντὶ τοῦ Αἰτωλικὸν παρὰ Θεοκρίτῳ. ἡ γὰρ Καλυδὼν Αἰολὶς ἐκαλεῖτο. In libris editis ineptissime scriptum hodie ἀντὶ τοῦ αἰπολικόν. Innuit autem his verbis Hesychius, Aeoles vindicasse sibi aliquando Calydonem: quod ex historia notum est. Legimus enim, diu litem fuisse inter Aeoles & Aetolos de hac urbe: tandem secundum Aetolos fuisse pronunciatum, propter Homeri maxime auctoritatem: qui inter Aetolorum urbes Calydonem recenset. Veruntamen, si antiquissima tempora repetimus memoria, certum est, Calydonem non solum fuisse Aeolum, sed etiam Aeolidem nominatam. Thucydides in tertia historia, ἀνεχώρησαν ἐκ ἐπὶ Πελοποννήσου, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλουμένην Καλυ-

δῶνα. Simile illi Hesychiano mendum apud Stephanum reperias, in voce Αἴγινα: ubi loco istorum sensum nullum habentium verborum, ἔστι δὲ τρύπανον αἰτωλικὸν Κεραμιήτης, scribendum esse, ἔτι δὲ κατὰ τρόπον (vel τόπον) αἰολικὸν . . . . . κεραμιήτης, docebimus cum illum auctorem sexcentis mendis, quibus scatet, liberatum, olim Deo volente, edemus. Cum ait Theocritus

— ἔνθ' ἐπὶ νῆσον Τὰν Σικελάν: & alibi

— ἐσρεῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα,

accipit τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τῦ παραγώγου: alia est enim Graecorum in hac voce, alia Latinorum ratio, qui possessivum cum gentili, ut saepe, confundunt. Graeci hoc non faciunt, ut notat Priscianus libro II. sed haec est poëtarum licentia. Sic dixit Aeschylus initio Promethei vincti Σκύθην οἶμον, Dionysius Afer Γαλάτην ῥόον, Alcaeus in epigrammate Πέρσαν στρατὸν, Argentarius ναύτην δρόμον, & aliquanto durius poëtarum princeps, γυναῖκα μαζὸν, Iliadis ῥαψ. ω.

— γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

Id cum Eustathius scribat esse non solum Atticae consuetudinis, sed etiam Doricae, illius verba hic adtexere operae fuerit pretium. Τὸ δὲ γυναῖκα μαζὸν ἀντὶ τῦ γυναικεῖον κτητικῦ ὀνόματος. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. οἷον, Ἕλληνα στρατὸν, τὸν Ἑλληνικόν. ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τῦ ἀνθρώπινον, Ἑλλάδα διάλεκτον, δοῦλον γένος, Σκύθην οἶμον. Similia his apud Latinos. *Arcadium magistrum* dixit Virgilius, & *laticem Lyaeum* pro Arcadico & Lyaeio. Horatius. *Stertinium acumen*, & *Sulpitia horrea*, pro Stertiniano & Sulpicianis. Persius, *juvenes curas*, & *heroas sensus*: quod affine est illi prope παρακεκινδυνευμένῳ dicto veteris scriptoris in superioribus Eustathii verbis, ἄνθρωπον ἦθος. Sub finem quum dicitur Venus voluisse Daphnin cadentem casu novissimo, quo factus est cadaver, ἀνορ-

θοῦν,

θοῦν, etsi potest simpliciter pro attollere accipi: tamen videtur referri posse ad veterem Graecorum morem: qui solebant morientes summa diligentia ὀρθοῦν, & eorum membra dirigere. Euripides Hippolyto,

Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν,
Πικρὸν τόδ' οἰκήρημα δεσπότοις ἐμοῖς.
Χο. Ὤλωλεν ἡ δύσηνος, ὡς κλύω γυνή.
Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.

Illud etiam non dissimulabo, longe mihi placere magis in hoc versu,

Κἤτοι τὶ φθονέω·

lectionem, quam notat scholiastes, Κἤ τι τυ κερτομέω. ac videntur mihi illa verba habere sententiam paullo meliorem. κερτομέω siquidem ita debes hoc loco interpretari, ut in illo Homeri Ὀδ. ν.

— σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω
Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς.

qui locus caprarii hic mentem facile aperiat.

CAP. II.

In eodem carmine supersunt adhuc animadvertenda quaedam. In primo versu peccant, qui distinctionem importunam collocant inter ψιθύρισμα & πίτυς: quod per se clarum est, & liquet ex Nonno, qui πίτυν ψιθυρίζειν, imitans hunc locum, non semel dixit. libro XII. Καὶ πίτυς αἰάζουσα συνέμπορος ἥλικι πεύκῃ Λεπταλέον ψιθύριζε. Ubi vox λεπταλέον videtur confirmare sententiam eorum, qui a ψίω, τὸ λεπτύνω, hoc verbum deducunt. volunt enim ψιθυρίζειν proprie esse in aurem susurrare: quod tenuissima voce fieri solet. juvat & locus alius ejusdem poëtae lib. XVI. Τίπτε μοι εἰς ἐμὸν οὖας ὅσον μὴ Βάκχον ἀκοῦσαι Οὐ πίτυς ἐψιθύριζε, καὶ ὐκ ἐφθέγξατο δάφνη; Meleager in epigrammate,

Πταίης μοι, κώνωψ, ταχὺς ἄγγελος, οὔασι δ' ἄκροις
Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε.

Alibi ſaepe de foliorum ſtrepitu ſonoro eam vocem Nonnus uſurpat. lib. XL. — ἔβρεμεν εἰν ἑνὶ χώρῳ Φλοῖσβος ἁλὸς, μύκημα βοῶν, ψιθύρισμα πετήλων. libro primo, εἰ φυτὸν αἰθύσσοιτο, νόθον ψιθύρισμα τιταινων. lib. III. Καὶ δρύες ἐψιθύριζον. Mox Ὄχνη τ' ἀγλαόκαρπος ὁμήλικι σύμφυτος ὄχνῃ Ὄρθριον ἐψιθύριζε. Dicitur & de avium murmurationibus: quod eo dico, ut obiter iſtum ex Anthologia locum emendem, ſub finem libri ſeptimi,

Ὄρνιθες ψίθυροι, τί κεκραγατε; τί μ' ἀνιᾶτε,
Τὸν τρυφερῆς παρθένε σαρκὶ χλιαινόμενον; Scribe τὸν τρυφερῆς Τρυφερῆς σαρκὶ χ. Tryphera puellae nomen eſt, ut initio ejusdem libri, ἔστι καὶ ἐκ μορφᾶς ἀ Τρυφερὰ τρυφερά. Mox placet nobis ſcriptura, quae extat in Graecarum annotationum farragine, τυρίσδες, pro συρίσδες. nam illud conſtat eſſe. Δωρικώτερον. Sequitur non longo intervallo, ἄρνα σὺ σακίταν λαψῇ γέρας: ad quem locum obſcura mihi, puto & aliis multis, nota interpretis ſcribentis, ἐκτέταται τὸ λα διὰ τὸ εἶναι Δωρικὸν, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης. ἐπεί φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν. non ſolum videtur ſupervacuum, ſed etiam abſurdum & ridiculum, quod notat de modulo ſyllabae λα: quam ideo ſolum ait produci, quia ſit vox Doricae dialecti, cum ſit alias breuis. an legit λασῇ non λαψῇ; nam λάζεσθαι dicunt poëtae ſignificatione eadem. Sed puto verius, hoc voluiſſe Aſclepiadem notae illius auctorem: fuiſſe olim in uſu vulgo, remanſiſſeque apud poëtas, & λήβω & λάβω: iſtud tamen λαψῇ non eſſe ab eo communis dialecti λάβω, unde reſtat adhuc tritum uſura ἔλαβον: ſed a λήβω factum, Dorica mutatione τῆ η in α longum, ut in ἄλιος pro ἥλιος, & ſimilibus. En λεπτολογήματα, & moleſtas grammaticorum nugas. Praeterea fallitur hic magiſter, ſi capio hoc illius tam ſubtile: nam quod in ἔλαβον non idem ſit ſyllabae λα modus, alia cau-

cauſa eſt, ut norunt quicunque literaturam Graecanicam attigerunt, nec ſunt Ἱπποκράτους παῖδες, βληχηταὶ τέκνα. Caprarius Thyrſin affatur & ait,

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ἀ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες.

at vetus poëta, cujus extat epigramma in Panem libro IIII. in contraria ſententia noſtrum poëtam imitatur,

Χ' ὡ ποιμὴν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγχόθι παγᾶς
Συρίσδει.

quo in loco μεσαμβρινὸν pro τὸ μεσαμβρινὸν poſitum, ut apud noſtrum in Thalyſiis,

— πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις.

γλύφανος eſt γλυφή, cum dicitur ciſſybium — νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον: ſignificat & γλυφεῖον, ſcalprum ſcalptoris: etiam pro graphio uſurparunt. In veteri epigrammate e libro ſexto auctoris incerti, quo recenſetur ſuppellex notarii, ſcribe,

Καὶ γλύφανον καλάμου πλατέος γλωχῖνα σιδήρου.

nam male vulgo editum γλυφανοῦ. Philippus dixit γλυφίδα eodem ſenſu, καὶ σμίλην δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα. Paulus Silentiarius ὀξυντῆρα. Καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοχιδέων δονακήων. Iulianus γλυπτῆρα σιδήρεον.

Δέχνυσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς ἄρης
Σὺν μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην.

qui omnes loci confirmant ſuperiorem emendationem. Ciſſybii deſcriptionem ita orditur ingenioſus ille αἰπόλος,

Τᾷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκυνισμένος.

Imitatus eſt eleganter hunc locum, ut alios multos, poëta μεγαλοφωνότατος Nonnus, de cratere quodam loquens, Dionyſiacorum libro XIX.

Τοῦ περὶ χείλεος ἄκρον ἐπ' ἀμπελόεντι καρήνῳ
Κισσὸς ἕλιξ, χρυσέῳ δὲ πέριξ δαιδαίλετο κόσμῳ.

Nisi plane constaret nobis de integritate vulgatae lectionis in superioribus Theocriti verbis, merito suspicari aliquis posset legisse Nonnum,

Κισσὸς ἕλιξ, χρυσῷ κεκονισμένος.

Sic alibi saepe nihil erubuit vates ille maximus multa ex Homero mutuari, & palam sibi sumere, ut ex publico fonte aquae haustum. Quae notant veteres ad illa verba Καλὸν ἐθειράζοντες, ea sic scribi debent: ἔθειρα ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψε

Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.

ἐκ ἐθειράδες. locus est in Odyssea ῥαψωδ. π. sed in nostris libris vulgata lectio, quam Aristoteles exisbilaverat, adhuc locum occupat. Eustathius vero γενειάδες pro genuina scriptura amplectitur potius, quam ἐθειράδες. Sed mirum, tacuisse illum de hac Aristotelis emendatione. Quod igitur id sciamus, debemus eam gratiam illi grammatico, qui primus ad istum locum annotavit, sive is est Amarantus, sive quis alius. Amarantum edidisse in Theocritum commentarios, constat ex Etymologico: praeter quem, etiam Asclepiadem, Nicanorem Coum, Ameriam, Munatum, Neoptolemum & alios nobiles criticos video laudari. ex eorum omnium & aliorum plurium doctissimis scriptis collectus est jam olim commentarius in hunc poëta: de quo Eustathius intelligit, cum τὰ εἰς τὸν Θεόκριτον laudat. Utinam extaret illa prior collectio mera & integra: ea quidem lege, ut, quaecunque recentiorum imperitia illi de suo appinxit, omnia delerentur. Nam quae hodie circumferuntur, quid sunt aliud, quam πολλὰ μὲν ἐσθλά, πολλὰ δὲ λυγρά; illa antiquis iis, de quibus diximus, accepta ferri debent, vere γονίμοις criticis & eruditis: ista recentioribus, quorum stupenda plane inscitia, imperitia, negligentia, vanitas etiam & impostura. Non dicimus hoc temere: sed experti saepius rem ita habere. Vidimus enim, partim

tim etiam habemus, quamplurimas hominum istorum ἐξηγήσεις, & scholia in plerosque omnes poëtas antiquos, etiam in Graeca epigrammata, & in Oppianum: quae omnia olim a nobis discendi cupiditate inflammatis, avidissime comparata, lectione deprehendimus esse plane, quod Theocritus ait, ἄπαν ῥύπον, λῆρον ἐπὶ λήρῳ, aliud nihil. Porro ad hunc Homeri versum refero, quod in Etymologico magno scriptum est, γενειάδες αἱ κατὰ τῶν γενείων γεννώμεναι τρίχες. τινὲς κακῶς ἐθειράδες. ita lego illum locum. Acis Siciliae fluvius Theocrito nominatus versu isto,

Οἠδ' Αἴτνας σκοπιὰν, ἠδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

is est, opinor, de quo Eustathius non semel: certe quidem is, de quo Vibius Sequester: *Acis*, inquit, *ex monte Aetna in mare decurrit, ex cujus ripis Polyphemus saxa in Ulyssem egisse dicitur.* Silius Italicus,

Quique per Aetnaeos Acis petit aequora fines.

E veteribus Graecis, qui ejus meminerint, praeter Theocritum in mentem mihi nunc quidem venit nemo. geographis quoque contemtus & indictus est. Ideo videtur Nymphodorus, cum de Sicilia scriberet, dubitasse de isto Theocriti loco. Arguunt illius verba in συναγωγῇ scholiorum, quae ita putem corrigenda. θαυμάζομεν ὅτι ἐπὶ Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίᾳ ἐνῆν. Non est autem dubitandum recte hunc versum

Ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἅλιον ἅμμι δεδυκεῖν

ex Eustathii commentariis in Iliadis ῥαψῳδ. χ. sic esse emendatum. Nam quod ille paullo aliter eum profert, frustra viros olim doctos ea diversitas impulit, ut de hujus loci emendatione suspensa manu, quasi alio pertinerent Eustathii verba, pronuntiarent. Veterum siquidem grammaticorum mos est in proferendis auctorum locis, id unicum, cujus gratia eos laudant, spectare, neglecta interim sententia. Ex eo est, quod multa saepe apud

eos

eos aliter ſcripta inveniuntur, quam in ipſis auctoribus habentur. Ne longe exemplum petam, ſimilis eiusdem Euſtathii ſecuritas, vel incuria, cum in Οδυσσ. κ. de Lipara inſula loquens, ſcribit, ἐξ ἧς καὶ σέλας λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ Λιπαραῖον, διὰ τὰ ἐκεῖ ἀναφυσώμενα πυρά. neque enim σέλας Λιπαραῖον usquam dictum a poëta, ſed Λιπαραῖος Ἥφαιστος. locus eſt idyllio ſecundo,

— ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

dixit & ὅσσων λιπαρὸν σέλας in Dyſerote: ſed nihil id ad Euſtathium: cujus aliud ſimile μνημονικὸν ἁμάρτημα indicamus infra capite quinto. Caeterum, ex iis, quae docent nos interpretes ad iſta verba, καὶ πτῶκας βάλλει, colligimus, mutato accentu ſcripſiſſe veteres grammaticos ex idiomate Dorico πτώκας, & θώας (ſic ſcribendum in ſcholiis) & ſimiliter alia id genus. Eum linguae Doricae canonem refert Euſtathius ex commentariis in Theocritum. Ita ille in haec verba ex Ιλιάδ. ραψ. ε.

— ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἧν.

Ἰσέον, ait ὅτι ὡς καὶ ἐν τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, αἱ μὲν εἰς αι λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συζέλλουσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, αἱ δὲ εἰς ες ἐκτείνουσιν ἀπ' ἐναντίας τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. ex iſto canone ſcribendum oda quarta, πρώκας σιτίζεται, ut habent libri antiqui, non πῶκας, ut alii codices ideo corrupti, quia emendati. Meminerint tamen tirones, non ſemper huic canoni eſſe locum in ſcriptis τῶν δωριαζόντων: idemque ſentiendum de caeteris omnibus, quae huic dialecto propria eſſe traduntur. ſimile poteſt obſervari in Herodoti & Hippocratis τῶν ἰαζόντων ſcriptis. Urſas cur appellet poëta φωλάδας, ex Ariſtotele, Theophraſto, Sopatro, Plinio, obſcurum non eſt: illud obſcurius, quid ſecuti e veteribus criticis nonnulli φωλάδας expoſuerint κατασίκτους. ſed cum φωλάδα nominari certum morbi genus, Suidae teſtimonio cogno-

cognoſcamus: ſuſpicor ita aliquem fuiſſe appellatum ex iis, quibus cutis affici deturparique ſolet: ut non male transferri ea vox potuerit, ad rem indicandam variis maculis diſtinctam. Thymbrin, cujus meminit poëta ibi

— χαῖρ' Ἀρέθοισα
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε κλυτὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ,

interpretibus fluvii nomen eſſe placet. Caeterum ita dubia & incerta eorum traditio, ut prope ipſis aqua hic videatur haeſiſſe. non minus dubia quae ſcribit alicubi Euſtathius in ſummum vatem de iſta voce. quin etiam commentariis in Dionyſium de hoc Theocriti loco ſic notat idem. Σημείωσαι ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεταί ἔν τινι ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ καὶ Σικελός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. Mihi non diſpliceat Thymbrin iſto loco montis potius eſſe nomen, unde plures fluvii oriantur, & in mare praecipitent. Poſtremo ſcribit ſcholiaſtes, & probamus nos Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον. Scio ῥίον appellari omne promontorium, aut etiam collem: ut in Hercule λεοντοφόνῳ

Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ὑπὸ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι.

ſed hic alia notione accipiendum, de Rhio promontorio in ea ora Peloponeſi, ubi Helice fuit, omnibus geographis celebrato.

CAP. III.

In argumento ſecundi idyllii ſcriptum eſt, τὴν δὲ Θεσύλιδα Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων. mirum vero ecquam hic cenſor ἀπειροκαλίαν in elegantiſſimo poëta notare voluerit. equidem quorſum ille id ſcripſerit non ſatis aſſequi conjectura poſſum. fortaſſe illi parum viſus ſervare decorum Theocritus, dum imitatione Sophronis, ancillam Simaethae tribuit: quod ur-

banae potius, quam ruſticae, conveniat perſonae. Sed profecto Simaetha iſta meretrix fuit urbicaria, non mulier ruſticana. Non defuerunt, qui iſtum nodum ſecare mallent, quam ſolvere, & tollerent vocem ἀπειροκάλως. quam nos in optima quaque editione & chirographis, quos vidimus, inventam, temere rejicere non auſimus. Sed accedamus ad rem. Athenaeus libro undecimo vocem κελέβην explicans, hunc profert verſum Theocriti, qui initio idyllii iſtius habetur,

Στέψον τὰν κελεβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ.

incertum autem eſſe ait, utrum id ſit proprium quoddam poculi genus, an generalis omnium appellatio. Verba Athenaei ſic lego, ἄδηλον δὲ εἰ ποιὸν εἶδός ἐϛι ποτηρίου, ἢ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται, ἀπὸ τᾶ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβήν. vel, ἄδηλον δὲ ποῖον εἶδός ἐϛι ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν. adducit deinde χρῆσιν Euphorionis, quam exiſtimo ſumptam ex ejus carmine, cui erat index Ἀραὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης, vel Ποτηριογλύπτης: nam utramque lectionem agnoſcunt libri calamo exarati. moveor ita cenſere, argumento ſimilis loci inde allati a Stephano, Ἀλύβη.

Ὅς τις μεῦ κελέβην Αλυβηΐδα μοῦνος ἀπηύρα.

Sic enim ſcribendum, cum vulgo ineptiſſime legatur is verſus. Caeterum κελέβη apud Nicandrum in Theriacis eſt pila, in qua aliquid pinſitur.

— τότε δ' ἄνδιχα πίνεο θρύψας
Ἐν κελέβῃ.

quo modo hic interpretari nihil, opinor, vetat: nam veteres interpretes iſto loco nihil certi habent quod ſequamur, aliis *caput*, aliis *poculum*, aliis aliter exponentibus. Eſt vero animadverſione haud indignum, Virgilium cum idyllium iſtud totum ſtudioſiſſime imitaretur, maluiſſe dicere,

— *cinge haec altaria vitta.*

quam, *cinge haec pocula vitta*, aut aliud quid cum Theocrito.

crito. Nam aut ego vehementer fallor, aut ritum Romanum nobis, more suo, poeta doctissimus indicavit. Is fuit, ut sacra quaedam facturi, aram vitta cingerent: & eo referendum, quod ait Propertius libro IIII.

Cestum molle date, & blandi mihi thuris honores,
Terque focum circa laneus orbis eat.

& quod Ovidius v. Fastorum,

Araque gramineo viridi de cespite fiat,
Et velet tepidos nexa corona focos.

& libro sexto ex eodem more illud est,

Haec secum Tanaquil sacris de more peractis
Iussit in ornatum fundere vina focum.

etsi posteriores hi loci de verbenis accipi etiam possunt. De Iynge scribit scholiastes, tradidisse quosdam, eam fuisse filiam Ἠχοῦς. addit vero codex vetus, οἱ δὲ Πειθοῦς. In eodem exemplari scriptum est,

Ἁλφιτά τοι πρῶτον περικάεται.

non πυρὶ τάκεται. atque eam lectionem videtur annotare voluisse vetus interpres. Non probo quod quidam tradunt, ἄλλ' ἐπίπασσε, ideo esse scribendum, quia integrum sit, non ἀλλά, sed ἄλλα· mihi aliter videtur: qui sciam sexcentis locis apud Graecos poëtas vocem ἀλλὰ sic usurpatam reperiri. Sequitur,

Θέσυλι δειλαίε πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.

& in Cyclope

ὦ κύκλωψ κύκλωψ πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.

simile est Homeri in Odyssea,

— σὺ δέ τις φρενὰς ἐκπεπαταγμένος ἐσσί.

& apud Herodotum, φρενῶν ἀγαθῶν παραπλάζειν. Scripserim mox,

— τὰ Δέλφιος ὀξέα πάσσω. &,
— ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιϊ δάφναν αἴθω.

ita potius Dores, quam Δέλφιδος, ut Πάριος potius, quam Πάριδος. esse autem in hac oda exquisite servatam linguam

Doricam priſci tradunt magiſtri. Verſum iſtum,

χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ 'Αφροδίτας,

aliter veteres diſtinguunt, aliter recentiores libri, & interpretes. liquet ex editis ſcholiis: & magis adhuc ex iſto interpretamento codicis manuſcripti: ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ 'Αφροδίτας, ὁ ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς 'Αφροδίτης κατεσκευασμένος. Porro ſcholiaſtes editus iſta verba,

ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὸν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;

ſine interrogatione legit: non editus vero cum interrogatione ſcribit & explicat: & ita etiam ſequenti idyllio,

ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἦμεν;

aliter tamen habebat vetus Theocriti codex: ubi etiam recte

Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα

ſcriptum offendi, non 'Ραδάμανθα. Sequitur deinde,

— τὸ δὲ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

ad quem locum quod notant ſcholia, multum apud veteres fuiſſe aeris uſum in re divina, maximeque πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν: confirmatur valde iſtis Macrobii verbis lib. V. cap. XIX. *Omnino autem*, ait, *ad rem divinam pleraque aenea adhiberi ſolita, multa indicio ſunt: & in his maxime ſacris, in quibus delinire aliquos, aut devovere, aut denique exigere morbos volebant* Recte etiam notatum in iisdem, ſolitos veteres delinquente luna aera pulſare. Cauſſam cur id vulgo fieret, aperit Plutarchus in libello de facie, quae in orbe lunae apparet. plerique tamen aliter acceperunt, quos vanitatis arguit Ovidius merito,

Et quamvis aliquis Temeſaea removerit aera,
Nunquam luna ſuis excutietur equis.

Vide iterum Plutarchum in Aemilio Paulo, Livium lib. XXVI, Tacitum lib. I, Manilius,

Ultima

Ultima ad Heſperios infectis volueris alis,
Seraque in extremis quatiuntur gentibus aera.

Ait Theocritus,

Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας.

vetus codex habebat Δίῳ: ſed aliud Dium, aliud Dia: nec quicquam mutandum. Dia namque eſt Naxus. Callimachus,

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον ὄνομα Νάξῳ.

& ita apud Homerum, Apollonium, Catullum aliosque in fabula Ariadnes. Adi, ſi lubet, Stephanum: & lege apud eum, ἡ πρὸς Ἀμόργῳ, non πρὸς Σαρμοσσῷ. claret ex iis, quae ſcribit hic ſcholiaſtes. Notabis etiam Δίαν πρὸς Μιλήτῳ eſſe Stephano, quae iſti eſt, ἡ περὶ Μῆλον. quarum lectionum utra ſit verior, alias viderimus. Sane ex iis, quae hoc ipſo loco interpres ait de voce Μύνδιος, non dubito reſcribere apud Stephanum in Μύνδος, Ἀρκαδίας pro Καρίας alterutro loco: quod & aliis rationibus probare poſſem, ſi id ageretur. Placet autem mihi vehementer, ut, cum dicit Theocritus Ἱππομανὲς φυτόν ἐσι, φυτὸν exponamus φῦμα. φῦμα autem eſt πᾶν τὸ φυόμενον, ut ἀκρόαμα τὸ ἀκροώμενον, & alia id genus. Ita ab aliis quoque reperies uſurpatam vocem φυτόν. Callimachus de ferro loquens,

Γειόθεν ἀντέλλον τὶ κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Heſychius, φυτοῦ, φύματος. reſpicit Heſychius, niſi vehementer fallor, locum illum ipſum Archilochi, quem profert ſcholiaſtes. Solet enim ille grammaticus difficiles quosque locos principum poëtarum in ſuos commentarios transferre & explicare. quod tamen videas ſaepe (ut hoc obiter dicam) etiam doctiſſimos viros non animadvertere, & eo falli. Exemplo ſit is, qui ex illo Heſychii loco, ubi explicantur haec Homeri Ιλιάδ. ο.

ὦ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
δαίμων ἡμετέρης. & Ιλιάδ. π.

ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει,

proverbium, neſcio quod, omnibus hactenus inauditum, & ipſi in primis Heſychio. confinxit. Sed ad rem. Scribo,

τὰ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα. non πόκα.

alibi hunc locum explicamus contra interpretes. Eo verſu,

Καὐμφισειλαμένα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίσας,

ſatyrico aceto defricatur mulierum illiberalis ambitio, in aliena veſte ſeſe venditantium. Iuvenalis,

Ut ſpectet ludos conducit Ogulnia veſtem.

Quid ſibi vult vetus nota ad haec verba?

ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.

nota haec eſt: γράφεται καὶ ἐξάλαξεν ἵν' ᾖ ἐξήλησε. ego, qui haec ita ſcripta non intelligerem, ſic ſcribebam, ut ea intelligerem, γράφεται καὶ ἐξαλίαξεν. ἵν' ᾖ ἐξήρηνε. notum verbum ἐξηλιάζω, inſolo, ſicco. Valde autem ſimilis eſt apud Plautum Sileni narratio narrationi Simaethae, quae ibi incipit.

— τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;

Plauti locus eſt in Ciſtellaria.

Quo is homo inſinuavit pacto ſe ad te? S. Per Dionyſia
Mater pompam me ſpectatum duxit: dum redeo domum,
Conſpicillo conſecutus eſt clanculum me usque ad fores:
Inde in amicitiam inſinuavit.

Sed Theocriti imitationem, vel potius συνέμπτωσιν in dicta paria & ſimilia, non uno loco deprehendas in Plauto. Ne longe abeam: proverbium, quod in hoc ipſo idyllio extulit noſter,

— αὐτὰ δὲ λοιπὰ
ὀξέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. & εἰδ. δ'
τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται Τωξέα,

non ſemel expreſſit Plautus. Aulularia,

Me.

Me. *Volo ex te ego ſcire quid ſit agnus curio.*
Ev. *Qui oſſa atque pellis totus'ſt; ita cura macet.*
Captiveis: — *ego qui tuo moerore maceror,*
Marceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer:
Oſſa atque pellis ſum, miſer a macritudine.

Sic Apollonius, — ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον. Veteres Latini *ſcutilum* dixerunt, qui totus eſſet oſſa & pellis, ut docet nos Feſtus. Simaetha paullo mox cum ait,

Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων·

videtur alludere vetus proverbium, ὁ χρόνος εὐμαρὴς θεός. Scribe deinde χ' ὡτῶ, non χ' ἕτω. nec aliter in ſcholiis. Ait Delphis, — καὶ γὰρ ἐλαφρὸς Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. καλεῖσθαι hic ita accipio, ut τὸ εἶναι potius, quam τὸ κατηγορεῖσθαι vel λέγεσθαι ſignificet: ut & apud Romanos verbum *appellor* nonnumquam. Varro, De re ruſtica. *Sequitur ſecundum illud, quali terra ſit ſolum fundi, & a qua parte vel maxime bonus aut non bonus appelletur.* hoc eſt, καλοῖτο ſive εἴη. Notat hoc loquendi genus apud Homerum ejus interpres Euſtathius ſaepiſſime: quod in ſacris literis ex idiomate Hebraico plurimis locis invenitur. Plato De republica lib. VIII. μηδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματιστὴν, μήτε δημιοργὸν, μήτε ἱππέα, μήτε ὁπλίτην, ἀλλὰ πένητα καὶ ἄπορον κεκλημένον. & paullo poſt, πάντες ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι. Sic & princeps tragicorum Sophocles ſaepe. In Electra,

Ἄνετέ μ', ἄνετε, παράγοροι·
Ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.

Philoctete,

Ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύσηνον, μόνον
Ἔξημον ὧδε κ' ἄφιλον καλούμενον.

In Trachiniis. — τοῖάδ' Ἡρακλῆς
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος.

ubi

ubi tamen perperam editum τελούμενος: quum Aldi editio habeat καλούμενος: recte. Contra in Oedipo Colon. isto versu,

— μόνας δὲ τὸν καλούμενον ξένον
Σώζειν οἵας τε.

verius fortasse scriberetur κακούμενον, ut & Aldus edidit, & habet Suidas δόξα: etsi vulgata lectio mihi non displicet. Posuerunt invicem *esse* pro *nominari* veteres, ut ad Phormionem adnotat Donatus. Scriptores Attici εἶναι & καλεῖσθαι nonnunquam jungunt. Isocrates Panathenaico, τὸν διὰ σωφροσύνην μόνον ἀξιωθέντα Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστήν. Aristoteles Politicorum lib. VIII. μὴ καλὸν, ἁπτόμενον φαίνεσθαι μηδαμῆ μηδαμῶς, ὅταν ᾖ καὶ προσαγορευθῇ πόσις. Mala Dionysiana cur appellet poëta, explicat Athenaeus libro tertio, cujus esse verba: Ὅτι δὲ καὶ τῶν μήλων εὑρετὴς ἐστι Διόνυσος, μαρτυρεῖ Θεόκριτος ὁ Συρακούσιος, οὕτωσί πως λέγων,

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων.
Κρατὶ δ' ἔχων λευκὰν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος.

deinde addit Neoptolemi Pariani locum, quo & pomorum, & omnium aliorum ἀκροδρύων, inventio Baccho tribuitur. Philetae locum, qui adducitur in hunc versum ab interpretibus, ita scriptum invenimus,

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἵ ποτε Κύπρις ἐλοῖσα
Δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Ἐχθὲς sive χθὲς saepe idem valet ac χθὲς καὶ πρώην: neque hesternum diem praecise notat: sed latius multo extenditur: ut in fine hujus carminis minimum ad dies duodecim, illo versu,

Κἄτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο, μέσφα τοι ἐχθές.

dixit enim initio,

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει.

& ait iterum sub finem,

Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.

CAP.

CAP. IV.

Philetae locus, de quo egimus modo, admonet me aliquot Callimachi fragmentorum, quae in scholiis corrupte scripta, operam nostram desiderant. Neque vereor ne fraudi mihi sit apud amantes harum literarum, si occasione ista paululum a proposito aberravero. Verba interpretis ad superius idyllium secundum haec sunt. Εἰωθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος· Ἔγχει καὶ πᾶσιν εἶπε Διοκλέῖ, οὐδ' Ἀχελῶος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων. De isto veterum amantium more notamus aliquid ad XIV. idyllium. Sed versus Callimachi sic sunt scribendi ex membranis,

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος· οὐδ' Ἀχελῶος
Κείνῳ τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Iterum scholiastae verba sunt ad carmen IIII. τὴν σαγήνην τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν ἀπὸ τοῦ πρωΐ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος. ὥς κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον ἐκδηκέως εἶδαρ ἔδων. scribo ut sententiae simul & versui consulam.

— ὥσπερ ἐκεῖναι πρῶκας ἔραζε πεσούσας
Προίκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων.

προίκιον εἶδαρ, dapes in emtae, vel cibus pauperum, miserorum. Hesychius, προικὸς, πονηρὸς, πτωχός. Homero & poëtis προΐκτης est mendicus. Legere memini & προΐα pro mendicitate. nisi mendum est in his verbis Dionis Chrysostomi oratione De non capta Ilio, φασὶ τὸν Ὅμηρον ὑπὸ προΐας τε καὶ ἀπορίας προσαιτεῖν ἐν τῇ Ἑλλάδι. Verba interpretis fere adduxerant me ut scriberem Πρωΐον ἐνδυκ. sed repugnat scriptus codex: in quo scriptum inveni πεσοῦνται pro πεσοῦσαι· & ἐκ δίκης ἔρως εἶδαρ. fortasse an scribendum προίκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔρωτος ἔδων. Deprehendimus ibidem, & alium Callimachi locum, valde obscuratum: nam & auctor ejus scholii nomen poëtae reticuit: & scribarum imperitia plurimum ausa est in illo depravando. Ita igitur scriptum, quo loco verbum

bum παλύνεται explicatur: πάλυν ἔλεγον τὸ λεπτότατον τῆ ἀλεύρῳ· παρ' ὃ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. manifesta vitii lectio. In libro scripto, qui in Genevensi bibliotheca servatur, reperimus, ἡδὺ ἀνάφαλον ταῦρον. nihilo melius. nisi quod indicio vocis ταῦρον, quae in vulgatis deest, latentem Callimachi versiculum sumus odorati. Scribendum enim putamus, Ἡδυῖαν φάλιον ταῦρον ἠλεμίσαι. extat iste Cyrenaei poëtae pentameter in Etymologico magno, in voce ἰάλεμος. In ipso fine ejusdem carminis, habet dictus liber, Ὅτι δὲ οἱ σατυροι καὶ οἱ πάνες καὶ ἐπίφοροι (scribo, εὐεπίφοροι) πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες (fortasse, κατ' ἀγροὺς ὄντες) καὶ Καλλίμαχός φησι. At locus ab interpretibus ad primum idyllium productus in explicanda voce σκῶπες, sumtus est ex libro Callimachi De avibus: cujus, praeter Suidam & Athenaeum, meminere commentator Apollonii & auctor Etymologici. Ex ejusdem Choliambis sumtus est hic versus, qui in scholiis legitur ad septimam eclogam, ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Extant & in Etymologico magno, ut alia multa hujus auctoris, quaedam non sine mendo. Eorum partem superioribus adtextam, simul ut emendem. Scribit auctor in ἀμπρεύω· ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν. οἷον Ἄνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λείοθεν ἀμπρεύοντες. Scribo, Ἄνδρες δειλαιοι δ' ἐκ λήοθεν ἀμπρεύοντες. loquebatur de ubertate messis, & συγκομιδῇ frugum. ἐκ λήοθεν valet, ἐκ τοῦ ληΐου, ex aruo ubi seges. qui λείοθεν retinent & ἀμπρεύειν explicant *vitam trahere*, refelluntur satis ab ipso auctore, qui ait κυρίως hic verbum illud accipi. Similis vox ἄγροθι in alio ejusdem versu,

Ἐν τ' εὐωπελίαι, φέρε τ' ἄγροθι νόσιμα πάντα.

In ἀττάραγος scribo, οὐδὲ τὸν ἀττάραγόν τοι ἔδωκε. non δέδοικε. Ita extulit proverbium Homericum, quo & Theocritus est usus; ἀλλ' ἄλα δοίης. nam ἀττάραγος est τοὐλά-

χιστον,

χισον, ut apud Latinos, ciccus, pilus, hetta, nauci. Scribit idem: Δανάκης, νομίσματός ἐσιν ὄνομα βαρβαρικὸν πλέον ὀβολῦ· ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς ςόμασιν ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος, Τέττιγα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται Μάνη ἐπιπτολίων, ὅτε θυμιονησέμεν. Ἀλλ' οὐσάνοις ἐκ ςομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον δανάκης. Mos Graecorum, quem notat, omnibus jam notus est. ut Iuvenalem aliosque plurimos taceam, quoties mentio apud Lucianum ejus oboli, quem mortuis in os indebant veteres, ut esset unde naulum solverent? Versus Callimachi, ab aliis parum feliciter tentatos, sic scribendos censemus:

Τέττιγα καὶ νέκυες πορθμήϊον ἄτι φέρονται
Μάνῃ ἐνὶ πτολίων, ὃ γε τέθμιον εἶσεμεν ἄλλοις
Ἐν ςομάτεσσι, νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον.

Proferuntur hi versus, non quod in illis voce δανάκης esset usus poëta: sed ad confirmationem ejus moris, quem diximus. nec potuit ab eo grammatico locus illustrior & dilucidior eligi. Loquitur autem Callimachus de Hermione, ubi fuit Ditis ostium, sive terae hiatus altissimus: vulgo ψυχοπομπεῖον dicebant: putabant enim animas fato functorum per illud foramen recta ad inferos pervenire. ideo nauli gratia obolum non inferebant ori suorum mortuorum. Strabo, παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύλληται τὴν εἰς ᾅδου καταβασιν σύντομον εἶναι. διόπερ ἐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τὸν ναῦλον. Ex his intelligimus quo pertineant illa verba, μούνῃ ἐνὶ πτολίων. sed notanda vox μάνῃ: nam etiam alibi fuere ψυχοπομπεῖα & viae ducentis ad inferos compendia: quod ex geographis & Hesychio certum est. Caetera ut sunt a nobis correcta difficultatem non habent: nec obscurae emendationum rationes. οἰσέμεν vel οἴσειν, pro φέρειν, etiam Andocides orator aliique posuere, nedum poëtae. monstrum lectionis ἀλλ' αὐσάνοις natum ex imperitia scribae, qui in describendo vocem adjecerat a poëta omissam, & ita notaverat ἄλλοις ἄνοις

usitatissimo in libris veteribus compendio. In voce δίκρον scribe: Καλλίμαχος, δικρόον φιτρὸν ἀειραμένη. non autem φίλτρον. furcam intelligit. De notatione nominis ἐρωδιὸς ita scriptum ab eodem, Ἐρωδιὸς ἐτυμολογεῖται διαφόρως. οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα, ὡς παρὰ Κυρηναίῳ, Αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον τὶ ἔλειξαν ἐάρ. mutilata esse Callimachi verba satis liquet. Integer versus hic est, Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ. reperi apud Nicandri interpretem in Alexipharmaca. Scribo in λάκτις,

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἐὴν εὐεργέα λάκτιν.

nam ἔκνον nihil est: ἔκνων a κνάω non satis convenit. λάκτις est trua, ut in simili loco Nicandri, — λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ λάκτιν. Omnino mapalia faciam isto capite, ut in curia senatores persaepe: quocumque me rapiet memoria, eo deferar hospes. Igitur in Arati vita quae Achilli Statio adjecta est, Callimachi extat epigramma in eum poëtam: quod quia corruptissime ibi scriptum est, nec viri docti, cum inde illud describerent, quicquam emendarunt, apponam id, atque ex animi sententia corrigam. Ita autem editum est:

Ἡσιόδου δ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος ἐ τὸν ἀοιδὸν
Ἔχετον, ἀλλ' ὀκαισωμητο μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμαξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις Ἀρήτου σύγγονος ἀγρυπνίης.

prius distichum multifariam depravatum est. Scribo,

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος οὗτος ἀοιδὸν
Ἔχε τὸν· ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

Praeivit ex parte ad hanc emendationem, quod in ejusdem vitae initio est scriptum. Asclepiades, inquit, Ταρσέα φησὶν αὐτὸν γεγονέναι, ἀλλ' ὁ Σολέα, Καλλιμάχου πολυίσαρος ἀνδρὸς καὶ ἀξιοπίστου Σολέα λέγοντος αὐτὸν γεγονέναι διὰ τούτων· ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον (ita emendo vulgatam

tam lectionem, quae eo loco depravatissima est) τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. Hesiodi carmen de sideribus laudant vetere grammatici: Theon in Aratum ἀστρικὴν βίβλον vocat. Arati librum astronomicum vocat Callimachus ῥήσεις λεπτὰς, ut Strabo τὰ κατὰ λεπτὸν libro decimo. Δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν. Plinius libro V. epistolarum: *Vides ut Aratus minutissima etiam sidera consectetur & colligat: modum tamen servat.* Ptolemaeus rex in epigrammate, quod in eadem illa vita legitur,

Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγῳ σκῆπτρον Ἄρητος ἔχεις.

Poteram plura istis adtexere, quae ex hoc poëta apud varios auctores vitiose scribi observavimus: sed haec ipsa vereor ne nimis multa multis videantur. Hic igitur pausa esto.

CAP. V.

Eclogae tertiae inscriptio est Κῶμος in libro manuscripto. Est autem hoc carmen exemplum elegantissimum παρακλαυσιθύρου: nam ita proprie appellabant, ut alibi explicamus pluribus: caussam ejus appellationis declarat poëta idyllio XXIV. cui index Ἑρασὴς ἢ Δύσερως: estque id alterum non minus elegans παρακλαυσιθύρου exemplum. Ait ibi poëta.

Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν.

Thynnorum piscatores olim in altas rupes mari imminentes soliti speculas collocare, ut inde thynnos observarent, sicut author est Strabo, qui θυννοσκοπεῖα vocat. Propterea canit Theocritus,

εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι
Ὥπερ τοὺς θύννους σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.

Sed videtur postulare sententia ut scribamus, εἰς κύματα τῆθεν ἁλ. & ita putarim legisse auctorem hujus in-

terpretamenti non editi, εἰς κυμ. τ. ἀλ. ἀπὸ τούτου, ἐκεῖθεν ἀλῆμαι. Τῆθεν Doricum a τῆνος ut κεῖθεν a κεῖνος. paullo ante τηνῶθε dixit, pro eodem. τηνῶθε καθεῖλον Ὦ μ' ἐκέλευ. Scribit ſcholiaſtes in explicatione vocis Ἀγροιῶ, οὐδέπω γὰρ τὴν γραίαν ἔτω φασίν, ex quibus intelligimus lectum olim a quibusdam fuiſſe ἀ γραιώ. cujus γραφῆς etiam in ſcriptis ſcholiis obſcura mentio ſimiliter habetur. Illa igitur ſive Graeo, ſive Agraeo, Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, muliercula fuit ſolita ad ſarculandum operas locare. nam ita potius verba illa interpreter. Videntur & παραιβάτις & ἐριθακὶς Dorum propriae voces fuiſſe: neque aſſentior iis, qui putant eſſe nomina propria. Euſtathius Ιλιάδ. σ. Ιστέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται ἡ μισθώτρια ἐριθακὶς λεγομένη & Ιλιάδ. γ. Ὅτι δὲ Θεόκριτος τὴν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα, ἤτοι μισθώτριαν παραιβάτιν καλεῖ, καὶ διά τι, ζητητέον ἐκεῖ. quanquam Euſtathio hic iterum impoſuit memoria: non enim de eadem ambae iſtae dictiones, quod ille ait, uſurpantur. Notabis obiter elegans loquendi genus illud, τὸ πᾶν λίθος. quo etiam alibi uſus idyllio XV.

πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον.

Sophocles in Philoctete, Ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα. Ariſtophanes Acharnenſibus,

Βοι. Μικκός γα μᾶκος οὗτος. Δι. ἀλλ' ἅπαν κακόν.

Latini eandem ſententiam voce *merum* exprimunt, vt cum dicunt, *rus merum*, *ſcelus merum*. & Aeſchylus quoque in Agamemnone, ἄκρατος ὀργήν, id eſt, *mera bilis*. Notabis etiam in hoc idyllio, quod alicubi obſervat Euſtathius: veteres Graecos bonum exiſtimaſſe omen τὸν ἐκ δεξιῶν πταρμὸν, & τὸν παλμὸν τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ. ac profert ille Theocriti iſtum verſiculum,

Ἄλλεταί μευ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός.

Plautus in Pſeudolo,

Niſi quia futurum eſt, ita ſupercilium ſalit.

De

De ſternutatione exempla ſunt paſſim obvia. Cereri genus hoc μαντικῆς adſcribebant. Heſychius, Ξυμβόλους τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ ἔτοι Δήμητρι. Scripſiſſe autem reperio etiam Poſidonium de ratione captandi ominis ex palpitatione: Suidas enim auctor eſt, edidiſſe eum παλμικὸν οἰώνισμα. Extat vero hodie Melampodis hierogrammatei Aegyptii, ad Ptolemaeum regem miſſus libellus, cujus argumentum & titulus Περὶ παλμῶν μαντική. In eo cum alia multa, tum, quod ad hunc locum facit, de oculo dextro ſic ſcriptum: ὀφθαλμὸς δεξιὸς ἐὰν ἅλληται κατὰ Φημονόην, καὶ Αἰγυπτίους, καὶ Ἀντιφῶντα, ἐχθροὺς ὑποχειρίους ἕξει. ex his verbis cognoſcimus, qui fuerint vaniſſimae hujus artis primi & praecipui auctores. Teſtatur etiam Suidas editum olim a Xenocrate Οἰκοσκοπικὸν οἰώνισμα, id eſt, de ſignis domi apparentibus: exempli gratia, ſi in tecto felis aut ſerpens apparuerit, quid hoc portendat. de fele habes exemplum apud Ariſtophanem, Terentium, & in LVII. Dionis, de angue apud Plautum, Terentium atque alios.

CAP. VI.

Sed veniamus ad quartum idyllium. Ejus principio Battus, audito bubulcum Aegonem ad certamen Olympicum eſſe profectum, ſtupefactus rei novitate, ait,

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσι ὀπώπη.

ita ſcribunt Dores, non ὀπώπει. eſt autem dictum ἐμφατικώτατα: nam ut efficiat Aegonem ſacro certamini nunquam praeparaſſe, negat eum vel vidiſſe unquam oleum: ſine quo exercitatio non fiebat in palaeſtra & tyronum ludo. Nimis ingenioſi fuerunt, qui iſta aliter acceperunt, partim etiam ſcripſerunt, ut interpretes nos admonent. In eorum verbis non ſunt praetereunda haec, ἥτις ἀπέχει ϛαδίων ὀκτώ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Loquitur

tur de corona Olympica, & oleastro, unde solita sumi. hunc ait afuisse stadia octo, auctore Aristotele. sed hujus intervalli ecquem alterum terminum intelligit? Pisamne an Olympiam? an locum illum, ubi certamina celebrabantur? etsi istud quidem non potest: nam stadium in ipso oleastrorum nemore collocat Strabo. Philosophi extant verba haec in Aristophanis Commentariis. Ἐν τῷ πανηθίῳ ἐστὶν ἐλαία· καλλεῖται δὲ καλιστέφανος. ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν· ἀφίησί τε τοὺς πτόρθους ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους· ἀπὸ ταύτης λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπιάσιν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται. ἐστὶ δὲ αὕτη περὶ τὸν Ἰλισσὸν ποταμὸν, σταδίους ξ τῆ ποταμοῦ ἀπέχουσα. περιῳκοδόμηται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι αὐτῆς ἐστιν. ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἠλεῖοι τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς στεφάνους. Aliquanto post occurrit in omnibus, quas videre licuit, editionibus, mendum turpissimum. Sic enim vulgo legitur hic versus,

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται,

cum sit omnino scribendum ἐς σομάλιμνον. Στομαλίμνη & σομάλιμνον voces, quae hactenus in tenebris delituerunt, pluribus a nobis, Deo volente, in nostris Animadversionibus in Strabonem; scriptorem praestantissimum, explicabuntur & asserentur. Nunc satis erit Eustathii locum afferre, ne quis postea de veritate hujus lectionis dubitet. σόμα δὲ, ait, ὅτι καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται, καθὰ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ καὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ σομάλιμνον, δῆλόν ἐστι. Locus est in decimo Οδυσσ. commentario. Sequitur,

Χ' ἁ σύριγξ εὑρῶτι παλύνεται, ἅν ποτ' ἔπαξα.

ubi scribendum ἐπάξα, pro ἐπάξω: quod minus recte quidam libri habent. Illo autem loco,

— ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάτως ὑπὸ τὸ σφυρόν.

si se-

ſi ſequimur ſcholiaſten, male ſcribitur ἀρμοῖ pro ἀρμοῖ. Statuitur enim ab illo inter haec differentia: ſed eam Euſtathius non admittit, qui Syracuſano more δασύνεσθαι hanc vocem annotans, exponit ἀρτίως. Aeſchyli quoque ſcholia ἀρμοῖ explicant νεωστί, cum hac adjectione ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμάτων τῶν συντιθεμένων καὶ ἁρμοζομένων νέον. Omitto quae de iſta voce diſputantur in Etymologico. tantum monebo, verſum iſtum, qui ſine auctoris nomine ibi adducitur,

Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴυλος,

videri vel Apollonii eſſe, vel ex iſto Apollonii libro primo manaſſe, aut contra,

Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπισαχύεσκον ἴυλοι.

Iam vero cum dicat Corydon de Aegone, quem Milo Olympiam abduxerat,

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάνην τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα,

quaeri jam olim ceopit quid hic μῆλα poëta appellet: & quorſum oves, quorſum etiam σκαπάνην ſecum Aego in Elidem detuliſſet. Paucis omnibus ſatisfaciemus. Qui Olympicae coronae cupiditate ducti in Piſatidem veniebant, ii ante legitimum certamen, quod erat dierum quinque, triginta ipſos dies ab epiſtatis, & ludorum magiſtris exercebantur. Iſacius Tzetzes in Lycophronem, τὰ δὲ Ὀλύμπια πέντε ἡμέρας ἐτελεῖτο, ἀπὸ ιά τῆς σελήνης, μέχρι ὅλης ιέ. προεγυμνάζοντο δὲ πρώην, ἡμέρας τριάκοντα. Philoſtratus De vita Apollonii libro quinto, Ἠλεῖοι τοὺς ἀθλητὰς, ἐπειδὰν ἥκῃ Ὀλύμπια, γυμνάζουσιν ἡμερῶν τριάκοντα ἐν αὐτῇ τῇ Ἠλιδι. Ita fiebat ut XL. fere, vel minimum XXXV. dierum mora athletis in Elide eſſet facienda. Propterea oves XX. ſecum deducit Aegon, ut illarum carnibus toto illo tempore alatur, nam peregrinantes olim de cibo ſibi ſolitos proſpicere, nemo non hoſpes & peregrinus in literis poteſt ignorare. De σκαπάνῃ ſive ligone aut raſtro, ut exponitur in Gloſſario, no-

tavimus jam olim, fuiſſe genus exercitationis Graecorum epheborum, quod explicat Feſtus Pompejus. *Rutrum*, inquit ille, *tenentis juvenis eſt effigies in Capitolio, ephebi more Graecorum harenam ruentis exercitationis gratia*. Fuit hoc inter praeludia, quibus athletae praeparabantur ad caetera certamina: eratque inter eos contentio quis ſocium ſuum in pulvere palaeſtrico ruendo praeverteret, quod παροῦτταν Graeci dicunt: ideo ligonem vel rutrum domo aufert Aegon, hoc ipſo athletam ſeſe profitens. nam & pictores ſculptoresque, ut declarat ſuperior Feſti locus, athletas, vel certe aſcetas, rutrum tenentes effingebant. Haec nobis ex veterum lectione comperta ſatis & certa. At vir doctus nuper in Agoniſtico ſuo veterem hanc noſtram notam & Graecorum quoque interpretationem loci hujus conatu magno refellere aggreſſus eſt. Placet illi μῆλα hic eſſe poma, non oves: σκαπάνην mulctram, non δίκελλαν aut ligonem. quarum ſententiarum prior ex antiquis repetita, exploſa pridem eſt & refutata peritioribus criticis, ut videre eſt in ſcholiis: altera plane recens ac nova: prorſusque, ut nobis quidem videtur, ἀμφότεξον, καινή τε καὶ κενή. Quaeram enim ego ab eruditiſſimo viro, apud quem vel poëtam, vel poëtae interpretem, vel cujuscunque generis ſcriptorem Graecum, σκαπάνην pro mulctra aut alio quo ſimili vaſe poſitum obſervaverit. Proferat aliquid ſtabiliendae huic ante inauditae interpretationi iſtius dictionis: tum videbimus utra ſignificatio iſti loco magis conveniat. Nam quod σκαφὶς & σκάφιον indidem ortae voces, & vas interdum & inſtrumentum fodiendi deſignant, nihil hoc ad verbum σκαπάνη. de illis praeter auctorum χρείας plurimas, quae ſunt ad manum, etiam ratio afferri poteſt, cur varias ſignificationes habeant: de hac, neutrum poteſt. At inquiet, nonne alia multa vocabula apud optimos ſcriptores nove uſurpata reperiuntur,

riuntur, quorum exempla fruſtra requiras? Sic eſt ſane: meminimus enim eorum, quae vel ipſi obſervavimus, vel apud veteres grammaticos, Euſtathium maxime, ſuper iſtis ἅπαξ εἰρημένοις, & ut ita dicam, μοναδικοῖς verbis olim legimus. Sed quid opus inſolentes & novas interpretationes fingere, cum optime quadrent notae & certae? Verum σκαπάνην uſitata notione poſſe hic accipi negat idem. cui, ſi recte mentem ejus capio, prorſus non placet fuiſſe ullum veteribus athletis cognitum aut uſurpatum ἀρυχῆς in palaeſtra certamen. Id igitur probemus. Athenaeus libro XII. Ἐν Κρότωνι δὲ σκάπτοντί τινι τῶν ἀθλούντων κόνιν, ἐπιξάντες τινὲς Συβαριτῶν ἐθαύμαζον λέγοντες, εἰ τηλικαύτην ἔχοντες πόλιν, οἰκέτας μὴ κέκτηνται τοὺς σκάψοντας ἑαυτοῖς τὴν παλαίστραν. Laertius in Diogene cane ἔλεγέ τε περὶ μὲν τῦ παροράττειν καὶ λακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους· περὶ δὲ καλοκἀγαθίας, οὐδέν. Arrianus Diſſertationum Epicteti libro tertio cap. XV. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παροράσσεσθαί ἐσιν. ἔσιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, ὀσφὺν σρέψαι, πολὴν ἀφὴν καταπιεῖν. ita ſcribendus iſte locus, male vulgo & ſcriptus & ab interpretibus acceptus. de quo alias plura, ut ſperamus. Iam ergo liquet cur auctores & quo ſenſu σκαφεῖα ponant inter athletarum inſtrumenta. Plutarchus in commentario, An ſeni capeſſenda ſit Respublica. οὐδὲ γὰρ τὰ σώματα παντελῶς ἀκίνητα καὶ ἀγύμναστα περιορῶμεν, ἅτι μὴ δυνάμεθα σκαφείοις μηδὲ ἁλτῆρσι χρῆσθαι. non eſt dubium σκαφεῖον hic eſſe quod eſt apud Theocritum σκαπάνη. quare etiam in Arato ejusdem Plutarchi ſic interpretabimur haec verba: ἐπιφαίνεται δὲ ἀμέλει καὶ ταῖς εἰκόσιν ἀθλητική τις ἰδέα. καὶ τὸ συνετὸν τῦ προσώπου καὶ βασιλικὸν ὑ παντάπασιν ἀρνεῖται τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὸ σκάφιον. qui aliter accipiunt, errare omnes mihi videntur: quod pace virorum eruditiſſimorum, quos hic locus habuit exercitos, dictum ſit.

Paene exciderat mihi lectorem admonere turpis mendae, quae in argumento hujus carminis continetur, quo loco scriptum est ἀρχαιότερος δὲ Μίλων Θεοκρίτου. εἴγε ὁ Μίλων τῇ ἑβδόμῃ πάλην νικᾷ· ὁ δὲ Θεόκριτος κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀλυμπιάδα (mss. ὥσπερ ἐδείξαμεν κατὰ τὴν ϱδ' ὀλυμπ. vide ultimo capite.) ἤκμασεν. Falsum est Milonem Crotoniatam vicisse olympiade septima, constat fuisse eum Pythagorae discipulum, qui post quinquagesimam demum olympiadem docere coepit in Italia, auctor Halicarnasseus Dionysius libro II. Puto igitur emendandum, τῇ ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ πάλην νικᾷ. nam per illa tempora & multis adhuc annis post, praecipua laude per utramque Graeciam celebres fuerunt Pythagoras & Milo: ille studiis philosophiae, hic arte athletica. argumento sit vel id unum, quod de utroque narrat Diodorus Siculus in anno secundo olympiadis LXXXII. ut valde mirer hoc mendum repertum mihi etiam in duobus scholiorum Mss. exemplaribus. Sed nulla necessitas cogit nos de illo celeberrimi nominis athleta Theocriti locum interpretari: nam potest & de alio, qui ipsius poëtae fuerit aequalis, intelligi, plures enim variis temporibus fuisse antiquo Miloni & ὁμοτέχνας & ὁμωνύμους ne dubitandum quidem est. Verum Crotoniatae illius ea claritudo fuit, ut quicquid de ullo Milone agonista diceretur, id omne quasi de se dictum sibi vindicaret. Feramus sane: fit enim saepe. at doctos viros quis ferat alterius nescio cujus Milonis contumeliam in hujus gloriam μεταχηματίζοντας? extat enim antiquum Lucillii epigramma, quo miser quidam athleta, Milo nomine, falsè ridetur: quod homines doctissimi, decepti nominis homonymia, ad Crotoniatam Milonem retulerunt, & in contrariam partem acceperunt. absurde prorsus & contra auctoris mentem. Id sic habet Anthologiae libro II. cap. primo.

Εἰς

Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαίσης·
Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον, οἱ δ' ἐβόησαν,
Τοῦτον μὴ στεφανεῖν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.
Ἀνσὰς δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν, οὐχὶ τρί' ἐσίν;
Ἔν κεῖμαι, λοιπὸν τ' ἄλλα μέ τις βαλέτω.

Milo iſte cum ſine antagoniſta in ſtadium prodiiſſet, quaſi eſſet nemo, qui certamen cum ipſo non recuſaret, vocatur ab athlothetis coronam accepturus: ſed cum accedens ad illos cecidiſſet, ſtatim abjudicatur ab eo praemium. ille tendit contra, jure deberi id ſibi, utpote τριάξαντι. erat enim lex agoniſtica, cujus Apollodorus, Suidas, aliique multi meminerunt, quae τριάσσειν jubet eum, qui ad praemium aſpiraret. inde pendet omnis epigrammatis hujus argutiola, quae in illis verbis eſt ſita, οὐχὶ τρί ἐσίν; ea tantundem valent ac ſi diceret οὐχὶ τρὶ ἐτρίαξα; ſtabam, cecidi, ſurrexi: haec tria ſunt. Vide igitur quam longe a vera ſententia aberrarint viri in hoc genere literarum maximi, qui nobilem illum Crotoniatam athletam putarunt a poëta laudari. Atqui vel Lucillii nomen debuerat eos ſui erroris admonere: nam quaecunque illius extant epigrammata, omnia fere ſunt σκωπτικὰ & διασυρτικά. accedit eo quod *titulus ille totus in ignavos & infelices agoniſtas eſt compoſitus.* Caeterum Aegonem Olympia non viciſſe, ex eo colligit ſcholiaſtes, quod in Olympionicarum catalogo ab Hippia Eleo primum edito, deinde ab aliis aucto & recognito, nomen Aegonis non inveniſſet. Hoc ſibi iſta verba volunt ἐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. quisquis fuerit hujus notae auctor, eum oportet antiquiſſimum grammaticum fuiſſe, qui catalogum iſtum Olympionicarum viderit: ejus meminit in Numa Plutarchus. paris argumenti fuit, ut ad Laertium docuimus, Ariſtotelis liber, cui indicem fecerat Πυθιονικῶν ἔλεγχος. neque dubito

bito aliorum ſimiliter in colligendis Iſthmionicis, & Nemeonicis fuiſſe occupatam induſtriam, qui omnes libri ſi hodie extarent, non leve in iis dubio procul praeſidium haberemus ad dirigenda Graecae hiſtoriae tempora, & alia multa intelligenda, quae in Graecorum libris hodie intelligunt vel duo vel nemo.

Quoniam autem de Olympionicis, Pythionicis, Iſthmionicis ac Nemeonicis mentio incidit, aperiam obiter amantibus harum literarum ſuſpicionem quandam meam: puto enim voces illas in fronte ſingulorum Pindari librorum eſſe reponendas: pro eo quod vugo legimus Olympia, Pythia, Iſthmia, Nemea. male, opinor: non enim ludos ipſos laudare ſummus vates προηγουμένως inſtituit: ſed victores eorum agonum, nec aliter in ſuis veteribus codicibus Aldus videtur inveniſſe. Et vero, quod me magis movet, non aliter laudatos reperies Pindari illos libros ab antiquis grammaticis, id quod ego admonitus quondam ab optimo & doctiſſimo viro Franciſco Porto, diligenter poſtea obſervavi. Exempla cum ſint paſſim obvia eorum ſcripta voluentibus, pauca proferam de multis. Athenaeus libro XIIII. ὅτι γὰρ ἦσαν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ δεύτεραι τράπεζαι πολυτελῶς μεμεριμνημέναι, παρίσησι Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. Apollonius grammaticus, libro II. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ισθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους. Sophocles in ſecundum Argonauticorum Apollonii, περὶ δὲ Κυρήνης ἱστορεῖ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις: nec aliter ille, quoties Pindarum laudat: laudat autem aſcripto operis nomine bis tantum quarto commentario. Zenobius, Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίκαις. Euſtathius in III. Ιλιάδ. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. & ita ſemper Euſtathius, niſi labor memoria: quod non arbitror hic quidem, Pindari interpretes, ὅτι καὶ περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο, καὶ

καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. ad odam IIII. Pythionic. Iidem, καὶ ἐν Πυθιονίκαις, σκιᾶς ὄναρ φησίν. ad odam ſextam Nemeon. item ad quintam Iſthmion. οὗ καὶ ἐν τοῖς Νεμεονίκαις μνημονεύει. Quid quod Suidas ait ſcripſiſſe Pindarum Ὀλυμπιονίκας. Πυθιονίκας, Ἰσθμιονίκας, Νεμεονίκας; non Ὀλύμπια, Πύθια, Ἴσθμια, Νέμεα. nec movet me quod recentiores neſcio qui ſcholiaſtae vulgatam lectionem ſequuntur & explicant: neque enim tanta eſt, aut debet eſſe eorum apud me auctoritas.

CAP. VII.

In primo verſu idyllii quinti videtur ſcholiaſtes aliter legiſſe ac nos hodie legimus. Quum enim vulgo hujus poëtae interpretes putent Sybaritam ibi appellari paſtorem, qui alio nomine Lacon dicitur, exiſtimo Graecum interpretem aliter hunc locum accepiſſe, & legiſſe,

— Τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίτα
Φεύγετε τὸν Λάκωνα.

Non legitur id quidem in editis ſcholiis: neque nos ſane in manuſcriptis invenimus: ſed facile colligi ex eo iſtud poteſt, quod in ſimili mox loco, ubi poeta ait,

— τὺ γὰρ πόκα δῶλε Συβάρτα,

vocem Συβάρτα ita accipit, ut non ſervi, ſed domini ſit nomen. quod ſi ibi facit, hic quoque ſimile feciſſe quis dubitet? Et ad me quidem quod attinet, facile ei aſſentior: nam quod movere aliquem fortaſſe queat, accipi τὸ ἐθνικὸν loco proprii, idem quoque perſpicue fit infra, ubi Lacon ſic ait,

Μή τύ τις ἠρώτα πὸτ τῶ Διὸς, αἴ τε Συβάρτα,
Αἴ τ' ἐμόν ἐσι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον.

ubi vides Laconem manifeſto vocem Συβάρτα pro heri ſui nomine poſuiſſe. Sed quin ita ſenſerit ſcholiaſtes, dubi-

dubitandum non eſt, quum vel hoc unum id evincat. Adnotat ille Laconem fuiſſe appellatum de nomine patriae: morem enim veterum fuiſſe, ut ſervos a loco unde erant, nominarent: quod & Strabo non ſemel obſervat. Si igitur Lacon hic ſuae patriae nomen gerit, qua obſecro ratione Sybarita dicetur? non enim puto, quia hero ſerviebat Sybaritae. Verſu ſexto ſcripſerim lubens Ἐκτάσα σύριγγα, potius quam ἐκτάσω. ſicut idyllio ſuperiore ἐπάξω, non ἐπάξω, habent integrae fidei codices. fortaſſe etiam ille Doricus typus participiorum in αις pro ας, quem multis locis in ſcriptis Pindari exemplaribus deprehendimus, Theocrito fuerat uſurpatus, ut mox in ἐκκλέψας & alibi in aliis. Decimo verſu ſcribitur in membranis, Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα. cujus lectionis admonet nos ſcholiaſtes. affertur iisdem in membranis & tertia lectio Εὐμάρα caſu gignendi. quod non video qua ratione defendi queat: non ſane magis quam quod reperi ibidem paullo poſt, εἰ κατὰ τήνας. nam verum eſt ἦ. Miror autem, adeo novam locutionem eſſe viſam ſcholiaſtis κατὰ πέτρας ἅλλεσθαι· cum certum ſit non aliter locutum eſſe elegantiſſimum quemque e veteribus. Pro ἀλόιμαν autem vel ὀλοίμαν (nam ita quoque legi adnotant ſcholia) codex chirographus habuit ἀλεῦμαι. Idem cum libris editis conſentiens, ἔρειδε habebat in hoc verſu,

Ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

nec probo, quod cenſent quidam reponendum, ἔρισδε: quum expoſitio, quam affert interpres, φέρων κατάθου, & ita legiſſe illum arguat, & ſit recta. Non nego Graece dici poſſe ἀμνὸν ἔρισδε: nam etiam Athenaeum dixiſſe ſcio διερίζεσθαι βοῦς lib. X. ſed illud ἔρειδε longe eſſe ajo elegantius. eſt enim, quod nos diceremus, *mettes la*. genus dicendi frequens in contrahenda ſponſione. Dicunt quidem Graeci & καταθεῖναι ἄεθλον eo ſenſu, ut infra in VIII. χήρσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; & θεῖναι ἀμνὸν ibidem.

ibidem. Sed verbo ἐρείδειν eximie impetus exprimitur, qui ſolet eſſe in provocantibus invicem. quicquid enim ſubito fit, de eo Graeci ἐρείδειν uſurpant. facetiſſimus poëtarum Ariſtophanes de comedone non ſemel poſuit, & alibi ſimiliter ἐπὶ τῷ συντόμως τι ποιεῖν, ut doctiſſimus ejus commentator explicat. Aelianus plane ea notione uſus hoc verbo, cum Theocrito, ſi recte apud eum haec ſcripta De animalibus lib. XII. capite XXIV. ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ καὶ ἀργυρίῳ· καὶ οὐχ ἡγοῦνται αἰσχρὸν εἶναι ἐρείδεσθαι ὑπὲρ τῶνδε τῶν ζώων. id eſt, *ſponſione inter ſe certare.* Omnino autem in hoc ruſtico proverbio,

— τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτύκοιο κακὰν κύνα βέλετ' ἀμέλγειν;

reponenda elegans & antiqua vox Dorum δήλεται, cujus quum ſcholiaſtes quoque faciat mentionem, miror nondum fuiſſe eam in ſuum locum reſtitutam. Atqui Heſychius quoque eam vocem agnoſcit & interpretatur. δήλεσθαι, ait, βούλεσθαι, θέλειν. extat & apud Timaeum Locrum δηλόμενος pro βουλόμενος. legere memini & apud Archytam quoque. Sic accipe in iſta vere Laconica ſcytala Braſidae apud Plutarchum, peſſime ab omnibus, quos vidi, Apophthegmatum interpretibus accepta. Ἐξελθών, ait Plutarchus, ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς ἐφόροις, Ἅσσα δήλομαι; πράξω ποτὸν πόλεμον, ἢ τεθνάξομαι. id eſt, *Ego, quod opto, bello perficiam, vel moriar.* Scribo etiam in elegantiſſimo Hippodami fragmento apud Stobaeum ſermone XLI. καὶ γὰρ ἃ τοιαῦτα παραδοχὰ τοῖς ἀνθρώποις ὄσαν ἀφροσύναν καὶ ἀδικίαν ἐντίκτει, κἀ· εἰπεῖν δηλομένοις εὐμαρές ἐσι. hoc eſt, *ne cupientibus quidem fit facile.* In XLIIII. verſiculo ſcribunt veteres,

— καὶ ὕσατο βώκολιαξεῖς,

quod malo quam ὕστερα. Illo autem loco,

Μή τύ τις ἠρώτα ποττῶ Διός,

ſcribit Euſtathius πὸτ τῶ, eum vide ad Iliad. ρ, & λ. hac

ratione & κὰτ fuerit fortaſſe ſcribendum. ut infra, κὰτ τῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος. non καττῶ. & ſic de aliis id genus. Non praetermittam, quam legi in σχολίων exemplari Geneuenſis bibliothecae, notulam ad haec verba,

οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, ἐ μάτην τὸν Πᾶνα ὄμνυσιν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐκ πτοίας καὶ μανίας κατασχεμνίζειν μέλλοντες . . . . . πάντα δὲ εἰσὶ ταῦτα Πανὸς δείματα.

Idem docet & Euripidis ſcholiaſtes. Inde ὁ καλέμενος πανικὸς θόρυβος, Diodoro Siculo aliisque Graecorum hiſtoricis, & Panica Ciceroni. quod pluribus explicat Polyaenus. Suavem vero interpretem vocis ζῶντα in hoc elegantiſſimo loco.

Εἶα λέγ' εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖτις
Ζῶντ' ἄφες.

vult enim ζῶντα a ζέειν deducta voce, pro ταχὺν poſſe accipi. cujus commenti vanitatem, ne pluribus refellam, optimus mentis poëtae interpres Plautus arguit: qui poſteriorem hujus loci expreſſit ſententiam, ut Virgilius priorem, cum dixit: *Quin age ſi quid habes.* Verba Plauti ſunt in Milite,

Iamiam ſat amabo eſt: finite abeam, ſi poſſum, viva a vobis.

parilis venuſtatis eſt apud Theophraſtum in charactere garrulitatis, ὅστις ἀπύρετος βούλεται εἶναι. ubi plura congeſſimus. At illud non negligendum, quod in iisdem ſcholiis legimus: ſcribi nimirum,

τεῖνδ' ὑπὸ τὰν κότινον.

quod videtur δωρικώτερον. itaque infra quoque ſcribendum

ὄνκα μὰν τεῖνδε τὺ δάσας.

& eſt non ſemel iſto modo in hoc poëta peccatum. Nam in illo, quod mox ſequitur, ἐχ ἑρψῶ τηνέ. τούτω δρύες. interpres non τούτω, ſed τουτεὶ agnoſcit: ut & infra legit idem,

τουτεὶ βοσκησεῖσθε πρὸς ἀντολάς.

Similis τόπος voculae Doricae πεὶ, quae apud illos significat τὴν ἐν τόπῳ κίνησιν. Mirum vero & in manu scriptis, & in editis quoque nonnullis, ut apud scholiasten, legi constanter λυκαδεῖς, non λυκιδεῖς: nam analogia potius exigit λυκιδεῖς, ut ἀετιδεῖς & πελαργιδεῖς. Legit praeterea interpres,

τὰς αἴγας (aut αἴγας ex more Dorico) παρελῶσα.

non παρελῶντα. id videtur ex ejus interpretatione posse colligi, quae haec est: ἤγουν παρήλασε καὶ παρέδραμε. sed nihil mutandum censeo. & hanc lectionem confirmat valde similis locus εἰδ. η.

Κ' ἀμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελῶντα.

Eumedes, quem nominat Lacon, is est, quem Cratidam ante appellavit. vide scholiasten ad Thalysia de voce Σιμιχίδας differentem. Is mihi videtur legisse versu hujus XC. Κήμὲ γὰρ ὁ Κρατίδα. non ὁ Κρατίδας. inde enim, ni fallor, habet Eumedis patrem Cratidam fuisse appellatum. similiter etiam versu LXXXVIII. ἀ Κλεαρίσα veteres quidam exposuere *filia Clearistae*, ut ex scholiis discimus. Paullo ante, εὖ ποτεκιγκλίζευ non ποτὲ κιγκ, ita in scholiis: ac placet. & interjecto versu,

κάλως μάλα τῦτό γ' ἴσαμι.

nisi putemus frustra notatum antiquis grammaticis Doras dicere σάφως, σόφως, κάλως, non σαφῶς, σοφῶς, καλῶς. Quod ait Comata sub finem, Ἀνυσάμαν τὸν ἀμιὸν, id scholiastes interpretatur τὴν νίκην ἔλαβον: rem dicit, verba poëtae parum illustrat. nisi fortasse legit iste, Ἀρνυσάμην τὸ ἄεθλον. sed nihil muto: nam alium vidi, qui sic explicabat, τελέσας τὴν νίκην ἔλαβον. Scribe eodem versu ex veteribus grammaticis & Mss. ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι. Postremo illud sciendum, quod admonet Eustathius, legisse quosdam e veteribus criticis, ἀδύ τι παππυλιάσδει.

non ποππυλιάσδει. ipse autem Eustathius legit, & omnino scribendum est, ἔστε κ' ἀπείπῃς. vel ἀπείπεν: non ἔστε. Verba ejus sic eduntur extremo commentario ad Ιλιάδ. α. Τὸ μέντοι ἔστε ἀντὶ τοῦ ἕως, μόνον αὐτὸ καθ' αὑτὸ κείμενον· οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἔστε κ' ἀπείπεν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς, συγκοπὲν ἔπαθεν, ἐκ τοῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. ipse scripserat ἔστε. idem mendum in illius παρεκβολαῖς ad Ιλ. η. ubi sequitur Eustathius alteram lectionem ἀπείπῃς. In magno quoque Etymologico scriptum, Doras ἔστε aspirare contra morem caeterorum. quare ita posthac scribamus in δωριαζόντων monumentis. ut in primo, ἔστε κ' ἀμέλξῃς. in septimo, ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν. & ita semper.

CAP. VIII.

In codice manu exarato, scholia ad sextum idyllium sic incipiebant: Δαμοίτας καὶ Δάφνις· ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ χήματι. ἐνταῦθα γὰρ ἑνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσίν, ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τὸ ἕν. οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτῳ· οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσιν· τοῦτο δὲ, ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον τὸ ὁ βυκόλος. Apparet legisse, qui haec scripsit, versu secundo, συνάγομεν, non συνάγαγον. quod notat de Alcmanica figura, quae etiam προεπίζευξις dicitur, idem apud Eustathium leges non solum ad Ιλ. ψ. unde est allatus in scholiis versus: sed etiam ad istum ex Ιλ. ε.

Ἤιχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Aratus, quem affatur poëta, plerisque visus esse is, cujus extant φαινόμενα. non defuere qui aliter sentirent: ideo additum in Mss. scholiis, ἄλλοι δέ φασιν [ὅτι διαλέγεται] πρός τινα ἕτω καλούμενον. Δαμοίτας quomodo dictum sit a δαμότης, ἐπενθέσει τοῦ ι, ut a θυμὸς Θυμοίτης, studiose notat Eustathius, ad Ιλ. α. γ. & μ. Porro inter varia antiquo-

quorum remedia quibus se a fascino defendi posse arbitrabantur, fuit & illud quod commemoratur hoc versu,

ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.

cujus rei alii quoque poëtae multi Graeci Latinique post Theocritum meminerunt. Quid autem veteres moverit ut putarent, vim aliquam habere ad amoliendum oculorum fascinum, sputi in sinum conjecti foeditatem, declarat Plutarchus. Ait ille res turpes & obscoenas ideo adversus fascinum adhiberi, ut harum intuitu eludatur vis mali oculi nocere cupientis. Plutarchi verba haec sunt, Sympos. V. probl. VII. διὸ καὶ τὸ τῶν προβασκανίων γένος οἴονται πρὸς τὸν φθόνον ὠφελεῖν, ἐλκομένης διὰ τὴν ἀτοπίαν τῆς ὄψεως· ὥστε ἧττον ἐπερείδειν τοῖς πάσχουσι. Vocat προβασκάνιον, quod Latini amuletum vel mutinum. quare recte auctor Glossarii *mutinum* explicat προβασκάνιον, vel προβασκάντιον. ἀτοπίαν appellat, rei appensae foeditatem, ut sputi, vel Priapi: nam & Priapos in eum finem appendere fuit moris. πρὸς γὰρ τοὺς βασκαίνοντάς τι τῶν καλῶν, τοῦτον κολασὴν παρεισήγαγον, inquit Diodorus Siculus libro quarto. Nec dubium est, quin eandem ob caussam Romanis olim moris fuerit pudenda pro amuletis e collo puerorum suspendere. Varro De lingua Latina lib. VI. *Potest vel ab eo, quod pueris turpicula res in collo quaedam suspenditur, ne quid obsit, bonae scaevae caussa.* Similiter apud Graecos, artificibus quibusdam moris fuit ante officinae fores ridicula quaedam arcendae invidiae appendere vel affingere. Pollux libro septimo, cap. XXIV. Περὶ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἦθος ἦν γελοῖά τινα καταρτᾶν, ἢ ἐπιπλάττειν, ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ βασκάνια. Fecimus autem libenter, ut Plutarchi locum obiter explicaremus: quem nullus doctissimorum interpretum, quos vidimus, intellexerat. Vide amplius Turnebum libro IX. cap. XXVIII. Scri-

bendum autem κλᾳσῶ aut κλᾳξῶ cum ſubſcripto ι, & ἕστε, non ἴστε, in hoc verſu,

Αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳσῶ θύρας, ἕστε κ' ὀμόσσῃ.

CAP. IX.

Laudans Theocritus in Thalyſiis Phraſidamum & Antigenem, quum vellet ſignificare, eos cum paucis ejus aevi antiquum obtinere, ait,

καὶ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν.

quo etiam modo dixit de Anacreonte in epigrammatibus,

Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ
Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ὠδοποιῶν.

χαοὺς autem appellat viros bonos & εὐγενεῖς καὶ ἀρχαίους, ut exponunt ſcholia, eſtque ea vox Dorum propria: qua & Ariſtophanes utitur in Lyſiſtrata: ubi ſic loquitur Lampito mulier Lacedaemonia,

— χαῖα μὲν ναὶ τὼ σιώ,
Κορινθία δ' οὔ.

quem locum enarrans Suidas, χαῖα, ait, ἀντὶ τῆ ἀγαθή· καὶ χαὰ παρὰ Λακεδαιμονίοις τὰ ἀγαθά. apud Heſychium ſcribitur χαία. quod autem videtur Suidas hanc vocem παρὰ τὸ χαίνειν deducere: id pertinet ad ſequentia apud Ariſtophanem Lyſiſtratae verba, quae comica petulantia, in alium longe diverſiſſimum ſenſum hanc vocem detorquet. Ait Theocritus,

ταὶ δὲ παρ' αὐτάν
αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον.

φαίνειν hic, ut ſcholiaſtes etiam explicat, eſt ποιεῖν, facere, reddere: quomodo ſaepe accipi notum eſt ἀποδεικνύειν & δεικνύειν: interdum & μηνύειν, ut in Laertii epigramma-

to

te de Democrito. Latini quoque recentiores ſcriptores *oſtendere* nonnunquam ſic uſurpant. Eutropius de Tacito, *vir reip. gerendae idoneus: nihil tamen clarum potuit oſtendere.* Imperator in Inſtit. *& voſmetipſos ſic eruditos oſtendite.* Repone verbum φαίνειν in iſto Homerico verſu Ιλ. γ.

ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ἔφαινον.

perperam enim hactenus ὔφαινον pro ἔφαινον eſt editum. Scholia, ἔφαινον φανερὸν ἐποίουν. in iisdem tamen alterius quoque lectionis extat expoſitio. Euſtathius vero ἔφαινον explicat, ſpreta vel ignorata altera ſcriptura. quam tamen putamus nos eſſe potiorem ac poëtae menti convenientiorem. Sic Herodotus Κλειοῖ. ἔτω δὴ ἔφαινε τὸν ἐόντα λόγον. Apollonius,

ἡ δέ μιν ἆσσον ἑοῖο παρεῖσέ τε φαίνέ τε μῦθον.

Theocritus quoque idyllio IX. Βωκολικαὶ μοῖσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάν. At ὑφαίνειν apud poëtam, ut cum dicit, μῆτιν ὑφαίνειν, aliud eſt: ut ſciunt qui tantum vatem πεπατήκασιν. Aſſentior Euſtathio, βουκολικὴν ineſſe ἀφέλειαν, imo rus merum, iſtis verbis, quae ſequuntur non longe

— ὡς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀμβυλίδεσσιν ἀείδει.

Locus Euſtathii eſt ad Ιλ. ι. alibi vocat audax dictum, loquens de voce ὀχλεῖν Ιλ. Φ. τοῦτο μὲν, ait, σωφρόνως πέφρασαι τῷ ποιητῇ ἐπὶ ψηφίδων. Θεόκριτος δὲ θρασέως ἔφη τὸ πᾶσα λίθος ἀείδει. Puto autem ἀμβύλην eſſe hic calceamentum ruſticum clavis ferreis ſuppactum: vel ſculponeas, quae inter eundum lapidibus illiſae ſonitum edunt. praeter Theocritum etiam Euripides illud indicat in Oreſte, quo loco ait chorus,

σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀμβύλης
τιθεῖτε· μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔξω κτύπος.

Non

Non metuit ſibi Simichidas a ferula grammaticorum, cum mox cecinit,

— τάχ' ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ.

Atqui vapulat poëta eo nomine a ſcholiaſte: cujus verba ita legi ſupplerique debent. ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ὤτερος· ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν· ἄλλος ἐκ πλειόνων· ἔδει οὖν, ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. caeterum quanti aeſtimanda ſit haec cenſoria nota, periti intelligunt, qui ſciunt Atticos ipſos differentiam inter ἄλλος & ἕτερος facere non tanti. In quadrageſimoſexto verſu,

Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος.

probo eam interpretationem, quae Oromedontem eſſe montis nomen ſtatuit. videtur namque mons ille a gigante ibi occiſo & obruto ſic eſſe dictus. Oromedon gigantis eſt nomen. Propertius,

Te duce, vel Iovis arma canam, caeloque minantem
Coeum, & Phlegraeis Oromedonta jugis.

Quod de cunilagine ſcribit interpres ad hunc verſum,

Χ' ἁ ϛιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ· Theſmophoriis matronas Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, illa ſibi cubitus ſolitas ſternere: idem alii quoque tradunt, & de eadem conyza, & de agno. Non tamen propterea debent κόνυζα & ἄγνος confundi: differunt enim genere toto: κόνυζα eſt herba: ἄγνος eſt frutex aut arbor potius: eſt quippe vitex. quod liquet ex Plinii libro XXIV. cap. IX. vid. & Nicandri interpretes ad hunc locum in Theriacis.

Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης
Ἄγνῳ τε βρύα λευκά.

At grammatici putarunt licere ſibi in iſtis eſſe minus acutis: qui etiam πρόμαλον interpretati ſunt ἄγνον: eſt ſane πρόμαλος non frutex, ſed affinis ſalici & vitici arbor:

docet

docet clare Apollonius, narrans libro tertio ſolitos Colchos, mares mortuos ſuſpendere a ſummis promalis & ſalicibus: quod Aelianus in eadem hiſtoria dixit, ἐκ τῶν δένδρων ἀναρτᾶν. Apollonii verſum ita ſcribe.

Ἐξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν.

nam πρόμαδοι, quod vulgo editum eſt, mendam continere non ambigo: quum & Heſychius ita ſcriptum habeat: & Heſychii lectionem confirment Erotianus in Dictionibus Hippocratis, & Theopompi Colophonii verſus apud Athenaeum libro V. Sed ad penſum noſtrum redeamus, & reliqua hujus carminis percurramus. Ait,

ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις.

vide ſcholia ad ſequentis idylli finem. Mox

Ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐχατέεντα.

cur Caucaſum ἐχατόεντα dicat, non ignorant, qui vetus illud dictum, a Strabone aliisque relatum, recordantur,

Ἐς Φᾶσιν ἔνθα ναυσὶν ἔχατος δρόμος.

& ab eadem opinione dictum eſt ab Apollonio,

— αἶα δὲ Κολχὶς
Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐχατίῃσιν.

Vetus poëta apud Ciceronem,

A ſole exoriente ſupra Maeoti paludes.

& certum eſt ex eodem Tullio, adhuc ejus aetate magnum fuiſſe Romae, oſtium Ponti vidiſſe. Ait,

— ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με.

Lego, ἐλεεῖ μεῦ. non enim de ſe poëta loquitur, qui in illa inſula erat peregrinus: ſed de amico & hoſpite ſuo, Ait,

— ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἀδὺ γελάσσας.

scholia δωρικώτερον, γελάξας. malo tamen, γελάσσαις. sed ita saepe peccatur.

CAP. X.

Dubitari scio a multis quid sibi velit Theocriti scholiastes cum scribit ad idyllium octavum, illa enarrans, καταθεῖναι ἄεθλον· ἄεθλον esse quod vulgo appelletur σοίχημα. Graecorum recentiorum ea vox est, qui σοιχεῖν saepe pro pacisci, & συναινεῖν usurpant: estque id verbum non infrequens in scriptis jurisconsultorum Graecorum. Hic tamen interpres σοίχημα appellat, non ipsam conventionem: sed id, in quod facta est conventio. In hoc versu,

Πῇ ποχ' ὁ συρικτὰς πρόσφιλες ἆσε μέλος.

antiquissimae editiones Romana & Florentina praeferunt συρικτὰ non συρικτάς: sicut paullo ante, λαχὼν ἰύκτα Μενάλκας. mutarunt hunc locum, qui existimabant tantum ob metricam necessitatem poëtas ea formatione uti. quod falsum esse ex Homero & Eustathio certum est. Usi sunt etiam in patrio casu, & in quarto, contra Homeri consuetudinem, ut notat Theon in ista Arati verba, — πόδες ἱππότα φηγός. Orpheus de lapide magnete,

— ὃν ἐθέλει μεθέμεν πολεμιζὰ σίδηρον.

Sic in hac lege Demonassae, Cypriorum reginae Μὴ ἀποκτεῖναι βοῦν ἀρότα, apud Dionem Chrysostomum oratione altera De Fortuna. Omnino autem scribendum est,

Ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυσίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι.

non

non ut in omnibus reperimus editionibus ὦ βάθος· facit nobiscum ſcholiaſtes, ut ex ejus editione; atque interpretatione conſtat. Sic ille, ὦ βάθος ὕλας, ὅπῃ ἐσὶν ὑψηλὴ δασύτης. Repetendum ἀπὸ κοινοῦ, δεῦρο. quaſi diceret Menalcas, ὦτρέαγε δεῦρο ἐνθάδε, οὗ βάθος ὕλης μυρίον.

Initio noni cum ait poëta Μόχθως βωσὶν ὑφέντες, placet Euſtathio ſumtum id eſſe ab Homero, qui Ὀδ. ι. dixit, — καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστῃ. Lego in eodem,

— ἔχω δέ τοι ὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

non ut eſt editum, ἢ νωδὸς κ. ἢ valet, *quemadmodum*: & ὐδ' ὅσον, accipiendum δεικτικῶς, pro ὐδ' ὀλίγον: ut & Latine *non tanti*. haec confirmantur auctoritate ſcholiorum non editorum, quae locum ſic explicant: ὐκ ἔχω δὲ ὐδὲ μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων καὶ καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἤγουν πλακοῦντος· ἐν γὰρ τῷ πλακοῦντι εἰσὶ καὶ κάρυα. Sequitur,

— ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

ubi non probo ſcholiaſtae expoſitionem, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασε. nam concha accepta laetum intonuiſſe illum, ſignificat. Sic alibi de Amyco,

ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον,

& Lycophron, Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον. & paſſim poëtae. Apparet autem veterum fuiſſe hanc ſuperſtitioſam opinionem, ut eos quibus in naſo, vel lingua, tubercula, ut fit, aut alia hujusmodi cutis vitia in aliqua ejus parte orirentur, putarent vel mentitos eſſe, vel depoſitum non reddidiſſe, vel aliquid denique fraudis admiſiſſe. Nam & in hoc idyllio eam religionem tangit Theocritus cum ait,

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.

& iterum in XII. ſive Aita,

— ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς ἐκ ἀναφυσῶ.

Tenuit haec religio & Romanos, ut notatum eſt ad Propertium, eruditiſſimo Scaligero. Ovidius

Eſſe deos credamne? fidem jurata fefellit:
Et facies illa, quae fuit ante, manet.
Quam longos habuit nondum periura capillos,
Tam longos poſtquam numina laeſit, habet.
Candida candorem roſeo ſuffuſa rubore
Ante fuit: niveo lucet in orbe rubor.

Horatius II. carminum.

Ulla ſi juris tibi peierati
Poena, Barine, nociuiſſet unquam,
Dente ſi nigro fieres, vel uno
Turpior ungui.

Similis quoque fuit δεισιδαιμονίας, quod, teſte etiam Strabone, eos viros, qui ſubito morerentur, Apollinem: mulieres, Dianam dicto factove offendiſſe, credebant. Perſas quoque ait Herodotus credidiſſe, ſi quis vitiliginem aut lepram haberet, eum ἐς τὸν Ἥλιον ἁμαρτόντα τι ταῦτ' ἔχειν.

CAP. XI.

Initio decimi, non ſcholiaſtes tantum de vocis βυκαῖε expoſitione ambigit: ſed & Heſychius, cujus haec ſunt, βυκαῖος, βυκόλος, οἱ δὲ θερισής. Nicander initio Theriacorum,

σὲ δ' ἂν πολυεργὸς ἀροτρεὺς,
Βουκαῖός τ' ἀλέγοι,

Vetus

Vetus enarrator, βυκαῖθ', θερισής, βουκόλος, ζεύγεσι βοῶν ἑπόμενος, ἢ γαιοπόνος ἁπλῶς. At Euſtathius in Ιλ. ν. & βῦκον & βουκαῖον generaliter ἄγροικον explicat. In ſecundo verſu ſcribendum, οὐθ' ἑὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα. haec ſcriptura eſt antiqua, elegans & vera. Interpres ad illud, τᾶς ἄυλακος ἐκ ἀποτρώγεις, exponit αὔλακα, ὀρδίνιον, voce ejus ſemibarbari ſeculi, e Latino detorta. plane idem eſt ac *verſus*. quare etiam ἀντὶ σίχου ea ſunt uſi. Euſtathius, ὀβελός ἐσι γραμμή τις εὐθεῖα, προτιθεμένη μὲν σίχων, ἤτοι ὀρδίων ἔξω. eſt autem venuſtiſſime dictum ἀποτρώγειν τῆς αὔλακος. ut apud Latinos *depaſci* de igne. & נלחם apud Hebraeos *pugnare*, a לחם quod eſt *comedere*. Scribe etiam mox cum veteribus, — χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι. ſine cauſa recentiores mutarunt in χοιρίων, reclamante ſcholiaſte. Planius extulit hoc proverbium Lucianus in libello Πρὸς ἀπαίδευτον. ἐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτο ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. alii aliter. Affine adagium in epigrammate Platonis, κυσὶν ὀσέα μηνύειν. quod & libro VII. Anthologiae in alio epigrammate extat: affine item aliud apud Diogenem cynicum in epiſtola quadam, ὥσπερ πρόβατον ἐκ ἂν ἀποσαίης τῶν ὠρίμων. Legit etiam interpres,

τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται. &
μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἀ καλαμαία.

Euphorionis verſus de hyacintho, qui ſunt apud ſcholiaſten valde corrupti, ſic lego,

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν
Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδεπότος Αἰακίδαο,
Εἶωος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκύσαν.

confirmantur correctiones iſtae manuſcripti auctoritate, in quo ita ſcriptum, paullo minus, inveni. recte etiam idem liber in his Sapphus verbis, quae proferuntur ad

ſequens idyllium, γλυκύμαλον ὡς ἐρεύγεται ἄκρῳ ἐπ' ὄδῳ ſcribit ὄσδῳ. arbitror etiam ἐρεύθεται ſcribendum eſſe non ἐρεύγεται. Vt ad Theocritum revertar, etſi non eſt plane ineptum quod in ſcholiis χοῖμι pro χῆμα legitur iſto verſu,

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας,

eam tamen lectionem non probo, rectumque pronuntio eſſe χῆμα. Senſus eſt: Si mihi opes ſuppeditarent, Veneri conſecrarem & tuam & meam imaginem. ac tu quidem tibias tenens, ſertis redimita ſtares: ego autem, non habitu iſto hominis ruſtici & pauperis: ſed vel habitu citharoedi cum ſyrmate, vel ut aliquis procerum palliatus, & eleganter calceatus. Σχῆμα eſt veſtis exterior, quae induitur quoties opus εὐσχημονεῖν· opifices fere nullam geſtabant, erantque tunicati: ne ditiores quidem intra aedes, aut in remiſſione. Alciphron in epiſtolis, ἐξ ὧν φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου. καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χεῖρας, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς. Sic in Περὶ ἀποχῆς Porphyrii, ἀεὶ δ' ἐντὸς τοῦ σχήματος χεῖρες. & apud Euſebium in vita Conſtantini, ἐκτυποῦντες τὸν μακάριον ἐγκεκαλυμμένον τὴν κεφαλὴν τῷ σχήματι. Legi etiam in hiſtoria miſcella, de Carolo Magno libro XXIII. *quem illi ſuſceptum, ut Romanorum tenebant imperatorem, coronabant eum in caſſum, & ocreis eum & ſchemate induentes.* Praeterea ſcribendum ſub initium, — ἄδιον ἑτῶς Ἐργαξῆ· & ſub finem, — πιαίνεται ὁ σάχυς οὑτῶς. Euſtathius Ιλιαδ. ζ. Δωριεῖς κατὰ τὸ καλῶς, σοφῶς, δυνατῶς, φασὶ καὶ οὑτῶς. οἷον, πιαίνεται ὁ σάχυς ἑτῶς. Pertinet ad hunc locum quod Columella ait, *Frumenta ſi tempeſtive fuerint deciſa, poſtea capere incrementum.* id enim eſt, quod Theocritus πιαίνεσθαι dixit. & eam ob cauſſam in epigrammate Bacchylidis Zephyrus dicitur πιότατος ἀνέμων. Au-

ctores

ctores habeo veteres grammaticos, Doras non παῦδα ſcripſiſſe, verum παῖσδα. quare ſcribo in hoc carmine, — συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι Παῖσδα. & ita alibi reſtituendum. Legenti mihi aliquando ſcholia in hunc verſum,

τειγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα,

oborta erat ſuſpicio, deeſſe hic alterum verſum in hanc ſententiam,

πρόσθε δ' ἐμὶν τὰ θύραθεν ἀπὸ σπόρω ἦς καλὰ πάντα.

Ait enim ſcholiaſtes, πάλαι, φησὶν, ἀπὸ τῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλὰ, ὁ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν. quae verba etiam ſcripti libri agnoſcunt. Sed muto ſententiam, neque deeſſe quicquam cenſeo. At interpretis paraphraſis hactenus vera eſt: ſequentia in libris editis falſa, οὐδὲ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν μι εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλ' ἄσπορα μένουσι. non erant iſta in exemplaribus MSS. ſed eorum loco haec, ἀπὸ τῦ σπόρου ἀτημέλητά μοι πάντα.

CAP. XII.

Priusquam ulterius progredior, longiusve recedo ab hoc Theocriti idyllio, ubi de Lityerſa fit mentio, volo gratiam inire ab erudito lectore, & hujusmodi elegantiarum ſtudioſo. Proferam enim hoc loco quosdam Soſibii veteris poëtae verſus, in quos forte incidi: qui & elegantiſſimi ſunt, & lucem adhuc (quod quidem, re diligentiſſime quaeſita, ſcire potuerim) non viderunt. Eſt vero horum mentio apud Athenaeum: ne quis putet eſſe commentitios. quanquam ille Soſitheo eos aſcribit: ſed locum illum arbitror corrigendum: quum & in codice, unde iſta deſcripſimus, diſerte ſcriptum ſit Σωσίβιος, & ita quoque legatur apud Graeculum grammatiſtam Iohannem Tzetzem: qui & ipſe horum verſuum memi-

meminit, & quosdam deſcribit. Quoniam autem non leviter corrupti quidam illorum erant in noſtro exemplari, repraeſentabimus eos cum fide & cura, quales invenimus: quo poſſint acutiores, veſtigia veteris lectionis rimantes, facilius tutiusque verum in tenebris ſagaci conjectura olfacere. Theocriti verba ſunt haec,

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λιτυέρσα.

Scholiaſtes adnotat: Λιτυέρσης Μίδου υἱὸς νόθος, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὄντα κακόξενον. ἠνάγκαζε γὰρ τοὺς ξένους συνθερίζειν αὐτῷ. εἶτα εὐωχῶν ἀπεκεφάλιζε· τὰ δὲ σώματα ἐκόμιζεν ἐν τοῖς δράγμασιν ὡς παραλελογισμένων. Ἱςορεῖ ταῦτα κατὰ μέρος Σωσίβιος ἐν Δάφνιδι λέγων οὕτως·

Οὔτε οἱ Κελαιναὶ πατρὶς ἀρχαία πόλις
Μίδου γέροντος, ὅςτις ὦτ' ἔχων ὄνου,
Ἤνασσε καὶ νῦν φατὸς εὐειδοῦς ἄγαν.
Οὗτος δ' ἐκείνου παῖς περίπλαςος νόθος.
Μητρὸς δ' ὁποίας ἡ τεκοῦσ' ἐπίςαται
Ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους
Τρὶς τῆς βραχείας ἡμέρας, πίνει θ' ἅμα
Καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον·
Ἐργάζεται δ' ἐλαφρὰ πρὸς τὰ σιτία.
Ὄγμον θερίζει· τῇ μίᾳ δ' ἐν ἡμέρᾳ
Δαίνυσί τ' ἔμπης συντίθησιν εἰς τέλος.
Χ' ᾧταν τις ἔλθῃ ξένος, ἢ παρεξίῃ,
Φαγεῖν τ' ἔδωκεν εὖ καὶ πεχόρτασεν.
Καὶ τοῦ ποτοῦ προὔτεινεν ὡς ἂν ἐν θέρει
Πλέον· φθονεῖν γὰρ τοῖς θανουμένοις ὤκνει
Ἐπιςατῶν οἴδη α Μαιάνδρου ῥοαῖς
Καρπευμάτων ἀρδευτὰ δαψιλεῖ πότῳ
Τὸν ἀνδρομήκη πυρὸν ἠκονημένη
Ἅρπη θερίζει· τὸν ξένον δὲ δράγματι
Αὐτῷ κυλίσας, κρατὸς ὀρφανὸν φέρει

Γέρων

Γέρων Θερισὴν ὡς ἄνουν ἠρίσησεν.
Ὅτι δὲ ἀπέθανεν ὑφ' Ἡρακλέους, ἐσὶ λέγων,
Θανὼν μὲν ἦν Μαιάνδρᾳ ἐρρίφη ποδὸς
Σοφός τις ὥσπερ δίσκος. ἦν δ' ὁ δισκεύσας
ἀνὴρ πυθιο τὶς γὰρ ἀνθ' Ἡρακλέους.

Haec est, ut dixi, nostri exemplaris lectio: cujus mendas ut abstergeamus, in primo versu scribe Αἰθ' οἱ Κ. πατρὶς, ἀφ. π. Nam Celaenae urbs Phrygiae, etiam Athenaeo teste, Lityersae patria fuit. Tertius stabit si legas, καὶ νοῦν φανὸς εὐειδής τ' ἄγαν. intelligenda autem ista ex mente loquentis. qui videtur fuisse aliquis Midae regis subditus vel cliens. In quarto reperio apud Tzetzem in Chiliadibus, παραάπλασος. In sexto scribo, Ἔσθει μὲν ἄρτων τρεῖς ὄνους κανθηλίους: vel ὅλους κ. ut apud Athenaeum & Tzetzem. τρεῖς ὀνους ἄρτων dictum pro τριῶν ὄνων φορτίον; ut pr. Samuelis capite XVI. חמור לחם *asinum panis*. In octavo praefero lectionem nostram & Tzetzae ei, quae est apud Athenaeum, καλὸν μετρητήν. & est locus elegans: nam quum metretes capiat duas tantum amphoras, Lityersa tamen, ait poëta, cum dolium decem amphorarum exhausserat, metreten se bibisse dicebat. In nono habet Tzetzes, πρὸς τὰ φορτία· quod non probo. Undecimum ita restituo, Δεκάγυον ὅμπνην συντίθησιν εἰς τέλος· convenientissime ad sententiam. Uno die, inquit, aruum decem γύας (id mensurae est nomen) habens metit, & mergites in aceruum congerit. In duodecimo lege ξεῖνος. Decimumtertium ruentem destina fulci, ac scribe, φαγεῖν τ' ἔδωκεν εὖ, καὶ εὖ πεχόρτασεν. In decimoquinto peccatum transpositione: rescribe, — φθονεῖν γὰρ ὤκνει τοῖς θανυμένοις. XVI. ita fortasse constituendus. Ἐπεὶ δ' ἄγων ἔδειξε M. hoc sensu: postquam hospitem suum fatiavit Lityersa, opes ostentans suas, ducit eum per arua,

quae ad Maeandrum ſita largiterque rigata, ſegetem ferunt uberrimam. ibi tum ille eorum capita falce demetit, inſtar culmorum. itaque ſcribendum ἠκονημένῃ ἄρπῃ. In XXI. γελῶν non γέρων. & ἠρίσισεν omnino, ab ἀρισίζω. De viceſimoſecundo dubitavi diu, eſſentne poëtae verba an interpretis: atque hoc, quam illud, verius. Poſtrema ſic lego, ut metro conſulam:

Σόλος τις ὥσπερ. ἦν δ' ὁ δισκεύσας ἀ ἠ;
Τις πυθιονίκης, τίς γὰρ ἀνθ' Ἡρακλέους;

ſed iſti duo verſus videntur fuiſſe perſonis diſtincti. Eſt enim totus hic locus ex tragoedia ſumtus, ut docet nos Athenaeus.

CAP. XIII.

Non probo quod interpretes vocem φιαρωτέρα exponunt σκληροτέρα, in undecimo Theocriti: ubi de Galatea ait Cyclops,

Λευκοτέρα παντὰς ποτιδεῖν, ἁπαλώτέρα ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

omnia iſta in laudationem τῆς ἐρωμένης effutit inſanus amator: neque in iſtis verbis ulla aſperitas aut ſaevitia illius notatur, ut putant illi. φιαρὸν, eſt ſplendens, nitens, λαμπρὸν, ut interpretantur veteres grammatici, quorum potius auctoritate nitendum. Callimachus, φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. ea voce commendat Cyclops in Galatea ſua cutis bene curatae nitelam & gratiam. interpretes movit ſine cauſſa ſimilitudo vuae immaturae: nam Graeci poëtae ita ſolent exprimere id, quod in mammis turgentibus & ſororiantibus adeo mirantur formarum ſpectatores, Nonnus libro XLVIII,

Δέρκεο πῶς σφριγάωσι βραχίονες· ἤνιδε μαζοὺς
Ὄμφακας οἰδαίνοντας ἀθήλεας.

Idem poëta alibi vocans ἀκλινεῖς, ferme idem significat. libro VII.

ἀκλινέων τροχόεσσαν ἴτυν μιτρώσατο μαζῶν.

Ovidius in XIIII. Metamorph. ubi plurima de hoc poëta mutuatus est manifestissime, alio simili usus idem dixit Theocrito. Ait ibi Polyphemus Cyclops,

Splendidior vitro, tenero lascivior hoedo.

omnino φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς valet, si rem potius quam verba spectes, *Splendidior vitro.* Ne illud quidem probare possum, quod in isto ejusdem idyllii loco,

— τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς
πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

consentiunt Latini interpretes & emendatores priores in damnanda altera lectione, quam affert scholiastes, & praefert vetus editio Romana, πάσας μαννοφόρους. mihi enim haec potior videtur scriptura: nec dubitaverim secundum eam contra alteram litem addicere. absurdum est, νεβρὸν, quae nondum est τελεία cerva, dici foetam. durum est, cervae embryonem vocari ἀμνόν. At poëtae in proprietate dictionum observanda, parum saepe sunt religiosi. id quidem verum: sed ne hic νεβρὸν *cervam* interpretemur, impedit, quod sequitur junctim de ursae catulis. vetat & Virgilius qui *capreolos* imitans hunc locum dixit:

Praeterea duo nec tuta mihi valle reperti
Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus ambo.

Ovidius, quorsum spectaret hoc munus, pluribus exponit:

Inveni geminos, qui tecum ludere possint,
Inter se similes, vix ut dignoscere possis,
Villosae catulos in summis montibus ursae.

quanto sunt habiliores ad colludendum hinnuli, sive capreoli, cerva foeta, tanto vulgatae lectioni & interpretationi praestat scriptura altera, & quae ex illa elicitur sententia. Quid significet vox μαννοφόρος, recte in scholiis explicatur. Pollux quoque μάνδρα vel μάννος pro *torque* Doricam esse dictionem scribit: quod facit non parum stabiliendae isti γεαφῇ. Iuvat nonnihil & Virgilianus Polyphemus, qui etsi non idem, simile tamen dicit de suis capreolis, cum canit, — *sparsis etiam nunc pellibus ambo.* Latinus poëta ἔμφυτον κάλλος commendat: Graecus cultum & ornatum. solita autem varie ornari animalia, quae animi caussa alerentur, alibi fuse notavimus. Sunt apud Graecos duo verba & sono & significatione affinia, κιγκλίζειν & κιχλίζειν. ambo orta sunt ab avibus: prius quidem a cinclo, qui numeratur ab Aristotele inter aves assidue caudam motitantes. inde ergo κιγκλίζειν, obscoenum vocabulum, quo usus Theocritus in quinto. Κιχλίζειν a turdis deductum minus turpem apud Atticos significatum habet. eo enim gulae & cupediarum vitium notabant. Persius eleganter expressit, *turdorum nosse salivam.* apud alios scriptores non multo honestius sonat hoc verbum quam τὸ κιγκλίζειν. eo enim utuntur ad procaces nequitias amantium designandas. nec sunt audiendi viri docti, qui hac notione κιγκλίζειν semper scribi volunt. nam ita accipit Cyclops in fine idyllii hujus,

Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται.
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι

vel κιχλίσδοντι, ut in quibusdam. Confirmat hanc scripturam Macedonius, epigrammatarius poëta, qui τὸ κιχλίζειν quid sit, venuste explicat.

Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἰεῖσα·
Ἡσυχά μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.

Mox, Παῖζε μόνη τὸ φίλημα· μάτην πόππυζε σεαυτῇ. declarat & Athenaei Referendarii alterum epigramma.

Ὄμματα δινεύεις κρυφίων ἰνδάλματα πυρσῶν,
Χείλεα δ' ἀκροβαφῆ λοξὰ παρεκτανύεις.
Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς εὐβόστρυχον αὔγλην.

Macedonii versum profert Suidas in κιχλίζειν: ut de ea lectione dubitare nemo queat. Transeo ad sequens carmen: cujus initio etsi non improbo vulgatam distinctionem,

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἀοῖ.
Ἦλυθες.

sequar tamen potius alterutram duarum, quas notavi in veteribus libris. prior interrogationis notam ponebat post ἀοῖ; altera post sequens ἦλυθες. Est illi simile, *Teneone te mea Antiphila?*

In decimoquarto versu manifestum est ἀνακόλουθον: nam τὸν ἕτερον αἴτιαν posuit, cum orationis series postularet ὁ ἕτερος αἴτης.

Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦς εἴσπνιλος, φαίη χ' ὡ' μυκλαίσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥσκεν ὁ Θέσσαλος εἴποι, αἴτιαν.

CAP. XIV.

Falsum est quod de Hylae parentibus tanquam ex Apollonio promtum legitur in scholiis ad principium decimitertii. Apollonius siquidem nec Philodamo, nec Ceyce natum facit Hylam, sed Theodamante. Is de Hyla & Hercule sic canit in primo,

— πρῶτα δόμων ἐκ πατρὸς ἀπέρας
Δίου Θειοδάμαντος.

Scholiastes, τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι· Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Cum ait poëta,

ᾧ τινι τῶτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο.

de patre Cupidinis intellige, qui incertus est, ut refert Servius. Meleager,

πατρὸς δ' ἐκ ἔτ' ἔχω τίνος· ὅτε γὰρ αἰθὴρ,
Οὐ χθὼν φησὶ τεκεῖν τὸν θρασύν, οὐ πέλαγος.

Idem alibi de Cupidine, γενέτης δ' ὅτε τις ὅτε τινός. Sed & mater incerta: variant enim hic quoque auctorum sententiae, quas vide apud interpretem Apollonii in tertium, & interpretes Hesiodi. Ait, — τὸ δ' αὖριον ἐκ ἐσοῤῥῶμες· εἰσορᾶν seu *videre* pro in vivis esse non male accipit scholiastes. sic apud tragicos βλέπειν saepe: & Homerus

ὅτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

nam δερκομένου quidam interpretantur βλέποντος & ζῶντος. alii aliter, ut Priscianus, qui eum versum vertit, *Non me vivo & in terra videndo.* Deinde sequitur, Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε. Apollonius,

Δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε.

Addit,

Αὐτῷ

Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.

interpres legit αὐτῶ pro αὐτῇ, & explicat αὐτόθι, hoc eſt, jam in illa aetate. de quo ſuum eſto unicuique judicium. ἀλαθινὸν ἄνδρα idem interpretatur, vere virum, ἀνδρεῖον. potes & pro juſto & probo accipere. Priſcianus libro XVII. *Iuſtum pro vero, & verum pro juſto, frequenter tam nos, quam Attici, ponimus.* & paſſim exempla: ſic etiam apud Hebraeos. Ait,

Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι.

Apollonius, — ἀγειρόμενος παναχαΐδος εἴτι φέριστον.
Ait Theocritus, — ἀφ' ἕ τότε χοιράδες ἔσαν. Apollonii verba inſtar commentarii erunt,

Πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπιχεδὸν ἀλλήλῃσι
Νωλεμὲς ἐρρίζωθεν· ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
Ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηὶ περάσῃ.

in quibus verbis niſi accipias ἰδὼν pro βλέπων, hoc eſt, ſine pernitie, vivus, legi malim ἰών. & obſerva φράσιν Theocriticam, ἀφ' ἕ τότε pro ἀπὸ τότε, vel ἀπὸ τῆ τότε χρόνου. cujus mihi aliud exemplum non ſuccurrit. ut nec hujus, quam in eadem voce τότε apud Apollonium notabamus: qui dixit, τότε δ' ἄλλο μὲν, ἄλλο δὲ, pro ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ. locus eſt libro IIII. ubi canit de Sirenibus,

— τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
ἄλλο δὲ παρθενικαῖς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.

Sequenti verſu, caue erres cum interpretibus, qui ἐσχατιὰς, de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur. Verba Theocriti,

— ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένᾳ εἴαρος ἤδη.

appel-

appellant Graeci ἐχατιὰς singulorum agros suis finibus distinctos & separatos. recteque doctissimus glossographorum Hesychius exposuit ἀγρόν. ita hic accipiendum, & in isto oraculo apud Plutarchum, Ἑχατὴν πεφύλαξο Λύκου καμάκεσσι δοκεύων. Aristides Sacrarum secunda, καὶ πορευθεὶς ὁ Ῥῆφος εἰς ἐχατιάν τινα τῶν αὐτῆ εὑρίσκει τετοκυῖαν ὄϊν αὐτονυχί. Sed in ea voce apud elegantissimos auctores interdum aliquid inest contemtus. Alciphron in epistolis, Κρεῖττον ἐπανήκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Προποντίδος νεόπλυτον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐχατιαῖς λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν ἐρυγγάνειν. ita loquitur, quoniam Attica erat λεπτόγεως, nec uber solum. dicitur & de aedibus similiter εὐτελισμοῦ χάριν. quia gurgustia pauperum in extremo oppido esse solent, procul ab omnibus locis celebrioribus. Basilius Olymp. οἷα ποιεῖς ὦ θαυμάσιε τὴν φίλην ἡμῖν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τροφὸν τῆς ἐχατιᾶς ἀπελαύνων. Talem ἐχατιὰν intelligit Praxinoa in Adoniazusis,

Ταῦθ' ὁ πάρεδρος τῆνῳ ἐπ' ἔχατα γᾶς ἔλαε' ἐνθὼν
Ἰλεὸν ἐκ οἴκησιν.

Sequitur apud Theocritum,

ὡς δ' ὁπότ' ἠὐγένεως ἀπόπροθι λὶς, etc.

qui locus ita placuisse Apollonio videtur, ut in eodem argumento, hoc est, in raptu Hylae, bis eum sit imitatus. & ἑτοιμοτάτην δαῖτα Theocriti respexit, nisi fallor, cum dixit, — ἄγουσι δὲ λῃΐδ' ἑτοίμην. Atque haec hactenus. Volui autem tironibus, velut ad fontes intenso digito, indicare, quam poëtae hujus, aequalis propemodum sui, studiosus fuerit Apollonius. cujus quia toties hic est mentio, lectorem monebo ὁδοῦ πάρεργον, de mendo, quod, dum haec scribo, apud illum animadverti. Verba ejus sunt lib. III.

— δεῦτε

— δεῦε δὲ κόλπους

Ἄλληκτον δακρύοισι· τὰ δ' ἔῤῥεεν ἀςεγὲς αὔτως.

Legendum eſt enim ἀςαγὲς, non ἀςεγές: quae vox iſto quidem loco eſt inepta: neque dubium eſt ita, ut emendamus, legiſſe doctiſſimum ſcholiaſten, qui notat τὸ α hic eſſe ἐπιτατικὸν, ut in illo Homeri, ἄξυλος ὕλη. Heſychius, ἀςαγὲς, πολὺ καὶ λάβρον. Nicander Theriacis, — ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀςαγὲς αἷμα. ita autem dictum Apollonio ἀςαγὲς ῥέειν τὰ δάκρυα, ut ab aliis multis ἀςακτὶ δακρύειν, quod ad Oedipum Coloneum exponitur in ἐξηγήσεσι Sophocleis, πολυςακτί. Latini poëtae *guttatim*. Ennius Hecuba, *hinc meae lacrymae guttatim cadunt*. Male etiam ζυγὰ de navium tranſtris accipiunt ibi, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο, eſt enim a re militari ductum. ſed de eo plura alias.

CAP. XV.

Veniamus ad idyllium decimumquartum. Αὐαλέους κικίνους poëta vocat, oleo & unguento non delibutos: his opponuntur πλόκαμοι λιπαροὶ ſaepe apud poëtas. Ita autem Graeci illuviem, ſqualorem, & auſteritatem vitae, ſiccitatem, appellant: eſtque vetuſtiſſimum dictum Heracleti, αὔη ψυχὴ σοφωτάτη. pro quo hodie ſcriptum apud Clementem Alexandrinum & Plutarchum αὐγή, ut alibi pluribus explicamus. Verſu ſeptimo ſuavis jocus eſt in Pythagoriſtam illum, qui Athenis venerat in Siciliam,

Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

tu, inquit, macer es, horridus & ſquallidus, amore mulieris: & iſte quoque oſſa erat ac pellis propter amorem, non mulieris quidem, ſed panis, vult dicere, fame-

 licum

licum fuisse, & ex inopia necessario abstinentem: quam autem ista Platoni conveniant, cujus splendida semper vita, luxui propior quam sordibus, nemo est quin videat. Quare valeat illorum acumen qui perstringi hic Platonem a poëta divinarunt. In versu decimo legit scholiastes, & reperimus nos in scripto codice,

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰχίνα, ἄσυχα ὀξύς.

quod ita explicat, ἐκ τῦ παραχρῆμα καὶ τῦ σιωπᾷν ὀξυνόμενον. ἢ ὃς ἐ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις, ἀλλ' ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος ἤσυχα ὀξύς, ἀντὶ τῦ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἔσω λυπούμενος καὶ τηκόμενος ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μὴ ἐν φανερῷ. Etiam horum verborum interpretationem, quae affertur a scholiaste,

Ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ὧ τινος εἰπεῖν.

cur ineptam censeant quidam, rationem non video: nam certum est in comessationibus fieri solitum, ut ad nomen τῶν ἐρωμένων biberent, & quos cyathos alicujus gratia educebant, de ejus nomine eos appellabant: puta, Glycerii, vel Laidis. ideo ait, ὧ τινος. id est, cujus esset id poculum, quod postularetur. Sic loquitur Callimachus in eo loco, quem ante attigimus. Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος. Interdum etiam tot cyathos siccabant, quot literis constabat τὸ ἐπιφημιζόμενον nomen. Epigrammatarius Latinus

Naevia sex cyathis, septem Iustina bibatur.

versu XXII. probo valde hanc lectionem & interpretationem, quam inter alias affert scholiastes,

Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.

Trajectione locus nonnihil obscuratur. Sunt autem priora verba Aeschinae; posteriora unius e convivis, qui

qui Cyniſcam alloquitur conſcius ejus erga Lycum amoris. Senſus eſt: Tacente Cyniſca, ego gravius commotus, Non loqueris, dixi? tum aliquis de iis, qui intererant convivio, ita per jocum Cyniſcam eſt affatus: Vidiſti nimirum Cyniſca lupum, ut vetus eſt dictum. ita accipit interpres illa verba, ὡς σοφὸς εἶπεν. in voce autem λύκον ſuaviſſima eſt ἀμφιβολία. Scholiaſtae verba ſunt haec, σιγώσης αὐτῆς, ἔπαιζέ τις εἰς αὐτὴν εἰπών. paullo poſt, ὡς σοφὸς εἶπεν, ἤγουν, ὡς ὁ παροιμιαςὴς εἶπεν. Sequentis verſus,

Χ' ἥφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις,

ſententiam expreſſit poëta incertus hoc epigrammate lepidiſſimo,

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενον· οὗτος ὁ νύκτωρ
Τὸν καλὸν ἰμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας· ἔνδοθι γάρ μου
Καιόμενον, πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

Non longe poſt, ἐλαύνειν πὺξ ἐπὶ κόρρας, ita fere dictum, ut Latine *pugnum alicui ducere*, vel *colaphum*. Ulpianus, *Si, cum ſervo pugnum ducere vellem, in proximo te ſtantem percuſſero*. Quintilianus, *Colaphum tibi ducam, & formulam ſcribam, quod durum caput habeas*. Claudit poëta hoc idyllium ita,

— ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Horatius in re diſſimili ſimillime eſt locutus,

— *dumque virent genua*
Et decet, obducta ſolvatur fronte ſenectus.

Sic apud Ciceronem, *viriditatem habere*, pro vigere.

CAP. XVI.

Verſu tertio Adoniaz. ſi iſta verba ἔχει κάλλιϛα, non Eunoae ancillae tribuerentur, ſed Gorgoni, quae ſuam viſebat amicam Praxinoam: haberent eam ſignificationem, quam apud Ariſtophanem notat ejus interpres: quando videlicet oblato beneficio non utentes, gratias agimus. eam vim habet *recte* apud Terentium. *Rogo, nunquid velit? Recte: inquit: abeo.* apud Horatium *benigne.*

Mirari ſecum tacitus: quid multa? Benigne
Reſpondet.

& alibi,

— *at tu quantumvis tolle: Benigne.*

Graeci hoc ſenſu, ut Plutarchus etiam eſt auctor, dicunt κάλλιϛα, vel ἔχει κάλλιϛα, ἐπαινῶ. id quam belle huic loco conveniat facile quivis intelligat. nunc tribuuntur ancillae: utrum rectius, docti judicent. Sequens verſus etiam doctiſſimis viris negotium faceſſit.

Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς! μόλις ὔμμιν ἐσώθην.

quid enim eſt ἀδεμάτου? Scio in promtu eſſe reſponſionem, e Corintho illo cujus circumfertur de Dorica dialecto συρφετώδης quaedam collectio. In ea ſcriptum, Dores ἀδέματον ψυχὴν vocare τὴν νεκρὰν, οἱονεὶ ἔξω σώματος. Sed mirum praeter iſtum neminem e veteribus, vocis hujus ullam facere mentionem: non Heſychium, non Suidam, non Euſtathium, non ullum ullius poëtae interpretem. Ego vero iſti grammatico fidem arbitrari pridem deſii: planeque mihi perſuadeo vocem eſſe corruptam: in qua ſententia vehementer ſum confirmatus, poſtquam in antiquis ſcholiis manu exaratis reperi hanc ejus vocis (quae tamen ibi ſcripta non erat, ſed exciderat) interpretationem, ἤγουν τῆς ἐπιπόνου. tam enim dubita-

dubitari nequit aliter lectum ab auctore hujus gloſſulae, non ἀδεμάτου: quam certum eſt legiſſe eum ἀδαμάτου. Quare ita poſthac emendemus. ἀδάματος poëtae dicunt pro ἀδάμαστος ob metrum. Heſychius, ἀδάματος, ἀδάμαστος, ἀνυπότακτος. Multa de hoc poëtarum more veteres critici notant: Euſtathius praeſertim ad Ὀδυσ. π. qui profert ex Pindaro θαυματὰ pro θαυμαστά. poterat ex Homero: cujus eſt hic verſus in Mercurii hymno,

Ἄφρας' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα.

Refert etiam Theon commentariis doctiſſimis in Aratum, ſcripſiſſe quosdam σηματὰ ἄϝρα pro σημαντά, non ut alii ſcribunt (& melius) — σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐσήριξεν Ἄϝρα διακρίνας. Accedit huc quod notatum eſt a doctis viris, legi in quibusdam codicibus ἀδαμάντου, quare abſque ullo dubio ſcribendum ἀδαμάτου, non ἀδεμάτου, ut vulgo obtinet: non etiam ἀλεμάτου, ut emendant eruditi homines: id enim ſententiae hujus loci non convenit: at convenit lectio quam reponimus, & quam vetus ſcholiaſtes agnoſcit. Gorgo enim cum aegre & multum fatigata ob turbam, quae vicos omnes & vias urbis complebat, ad Praxinoam perveniſſet, exclamat ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς! id eſt, *o durum & fortem animum, ac multa paſſum!* Similis exclamatio apud Aeſchylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἰὼ κακῶν ἀτρύμονες! ſcholia ibi, ἀτρύμονες. ἀδάμαστοι, ἀκαταπόνητοι, ὑπὸ τῶν κακῶν μὴ νικηθέντες, ἢ οὓς πολλὰ κακὰ οὐκ ἐδάμασαν. iſta verba non minus Theocriti locum nobis explanant, quam Aeſchyli. At ὦ τᾶς ἀλεμάτου ψυχᾶς, eſſet poenitentis oratio, & ſeſe ſtultitiae damnantis: quae non eſt Gorgonis mens. deinde obſtat ei emendationi auctoritas Euſtathii, qui obſervat dictionem ἠλέματος ex iis unam eſſe, quas ſibi proprias habet Oppianus. non facturus, opinor, neque hunc errorem

rorem erraturus, si Theocritus, Oppiano tanto antiquior poëta, eo vocabulo esset hic usus. post Oppianum usurpavit Crinagoras epigrammate εἰς σοφίαν,

Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο, ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
Εἴδωλα ψυχῆς ἠλεμάτοισι μέθες.

XVI. — νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. interpres σκηνὴν exponit πανήγυριν, mercatum: addit scriptus, παρόσον ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίεν οἱ πωλοῦντες.

XXV. ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. assentior scholiastae subaudienti διηγήσαιο, non λέγε aut διήγησαι. Mox idem cum τὸ κατάπτυχες ἐμπερόναμα explicat ita, τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν: docet nos poëtam περιφρασικῶς extulisse τὴν ἐμπερονατρίδα. Ita enim vestis muliebris genus sago virorum affine appellabant. Hesychius, ἐμπερονατρὶς, ἱμάτιον διπλοῦν poëta paullo ante περονατρίδα vocavit,

— τ' ωμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

ex quibus verbis didicimus fuisse vestem interiorem, quae fibulis astringebatur ad pectus. illi superinduebatur τὸ ἀμπέχονον, id est peplus aut palla. Fibulae quia diductis pepli alis fere conspicuae erant, ditioribus habebantur ex auro. Callimachus, Ἄλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσι. nam ἄλιξ est similiter vestis interior, χιτὼν χειριδωτὸς Hesychio: vel ἐμπόρπημα, id est sagum. ut apud Plutarchum in Mario, Martha Syra φοινικίδα διπλῆν ἐμπεπόρπηται. Sed ista alibi pluribus.

XXXV. — λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀΦ' ἱσῶ; id est, quantum impendisti priusquam hanc vestem detexueris? Quod vulgo textores dicunt, de perfecto panno

aut

aut tela, *desmonter la piece*, id Theocritus elegantissim dicit, καταβαίνειν ἀφ' ἱστοῦ, alii scriptores καθαιρεῖν ἱστόν, u Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octavo. Proclus in Hesiodum, τὸ καθαιρεῖν (male vulgo καθαίρειν) τοὺς ἱστοὺς περὶ παννύχιον αἴτιον εἶναι τῆ κόπτεσθαι τὰ ὑφάσματα, τῶν ἄκρως ἐσὶ δεδημευμένων. Latini *detexere*. significantius tamen alii, *deponere*. Paulus Diaconus libro II. cap. V. Sophia Narseti *fertur mandasse, ut eum puellis in gynaeceo lanarum faceret pensa dividere. Ad quae verba Narses dicitur haec responsa dedisse, Talem se eidem telam orditurum, qualem ipsa dum viveret, deponere ac detexere non posset.* Dixi significantius: nam proprie *detexere* non est aliud, quam τὸν ἱστὸν ὑφαγκέναι. & ita saepe apud Plautum & Ciceronem. quare non omnis detexta tela, utique & deposita.

XLIX. Οἷα πρὶν ἐξ ἁπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεισοί.

Lego, πάντες ἄρειοι. omnes armis succincti & militares. indicat Ptolemaeum praemiatoribus & grassatoribus liberasse vias intra & extra oppida Aegypti. Similis locus in ejus Encomio, ubi δῃῦς vocat, quos hic ἀρείους. quia more hostium infesta armis reddebant itinera. eos omnes sustulit Ptolemaeus. eadem peste aliquando vexata est Italia, & ab Augusto liberata. Suetonius libro II. cap. XXXII. apud eundem scriptorem *quadrigariorum lusus* a Nerone vetiti lib. VI. cap. XVI. non dissimiles fuerunt iis, quae poëta vocat κακὰ παίγνια. Elegans vero est loquendi genus, quo mox utitur,

ἀνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

aut

aut potius ἐνδοτ, ut initio. Latini dicunt, *Factum bene*, vel, *O bene*. Martialis,

O bene, quod ſylva colitur Tirynthius iſta.

& Graeci quoque ὡς εὐτυχῶς. Ariſtophanes Equitibus:

ὡς εὐτυχῶς ὅτ' ἐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν νοῦν.

Interdum Latini *Bene* ſimpliciter: Apulejus in Apologia, *Bene, quod integras epiſtolas matris Pontianus ex more aſſervavit: bene quod vos feſtinatio judicii antevertit.* plane hic *Bene*, eſt ὠνάθην μεγάλως. contrariam ſententiam Ariſtophanes expreſſit verbo ἀπέλαυσα, in Avibus:

Ἀπέλαυσα γάρ νὴ τὸν δί' ἐλθὼν ἐνθαδί·
Εἴπερ γέ μοι καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.

ἀπέλαυσα eſt, quod vulgo dicimus εἰρωνικῶς cum lucrum ſperantes damnum referimus, *i' ay bien gaigné.* ut ὠνήθην μεγάλως, eſt quod nos, *Dieu m'a a bien aidé.*

LXII. Καλλίσα παίδων, πείρη δὴν πάντα τελεῖται.

Herodotus Polymnia pene iisdem verbis: ἔσω δ' ὧν μηδὲν ἀπείρητον· αὐτόματον γὰρ οὐδέν, ἀλλ' ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι. Illi autem, ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί, ſimile eſt iſtud Alexandri apud Curtium libro VII. *Experiendo quae caeteri deſperaverunt, Aſiam habemus in poteſtate.*

LXIV. Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγετ' Ἥην. Plautus videtur imitatus, ut etiam Gulielmus Canterus obſervavit,

Id

Id quod in aurem rex reginae dixerit
Sciunt: quod Iuno fabulata est cum Iove.

LXXIV. Κ' εἰς ὥρας κ'ἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καὶ ὧ ἴος, εἰς ὥρας significat *in annum*, sic vulgo solemus bene precari in diem & in annum. contra imprecandi formula erat, μὴ ὥρας ἵκοιτο, vel εἰς ὥρας. eam significationem hujus vocis alibi probamus: quia videmus parum multis eam fuisse observatam.

LXXVI. Θλίβεται Εὐνόας ἄμμιν. Repone veram lectionem, φλίβεται. Aeoles φλίβειν & φλίβεσθαι dicunt pro θλίβειν & θλίβεσθαι, & hac Aeolum voce usum hic esse Theocritum, ecce testem locupletissimum. Eustathius τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἀδωνιαζούσαις, Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Ac videtur Eustathius legisse φλίψεται non φλίβεται, ac probo. poëtae locus est Ὀδ. ϱ.

ὃς πολλῇσι φλιῇσι παρασσάς φλίψεται ὤμους.

XCV. — ὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. de hoc loco quid sentiamus ad Theophrasti Characteres brevi, Deo dante, sub incudem revocandis, exponimus. nam virorum doctorum interpretationi acquiescere non possumus. neque item eorum probamus sententiam, qui tertio ab hoc versu Ἄ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίσευσε, malunt scribi Ἰαλέμου. Poëta enim significare voluit fuisse victum Sperchin in cantu τῦ Ἰαλέμου. Ialemus est genus cantilenae lugubris, teste Apollodoro & aliis, non proprium hominis nomen. Iam ἠρίσευσε τὸν ἰάλεμον, sic dictum, ut νικᾶν Ὀλύμπια, quod Graecis usitatissimum est, & Latinis non insolens. Ennius,

Sicut fortis equus, ſpatio qui ſaepe ſupremo
Vicit Olympia.

CI. χρυσῷ παίσδεσ' Ἀφροδίτη. Malim χρυσῶ, pro χρυσοῦ. Primum ita eſt in veteri ſcholiorum libro: deinde, notum etiam pueris, pretium apud Graecos eo modo efferri. Iuvant & poëtarum ſimiles loci. Parmenio in epigrammate,

Ὁ Ζεὺς τὴν Δαναὴν χρυσοῦ· κἀγὼ δέ σε χρυσοῦ.

poëtae mentem recte expreſſit ſcholiaſtes, ὅτι διὰ τούτου οἱ ἐρῶντες πείθουσι τοὺς ἐρωμένους. Infinita ſunt apud utriusque linguae poëtas in hanc ſententiam. Paulus Silentiarius,

Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.
Χρυσὸς ἐπιγναμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.

In priore Pauli verſu ſcripſimus ῥυτῆρας cum Suida & Aldo, non ῥητῆρας, ut vulgo editur. Porro Euſtathius. ad Ιλ. γ. hunc locum deſcribens, habet χρυσῷ. quare ſi placet, tueamur vulgatam γραφήν. Sic fere Macedonius, Τῷ χρυσῷ τὸν ἔρωτα μετέρχομαι.

CXXV. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνου. imitatus eſt Antipater, Ἡ τακερῇς λεύσσουσα κόραις μαλακώτερον ὕπνω. Verſu penultimo cur dicat poëta, — πεινάντί γε μηδὲ ποτένθῃς. (nam ita ſcribi malim) Seneca explicat, De ira libro III. *Vetus dictum eſt, a laſſo rixam quaeri. Aeque autem & ab eſuriente, & a ſitiente, & ab omni homine, quem aliqua res urit.* vide & Plinium lib. XXII. cap. XXIV.

CAP.

CAP. XVII.

Servos alebant antiqui, non ut nos hodie noſtros famulos, ſed ſeparatim, urbanos quidem in cellulis, eorum autem, qui rure opus faciebant, in ergaſtulis plerosque, certum frumenti modum ſingulis menſibus ipſis metientes: quod *demenſum* vocabant, ſive a menſe, ſive a metiendo, eſt enim incertum, inquit Donatus. Eum morem prius fuiſſe in Graecia ſervatum, arguit hic verſus in Theocriti Charitibus,

Ἁρμαλίην ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσαι.

nam ἁρμαλίη ἔμμηνος, *demenſum* eſt, ſive *menſurna diviſio*, ut appellat floridiſſimus martyr, S. Cyprianus, alimenta presbyterorum. nam quod in familia exhibenda olim factitatum a patribus familias, id poſtea etiam in aliis obſervatum, quibus alimenta erant praebenda. Alevadae & Scopadae, quorum poëta meminit, hodie e memoria hominum paene ſunt exempti, poſtquam Simonides, Euphorion & alii, qui de eorum laudibus & rebus geſtis ſcripſerant, interiere. tamen ex Herodoto, Ariſtotele, Diodoro Siculo, & aliis ſatis conſtat duas fuiſſe eas familias, quae privatis opibus quondam in Theſſalia & vicinis inſulis late imperitarunt. Sed Alevadarum quidem nomen illuſtrius. Scopadas nihil fere nobilitat aeque ac ruina illa domus ipſorum: cui miraculo exemptus Simonides: Scopas cum omnibus, qui aderant, obrutus. Ejus hiſtoriae plurima apud veteres mentio. vide in primis Quintilianum libro XI. cap. II. ubi Scopae meminit non unius. Cum dicit Theocritus Τίς δ' ἂν ἀριξῆας Λυκίων, intelligit Sarpedonem & Pandarum, quorum eſt uterque Homeri verſibus poſteritati traditus. Ιλ. β. γ. δ. ε. cum autem, ἡ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω: album fuiſſe ſignificat. Euſtathius, θηλυπρεπὲς ἐν ἥρωσιν ἡ

λευκότης· διὰ τὸν Τρωϊκὸν Κύκνον Θεόκριτος τοιοῦτον ὄντα, θῆλυν ἀπὸ χιονᾶς ἔφη. Verſu iſto Ἀμυσοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, alluſit non obſcure ad Sardanapali epitaphium notiſſimum, quod ita deſinit, — τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται. Videri alicui poſſit in iſto verſu, ἱππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάσσιν ἔθειραι, aliter legiſſe Euſtathius: cujus verba ſunt haec, vocem poëtae ἵππειν explicantis, Θεόκριτος δὲ τὸ Ὁμηρικὸν περιφραστικῶς ἑρμηνεύων, φησίν· ἵππειαι κόρυν σκεπάσασαι ἔθειραι. ſed nihil mutandum: Euſtathius enim, ut ſaepe, quod ante notavimus, ἀπὸ μνήμης locum deſcribens, fallitur. Qui ſequitur verſus,

Αἲ γὰρ Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα. leviter ex iſto Homerico,

Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον. eſt immutatus. Ἀριθματοὺς pro paucis eleganter poëta uſurpat, cum ait, — ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν. Horatius, *numerabilis, utpote parvus.* alii Graeci, εὐαρίθμητος. Sed omnium elegantiſſime Hebraei, qui paucitatem indicaturi, dicunt *erant numerus.* ut Geneſeos XXXIV. & Iſaiae X. Iſta,

— ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι Λεπτὰ διασήσαιντο,

imitatus eſt Nonnus initio XXXVIII,

— ἔκειτο δὲ τηλόθι χάρμης
Βακχιὰς ἐξαέτηρος ἀραχνιόωσα βοείη.

De Gratiis Eteocleeis, & verſibus iſtis,

Ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ, αἳ Μινύειον
Ὀρχόμενον φιλέοισαι, ἀπεχθόμενον πότε Θήβαις,

vide Strabonis librum nonum & Pauſaniam. Conferant autm ſtudioſi poëticarum amoenitatum idyllium hoc

hoc cum poëtae cultiſſimi Tibulli elegia IIII. libro primo. Nam illa videntur ad Theocriti imitationem dicta,

Carmine purpurea eſt Niſi coma: carmina ni ſint,
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

CAP. XVIII.

In hoc verſu ex Ptolemaei encomio,

Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες,

etſi poteſt tertius pes ſpondaeus eſſe, ut ſit in ſequenti voce συνίζησις: tamen & dactylus eſſe poteſt. Ita enim perſaepe diphthongi αι & οι non in accentuum ratione ſolum (quod norunt omnes) etiam in re metrica corripiuntur. quod cum & vetus τεχνογράφος Hephaeſtion monere inſuperhabuerit, & non deſint qui negent, prolatis aliquot exemplis probabimus, Homerus, Ιλιάδ. ε.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ibidem,

Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

& Ὀδυσσ. η.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Empedocles in octavo Φυσικῆς ἀκροάσεως,

Τῇδε διαλλάσσονται διαμπερὲς οὐδ' ἅμα λήγει.

Aratus,

Ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη.

Euphorion apud Theonem,

ὡς πυρὶ καιφόμενον ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ.

Antipater, epigrammate in Nioben,

Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ τλάμων λείπεται γηροκόμῳ.

Orpheus hymno Curetum,

Ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνωνται χολέμενοι ἀνθρώποισιν.

Callimachus,

— τίνος ἠρίον ἴσατα τοῦτο;

Similiter οι correptae exempla, quae nunc ſuccurrebant, haec fere ſunt. Homerus Ιλ. θ.

Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆϊ, τοί ῥ' ἔχατοι νῆας ἔίσας.

Apollonius lib. II.

Καὶ τὰ μὲν ὑβριζαί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι.

Oppianus Ἁλιευτ. α.

Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βύγλωσσοί τε, καὶ πλατύουροι.

Idem Κυνηγετ. β.

Δῆριν ἀείρηται, δοιαὶ πανυπείροχοι νῆες.

Orpheus hymno μοιρῶν,

Ἀλλά μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες ἠπιόθυμοι.

Hymno Eumenidum,

Ἤέριοι, ἀφανεῖς, ὠκυδρόμοι θ' ὥστε νόημα.

& in ejusdem Argonauticis ita ſcribimus hunc vulgatis in libris depravatiſſimum locum,

— αὐτὰρ οἱ τοῖσγε
Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν.

vidi

vidi qui ſcriberent de ε diphthongo pari modo eam corripi, & hunc Phocylidis verſum proferrent,

Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων.

ſed neque hic σέβε ſcribi debet, verum σέβε: neque Phocylides hujus verſus eſt auctor, verum Pythagoras, aut quisquis fecit τὰ χρυσᾶ ἔπη. Non videntur autem poëtae ea licentia alibi uſi, quam in ultimis ſyllabis. Itaque recentiores poëtae τὴν αι quando in dictionibus mediis contumax eſt & obſtat metro, mutant in ε. Crinagoras, Οθρυάδην Σπάρτας τὸ μέγα κλέος ἠ Κυνέγειρον. qui tamen eo nomine a neſcio quo reprehenſus hoc elegantiſſimo epigrammate, quod extat Anthologiae lib. II.

Ὦ τλῆμον Κυνέγειρε, καὶ ἐν ζωοῖς καὶ ἀπελθών
ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσιν.
Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πέσε μαρναμένη χείρ.
Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐξέρισεν.

ſed contra torrentem velle niti eſt, reprehendere in uno, quod ſibi licere omnes putent. vulgo enim invaluiſſe illam licentiam per illa tempora multa arguunt. Cornelii alius poëtae epigrammatarii eſt hic verſus, lib. IIII.

Ἤ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε.

Agathias quoque ſcholaſticus χερωνεῦ dicere non dubitavit pro χαιρωνεῦ epigrammate in Plutarchum. Σεῖο πολυκλήεντα τύπον σήσαντο χερωνεῦ Lucillius δανίσας pro δανείσας. libro II. φεισάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας. Similia apud alios obſervare licet: apud Auſonium vero ſunt haec, Κιθέρων, Κλυτέμνηστρα, Φέακες, atque etiam σολικισμοί: de quibus vide in aureolo Ioſephi Scaligeri libello. Sed ut ad Theocritum redeamus, non feren-

ferenda est eorum ignorantia, qui θεοὺς νέποδας in hoc carmine *deos sine pedibus*, nimis facete, interpretantur. atqui ea voce nepotes interdum significari, recte jampridem ab eruditissimis viris docti sumus. Eustathius ὁδ. δ. νέπους, κατά τινα γλῶσσαν, ὁ ἀπόγονος. Apollonius libro IIII.

— ἦμι δ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίῳ μετόπισθε τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.

hoc est, ut ipse poëta mox declarat — ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν εὐνάσσονται Παῖδες. Versu XIX. malo cum prioribus Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης, quam αἰολομήτας. & in LXXIII. — διὶ κρονίωνι μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ' ἔξοχος ὃν κε φιλάσσῃ. Hesiodum videtur imitatus.

ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὄλβιος, ὅν τινα μοῦσαι
φιλεῦνται.

Porro hujus versus

ῥηιδίαι δὲ γοναί, τέκνα δ' ἅ ποτ' ἐοικότα πατρί,

pars posterior priorem explicat: significat enim facilem esse prolem ad judicandum: nempe quod sit adulterina. Fuit autem ea veterum opinio, ut putarent dissimiles parentibus partus, esse non legitimos. Catullus, *Sit suo similis patri Mallio: & facile insciis Noscitetur ab omnibus: Et pudicitiam suae Matris indicet ore.* Itaque Hesiodus inter viri probi felicitates hanc quoque recenset Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Large autem fidem veri excedit poëta cum canit, Ptolemaeum, qui in Aegypto regnabat, quando ipse illuc venit, oppida sibi subjecta in Aegypto habuisse trecenta & triginta novem supra XXXIII. millia. quem numerum ingeniose ita extulit,

Τρεῖς

Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δισσαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς.

similis locus in XIV. ubi dies LX. sive menses duos ita expressit,

Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμεχον ἐνδέκατος· ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες.

sed istarum urbium numerum interpres videntur aliter legisse: nam, in editis quidem scholiis, summa editur XXXIII. M. & trium ac triginta. ὁμοῦ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι, τριχίλιαι, τριάκοντα τρεῖς. verum manifesto desideratur vox τριακόσιαι ante τριάκοντα. ut ex hujus mente sit summa oppidorum 33313. etsi ne sic quidem ratio quadrat. omittuntur enim illa verba, Δισσαὶ δὲ τριάδες. in scripto autem libro haec verba reperi, δισσαὶ τριάδες, ἑξήκοντα· ἐνδεκάδες τρεῖς, ἐνενήκοντα τρεῖς· ὁμοῦ πᾶσαι γ ω τριχίλιαι τ κ γ· ita scribuntur in veteri codice: sed non dubito scripsisse interpretamenti hujus auctorem — μετὰ δὲ σφισι ἐννέα καὶ τρεῖς. quam scripturam reperimus etiam apud Tzetzem in Chiliadibus. ita pulchre isti constat ratio. vult enim δισσὰς τριάδας non unitatum intelligi, sed δεκάδων. ita fiunt LX. & similiter ἐννέα δεκάδες faciunt XC. At totius summae collectio manca ut in editis. Iohannes Tzetzes quid sit secutus cum ex isto loco scriberet Ptolemaeum τριχιλοτρισμυρίων τετρακοσίων ἅμα δεκαοκτώτε πόλεων regem fuisse, ipse viderit. Poëtam quidem non historica fide, sed licentia poëtica hic esse usum, arguit Diodorus Siculus, qui πολυανθρωπίαν Aegypti enarrans libro primo, auctor est olim quidem fuisse in ea, qua pagos, qua oppida mediocria, plura

quam XVIII. M. quemadmodum quidem libris ſacris contineretur. temporibus autem Ptolemaei Lagi F. ſuperfuiſſe, atque etiam ejus adhuc aetate ſupereſſe, ter mille, & aliquanto plura. Parata erat poëtae defenſio, ſi ad omnes urbes, quae Ptolemaeo in variis & continentis partibus, & inſulis parebant, poſſent ejus verba extendi: nunc id non poteſt: obſtant enim iſta οἱ ἐνδέδμηνται: quae de ſola Aegypto eum ſenſiſſe luce clarius faciunt. Verſum CXXI. cum ſequente

Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβομένᾳ καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.

ſic interpretor: Solus hic rex ſecus ac priores feciſſent, parentum ſuorum veſtigia ita expreſſit, ut videri adhuc queant calida, id eſt, recens impreſſa in puluere calcato. κονίῃ pro ἐν κονίῃ. στειβομένᾳ malo quam στειβόμενα. & ita codices quidam. eandem ſententiam aliis verbis expreſſit Strabo lib. VI. extremo: Auguſto, inquit, ſucceſſit Tiberius, κανόνα τῆς διοικήσεως καὶ τῶν προσταγμάτων ποιούμενον ἐκεῖνον. & Tiberius ipſe de ſe apud Tacitum, *qui omnia facta dictaque ejus vice legis obſervem.*

CAP. XIX.

Placet vulgata lectio hujus verſus in Helenae epithalamio,

Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάϊξατο τὰν ἀγαπατάν.

prae alia, quam reperi κατεκλάχετο, ἀντὶ τῦ ἐκληρώθη. confirmandae alteri ſcripturae ſatis ſit iſtud ex Adoniazuſis,

Κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νυὰν ἔπ' ἀποκλάξας.

In

In eodem libro ſcriptum erat, χερσὶ περιπλέκτοις. non male; bene enim convenit choro. Nonnus, lib. X.

Καὶ σατύρῳ παίζοντι συνέπλεκε χεῖρα χορεύων.

Atrae hunc locum tenebrae ſic ſcriptum occupant,

Ἀὼς ἀντέλλουσα καλὸν διέφανε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἄτε.

lucem, opinor, attuleris, ſi pro ἄτε ſcripſeris ὅτε, eſt anaſtrophe, pro ὅτε πότνια νὺξ ἔσι, nocte: nempe deſinente. ac fortaſſe ſcribendum, Πότνια νὺξ ὅτε λήγει: vel ὅτ' ἄλευεν, ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. nam ἀλεύειν etiam ἀφεσάναι exponitur. primam conjecturam puto abeſſe propius a vero: nam poëtis familiare eſt ἔαρ λευκὸν dicere. Callimachus hymno Cereris, Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέροισα. Lege autem ex ſcripto ſcholiorum libro,

Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἕταμ' ἐκ κελεόντων.

non καλεόντων. verba ſcholiaſtae ſunt, ἕταμ' ἐκ κελεόντων ἤγουν ἐκ τῶν ἰσοπόδων· τέμνεται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ τῆ ἰσοῦ ὅταν τελεσθῇ. idem eſſe κελεόντας & ἰσοπόδας declarant haec e lib. III. Baſſaricorum Dionyſii,

ἔνθα τε πέπλα γυναῖκες Ἀθηναίης ἰότητι
αὐτῆμαρ κροκόωσιν ἐφ' ἰσοπόδων τανύσσαι,
αὐτῦμαρ δ' ἐτάμοντο.

Poëta cum ait, Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται. reſpicit amantium veterem morem: de quo legi in ſcholiis Ariſtophanis Acharnenſibus, Ἴδιον ἐραςῶν ἦν, τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, ἵνα, Ὁ ΔΕΙΝΑ ΚΑΛΟΣ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἀλλ' ἐ

Ἰδὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέεσι καλήν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν· ἰὼν παρέγραψε, ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ. Notus mos etiam ex Virgilio, Propertio, Ovidio. Idyllii XXI. poſtremi verſus ſunt hi,

Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄγυ.
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις· μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

qui mihi videntur duobus modis accipi poſſe. vel enim ipſi Veneri iratus amator iſte ruſticus malum imprecatur: qui fuit veterum contemtus ſuorum numinum: vel quod potius putem, Κύπρις hic eſt Eunica. quaſi diceret, tu quae altera tibi Venus videris. In idyllio cui index Ἁλιεῖς, cave aſſentiaris mutantibus iſta verba, — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. eorum mentem ad Athenaeum explicamus.

CAP. XX.

Verſu XXX. in Dioſcuris ſcribunt veteres, ἀμφοτέρων ἐξ τοίχων. vide in Etymologico, ubi de ἐκ & ἐξ agitur. Verſu autem CXXVIII, etſi non damno vulgatam ſcripturam, νεῖκος ἀπαυδᾷν· νῖκος tamen puto eſſe convenientius. nam qui in pugilatus certamine victi erant, cogebantur manus tollere, & victoriae renuntiare victos ſe confitentes. Sane videtur νεῖκος ἀπαυδᾷν ei potius convenire, qui certamen detrectet, & ſubire nolit. In oratione Lyncei, quae habetur in poſteriore parte hujus carminis, male vulgo accipiuntur haec verba: Ἴσκον τοιάδε πολλά. non enim poëtae illa ſunt, ut putarunt, qui notis parentheſeos verſum hunc cum proximo incluſerunt: ſed Lyncei ipſius. nec verte[illegible]m, *dixerunt*, ſed *dicebam*. Pendet oratio ab illis ſuperioribus,

ἦ μὰν

ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
αὐτὸς ἐγὼ ταῦ ἔειπα.

Ἴσκειν pro dicere accipiunt poëtae, ſed οἱ μεθ' Ὅμηρον. nam poëta, & Ἰλ. λ. & Ὀδ. τ, pro aſſimilare poſuit, quod uſitatius eſt ἐΐσκειν. ut in Hercule Leontophono, Ἀσέρι πάντες ἴσκον. Lycophron, ἴσκων παρέξειν κυνθίαν ὅσοι σκοπήν. Scholia, Ὅμηρος μὲν ἐπὶ τῶ ὁμοιῶν· Λυκόφρων δὲ ἐπὶ τῶ λέγειν. ſic apud Apollonium ſaepe. Porro qui contulerit priorem partem, quae Pollucis pugilatum cum Amyco deſcribit, cum iis, quae habent Apollonius libro II. & Valerius Flaccus lib. IIII. (nam Orpheus hanc hiſtoriam verſu uno altero tantum perſtringit,) reperiet profecto tantum excellere Theocritum,

— *quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.*

Videtur autem iſtum hujus verſum, εὐνὰς τ' ἐξόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων, imitatus eſſe Apollonius, canens lib. I. — τοὶ δὲ λεχαίην

φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες
σόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον.

πυρεῖα vocat uterque poëta inſtrumenta illa, ex quorum colliſione ignis extunditur. Ligna intelligunt grammatici, non ſilicem: de iis lignis ſic illi, πυρεῖα τὰ ξύλα ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ, πῦρ γεννᾷ. ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται σορεύς, θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτριβοντες τῷ σορεῖ σχέφουσιν. haec valde firmant veterem lectionem apud Feſtum *terebrare*, merito defenſam Joſepho Scaligero contra eos, quibus viſum ſubſtituere *verberare*. quo loco de igni Veſtalium interſtincto loquitur, ejusque accendendi rationem explicat. Heſychius

videtur Phrygibus tribuere hoc inventum, appellans Φρύγια πυρεῖα, locum Sophoclis explicans. sic ille, ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. Graeci πυρείων inventionem ascribebant Prometheo, quem poëtae fabulantur ignem in ferula esse furatum, & e coelo ad homines transtulisse. auctor Diodorus Siculus libro V. Hac de re locus est egregius apud Nonnum lib. II. quem propter elegantiam ascribam.

ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων
λάϊον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ
πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἀρσένι πέτρῳ.

similis alius est ejusdem locus lib. XXXVII. In Dyserote corrupte scribitur hic locus.

— ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐξεθίζετο μᾶλλον ἐρασάς.

mihi vero perplacet emendatio Stephani scribentis ἦς καλὸς· ἐξ ὀργᾶς δ'. etsi minore mutatione scribi potest, ἦ καλὸς ἐξ ὄρπαξ ἐρ. id est, ὄντως ἐξερεθίζετο μᾶλλον ὁ καλὸς ὄρπαξ ἐρασάς. est autem ὄρπηξ juvenis adolescens. Orpheus,

Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον.

Sub finem ejus carminis nove dictum, — δὲ ἐτυλίχθη Τὰν ψυχάν. pro ἐθηλύνθη, ἐτέγχθη. Sed videntur Dores τυλίττειν usurpasse pro ἀνατινάσσειν τὴν τύλην sive σφωμήν. culcitam movere & agitare: nam plumae agitatae in culcita molliorem eam reddunt. inde ergo translatum. Ultimo versu scribe, Στέργετε δ' ὔμμες ἄϊται. ut in proximo, χαίρετε τοὶ φιλέοντες. eo compellat amantes: isto, amasios, nam ἄϊτης est ὁ ἐρώμενος.

CAP.

CAP. XXI.

Mellitiſſimum illud carmen eſt, quod inſcribitur Ὀαριστὺς Δάφνιδος καὶ κόρης. In quo, etſi non damno lectionem, quam docti viri amplexi ſunt,

Ἁ ϛαφυλὴ ϛαφίς ἐϛι, καὶ ἃ ῥόδον αὖον ὀλεῖται,

ut tribuantur iſta puellae, ſecus ac in plerisque veteribus editionibus: invenio tamen in Rom. cod. aliam ſcripturam, quae ſi admittatur, tres verſus, quorum hic medius eſt, ſub perſonam Daphnidis erunt continuandi: ea eſt, ἃ ϛαφυλὶς ϛαφίς ἐϛιν, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. confirmari haec lectio poteſt ſimili ejusdem poëtae loco in Ἐρασῇ.

Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐϛι, καὶ ὁ χρόνϕ αὐτὸ μαραίνει.
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐϛιν ἐν ἦρι καὶ ταχὺ γηρᾷ.

eadem ſententia varie a Graecis poëtis eſt expreſſa. ut,

Νῦν ἔτω γραιῶμαι· ἰδ' ὁ γρόνϕ οἷα δαμάζει.
Καὶ ϛαφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων.

alius poëta,

Εἴη μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀϛαφίς.

item alius,

Ὄμφαξ ἦκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς ϛαφυλὴ παρεπέμψω,
Μὴ φθονέσης δοῦναι κἀν βραχὺ τῆς ϛαφίδος.

Lector eruditus dijudicet. Sequuntur poſtea puellae haec verba,

Τεύχεις μοι θαλάμους; τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

quibus indicat nobis poeta antiquorum morem, cujus alii quoque multi Graeci Latinique poetae meminerunt. Solebant enim veteres cum uxorem ducerent, domum ſtatim ſibi aedificare. Adi poetae interpretes ad illud Il. β. de Proteſilao, καὶ δόμος ἡμιτελής, & doctiſſimum Turnebum libro XXI. cap. XVII. Diodorus in ſponſi obitum,

Ἡμιτελῆ θάλαμόν τε καὶ ἐγγύθι νυμφικὰ λέκτρα
Κῆρε λιπὼν ὁλοὴν οἶμον ἔβης ἀΐδου.

Mox,

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπη σέθεν ἵσαται αὐλις.

In editionibus antiquiſſimis ut Romana & Flor. habetur, δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος. quod ſine librorum auctoritate mutatum nolim: nam ἔθεν pro σέθεν ita dictum, ut alibi, ἐᾶς pro τεᾶς· ἐς ναὸν δ' ἀπέθηκας ἐᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς. de quo genere loquendi plura Gulielmus Canterus in Lectionibus ſuis. Ait Daphnis,

Μᾶλα τεὰ πρώτισα τάδε χνοάοντα διδάξω.

poſtremam vocem vidi qui haberet de mendo ſuſpectam: aptius enim δράξω, vel ſimile quid fore videbatur. illa vero bene habet: nam ita apud Nonnum & Muſaeum, γάμων ἀδίδακτος. νῆις & ἀμύητος ἐρώτων. in ſequenti verſu ναρκῶ pro φείττω uſurpat puella, zonam ac pudorem puellarem non ſine horrore ſolvere incipiens. Sed venit mihi in mentem, Nonni librum XLII. percurrenti, haec ita eſſe diſtinguenda,

Δω-

Δα. Μᾶλα τεὰ πρώτισα τάδε χνοάοντα διδάξω.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. Κο. τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ut posterioris versus initium sit Daphnidis, stupentis in puellae mammillis, quas manibus tractabat. Nonni locus, qui movebat me ita sentire, est hic.

— ἐπιψαύουσα δὲ μαζῶν,

δεξιτερὴ νάρκησε γυναιμανέος Διονύσου.

In LIV. versu,

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

placet lectio, quam inveni: *φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν; ἀπόσιχε. ἐς τ.* Proverbium quod mox hal e ur, — *τάχα δ' ὕστερον ἀδ' ἄλα δοίης* sumtum est ex Ὀδυσσ. ρ. *Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπισάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης.* nam Callistrati scribentis apud Homerum *οὐδαλα*, ratio haberi non debet: alioquin etiam apud Theocritum ita putarem scribendum Hesychius, *ἀδ' ἅλα, οὐδὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. Αἰγύπτιοι δὲ τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα.* quo loco mira sunt, ni latet monstrum in voce Αἰγύπτιοι· intelligit autem Hesychius, quae Graecis vocantur *ψώθια* & *ἀττάραγοι*, Latinis *hettae* in panis crusta. orta paroemia a pauperum coenis, quibus sal & acetum pro cibo. quo respiciens Theocritus dixit idyllio X. — *ἐγὼ δ' ἔχω ἀδ' ἅλις ὄξος.* Sed & vulgo *ἅλας* pro re vilissima usurpabant: unde apud Isocratem *τοὺς βουβυλίους καὶ τοὺς ἅλας ἐπαινεῖν*, de rhetorum ostentatione in re nihili: & *ἀλώνητον ἀνδράποδον* pro vilissimo. Non probo autem, ut legatur in extremo, *ἀνίσατο φωσφόρος εὐνᾶς·* neque enim

haec noctu geruntur, ut dicatur aurora surgere. placet vulgata lectio: quam tamen ut explicem, operae non est pretium. Atque utinam sinerent nos eruditissimi viri multa id genus in Plauto ignorare: nec tantum se in eorum expositione torquerent.

CAP. XXII.

In omnibus antiquis editionibus, atque etiam in recentioribus nonnullis, inter Theocriti idyllia locum habet elegantissimum illud poëmatium, quod est de Europa scriptum. Nos igitur illud hoc loco, ceu Theocriticum, etsi aliter quibusdam videtur, percurremus. Ac primum illud videamus in calathi descriptione,

— ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ

ἤτε οἱ αἵματος ἔσκεν.

quid enim, obsecro, postrema verba sonant? non opinor aliud, quam si dixisset ἔσκεν οἱ θυγάτης vel ἀπόγονον, ut sit sensus ex Libyae sanguine ortam esse Telephassam. Sic accipiuntur ista apud Homerum: αἵματος εἴ ἀγαθοῖο φίλον τέκος.' & haec Apollonii lib. IIII. Ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος. Q. Smyrnaeus lib. XIV. Ἀμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος. Atqui Telephassa nurus Libyae, non filia, aut neptis fuit. Apollodorus, Ἀγήνωρ παραγενόμενον εἰς τὴν Εὐρώπην γαμεῖ Τηλέφασσαν. Agenor autem Libyae filius & Neptuni. de Telephassa diversa est apud Apollonii interpretem narratio: sed nemo tamen veterum, quod sciam, Libya prognatam dixit. An vero ita accipiemus, quasi dixisset ἔσκε πρὸς αἵμα-

αἵματος? mitto dicere quam recte dicatur nurus ſoerui conſanguinea: hoc dico, inſolens valde & durum eſſe hoc loquendi genus, ἔσκεν αἵματος, pro ἔσκε πρὸς αἵματος. non enim temere bonos auctores ita eſſe locutos reperias. Lego autem, οἵγε οἱ ἐννυὸς ἔσκεν. ἐννυὸς veteribus Graecis eſt nurus: quae aliis eſt νύμφη, ut apud Plut. & Graecos I. Ctos. Pollux, ἡ μὲν γεγαμημένη νύμφη καλεῖται τῇ τὸ γήμαντος μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ, καὶ ἐννυός. Scribi etiam poteſt, Ἥγε ἑοῖ νυὸς ἔσκεν. nam νυὸς pro eodem accipitur. Euſtathius νυὸς ὡς ἐπὶ πλεῖσον υἱοῦ γυνὴ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ, ὡς ἡ Ἑλένη τῷ Πριάμῳ καὶ τῇ Ἑκάβῃ. & ita accipit hic idem poëta: ſi quidem Moſchus eſt, quod quidam volunt, huius carminis auctor. Locus eſt in Megara, ubi de Alcmena ait, Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα. ſic etiam apud alios. non fruſtra tamen additum eſt ab Euſtathio, ὡς ἐπὶ πλεῖσον. nam aliquando aliud ſignificat. Theocritus in Epithalamio,

Κ' εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἥδε.

Scribo ibidem mutata diſtinctione,

ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας ὠσεί τε τ.

Legebam etiam paullo poſt, Κρύψε θ' ἑὸν καὶ τρέψε δέμας, pro κρύψε θεόν. eſt enim proclive mendum, e θ' ἑὸν, in θεόν. non ſemel in hac voce peccatum eſt apud poëtas: & ſuccurrunt exempla quaedam. Pindarus Nemeonicis, ode tertia,

— ὧν παλαίφατον ἀγοραὰν
ἐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
τεὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν.

ſcribendum Αριςοκλείδας γ' ἐὰν ἐμ.] Q. Smyrnaeus lib. VII.

Τεύχεα δ' αὐτὸς ἐγὼ θεῦ πατρὸς ἀντιθέοιο.

legendum, ἐγώ τοι ἑοῦ π. & ἑῦ pro ἰδίυ vel σοῦ ut ſaepe. & ita lib. IX. νῦν δ' ὄτ' ἄρ σύγ' ἐσεῖδες τεὸν τέκος. ſcribe, ἑὸν τέκος. Nonnus libro quinto, καὶ πλοκάμυς ἐδάϊξε· νόθον δ' ἔῤῥηξε χιτῶνα. ſcribo. ἐδάϊξεν· ἔθεν δ', vel ἑόν. In carmine de Alpheo, Ἀνθολ. α. Νυμφίος αὐτοκέλευτος ἐὼν ὀχετηγὸς ἐρώτων. malim ἑῶν. Veruntamen vulgata lectio in Theocrito mihi nunc mutanda non videtur. nam κρύψε θεὸν eſt, quod Latini dicunt, *diſſimulare deum*, ut apud Ovidium aliquoties, & *celare hominem* apud Caſſiodorum, omnino autem ſcribi debet,

ὄσσε δ' ὑπογλαύσεσκε δι' ἵμερον ἀςράπτοντε.

non ὑπογλαύκεσκε. nam γλαύσειν & ὑπογλαύσειν dicitur. Callimachus.

Φάεα μυνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοείῳ

Δεινὸν ὑπογλαύσοντα.

Apollonius in pr. — διαγλαύσουσι δ' ἀταρποί. Heſychius, γλαύσει, λάμπει, φαίνει. Probo vero & amplector omnino doctiſſimi Aurati emendationem, infra legentis, — ὄφρα μὴ ᾤην Δεύοι ἐφελκομένην. ᾤη eſt veſtimenti ora, quae & λέγνη, & λῶμα, & πέζα, & ὄχθοιβος dicitur. Eandem vocem ᾤη putem reſtituendam apud Cedrenum in vita Tiberii junioris: ὁρίσας, ait, διδακτυλίους ὄρνας ἐν ταῖς ςολαῖς αὐτῶν κόσμου χάριν φορεῖν: ſignificat conſtituiſſe Tiberium ne quis aliter purpura utere-

uteretur, quam in ſegmentis veſtibus aſſuendis duos digitos latis. itaque ſcribendum videtur ᾤας, non ὄρνας. nam etſi ᾤας proprie appellabant ſegmenta ex pelle ovina, quae ſoliti veteres ſuis veſtibus aſſuere, ne orae ſolum ſtringentes tererentur: tamen & de aliis dicitur. ſed fortaſſe verius eſt (quod vir praeſtantiſſimus Iacobus Cujacius ſentiebat) vocem eſſe e Latino detortam, pro orna vel ornatura: quales ſunt apud ſcriptores id genus infinitae.

CAP. XXIII.

Vagabor libere iſto capite, & quicquid, ut dicitur, veniet in ſolum, quod ſcire Theocriti lectorem melius putem, quam ignorare, id huic chartae illinam. etenim, ut ille ait, *ſtulta eſt clementia, cum tot ubique Nugis occurras, periturae parcere chartae.* In epigrammate de Piſandro ſcribe, Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ κ' Καμείρου. non Καμερίου. praeter metri legem, auctor Strabo. In ſexto locum iſtum, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ſic explicat Euſtathius. Θεόκριτος δὲ ἐν τῷ καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, ἰδίως τῇ ἐλλείψει χρῆται. παραπέμψας φασὶν, ἤγουν σιωπήσας τὴν ἱεράν. Locus eſt in ſexto Iliadis commentario. ſed uberius de eodem loco ſcribit haec ille in primum Ὀδυσσ. tractans de teſſerarum ludo. παρετείνετο δέ, φησι, δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμὴ, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον, ὡς ἀνωτέρω δηλοῦται, ἐπεὶ ὁ νικώμενος, ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵεται. ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων, καὶ ἐσχάτης βοηθείας δεομένων. Σώφρων. κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Ἀλκαῖος δέ φη-

σιν ἐκ πλήρους. νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει, κινήσας τὸν πείρας πυκινὸν λίθον. τοιοῦτον δὲ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινήσω λίθον. In ſeptimo idyllio verſum hunc, τοῦθ' ὅ τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα, aliter legit Euſtathius, nempe pro ἐν ὄρει, ὤρῃ. eius verba ſunt haec ad Ιλ. ῥαψ. α. τοιοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, ὄρη φίλε, ὃ μελύδριον ὤρῃ ἐξεπόνασα. τουτέσιν ὄρα τὸ μέλος ὃ καθ' ὥραν ἐπονήσαμεν. non male: niſi quod ſuſpecta mihi etiam hic eius grammatici memoria. Quid appellat idem alibi τὰ σκληρὰ τῦ Θεοκρίτου? Sic ille ad 'Οδ ῥαψ. ζ. Ἰσέον ὅτι περὶ Ἀπόλλωνος Δηλίᾳ ἤγουν γενηθέντος ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ αἴνιγμα φέρεται ἐοικὸς τοῖς τοῦ Θεοκρίτου σκληροῖς, τοιοῦτον. Ἐν φανερᾷ γενόμην· πάτρην δέ μου, ἅλμυρον ὕδωρ Ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἐς' ἀρίθμοιο παΐς: ἤγουν ἐν τῇ Δήλῳ ἐγενήθην, μητέρα δ' ἔχω Λητὼ τὴν παῖδα τῦ Κοίου· ὃς ὁμώνυμός ἐςι τῷ παρὰ Μακεδόσι κοίῳ, τουτέσι τῷ ἀριθμῷ. an reſpicit Fiſtulam & Aram, aenigmatica poematia? an illas duplices metalepſes, quae ſaepe ad aenigmatis obſcuritatem accedant? nam de ea figura tractans idem ad Ιλ. α. Theocritum maxime inter veteres illa eſſe uſum notat. Extant apud Athenaeum verſus poëtae hujus, qui nusquam hodie in iis, quae habemus, reperiuntur: eum locum aſcribam. Θεόκριτος, inquit, ὁ Συρακούσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Βερενίκῃ τὸν λευκὸν ὀνομαζόμενον ἰχθῦν, ἱερὸν καλεῖ διὰ τούτων.

Καί

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπ' ἀγροσύνην τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλός, ᾧ ζώει, τάδε δίκτυα κείνῳ ἄροτρα
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν
Ὃν λευκὸν καλέουσιν· ὁ γὰρ θ' ἱερώτατος ἄλλων.
Καί νε λίνα σήσαιτο καὶ ἐξερύσαι τε θαλάσσης
Ἔμπλεα.

puto autem hunc locum ſumtum eſſe ex opere Heroinarum: quod non omnes huic aſcribebant, quemadmodum ex Suida conſtat. At Encomium Ptolemaei nemo unquam, ut arbitror, dubitavit iſtius eſſe. ut manifeſti erroris arguatur Ioannes Tzetzes, qui locum ex eo carmine proferens, tamen ait, ὁ Χῖος ὁ Θεόκριτος γράφει. Miror Theocritum nequiſſe ei perſuadere ſe alium eſſe a Chio: quod tamen omnibus teſtatum facere voluit hoc diſticho.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ' ἔγραψα
Εἶς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων.

Magis tamen mirari ſaepe ſubiit antiquiſſimos criticos, & Tzetze haut paullo eruditiores, in Olympiade notanda erraſſe, qua florebat Theocritus. Omitto craſſum Munati errorem, qui Theocritum temporibus Ptolemaei Philopatoris vixiſſe ſcriptum reliquerat, quo nomine iure eſt reprehenſus a ſcholiaſte ad XVI. ſed ut Munatus iuniorem fecit Theocritum, quam eſſet: ita alii nonnulli antiquiorem. nam in veteri hypotheſi idyllii quarti ſcriptum, floruiſſe illum circa centeſimam Olympiadem. vel, ut ſcriptus liber habebat, CIIII. & adde-

addebat auctor, ὡς ἐδείξαμεν. Vellem extaret ille locus quo nos rejicit. ibi enim hac de re accuratius tractatum fuisse videtur: quod nusquam factum in iis commentariis, qui nunc extant. Atqui certum est neque centesima, neque CIIII. Olympiade floruisse Theocritum: sed post centesimam & vigesimam. quare scripserat fortasse hic grammaticus: ὁ δὲ Θεόκριτος ὥσπερ ἐδείξαμεν κατὰ τὴν ϱκδ Ὀλυμπιάδα ἤκμασε. non ut editum est, κατὰ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα: neque, ut scriptum offendimus, κατὰ τὴν ϱδ. nam illis temporibus ne natum quidem arbitror fuisse hunc, nedum ἀκμάσαι. Floruit vero sub Hierone juniore Syracusarum tyranno, & Ptolemaeo Philadelpho Aegypti rege altero ex gente Ptolemaeorum. ille interstinctum majorum imperium Syracusis redivivum excitavit, anno secundo Olympiadis CXX. hic, circa Olympiadem CXXIV, a patre Ptolemaeo Sotere traditum sibi regnum coepit administrare.

VERBIS

Verbis Theocriti graecis recte conſtituendis hic liber conſecrabitur. Quam ob rem in eo congeram, et inter ſe comparabo, quicquid aut lectionum libri, ſive illi calamo exarati, ſive formulis typographicis excuſi, ſuppeditant, aut conjecturarum ſive ingenium virorum doctorum excudit, ſive mea mihi mens ſuggeret. Quibus ex omnibus probabili ratione colligam, quid lectionis loco quoque poeta Syracuſanus reliquiſſe exiſtimandus ſit.

Idyllium itaque primum antequam ſuſcipiamus tractandum, univerſe de nomine horum carminum, in quibus jam verſabimur illuminandis, erit videndum, unde ductum ſit, et quid ſibi velit. Fui aliquando in eo haud ſcio an errore, poſſe morem εἰδύλλιον appellandi comparari cum more hodierno, minutis diſputatiunculis et carminibus, titulum *Eſſay* aut *Verſuch* inſcribendi. Nunc autem malim ſuſpicari, vetuſtos commentatiunculam quamcunque ſcitam, ingenioſam, et univerſe, quicquid artificioſe, ſubtiliter, lepide ſeu factum manibus, ſeu mente excogitatum, ſeu calamo exaratum et verbis conceptum eſſet, id omne εἰδύλλιον uſurpaſſe. Quam ad ſuſpicionem locus Callimachi me adduxit, in fragmentis locum n. 451. tenens, p. 577. forte ſic legendus: καὶ τόσσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκοὴ εἰδυλὶς. *oculi enim tam ſunt ad quaerendum et inueniendum tardi, quam auditus eſt ingenioſus.* Vult enim Etymologus ex eo Callimachi loco docere, εἰδυλὶς eſſe idem atque ἐπιστήμων, εἰδυῖα.

AD IDYLLIVM PRIMVM.

Verſ. 1. Citat hoc initium Hermogenes p. 316. edit. Porti, et Scholiaſtes Ariſtophanis ad *Nub.* vſ. 1003. et Suidas v. ἁ πίτυς, et rurſus v. τήνα, et denique v. ψιθυρίζει, et Etymolog. M. v. ζυγὸς. p. 412. 2.

2. pro τὸ ψιθύρισμα malim τοι ψιθύρισμα, ut ſit haec conſtructio verborum: ἡ πίτυς ἡ παρὰ ταῖς πηγαῖς ἥσα μελίζεταί σοι ἠδύ τι ψιθύρισμα. *etiam illa, apud fontes, pinus jucundum quendam tibi ſibilum ſuſurrat.* Illud καὶ refertur ad ſequens ἆδὺ δὲ καὶ τὸ συρίσδες. *Sed et tu quoque fiſtula dulce canis.* Comparantur inter ſe paſtor et arbor, quibus ambobus dulcedo communis tribuitur.

3. συρίσδ ς / dina um reliquis. (Aldinam ubi ſimpliciter allego, conſentu... ...barum Aldinarum, tam prioris illius, cui nonnulla deſunt, quam poſterioris plenioris, ſignifico.) ſed duo medicei Codices et hic, et vſ. 14. et 15. melius dant τυρίσδες. item ZC. hic dat τυρίσδες, et vſ. 16. τυρίσδεν. Sed Lipſ. cum vulgata facit utroque loco. v. vſ. 14.

6. ἀμέλξῃς Aldina, Venetae, HSt. ſed ZC. ἀμέλξῇς. quem morem, eandem vocem duplici accentu ornandi, in libris Theocriti vetuſtis haud raro vidi uſurpatum, quo qui uſus eſſet, voluit ille lectionis varietatem indicare, fuiſſe nempe in aliis libris vulgarem, ut hic, ἀμέλξῃς, in aliis doricam ἀμελξῇς. v. 51. 152. et 5, 99. v. H. Stephani not. ad Idyll. 27, 19. de ἕς τε, vel, quod Caſaubonus praefert, neſcio quam vere, ἕς τε, v. ab eo dicta ad Idyllium quintum. Sententia eſt: *donec tu omiſeris eam mulgere. nam ubi lac ei detrahere inceperis, carnem ejus quoque corrumpes.* χιμάρῳ (in dat.) dat Lipſ.

7. καταχὲς] ad h. v. annotaverat Scholiaſtes Lipſienſis ἠχῶν ἐν τῷ κάτω φέρεσθαι. male, et parum convenienter cum ratione linguae graecae. κατὰ in ejusmodi compoſitionibus ſignificat, *magnitudinem*, *multitudinem*, *vehementiam*, *plenitudinem*. ut κατηχεῖν, *obruere et implere aures clamore*, vel *clangore*, κάθυγρος, *perudus*, *penitus madidus*, *aquarum plenus locus* κατάδενδρος, *arboroſus*, *arboribus obſitus*. itaque κατηχὲς eſt *perquam ſonorum*. v. Lambert. Bos Obſervat. p. 88. ubi latinam hujus loci interpretationem caſtigat. Colligatur e paucis illis Theocriteis locis, quibus ingenii ſui facem in illo admovit opuſculo profeſſor Franekeranus, homo ſua aetate doctiſſimus, eum fuiſſe in paucis unum, a quo lucis et opis quam plurimum Theocrito ſperari potuiſſet. Pauca quamvis, egregia tamen ſunt illa Boſiana ad Theocritum, quae exſtant. Latina interpretatio, quam ſit jejuna, et reprehenſioni obnoxia, et eo nomine plane indigna, ſive ſententiarum fidem ſpectes, ſive latinae orationis nitorem, ipſa loquitur. Praeſtabat omnino latinas interpretationes a libris graecis excludere. Sed alio loco ſcabiem hanc fricandam habebimus.

8. καταλείβεται in conſtructione, quam grammatici uſurpant, eſt iterandum. ut ſit τὸ σὸν μέλος καταλείβεται (ſcil. ἀπὸ τοῦ σοῦ στόματος) ἥδιον, ἢ ἐκεῖνο τὸ κατηγ...ς ὕδωρ ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται.

λείβεται. Loco hujus verbi ſcholium habet codex Nic. Stopii καταςάζεται.

9. μοῖσαι dant duo medicei, ὕιδα ſola Farreana. male.

10. Codex Stopii σακίταν explicat hoc ſcholio: λιπαρὸν, πίονα, ἢ κατὰ τὴν μένδραν σιτιζόμενον.

11. τήνας ſola Farreana, et hoc male. ἀξεῖς Lipſ. Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. ἀξῇς mediceus quartus, ZC. Farreana. Ego nil dubito, ſine ς leg. eſſe ἀξεῖ, vel ἀξῇ, in ſecunda perſ. ſing. fut. 1. med.

12. praeponit Lipſ. perſonam ποιμὴν. caeteri Thyrſidis. perinde eſt. nam Thyrſis eſt opilio. v. vſ. 15. et 19. Verſum hunc citat Scholiaſtes Callimachi ad vſ. 19. H. in Dianam.

13. malim ᾗ ταὶ μυρίκαι. *ubi myricae ſunt.* nam diphthongus eſt anceps.

14. ſolae duae, Salamandrina et Farreana, dant νομευσῶς, ridiculo errore. Scilicet typographus ſignum, quod Graeci ad repraeſentandam interrogationem uſurpant, hoc nempe ; pro ſigmate accipiebat. Pro συρίσδεν dant ZC. et duo medicei, item vſ. 16. τυρίσδεν, quod Caſaubonus, ut magis Doricum, praefert. Ad ἐν τῷδε ſubauditur τῷ χρόνῳ, Codex tamen vetuſtus Jo. Sambuci addit τῷ τόπῳ.

15. τὸ μεσημβρινὸν Lipſ.

17. v. ad Epigramma 3.

18. de naſo iracundiae ſede, nota omnia. Sed hoc dubito, ad omniumne permanarit notitiam, plebeios noſtrates, ramum venae jugularis a naſo ad frontem ſurſum arrepentem, appellitare *die Kollerader*, venam iracundiae. ποτὶ ῥῖνα dat Stobaeus cap. 20. ubi locum hunc affert.

19. triplex in libris loci huius verſatur lectio, ne Scholiaſtae quidem illa praeterita. Vna ἄλγε' ἄειδε, altera ἄλγε' ἄειδες, tertia denique ἄλγεα εἶδες. Primam exhibent Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. ſecundam Schol. et editio ZC. tertiam Flor. et Henr. Stephanus iure merito protulit. Pro δὴ dat mediceus quartus ποτε.

20. duo medicei et Lipſ. dant μοίσας.

22. τῶν κραναίδων Lipſ. Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. τῶν κρανιάδων ZC. τᾶν κρανιάδαν HSt. mihi videtur lectio καὶ τῶν κρανίδων vera eſſe. Moſchus quidem Idyll. 3, 29. ubi

eſt νύμφαι κρηνίδες, mediam corripit. Sed illa anceps eſt, et poteſt pro arbitrio poëtae corripi aut produci. A κρήνη eſt κρηνὶς.

23. ποιμενικὸς Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ποιμενικὸς Lipſ. Flor. HSt.

24. λιβύαθεν Lipſ.

26. ποταμέλξεται] id eſt προσαμέλξεται, *patietur, praeter illud lac, quo nutrit duos hoedulos, aliud adhuc ſibi lac detrahi, quo duae mulctrae impleantur.*

27. de κισσυβίῳ vid. ad Callimachum fragm. 109. p. 481. κεκλισμένον ſola ZC. male.

28. hunc locum deſignat Etymolog. M. v. ἀμφορεὺς, his verbis: Ἀμφορεὺς τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον ϛαμνίον, ὡς Θεόκριτος Ἀμφορεὺς νεοτευχὴς, etc. Sed fallitur eius auctor. Ἀμφιφορεὺς νεοτευχὴς Homeri eſt, Theocriti autem ἀμφῶες νεοτευχὲς, et referri debebat eius auctoritas ad ἀμφῶες, titulum paullo ante praemiſſum. Melius tamen in v. οὖας (p. 639, 2.) τὸ δὲ ἀμφῶες νεοτευχὲς παρὰ Θεοκρίτῳ γίνεται οὕτως, etc. Idem v. γλυφὶς h. l. deſignat, ubi ſic ait: λέγεται γλυφὶς καὶ τὸ γλύφον ἐργαλεῖον, ὃ καὶ γλύφανον ὠνόμασε Θεόκριτος.

29. τῷ cum iota ſubſcripto Ald. τῶ (ſine iota, in genitivo Dorico) ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. τᾶ Lipſ. nil admodum intereſt. Idem ſuperſcriptum habet γρ. ποτὶ ſuper περὶ.

30. κεκονιμένος ſolus Lipſ. nil refert. Hoc a κονίειν, vulgatum a κονίζειν, incruſtare quaſi aliqua κονίᾳ tectorio cuiuscunque coloris, ad illum morem, quo caementarii parietes incruſtant. κονιῶσι. Hic eſſe helichryſum idem, atque quod vulgo auripigmentum appellant, contendit Niclaſius. Cui facile aſſentior. κεκονισμένος dat etiam Etymolog. M. verſum hunc citans v. Ἑλίχρυσος. Scholiaſtes Nicandri ad Theriac. 625. ἑλίχρυσον ἄνθος ἐϛὶν, ὃ μέμνηται καὶ Θεόκριτος. et ille quidem haud uno loco. Similis varietas lectionis eſt etiam apud Aratum Phaenomenis vſ. 253.

31. ναρτῷ eſt in ſola Aldina.

32. τις Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. τι varie as lectionum Brubachianae ſubiuncta et HSt. neſcio quo auctore. Sine dubio τις praeſtat, quod etiam reuocaui. θεῶν pro una ſyllaba effertur, et pugnat pro eo quoque Niclaſius.

36. γε-

36. γελεῦσα Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. γελοῖσα Flor. HSt. γελῶσα Lipſ. Bene Theocriti dignitatem poeticam h. l. adverſus Caſauboni aggreſſiones tuetur Niclaſius.

38. initium huius verſus citat Scholiaſtes Ariſtoph. Lyſiſtrat. vſ. 475. in margine Commelin. (apud Niclaſ.) redditur δηθὰ per συνεχῶς. Suidas geminam dat verbi lectionem ſub κοιλιδιᾷν et κυλοιδιόων, ibi κοιλιδιάοντι, hic κυλοιδιόωντα, Lipſ. κυλοιδιόοντες.

43. ὧδέ οἱ Lipſ. Aldina, Salam. Farr. quam lectionem reſtitui- *tam ipſi tument venae.* αἱ δέ οἱ ZC. Brubach. HSt.

47. κῦρος (ex indicio Niclaſii) dat codex Stopii et Scholiaſtes Apollonii Rhodii p. 134, b. (Eſt Argonaut. 1, 959.) Dictionem ὀλίγος κῦρος pro μικρὸς illuſtrat P. Victorius Var. Lect. 36, 18.

48. ὄρχως Aldina, Lipſ. ὄρχως ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

49. φοιτῇ ſola Commelin. cum poſtſecutis, item Lipſ. reliquae φοιτᾷ. ἐπὶ πήραν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐπὶ πήρᾳ codex Nic. Stopii, item Lipſ. unde forte Heinſius arripuit.

50. τεύχοισα Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. κεύθοισα varietas lectionum Brubach. ſubiecta et margo HSt. κεύθουσα Schol. ἀνάσειν Ald. et Lipſ. quae vera eſt lectio. ἀνάσσειν ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀνήσειν codex Stop. Flor. HSt.

51. pro ἀκράτιστον dat codex Fulvii Vrſini apud Niclaſium, ἀνάριστον, quod Niclas pro ſcholio habet. κάθιξεν Aldina, et margo Salam. atque Farreanae. καθίξῃ duo medicei, Lipſ. Salam. Farreana, Brubach. καθίξῆ (gemino accentu) ZC. καθ ξοι HSt. καθίζῃ et κάθιζεν varietas lectionum Brubachianae ſubiecta. καθίξει duo medicei. Dictionem ἐπὶ ξηροῖσι καθίζειν illuſtrat Erneſtius ad Callimachum p 253. verba ſunt poetae Cyrenaei, ἀλλ᾽ ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήρανε ὀδόντες. *ſed poſtquam lautam rem familiarem abſumſerant dentes.* quem ad locum haud male Vulcanius admonet, ſibi ſimile ductum a pueris vacuefactis et exhauſtis videri. In Noſtri loco poteſt ad ξηροῖς ſubaudiri, ſive σκευαρίοις, ſive ἐδέσμασι. *aliquem deponere ſuper aridis eduliis*, ſive *ſuper ſiccis*, *parum unctis ollis*, id eſt, *ei nihil relinque e praeter ſiccum panem*, vel *praeter vacuam inanem peram.* Poteſt quoque λίθοις ſubaudiri. *ſuper*

aridis, nudis saxis, id est, *in loco duro et incommodo, vehementerque molesto collocare.*

52. Eustath. ad Iliad. τ. p. 1206. 7. ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλης καρπὸς ἡ καυλὸς (quae est prioris lectionis emendatio) ἡ δὲ χρῆσις (vel ξύησις) καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ.

55. πάντα Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. παντᾶ Lipsi. et HSt. De v. ἀνθέρικες adire iubet Niclas Spanhemium ad Callimachi H. in Delum 193. et Foesii Oecon. Hippocr. Idem Niclas bene tuetur dignitatem Theocriti adversus iniquam censuram Lacerdae, (ad Virg. Eclog. 3, 45.) quem ὑγρὸς ἄκανθος offenderat. Conf. Idyll. 25, 206.

56. E Niclasio disco, Wintertonum aliter exhibere, atque reliquos libros, in quibus, meis quidem omnibus, est αἰπολικὸν. Videtur Wintertonus αἰολικὸν exhibuisse e margine HSt. scholiis et ex Hesychio v. Αἰολικὸν, ubi locum hunc Theocriti grammaticus affert. Sed loco secundi αἰολικὸν leg. est αἰτωλικὸν. Saepe Αἰολεῖς et Αἰτώλους inter se permutari, docet Grotius ad Aratum Phaenom. vs. 255. p. 6. v. etiam Canteri N. L. 3, 5. et Schotti Observat. 2, 46. qui lectionem αἰολικὸν auctoritate Phavorini Camertis stabilit.

57. τῶ (pro τῷ, Dorice) medicei duo. quod recepissem, si citius illa fuissem auctoritate instructus.

59. ἐμὸν omnes mei libri. ἐμῷ solus Lipsi. ποτὶ cohaeret, non cum χεῖλος, sed cum θίγεν. *attigit.* τι est pro κατά τι, *ullo modo*, *unquam.*

60. τῷ καί τοι Ald. Salam. Farr. Brubach. τῷ καί τυ ZC. et Schol. τῷ κέν τυ codex Stopii, HSt. μάλα τοι πρόφρων quatuor medicei.

61. Niclas vulgarem bonam lectionem ἐφίμερον adversus ἐφ' ἱμέρα, Dan. Heinsii commentum, bene defendit. Daphnis erat vulgare pastorum et adamatum carmen, ut patet e Callimachi Epigr. 23. ᾐκέτι Δάφνιν, Ποιμένες, Ἀσανίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

62. κἤτοι τοι φθονέω Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. κἤτι τοι φθονέω Lipsi. quae lectio si probatur, τοι distrahendum est in duas syllabas τόϊ. κἤτοι τι φθονέω HSt. κἤτι τυ κερτομέω margo HSt. e scholiis, quam lectionem pro genuina habet, alteram pro scholio, Niclas.

63. πω Ald. ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. πα margo HSt. malim ᾗ δήπτε εἰς — ubi ε et ει in unam syllabam inter pronuntiandum colliquescunt.

65. ὦ

65. ὃδ' ἐξ αἴτνας Lipſ. Ald. Flor. margo Salamandr. et Farr. ὃδ' ὦ 'ξ αἴτνας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἀδέα φωνὰ Aldin. ἄδ' ἁ φωνὰ Lipſ. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. et ſic quoque decem codices meliores dare, affirmat Dorville ad Chariton. p. 4.

66. ἦδ' [id eſt ἦτε] quod revocavi, Lipſ. Ald. ἦσθ' ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Pro poſteriore πᾶ τοκα dat Salamandr. et Farreana πᾶ τοκα, neſcio conſilione an errore. quod ſi data opera, neceſſe eſt, ut primo etiam loco πᾶ τόκ' legatur. In fine verſus ſola ZC. dat νύμφα vitioſe.

68. ποταμῶ γε μέγαν Flor.

72. omnes ἀνέκλαυσε. ſolus margo HSt. dat ἔκλαυσε. Forte repraeſentare volebat admonitionem, ſtultam illam quidem, Scholiaſtae, eſſe, qui diviſis vocabulis legant ἂν ἔκλαυσε.

73. pro φίλαι dat, hic et poſtmodum, tertius mediceus πάλιν.

77. πρώτισος Lipſ. ZC. Brubach. πράτισος Ald. Salam. Farr. ὤρεος ZC. et codex Stopii. Lipſ. ὄρεος.

78. ἑρασσαι (duplici ſibilo) ſolus HSt. poterat ille ea quidem opera ſuperſedere. v. Idyll. 2, 149.

79. pro φίλαι hoc loco et vſ. 84. dat Lipſ. πάλιν. v. ad vſ. 73.

80. βῶται quatuor medicei, Lipſ. Aldina, et ex indicio Niclaſii, etiam Stop. et Flor. βῶται ZC. Salam. Farr. Brub. HSt.

81. ἀνηρώτων, Lipſ. Ald. Salam. Farr. Brubach. ἀνηρώτευν ZC. HSt. πρίαπος omnes veteres, ut neceſſe ſit, ut Dan. Heinſius primus auctor πρίηπος invexerit.

82. ἃ δέ τε Ald. Salam. Farr. Brub. Lipſ. ἃ δέ γε ZC. quod recepi. ἁ δέ τι κώρα HSt. quod plane repudiandum.

83. πάσας ἀνὰ κράνας ſolus margo HSt.

85. ζατεῦσα, δύσερως Lipſ. Ald quod recepi. ζατεῦσ', ἃ δύσερως ZC. Brubach. quod idem videtur etiam voluiſſe Salamandrina, in qua eſt ζατεῦσ' δύτερως. ſed adhuc peius Farreana ζατεῦσ' δύτερος. denique ζατοῖσ' ἃ δύσερως. HSt. E Stopiano video ζητοῖσ' afferri.

86. μὲν ἐλέγευ revocavi e Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ut neceſſe ſit, vulgare μὰν ab Heinſio profectum eſſe.

87. me-

87. mediceus primus ἐσορεῖ. Euſtath. ad Iliad. ι. p. 741. 48. ex hoc verſu βατεῦνται affert.

90. γελῶντι Lipſ.

91. τῇσι ſolus ZC. et Stop.

92. ποτελέξαθ' recepi e Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Solus Stephanus auctor fuit inſecutis, ut ποτιλέξαθ' darent.

95. ἡ κύπρις Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ἃ κύπρις ſola Commelin. et Lipſ. videtur ἁδεῖα h. l. non ſingularis nominativus, ſed accuſativus pluralis neutrius generis et adverbialiter uſurpatum pro ἡδέως eſſe, *ſuaviter ridens.* γελόωσα Flor.

96. ſola Aldina dat βαρὴν, quod revocavi, paululum mutatum in βάρην. Vocabulum bene graecum eſt βάρη pro βάρησις vel βάρος, ἄχθος. Vix graecum videtur eſſe βαρὺν θυμὸν ἀνέχειν, pro ſimplici ἔχειν, *animo gravari.*

97. citatur a Scholiaſta Ariſtophanis ad Veſp. 1478.

98. ἄρ' Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἦρ' Lipſ. ZC. ἀργαλέω ſolus HSt. ἀλιγύθης ZC. ſola, vitioſe.

100. ποταμείβετο Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. et Stobaeus, qui cap. 62. hunc locum recitat, ſed cum vitio, quod interpretem errore mirifico implicuit. Verum locus hic ab editione Bernardi Zanetti abeſt. ποταμείψατο HSt. et Stop.

101. θανατοῖσιν ſola Ald. unde poſſit effici κύπρι ἀθανάτοῖσιν. ego vero in vulgata acquieſco.

102. in huius verſus lectione et interpunctione libri multum a ſe diſcedunt. Medicei duo, Lipſ. Ald. ZC. Salam Farr. Brubach. ſic dant: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος. ἄμμι δεδύκει Δάφνις. κεἰν — niſi quod ZC. poſt δεδύκει adhuc aliud comma addit. Eandem lectionem, ſed aliter diſtinctam, exhibet HSt. ſcilicet ſic: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. De lectione dubium non eſt, quin ἅλιος vera ſit. ſed de ratione verba diſcriminandi laboratur. Penes me quidem certum eſt, ita illa diſcerni oportere, ut diſcrevi, ad hunc nempe modum: (ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ') ἅλιος ἄμμι δεδύκει. *Sol nobis occidit* (in praeſente) hoc eſt, *in extremo vitae verſor articulo, fatum mihi ſupremum imminet. Id enim loquuntur omnia,* ſcil. ſigna et argumenta vitae meae declinantis, aut omnes meae res. δεδύκει repeto a verbo δεδύκω. Juniores editiones vitioſe dant ἅλιον et δεδύκειν. Liber Vimarienſis annotatum dabat, in Flor.

Flor. esse ἅλιον et δεδύκην. Eustath. ad Iliad. χ. p. 1266. 47. ἐντεῦθεν δὲ ὀνάμενος ὁ Θεόκριτός φησι τὸ ὐ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἤγουν ὐ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ ζῆν. Citavit scil. e memoria, quae ad lapsum facilis et prona est. Idem ad Odyss. υ. p. 1895. 16. καθὰ καὶ Θεόκριτος ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι.

103. ἔρωτος est in meis omnibus. Henr. Stephanus in notis e Florentina probat ἔρωτι, me quidem invito. ἄλγος ἔρωτος, *ulcus Cupidinis* est, *res eum urens, excrucians.* κὴν ἀΐδᾳ Lips.

105. ὦ λέγεται dant omnes mei. nullus tamen dubito, quin legendum sit, aut ὦ λέχεται, *vado ad Idam, ubi lectum sternit*, vel *lecto accipit, et concubinam sibi habet*, vel potius ὦ δέχεται, *ubi hospitio accipit, vel exspectat, pastor, Anchises, Venerem.* Videte, quomodo locum hunc acceperit, quisquis huius scholii auctor est, quod liber Vimariensis apud Niclasium offert. λείπει τὸ καταισχύνει.

106. solus HSt. dat ἀγχίσαν. caeteri omnes ἀγχίσην. et solus Stopii codex κύπειρον. Duo vocabula τηνεὶ et ὧδε, non sunt inter se disiuncta, non *ibi* et *hic* significant, sed utrumque idem dicit *ibi, ibi*, apud Anchisen puta, in monte Ida. Locus est similis vs. 33. idyllii 5. ubi v.

108. a mediceo tertio et a Stopiano abest.

109. pro ἐπεὶ legendum videtur ἔπι, aut ἔτι, eodem sensu, *adhuc superest*, aut ἐκεῖ, *ibi est.* Obiectat Veneri dedecora eius, quod ipsum prior adorta esset oratione aculeata. ideo illam mutuis aculeis ulciscitur. Quoniam cum viris pugnare gestis, et nullus tibi relictus est in me quidem victoriae locus, dicam tibi, quibuscum committere pugnam gloriosam possis. vade ad Anchisen, vade ad Adonin. nam et hi pastores erant. Videris enim mihi omnibus modis pastores vincere velle. vade ad Diomedem.

110. θηρία πάντα διώκει Ald. Lips. margo Salamandr. et Farr. et margo item HSt. Scholiastes et Florentina. θηρία τ' ἄλλα διώκει ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et codex Stopii. Praestabat tamen, meo iudicio, καὶ θηρία δ' ἄλλα διώκει.

112. αὖθις quatuor medicei, et ex editis sola Brubach. caeterae omnes αὖτις. propius a vero. leg. enim ἄντις, *ex adverso.* Vide, ut stare possis ex adverso Diomedis, cum eo in certamen congressa. Potest tamen vulgata ferri, si αυτις accipitur pro *rursum*, aut, *ut aliud exemplum afferam*, et ἄσ-

σον cum Διομήδεος coniungitur. *ut ſtes prope Diomedem.* ἰοῖτα tum ſignificabit ſtudium, contentionem, feſtinationem. *I propere, et vide, ut cum Diomede congrediare.* Praefero tamen ἄντις. In libro Vimarienſi ſic erat annotatum: λείπει ὄρα ἢ ὅμοιόν τι.

113. βάταν dat tertius mediceus. ἀλλὰ videtur hic loci, ut alias perſaepe, *quare, quapropter.* v. ad Idyll. 2, 18. dicenda, et ita quoque dudum Aemilius Portus in Lexico Dorico accepit. Poteſt tamen vulgaris ſignificatio etiam hic obtinere, ut ſententia ſit: *vinco equidem Daphnin. iuvat tamen etiam tecum, o Diomede, experiri.* Florent. μαχεῦμαι. Poſt verſum 115. repetebat Codex Stopianus verſum intercalarem.

115. ἀνὰ ἄρεα Lipſ. ZC.

118. Θύβριδος dat codex Stopii, Θύμβριδος omnes, quos vidi. margo tamen HSt. e ſcholiis affert Δύβριδος. Sine dubio lectio vulgaris proba eſt. Θύμβρις eſt idem atque Θύμαιρις vel Θύμηρις. forte calidus erat iſte fons, ſeu rivus. Meminit huius loci, et verſatae in eo lectionum diſcrepantiae Euſtathius ad Dionyſ. Perieget. vſ. 354. his verbis: Σημειωσαι δὲ, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἐν τινι ἀμφιβαλλομένη γραφῇ καὶ Σικελικός τις εἶναι ποταμὸς.

125. ἑλίκας δὲ λίπε ἕϊον in omnibus eſt libris meis. codex Stopii λίπον. Sed Lambertus Bos l. c. p 89. commendat Ἑλίκα δὲ λίπ' ἠϊόν, ut ſit genitivus a nominativo Ἑλίκας, quod ſit nomen viri, filii Lycaonis, adeoque eiusdem cum Lycaonide ſtatim poſt commemorando. Non diſplicet coniectura, neque tamen audeo quicquam contra codicum conſenſum; neque ſatis verſatum me ſentio in hiſtoria fabuloſa, ut poſſim in hac cauſa meum iudicium interponere.

126. ſolus Lipſ. ἀγατὸν. quod verum puto. *venerabile, reverendum, auguſtum.* Flor. ἀγητὸν.

128. omnes libri φέρ' εὐπάκτοις. nihilominus contendam, legendum eſſe φέρευ πακτοῖο. Non enim φέρειν dicitur, ſed φέρεσθαι, cum ſignificatur ablatio praemii propoſiti. πακτὸς κηρὸς aeque bene dici poteſt, quam εὔπακτος.

129. καλὰν libri omnes. videtur tamen καλὰ leg. eſſe, adverbialiter pro καλῶς, *am Mundſtücke hübſch ausgeſchweift*, vel etiam *eingefaſſt.* Si nempe ἑλικτὰν accipis pro κηρῷ ἀμφιλιχθεῖσαν, *cera illitam.* Alias poteſt vocabulum hoc reddi per *curvatam*, h. e. exciſam ad ambitum curvum.

131.

131. τῦν δ' ἴα Lipſ. quod non probo. Idem Lipſ. cum duobus mediceis ἄκανθοι.

133. Leichius e P. adnotaverat κομᾶσι. quod evertit meam ſuſpicionem, illa litera P. primam aut principem Theocriti editionem, h. e. Aldinam ſignificari. nam in Aldina eſt κομᾶσαι. quare neceſſe eſt, ut ea litera alium codicem deſignet. Cl. Erneſtius ſuſpicabatur, ea ſigla editionem aliquam Theocriti Pariſinam, forte Bogardianam, deſignari. Qui κομᾶσι dedit, ſi dedit, neque ille potius lapſus Leichii eſt, videtur ille κομάσῃ voluiſſe. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. dant κομάσαι.

134. omnes veteres libri dant γένοιντο. quod revocavi. Primus videtur Dan. Heinſius γένοιτο invexiſſe, quod in Lipſ. quoque reperi. Crebro Theocritus nomina neutrius generis pluralia componit cum verbis in numero plurali, contra vulgarem loquendi morem. Flor. γένοντο.

135. θνήσκει Aldina et Flor. De ultima parte verſus v. Io. Brodaei Miſcell. 2, 28. quem miror abſurdae Scholiaſtae interpretationi ſubſcribere, deſerentem Eraſmum, qui recte et ex natura rei et poëtae mente accepit.

136. κἠξ ὀρέων ſolus ZC. γαρύσσαιντο (duplici ſibilo) ſolus Lipſ. et unus mediceus.

137. deeſt Lipſ.

138. ἀνεπαύσατο ſola Aldina, et P. ex annotatione Leichii.

139. μὰν omnes reliqui. μὴν Lipſ.

140. f. ὦ [id eſt ᾧ] κλύσε δίνα, *cuius rivi vel torrentis*, Stygii puta, *vortex obruit.*

141 μείσαις Lipſ. Aldina et reliqui, praeter HSt. et Heinſ. qui μώσαις dant.

143. κεν P. Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. qui tamen in textu dat μιν, e codice forſitan Stopii, in quo ita eſt, teſte Niclaſio.

147. πλῆρες δὲ σχαδόνων Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. πλῆρές τοι σχαδόνων medicei tres, Lipſ. ZC. Schol. Heringa in Obſerv. Novis Miſcell. Amſtelod. ſeu Dorvillianis p. 963. vult Αἰγαλῷ legi. Conf. Palmer. Exercit. ad Auctores Graecos p. 791. qui vulgatam defendit. Vir doctus libro Vimarienſi (apud Niclaſium) adſcripſerat locum ex epiſtola Iuliani Aug. ad Sarapionem. Ἀριστοφάνει μὲν δοκεῖ etc. Etymolog. M. v. Αἴγειρος exhibet lectionem αἰγίρῳ, cuius haec ſunt

verba: δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀπ' αἰγίρω ἰσχάδα τρώγοις διὰ τῆ Ι γράφεται ἀπὸ τῆ αἴγιρον. ἐστὶ δὲ τὸ Ἄγιρον (sic) ὄνομα πόλεως.

150. δοκασσεῖς unus ZC. Eustathii locum huc pertinentem affert Henr. Stephanus in notis ad h. l. est e comm. ad Il. ω. p. 1349. 4.

151. Schol. κινεῖθα.

152. σκιρτάσῃτε ZC. duplici accentu. v. ad vs. 6. ἀναστῇ P. Ald. Salam. Farr. Brubach. quod nihili est. ἀνασῇ ZC. et HSt. quod verum est.

AD IDYLLIVM SECVNDVM.

φαρμακευτρίας in plurali appellat Athenaeus p. 475. recte et hoc; quanquam etiam vulgata non male. Princeps enim una est incantationis. Pharmaceutria itaque recte dicitur in numero singulari. Sed ei alia quoque est adiutrix veneficii. quapropter merito Pharmaceutriae ambae audiunt. Cur Heinsius argumenta alia suffecerit illis, quae vetustae editiones a Zach. Calliergo inde ad Henricum Stephanum per manus dederant, et quas ipse quoque Stephanus sibi servandas censuit, nil causae video; praesertim cum illa nova argumenta illis vetustis nihilo meliora, et vel peiora sint haud raro. Verum quidem opera, vetusta argumenta cum novis componendi, reservata tertio harum Animadversionum libro esto.

vs. 1. φέρε] *agedum, dic, cedo dum.*

vs. 2. citat Athenaeus p. 479. et multis de v. κελίβα disputat. v. Palmer. Exerc. p. 792. qui pilam mortarii esse contendit. De οἰδὲ λώτῳ v. Lamb. Bos Observ. p. 80.

3. τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα Lipsius et veteres omnes libri ad Henr. Stephanum, qui primus dedit τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα, reiecta in marginem vetusta lectione. malo consilio. nam sine dubio illa vetusta lectio proba erat. Existimabat auctor huius lectionis, εὖντα esse idem, atque ἐόντα. concedo, alias esse posse, ut saepe est εὖσα pro ὖσα. sed hic non erat. qui enim βαρὺς ἀνὴρ et φίλος ἀνὴρ secum consistere possunt, vir amicus,

amicus, et idem gravis, seu molestus? quare putavi, mihi revocandam esse veterem lectionem. βαρύνειν hic loci idem est, atque βραδύνειν, *cunctari*, *cessitare*, sive veniendo ad domum meam, sive ad venerem exercendam. βαρύθειν pro *tarde ire*, saepe apud Oppianum, Nicandrum, (vid. v. c. Theriac. 319) et alios occurrit.

4. editi omnes οὐδέποθ' ἥκει dant. nisi quod Salam. et Farr. οὐδέθ' ἥκει, et Aldinae proxime ad verum οὐδέ ποθήκει. unde effeci οὐδὲ ποθήκει, id est, οὐδὲ προσέρχεται, *ne ad me ventitat quidem, ne pedem quidem unum infert in domum meam, nedum ut me familiariter utatur.*

5. plane abest a Salam. et Farr. Codex Stopii dat τεθνήκαμες. ἠμὲς Lips.

6. ἄραξεν Ald sola.

9. μέμψωμ' solae Heinsianae. plane praeter omnem causam. quasi ὡς vel ἵνα non item indicativum adsciscat, aut μέμψομαι non aeque possit coniunctivus, apud poëtas quidem, esse, quam indicativus est, quum poëtae longas et breves vocales promiscue habeant. μέμψομ' οἷα Lips.

10. ἀλλὰ hic loci, ut saepe alias, e. c. vs. 18. paulo post, significat *quapropter*. Iam supra ad Idyll. 1, 131. attigimus. Sic Callimachus in Lav. Pall. 51. ubi male redditum est: *sed, Pelasge, vide.* imo vero, *quare Pelasge vide.* item vs. 137. ἀλλὰ δέχεσθε, *quare accipite.* Innumeris locis haec particulae vis ab interpretibus est ignorata. Castigavit errorem interpretis Theocritei h. l. commissum Lambertus Bos Observ. p. 91. Videtur hunc locum in mente habuisse Eustathius ad Odyss. ξ. p. 1767. 19. sic scribens: ὅτι δὲ τὸ θύειν καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιᾶν κεῖται Θεόκριτος ἐν ταῖς φαρμακευτρίαις δηλοῖ σαφέστατα.

13. αἷμα dant libri omnes. quae bona atque proba est lectio. displicuit tamen Valkenario V. C. p. LIV. epistolae ad Matth. Roeverum, eique sufficit εἷμα. nescio, an hunc locum designaverit Etymologus v. ἠρία, tanquam e Theocrito asserens καὶ ἠρία κεκμηώτων. forte errore memoriae, aut ex varia lectione.

14. δασπλῆτις vocabulum est poëticum, cui vis paene par inest illi latino, *immanis*. Vtitur eo etiam Nonnus Dionys. 30. p. 776. οὐδὲ χόλον δασπλῆτα καθαψάμενος φύγεν ἥρης. Citat hunc locum Etymolog. M. v. Δασπλῆτις, ubi ait: Θεόκριτος δὲ αὐτὸ ἑκάτης ἐπίθετον εἶναι φησὶ, ἢ μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμένη.

16. Propert. 2, 1. 73. *Non hic herba valet, non hic nocturna Cytaeis, Non Perimedea gramina secta manu.* ubi Bruckhusius haec annotavit. [*Cytaeis* Medea est. Perimedes meminit Theocritus in Pharmaceutria, estque eadem, quae Homeri Acamede.] v. de hac Agameda vel Hecameda Wolf. in catalogo foeminarum olim illustrium p. 262.

17. versum hunc allegat, sed cum reprehensione, Aelianus Hist. Anim. 15, 19.

18. in librorum, quibus usus sum, nullo reperi lectionem in margine HSt. annotatam κάεται. videtur utique lectio vulgaris τάκεται, sic obiter intuenti haud satis accommodata rei praesenti. Maza enim igni apposita, non liquescit, sed indurescit potius, et solidescit ad instar saxi. verumtamen pultes cum aqua in olla flammis impositae sine dubio τήκονται, mollescunt, liquescunt, dissolyuntur in liquidum et sorbile alimentum. Cuiusmodi puls h. l. videtur vocabulo ἄλφιτα designari.

19. ἐκπεπύτησαι ZC. solus, et id videtur quoque Lipsius voluisse, dans ἐκπετύτισαι.

20. μισαρὰ solus ZC. male.

21. καὶ λέγε ταῦτα. τὰ Δ.] sic distinctum dant hunc locum libri omnes. sed videtur potius sic distinguendus esse: καὶ λέγε· ταῦτα τὰ Δ. δ. π. *et dic: Haec spargo Delphidis ossa.* h. e. pulvis hic, quem huic pulti inspergo, vicem gerito Delphidis ossium, eaque mihi repraesentato; et cum illum pulverem spargo, id tantundem mihi esto, ac si ossa Delphidis ipsa comminuta spargerem. v. Palmer. Exerc. p. 793. quem non satis bene intelligo.

24. λακεῖ omnes, etiam Lipsius omisso etiam commate post hoc verbum, praeter HSt. qui λακέει cum commate dedit, quem secuti sunt iuniores. Fieri possit, ut poeta primam syllabam produxerit, quasi esset pro λήκει. possit quoque dedisse αὐτά τε λακεῖ μέγα κ. nam μέγα potest tam ad λακεῖ, quam ad καπυρίσασα trahi. Postremum hoc verbum displicet Valkenario l. c. p. LVI. qui malit καππυρὸς εὖσα, id est, ἐν πυρὶ ὖσα. quo non parum vis et venustas loci debilitatur. καπυρίζειν est καπυρὸν πνεῖν, ingens, sonorum spirare, multum aurae cum sibilo et crepitu efflare. Etymolog. M. in v. Δάφνη. — ἢ ἐν τῷ δαίεσθαι φωνῆσα. ἠχεῖ γὰρ καιομένη. μαρτυρεῖ Θεόκριτος. χ' ὡς αὐτὰ λακῇ (sic) μ. κ.

25. ἀφ᾽ ᾗ

25. ἀφθῇ Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἄφθη HSt. cum iunioribus. αὐτᾶς dat ſolus mediceus primus et Stopianus.

30. veteres ante Stephanum ſic diſtinctum exhibent hunc locum: ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὡς κεῖνος δινοῖτο. Sed Stephanus ſic: ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας ὡς κεῖνος δινοῖτο. negat enim, ſe videre, qua ratione verba ἐξ Ἀφροδίτας cum praecedentibus cohaereant. Quod perſpicuum eſt. Significant illa *propitia Venere, cum pace Veneris.* v. Id. 7. 12. Nil eſt, cur vetus diſtinguendi ratio improbetur. Meminit huius loci Euſtathius, ad Dionyſ. Perieg. vſ. 1131. ἐστὶ δὲ καὶ φαρμακίδων τρόχος ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, καταγοητευόμενος [f. καταγοητεύων] ἐν τῷ τρέφεσθαι. De rhombo nemo diligentius expoſuit Iacobo Nicolao Loënſe, libro 7. Epiphyll. c. 23. miror hominis diligentiam. Stopiano deeſt ὁ.

31. θύρῃσιν etiam Stop. ſed θύραισιν Farr. δινεῖτο et ἀμετέροισι θύρῃσιν Lipſ.

33. pro θυσῶ malim εὐσῶ, ab εὔω, *uro, amburo.*

34. verſatur hic varietas in libris. Alii, ut Ald. Flor. ZC. Brubach. Scholiaſt. et margo HSt. dant ἐ' ἀδάμαντα recte. alii, ut Farrean. et HSt. dant ῥᾳδάμαντα. quid voluerit Salamandr. dubium fit. dedit enim ῥᾳδάμαντα. Sed videtur hoc magis ad lectionem poſteriorem accedere. Verum illa prava eſt, et a me merito expulſa, et cum vetuſta permutata. Ipſe Stephanus in annotationibus poenitentiam inconſultae ſuae feſtinationis prodit, et firmas affert cauſas, cur illa a ſe admiſſa lectio repudianda ſit. fuiſſe ſe mutaturum, ſi res integra adhuc fuiſſet. Sed, quo tempore ſuum errorem deprehendiſſet, eo iam folium excuſum fuiſſe. Quem bona fide agentem et recta monentem debebant Heinſius et poſt ſecuti audire, praeſertim, cum Stephano ſuffragator accederet Iſ. Caſaubonus in Lect. Theocr. teſtis haud contemnendus. Sed illi videntur Henrici notas plane ignoraſſe, et Heinſii ſui auctoritati, nimis profecto quam levi, et penes me quidem plane nulli, ſecurius indormiviſſe. Rationibus, quas Stephanus pro vetuſta proba lectione a me revocata attulit non paucas et idoneas, quod addam, nil habeo.

ibid. εἴ τι πεῳ Ald. ZC. Brubach. HSt. recte. Sed Salam. et Farr. male dant πᾳ', quaſi eſſet pro πάῃσι. unde margo HSt. repetiit.

36. ſola

36. ſola Brubach. ἀχεῖ dat. Verbo ἠχεῖν non illa vulgaris ſolummodo ineſt vis, ut *ſonare*, *ſonitum edere*, ſignificet, ſed etiam haec paulo ab uſu communi alienior, quae hoc loco obtinet, ut ſignificet, ictu, perculſu, conquaſſatione, ad ſonandum vel tinniendum impellere.

41. ἀντὶ γυναικὸς] Vocab. γυνὴ ſignificat uxorem legitimam, rite marito a neceſſariis collocatam, ut materſamilias ſit, cuius contrarium eſt pellex. Sic Idyll. 27, 65. ἀλλὰ γυνὴ, μήτηρ — quod ſi tenemus, facile erit, locum Callimachi, qui in fragmentis Bentleianis numerum 170. tenet, emendare ſic: τὸς αὐτῷ σκοτίως ἐμπελάτειρα τέκεν, ἣ γυνὴ. *quos ei nothos concubina peperit, haud uxor legitima, materſamilias.* quo etiam lectio codicis Leidani ducit ἢ τ' ἔτεκεν γυνὴ. vulgo ibi loci particula negans abeſt, quae res illas turbas dedit, et tenebras obiecit interpretibus. κακὰν eſt *aſpernabilem, contemnendam.* ἀπάρθενον eſt idem atque παρθένον ἀπάρθενον, *virginem eo nomine indignam*, quod tamen affectat, quae cum uxor non ſit, non magis eſt virgo, ſed inter utrumque nomen ambigit, neutrius particeps.

45. Θησέα Ald. Salamandr. Farr. Θασέα ZC. Brubach. HSt.

46. λαθῆμεν (ſine ſibilo) ἐυπλοκάμῳ Ἀριάδνης Lipſ. f. λασθήμεναι εὐπλοκ.

48. v. Palmer. Exerc. p. 793. P. Victorii Var. Lect. 2. 6. et P. Bayle diſſertation ſur l'Hippomanes, ſubiunctam eius dictionario hiſtorico. unde intelligo, Salmaſium monſtroſam foviſſe ſuſpicionem, in h l. pro φυτὸν leg. eſſe χυτὸν. v. etiam Broeckhuſ. ad Tibullum 2. 4, 58.

51. ἴκελος ſolus Lipſ. quod recepi, recte. nam περήσαι non eſt infinitivus, ſed optativus. Si vulgaris lectio ἰκελὸν deberet obtinere, ſcribendum etiam eſſet περῶντα. *o utinam videam Delphin ſimilem furioſo, et in aedes meas irrumpentem.* Sed ſententia eſt: *o utinam Delphin videam illo loco, et o utinam veniat in aedes meas, ſimilis equae furioſae.* Facit etiam Scholiaſtes huius lectionis mentionem. Scius Lipſ. etiam et ZC. dant λιπαρῆς — παλαίστης. neque tamen omittendum, ſuper ς in codice Lipſ. υ fuiſſe ſuperſcriptum, ſed a manu iuniore.

54. κατὰ cohaeret cum τίλλεσα, non cum βάλλω. Tales verborum concerptiones et transpoſitiones, ubi praepoſitiones poſt verba ponuntur, ut omnibus poëtis uſitatae, ita in-

primis

primis Apollonio Rhodio percrebrae sunt. vid. ad Idyll. 3, 21.

55. ἀνιαρὲ Ald. sola, unde revocavi. caeteri ἀνιηρὲ. Lipsius dabat ἀνιηρὲ cum α super η scripto eadem manu, velut scholium.

58. sola Farr. σαῦρον. quod videtur mendum typographicum esse. Pro αὔριον dat mediceus tertius ἄγριον. male. κακὸν πετὸν Lipsius transpositis vocabulis.

60. φλιᾶς dant omnes. margo tamen HSt. dignam habuit vitiosam lectionem a me nusquam, nisi in Scholiaste, repertam, φιλίας commemorare. Habet illam quoque index var. Lect. Brubachianae subiunctus.

61. θυμῶ (sine iota subscripto, in gen. Dor.) ZC. HSt. reliqui θυμῷ cum iota subscripto in dativo, quod revocavi. nam ἐκ non cum θυμῶ, sed cum ἧς ἐκδέδεμαι cohaeret. ἧς ἐστι καὶ νῦν ἐκδέδεμαι θυμῷ, cui limini ego adhuc animo meo annexus et obstrictus sum.

62. ἐπιφθύζοισα Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπιφθύζυσα Lipsius. ἐπιφθύσδοισα HSt. ex ingenio suo, quod ex eius annotatione apparet, ubi ipse fatetur, se suae correctioni haud satis confidere. De verbo ἐπιφθύζειν ad Eustathium nos ablegat, cuius haec sunt verba ad Od. α. p. 1392. 42. τὸ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιφθύζειν ἀντὶ τῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. item p. 1482. 43.

64. ἀκρύσω sola Aldina. Nunc sola secum relicta pharmaceutria Cimaetha agit. ablegaverat enim ancillam Thestylin. Nunc incipit amoris sui lacrymabilis originem memoria repetere.

65. ἄρξωμαι; τίς μοι Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἄρξομ' ἐγὼ; τίς μοι Lipsius. ZC. Commel.

66 τῶν βύλοιο Ald. τῶ 'νβύλοιο ZC. Brubach. HSt. τῶ ὐβύλοιο Salam. τῶ ἠβύλοιο Farr.

67. ἄλσος ἐπ' ἀρτ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἄλσος ἐς Ἄρτ. Lipsius et tres medicei.

69. loci huius latinam interpretationem corrigit Palmerius Exerc. p. 794.

70. Consentiunt libri omnes in Θευχαρίλα. Sed peregrinum quid sonat nomen Theocharilai. nullum usquam nomen graecum reperiatur, ubi coniunctum sit vocabulum θεὸς cum vocabulo λαὸς. Θεοχαρίδης facile probetur. Ergone

θευχαρίδα legendum est? sed praestat sine dubio lectio codicis Toletani θευμερίδα. v. Schott. observ. 2, 46. aut Flor. θευμαρίδα.

71. λιτάνευσεν Lipsius.

72. θάσασθαι Lipsius. Ald. Flor. θιάσασθαι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et mediceus primus atque tertius. Ex hoc versu μεγάλοιτος affert et interpretatur Eustathius ad Il. τ. p. 1186. 48. ἀκολούθως παρὰ Θεοκρίτῳ κεῖται μεγάλοιτος ὁ πανυδυστυχὴς.

74. remansit, quod aegre fero, in editione nostra, e Commeliniana, quae sola sic habet, τὰν κλεαρίστας. caeterae omnes τᾶς κλ. Lipsius etiam dat κἀμφιτειλαμένη τ. ξ. τὰν κλ.

75. et 81. et sequentibus iisdem versibus dat mediceus tertius ὄκιν.

76. ᾧ Lipsius. Ald. Salam. Brubach. ᾗ ZC. Farr. Commelin. allegaverat annotator in libro Vimar. Id. 1, 105. pro illa lectione.

79. ἢ τὸ σελάνας Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. et tres medicei, item Lipsius, adscripserat quoque Leichius, ita habere M. R. quae figlae quid sibi velint, haud teneo. num *manuscriptum regium?* sed quodnam illud? Parisinum, an Dresdanum? an aliud quodpiam? Solus, quod sciam inter veteres, habet ZC. ἢ τὺ σελάνα. Flor. σὺ. convenit utraque lectio huic loco. Verior tamen mihi visa est illa vetusta, et poeticae orationi decentior. *pectus lunae* haud profecto poetam dedeceat. quare illam revocavi.

80. λιπόντων revocavi item ex Ald. Flor. Stop. unde Salam. et Farr. et HSt. in marginibus suis, item Brubach. in fine inter varietates lectionum repetierunt; ipsi autem secuti sunt, in texto exhibendo, ZC. qui λιπῆσιν dedit primus.

82. μοι Flor. locum hunc ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ductum esse ex Homero, e quo non pauci Theocritei adumbrati sint, admonuit P. Victorius Var. Lect. 35, 2.

83. κἠδέ τι πομπᾶς Ald. unde margo HSt. repetiit. κἠδ' ἔτι Salam. Farr. Brubach HSt. κἠτ' ἔτι π. ZC. κἠκ ἔτι π. Lipsius.

84. ἐφρασάμαν Lipsius. ὡς πάλιν] ὡς hic loci videtur esse, *ut*, h. e. *cum*, vel *posteaquam*. *ut domum redii, non respui, mentem sanam non recuperavi.* Quod si autem ὡς h. l. accipitur pro *quomodo*, tum ἐγνων significabit, *teneo, novi.* Pro ἐξαλάπαξε, quod est in m[illegible] libris omnibus, (nisi quod Lipsius dat

dat ἐξαλάπαξεν) affert Scholiastes lectionem ἐξάλλαξεν, quam tamen male interpretatur. ἀπῆλθον Stop.

86. sola Commelin. dat κείμαν. ut Stop. caeteri omnes κείμην.

88. θαψῶ Ald. et omnes veteres. θάψῳ solus HSt. potest pariter genitivus atque dativus hic locum habere. nam ὅμοιος utrumque casum adsciscit. Citat hunc versum Scholiastes Aristoph. Vesp. vs. 1404.

94. χῶτω omnes reteres. χῶτω sola Commel. τᾷ δούλᾳ dant Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. τᾷ δώλᾳ sola Commelin.

95. εἰδ' ἄγε] sic solet illa formula vulgo exarari. sed oportebat εἶ δ' ἄγε. nam εἶ est imperativus contractus ex ἐέ, a verbo ἐώ, unde productum in μι, ἔημι, εἶμι, *eo, vado. i, age.* illud δ tantum hiatus evitandi ergo, et consequendae suavitatis atque lenitatis cuiusdam in pronuntiando, inseritur, ut in *redigo*, pro *reago*. Lips. quoque dabat εἶ δ' ἄγε. sed iunior manus lineola transversa δ induxerat. Pro μᾶχος dat mediceus tertius μῆχος. Stop. νόσου.

100. κἀπεὶ Flor.

101. ὑφαγέο Ald. recte. accentu in penultima; quia est a verbo ὑφηγεῖσθαι, non ab ὑφάγεσθαι. Dant tamen omnes reliqui ὑφάγεο, ut ZC. Salam. Farreana, Brubach. HSt. cuius margo etiam ἀφάγεο dat. m[illegible] ille quidem. ὑπὸ in hac compositione idem est, atque πρὸ. *praei viam illi.* Pro τᾷδε dant mediceus secundus et quartus τῷδε. perinde est. τῷδε est idem atque ἐπὶ τοῦτον τὸν οἶκον vel χῶρον; et τᾷδε idem atque ἐπὶ ταύτην τὴν οἰκίαν vel χώραν.

102. ἐφάμην Ald. Flor. caeteri omnes ἐφάμαν. ἦλθε item sola Ald. caeteri ἦνθε. λιπαρόχρων omnes, praeter ZC. qui λιπαρόχρων dedit, et ex ea servavit Commel.

103. νιν omnes, praeter Commelin. quae μιν dedit, item Lips.

104. Constructio verborum haec est: ὑπεραμειβόμενον τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

107. κοχύεσκεν omnes mei. affert tamen Henricus Stephanus in annotatione ad h. l. e Florentina seu Iuntina κοχύδεσκεν, et Dorville p. 380. annotat. ad Charitonem, ubi locum hunc recitat, nulla facta mentione alius lectionis. meretur H. St. ad h. l. annotatio conferri, ubi lectionem illam (cum δ) ex Eustathio adstruit. Motus illis auctoritatibus le-

ctionem illam revocavi. Pro μεν dat mediceus secundus μὲν.

108. δυνάμην Ald. sola.

109. μητέρα Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. necesse ergo est, ut Heinsius ματέρα dederit.

115. ἐφθασσα mediceus quartus.

116. ἤ με Aldina sola, unde revocavi. nam id verum est. Sententia est: *Quod me citius vocasti ad domum tuam, quam ego illuc ivi, in ea re me tantum praevertisti, atque ego cursu Philinum nuper praeverti.* Vanus homo, quo tempore mulierculae adulatur et blanditur, eodem ipse se ei iactat atque commendat. ἦ με ZC. Salam. Farr. ἦ με Brubach. HSt. Lipsi.

119. ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς] *utpote qui te amare coeperim ea ipsa statim nocte, qua te primum vidi.*

121. 122. v. Is. Vossium ad Catullum p. 239. πάντοθεν et περὶ ζώτερχσιν duobus vocabulis Lipsi.

126. εὖδόν τ' εἴ κε Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. εὖδον δ' εἴ κε ZC. et tres medicei. ἐφίλησα Lipsi.

127. omnes mei dant ἄλλα vel ἄλλᾳ. Ex indicio Henrici Stephani intelligo, in Florentina esse ἀλλᾷ, qui tamen admonet, illam editionem in hac voce sic exaranda sibi non ubique constare. Idem etiam fuit in codice Toletano, quo Andreas Schottus est usus. v. eius observ. 2, 46.

128. v. Palmer. Exerc. p. 795. cuius tamen annotationem ad vs. 95. nullo modo probo.

130. solus Lipsi. πρῶτον.

131. τὴν idem.

136. vocem Μανίαις maiore prima litera curavi exarari. nam hic loci deae sunt. *Amor, a malis Maniis, seu Furiis, adiutus et comitatus, exagitat e penetralibus aedium, e gynaeceo, perculsam trepidatione virginem et recens nuptam.*

139. ἐφαψαμένη Lipsi. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐφαψαμένα sola Commelin.

140. Eustath. ad Iliad. ζ. p. 624. *pen.* τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ λεχθὲν ὡς ἐν λόγῳ σεμνῷ τὸ ἐπὶ χρωτὶ χρωὶς ἐπεπαίνετο, ἤγουν ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσετο.

141. ἐψιθυρίσδομεν Lipsi.

143. ἤλθομες Stop.

146. deest γε Lipsi. v. ad h. l. Palmer. Exerc. p. 796. et Valkenar. ad M. R. p. LI. parcam operae infructuosae ea com-

comminiſcendi et proferendi, quae ſemper incerta ſint futura, et nihilo vulgatis ad ſententiae bonitatem meliora, praeſertim in re levi. Vulgatam αὐλητρίδος ſatis tuetur Idyll. 6, 41. et 10, 16.

147. τε dant omnes. malim tamen τὰ. τὰ ποτ' ἠρανὸν, κέλευθα ſcilicet, *vias in coelum ducentes.* Sic alio loco poeta dicit, equos Aurorae currere ἐς Διὸς, *in aedes Iovis*, vel verſus eas.

148. ῥοδόπηχυν Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ῥοδόπαχυν ſola Commelin.

149. ἐρᾶται Lipſ.

151. poſt τόσον ponit Lipſ. punctum, HSt. comma. in reliquis vetuſtis procedunt verba h. l ſine ulla diſtinctione. Ego ſemicolon poſt αἰὲν poſui, ut ſit ſententia: *illud quidem*, vel *ſemper*, vel *certe mihi aſſeveravit.* Si citius ad me perveniſſet lectio medicei quarti, eaque pluribus confirmaretur auctoritatibus, ὄνεκ' ἔρωτος, nil dubitaſſem eam recipere.

152. ἀκράτῳ cum iota ſubſcripto ſola Commelin. ἀκράτω ſine iota, in genitivo Dorico, veteres omnes. quod revocavi. ἐπεχεῖτο hic accipio pro εὐωχεῖτο, *ſeſe invitabat*, vel *ingurgitabat*, amoris ſui quaſi vino meraco. ἐπισχεῖν *mammam aut poculum labris* eſt *admovere.* ἐπισχέσθαι *ſibi ipſe ſuis manibus ad labra admovere.* malim enim ab ἐπὶ et verbo producto ἐχέω, *teneo*, quod idem eſt atque ſimplex ἔχω repetere, quam ab ἐπὶ et χέω, *fundo.* Erit itaque ἐπεχεῖτο ἀκράτῳ ἔρωτος tantundem, atque ſi dixiſſet ἐπίσχετο αὐτὸς ἑαυτῷ πρὸς τὰ χείλη ποτήριον ἀκράτου ἔρωτος. fruebatur deliciis ſuis usque ad ſatietatem, tota nocte, a nemine interpellatus, et cum tandem ſummo mane ab illis ſuis amoribus diſcederet, quicunque illi tandem erant, ſeu mas, ſeu foemina, affirmabat, operam ſe daturum, ut aedes illae, in quibus libidini ſuae ſatisfeciſſet, totae corollis eſſent coopertae.

154. ſola Commelin. ἀλαθὴς.

155. ἦ ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ἦν Lipſ. et Ald. unde poenitet quod non effecerim δὴν γάρ μοι. *dudum enim mihi*, vel *per longum tempus.* Valken. l. c. coniecit ἦ γ' ἐμεῦ.

157. Conſentiunt omnes in ποκ' εἶδον. poenitet tamen cunctationis memet meae. In principio ſcil. curationis meae Theocriteae paulo eram, quam in operis proceſſu, ad emen-

dandum cunctantior atque verecundior. Sine dubio poëta dedit οὐδὲ ποτεῖδον, id est προσεῖδον, *ne oculis quidem eum vidi.*

158. ἦ ῥα h. l. accipio pro ἢ ἄρα. Pharmaceutria incipit secum dubitare, verane sit illa amicae suae relatio. *Num potius*, ait, *ille*, *non alio quodam tenetur amore*, *sed mei solummodo oblitus est?* Potest tamen locus etiam hoc modo accipi: Ausit nunc aliquis negare, illum alio quodam teneri amore, qui ei nostri oblivionem induxerit. Videntur tamen sequentia priori interpretationi magis suffragari.

161. φημὶ Lips.

165. σεληναία Stop.

AD IDYLLIVM TERTIVM.

5. In κορύψῃ consentiunt omnes, etiam Gellii vulgares libri, qui locum hunc 9, 9. recitat. Sed ibi dat liber Franekeranus κορύξῃ teste Valkenario Ep. ad M. R. p. XLII. qui eam lectionem amplectitur, ut magis Doricam. Accedit auctoritas Dorvillii, qui p. 457. Vanni criticae testatur, κορύξῃ in melioribus codicibus reperiri.

7. παρακύπτειν usurpant Graeci de prospectu, sive tu de semita in domum inserto capite inspicias, sive domo, per fores, aut per fenestram foras prospicias, exserto capite. Centies sic in Ceremoniali Constantini Porphyrogenetae usurpatur, ad quod loca plura, hanc usurpationem verbi confirmantia, contuli. Nostri hoc in loco prior obtinet significatio, τοῦ εἰσβλέπειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν εἰς τὰ ἔσω, de via publica in antrum inspiciendi.

9. ποησεῖς Stopian.

13. ἁμβομβεῦσα sola Ald. et in codice Ernestiano primum μ nescio quis calamo induxerat. caeteri omnes ἁ βομβεῦσα. mihi tamen verbum ἀναβομβεύειν poeta Siculo indignum visum non est.

14. pro ᾷ mediceus quartus dat ᾧ. Locum hunc Palmer. Exerc. p. 796. obscoeno modo explicat.

16. ἐθήλαζε Lips. Aldina, HSt. ἐθήλαξε Flor. ἐθύλαζε vitiose ZC. Salamandr. Farr. Brubach. Valkenaer Ep. ad M. R.

M. R. p. LXI. e Stobaei p. 401. 30. praefert ἐθήλαξε, quem ſecutus ſum. codex Leidanus Thomae Magiſtri (v. Μαγδὸς) ἐθήλασδε. ſolus porro ZC. dat ἔτρεφε, caeteri ἔτρεφε.

17. ὀστέον Lipſ. a veteri manu, ſed nova ὀστέων correxerat.

18. Admonet Stephanus in annot. ad h. l. eſſe, qui πόθορεῦσα exhibeant, propius illi quidem ad Doriſmum. Sed inconſtantiam, quae verſetur in libris manu exaratis in dialectis reddendis, reprimere conatum omnia ad unam normam reformandi. Quae ſapiens eſt admonitio, naſutis illis probe tenenda, qui neſciunt, ipſos veteres auctores conſtantiae in hac re, quacunque de cauſa, non ſtuduiſſe.

19. ὥς τυ φιλάσω] verba haec citat Apollonius Dyſcolus Syntax. p. 25.

21. καταυτίκα dant omnes. Sed debebam corrigere, niſi a principio verecundior fuiſſem, κατ' αὐτίκα duobus vocabulis, ut eſt in Flor. Illud κατα non ad αὐτίκα pertinet, ſed ad τῖλαι. κατατῖλαι. v. dicta ad Idyll. 2, 54. Caſaubonus ad Athenaeum p. 561. ex hoc loco probare vult, λεπτὰ idem eſſe atque εἰς λεπτὰ μέρη. poſſit tamen etiam κατὰ ſubaudiri, aut κατὰ e καταυτίκα huc trahi. vitioſe Lipſ. εἰς λεπτὰ. forſitan e ſcholio. Flor. ποησεῖς.

23. male mediceus primus ἀμπλέξας.

24. de interpunctione huius loci admonet aliquid Henricus Stephanus, quod non ſatis capio. Annotator Vimarienſis adſcripſerat [τὶ δ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις; vel οὐχ ὑπακύεις, ſine interrogationis nota.]

26 Ωιπερ Ald. cum adiuncto ad ω parvulo iota, quomodo ſolet Aldus iota ſubſcriptum ad latus maiorum literarum indicare. ſed vitioſe h. l. Annotator Vimarienſis adſcripſerat [hinc θυννοσκοπεῖν et piſcatio thynnaria l. venditor D. nom. praed.]

28. ἔγνων] ſcil. *te velle, ut de rupe me in mare dem praecipitem, idque ſi faciam, me rem tibi gratam in eo factu-rum.* Solus Stephanus dedit μεμναμένω. caeteri vetuſtiores omnes μεμναμένυ.

29. ποτιμαξάμενον πλατάγησεν Ald. unde revocavi. Commemorat hanc lectionem etiam margo HSt. et index variar. Lect. Brubachianae calci adiectus. Commemorat item margo Salam. et Farr. ſed vitioſe ſic προτιμαξάμενον πλ. ſed ZC. et ex eius auctoritate inſecuti omnes aut ποτεμάξατο (ut ZC. Brubach.

Brubach. HSt.) aut ποτιμάξατο (ut Salamandr. et Farreana) τὸ πλατάγημα. Sententia est: crepuit folium illud ad digitos allisum. Saepe media et passiva inter se significationes alternant. προσμαξάμενον idem est, atque προσμεμαγμένον aut προσμαχθὲν.

30. Scholiastes dat πάχεος. quod si admittas, erit iota subscriptum vocabulo ἅπαλῷ detrahendum, ut genitivus fiat. ἁμαλῶ ποτι πάχεος Flor. f. voluit ἁμαλῶ.

32. nihil hic libri variant, sed dubiae sunt significationes vocabulorum ποιολογεῦσα et παραιβάτις. *Herbas legens* foemina vulgari usurpatione ea est, quae herbas medicamentosas, aut incantandi ergo, aut ad morborum depulsionem, legit. neque video quicquam, cur haec usurpatio videri debeat ab hoc loco aliena. Secus tamen visum est Palmerio, qui satius duxit, ea de foemina accipere, quae lolium infelix e prima segete succrescens evellat, quod Latini *sarrire* dicant. Nos vernacula oratione *wieden* et *ausgäten* usurpamus. Auctor ei huius sententiae fuit Casaubonus. παραιβάτις interpretatur Eustathius foeminam mercenariam. Sunto isthaec per me quidem suo loco posita. Sed visum tamen mihi fuit παρὰ βάτις vel βάτοις duobus vocabulis esse exarandum. sive οι pro ancipiti accipiatur, sive βάτις in dativo Dorico pro βάτοις usurpatum, ut, τὰς παρθένος Idyll. 1, 50. pro παρθένους, et τὼς λύκος pro λύκους, Id. 4, 10. τὰς ἀμπέλος 5, 109. δασυκέρκος ἀλώπεκας 5, 112. τὼς κανθάρος 5, 114. et τὼς φακὸς Idyll. 10, 54. pro φακοὺς. quo admisso erit sententia; *quae apud rubos herbas medicamentosas legit.*

35. ἰσέον δὲ, ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται ἡ μισθώτρια ἐριθακὶς λεγομένη. Eustath. ad Iliad. σ. p. 1162. 23.

39. ποτίδη Ald. Salam. Farr. Brubach. ποτίδοι ZC. HSt. In scholiis desideratur κε. sed ibi saepe verba tantum ex memoria, quae fallax est, recitantur, ut illi quidem testimonio non admodum confidi queat. Pro ἐντὶ dat Lipsius. ἐστὶν.

41. μᾶλα hic sunt *oves*. nam sententia sic postulat, ubi exempla affert pastorum a deabus et puellis primariis adamatorum. ἐνὶ χερσὶν solus dat HSt. caeteri omnes vetustiores ἐν χερσὶν. et Lipsius item.

43. Ὀρθρους dat Scholiastes, vitiose. sic tamen etiam est in Salam. et Farr.

45. Ἀλφεσιβοίης Scholiastes. Locum hunc designavit Etymolog. M. v. Ἀλφεσίβοιαι.

46. ὄρεσι

46. ἔρεσι Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ἄρεσι sola Commelin.

48. μαζοῖο Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. μασδοῖο solus HSt.

49. versum hunc citat Scholiastes Apollonii Rhodii ad 4, 57.

50. Ἰάσωνα Lipsius.

53. καὶ] f. κἀἰ, id est, καὶ αἰ vel εἰ, *et, si lupi me devorent, esto hoc tibi tam dulce, atque mel est in gutture.*

54. versum hunc citat Etymolog. M. v. βρόχθος.

AD IDYLLIVM QVARTVM.

Inscriptio huius Idyllii est in mediceo quarto βυκολιαζαὶ ἢ νομεῖς.

2. editiones omnes dant αὐτὰς. pro quo ex ingenio rescripsi αὐτὸς. Scholiastes dat βόσκειν. sed haec auctoritas, hoc quidem loco, nulla est.

5. ὦυτὸς omnes veteres, etiam Commel. et Lipsius. sed αὐτὸς, quod unde in iuniores editiones venerit, nescio, est in mediceo tertio et quarto. Theocritus interdum articulo abutitur ita, ut redundare videatur, ut Idyll. 8, 86. τὰ δίδακτρα, pro simplici δίδακτρα. Idyllio 11, 34. recurrit ὦυτὸς pro simplici αὐτὸς, ubi nil mutarunt. vid. Aemil. Porti Lexicon Doric.

6. Ἀλφειὸν Scholiastes; e quo si lectionis varietatem affero, ad editionem scholiorum primam provoco. nam in iunioribus, pessimo consilio, lectiones scholiorum accommodatae sunt ad lectiones texti, quod vocant. Hoc meminisse lectores, in locis similibus huic, velim. ὀπώπη revocavi ex Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. probatum etiam Casaubono. ὀπώπει ZC. in texto et in scholiis, item HSt.

7. κάρτος Ald. ZC. in scholiis, Salam. Farr. Brubach. HSt. κάλλος ZC. in texto, et margo H. t. ἐρίσδειν ZC. in scholiis. ἐρίζειν τινὶ κάρτος est, *cum aliquo de robore contendere, uter sit robustior.* Sic aliquoties Callimachus, ut H. in Dianam

nam vſ. 262. μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν. *nemini auctor ſim, ut cum Diana de facultate vel dexteritate feras figendi contendat.*

10. εἴκατι mediceus quartus, Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. εἴκοτι Lipſ. et ZC. in ſcholiis. τυτόθε Ald. ZC. in texto, Salam. Farr. Brubach. HSt. τυτόθι ZC. bis in ſcholiis, et illinc margo HSt. nec non mediceus ſecundus et quartus. Sed vera eſt illa prior lectio τυτόθε, *hinc*, ex hoc loco, vel ex hoc grege. nam μῆλα cum ovillo genere caprillum quoque complectitur.

11. τι (pro τοι) Scholiaſtes. λύκως (per ω) Ald. et Brubach. ſolae.

13. βυκόλον Lipſ.

17. f. ἄλλ' ὅκα duobus vocabulis eſt leg. id eſt, ἀλλὰ ἐστὶν ὅτε, *ſed interdum.*

19. βαθύσχινον mediceus tertius.

20. μὲν Ald. et illinc margo HSt. μὰν ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. Forſitan reſpexit ad h. l. Euſtath. ad Iliad. κ. p. 796. 2.

21. v. Caſaubon. ad Athen. p. 330.

22. δᾶμος] ZC. in ſcholiis ταῦρος. inepte.

23. ἐς τὸ Μάλιμνον reſtitui e Lipſ. Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et HSt. margo HSt. dat ἐς τὸ Λάτυμνον. ſolus Heinſius ἐς τομάλιμνον, commotus ille, vel deceptus potius, ab abſurda Scholiaſtae etymologia, quae cum ratione linguae graecae pugnat. Miror, Caſaubonum quoque paſſum eſſe, in eundem errorem ſe pertrahi. Dubium nullum eſt, quin Μάλιμνον nomen obſcuri cuiusdam loci ſit, tametſi praeter eum nemo alius eum commemoret. Tuetur tamen vulgatam If. Voſſius ad Catullum p. 247. et Euſtathius ad Odyſſ. κ. p. 1649. 57.

25. ἐπάξα revocavi ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. et Lipſ. ἔπαξα HSt. ἐπάξω Commel. videtur ἐπάξα Doricum eſſe, pro vulgari ἐπάξω. nam Dores ω in α mutare ſolebant, ut νυμφᾶν, μοισᾶν, et ſimilia, quae nota ſunt cuivis. Probavit etiam noſtram lectionem Caſaubonus, et vulgarem, ἐπάξω, diſertis verbis damnavit. Quid? quod Idyll. 5, 6. pro ἐκτάσω legi vult ἐκτάσα, quod libris minus annuentibus equidem non auſim. Codex Schotti Toletanus ἔπαξας. v. Eius Obſerv. 2, 46.

26. τάλας Stop.

27. ἱερά-

27. ἠράσαο ſola ZC.

28. verſus huius initium recitat Suidas v. εὐρώς et Etymolog. M. in eodem vocabulo.

31. ad h. l. v. Palmer. Exerc. p. 797. αἰνεῖν uſurpatur poetis de cantu, quo quis alterius laudes celebrat. Sic Callimachus H. in Delum vſ. 6. ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτα, *prima omnium Delus Apollinem pro deo celebravit carminibus.* Eſt itaque huius loci haec ſententia: Ego didici carmina et canendi modos ab artificibus cantus memoria noſtra peritiſſimis et clariſſimis inventa. Et ſic celebrare meis carminibus ſoleo Zacynthum et Lacinium. Ex hoc genere hymnorum, quod verſatur in praedicandis laudibus loci aut regionis alicuius, exemplum ſupereſt hymnus ille ipſe, quem modo laudabam, Callimachi in Delum. Niſi forte ζάκυνθος ſit genitivus a nominativo ζάκυς, et ille Zakys ſit conditor Crotonae. Quod diſceptandum relinquo antiquitatum rimatoribus.

35. ὄρεος Lipſ. adſcripſerat hic annotator Vimar. [v. Aelian. var. hiſt. l. 12. περὶ τιτύρου ἰσχύος.]

38. Cum Corydon Amaryllidem obiter nominaſſet, arripit ex eo Battus, qui poëta ipſe, Theocritus, eſt, occaſionem, leſſum ei defunctae canendi.

39. Comparat hunc locum Erneſtius V. C. cum loco Callimachi H. in Apoll. vſ. 94. ut hic ὅσον ſic eſt iteratum, ut poſterius aequipolleat voci τοσσάτον, ſic apud Callimachum τόσος eſt iterandum ſic, ut prius ſignificet ὅσος. Collegere ad illum Callimachi locum viri docti alia ſimilia exempla. Sententia eſt haec, tametſi paulo brevius et obſcurius a poeta enunciata: quam mihi carae ſunt capellae meae, tam tu mihi cara eras, Amarylli, donec ſuperſtes eras; ſed nunc exſtincta es.

40. με λελόγχει Lipſ. quaſi praeſens eſſet a verbo λελόγχω.

41. recitat hunc locum Stobaeus c. 109. v. Broekhuſ. ad Tibull. 2. 7. 2.

45. λέπαργος apud Nicandrum *Ther.* 349. eſt *aſinus.* ubi v. Schol.

46. ex hoc verſu voc. σίττα citat Euſtathius ad Odyſſ. ω. p. 1963. 43.

47. σίτ' ἀ κιναίθα medicei duo.

49. ἦ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἦν Commelin. et Lipſ. item Zach. Calliergus in ſcholiis; hoc e conſueto

ſueto loquendi more, illud videri queat Doricum, pro ἔε a verbo ἐω, *ſum, es, eſt.* ῥοικὸν λαγωβόλον ex hoc verſu citat et interpretatur Euſtathius ad Iliad. ψ. p. 1332. 46. item p. 1815. 14.

52. adſcripſerat annotator Vimar. [ἴσως τἀτρακτ.] Timebat ſcilicet ille, Falkenburgius, ni fallor, metro, ne vitiaretur.

53. ταύτην et χασμώμενος Lipſ. poſterius etiam Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. χασμεύμενος ZC. Farrean. ἦρα τε Lipſ.

54. τε Lipſ. Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. γε HSt. bene habet vetuſta lectio a me revocata. Idem eſt, ac ſi dixiſſet καὶ ἔχω αὐτὴν, καὶ ἥδε, ἐςὶν αὐτὴ. *et teneo illam ſpinam, et haec ipſa eſt, quam vides.*

56. ὄχχ' ἕρπεις Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farrean. ὄκχ' ἕρπεις Stop. Brub. HSt. ἀνήλιπος Ald. Flor. ἀνάλιπος ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. Valkenaer Ep. ad M. R. p. XLII. praefert ἀναίλιπος ex Heſychio.

58. εἶπ' ἄγε μ' ὦ Κορύδων ex optimis, quos perhibet, codicibus affert Dorville ad Chariton. p. 414. ſed illam lectionem meorum librorum nullus habet. Verbum μύλλειν ex hoc verſu affert et interpretatur Euſtathius ad Odyſſ. υ. p. 1885. 22.

60. πράν] f. πρώαν. (v. 5, 4.) (et ſic invenio in Flor.) et ἐπῆνθον ob ſequens καὶ.

61. τᾷν μάνδρᾳ tres medicei. male. τὰν μάνδραν Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. τᾷ μάνδρᾳ Flor. τὰν μάκτραν ZC. et ex eo margo HSt. et Schotti codex Toletanus, quod poſſit quodammodo ſic colorari, ut accipiatur pro piſtrino. addit idem margo HSt. e ſcholiis adhuc aliam lectionem βάκτραν, quae plane nihili eſt. μάνδραν etiam eſt in Lipſ. ἄμος cum ſpiritu leni dat Lipſ. ἐνάργη revocavi ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. HSt. ſolus ZC. dat ἐνάργει, unde in iuniores editiones emanavit.

ult. pro ἐρίσδει, quod in omnibus meis libris eſt, malim ἐρείδει. ἐγγὺς, (vel, quod idem eſt, ἐγγύθεν) ἐρείδειν, ad verbum *prope aliquid conniti*, eſt, prope ad id accedere. Verba haec duo ἐρείδειν et ἐρίσδειν a librariis interdum inter ſe permutari, patet ex Henr. Stephani annotatione ad Idyll. 5, 24. Etymol. M. v. Κόρσοιφος hos duos ultimos verſus recitat.

AD IDYLLIVM QVINTVM.

7. ἀρκεῖ τὸ ſola ZC. vitioſe.

9. ἀγκλέψας mediceus tertius et quartus.

10. ἐνεύδειν Lipſ. Aldina, HSt. ἐνεύδεν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. τοι omnes ut encliticum ſine accentu exhibent, ego circumflexum ſuperimpoſui, quia pro τῷ, *cui*, vel pro οἷ, *ubi*, accipio.

11. ἔθυσεν Lipſ.

13. μετὰ uno vocabulo Ald. Salamandr. Farrean. με τὰ duobus vocabulis ZC. Brub. HSt.

14. Lipſ. ſuper μ' ſcripſerat μα, ſignificandi ergo illud μ' non με, ſed μα notare, quod non contemnendum. Locum hunc deſignat Etymol. M. in v. ἄκτιος.

17. ὐὸ' αὐτὰς Flor. Pro λαῶν malim Λάκων. *o Lacon.* α modo producitur, modo corripitur in hac voce. f. quoque ὐπαύτας τὰς λίμν.

18. ἐμὶν ſola Commelin. caeterae omnes ἐμοὶ. Lipſienſis illud in texto, hoc pro ſcholio inter lineas habet.

21. *eſt quidem nil magnum, neque admirabile, cantu te vincere, at age tamen, ſi tu quidem vis hoedo oppoſito certare, experiar tecum, donec tu deficias et ſuccumbas fiſſus.*

22. διαοίσομαι (per οι) ſola Aldina. caeterae omnes διαείσομαι. (per ει) Lectionem ἀπείπῃς tuetur Caſaubonus. In Euſtath. ad Iliad. α. p. 161. *ult.* eſt ἀπεῖπεν (id eſt Dorice ἀπειπεῖν). nam ipſe interpretatur ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς.

23. ἀθηναίαν ſolus Lipſ.

24. Henr. Stephanus annotavit, eſſe, qui ἔρισδε exhibeant, codices. Annotator Vimar. certe adſcripſerat ἴσως ἔρισδέ. ſed ἔρειδε verum eſſe. Recte ille vero. mei tamen omnes ἔρειδε dant. ἐρείδειν eſt verbum de ſponſione vel certatione, quae fit oppoſito pignore, proprium. v. Caſaubon. ad h. l.

25 ſolus Lipſ. κίναδε τάδ' ἔσσεται. caeteri omnes κίναδ' εὖ τάδε γ' ἔσσεται. et ſic ferebatur olim in libris apparet, εὖ importunum eſſe. ſive ergo κίναδε τάδε γ', ſive κινάδα τάδε γ' leg. eſſe exiſtimo, ut ſit nominativus aut κίναδος, κινάδω, aut κινάδας, κινάδω. ſaepe in codd. manu exaratis α et ευ inter ſe

permutantur, propter similitudinem ductuum, quibus exarantur. v. Idyll. 7, 116. βέλετ' ἀμέλγειν libri omnes usque ad Commelin. dant, quae, ex admonitione Canteri Nov. Lect. 2, 11. δήλετ' ἀμέλγειν, quod nunc locum obtinet. v. Casaub. ad h. l. et Scholiast. Nicandri ad Theriac. 92. ubi verba δήλεται τὸ βλάπτεται ἢ delenda sunt. Codex Schotti Toletanus δήλετ' ἀμέλγεν. v. Eius observ. 2, 46. Lipsius δήλετ' cum superscripto scholio βέλεται. Annotatator etiam Vimarienſis adscripserat haec: [Venet. et aliae edd. habent βέλετ'. sed Flor. et Schol. δήλετ'. In Manuscr. etiam legitur δήλετ', et supra δήλετ' scriptum est βέλεται. Verbum δήλεσθαι est βέλεσθαι καὶ θέλειν. Hesych. Schol. Nicandri.]

26. ποκιχθέντα citat ex hoc versu Eustath. ad Iliad. ω. p. 1348. *antepen.* πεχθέντα ἤγουν καρέντα, καὶ, εἰπεῖν κατὰ Θεόκριτον, ποκιχθέντα.

28. πεποίθει rescripsi ex ingenio meo. in omnibus libris est πεποίθεις. quod ni pravum est, adscisendum est e scholiis νικασεῖ in indicativo, quod minus probo.

29. in omnibus libris est τὸ ἴσ' ὁ τράγος. unde effeci τοὶ δ' ὁ τράγος. *quereris. hoedum impar esse certaminis praemium. ergo caper hic esto tibi oppositus.*

32. pro τᾷδε prima versus voce, quod est in omnibus libris, praeter Lipsi. qui τῇδ' dat, rescripsi τάνδε, ob sequens τἄλσεα ταῦτα. eodem ducit etiam τεῖνδε, quod Scholiastes e libris quibusdam affert, quasi Doricum hoc esset pro ταύτῃ vel ἐνθάδε. Postquam folium dudum iam esset typis excusum, venit ad me Leida collatio codicum mediceorum, e qua vidi, mediceum quartum, qui in optimis est, τάνδ' item exhibere. Lectionem tamen τεῖνδ' Casaubonus in libro Genevense reperisse ait. Florent. dat τεῖδ'.

33. non inter se opponuntur τηνεὶ, *ibi*, et ὧδε vel ἅδε, *hic*, sed omnia ista, hoc quidem loco, unum locum eundemque significant. quare maneto per me licet vulgata, quae in omnibus meis libris est. Non dissimulabo tamen, articulum ἁ, qui est vocabulo τιβὰς praepositus, mihi movere suspicionem, etiam reliquis substantivis a poeta esse articulum praefixum. Vt brevis sim, eum sic reliquisse suspicor: ψυχρὸν ὕδωρ τηνεί [id est Dorice pro ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ, vel τήνω e scholiis, id est, ἐκείνῳ τῷ τόπῳ] καταλείβεται, ἁ δὲ πεφύκει ποία καὶ τιβὰς, αἱ δὲ καὶ ἀκρίδες ἅδὺ λαλεῦντι. Caeterum, ut hoc obiter moneam, poëtae interdum non eo, quo coeperunt, tenore pergunt,

sed

ſed mutant dictionem; ut hic alternant inter ſe τηνεὶ et ὧδε et ἅδε. Sic Callimachus H. in Delum vſ. 194. ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος — debebat iam rurſus ſequi ἔνθα, ſed omittit hoc poëta, et uſurpat ὅπη. Item H. in Cererem vſ. 137. permutat inter ſe verba φέρβε, φέρε et οἶσε. Pro τηνεὶ dat mediceus primus τυτὶ, quartus τυτεὶ. Pro ςιβὰς dant Flor. et Scholiaſtes ςοιβὰς.

36. pro ὃν, quod omnes dant, ſolus Lipſ. habet ὃ. quo admiſſo erit ſententia: *non ego te erudii?* ſed adhaereſco vulgatae. Annotator Vimarienſi adſcripſerat locum Iliad. ῑ. ὀὺ' ἂν ἔμοι γε τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι.

38. λυκαδεῖς, quod Caſaubonus e ſcholiis et libris quibusdam, cum impreſſis tum manu exaratis, affert, idemque damnat, ut repugnans analogiae graecae linguae, reperi in nullo meorum.

40. Leichius e P. annotavit μεμνάμην. Credidi olim, illa ſigla Primam aut Principem editionem deſignari. evertit hanc ſuſpicionem hic locus. nam in Aldina eſt, ut in aliis omnibus, μέμναμ', ὦ φθ. unde effeci μέμνα μ' ὦ φθ. ut μέμνα ſit ſecundi ſingularis imperativi activi a verbo μεμνᾷν, *in memoriam revocare alteri*, *alterum alicuius rei admonere*, vel *memorem reddere*. μ' erit tum με, non terminatio μαι. Praeterea etiam verſum 39. ex ſententia mea ſic conſtitui: μάθον (pro ἔμαθον) et ἄκυσα (pro ἤκυσα) et calci verſus ſignum interrogationis adſcripſi. olim ſic in omnibus libris legebatur: μαθὼν — ἀκύσας μέμναμ'.

41. loco primi τυ dat Lipſ. σε.

44. ὕςατα recepi e Lipſ. et ſcholiis. caeteri omnes ὕςερα. neque hoc male. at illud tamen praeſtat. *poſtremum cecineris*, ut nunquam poſtea ſis rurſus ad certamen cantus animum adiecturus.

45. τύτω dant omnes, praeter ſcholia, in quibus eſt τυτεὶ, (v. ad vſ. 32.) quod Caſaubonus commendat.

47. δένδρων ex ingenio meo dedi. olim dabant omnes libri δένδρῳ aut δένδρω.

48. Lipſ. ὄρνιθες.

50. τῇδε Lipſ.

54. ἐλαίυ Stop.

55. κα Lipſ. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. κε HSt. unde in iuniores pervenit. τὸ (pro τὺ) Stop.

56. χιμαι-

56. χιμαιρᾶν revocavi e Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et ipſa Commel. ut neſciam, qui et unde χιμαιρῶν in recentiores pervenerit.

57. πολλάκις enotaverat Leichius e m. P. quae ſigla quid ſibi velit, haud teneo. Idem eſt in Aldina, et in margine Salam. Farr. et HSt. item in Florentina, et Stop. et Lipſ. τετράκις eſt in ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. v. Callimach. ep. 56, 2.

60. videtur poëta hic conſtantia uſus eſſe, et utroque loco aut αὐτόθι aut αὐτόθε exaraſſe. nam ſententia fert utrumque.

62. eſtne idem, qui Idyll. 7, 4. Λυκωπεὺς appellatur?

64. citat h. l. ad voc. βωτρεῦν Euſtathius ad Odyſſ. μ. p. 1717. 16.

65. ἐσὶ ſolus Lipſ.

67. ἐξισόδομεν Scholiaſtes et Lipſ.

68. βυκολ. Lipſ.

70. loco ſecundi νὴ dat mediceus quartus φίλε. quod praeferam.

71. ἰθύνῃς cum iota ſubſcripto dat Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. ἰθύνῃς ſine iota ſubſcripto ZC. Farr. quamquam hoc quidem debile argumentum eſt. nam ſexcenties illud iota aut redundat, aut male abeſt in illis vetuſtis libris. Veni tamen ex eo in ſuſpicionem, ſitne forſitan ἰθύνῃς non ſecunda perſona coniunctivi, ſed ἰθύνῃς genitivus, ab ἰθύνη, *ius aequum*. quam rem in dubio relinquam. χαρίξῃ dat Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. unde ergo χαρίξῃ? quod eſt in ſunioribus.

72. non ſatis conſtare videtur hic locus cum verſu primo huius Idyllii ubi herus Laconis Sybarita dicebatur, (nam ſi ſervus eſt Sybarita, ut ibi dicitur eſſe, neceſſe eſt, ut Sybari venerit, et ut proinde herus eius etiam ibi habitaverit) hic autem herus Laconis dicitur nomine proprio Sybartas, et ex loco ſeu natali, ſeu habitationis, Thurius. Satis habeo nodum hunc demonſtrare, quem expedire non poſſum. vid. Valkenarius p. XXX. epiſtolae ad Matth. Roeverum. Lipſ. θωρίω.

76. Aldina, Salamandr. et Farreana poſt ὅτος carent diſtinctione. ZC. Brubach. HSt. addunt comma. Perinde eſt, ſive ὅτος ad βέντιστε, ſive ad ἐγὼ referatur.

77. pro

77. pro δ' ἄγαν dat mediceus quartus γε μὰν. quod non ſpernam.

79. de dictione ζῶντά τινα ἀφιέναι v. Caſaub. on. ad Theophraſti Charact. in fine cap. 4. Annotator Vimarienſi adſcripſerat locum Plauti in Milite. *Iam ſat eſt, amabo, ſinite abeam, ſi poſſum, viva a vobis.* Eundem locum etiam Gu. Canterus Nov. Lect. 4, 15. attulit ad Theocriti locum illuminandum.

80. μοῖσαι Lipſ. et vſ. 81. τοτ'.

85. ποθορῶσα τάλας adſcripſit Leichius e P. quorum poſterius eſt in Brubach. ἀμέλγεις eſt in Ald. Salamandr. Farn. Brubach. HSt. ἀμέλγες in ZC.

86. εἴκοτι Lipſ. Sententia eſt: Hem, ſtulte, quam tu vanus et ineptus es, in re tantilla qui te iactes. vide, quam ego tibi antecellam. Ego tibi, h. e. vide me, viginti fere corbes impleo caſeo.

87. meminit huius loci Euſtathius ad Iliad. η. p. 727. 12.

88. Clearista ſine dubio nomen eſt foeminae. Fallitur Scholiaſtes, qui Κλεαρίστα pro genitivo habet, et a Κλέαριστας nominativo repetit, quod nomen imponit patri puellae. Sed deberet ſaltim Κλεαρίστᾶς, et in genitivo Κλεαρίστᾶ eſſe, a Κλεαρίσταῖος. Sed utraque forma Graecis eſt ignota. Annotator Vimar. adſcripſerat [Agell. 9, 9.] v. quoque Nonnii Syllog. Miſcell. c. 5. T. 1. Lamp. Grut. p. 1306.

89. Caſaubonus e ſcholiis commemorat lectionem παρτελῶσα, quam improbat, et ex Euſtathio παπτυλιάσθει.

90. Caſaubonus putat, Scholiaſten legiſſe ὁ Κρατίδα, *filius Cratidae.* ſed v. vſ. 99.

91. σείετ' Ald. Salam. Brubach. HSt. σεύετ' Flor. ZC. Farr. Stop. neque hoc male.

92. ad hunc verſum adſcripſerat Leichius. [Procopius Sophiſt. in Epiſt. p. 441.] Annotator Vimar. [Ἀνεμῶναι eſt apud Procopium Sophiſtam in Epiſt.] quam lectionem vulgatae praefero.

94. omnes habent λεπτὸν, praeter Toletanum Schotti, et ZC. qui dedere λεπρὸν, quod recepi, ut exquiſitius. *pelliculam ſcabioſam, maculoſam.* αἱ μὲν] glandes quernae, quibus comparat puellam. αἱ δὲ] poma ſilveſtria, quorum colori comparat colorem pueri ſui, Cratidae. Perverſe accepit h. l. Scholiaſtes.

97. ἀρκεύθῳ Ald. Salamandr. ἀρκεύθω ZC. Farr. Brub. HSt.

98. πέξω reliqui omnes, praeter ZC. qui πέξῳ, geminae lectionis indicandae ergo, dedit. v. ad Idyll. 1, 6.

99. αὐτὸς] *ultro, ſponte mea.*

100. καὶ μηκάδες P. Ald. reliqui τὰ μ. rectius.

102. κάναρος ſolus Lipſ. Aut haec non conveniunt Comatae, ſed Laconi, aut Conarus, et Cymaetha et Phalarus non ſunt nomina caprorum et caprae, ſed arietum et ovis. Sed oves morſu carpere quercus ſolere, mihi non conſtat. Κίναιθα dat Scholiaſtes.

103. ἀντλὰς Lipſ. quod non intelligo. Sed neque vulgata ſatis placet. Sententia videtur poſtulare nomen arboris alicuius aut arbuſti.

ibid. pro ἐς dat mediceus tertius bis ἐντὶ.

105. Πραξιτέλευς dant omnes veteres, quod revocavi. ſola Commelin. Πραξιτέλης.

107. διώκειν M. P. Aldina, διῶκεν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

108. pro αἰ, quod eſt in omnibus, malim αἰ, *ſi, cum.*

109. de quatuor variantibus lectionibus, quas Scholiaſtes affert, nullam reperi meis in libris, praeter primam. ſed quintam etiam habeo, quam non dubito ſolam veram eſſe. Suſpicor ſcilicet legendum eſſe, ἐντὶ γὰρ ἁμαὶ. et vix me continui, quin illi vulgari lectioni, quae nihili eſt, ſufficerem hanc, quam res ipſa et affectus paſtoralis ſimplicitas atque ingenuitas poſtulat. Paulo plura hoc de loco dicam libro ſecundo harum Animadverſionum Theocritearum. ἁμαὶ eſt pro ἐμαὶ aut αἱ ἐμαὶ. Sic etiam apud Callimachum H. in Cererem vſ. 105. ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.

110. 111. ἐρεθίζω et ἐρεθίζετε Lipſ. Pro θὴν dat Toletanus Schotti δὴν.

113. ſola Ald. ἀεὶ.

114. καυθάρως Scholiaſtes.

115. Haud ſcio, poſſitne ex Euſtathio ad Odyſſ. ξ. colligi, illum ὄρητε h. l. legiſſe. Locus eſt p. 1763. 25.

116. ἢ deeſt Lipſ. Pro σεσαρῶς dat Schol. σιγηρῶς.

117. ποτεκιγκλίζευ uno verbo recte dant Ald. et Brubach. quod revocavi. ποτε κιγκλίζευ diviſis vocabulis ZC. Salamandr. Farr. HSt. ſola Commel. dat ποκα κιγκλίζευ. Idem eſt atque vulgare πρὸς κιγκλίζῃ.

118. ὄγκα μὲν Ald. ὄκα μὲν ZC. ὄγκα μὲν Salam. Farreana, Brubach. HSt. omnes hi ποκα omittunt. ὄκα μάν ποκα τῇδε Commelin. Delevi ποκα et revocavi veterem lectionem. Poterat quoque μέμναμαι, ὄκα μὰν (vel μὴν) τῇδε exarari. Schol. τεῖνδε.

119. Etymolog. M. finem huius versus recitat sic: καλῶς μέλλα τοῦτό γ' ἴσαμεν, v. ἴσθι. sed apparet ex ipso loco, illius auctorem non aliter, atque in vulgatis libris est, legisse.

121. γραίας non videtur h. l. accusativus pluralis, sed genitivus singularis esse, ut haec sit sententia: O Morson, increscit, exacerbatur, ad irascendum consurgit, nonnemo. (Laconem designat.) nonne tu, mi Morson, id incipis sentire? quapropter auctor tibi sim, ut cito hinc abeas ad anus alicuius sepulcrum, indeque scillas evellas, quibus hic homo ab insania, qua afflatus est, liberetur, et ad mentis sanitatem revocetur. παραισθάνεσθαι est, obiter et velut aliud agendo sentire, non penitus quidem percipere, sensu tamen aliquo rei cuiusdam, tametsi obscuro, tangi. v. Palmer. Exerc. p. 800. qui Danielem Heinsium, pro more suo, carpit, meritum illum quidem, hominem persaepe nugas suas Theocrito ingerentem, et a quo poëta noster ornamenti parum abstulit. Quid sibi velit, cyclaminum effodere, neque novi, neque reperio, qui docuerit. Forte cyclaminus item, ut scilla, detrahendis e capite noxiis humoribus et cerebrum perturbantibus, serviebat. Schol. τίλλειν.

122. μὰν solus Lipsi. caeteri μὲν. idem κνίσσω.

123. ἐλθὼν Lipsi. et Schol. νιν Ald. Flor. Salam. Farreana, Brubach. Stop. νυν ZC. HSt. Dubium est, ἐς τὸν Ἄλεντα quo pertineat, num ad ἐλθὼν, *progressus ad Alentem*, an ad θρύσσε. Quod si posterius obtinet, tum illa verba significabunt *apud Alentem. effode illam herbam apud Alentem crescentem.*

125. τὰ δέτοἱσία Ald. vehementer dubito, ut vulgaris lectio τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι vera sit. quid enim sibi vult ea dictio, *alga tibi fructum ferat!* Quid si ferret? quid inde magni emolumenti? Estne alga imago vel symbolum, e quo intelligatur res omnis infructuosa; et fructus e plantula tam sterili enascens estne nota tam prodigiosae felicitatis temporum, ut ipsae res natura sua steriles et emortuae tamen fructus uberrimos pariant? Aut haec sit sententia dictionis pro-

verbialis, neceſſe eſt, aut verba corrupta ſint. Numquid ergo legendum τὰ δ' ἐτώσια vel τὰ δὲ τηύσια, ferant fructum vel ipſa adeo ſterilia, quae antea ſpem meſſoris vel ſatoris ludebant.

126. ἁ συβαρῖτις] ſubaudi κρήνη. v. vſ. 146. τὸ πότορθρον uno vocabulo exaravi, quamquam in omnibus libris πότ' ab ὄρθρον avulſum vidi. In Aldina tamen ſic eſt exaratum: τὸ ποτ'ὄρθρον, tanquam ſi unum eſſet vocabulum, in quo praeter accentum nihil eſſet vitioſum. nam in codicibus graecis manu exaratis creberrime conſpiciuntur ſpiritus mediis in vocabulis compoſitis illi vocali impoſiti, quem voces ſimplices erant habiturae. Recte ad hunc modum exaretur πότορθρον et προσῴκειν. et ſic multis in locis ſcriptionem membranarum Lipſienſium Ceremonialis Byzantini repraeſentavi, eoque de more exarandi plura dixi in Commentariis ad illud Ceremoniale.

127. τὰν κάλπιδα dant omnes mei libri. ſed ea vitioſa lectio eſt, ut cuique patet. quare lectionem a Scholiaſta traditam, quam Scaliger ſibi tanquam ſuum inventum arrogavit, recepi, τᾷ κάλπιδι. quod etiam Schottus Obſerv. 2, 46. ſe reperiſſe in Toletano teſtatur. βάπτειν eſt proprie detrudere, demergere. recte ergo utrumque dici poteſt, tam τὴν κάλπιδα κηρίοις βάπτειν, *ſitulam in favos mellis detrudere*, quam τῇ κάλπιδι κηρία βάπτειν, *favos mellis ingeſta ſitula detrudere, deorſum premere.* Sic Apollon. Rhod. 4, 157. de Medea draconem, cuſtodem velleris aurei, ſopiente ramo medicato:

ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ
βάπτεσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκηράτα φαρμάκ' ἀοιδαῖς
ῥαῦε κατ' ὀφθαλμῶν

illa ramo iuniperi recens amputato, eum (draconem, ſeu caput eius) *deprimens, conſperſit, velut rore quodam, medicamentis e cyceone, quibus per carmina vis integra, illibata, indomita, eſſet addita.*

128. libri conſtanter κύτιλον. Sed revocavi e Scholiaſta lectionem κύτισον, quam veram exiſtimo.

131. ῥοδοκισσὸς dat Ald. unde effeci mutato tantum accentu ῥοδόκισσος. Sententia eſt: pari quoque modo rhodocciſſus illis ſuppetit. Caeteri omnes dant ῥόδα κισσὸς duobus vocabulis. Scholiaſtes ῥοδόκισσος uno vocabulo (per α) dat. Salmaſius ad Solinum pro κισσὸς commendat κίσθος.

132. ὦκ

132. οὐκ ἐραμαι Ἀλκίππας] ſubaudi τοῦτο. *non amo factum hoc Alcippae, in ea hoc diſplicet, quod* — pari modo in altero verſu, qui huic reſpondet, ἐραμαι μέγα ſubauditur τοῦτο. *magni facio egregium hoc Eumedis facinus.*

133. ad hunc verſum adſcripſerat annotator Vimarienſi [Genus eſt oſculandi, quod χύτρον appellabant, teſte Polluce, libr. 10. ubi de coqui inſtrumentis diſſerit. Sic Plautus in Poenulo: *Sine te uxorem, ſine te prendam auriculis, ſine dem ſuavium.* Tibullus l. 2. *oſcula comprenſis auribus eripiet.* vulgo *compreſſis.* Εὔνικος ἐν αἰτίᾳ λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν. Plutarch. περὶ τοῦ ἀκούειν in principio. οἵ τε πολλοὶ, τὰ μικρὰ παιδία καταφιλοῦντες, αὐτοί τε τῶν ὠτῶν ἅπτονται. Ariſtaenet. in Ep. 5. αὐτή τε τῶν ὠτῶν λαβομένη τρὶς σε φιλήσω. Suidas χύτρον χῶμα καὶ φιλήματος εἶδος.] Dialogiſmus IX. Lilii Gyraldi (T. II. Lampadis Gruteranae p. 410.) ſic eſt inſcriptus: *de eo oſculi genere, quod a noſtris parentibus Florentinum appellatur, unde originem, et cur, ubi Tibulli, Plauti et Theocriti verſus explicantur, deque verbo* anteſtari. Vbi ſtatim a principio ſic ait: A patribus noſtris et avis, cum puer eſſem, memini, dum me oſcularentur, audiviſſe, Florentinum oſculum eos mihi dare, quo oſculo apprehendebant utrinque aures et oſculabantur. Poſtea cum ſtudiis operam impenderem, comperi, conſuetudinem hanc oſculandi antiquiſſimam eſſe, non ſine ratione factam; quin imo et graeci et latini ſcriptores claſſici, ut paulo poſt oſtendam, eius meminere — Legi merentur, quae tum Gyraldus e Plutarcho, Polluce, Theocrito, Plauto, Tibullo affert. Ipſe memini, ſaepe mihi puerulo tale oſculum Florentinum impreſſum; et cum uxorem paulo θερμότερον amplector, eo genere utor. ut, qui locum hunc Theocriti, in paucis lepidum et ſimplicitatis ingenuae refertum culpavit, et ruſticitatis accuſavit, (fuit enim, qui id faceret, ſed eius nomen memoria effluxit) nae fuerit antiquitatis pariter et ipſius naturae rerum plane ignarus.

142. pro γὰρ dat mediceus quartus et Lipſ. μὲν.

144. τὸν ἀμνὸν dant Lipſ. et omnes veteres ante Commelin. quae τὰν ἀμνὸν dat. revocavi veterem lectionem. v. vſ. 24 et 149. ubi etiam veteres libri νύμφαις τὸν ἀμνὸν dant, ſalvo metro. ὠρανὸν Flor.

ibid. ἀνυσάμαν eſt mihi confeci, peperi, tuli, praemium mei laboris. Convenit cum illo Callimachi H. in Delum vſ. 187. βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος, ubi ἄεθλα καμεῖν idem eſt,

atque κύεσθαι, *praemia virtutis labore suo sibi parere.* ubi alii aliter accipiunt.

145. κερυλκίδες, quod Scholiastes affert, in nullo meorum reperi.

147. κορυττίλος dat Ald. ut legendum censuit Valkenarius Ep. ad M. R. p. XLII. inde revocavi. caeteri omnes κορυπτίλος.

148. τῶν αἰγῶν Lipsius. Scholiastes θλάσω dat, et absurde, ut alia multa, exponit. ἢ ἐμὲ revocavi e vetustis. sola Commel. dat ἢ γ' ἐμὲ.

149. μοίσαις Stop. Ald. et margo Salamandr. Farr. HSt. νύμφαις ZC. Salam. Farrean. HSt. νύμφαισι Brubach. Commelin. Poterat, quisquis est illius seu lectionis, seu, si sic volumus, emendationis, auctor ea opera supersedere. Iam supra vs. 144. τὸν ἀμνὸν pro antibaccheo --υ adhibuerat poëta. Mihi certa sedet sententia, in qua iam a multis versor annis, et in dies magis magisque confirmor, poetas graecos ignorasse, et, si noverunt, contemsisse illa prosodica grammaticorum commenta, et syllabas pro lubitu, ex rei cuiusque praesentis necessitate aut convenientia, usurpasse promiscue, ut easdem literas syllabasve, prout res quaeque aut animus ferret, modo producerent, modo corriperent, legis certae aut nescii, aut impatientes; ut nostri maiores, Lutherus, Hans Saxe, et eorum aequales. Inter lectiones νύμφαις et μύσαις nihil intererit discriminis, ad sententiam certe, si vera sunt, quae perhibet Scholiastes ad Idyll. 7, 92. verumtamen vereor, ne ille fumum vendiderit, aut deceptus ipse fuerit. Nam Scholiastae saepe ineptiunt, inscitia rerum, et ingenii domestica stultitia. Pro τὸν dant medicei omnes τὰν.

AD IDYLLIVM SEXTVM.

1. Eustathius ad Iliad. γ. p. 395. 18. ὁ δὲ Θυμοίτης πλεονασμὸν ἔχει τῦ ι ἐκ τῦ θυμὸς, ὡς ἐκ τῦ δᾶμος, ἤτοι δῆμος, ὁ Δαμοίτης παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ ἐκ τῦ μένος, ὁ Μενοίτιος.

2. affert Casaubonus e Scholiasta inedito Genevensi locum, unde colligatur, in libris quibusdam fuisse συνάγαγεν in singu-

ſingulari. Dorvillius tamen ad Chariton. p. 488. negat, ſe illam in ullo ſuorum librorum reperiſſe.

4. μέσῳ cum iota ſubſcripto Ald. Salam. Brubach. HSt. μέσω (ſine iota, in genitivo) ZC. Farr. quod verum puto. *die quodam aeſtatis mediae*, ſeu *iam adultae*. ſed parum profecto refert.

5. ἐρίσδεν (pro ἐρίζειν) Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἔρισδεν [pro ἤριζεν] Commel. revocavi veterem lectionem, et nova diſtinctione illuminavi. Sententia eſt: Daphnis contentionem cantionis exordiebatur, quia maior natu erat. nam πρῶτος poſterius accipio de homine natu maiore, quam ſit alter. Quae ſi cui minus videatur probabilis interpretatio, poterit ille, commate, quod appinxi, obliterato, locum accipere de homine, qui princeps ſit contentionis poëticae, qui caeteros omnes arte canendi et carmina pangendi facile ſuperet.

7. μάλοισιν libri omnes. ut neſciam, qui factum ſit, ut in mea editione μάλοισι ſit exhibitum. ego equidem ν non deleveram in illo exemplo, quod operae typographicae ſecutae ſunt. ſed nihilo factus eo eſt poëta deterior. σι producitur a caeſura. Pro δυσέρωτα τὸν malim uno vocabulo legi δυσερώτατον.

8. ποθόρησθα recte dat Aldina ſola. quod revocavi. nam eſt a ποθόρημι Dorico, pro προσοράω. v. vſ. 22. et 25. ποθορῇσθα ZC. in ſcholiis. ποθ' ὁρῇσθα ZC. in texto, Salam. Farr. Brub. HSt.

9. f. πάλιν, ἀνίδε, τὰν κύνα β. *rurſus, ecce, canem iactu ferit.*

10. Citat ex hoc verſu v. βαύζειν Euſtathius ad Odyſſ. π. p. 1749. 40.

11. φαίνει eſt in omnibus libris. malim tamen ξαίνει, *adſpergunt eam, madefaciunt undae.*

12. ᾄσυχα ZC. in ſcholiis. καχλάζοντες Flor.

13. φράζεο omnes veteres.

15. αὐτόθι Lipſ. mediceus ſecundus et quartus, item Scholiaſtes. αὐτόθι omnes editi. Scholiaſtes illud exponit, *ab ipſo ſtatim principio cum tu eam perſequeris.* vulgatae ſententia erit: *etiam ibi adeo, cum tibi occurrit, cum ſe tibi ultro ingerit.* διαθρύπτεσθαι ſignificare, *delicias facere*, hoc eſt, *ſimulare contemtum, averſationem, odium eius, quem tu ames*, id vero extra dubium eſt. Sed cur hanc gerat ſignificationem,

nem, id vero paulo eſt obſcurius. Nam a principio, vel proprie, ſignificat *ſeſe mallem, facilem, obſequioſum praebere.* videtur tam repugnantium ſignificationum hoc vinculum eſſe. θρύπτειν eſt comminuere et velut commolere, ſeu frangendo, ſeu macerando. Homines itaque διατεθρυμμένοι, luxu et mollitie fracti, ad leviſſimam quamque ſpeciem rei novae, inſolitae, cuiuscunque denique offenſionis, horrent et nauſeant, et contorſione vultus corporisque miris geſticulationibus averſionem animi ſui a popularitate quadam ſignificant, a qua ſui generis nobilitatem morumque ſuorum elegantiam plurimum abhorrere teſtantur.

16. φρύττει omnes editi. φρύγει Lipſ. mediceus ſecundus et quartus. φαίνει mediceus tertius.

18. γραμμὴ h. l. eſt idem, quod alias τὸ σκάμμα, linea ducta in ſtadio ſeu campo ludis gymnicis conſecrato, ad quam usque procurritur. quo de vocab. v. Leopard. Emend. 1, 22. In illa linea ponebatur ſaxum, pro meta. et quia ſaxum hoc erat terminus curſus, pro omni deinde rei cuiusque termino uſurpabatur, ultra quem evehi nefas ſit. *Movere* itaque *ſaxum a ſcrobe*, eſt, terminos rerum mutare atque transferre, et omnia commiſcere. Sententia loci igitur haec eſt: Galatea ſacros et ſanctos amoris terminos movet et conturbat. Lex nempe amandi haec eſt fixa immobilis, ut amentur amore digna, et a quibus tu redameris. Illa vero hanc legem migrat. amat te, qui turpis es, et fugit te, amantem ſui, et rurſus faſtidita te perſequitur. Hoc vero eſt in amando ſusque deque omnia habere, et nulla ratione duci. Locus Euſtathii a Caſaubono excitatus, ad ſententiam quidem perſpiciendam, nihil nos adiuuat. Eſt ad Iliad. ζ. p. 633. *pen.* et Odyſſ. α. p. 1397. 32. Corrigam a re invitatus locum Xenophontis in fine Ageſilai, ubi pro πρὸς τῷ σώματι τῷ βίῳ ὢν legendum eſt πρὸ τῷ σκάμματι τῷ βίῳ ὢν, *ad metam vitae perlatus.* Adſcripſerat ad h. v. annotator Vimar. Polluc. l. 9. p. 490.

19. pro poſteriori καλὰ eſt καλὸν in Stop. vitioſe.

20. ἀνεβάλλετο καλὸν ἄειδεν. P. Ald. in quo veſtigia lectionis ἀνεβάλλετο κἄλλαν ἀείδειν, id eſt, καὶ ἄλλην, ſcil. ᾠδὴν ἄδειν. vulgata eſt in ZC. et reliquis omnibus libris, et confirmatur a vſ. 4. et 7, 91. καὶ τόδ' ἄειδεν Flor.

22. πε-

22. πρόθυρῆμαι mediceus quartus.

25. κνίζω et 28. παπταίνουσα Scholiastes, quae vix sunt in variantibus habenda.

29. idem est, ac si dixisset ἡ τὸ αὐτὴν ὑλακτεῖν σιγὴ πάρεστι τῇ κυνὶ. *canem tenet silentium allatrandi eum. ipsa canis nil curat eam latrare, latratu non amplius eam accipit venientem, sed silentio transmittit.* Annotator Vimar. adscripserat [scil. ἐπέταξα.]

30. ἐκνυζᾶτο revocavi ex Ald. et vetustis reliquis. sola Commelin. ἐκνυζᾷτο.

32. κλαξῶ Flor. ὀμώσῃ P. Ald. ZC. Salam. Farr. quod revocavi. ὀμόσσῃ Brubach. HSt.

34. pro κακὸν dat ZC. in scholiis αἴσχιον. (non αἰσχρὸν, quod editiones iuniores dant) quae lectio αἴσχιον et cum sensu et cum metro stare potest.

35. ἐσέδρακον Flor.

38. αὐτὰν sola Aldina. nil frequentius quam αὐτὴ et αὐγὴ in vetustis libris permutari. In ὑπέφαινε subauditur ὁ πόντος vel ἡ θάλασσα a communi. *mare intuenti mihi retorquebat ad oculos nitorem a dentibus meis, Pario marmore splendidiorem.*

39. de fascini averruncatione vid. Casauboni L. Theocrit. c. 8.

41. ἱππολόωντι Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἱπποκίωνι Lipsi. ZC. tam in texto, quam in scholiis. v. Schol. ad Idyll. 10, 16. ubi eadem recurrit diversitas lectionis in libris. ἱππολίωντι Flor.

43. ὁ μὲν, Damoetas Daphnidi. ὁ δὲ, Daphnis Damoetae.

ult. νίκα Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νίκη ZC. ἄλλος pro ἕτερος a recentioribus Graecis usurpatur. Sic est illud Arati Phaenom. 49. αὐτὰρ ὅ γ' ἄλλην μὲν [id est, τὴν μὲν ἑτέραν ἄρκτον] νώτῳ ἀποτέμνεται ὑρῇ, ἄλλην δὲ [id est, τὴν δὲ ἑτέραν] σπείρῃ περιτέμνεται. vid. ad Idyll. 7, 36.

AD IDYLLIVM SEPTIMVM.

Idyllium hoc inſcribi Λυκίδαν ἢ Θαλύσια perhibet Etymolog. M. v. διεκραυώσατε. recte poſtremum, ſed alterum perperam. Non totum hoc Idyllium Lycidas uſurpatur, ſed tantum illa eius pars, quae a vſ. 52 ad verſum 90. procedit. (v. ad vſ. 52. dicenda.) Notus ille mos veterum, partes poetarum peculiaribus ſuis quasque nominibus laudandi, quo de more plura dicentur ad 25, 84.

1. f. hic et vſ. 151. leg. καὶ Θεύκριτος. nam Eucritus graecum nomen proprium, quod ſciam, non eſt. Quae lectio ſi admittitur, Theocritus noſter hic ſignificatur, et auctor huius carminis non eſt, ſed Simichidas, homo a Theocrito multum diverſus. Valde mihi quidem haec ſuſpicio blanditur. Nimis clare loquitur verſus 21. et 50. carmen hoc Simichidae, non Theocriti, eſſe. Neceſſe eſt, ut ab homine Coo ſit profectum. loquuntur id omnia. peritia rerum Coacarum, conſuetudo cum hominibus Cois contracta, vinum Pteleaticum, (vſ. 64.) quae omnia ſunt ab homine Syracuſano aliena, qui ſi unquam Con venit, non admodum diu ibi egiſſe cenſendus eſt. Forſitan tamen Theocritus nunquam illam inſulam adiit. Et profecto, ſi bene memini, fuere, qui alii, cuidam poetae, neſcio cui, tribuerent. ἐγὼν Flor.

2. σὺν καὶ τᾷ.] locum hunc citat Apollonius Dyſcolus p. 131

3. pro δ dat Lipſ. καὶ. item Flor. et Scholiaſtes, qui redundare id ait.

4. λυκώπεως dant alii, teſte Scholiaſte. ubi ως in unam ſyllabam coaleſcit. ἐσλὲν dat Stop. et ſic quoque idem verſu 12.

5. τῶν ἐπ' ἄνωθεν Ald. unde unum vocabulum ἐπάνωθεν effeci. caeteri omnes dant ἐπ' ἄνωθεν. In fine verſus malim Κλυτίας τε κ' ἀγαυῶ Χάλκωνος.

6. Βρέϊναν Lipſ. Ald. Brubach. margo HSt. Schol. Βρέειαν ZC. HSt. ſchol. Βρέειναν Salamandr. Farrean. Βριέαν mediceus quartus. Βρίναν Flor. Βρίννην appellat poëta neſcio quis epigrammatarius apud Galenum, cuius carmen recitat Weſſeling. T. II. p. 299. Diodori Siculi. Euſtathius

ad

ad Dionyſ. Perieget. 511. p. 73. ed. HSt.) Βέβηνα πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ Ἰταλικὴ βοὸς ῥὶν παρονομαζομένη. fefellit eum ſine dubio memoria ſua. fons non eſt Italicus, ſed Cous. Cavit hunc errorem p. 309. 2. Comment. ad Iliad. β. ubi etiam hunc Theocriti locum commemorat. ἐκ ποδὸς eſt, *inflictu* aut *innixu pedis*. Sic de Hercule perhibet Apollonius Rhodius 4, 1446. λὰξ ποδὶ τύψεν ἐνερθε, τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ. et ſunt alii quoque auctores talium commentorum de aliis pleni.

7. ἐρυσάμενος Schol. vitioſe.

8. ἔφαινον dant editiones omnes. ſuſpicor tamen, poëtam dediſſe ὔφαινον, et video nunc, in ea ſuſpicione Danielem Heinſium mihi praeveniſſe. Nil me movent ea, quae Caſaubonus et Erneſti pro vulgata attulerunt, ille in L. Theocr. ad h. l. hic ad Callimachi H. in Apoll. vſ. 57. p. 54. Graeci uſurpant ὑφαίνειν de iis, quae, cum conſtent rebus diverſi generis, ita inter ſe perplexa et contexta ſunt, ut ex illa copulatione corpus unum enatum ſit. Si metrum pateretur, conveniret melius κατηρεφὲς, in neutro ſingulari, quam κατηρεφέες.

10. σῆμα Stop. et Schol.

11. τῷ ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. τὸ Ald. et Scholiaſtes, quod recepi. ἀνεφαίνετο Flor.

12. σὺν μοίσαισι referendum eſt ad εὕρομες. *incidebamus beneficio Muſarum in virum quendam bonum.* v. Id. 2, 30.

13 Λυκίδαν Ald. Brubach. HSt. Stop. Λυκίδας Lipſ. Salam. Farr. margo HSt. Eſtne hic Lycidas idem. atque ille, quem Bion bis commemorat, ut hominem ſibi carum et amicum, Idyllio 4, verſu penultimo, et 7, 1. Cretenſis fuit, et videtur eodem tempore Alexandriam, aut ſponte ſua, aut accitu regis Ptolemaei, profectus eſſe, quo Theocritus, et in illo itinere cum Syracuſano poëta in Aſia congreſſus eſſe, ſi modo carmen hoc a Theocrito profectum eſt.

14. ἀγνοεῖν ſaepe eſt *errare*, *labi*, *a vero in transverſum agi*, hic in noſcitando. Verſum hunc in mente habebat Euſtathius ad Od. ϱ. p. 1824. 28. ſic ſcribens: καθ' ἃ καὶ ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ αἰπόλος γνωσὸς φαίνεται ἀφ' ὧν ἐκεῖνος λέγει αἰπολικῶν σημείων.

16. verſum hunc videtur Scholiaſtes Nicandri Theriac. 577. reſpexiſſe.

18. πλακερῷ revocavi ex Aldina, ſcholiis ZC. Brubach. margine HSt. Commel. πλοκερῷ eſt in ZC. Salam. Farr. et commemoratur quoque in Scholiaſta. Praetuli illam priorem,

quae eſt ἀπὸ τῦ πλάζεσθαι. cingulum illud eſt πλακερὸν, quod in lumbis natat, laxum, pendulum, et male adſtrictum eſt.

19. εἶπε eſt in libris omnibus. ego tamen nullus dubito, legendum eſſe εἶδε. *intuebatur me, ore ad lenem riſum diducto, et oculis blandum ad riſum exhilaratis.* Annotator Vimar. ad h. l. adſcripſerat Heliodori haec ex Aethiopic. 2. πρὸς ταῦτα ἐμειδίασεν ὀλίγον καὶ βεβιασμένον καὶ μόνοις τοῖς χείλεσιν ἐπιτρέχον.

20. πόδας eſt in omnibus libris meis. ſed praetuli πόδα, e Scholiaſta. *meridianum pedem trahere*, eſt, *tempore meridiano ambulare.* Etiam vita Theocriti in editione ZC. πόδα dat. quamquam ibi quoque Aldina πόδας exhibet. et pro τυ Aldina ibi συ et ZC. τὸ. quod τὸ ſi admittitur, poteſt πόδας locum obtinere. nam τὸ μεσαμέριvον tum erit adverbialiter, *tempore meridionali*, ut τὰ ποθέσπερα, τὸ πότορθρον. Poſt haec ſcripta reperi locum hunc a Fulvio Vrſino p. 18. Virgilii collati ſic recitatum τὸ μεσαμεριvὸν πόδας ἕλκεις.

22. mediceus tertius et quartus ἐν αἱμασιαῖσι.

23. ἐπιτυμβίδιαι Flor. κορυδαλλίδες (gemino λ) Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. uno λ autem HSt. et Scholiaſtes. Meminit huius loci Thomas Magiſter in v. κόρυδος. v. ad Idyll. 10, 51. ἡλαίνοντι Flor.

25. ἐπιθρώσκοις ſolus ZC. ὥς τι ποσὶν ἰσσομένοιο Ald. unde effici poſſit ὥς τοι ποσὶν ἐσσυμένοιο. et ſane τοι dat Lipſ. Stop. Flor. et margo Salamandrinae atque Farreanae. ut ποσὶν ἐσσυμένοιο ſic abſolute per ſe ſtet, *te pedibus incitato*, h. e. feſtinante, quemadmodum Idyll. 2, 80. eſt λιπόντων, *utpote qui reliquiſſent.* ZC. ſic dedit ὥς τευ ποσὶ νεισομένοιο. item Salamandrina. ſed Farreana peius ὥς τευ ποσὶν εἰσσομένοιο. Calliergum ſecutae ſunt Brubach. HSt. et caeterae iuniores, item ſcholia ſic dant, niſi quod ποσὶν. P. νισσομένοιο. Annotator Vimar. adſcripſerat [Ariſtoph. 23. ἐκτυπεῖτο δὲ ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβάσμασι. F. V.] id eſt, Fulvius Vrſinus. Eſt locus e Veſpis.

26. πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσι idem eſt, atque ταῖς ἀρβυλίσι προσπταίουσα. ποτὶ eſt poſtpoſitum verbo, pari modo, atque κατὰ poſtpoſitum eſt verbo τίλλουσα Idyll. 2, 54. v. Voſſ. ad Catullum p. 290. Locum hunc citat Etymolog. M. v. ἀρβύλη. Euſtath. ad Iliad. ι. p. 746. 2. αἱ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀείδουσαι λίθοι ἐν τῷ προσπταίειν ἀρβύλαις βυκολικὴν ἔχουσιν ἀφέλειαν. Idem p. 1236. 4. Θεόκριτος δὲ, ait, θρασέως λέγει πᾶσα λίθος ἀείδει.

34. ἄ-

34. ἄλωνα mediceus tertius.

35. pro ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς, quod habent libri omnes, mavult cl. Valkenaer in notis ad Moſchi leſſum in Bionem p. 81. ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδὰ. Fateor, eſſe aliquid obſcuritatis in lectione vulgari, et hanc lectionem, ab eo commendatam, eſſe planiorem. Verumtamen eſt vulgata, ſi ſemel eius vim perſpexeris, exquiſitior atque elegantior. Sententia haec videtur eſſe: age bucolico certemus carmine, quoniam hoc matutino tempore, quod nos pariter nunc agimus otioſum, viam quoque agimus eandem. Poeta itaque ἀῶ appellat tempus illud diei, quod ab ortu ſolis ad τὴν πλήθουσαν ἀγορὰν, ſeu meridiem ferme, vacuum aliis negotiis, effluit. quo tempore obambulare ſolebant, donec tempus inſtaret in forum coëundi, et negotiis forenſibus vacandi.

37. f. καὶ γὰρ ἔχω 'κ μοισᾶν κ. τ. *habeo enim a Muſis mihi datum os ſonorum.*

40. de Phileta v. Moſchi Idyll. 4, 99. et Schol. Nicandri p. 1.

41. Leichius e P. βάτραχος notaverat, et e Lipſ. ἐρεισάω. quod annotandum duxi, quo conſtaret, etiam hoc exemplo, ἐρείδειν et ἐρίσδειν inter ſe a librariis permutari.

42. γελάσσας Lipſ. Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. γελάξας ZC.

44. ἀληθείᾳ Lipſ. Adſcripſerat annotator Vimar. locum Euripidis e Phoeniſſis ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι.

46. mediceus primus ὠρομέδοντι dat, quae lectio ita vehementer placet, ut, ſi ſatis mature de ea mihi conſtitiſſet, fuiſſem eam in textum recepturus.

51. ἐν ὄρει non eſt, ſimpliciter ad literam, *in monte*, ſed *rure*, etiam in plano ſolo. Pro his verbis aut invenit in ſuis libris Euſtathius ὤρῃ, aut deceptus a memoria ſua id attulit. v. Caſaubon. Lect. Theocr. cap. ult. qui videtur eam lectionem probare. quam non ſatis intelligo. In ἐξεπόνασα ſibilantem literam duplicat Lipſ. Recitat Euſtath. ad Iliad. α. p. 125. 18. h. l. ſic: τοιοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ ὄρη φίλε ὃ μελόδριον ὤρῃ ἐξεπόνησα. τυτέχνη, ὄρα τὸ μέλος, ὃ καθ' ὥραν ἐπονήσαμεν. Fefellit Euſtathium memoria.

52. Huic verſui praeponunt P. Aldina, ZC. et Brubach. A. hoc eſt, perſonam Lycidae, cuius ſunt omnia inſequentia ad vſ. 90. Probo factum, ſed conſtantiam deſidero. debebat enim pari modo verſu 96. Σ. praefigi, ad indican-

dum, ſequentia Simichidae eſſe. verum id omiſerunt. Deeſt etiam A editioni Salam. Farr. HSt. v. ſupra ad inſcriptionem huius idyllii dicta.

53. v. ad hunc verſum Caſaubonus ad Athenaeum p. 874.

54. χ' ὡρίων Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. κ' ὡρίων HSt. revocavi veterem lectionem. Conſtat, veteres, ut univerſe mirificum in modum inconſtantes in ſpiritibus vocabulorum fuere, ſic in hoc vocabulo, ſpiritum utrumque, aſperum et lenem, promiſcue habuiſſe, proinde atque etiam ſyllabam mediam, ρι, modo corripuerunt, (ut Callimachus, qui ὠαρίων dixit) modo produxiſſe, ut Theocritus ubique fecit. Videtur utique ſpiritus aſper huic nomini melius convenire, ſi quidem originem ſpectes. ductum enim eſt ἀπὸ τῶν ὡρῶν, ab Horis. Orion eſt ſidus, quod terris noſtris tum ſe oſtendit, quum ἡ ὠραίζ, tempus maturandis ſatis idoneum ingruit. ἴσχει dant medicei tres, Ald. Salam. Farr. Brubach. ἴσχῃ ZC. HSt. idem diverſitatis eſt in iisdem libris in διώκει, verſu ſuperiore 53.

55. ὀπτώμενον ſolus ZC. et Toletanus Schotti.

57. τήν τε omnes veteres. τάν τε Commelin.

59. τε omnes veteres, praeter ZC. e quo τὰ revocavi.

60. ὀρνίθων omnes veteres. ſola Commel. ὀρνίχων.

63. ἤμαρ Ald. ZC. in ſcholiis. ἄμαρ ZC. in texto, Salam. Brubach. HSt. ἀνήτινον Stop. et Schol.

64. παρὰ Lipſ. Stop. ſed ſaepe παρὰ et περὶ a librariis permutantur. φυλάσσων hic idem valet atque φέρων pro more Theocrito proprio. vid. Idyll. 2, 120. μᾶλα Διωνύσοιο φυλάσσων.

71. αὐλησεῦντι δὲ δοιὼ ποιμένες Lipſ. et mediceus ſecundus.

73. in ξενέας nihil invenio in libris meis differentiae. Paret tamen, nomen hoc corruptum eſſe. ξενέα non eſt nomen foeminae proprium, ſed ξενέας eſt viri. quare aut ξενέα, detracto ſibilo, legendum eſt, ut ſit genitivus, *filiae Xeneae*, aut aliud quid hic latet, mihi quidem adhuc obſcurum. alii dant ξανθᾶς, teſte Schol. ἠράσσατο dant omnes, praeter ZC. qui tam in texto, quam in ſcholiis ἠράσατο dedit, ſimplici σ. forte quia ἔρασαι et ἔραται producta habentur in ſuperioribus. βάτας Lipſ. mediceus ſecundus et tertius. Si ξενεία poſſit ſignificare *ſeceſſum ex hominum conſortio*, ſuſpicarer, hic loci mor-

bum

bum Daphnidis demonſtrari, quum exoſus humanum genus, ob alicuius mulieris amatae pertinacem averſationem ſui amatoris, in montes, hoc eſt, rus, in ſolitudinem ſeceſſit, et moerore conſumtus animam reddidit. qui morbus Idyllio primo decantatus eſt.

76. εὖτε plerique libri, ut Ald. ZC. Salam. Brubach. HSt. in Farreana certo diſtingui nequit, quis eſſet ſpiritus, lenis an aſper. Ego εὖτε cum ſpiritu aſpero exarandum curavi, id eſt, ἕ, *ubi*, quibus in montibus, Daphnis pari modo contabeſcebat, atque nix in monte Haemo.

77. mediceus tertius et quartus dant ἐσχατόωντα. perinde eſt.

78. In Comatae in arcam incluſione reperiſſe viſus ſibi eſt Palmerius Exerc. p. 801. damnatum ad lautomias Philoxenum a Dionyſio tyranno. Quae merae nugae ſunt, ſcite tamen illae excogitatae, cum ratione inſania, quae multa, et multo, quam dicere tutum eſt, maior in rebus humanis verſatur. Inter omnes gentes veteresque novasque verſatae ſunt eiusmodi fabellae lepidae, quibus docerentur homines, religionem erga deos non eſſe infructuoſam, ſed deos memores honorum eſſe, ſibi ab hominibus habitorum, et ſibi deditos e praeſentiſſimis quibusque periculis eripere. Libri Iudaeorum, Muhammedanorum, Graecorum, aliorumque referti ſunt eiusmodi exemplis prodigioſis, quae huic Theocriteo gemina germana ſunt.

85. ἐξεπόνασας Lipſ. mediceus ſecundus, et margo HSt. e ſcholiis. ἐξεπόνασσας mediceus tertius, ἐξεπόνησας quartus. ἐξετέλεσσας editi omnes mei.

86. ἐμοὶ Lipſ. Ald. Flor. ZC. tam in texto, quam in ſcholiis. quod revocavi. ἐμεῦ Salam. Farreana, Brubach. HSt. ἧμεν ſolus Lipſ.

87. ἐγὼ ZC. in ſcholiis.

88. f. φωνᾶς σῆς ἀίων, vel σᾶς.

90. μὲν αὖθις ſola Ald. vitioſe.

93. ſignificat Ptolemaeum aliquem. Lipſ. ζηνὸς.

94. ὅττι γ' ἀείδεν M. P. mediceus ſecundus, Stop. Ald. Schol. ZC. margo Salamandr. Farr. ᾧ τυ γεραίρεν ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. ὅττι γεραίρεν mediceus quartus.

96. ἐπίπταρον Schol. ZC. ad vſ. 21. ſed hoc loco facit cum vulgata.

97. ἐρᾷ

97. ἐρᾷ Lipſ.

99. Ἄρισις mihi ſuſpectum. nomen viri proprium non eſt. Ariſton et Ariſteas ſunt nomina. num igitur Ἀρισῆς ſcribendum, ut ſit pro Ἀριστέως, an Ἀριστέας pro vocabulo triſyllabo eſt pronuntiandum?

100. μέγ' ἄριστος M. P. Stop. Aldina, Flor. margo Salam. Farr. HSt. Commelin. ſcholia ZC. ſed textus eius, Salam. Farr. et margo HSt. vitioſe dant ἄρισις. revocavi prius illud. ἀείδειν Flor.

101. duplicem patitur hic verſus interpretationem, alteram hanc: *Phoebus ipſe haud dedignetur, huius viri laudes in templo ſuo canere.* alteram iſtam: *Phoebus ipſe nil recuſet, quominus hic Ariſteas apud tripodem ſuum fidibus canat.* forte fidicen ille fuit, qua de re tamen haud conſtat.

102. ὀστέων ſcholiaſtes ZC.

103. ὁμόλας Ald. et caeteri. ſed ὁμόλᾳ Lipſ. et mediceus ſecundus. et certe in ſcholiis hic mons conſtanter Ὄμολος appellatur. ὅς γε vult Valkenaer ad Herodot. p. 535. perlevis animadverſio, e qua ſola ſi tantum ſit ſpectandum ingenium, nae perquam mediocre videatur.

104. ſola Commelin. τήνοιο. caeteri omnes, et in his Lipſ. κείνοιο.

105. revocavi ἄρα φιλῖνος ex Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. margine HSt. Dorvillii Vanno critica p. 227. in iunioribus obtinebat ἄρ' ὁ φιλῖνος ex auctoritate HSt.

106. κεἰ μὲν mediceus quartus. deinde ſecundus, tertius et quartus μή τι τυ, quod vulgatae praeferam hactenus, ut μή 'τι [id eſt μὴ ἔτι] τυ exaretur. tametſi neſcio, ſitne μὴ ἔτι pro μηκέτι uſurpatum. Olim aliquando ſuſpicabar, poetam dediſſe μή τυ τοὶ παῖδες, id eſt, μή σε οἱ Ἀρκαδικοὶ παῖδες. nam diphthongus οι eſt anceps.

112. τετραμμένος eſt in omnibus libris, praeterquam in mediceo tertio, qui ſcholium eius loco exhibet κεκλιμένος. pro quo ex ingenio meo repoſui πεπραμένος, *venditus ad Hebrum*, h. e. ea conditione venditus, tanquam ſervus nequam, ut in Thraciam, h. e. in regionem ſaeviſſimam et a Graecia quam longiſſime remotam, abſportarere. In Aldina eſt ἄρτυ ex veteri more ſcribendi. Saepe in libris occurrit ἄρτος pro ἄρκτος, et ἀρτῷος pro ἀρκτῷος. In eadem et in ZC. Salamandrina

drina et Farr. eſt εὕρον. quod tenendum ad ſcholiorum intelligentiam.

115. offendit me quidem λιπόντες. non video, qui cum οἰκεῦντες conſiſtere queat. in alterutro, neceſſe eſt, ut vitium inſit. videtur in illo haerere, ſententia potius κατέχοντες, ἐπιόντες, *tenentes, frequentantes*, vel tale quid poſtulare. Cogitavi de πιόντες. An repetemus a verbo λίπτειν, *appetentes*, in aor. ſecundo, aut λίπτοντες, in praeſente. Forte videbitur hoc quibusdam haud improbabile. nam prima ſyllaba in λίπτοντες poteſt corripi.

116. νεῦμα dat mediceus ſecundus, ſolenni errore, quo α et ευ inter ſe permutantur. v. ad Idyll. 5, 25.

117. v. Broekhuſ. ad Tibullum 3, 4. 34.

119. verſabatur olim in libris vulgaribus turpiſſimus error, quem ſuſtuli. Legebatur ὐκ ἐλεεῖ με. atqui non ſe queritur contemtum a Philino Simichidas, ſed amicum ſuum, Aratum. Recte veteres omnes editiones ὐκ ἐλεεῖ μευ. Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Apud primum HSt. vitioſum illud με reperio.

121. καὶ δὴ μὰν] *atqui iam dudum* — Sententia haec eſt: egone ſtultus non ſum, qui Cupidines advoco, et illis mando, ut Philino amorem Arati iniiciant. Illi vero ſuum opus iam dudum peregerunt, et Philinum tanto Arati amore inflammarunt, ut prae eius deſiderio contabeſcat Philinus, quo fit, ut ipſae mulierculae, novitate repentinae mutationis perculſae, clament miſerabundae: O Philine, forma tua diſperit. ὑποῤῥεῖ Stop. Lipſ. et mediceus ſecundus.

122. ἐπὶ προθύροισιν] Philini puta. nil iam nunc opus eſt moleſtis machinationibus, ad expugnandum Philinum, qui ultro iam in poteſtatem tuam, Arate, devenit.

124. νάρκῃσιν mediceus tertius, Salam. Farreana, quae duae etiam dant ἀνιηρῇσι, quod poſterius etiam eſt in Stop. διδόσῃ P. Ald. forte δίδωσι voluit. Sententia eſt: Conterant alii totas noctes ante fores Arati, contemti et excluſi, et ſub primum diluculum, gallis cantum ſuum exordientibus, cum homines evigilare incipiunt, ad diſceſſum ab eius foribus accingantur, ſpe amicae admiſſionis deiecti. Nos ſoli poſſidemus Philinum, nobis ſolis patet Philinus et paret.

125. pro ὑπὸ dat mediceus tertius ἐπὶ. quod recepiſſem, ſi ſatis tempori noſſem. Sententia eſt: ſolus Molon, homo ſcaevus, pinguis, ruſticus, inficetus, impurus, in hac palae-

ſtra torqueatur et excrucietur. Palaeſtram appellat illa taedia et ſupplicia, quae tolerare debent amatores ſpreti, itando ad fores amati, et ad eas iterum atque iterum pervigilando, donec tandem aſſiduitate officiorum, patientia et importunitate pertinaciam et odium vincant crudelis et ſuperbi amaſii. Schol. et Flor. dant μολὼν.

126. ἀσυχίαν appellat gaudia ſecreta, quibus amantes fruuntur, cum corpora amata clam tenent in amplexibus ſuis, reliquis omnibus rivalibus neſciis, aut excluſis. v. Aeſchin. in Timarch. p. 12. vſ. 3. ubi ἐρημίαν commemorat, et vſ. 10. ubi ἡσυχίαν. quae ſunt ibi loci vocabula obſcoena et improba, quod in notula ad h. l. interpretationi meae germanicae operum Demoſthenis et Aeſchinis adſperſa demonſtravi. μέλει Stop.

127. ἐπιφθύζασα Lipſ. τὰ μὴ καλὰ, aut interpellationes importunorum clandeſtinos noſtros cum Philino congreſſus interpellantium, aut verba ſcaeva, vi magica praedita, quibus voluntas Philini ab Arato avertatur, et ad alium aliquem detorqueatur.

128. γελάσσας Lipſ. Ald. Brubach. HSt. γελάξας ZC. in texto et in ſcholiis, Salam. Farr.

129. ἦμεν ſola Commelin.

130. Locum hunc imitatus eſt Paulus Silentiarius Anthol. VII. p. 603. quod obſervavit Arnoldus Lect. Graec. p. 171.

132. τρεφθέντες Stop.

133. σχοίνοιο Schol. ZC.

134. οἰναρέαισιν Lipſ. et, quod eodem redit, οἰναρέῃσιν mediceus ſecundus et quartus. alterutrum debebat recipi. poenitet me ſocordiae meae, qui hoc praeterviderim. οἰναρέαι dicuntur, non οἰνάρεα. verſatur tamen in omnibus libris editis οἰναρέοισι.

135. verſum hunc citat Euſtathius ad Il. ρ. p. 1112. 35. Ἀωρισῖς δὲ ἀμὶν συτέλλοντες καὶ τὸ ι ὀξύνοντες. Θεόκριτος. πολλαὶ δ' ἀμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

137. κελάρυζεν mediceus tertius et quartus.

138. τοὶ, eſt in Stopian. et Flor. οἱ in Salam. Farr. vitioſe.

139. ad hunc verſum adſcripſerat Leichius [Plin. 2, 27.]

141. de

141. de acanthide disputat Iacobus Nicolaus Loënsis Epiphyllid. 3, 26. (p. 392. T. V. Lampad. Gruter.)

144. pro παρὰ dant mediceus tertius et quartus περὶ.

146. ἔραζε dat Suidas, qui versum hunc recitat v. βεράβυλα, item Etymol. M. in eodem vocabulo.

147. versum hunc citat Athenaeus p. 50. I. ἀπεχύετο mediceus quartus.

151. ποκ' ἀνάπω Scholiastes, male.

152. ὄρεσσι] in monte Aetna. regionem illam Aetneam appellabant τὰ ὄρη. v. Idyll. Moschi in Bionem vs. penult.

153. ἔστεισε P. Ald. ZC. Brub. ἔπεισε Salam. Farr. HSt. ergone profecta est haec emendatio a Torino, cuius praefatio Salamandrinae et Farreanae praefixa est. Sed videtur potius a Camerario profecta esse.

154. διεκρανάσατο mediceus tertius. v. Etymol. M. h. v. ubi mirifice exponit, et ex Amaranto, Scholiasta Theocriti, locum affert, qui in scholiis, quae hodie circumferuntur, non exstat.

155. ἀλωίδος mediceus tertius.

156. γελάσσαι Lipsi. Ald. Salam. Farr. HSt. γελάσαι ZC. in texto et in scholiis, Brubach.

ult. ἐν ἀμφ. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. quod revocassem, nisi diligentiam meam fefelliffet. et nescio sane, unde ἐπ' illud in editionem nostram irrepserit. forte vitium est editionis Londinensis, e qua nostra expressa est, mihi praetervisum. Ecquis satis oculatus in tantis minutiis sit, in tanta rerum copia, in tanta festinatione.

AD IDYLLIVM OCTAVVM.

2. pro ὃς φαντὶ commendat Pierson Verof. p. 46. Διάφαντε. prorsus nulla de causa nam, quam affert, ea nulla est. Vt in vulgo de magnis illis mythicis heroibus variae et inter se saepe pugnantes versabantur fabulae, sic de Daphnide et Comata multae et dissimiles sibi fabulae iactabantur a pastoribus. Ecquis nescit, talium fabellarum seu apologorum commune praeloquium hoc esse, aiunt, fama fert

antiqua, fuisse aliquando hos vel illos, reges, pastores, ut quisque vult comminiſci.

5. πρῶτος Stop. Ald. caeteri πρᾶτος.

9. Dorville ad Chariton. p. 660. affirmat, codicem Taurinenſem, quem optimum appellat, exhibere συρικτὰ. quod in nullo meorum reperi.

13. μὲν P. Ald. κεν caeteri.

14. γ' poſt ἰσομάτορα delevi ex auctoritate Aldinae, et vſ. 15. γ' poſt ποκα iterum expunxi ex auctoritate Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt.

20. ἐ κατατισῶ Ald. ſola.

24. κάλαμός γε διασχισθεὶς Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. recte. quamquam adhuc melius fore exiſtimavi, ſi γε hoc dividerem in duo vocabula γ' ἑ. primus HSt. male dedit με. qui dici poteſt διέτμηξέν ἐμε ὁ κάλαμος pro ἐμοῦ τὸν δάκτυλον?

25. Lipſienſis liber huic verſui perſonam Menalcae praeſcriptam habet, et ſequenti Daphnidis. ἡμῶν dat Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀμῶν HSt. alii ἀμέων, teſte annotatore Vimar.

26. τῆνόν πως omnes libri dant. ut πως ſit encliticum. feram. Sententia enim bona exit: *advocemus quodammodo* — ſed, neſcio quare, mihi diſplicet illud languidum *quodammodo*. Refinxi ergo ſic, ut πῶς cum circumflexo exararem, et in fine verſus ſignum interrogationis adderem, hac ſententia: *Quid ſi vocemus?* h. e. ipſe tu tecum ſtatue, quale ſit, ſi vocemus, rectene et ſapienter factum, nec ne.

28. χοἱ Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. et ſic quoque verſu proximo ἐπακούσας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπακῦσαι Ald. HSt. poteſt utrumque ferri. *audiendi cauſa*, aut *obſecutus*.

29. κρίνειν Lipſ.

34. συρικτὰ P. Aldina, ZC. in texto, Salamandr. Farr. συρικτὰς ZC. in ſcholiis, Brubach. HSt. revocavi prius. conſtat enim hodie, Doras nominativum non modo in ας, ſed etiam in α exeuntem formaſſe. Probavit etiam Caſaubonus συρικτά, praeter Aldinae auctoritatem, ad Florentinae quoque, provocans.

35 ἐκ ψυχᾶς] ex animi mei ſententia, prout ipſe ego volo et cupio. ἀμνάδας P. Ald. ZC. in texto, Salamandr. Farr.

Farr. Brub. margo HSt. mediceus ſecundus et tertius. ἀμνίδας ZC. in ſcholiis et HSt.

39. ποιμαίνετε mediceus quartus.

40. pro χαίρων malim χιμαρῶν. *ſi quid capellarum Menalcas huc egerit.* ut hoc χιμαρῶν reſpondeat illi τὰς δαμάλας vſ. 36.

41. πάντα ter Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. παντᾶ ſolus HSt. ſcholia quoque monent, libros quosdam νομαὶ dare.

42. pro πλήθουσιν ZC. in ſcholiis et Flor. dat πηδῶσιν, vitioſe.

43. ἐπινείσσεται Lipſ. ἐπιθινίσσεται Stop. Flor.

44. Lipſ. χ' ἁ βοτάνα.

46. pro πλησθῆσιν mediceus primus πλαρῶντι. in quo, non dubito, quin ſit grammaticus aliquis neſcio quid dorici ſtercoris reperturus.

ibid. malim καὶ δρύας ὑψιτέρας. *apes implent melle, tam corbes* vel *alveos* [σμάνεα idem ſunt, atque σίμβλα. v. Schol. ad Idyll. I, 107.] *quam quercus altas.* notum eſt, apes mellificari in quercubus et aliis arboribus cavis.

Verſus hi quatuor 49. 50. 51. et 52. Daphnidi ſunt tribuendi, proximi vero 53. 54. 55. et 56. Menalcae, ut horum uterque paulo ante quaternos verſus de genere elegiaco pronuntiaverat, ita nunc octonos eodem de genere ambo recitant, et poſtea, ad extremum, octonos in genere heroico. Luſus hic eſt poëticus, qui nonnihil ingenii grammatici ſapit. Sed hic lepos haud alienus eſt ab ipſis adeo vetuſtis poëtis Theocrito aequalibus, ut Callimacho et Nicandro, in quibus haud raro grammaticam doctrinam maioris, quam ingenium poeticum, facias.

49. ὦ, *ubi*, legendum eſſe pro ὦ, quod eſt in omnibus libris, conſtat e Scholiaſte, qui ὦ perſpicuis literis in edit. ZC. dat, et reddit ὅπου. id quod dudum obſervavit Caſaubonus. Poſſit quoque legi ὡς, *ad*, quod malim. ſubauditur δεῦρο, *huc ades, ad profunditatem ſylvae immenſam.* ὕλης Ald. Flor. caeteri ὕλας.

51. τῆνος] Milon puta. unde conſtat, Daphnin hic loqui, non Menalcam. Daphnis enim Milonem amabat, ut e vſ. 47. conſtat. Menalcas autem ſe puellae amore captum verſu 43. profitetur. κόλα videtur nomen ſervi eſſe. nam mihi quidem parum poeticum, et paene ſtultum videtur, hirco

mandata dare perferenda, quae neque audiat hircus, neque eloqui et referre poſſit. Homini talia mandantur, a ſapiente quidem. κόλοι et κύλλοι ſunt, quibus manus ſunt aut prorſus amputatae, aut morbo contortae et reſolutae, ut agendo ſint impares. Saepe heri ſervis furacibus manus amputabant, aliisve modis luxabant, poenae ergo, ut furari deſinerent. Sic ſolent Arabes. Scythae ſuos ſervos exoculabant καὶ deeſt ſoli ZC. in texto. ſed in ſcholiis habet. Μίλω dat Aldina ſine iota ſubſcripto, item Stop. et Schol. cum eo, Μίλῳ, Hst. caeteri omnes Μίλων, unde effeci Μίλων' cum apoſtropho, ut ſit pro Μίλωνι. Poſſit tamen Μίλῳ hactenus ferri, ut habeatur pro contracto Μίλωϊ, poſt eiectum ν. et adſcripſerat annotator Vimar. ἀποκοπὴ δωρικὴ. verum, ſintne tales contrahendorum nominum propriorum modi Graecis uſurpati, vehementer dubito. Flor. μήλῳ.

52. φώκας] *vitulos marinos.* prodit etiam hoc, Daphnin, bubulcum, hic loqui, non Menalcam, caprarium. Qui enim deceat caprarium, qui convenit, artis ſuae exercitium laudare atque ab opprobrio liberare, commemoratione exempli a deo repetiti, quem deum nil puduerit vitulos paſcere? Quid vituli ad caprarium? Suſtuliſſem vulgarem perſonarum vel partium diſtributionem, niſi veritus eſſem, ne operas typographicas offenderem, et adverſus mea reliqua praeſcripta timidiores et dicto parum audientes redderem, ſi rationes eorum nimis perturbarem; quibus imperatum eſſet, paginarum et verſuum, qui ſunt in editione Londinenſi, numerum eundem reddere. praeterea debebant etiam in latina interpretatione perſonae mutari. Ego vero illam plane non attingere, et in ea nil movere decreveram. Quare maculam hanc, quamvis invitus, ſuo loco reliqui. κακὸν εὖ κείμενον ἐᾶν.

53. vehementer urebar pruritu, γᾶν, quod eſt in libris omnibus in τᾶν, id eſt, τὰ ἐν mutandi. et poenitet profecto nunc importunae meae timiditatis. τᾶν Πέλοπος ſunt τὰ ἐν Πέλοπος βασιλείοις κτήματα. In altera tamen huius eiusdem verſus parte plus animorum ſumſi, et lectionem vulgarem librorum omnium, χρυσεῖα τάλαντα, mutavi cum χρυσεῖ' Ἀταλάντας. Primus de loci vitio admonuit Pierſon Veroſimil. p. 47. et poterat profecto illa, qua uſus eſt, emendandi ratio verae vicem fungi, ni melior et certior ſuppetereret. Coniecit nempe χρυσοῖο τάλαντα. Sed videtur poeta Atalantae nomine delecta.

lectatus esse. vid. Idyll. 2, 120. et 3, 40. et versus proximus perspicue docet, cum haec scriberet, Atalantam eius animo esse obversatam. In χρυσείᾳ subauditur μήλα. aurea poma Atalantae in historia fabulari perquam sunt nota. Conf. Lilii Giraldi dialogismum 20. et P. Victorii Var. Lect. 37. 13.

56. ἐς hic loci idem est atque πρὸς vel παρὰ, *apud mare Siculum*. ut Idyll. 5, 123. ἐς τὸν Ἄλεντα, *apud Alentem*. σύννομα μᾶλα sunt greges ovium eodem in loco pascentes.

57. ἄδασι P. Ald. et Stobaeus p. 391. 44. ed. Gesneri. (nam locus hic plane ab exemplo Trincavelli abest.) ὕδασι ZC. et omnes eum insecuti. E Stobaeo sagaciter et feliciter collegerat cl. Valkenaer Ep. ad M. R. p. IX. ἄθασι corrigendum esse, in quo ita nunc ei assentior, ut etiam inferre in hanc nostram editionem nil dubitarim, tametsi olim ab eo dissenseram. ἄθατα sunt h. l. pecora lac praebentia, ut ovillum, bovillum, caprillum genus. Virgilius satis habuit, locum hunc imitatione aliqua adumbrare, verbum verbo reddere nil curavit.

58. ὕσπλαγξ] meminit huius loci et vocabuli Eustathius ad Dionys. Perieget. vs. 121. ἀγρομένοις Stop.

59. 60 hi duo versus aperte docent, Menalcam hic loqui, puellae amore captum.

60. Sententia haec recurrit Idyll. 13. Conf. Callimachi epigr. 56. Adscripserat annotator Vimarienſis [Hanc vocem vix fert Pollux l. VI. p. 351.]

61. 62. In his aliisque multis huius Idyllii locis visus sibi est cl. Valkenaer vestigia grammatici interpolatoris deprehendere, Theocrito et aetate et ingenio multum inferioris. Infitiari non possum, in illis, quae sub Theocriti nomine circumferuntur, multa esse sibi vehementer dissimilia; ultimo praesertim loco posita parum respondent primis. quod facile est cuique sentire, cui ullus sit suavitatum Theocritearum sensus. Verumtamen ideo non ausim vetustatis testimonium mendacii arguere Ipsemet certo persuasum mihi habeo in iis, quae pro Theocriteis venditantur, esse quaedam aliena: ut Idyllium septimum, quod Simichidae esse, non Theocriti, videor mihi planum fecisse. Verum quis hodie genuina a spuriis secernat in tanta rerum antiquitate et obscuritate? Collegit vetustus aliquis, quisquis fuit, auctor carmina bucolica in unum volumen, cuius quod pars plurima Theocrito in acceptis esset referenda, ideo nomen eius suae colle-

collectioni praescripsit. Multae possunt in eiusdem auctoris operibus causae disparitatis esse, ut aetatis et argumenti diversitas. In Bucolicis Theocritum aliosque seque ipsum superasse, in scriptis alius generis mediocrem et sibi dissimilem esse, auctor est Diogenes Laërtius. Ab eodem homine, sed alias iuuene, alias sene, scripta quaedam paene iuratus ab eodem profecta neges esse. In nulla paene re antiqua alia maior versatur obscuritas et dubitatio, quam in natalibus scriptorum. In Lysiae orationibus aliquam Phaeacis reperit Taylorus, ego Hyperideam in Demosthenicis, et sic alii alia. Nostrum est, in eiusmodi rebus Academiam sequi, et auctoritatem antiquitatis non plane nullius facere.

66. versum hunc ex Homero adumbratum putat cl. Valkenaer. et ex eo colligit, eum a Theocrito proficisci non potuisse. Vim argumenti ego equidem nullam video. Primum, ex Homero repetitam esse sententiam, certum adhuc non est. Similitudo quaedam non valet ad hoc affirmandum. possunt multi cogitando in easdem sententias incurrere, aut a rerum similium natura induci. Deinde si sit ex Homero adumbratus hic locus: ignorabatne Theocritus Homerum, quem non uno loco laudat? an dedecori erat, colorem aliquem ab eo ducere, quem pueri in scholis memoriter discerent, et cuius dicta referre, et sententiis suis exprimere, summae laudi haberetur? Ergone Callimachi, Euripidis, Sophoclis, aliorum loci omnes, ex Homerico fonte derivati, dicentur spurii, et a grammaticis subiecti esse? Sententia bubulcum vel maxime decet. σὺν παιδὶ probum est. παῖς etiam Idyll. 20, 39. *bubulcum* significat. Stobaeus versu 64. pro τῶν τοκάδων dat τῶν ἐρίφων, et versu 65. ἀδικῇς et μικρὸς et πολλοῖσιν.

68. κάμηϑ' Flor. ὄκκαν (id est ὅκκα ἂν) recte dat mediceus quartus.

70. tres medicei ἔχοντι.

71. f. δεύτερος αὖτε Δάφνις. prima in hoc nomine potest corripi. v. vs. 82.

72. Aldina σύνοφρυς prima litera maiore exaratum dat, raro exemplo. nam literae maiores rarae in ea occurrunt. quasi nomen proprium esset. Videtur poëta puellam tristem et superbam perstringere, quae vitam pastoralem contemneret, nobiliorisque alicuius conditionis admiratione duceretur, cui

cui opponit vitae ruſticanae commendationem verſibus 76. ad 80.

73. ἦμεν Lipſ.

74. λόγων HSt. e Scholiaſta, qui etiam alteram vulgarem lectionem, λόγον, quae in aliis omnibus libris obtinet, commemorat. Sententia eſt: Puellae huic, me per ſpeciem laudationis ſubſannanti, nihil omnino reſpondi, ne acerbum quidem quicquam. Liceto mihi hac occaſione oblata Callimachi epigramma 34. ubi ἔπος τόδε πικρὸν ἀκοῦαι occurrit, exponere atque vindicare. Sententia illius epigrammatis haec eſt: Novi, Menippe, me a divitiis deſertum eſſe. noli hoc mihi iterum atque iterum ingerere, quod melius novi, quam tu me docere potes. Excrucior, cum identidem aures mihi obtunduntur illa acerba meae egeſtatis exprobratione. Omnium, quaecunque ad me amara a te proficiſcuntur, hoc eſt unum inſuaviſſimum, quod tu nempe de die in diem mihi meam paupertatem exprobras.

76. ἀδεῖα φωνὰ (duobus vocabulis) Ald. caeterae tribus ἀδεῖ' ἀ φωνὰ.

78. αἰθριοκοιτῆν Flor. melius.

79. Sententia eſt, res quasque in genere ſuo bonas et honeſtas eſſe, ſi uſus ex iis exſiſtentis habeatur ratio; quae cum aliis collatae honeſtioribus et excellentioribus, videri poſſint viles et turpes: ſic non magis vaccas paſtorem dedecere, quam glandes quercum.

80. ὁ μόσχος Ald. quod revocavi. eſt enim μόσχος generis maſculini. ἁ μόσχος ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ſed cur eaedem illae editiones non item Idyllii 9, 7. mutarunt? nam ibi, praeter Stephaninam, omnes dant ἀλλὰ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται. Producit caeſura ſyllabam.

84. placuit Scaligero et Valkenario τᾶς σύριγγος. ſed vulgata bene habet. Theocritus λάζυσθαί τι in accuſativo uſurpat; et victor non unam fiſtulam, ſed duas pro praemio auferebat, alteram Menalcae, alteram ſuam, quae, cum pignori opponeretur, exibat ex eius poteſtate, et in ius neutrius concedebat, donec conſtaret, utrius eſſet futura.

86. Euſtath. ad Iliad. o. p. 1018. 24. ὁ μέντοι παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμολγεὺς ποιμενικὸν ἀγγεῖόν ἐστιν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσιν. v. etiam p. 1625, 5. ad Odyſſ. ι.

88. ὡς et ὅπως inter ſe permutavit interpres. ſed obtinent etiam hoc loco iſta verba conſuetam ſuam vim, ὡς,

quemadmodum, ὅτως, *ſic*. Pari modo vſ. 90. ὡς (cum accentu) eſt *ſic*, et vſ. 91. ὡς (ſine accentu) *quemadmodum*. Scaliger locum aliter conſtituit.

90. λύπῃ Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. λύπᾳ ſola Commelin.

91. ὥτερος ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀνάχοιτο Aldina, Salam. Farr. Brubach. ὥτερος ὅτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀνάχοιτο ZC. HSt. revocavi lectionem Aldinae, nili quod eam ſyllaba auxi. nam γαμηθεῖσα literis integris exarari curavi, illud extremum α a caeſura producitur, α contra in νύμφα corripitur.

92. πρῶτος Lipſ.

AD IDYLLIVM NONVM.

Praefixi huius Idyllii verſibus his, primo, quarto a decimo, et primo a vigeſimo, perſonam paſtoris, rei natura, et titulo ipſo id demonſtrante.

2. ἐφαψάσθω ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. item e marginibus ZC. et HSt. ſcholiisque revocavi. Nam ZC. et HSt. in texto, item Stop. dant ἐφεψάσθω. ἐφάπτεσθαι eſt, *ſeſe annectere* et velut agglutinare alicui ſeu rei, ſeu homini, eoque ſequi praeeuntem, et vices eius ſuſcipere. De mirifico errore, qui ex annotatione marginali Romanae editionis, per inſcitiam correctoris typographici, in editiones illas duas Venetas, Salamandrinam et Farreanam, irrepſit, expoſui in praefatione. Flor. dat Δάφνι συναψάσθω.

3. ὑπὸ τείραισι Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ſed praetuli ἐπὶ, quod eſt in ſola ZC. editione, qui tamen in margine annotavit, pro ἐπὶ alios codices dare ὑπὸ. Sententia eſt: ὑφέντες ταῖς βυσὶ τὰς μόσχους, καὶ ταῖς τείραις ἐφέντες ταύρους. poſtquam ſubieceritis vitulos foetis vaccis, matribus ſuis, tauros autem immiſeritis vaccis ſterilibus, quae nondum peperunt, foeturitionis ergo. ἐπὶ cum ὑπὸ paſſim permutari a librariis, admonet Erneſti V. C. ad Callimachi H. in Deium vſ. 62. Damnat tamen Scholiaſtes lectionem ἐπὶ, et ὑπὸ tantundem, atque illud, h. l. ſignificare contendit. quod mihi quidem haud facile perſuaſerit. βυσὶν Flor. Euſtathius ad Odyſſ. ι. p. 1627. 31. μόσχους βυσὶν ὑφέντες.

4. χῶ

4. χοὶ μὲν sola Commelin. caeteri χοί μεν.

6. ἔμποθεν (cum spiritu aspero) revocavi ex Aldina; nam caeteri omnes vitiose dant ἐμπόθεν, cum spiritu leni. ἐν ποθ' ἓν Flor. quae vera est lectio, quam revocassem, si citius comperissem. id est, ἓν πρὸς ἓν. ἓν μέλος πρὸς ἓν μέλος. si Daphnis canat unum distichon, canet Menalcas pariter unum. si ille tetrastichon, tum alter tantundem. si octastichon ille, hic item canet totidem versus. Invenio nunc quoque locum hunc ab Is. Vossio ad Catull. p. 140. tractatum, cuius Vossii haec sunt verba: [Ἓν ποθ' ἓν ᾄδειν aliàs est ἀμοιβαίως. Vulgo apud Theocritum legitur ἐμπόθεν. Sed altera lectio fuit olim probatior, ut colligo ex scripto Georgii, Metropolitae Corinthiorum, de quinque dialectis, cuius auctor inepte vulgo Corinthius vocatur.] Quid in editione HSt. sit, satis dignosci nequit, in illo quidem exemplari, quo usus sum. Sed sine dubio ille, qua erat minutiarum grammaticalium linguae graecae peritia summa, dedit ἔμποθεν. quod verum est. * inter se enim opponuntur ἔμποθεν, id est, ἐξ ἑνὸς ποθεν τύπτω, et ἄλλωθεν. *ex altera parte*, et *ex altera*. Sic saepe erratur in ἔμπεδον et ἐμπεδον. illud est, *ad unum instar*, *pari modo*, hoc *constans*, vel *constanter*, *firmiter*. illud ἔμ est ex ἓν, adiectivo, alterum ἐμ est ex ἐν praepositione. * Sola Commeliniana dat ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο. caeterae omnes ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο. [Stellis intercepta pro non scriptis haberi volo. Repugnant enim, prius exarata, superioribus, posterius exaratis. Cum tamen essent in se bona, tametsi ab hoc loco aliena, plane expungere nolui.]

7. ἀδὺ μὲν ὁ μόσχος revocavi ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀδὺ μὲν ἁ μόσχος HSt. ἀδὺ μὲν χὠ μόσχος Schol.

12. θέρευς revocavi ex Ald. et reliquis vetustis, itemque omnibus mediceis. sola Commel. θέρος.

13. ἐρῶντι est in omnibus meis. ego tamen nil dubitavi, ἐρῶν τυ rescribere. *quantum tu*, *amore captus*, *curas praeceptis patris et matris morem gerere*. In ἐρῶν τυ subauditur a communi repetendum μελεδαίνεις. solus HSt. ἐρῶν τι duobus vocabulis distinctis dedit. ἐρῶντα Flor.

15. μᾶτερ h. l. est nominativus. *Aetna est mater mea*, h. e. natus sum illo in monte, et altus.

18. medicei omnes πρὸς ποσὶ.

19. ᾗ, quod, post Casaubonum, mihi dudum in mentem venerat, invenì postmodum in Aldina, et inde revocavi.

caeterae dant ἤ. Sententia est: Hyemis ne in mentem quidem mihi venit, pari modo, atque edentulus, apposita pulte amylacea, nucum ne cogitationem quidem ullam mente concipit. ἤ, *perinde atque.* οὐδ' ὅσον, *ne tantillum quidem.* integre dixeris οὐδ' ὅσον ἔξεστιν εἰπεῖν, οὐδὲ ὅσον ἄξιόν ἐστι λόγου.

25. τρόβω Ald. vitiose.

26. σιτήθην Ald. Flor

29. si τήνοισι redit ad illos quinque convivas, quos vs. 27. commemorat, nil muto. sed tum idyllio huic nono totum decimum erit adiiciendum, et cum eo copulandum. Eo enim illa continetur cantio, quam ut Musae proferant, h. e. menti poetae iniiciant, et ex ingenio eius extundant, eas rogat versu 28. Me vero nondum poenitet suspicionis, a vs. 28. ad 36. exordium seu praefationem esse decimi. τήνοισι sitne probum et sanum, an vitiosum, haud liquet. facile sit in αἰτναίοισι mutare. sed sustineo h. l. sententiam. Offendit quoque παρὼν. num χαρὼν aut γαθὼν. sed ecquis dixerit, nihil h. l. hodie desiderari, unde apta sint illa τήνοισι et παρὼν; quibus nil moveremur, si illa, hodie deperdita, adhuc exstarent, et totus locus integer uno filo legi posset. Non caret hoc carmen locis Theocrito dignis. Contra tamen insunt ei haud pauca, quae videantur a grammatico quodam ex aliis locis Theocriteis repetita, alia adumbrata imitatione et assimilata aliis, et sic in hunc centonem consarcinata. Verum tamen rursus extra dubium est, poëtas haud raro delectari quibusdam caris, quas veluti in oculis et in sinu gerant, sententiis, easque iterum atque iterum retractare, neque id pari semper felicitate, neque eodem aetatis et ingenii vigore. Aliter ipsorum iuvenilis levitas cecinit, aliter senilis infirmitas.

30. Vocab. ἀλοφύγδων ex hoc versu affert Eustathius ad Iliad. ζ. γλώσσας ἄκρας Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. γλώσσας ἄκρης ZC. in texto. γλώσσης ἄκρης ZC. in scholiis. Versus hic per se obscurus patescit e superstitione adhuc hodie vulgari. Persuasum enim sibi vulgus habet, cui mendacium aliquod obtrusum sit, aut qui mendacio deceptus et circumventus, ei pustulam extrema e lingua exsistere. Sententia itaque est: quam cantionem illi pastores magna cum admiratione exceperunt. Nil mentior, neque verendum mihi est, ne pustulae, mendacii eaedem poenae atque indices, e lingua tua efflorescant. v. ad Idyll. 12, 24.

31. ad

31. ad h. l. adſcripſerat annotator Vimarienſis locum [Nazianz. ἐν ὑποθήκαις παρθ. πᾶλοι μὲν πώλοισι φίλοι, ἕλαφοί τ' ἐλάφοισι καὶ ψῆρες ψήρεσσιν, ἀγνῷ δέ τε τίμιος ἀγνός.]

33. etiam hic offendo. Quid eſt ἔαρ ἐξαπίνας vel ἐξαίφνης? qui poteſt ver ſubito exoriri? Sententia poſtulat eiusmodi quid: οὐχ ὕπνος ἐκ καμάτων, οὐδὲ ἔαρ ἐκ χειμῶνος γλυκερώτερον, ἢ ἐμοὶ αἱ Μῶσαί εἰσιν. οὐδὲ τὰ ἄνθη ταῖς μελίσσαις οὕτως ἐσὶ φίλα, ὡς αὗται ἐμοὶ. Num autem haec ſententia vulgari verborum inſit conſtitutioni, aut ex ea extundi poſſit, penes doctiores eſto iudicium.

35. ὧς γὰρ δρῶσαι γαθεῦσιν Ald. ZC. in texto, Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ὧς γὰρ δρῆτε καὶ δρεῦντι margo HSt. ὧς μὲν δρῆτε Schol. ZC. δρεῦντι medicei tres. quod ſi amplectare, tum legendum erit γαθεῦσαι. Sed bene habet vulgata. *quos blandae et propitiae adſpiciunt Muſae.* Adſpectus Muſarum poetis eſt, ea, ſi cui contigit, ingenii felicitas, ut commentando, legendo, audiendo, diſcendo, inveniendo ſcitum aliquid et doctum gaudeat, eaque in re ſolers ſit et dexter, feliciterque rem gerat. Callimach. Epigr. 22. μῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμμασι παῖδας ἀρχεβίους, (f. ſic leg.) πολιὰς οὐκ ἀπέθεντο φίλας. id eſt, quibus a principio naſcendi contigit ingenii ſolertia, iis ea manet usque ad canam ſenectutem. Comparari poſſit illud notum: *Der Herr laſſe ſein Antlitz leuchten über dir.* h. e. Deus laetis te propitiisque oculis adſpiciat. h. e. res tuas omnes fortunet. Quibus enim numen delectatur et favet, iis omnia ſecunda eveniunt. Adſcripſerat annotator Vimar. haec: [δρῆτε Flor. Hanc lectionem agnoſcit etiam Euſtathius ad Odyſſ. ξ. ἀπὸ ἐνεσσῶτος ὄρημι, ὃ χρῆσις παρὰ Θεοκρίτῳ. Al. ὧς μὲν δρῆτε. al. δρεῦντι.]

ult. δηλήσ. Flor.

AD IDYLLIVM DECIMVM.

1. ἀϊζυρὲ Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. ᾠ 'ζυρὲ HSt. βυγαῖος et βυκαῖος videntur idem vocabulum eſſe, idemque ſignificare, ſcilicet eum, quem Latini *paſtorem* appellant, hoc eſt, hominem ruſticanum, rus colentem. vid.

Schol. ad Idyll. 7, 6. Casaubon. ad h. l. et Schol. Nicandri *Theriac*. 5. et 349. ubi fragmentum hoc Nicandri assertur: βυκαῖοι ζυγέεσσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων. Designat hunc locum Etymolog. M. v. βυκαῖος. et Eustathius ad Iliad. ζ. sub fin. p. 660. 17. et p. 962. 12. ubi multa hoc de vocabulo disputat.

2. οὐθ' ἑὸν sola Commelin. caeterae omnes οὔτε τὸν ὄγμον. οὔτε ἑὸν Stop. et Schol.

3. ἀπολείπῃ mediceus primus, secundus et quartus. v. Eustath. ad Iliad. β. p. 193. τὸ δ' αὐτὸ (scil. λήϊον, *arvum*) καὶ λάϊον δωρικῶς λέγεται. διὸ συνελὼν αὐτὸ Θεόκριτος λαῖον λέγει, ὥσπερ αὖθις τὰ λήϊα λῇα ποιεῖ ἡ συναίρεσις. repetit eadem p. 862. 55.

4. τᾶς sola Commelin. ἆς reliqui omnes.

5. non improbo ἐν μέσῳ ἄματος. placeret tamen magis, mihi quidem, ἐκ μέσω ἄματος, *statim a meridie*.

6. ἀρχόμενος] scil. τοῦ ἔργου vel τοῦ λαιοτομεῖν. Satius tamen erit, existimare, τᾶς ἄυλακος sic esse in medio positum, (ut multa talia sunt in utroque sermone sic in medio posita) ut tam ad ἀρχόμενος referri debeat, quam ad οὐκ ἀποτρώγεις repeti. De dictione τῆς ἄυλακος ἀποτρώγειν, *de sulco aliquid morsu decerpere*, pro, *in opera arandi nonnihil proficere*, vid. Casaub. L. T. ad h. l.

7. ἀτεράμνου Ald. Flor. caeterae ἀτεράμνω.

8. συνέβη Ald. Flor. in qua Aldina etiam, (ut et in Salam. et Farr.) οὐδαμᾶ constanter cum circumflexo exaratum conspicitur.

10. νυν recte sine accentu solus HSt. exhibet, ut erat in eiusmodi rebus acer et perdiligens. caeterae omnes νῦν cum circumflexo. Ego vero Henricum secutus sum. Est enim h. l. encliticum *itaque, igitur*, vel *saltim, minimum*. *Si nunquam alicuius absentis desiderium te tetigit, at tu tamen nonne saltim noctem aliquam pervigilasti?* vid. Anna Fabri ad Callimachi Lav. Pall. vs. 4.

11. μηδέ γε συμβαίη mediceus tertius et quartus. non male. χορίω dant medicei tres et Scholiastes. sed χορίων dat etiam Suidas, qui locum hunc, tacito auctore, v. χαλεπὸν recitat. Et praefert hanc lectionem Casaubonus L. T. h. l. quasi vulgaris esset deterior.

12. Annotator Vimariensis [citat Moschopulus περὶ σχεδῶν.]

13. ἀντλεῖς omnes, praeter ZC. qui in texto dat ἀντλῆς, in scholiis autem promiscue modo hoc, modo illud. Correctior

ctior vetuſtis uſurpata dicendi ratio flagitabat ὐδ' ἄλις ὕξυς in genitivo, quod etiam eſt in Salamandr. et Farr. ſed obtinebat ea aetate nominativum aut accuſativum cum ἄλις copulare. quod patet ex poetarum Theocrito aequalium ſimilibus locis. Ita Apollonius Rhodius 2, 424. ἄλις πομπῆες ἔσονται. et 3, 329. βεῶσιν ἄλις καὶ εἴματ' ἔδωκαν. Callimachus H. in Iov. 84. ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἄλις ὄλβον. (ubi v. Erneſti) et p. 578. fragmento 454. ἐκ δ' ἄρτυς σιπύηθεν ἄλις κατέθηκεν ἐλαῖσα.

14. omnes μεν. ſed Schol. μοι. quod praeferam. ἄσκαλα interpretatur Heſychius ἀκάθαρτα. quod huius loci ſententiae bene convenit. ſed in ἀπὸ σπόρα adhuc haereo. Dixerat Batus, ſe iam in diem undecimum amare. Ergone hic dies a fatu erat undecimus? atqui iam metunt, et Milo Battum reprehendit, quod de ordine ſatis florente nihil derodat. Qui convenit hoc? Num itaque ἀπὸ σποδῶ, id eſt, ὑπὸ σποδῷ? *ante fores omnia mihi ſunt ſpurca, plena cinerum, propterea quod, amori meo intentus, nil curavi domum et aulam purgare.* σποδὸς omne genus ſordium et purgamentorum domeſticorum complectitur.

15. praetuli τοι ex Ald. Salam. Farr. caeterae dant τυ. uſitatius dicitur λυμαίνεσθαί τινι, quam τινα, tametſi hoc quoque ſatis uſitatum novi. τῶν παίδων omnes. Schol. ZC. τῶν παίδων. Praetuli formam maſculinam, quia latius patet, et ſexum muliebrem quoque complectitur. foemininum autem genus anguſtius eſt, et maſculinum excludit. παῖς h. l. idem eſt, atque τὰ παιδικὰ, corpus amatum, cuiusque ſexus.

16. πρὶν et ἱπποκύωνι ſolus ZC. Ἱπποκίωνι margo HSt. e Scholiaſta et Flor. Caeteri omnes πρὰν et ἱππεκύωνι. v. Idyll. 6, 41. Ἱπποκόωνα dat mediceus primus, ἱπποκόωνι duo alii medicei. Scholiaſtes dat προσηύλει e ſcholio interlineari.

18. χροΐζεται praefert e ſcholiis Caſaubonus ad h. l. verum illa lectio ibi non eſt, ſed primum quidem χροΐζεται, ut eſt in libris vulgaribus; deinde vero χροΐζειται καλαμαία. quod praefert Valkenar Ep. ad M. R. p. LXI. v. Suid. v. Ἀρυραία μάντις, et Leopard. Emendat. 5, 21. ubi Suidae locum e v. γραῦς σέριφος affert, huc egregie facientem.

22. Caſaubonus ὕτως ut magis Doricum commendat, et παῖσδ' vſ. 25. neutrum eſt in libris meis. et ſic quoque verſu 47.

25. ὧν

25. ὧν καίχ' ἁψεῖσθε P. Ald. ὧν γὰρ ἅψεισθε Salam. Farreana. ὧν γάρ χ' ἅψησθε ZC. HSt. (et sic quoque Flor. nisi quod γ' pro κ' habet. ὧν γάρ χ' ἅψεισθε Brubach. Rescripsi ὧν καὶ λαψεῖσθε. λαβέσθαι τινὸς, *alicui succurrere, eum protegere, curare, ornare.* Forte tamen praestiterat, Aldinam reddere ὧν καί χ' ἅψεῖσθε. sed non veniebat tum in mentem mihi, χ illud natum esse ex κε vel κεν, illo poetico ἂν. κοπῖτε tres medicei.

27. Longam de v. μελίχλωρον disputationem nectit Henricus Stephanus. quam legat, si cui volupe est. mihi quidem, ut verum fatear, multa Henrici subtiliora sunt, quam ut intelligam, quid sibi velit. Conf. Callimachi epigr. 56. τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα θεόκριτον. quod in nostrum sit, an in alium Theocritum, quis dixerit, et ecquid tandem refert scire? Caeterum est hic locus, si quis alius Theocriti, inprimis facetus et salis plenus. Laudat enim amator Battus hoc brevi carmine (a vsu 26. ad 37.) puellam suam, adspectu turpem, ita, ut nescias, ingeniosiusne vitia eius tegat atque excuset, an derideat iocosius et salsius. Annotator Vimar. hic adscripserat [Synesius in ep. ad Palaemenem σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνὸς.]

29. vocabula duo τὰ πρῶτα in Aldina eiusmodi vinculo versui subiecto copulata sunt, cuiusmodi vinculis Terentius Roberti Stephani vocabula copulanda vincit. Adverbialiter itaque accipienda videbantur curatori Aldinae. *primo loco.*

32. revocavi lectionem Ald. Salam. Farr. sed ZC. Brubach. HSt. dederunt αἴθε μοι ἦσαν, ὅσα κρεῖσσόν ποκα φαντὶ π. Flor. αἴθε μοι ἦς, ὅσα κρεῖσσον ἔχειν ποκὰ φαντὶ πεπᾶσθαι. quae vitiosa est lectio. nam ἔχειν et πεπᾶσθαι idem dicunt.

33. ἀμφοτεροί τ' ἀνακείμεθα τῇ ἀφροδίτῃ Ald. Flor. caeteri ἀμφότεροι κ' ἀνακείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ.

35. σχῆμα quid sit, docet Casaubonus ad h. l. et Du Fresne Gloss. utroque v. σχῆμα et *Schema.*

36. Sententia videtur haec esse: Forma tui corporis non est illa quidem valde probabilis. Sunt enim tibi pedes nodosi et curvi, et vox est rauca et nigra, et quasi faeculenta. verumtamen ingenii atque animi laudes non habeo, quo satis praedicem. Videtur loci universa ratio hanc sententiam subiicere. Possit tamen rursus, nulla nempe habita ratione animi, a quo ista dicuntur, pro amara haberi reprehensione. qui denique sint animi tui mores, cognitum usu perspectumque

que nondum habeo. Sed ista quidem interpretatio alienior videatur. ἀτρέγαλοι videntur hic loci esse tortuosi, et eminentes, ut tali, et reliqua ossa in calce pedis protuberantia. v. Hesych. v. τραγαλᾶται et τραγαλίαι. ut α h. l. sit, non privativum, sed intensivum.

37. τρύχνος dat margo HSt. e scholiis et Flor. quae pro ἀ αὖ dat μὰν.

38. ἄμμι ποιῶν ἐλελήθῃ Ald. Flor. ἄμμε πόων ἐλελήθει ZC. ἄμμε ποῶν ἐλελήθῃ Salam. Farr. Brubach. ἄμμε ποῶν ἐλελήθει HSt.

40. mediceus secundus et tertius ἐνίφυσας.

41. ad hunc versum adscripserat annotator Vimarienſis [Athen. p. 306.]

44. ἀμαλοδέται (uno λ) Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. cum duplici HSt.

46. τομὴ Ald. Flor. P. caeterae τομὰ.

47. adscripserat annotator Vimarienſ. [Bacchylides lib. VI. Anthолog. tit. ἀπὸ γεωργῶν. τῷ πάντων ἀνέμων πιστάτῃ ζεφύρῳ.]

48. Nil erat, cur Scaliger illo, seu nominativo, seu vocativo, ἀλοιῶντες offenderetur. nil frequentius est in libris graecis ista nominativorum cum infinitivis compositione, cum volunt imperare, cuius exemplum est in ipso Theocrito Idyll. 24, 93. ὧν δὲ νέεσθαι [pro νεέσθω] ἄτρεπτος. Subauditur μέμνασο, aut μεμνάσθω, aut μέμνασθε, aut μεμνάσθωσαν. *memento, mementote, meminerint.* v. Dorvillii Vann. Crit p. 341. Mirabar aliquando, virum summum huius loquendi moris immemorem fuisse, cuius exempla singulis quibusque paginis graecorum auctorum occurrunt, et qui proinde ignotus ei esse nullo modo poterat. Sed inveni postmodum, Hugoni Grotio quoque idem contigisse, qui p. 131. Florilegii Stobaeani in fragmento Bionis αὐτὸν τεχνᾶσθαι male repositi, *tu ipse solerter excogita et para*, pro quo alii omnes libri αὐτὸς praebent. *tu ipse comminisci, machinari*, scil. memento, τὸν μεταμβλινὸν ὕπνον Scholiastes dat. quod possit verum esse, me quidem non offendat, qui ν et ς in fine vocabulorum, tametsi exararentur, elisa tamen et absorpta inter pronuntiandum suspicor fuisse. Et saltus eiusmodi poetis illis vetustis aeque crebro usurpabantur, atque nostris hodie, et olim maioribus nostris.

49. καλάμας sola Commel. caeterae καλάμης.

50. δ' abeſt ab Aldina et Stop. non male. omnes enim hae gnomae vel praecepta ſunt ſoluta, ſparſa, vinculo nullo inter ſe copulata. κορυδαλλῶ dant omnes. (v. 7, 23.) Scholiaſtes κορυδαλῶ. (uno λ)

51. verbum ἐλιννύειν ſimplici, an geminato cum ν debeat exarari, dubitatur et quaeritur, in magna librariorum hoc in vocabulo inconſtantia et doctorum diſcordia. vid. Erneſti ad Callimachi H. in Cererem vſ. 48. et Leopard. Emendat. I, 25. Etymolog. M. v. ἐλινύειν citat ἐλίννυει δὲ τὸ καῦμα. vitioſe.

53. ἐγχεῦντα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐγχεῦντα ſolus HSt.

54. τὰς φακὰς Ald. et reliqui. τὸν φακὸν Schol. ZC. et Scholiaſtes Ariſtophanis ad Plutum p. 65. edit. Hemſterhuſ. quem ibi v. Recitat etiam hunc locum Stobaeus cap. 16. ſed in editione Bartolomaei Zanetti legitur τὸ φακὸν ἑλεῖν.

55. τὴν χεῖρα Ald. ſola. caeteri τὰν χεῖρα.

57. λοιμηρὸν Ald. Salam. Farr. Brubach. λυμηρὸν ZC. λιμηρὸν HSt. quae vera eſt lectio, tametſi reliquae etiam defendi quodammodo poſſint.

AD IDYLLIVM VNDECIMVM.

2. ἐμὶν ſola Commel. caeterae ἐμοὶ.

4. εὑρεῖν Schol. ἀνθρώπους duo medicei. ἐντὶ ſecundus et tertius mediceus. Dolet mihi, quod inter feſtinationem operarum non ſuſtulerim vitium diſtinctionis, quod in editionibus omnibus verſatur. ſic enim debet diſtingui: γίνετ'. ἐπ' ἀνθρώποις εὑρεῖν δ' ἑ ῥᾴδιόν ἐστι. *ſed inter homines haud facile eſt reperire.* Fateor, hoc modo δὲ paulo longius removeri, ſed neque durum hoc eſt, neque inſolitum, ſed multi ſic collocant δὲ, et nemo crebrius Oppiano, quod norim. Is in reiiciendo δὲ ad finem fere ſententiae paene nimius eſt. εὑρῆν Stop.

7. ἁμῶν codices multi dant, teſte Dorvillio in Miſcell. Obſervat. III. p. 372.

8. ὅτ'

8. ὑπ' ἤρατο τῆς γ. Ald. ὅτ' ἤρατο τᾶς ZC. Salam. Farr. Brubach. ὅκ' ἤρατο τᾶς γ. HSt. τῆς γ. Flor.

10. κικίνοις Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. κικίννοις mediceus tertius et quartus, et Commelin. v. Palmer. Exerc. p. 802. Si cicinni hic loci non sunt genus aliquod florum, sed, id quod vulgo significatur hoc vocabulo, cincinni, videtur poeta docere, iamdum moris fuisse, ut amatores fasciculos comae suae detonsos amatis mitterent. Id quod etiam ex Idyllio 23, 7. apparet, ubi οἱ πυρσοὶ sunt *comae rutilae*. De multiplici usu comarum in fasciculos confectarum, quae mitterentur alio, egi pluribus in disputatiuncula germanica, quae inserta est dem Hamburgischen Magazine Vol. XVII. p. 592. ad p. 604. quo in ipso volumine aliud quoque opusculum meum habetur p. 584 ad p. 592. item Vol. XVIII. p. 544. et XIX. p. 37. ubi originem moris anniversarii apud Venetos, quo Dux eorum sibi mare Adriaticum despondet, ex Herodoto repetendum, et eius vim atque designationem demonstravi. Quod obiter admonendum duxi, in gratiam nostratium, qui eiusmodi disputationes in illa Collectione miscellanea non facile quaerant, et ubi reperiant, auctorem scire cupiant. Sed ad Theocritum revertor. Sententia est: Polyphemus tanto exardescebat amore Galateae, ut non satis haberet, ei rosas, aut poma, aut fasciculos comae suae mittere, sed ut etiam fureret. τοῖς ῥόδοις est μέχρι τῶν ῥόδων, *usque ad rosas*, et sic de caeteris statuendum, *usque ad mala, usque ad cincinnos.* ταῖς μανίαις est ἕως τῶν μανιῶν, *usque ad furores.*

11. pro ὁλοαῖς adscripserat annotator Vimar. ὀρθαῖς sine auctoris nomine, ut nescias, sitne lectio varians, an scholium.

12. ταὔλιον omnes editi. τανύλιον Scholiast. quod recepi. αὐτὰ h. l. est *solae*. v. Dorville l. c. et Arnaldi Animadv. Crit. p. 241.

13. τὴν Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. τὰν HSt.

14. φυκιοέσσης Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. φυκιοέσσας Commel. αὐτῆ Flor.

16. Κύπριδος mediceus secundus et quartus. Sustuli comma, quod in libris vulgaribus post μεγάλας versatur. nam constructio est: ἕλκος, ὃ οἱ ἐν τῷ ἤπατι ἔπηξε βέλος ἐκ τᾶς Κύπριδος

προσγενόμενον. *vulnus, quod ei inflixerat telum a Venere immissum.*

17. δὲ ut saepe, ita h. l. quoque *enim* significat.

18. τοιαῦτ' ἤειδεν Aldin. Salam. Farr. Brubach. ἄειδε τοιαῦτα Florentina, ZC. HSt. τοιαῦτα ἄειδεν Fulv. Vrsinus in Virgilio collato p. 17. sed Dorville Vann. Crit. p. 419. damnat Aldinam et vulgarem, h. e. a ZC. primo proditam, quam servavit etiam Hephaestion p. 4.

21. φιαρωτέρα Ald. Salam. Farreana, Brubach. HSt. σφριγαναωτέρα ZC. v. Casaub. Lect. Theocr. h. l. Callimachi fragmentum est n. 257. φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. ubi reddunt: *lucida tum orta est aurora.* Invenio in alio eiusdem fragmento vestigia clara huius vocabuli paulo rarioris, Epigr. 44, *ult.* ubi editur τὰν ἰαρὴν. sed videtur leg. esse τὴν φιαρὴν. Aldina et Flor. dant ὠμᾷς.

22. αὖθ' ὕτως est pro αὐτὸ ὕτως, quod alii enunciare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio. prorsus ita, ut affirmo.*

26. Auratus [teste annotatore Vimar.] volebat ἑᾷ, id est σῇ, alii ἐμοὶ. forte hausit hoc ille annotator e Guil. Canteri N. L. 5, 13. qui Aurati suspicionem probat.

32. ὦ P. Ald. vitiose. caeterae recte ὥς. Locum hunc affert Eustathius ad Odyss. α. p. 1392. 35. Θεόκριτος δὲ — φησὶν, ὅτι τῷ Κύκλωπι ἕνα ἔχοντι γλυκὺν ὀφθαλμὸν, ᾧ ἑώρα, ὀφρὺς μία ἐξ ἑτέρου ὠτὸς εἰς τὸ ἕτερον τέτατο. v. etiam p. 1622. 50.

33. χείλει Ald. sola. ZC. autem, tam in texto, quam in scholiis, item Salamandr. Farr. Brubach. HSt. χείλη. revocavi Aldinam.

35. revocavi ἀμελγόμενος ex Aldina, Flor. quod etiam Scholiastes et ex utroque margo HSt. dat. ἀμελγόμενον ZC. in texto, Salamandr. Farr. Brub. HSt. Sententia est: bibo lac optimum, quod mihi mulgendo colligi et reservari curo.

37. ἄκρῳ cum iota subscripto Aldina, Salam. Brubach. et margo HSt. quod potest defendi. (v. Idyll. 1c. μέσῳ ἄματος) praestat tamen ἄκρῳ sine iota subscripto, quod dant ZC. Farr. HSt. sed in illo dativo vulgari et genitivo Dorico magna regnat inconstantia, multusque error in libris vetustis.

39. γλυκύμαλον κἠμαυτὸν ἅμ' ἀείδων Ald. Stop. non male illi quidem, praestat tamen, quod caeterae dant omnes γλυκύμαλον ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων Adscripserat annotator Vimariensis [τὸ ἅμα οἱ Δωριεῖς περισπῶσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ιϑ. καὶ τὸ παντᾶ

παντᾶ καὶ τὸ κρυφᾶ παρὰ Πινδάρῳ. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἁμῇ. σκόπει παρὰ Πινδάρου σχολιαστῇ σελ. 19. F. V.]

41. ἀμνοφόρως Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. μαννοφόρως ZC. et margo HSt. quod recepi. nam vulgata illa ἀμνοφόρως sensu caret. vid. Casaubon. ad h. l. Flor. μαμνοφόρως. Ego vero nil dubitaverim, veram lectionem esse μανοφόρως, simplici ν, pro μηνοφόρως. μήνη, *lunula*, est macula in pelle lunam imitans.

42. ποτί με Ald. Sal. Farr. Brub. ποτ' ἀμὲ ZC. HSt. ποτ' ἄμμε Commel.

43. ὀρεχθεῖν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐρεχθεῖν Ald. ἐρεχθῇν Stop. Eustathius ad Iliad. ψ. p. 1185. *fin.* τῶν δὲ ὁμηρικῶν τὸ μὲν ὀρέχθεον μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γενομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι, καθ' ὁμοιότητα. ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου τῆς καρδίας ἡ λέξις τίθεται.

44. τὴν νύκτα Flor.

46. et 47. ter dat ZC. ἐστὶ. item Flor.

47. [quam insalubris potu sit aqua nivis, refert Agellius ex Aristotele N. A. 19, 5.] annotator Vimar.

49. τὶς κἂν τῶνδε Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. τίς κεν τῶνδε HSt. Quis dixerit, ἀντῶνδε idem esse atque ἀντὶ τῶνδε. patitur id quidem analogia, ποττῶ pro ποτὶ τῶ. καττῶ pro κατὰ τῶ. quod si ita sit, praestet κἂν novo κεν.

50. εἰ δὲ Ald. Flor. caeterae αἰ δὲ. ἐγὼν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐγὼ Commelin. Loci huius sententiam enucleat Palmerius Exerc. p. 803. ut mihi quidem videtur, haud improbabiliter.

51. σποδῷ (cum iota) Ald. Salam. Farreana, Brubach. HSt. σποδῶ (sine iota) ZC. veteres editiones tanta utuntur in hac re inconstantia, ut discerni nequeat, quid a casu fortuito, et rursus, quid a consilio profectum sit.

53. γλυκίον πέλει οὐδὲν Stop.

54. ἔτεκε Scholiastes. verum et in hoc quoque non multum est auctoritatis, quia locos, non diligenter ex oculari inspectione reddit, sed ex fide memoriae, saepe illa fallaci.

55. ἐπὶ τὶν Ald. Salam. Farr. Brub. margo HSt. ποτί τιν ZC. HSt. ἐφίλησα Stop.

56. αἶκα μὴ στόμα λῇς. Toletanus Schotti Observ. 2, 46. ἢ deest scholiis, quod ferri possit, resolvendo τοι in duas

ſyllabas τοϊ, ut interdum αἰ etiam poteſt in diſſyllabum δί reſolvi.

58. Adſcripſerat annotator Vimar. [Athen. Dipnoſ. I.]

59. ἐδυνήθην Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐδυνάθην HSt.

60. μὲν Scholiaſtes. ᾧ κόρνα Ald. Salam. Farrean. Brubach. ᾧ κόριον Flor. ZC. HSt. praefero tamen lectionem Aldinam, quam revocaſſem, niſi meam effugiſſet attentionem animi. αὐτότι Ald. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. αὐτόγα Flor. ZC. HSt. αὐτόθι Commelin. forte leg. νῦν αὖ ποτε νεῖν γε μαθεῖμαι, *nunc addiſcam natare.* ubi ποτε non cum νεῖν erit copulandum, ſed cum μαθεῖμαι. *praeter illas, quas iamdum teneo, artes, muſicas et puſloritias, adhuc illam addiſcam, natandi.* ᾧ γαλέτεια νεῖν τό γε Stop.

62. ὅς κεν ἴδῃ Ald. Salam. Farr. Brub. HSt. ὅς εἰδῇ ZC. margo HSt.

64. ſola Commelin. ἐγὼ. caeterae ἐγών.

68. πῇ Flor. πὴ Ald. (ſic) πά caeterae. malim γάρ.

70. ὀρεῦσα Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ὀρεῦσα ZC. f. λεπτυνόντα uno verbo. *macreſcentem.* nam λεπτύνειν eſt verbum aeque intranſitivum, atque tranſitivum, *macrum reddere* ſignificans, et *macreſcere.*

71. ἀνιαθῇ ſola Commelin. caeterae ἀνιασθῇ.

72. ἐκπεπότησαι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐκπεπόταται HSt.

73. ἅλλον (uno λ) ZC.

74. ἔχες Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἔχοις HSt. revocavi prius, quod idem eſt atque εἶχες. praeſtabat tamen, illi conformata etiam illa reliqua fuiſſe, φέρες et πλέκες. (pro ἔφερες et ἔπλεκες.)

75. τὴν παρεοῖσαν] ſcil. βῶν, *vaccam*, vel ὄϊν, *ovem.* id eſt, quamcunque fortunam oblatam. Pertinet huc celebre illud epigramma Callimachi n. 33. cui mens erat plane alia.

78. κιχλίζοντι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. κιχλίσδοντι mediceus primus et tertius, aliique codices mſcti apud Dorvill. Obſerv. Miſcell. III. p. 373. et apud Caſaubon. L. Th. ad h. l. ὑπακούσω Stop.

ult.

ult. f. ἧσσον δὲ διῆγ', ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκε. *melius otium fefellit, aut aetatem degit hac ratione, quam si aurum dediſſet.* ἢ εἰ inter pronuntiandum vel ſcandendum in unam ſyllabam colliqueſcit.

AD IDYLLIVM DVODECIMVM.

1. ἦοϊ Commel. ſola. caeterae ἠοῖ.

2. poſt ἦλυθες ponit Aldina ſignum interrogationis; quo de ſigno v. Caſaubonus L. Th. c. 13. Perinde eſt, pro affirmante, an pro interrogante habeatur oratio. ἄματι veteres. Commel. ἤματι. Videtur Heinſius omnes huius Idyllii Doriſmos cum Ioniſmis mutaſſe, quia in argumento dicitur, hoc Idyllium Ionica dialecto conſcriptum eſſe. quod momentum vereor ut ſatis grave ſit. citat hanc ſententiam Euſtathius ad Odyſſ. τ. p. 1867. 55.

3. μᾶλον veteres, et ἄδιον vſu 4. et σφετέρας λασιωτέρα. verumtamen etiam Athenaeus p. 50. μῆλον et ἥδιον citat. et hoc (μῆλον) iudicabat rectius annotator Vimar. quia totum Idyllium eſſet Ionice conſcriptum.

6. ἐλαφρότερος μάσχω Ald. et veteres omnes. quod qui mutarunt, videntur ii moti eſſe a verſu 62. Idyllii 13.

8. 9. eaedem τέσσον ἐμ' εὐφροσύνᾳς τυ φανεῖς, σκιερὰν δ' ὑπὸ φηγὸν Ἀελίῳ.

10. ἐπὶ cum πνείουσιν, non cum ἀμφ. cohaeret. v. Apollon. Rhod. 3, 936.

11. ἀοιδὰ veteres. Scholiaſtes ἀοιδαὶ.

12. vulgo τῶδε exaratur. ſed exarandum curavi τῶδε cum circumflexo. quod idem eſt atque ὧδε, ſive id pro οὕτως accipiatur, *ſic, ad hunc modum*, ſive pro ἐνταῦθα, *hic loci.*

13. ἧς εἰσπνήλας Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. (cui ἧς deeſt) de vocabulis εἴσπνιλος et ἀπνὶς v. interpp. ad illud Callimachi fragmentum n. 159. μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὅππότε κοῦρος ἴοι. *obſervabant amatores, quoquo puer iret.*

14. ὡς h. l. eſt οὕτως vel ὁμοίως. tollendis commatibus, quae olim editiones poſt v. πάλιν et εἶπον obſidebant, ſuſtuli difficultatem et obſcuritatem huius loci. *Vt Amyclaeus homo amatorem*

torem ſuo more loquendi εἰσπνιλον vel εἴσπνηλον vel εἰσπνήλαν, *ita rurſus amatum appellet homo Theſſalus more ſuo loquendi* ἐρᾶ-τὰν. ὠμυλκαϊάσθαν Flor.

16. πάλιν ἄνδρες Flor.

17. κρονίδα veteres omnes. ſuſtuli in fine verſus comma. ἐγγὺς eſt adiectivum, et ἀθάνατοι locum ſubſtantivi obtinet. *utinam, o Iupiter, utinam, o vos Immortales, ſenis expertes, fiat hoc, ut aliquis poſt ducentos annos elapſos ad me veniat, in Orci regno, qui hac ad me oratione utatur: Mutuus veſter amor, tuus puta, tuique ἐρᾶτο, nunc ore omnium celebratur.* Verſui 20. et 21. ſigna illa praefixi, (*Gänſefüsgen* appellitant pueri typographorum noſtratium) quorum vis haec eſt, ut indicent, eam orationem ex aliena perſona repraeſentari.

23. Toletanus ἐτσυδ' ὅτε' ἰθάκοντι. Schottus Obſerv. 2, 46.

24. ἐρατὰς veteres. v. ad Idyll. 9, 30.

25. δάκνῃς Scholiaſtes.

26. ἀπῆνθες revocavi ex Aldina et Flor. unde id margo HSt. repetiit. ἀπῆνθον dat ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. Sententia eſt: abis a me cumulatus acceſſione amoris eius, quo te proſequor.

27. Νισαῖοι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Νισαῖοι HSt. v. Palmer. Exerc. p. 804. Citat hunc verſum cum duobus proximis Scholiaſtes Ariſtophanis ad Acharn. p. 774. ubi male ξεῖνον editum eſt. Etiam mediceus quartus dat ξεῖνον ἐτιμ. alii maluerunt περίαλλα ξείνων. Toletanus περίαλλα ξεῖνον ἐτιμήσασθε. Schottus Obſerv. 2, 46. vid. Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. 2, 217. Νισαῖοι Μεγαρῆες dat Apollonius ille, 2, 749.

28. οἰκοίητε] ſcil. τὴν ὑμετέραν πόλιν.

30. πρᾶτῳ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

31. ἐριδμαίνοντι iidem veteres, et ἐὰν vſ. 33.

32. Adſcripſerat annotator Vimar. locum Iuliani e Miſopogone καίτοι καὶ τῦτο ἔχειν ἔοικεν ὁ πώγων, ὥσπερ τὰ ἄλλα, λυπηρὸν etc.

33. ἀπῆλθεν Stop.

35. ἐτιβωτᾷ margo HSt.

ult. φαῦλον dant omnes libri, quos vidi. Ego vero, ex ingenio meo, φαῦλοι (in nominativo plurali) reſcripſi, quod ad

ad ἀργυραμοιβοὶ redit. argentarii non imperiti, non contemnendi, sed intelligentes rerum suarum. Similis error insedit Nicandri Theriac. vs. 104. πολύτριπτον ibi vulgo editur, sed legendum est πολύτριπτοι. periti, intelligentes, multo usu callentes.

AD IDYLLIVM DECIMVM TERTIVM.

2. et 4. vid. Casaubon. Lect. Theocrit. c. 14. sed in exponenda dictione ἐσορᾷν τὸ αὔριον, vereor, ne nimis ille sit argutus. Adscripserat annotator Vimar. [Euripides Alcestide: ὦκ ἐστι θνητῶν, ὅστις ἐξεπίσταται τὴν αὔριον μέλλουσαν εἴ βιώσεται.]

5. χαλκιοκάρδιος Ald. ZC. Salam. Brubach. χαλκεοκάρδιος HSt. Adscripserat annotator Vimar. [Odyss. ρ. ἐνδυκέως ἐφίλει ὅστει τε πατὴρ φίλον υἱα.]

11. ἐς Διὸς] scil. δῶμα. *adscendit cursu in Iovis aedes*, h. e. die adolescente, versus meridiem progrediente. v. Palmer. Exerc. p. 804.

13. v. Dorville ad Chariton. p. 669. 1.

15. αὐτῷ cum iota subscripto Ald. Salamandrina, Brubach. HSt. αὐτῶ, fine eo, ZC. Farr. quae vera est lectio. ἕλκειν τινὸς [h. e. ἀπό τινος] εὖ scil. τὸ ἦθος vel τὴν διδαχὴν, *ex* vel *ab aliquo bene trahere*, veluti planta e terra humida succos attrahit, aut pannus tingendus colores, quibus immergitur, significat, ingenium moresque suos ad alterius disciplinam et vivendi rationem accommodare, eaque suis exprimere. v. Casauboni Lect. Theocr. ad h. l. Schottus Observ. 2, 49. hoc habet: [In vetere codice, quem olim in Hiberia Toleti accurate cum edito comparavi, scriptum vidimus ego et Petrus Pantinus, qui mihi tum contubernalis haerebat, ἐξέλκων.] Adscripserat annotator Vimar. [ταυτόθι δ' εὖ ἕλκων. F. V.] quod non intelligo.

21. Loci huius meminit Eustathius ad Iliad. β. p. 197. 12. ναῦς δὲ εὔσελμος ἡ εὔζυγος καὶ εὐκάθεδρος, καθ' ὃ εὐεδρον Ἀργὼ φησί που Θεόκριτος.

24. αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα dant omnes editiones. pro quo reſcripſi αἰετὸς ὡς μεγάλαιχμος. *ut aquila magnis unguibus praedita.* ὁ μεγάλαις αἰχμαῖς, τυτέσιν ὄνυξιν ἐξηρτυμένος. ἀφ' ἕ] *quo ex facto*, ſubaudi γεγονότος vel συμβάντος. τότε, tunc temporis, cum iſta gererentur, vel evenirent, quae hoc carmine enarrantur.

25. de vocab. ἐσχατιαὶ v. Erneſti ad Callimach. p. 193. Citat h. l. Euſtathius ad Od. μ. p. 1713. 7.

27. τῆμος Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. τᾶμος HSt. De v. ἄωτος vid. Interpp. ad Callimachi H. in Apoll. vſ. 112.

30. Κιανᾶν et Κυανῶν dat Scholiaſtes.

31. ἄρστρα dat margo HSt. e Florentina.

34. μέγας dant omnes veteres, niſi quod alii comma ante hoc vocabulum ponunt, ut Aldina, caeterae plane omittunt. Neque dubitavi, hanc lectionem revocare. multo convenientius eſt epithetum ad λειμῶν, quam ad ὄνειαρ. ſecus tamen viſum eſt Henr. Stephano, qui hanc rationem damnavit, et lectionem, quae eſt in ZC. editione, reddidit, ἔκειτο, μέγα τιβάδεσσιν ὄνειαρ. Comma, quod in Aldina eſt ante μέγας, promovi poſt h. v.

35. ἔνθα δὲ βστ. mediceus quartus recte, ni fallor. Scholiaſtes ſic exhibet: ἔνθα βάτομον ὀξὺ, βαθὺ δὲ τάμον κύπειρον. veteres omnes dant βαθὺν δ' ἑτάμ. ſed Henr. Stephanus ſuadet βαθύν τ' ἑτάμ. cui ſum obſecutus.

38. verſum hunc citat Scholiaſtes Apollonii Rhodii 1, 1289.

39. Scholiaſtes dat ἔγχος.

40. εἰμένῳ ἐν χόρτῳ revocavi ex Aldina et Flor. caeterae omnes, ut ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. ἠμένῳ ἐν χώρῳ. χόρτος eſt *cortis* Latin. locus clauſus, inacceſſus, ſeptus. *un Parc.* v. Heſych. h. v. Etiam apud Orpheum Argonaut. vſ. 191. σύγχορτος et σύγχωρος inter ſe vitioſe permutarunt, ubi Geſnerus praeclare v. χόρτος exponit, et ex Homero et grammaticis vindicat. ϑρία (per ϑ) dant libri omnes, pro quo repoſui δρία (per δ) ex Odyſſ. ξ. 353. et Apollon. Rhod. 4, 970. Significat vocabulum hoc *nemora*. Invenio apud Orpheum Argonaut. vſ. 914. ϑρύον (per υ) pro herbae neſcio cuius nomine. et ſane ϑρύα eſt in Flor. Erat etiam hoc a loco noſtro non alienum. Apud Nicandrum *Theriac.* vſ. 200. ϑρυόεντες ἰαμνοὶ ſunt loca ſenta, paludoſa, ubi locum

illum

illum ipſum Orphei, ſed ſine auctoris nomine, affert Scholiaſtes. paulo poſt βρυόεντα ποταμὸν appellat vſ. 208. Sed haec aliena ſunt a loco noſtro.

42. Etymol. M. (p. 299.) εἰλιτενὴς ἄγρωστις. Θεόκριτος. ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γενομένη. ῥιζοβόλος γὰρ ἡ ἐπίπολυ διικνυμένη. πλεονασμῷ τοῦ ι.

45. Εὐκνείκα mediceus quartus. unde refinxi Εὐκνίκα, a *cnico*. ut Μαλὶς a *malo* arbore, et Νυχεία a *nuce* arbore. verumtamen, ut nunc demum intelligo e Rutgerſii Lectionibus Variis p. 224. Probus etiam ad Virgilii illud in Georgicis, *cui non dictus Hylas*, nomen nymphae *Eunica* edidit.

46. poteſt vulgata ἦ τοι κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ (cum iota ſubſcripto) teneri et probari. idem enim dicit atque εἶχεν ἐπὶ τῷ ποτῷ vel εἰς τὸν ποτὸν, *tenuit ſuper unda*, vel *tenuit*, *admovit*, *demiſit in undam*. Poteſt tamen etiam veterum editionum lectio ποτῶ (ſine iota) probari, quae eſt in Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ποτῷ eſt in ſola HSt. κρωσσὸς ποτοῦ πολυχανδὴς, *ſitula aquae multum* (vel *multae*) *capax*, bene poteſt dici. Pierſon Veriſimilium p. 48. vult ῥόω. non video qua de cauſa. Ecquis novit, exundaritne haec unda e fonte ſuo, an intra oras eius ſe continuerit. cuiusmodi fons nil emanans ῥόος utique dici nequit.

47. Locum ex Hom. Iliad. ζ. 253. expreſſum ait Arnaldus Lect. Gr. p. 48.

48. Andreas Schottus in codice Toletano ἀμφεδόνησεν ἢ ἀμφεκάλυψεν reperit, quarum lectionum neutra ſit contemnenda. Verſum hunc in oculis habuit Scholiaſtes Apollonii Rhodii I, 1236. ubi ait: Θεόκριτος ἐν τοῖς Βουκολικοῖς ἐν τῷ ὕλᾳ ἐπιγραφομένῳ ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν τῶν νυμφῶν ἡρπάσθαι.

50. πυρσὸς margo HSt.

51. ἐν πόντῳ tres medicei. ἑταίροις codex Toletanus et margo HSt. e Flor.

52. πνευστικὸς ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. male. πλευστικὸς Ald. HSt. recte.

54. παρεψυχῶντ' Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Commelin. ut neſciam, unde παρεψύχοντ' profectum ſit, quod in iunioribus editionibus verſatur. ego veterem lectionem revocavi. Erneſti ad Callimach. p. 242. citat ex hoc loco παραψήχειν ἀγανοῖς ἔπεσι. voluitne ergo παρέψηχον legi h. l. videtur in eadem ſententia etiam Arnaldus fuiſſe Animadverſ. Critic. p. 81. non audiam. In illo ipſo Callimachi loco de-

bebat vetus lectio servari. si καταψᾶν recte dicitur, non ideo quoque παραψᾶν. sed παραψύχειν vel παραψυχᾶν τινα est *ardentem in facinus blandis verbis revocare et reprimere, et eius ardorem oratione quasi restinguere.* Erratum pariter est in eodem Callimacho (p. 458.) in eodem verbo. βιβλία ψύχειν ἄδικα (non ψήχειν) est *fovere, magni facere, iactare, venditare.*

55. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad Ranar. vs. 246.

58. meminit huius loci Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 805. (p. 107. b. ed. HSt.)

59. φωνὴ Ald. ZC. Salam. Farreana, Brubach. φωνὰ HSt.

60. libri omnes dant εἶδετο πόῤῥω. in quo subauditur εἶναι τὸν ὕλαν. *opinabatur Hercules, Hylam procul abesse.* Convenit utique loco sententia, convenientior tamen visa est exsistere, si εἶδετο in duo vocabula εἶδε τὸ divideretur. *tametsi prope Hylam erat Hercules, longinquum tamen spectabat.* h. e. spectabatur et urgebat profectionem in loca remotiora, existimans, Hylam procul a se distare. ἰδεῖν τὸ πόῤῥω est animum intentum habere rebus locisve multum distantibus, ulteriora sequi.

62. mutavi distinctionem, et comma posui ante τις, (quod operae male accentu onerarunt) caeterae edd. omnes sic interpungunt: φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ἀμοφάγος λὶς.

64. pro ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις suadet Valkenarius Ep. ad M. R. p. XXXV. ἐν ἀτρύτοισι κλωνῖς. sed Dorvillius ad Chariton. p. 506. iure vulgatam tuetur.

65. ἐπελάμβανον sola ZC. editio, quasi ad ἀκάνθας rediret. ἐπιλάμβανε Stop. Haereo in hoc loco. ἐπελάμβανον repudiat metrum, fert sententia, tametsi ea quidem illo non multum iuvatur. quid enim magnopere ad rem facit, spinas ingentem locum obsedisse. Contra Graecis usitatum non novi esse, ut de eo, qui proficiscendo viae nonnihil emetiatur, ἐπιλαμβάνειν usurpent. De sedente, eoque locum occupatum tenente, recte id usurpatur, non item de ambulante; nisi propria illa graecitas aevo Theocriteo fuit, quod aevum multa sibi propria habuit.

66. ἀλᾶσθαι ὄρη καὶ δρυμὺς pro ἀνὰ ὄρη καὶ ἀνὰ δρυμὺς ita dictum est, ut infra Idyll. 15, 122. ποτᾶσθαι ὄζον ἀπ' ὄζυ, pro ἐπὶ ὄζον ἄλλον ἀπ' ὄζυ ἄλλυ. et ᾤχετο δίφρον pro ἐπὶ δίφρον, Idyll. 24, 99. et 30, 7. πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. Sic Apollon. Rhod. 4, 257.

257. νισσόμεθ' ὀρχομενὸν est in editione principe Flor. quamquam aliter est in aliis. sic ἤλατο πόντου (pro εἰς τὸν πόντον) Callimach. H. in Dianam vs. 195. et H. in Delum 37. βαθὺν ἤλατο τάφρον. Idem H. in Dian. 235. ὅτι οἱ συνελέξαο κώρας ἄρεια [id est ἀνὰ ὄρη] πλαζομένας ἀζηνίας. et sic ἐρχεσθαι vel μολεῖν πόλιν pro εἰς πόλιν Euripidi crebrum est, et alia talia aliis. ἄρεια dant Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ὄρεα HSt.

68. μὲν Aldina, Salam. Farr. Brubach. μένευ ZC. HSt. revocavi Aldinam. apparet enim, lectionem Romanae meram esse παραδιόρθωσιν, a qua loco huic vitioso medela certa non affertur. Obliterare sic volebat Calliergus, sed incassum, lacunam latentem. Quod si existimabat, metrum a μὲν labare, atque fulciri debere, multum ille fallebatur. μὲν in fine pedis, perinde atque in caesura, producitur. Sed post μετάρσια nonnulla desunt, finis puta huius versus, et initium sequentis usque ad τῶν παρεόντων, quod sitne ab οἱ παρόντες, *comites navigationis tum praesentes*, an a τὰ παρόντα, *copiae rerum necessariarum praesentes*, repetendum, haud constat.

69. non intelligo, qui possint ἱστία *vela*, ἐκκαθαίρεσθαι *expurgari*. melius conveniret ἱκρία, *transtra*, et *foros*. Non dubito, poetam id dedisse, f. quoque μεσονύκτιον ἐς [id est ἕως τε] ἐκάθαιρον, *purgabant tabulata navis, foros, usque mediam ad noctem*.

71. καλεπὰ Ald. Flor. quod revocavi. nam subauditur μανία. caeteri omnes καλεπὸς, forte referentes illi ad ἔρως.

75. πεζᾷ mediocris secundus et tertius. item Scholiastes. subauditur ὁδῷ. quartum idem dare voluisse nil dubito, tametsi ex eo annotatum video πεζᾷ. quod nihili est.

AD IDYLLIVM DECIMVM QVARTVM.

1. χαίρην] subaudi κελεύω vel βούλομαι. deinde dant libri omnes τοι αὐτῷ. sed reposui τυ αὐτὸν. quoniam constructio hoc postulat. βούλομαι καὶ ἐγώ σε αὐτὸν χαίρειν. deinde οι et υ inter se saepissime permutantur, et terminationes vocum a librariis omittuntur, a legente quoque ipso addendae cogitando.

do. unde tantus error in his terminationibus, ut alibi nusquam maior. Possit quoque legi ἄλλα τοιαῦτα Αἰσχίνᾳ, scil. βούλομαι γίγνεσθαι vel γιγνέσθω, συμβαινέτω. *alia talia eveniant Aeschini.*

2. Αἰσχίνῃ Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. unde suspicio modo proposita confirmetur. Αἰσχίνα HSt.

3. ταῦτ' ἄρα λεπτὸς] scil. εἶ. *propterea etiam sine dubio macer es.* ταῦτα pro διὰ ταῦτα recurrit Idyll. 15, 8.

4. pro ἄρ', quod est in Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. est in ZC. ἂν male. contra vitiose in Aldina et Flor. est αὐγαλεοὶ. Possit, quamquam ego equidem auctor eius rei nemini fieri velim, utraque lectio sic conglutinari. χὠ μύσαξ πολὺς ἔτος, ἀναυγάλεοι δὲ κικῖνοι. Potest utique capillus, fordidus, squalidus, ἀναυγαλέος, *splendore, nitore carens* appellari. Sed praestat αὐαλέοι.

5. revocavi πυθαγορικτὰς ex Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. solus HSt. male dedit πυθαγορισταὶς.

9. Eustath. ad Iliad. κ. p. 796. 59. ποτὲ δὲ, τριχῆς φάσκοντες ἐξηρτῆσθαι τὰ πράγματα, ἐξ ἧ παραποιήσας ὁ Θεόκριτος ἔφη τὸ, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

10. ἄσυχα ὀξὺς affert Casaubonus; cuius interpretationem non magis, quam vulgatam, capio. Mens in varia mihi discessit, in quibus tamen non conquiesco. num ἄσυχος, ὀξὺς, ab ἄσυχη, inquies animi, a fastidio, taedio, sollicitudine, agitati. fastidiosus, acer et acerbus, vehemens. an σίκχος, ὕποξυς, vel σικχανὸς, ὀξὺς, a σικχαίνεσθαι. vel συγνὸς, ὕποξυς.

11. *omnia volens repente, pro tempore quoque, pro re quaque nata,* h. e. inconstans, versatilis, idem alias appetens, alias refugiens. εἶπεν Aldina, Flor. recte, si εἰπὲν exaretur, pro εἰπεῖν. ut feci. subaudi χρὴ vel μέμνησο. εἶπον ZC. Salam. Farr. Brubach. εἰπὸν HSt. quod postremum ad sententiam quidem praestat. nam εἶπον est *dicebam.* quod alienum h. l.

12. ὃ deest Ald.

13. sitne hic Cleonicus idem, cuius flebilem exitum deplorat epigramma Theocriti nonum, quod e Graevii notis ad Hesiodi opera vs. 619. integrum reddidi, in medio relinquo. Sed sine dubio idem est Cleonicus, quem Euxithei cuiusdam amore captum, eoque contabescentem deplorat Callimachus Ep. 32.

14. ἐν χώρῳ bene habet. *rure, in villa quadam mea.* Palmer. Exerc. p. 805. male mutat in χόρτῳ, *in gramine.*

quod

quod non patitur, primum, additum παρ' ἐμὸν. *in gramine, apud me*, vel *meo*. quis ita loquitur? deinde, non in gramine, sub dio, eos iacuisse, sed intra tecta, domi, consedisse, insequens docet narratio. χῶρος universe locus omnis est, sive habitationi, sive oblectationi consecratus, extra urbem, ruri. v. Ernesti ad Callimachi H. in Cererem vs. 30.

15. βύβλινον Ald. Brubach. HSt. βύβλιον ZC. Salamandr. Farr.

17. βολβὸς κολχίας (sine τις) Ald. βολβός τις κολχίας ZC. Sal. Farr. Brubach. βολβός τις κοχλίας HSt. Nil erat, cur ZC. de fulciendo metro per insertionem sui τις cogitaret. media in κοχλίας est anceps. ἕ πότος Ald. ἧς πότος reliquae.

18. visum seu decretum fuit, ut unusquisque merum sibi iuberet infundi, quodcunque ipse vellet. oportebat solummodo vini genus illud poscere, quo quisque maxime delectaretur. non iam in Byblino, ut ante, haerebamus, sed ad alia progrediebamur vina. Expromebantur alia atque alia vina, pro cuiusque lubitu, modo significasset, quo maxime genere duceretur. Hanc puto huius loci sententiam esse. v. Casaubon. Lect. Theocr. c. 15. Non repugnabo tamen, si cui probabilius videatur, ἕ τινος ad ἑταίρῳ vel ἑταίρας referri. De more, in nomen amicorum et amicarum potandi, nota sunt omnia. Solummodo Callimachi celebre in hac re epigramma 31. luce quadam interpretationis perfundam, quoniam video, interpretibus id adhuc obscurum mansisse. Sententia primi distichi est: Infunde, puer, in calices vinum, et idem, quod tibi praeivi, nomen Dioclis, itera tu quoque. Sed cave aquam mero affundere. Sacros calices, qui in Dioclis honorem hauriuntur, Acheloum, h. e. aquam sentire, nefas est. ἐπιχεῖσθ' dat Scholiastes. Plerumque α producitur in ἄκρατον. Theocritus tamen corripit, modo in utraque syllaba, modo in altera.

21. ἔχειν Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. ἔχεν HSt.

22. verba ἔπαιξέ τις inclusi parentheseos signis, quo versus huius omnis tollitur obscuritas. Interrogabat iocosus aliquis acerbo et mordaci scommate Cynisca: *tu non loqueris? Num, ut verbis illius sapientis utar*, λύκον *vidisti*, aut, *nempe* λύκον *vidisti, ut cum illo sapiente loquar.* Sed inest orationi duplicitas significationis. Vocabulum λύκον significat *lupum*; sed idem est quoque nomen proprium iuvenis, quem illa Cynisca

niſca amabat. Hinc lepos iocì. Longam nectit Henr. Stephanus ad h. l. diſputationem, et mihi quidem haud planiſſimam.

23. κἤρα εὐμαρέως ex Ald. revocavi, ſic tamen, ut εὐ dividerem in duas ſyllabas, ἐϋ. κἤφα εὐκαρέως Salam. κἤφατ' ἔτ' εὐμαρέως ZC. Farreana [et medicei tres. κἤφατ' εὐμαρέως Brubach. et mediceus quartus. (fine ἔτ') κἤφθα. εὐμαρέως HSt. Sententia eſt: Et profecto facili negotio tu vel lychnum ex ea accendas: id eſt, tam erat arida et muta, ut facile paſſa eſſet, ita ſe terebrari, atque ligna illa terebrantur, quorum e contritu ignis elicitur, antequam vel hiſcat aut mutiat. Simili locutione immodica, ſeu hyperbolica, nos utimur, cum de homine nimis arido et macilento dicimus vernacule: *Er möchte brennen*, vel *anbrennen*. Poſſet ignem ipſe ex ſeſe, aut afflatu alienae flammae concipere; tam aridus eſt. ἄψαις eſt in omnibus, praeterquam in Aldina, quae vitioſe dat κἤψας. κἤρα eſt pro καὶ ἄρα. Annotator Vimarienſis haec adſcripſerat [κἤφατ' ἔτ' εὐμ. F. V. γρ. κἤφθα ἢ χ' ἤφθα. Auratus, Profeſſor Pariſienſis, legebat χ' ἤφθη. Scholiaſtes interpretatur ἐφλέγετο.]

31. μέλισμα accipio hic loci pro ingenio. Genus enim eſt cogitationum, ſtudiorum, actionum, in quibus mens elaborat. Theſſalum ingenium, ſeu Theſſala ratio mentem exercendi et conformandi, eſt fraudulenta, doloſa. Interpretationis loco adiectum eſt κακαὶ φρένες, *mala mens*, *maligna*.

32. παρὰ μ. mediceus tertius et quartus.

33. ἐπιθυμήσασα margo HSt.

34. ἐγὼ Schol.

35. revocavi ex Ald. Salam. Farr. Brubach. ἀνείρυσα δ' αὖ τῶς πέπλως. *revelli etiam ei veſtes de corpore*. Peplum vel pallium alicui matronae eripere, aut revellere, ita, ut vultus eius nudaretur, haud erat minor ignominia, quam ei colaphum impingere. quod vel ex V. T. conſtat. ἀνειρύσασα δὲ πέπλως ZC. HSt. et codex Toletanus apud Schottum Obſerv. 2, 49.

36. ἀπῴχετο dant omnes libri. ἀπείχεο reſcripſi, in imperativo. Eſt oratio Aeſchinis ad moecham ſuam. *foras te celeriter eiice*. domo ſcilicet. Deditne poeta ἄπωκέ τυ, ut verbum ſit ἀπώκειν, ut διώκειν. *amove te foras*. non diſplicet. et ſuffeciſſem iam tunc ſtatim, cum hic locus ſub prelo typographico verſaretur, ſi ſatis mature ſuccurriſſet. ὄτι ἀρέσκω Ald.

Ald. Salamandr. Farrean. Brubach. ὅ τοι ἐρέσκω ZC. HSt. iam ſupra quoque vſ. 29. dabat Ald. τι pro τοι.

38. μᾶλα dant omnes. reſcripſi μάλα. non enim h. l. neque genas, neque poma ſignificat, ſed *vehementer, vel maxime, inprimis.* Fuit olim adiectivum μαλὸς, unde comparativus μαλίων, et contracte μάλλων, et ſuperlativus μάλιστος, inde adverbia illa μάλα, μᾶλλον, μάλιστα. Impoſuit vulgaris error, μάλα et μάλιστα primam correptam habere. Habent enimvero, ſed et producunt ex poetae lubidine.

39. poſt hunc verſum deeſt alius. pendet enim voc. μάσσακα, et deeſt ſaltim προσενέγκασα. *quemadmodum hirundo, poſtquam attulit pullis ſuis pabulum, celeriter rurſus, ad aliud quaerendum, avolat; ita quoque Cyniſca avolabat* — ſenſit interpres quoque Latinus hiatum. Annotator Vimarienſis admonebat, ſubaudiendum eſſe ἐνεγκᾶσα. ὑποξέσοφίοισι margo HSt.

40. ἀγεῖρεν codex Toletanus apud Schottum Obſervat. 2, 49.

41. ὠκυτέρα h. l. eſt pro poſitivo, ὠκέως, ut etiam Latini *ocyus* pro *celeriter* uſurpant.

42. ἀμφίθυρον videtur idem eſſe, atque *veſtibulum* Romanorum, vacuum illud ſub dio ſpatium, quod ab oſtio ad interiora aedium patebat. *der Hoff.* δικλὶς autem eſt ianua extima, per quam exitus in ſemitam publicam, et ex ea aditus in veſtibulum patebat; ſic dicta, quoniam valvis conſtabat, ſeu perpendiculariter illis a vertice deorſum, ſeu transverſim horizontaliter iuxta ſe decurrentibus. quod utrumque valvarum genus etiam hodiedum adhuc in domibus noſtris uſurpatur. Et quod eiusmodi valvae binis ſeris muniuntur, ideo δικλίδες audiunt.

43. ἔβα κεν ταῦρος mediceus tertius et quartus, ſcholia, et ex iis margo HSt. fort. leg. ἔβα κα (id eſt κη) ταῦρος. *evaſit, neſcio qui, aut quo, in ſaltum taurus.* Sententia videtur haec eſſe: Evaſit aliquando taurus, neſcio qua ratione, et quem ad locum, in ſylvam, unde tamen poſtmodum rediit ad ſtabulum. quod ſubaudiendum omittitur. Itaque ſperandum eſt, ut etiam hic vel ille, qui ſe cuſtodiae ſubito ſubduxit, et fuga in libertatem vindicavit, aliquando tamen ſponte ſua revertatur, et poteſtatem ſui faciat. Verum in uxore mea proverbium hoc confirmatum non eſt, nam illa

aufugit ipsa quoque, nondum tamen tam longo tempore post rediit.

45. ἑνδέκατος Ald. HSt. ἐνδεκάτος Salamandr. Farr. Brubach. ἐνδεκάτη ZC. utrumque bonum, nisi quod in altero ἥλιος, in altero ἡμέρα subauditur. μᾶνας malim in accusativo, quia aptum est ex ποτίθει. nisi hoc volumus adverbialiter accipere, pro *item, adhuc, praeterea*; sic, ut vim suam casum aliquem regendi plane amittat. Dubito quoque, significetne δύο καὶ δύο μῆνες quatuor menses, (nam duo menses duobus additi conficiunt quatuor menses) an solummodo duos menses, cum duobus diebus. v. Casaubonus ad h. l.

46. Omissio tonsurae signum erat luctus. nam lugentes et moesti curam ut reliqui corporis, ita comae quoque, negligebant. Thracica tonsura videtur levissima et contemtissima fuisse, qua uterentur etiam ingenui, qui tamen sordidiuscule corpus haberent. Tonsura Thracica erat, cum coma demittitur usque ad mediam frontem, et tondetur in orbem, per frontem mediam, ad aures, ad sinciput, et desinit in media illa scrobe, quae vulgo, vocabulo Arabico, Nucha appellatur, sic, ut caput eiusmodi tonsum simile appareat scaphio inverso, seu globo dimidiato, parte convexa sursum versa. Caeteri Graeci, qui laetius et liberalius victitarent, comam non tam profunde demittebant in frontem, contra vero sinebant profundius in humeros defluere, sic, ut partem scapularum et dorsi tegeret. Si qui adhuc magis submitterent comam, usque ad regionem lumborum, illi dicebantur κομᾶν, et pro superbis habebantur. Non possum ab hoc loco discedere, priusquam suspicionem quandam meam de vitio coeco huius loci proponam. Suspectum enim mihi est ὑπ' ἀλλάλων. primum enim subaudiri deberet ἄπεσμεν, aut κεχωρισμένοι ἐσμὲν. quod ferri poterat, tametsi durum est. deinde καὶ deest ante οὐδὲ, aut δὲ post illud idem οὐδὲ. quare suspicor, legendum esse, ἐξ ὧ ὑπ' ἀλγάων οὐδὲ θρ. κ. *ex quo, prae animi cruciatu, ne Thracice quidem tonsus sum.* ut ἄλγος vocabulum est, ita potuit etiam ἄλγη usurpatum esse, et habet Hesychius Ἄλγας. ἀλγηδόνας. Annotat Andreas Schottus Observ. 2, 49. se in codice Toletano reperisse κέκαρμαι. quod ne quis miretur, nescius, quid sibi velit, cum ita sit in libris omnibus, tenendum, Schottum usum esse, quod ipse testatur, libro Theocriti germanico. non dicit quo. sed forte Brubachiano usus est. in eo quidem est κέκραμε, monstroso errore.

47. Forte

47. Forte nihil est in hoc versu mutandum. nolo tamen lectores celare, me varias huius versus refingendi vias iniisse, quas hic iudicio doctiorum permittam, securus utriusque fortunae. mea enim nil magnopere refert, probenturne meae rationes, an repudientur. Primum itaque visum est, legendum esse, τᾷ δὲ Λύκος νῦν πάντα. *Illi vero Lycus nunc est omnia in omnibus*, (ut vulgo loquuntur) summa rei, summa fortunarum suarum. Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται. *Lyco vel de nocte ipsa patet.* videtur enim poeta magis in demonstranda laborare illius amoris magnitudine, quo Cynisca erga Lycum flagraret, quam huius, quo Lycus illam prosequeretur. vulgata autem hoc magis declarat, Lyco Cynisca summi fieri. Quod contra fieri debebat. Rursus venit in mentem, scribendum esse: Ἁ δὲ Λύκῳ νῦν, scil. ἐστὶν ἀνειμένη. aut si Λύκω sine iota subscripto exaretur, adeoque sit genitivus, erit κτῆμα subaudiendum. Tum nova orditur sententia: Πάντα [scil. αὐτῆς θύρετρα καὶ πράγματα] Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται. Denique visum est, in quo acquiesco, legendum esse, sublato post πάντα commate, et πάντα cum Λύκῳ in unum vocabulum contracto, Ἁ δὲ Λύκῳ νῦν παντα λύκῳ, καὶ ν. ἀ. *illa vero nunc Lyco, illi* παντα λύκῳ, qui Cynisca τὰ πάντα, caput fortunarum omnium, est, et omnia penes eam valet, *patet etiam de nocte.* illud vocab. παντάλυκος, formatum est ioci, ludibrii et convitii ergo, et plenum est amaritudinis, ad similitudinem v. παντα λέων. Flor. οἶδε Λύκος νῦν πάντα.

48. ἀριθματοὶ mediceus tertius et quartus. v. Callimachi epigramma 26.

49. μοίρῃ ZC. solus.

50. κεἰ Aldina, Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. κἠ ZC. ἀποστέρξαι με Ald. quam lectionem revocavi. nam vera est. caeterae omnes ἀποστέρξαιμι. Sententia est: Siquidem iniiceret animo meo odium sui. ἀποστέργειν τινα est, Theocrito quidem est, delere et evellere ex alicuius animo amorem sui, eumque animum odio et aversatione sui implere. Id quod apparet ex epigrammate quarto Theocriti, vs. 14. εὔχεο ἀποστέρξαι τὰς Δάφνιδός με πόθους, votum fac, ut Daphnidis desiderium ex animo meo deleat, eique oblivionem eius inducat.

51. versum hunc libri omnes sic exhibent: νῦν δέ ποθ' ὡς μῦς φαντὶ θυώνιχε γεύμεθα πίσσας. quem sic refinxi. νῦν δὲ ποθῶ. *Iam vero desiderio teneor*, Cynisca puta. Μῦς, φαντὶ,

θυώνιχε, γεύστο πίσσας. *Mus, aiunt, Thyoniche, picem aliquando guſtabat.* Noſti caetera. ut enim mus tenebatur a pice, quam ſemel deguſtare libuerat, ita etiam ego Cyniſcae amore ita detineor, ut avelli ab ea nequeam. Mos eſt vulgaris, ut, cum talium proverbiorum et apologorum initium commemoratum ſit, caetera omittantur, ab auditore quoque et lectore tacite ſupplendæ, et ad rem praeſentem accommodanda. Proverbium de mure, picem deguſtante, quod transferri ſolet ad res, quas retinere et omittere pariter moleſtum eſt, lepide uſurpavit etiam Pantaenetus apud Demoſthenem, falſus ille Atticus cavillator, in Apollodorum.

53. non videtur ἐπίχαλκος nomen proprium viri eſſe, neque prima litera maiore, ſed minore, exarandum, utpote quod puellam bene nummatam aut bene dotatam ſignificet. In vetuſtis quidem editionibus parva prima litera exaratum video. Primus auctor fuit Henricus Stephanus hoc nomen pro proprio viri nomine habendi. Non habet quidem magnam vim argumentum hoc ideo, quod in illis vetuſtis editionibus omnia nomina propria parvis primis literis exarata reperiuntur. ſed res ipſa docet, nomen adiectivum hoc eſſe, non proprium. ut ἐπάργυρος eſt, bene inſtructus argento, ἐπίκληρος, ille vel illa, in cuius poteſtate eſt patrimonium, ἔπαγρος, dominus agri, ita quoque ἐπίχαλκος, aeratus, aeris dives. mediceus quartus dat ἐπιχάλκα.

56. ὁ non placet. num ὡς. pro milite, ſic ſatis commodus, et mediocriter tolerabilis, ut miles, quatenus miles quis eſt, neque ille optimus, neque rurſus peſſimus.

59. veteres libri varie locum hunc exhibent. Ald. ſic:

Μισθοδότας Πτολεμαῖος. Αι. (Aeſchinis ea eſt perſona) Ἐλευθέρῳ οἴος; Θ. (Thyonichus loquitur) Ἄριστος.

Αι. Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποιός τις, ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος.

Θ. Εὐγνώμων.

In primo verſu conſentiunt Aldinae etiam Salam. et Farr. non item in ſecundo et tertio, in quo cum ZC. faciunt, quae ſic exhibet. ſcilicet totum verſum 59. tribuit ZC. Thyonicho, verſus 60. primam partem Aeſchini, poſteriorem Thyonicho. et ſic quoque Brubach. Henricus Stephanus verſum 59. totum Thyonicho, verſum 60. totum Aeſchini, verſum 61. denique Thyonicho tribuit. Mihi turbatum hic aliquid a librariis videtur in verſu 60. In verſu 59. teneo rationem Aldinae. In verſu autem 60. extremo ſuſpicor, vera verba excidiſſe,

cidisse, eorumque loco finem superioris versus perperam esse iteratum. Quid autem exciderit, difficile dictu est. Occurrerunt mihi alias quoque similes errores, e. c. apud Oppianum, qui mihi haec commentanti nunc solus succurrit. Henricus Stephanus quoque simile erroris exemplum affert, a se observatum, in praefatione ad poetas graecos principes heroicos, p. 18. ex Iliade ψ. 550. Stobaeus, qui p. 46. locum hunc recitat, sic habet: τὰ δ' ἄλλα δ' ἀνήρ τις ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. si quod veri vestigium inest vulgatae, forte dedit poeta vs. 60. ex persona Thyonichi. Ἐλεύθερος ὥς τις ἄριστα, *liberalis, ut qui maxime.* h. e. inprimis, in paucis liberalis, si quis alius, vel unus omnium maxime. Annotator Vimar. pro primo ὅτις etiam οἷος annotaverat e Stopiano.

61. ἐς ἄκρον Ald. quod ferri possit. nam caesura brevem producit.

64. βασιλῆϊ Ald. male. Stobaeus. εἶον χρὴ βασιλέα: αἰτεῖν δὲ χρὴ ὐκ ἐ. π. quod possit ferri. nam εα colliquescere potest in unam longam.

66. λᾶπον Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. λᾶπος ZC. solus. utrumque dicitur, tam ὁ λᾶπος, λώπυ, quam τὸ λᾶπος, λώπυς. ἀμφοτέρας Ald. ἀμφοτέρων ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. βεβακῶν Ald. βεβακὼς ZC. Brubach. HSt. βεβλακὼς vitiose Salam. Farr. Potest utraque lectio probari, tam Aldinae ἐπ' ἀμφοτέρας βεβακῶν, quam Romanae, ἐπ' ἀμφοτέρων βεβακὼς In illa subauditur κνημας, in hac κνημῶν, vel σκελῶν, et tam βεβακῶν potest probari, partic. aoristi 2. a verbo βεβάκω, quam βεβακὼς, part. perf. a verbo βαίνειν.

68. ὦ τάχος Ald. Salamandr. Farr. Brubach. ἃ τάχος ZC. HSt. videtur in illa priore lectione latere ὡς τάχος. subaudi σόν ἐστιν. nam perinde dicunt ὡς τάχος, quam ὡς τάχυς, id est, ὡς σαυτὸν ἔχεις ἐν ἔργῳ τάχυς. Verborum ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι videtur haec sententia esse: sensim et sine sensu senescimus, primum in parte corporis illa, in qua senium obrepens contemnitur; deinde repente increbrescit latiusque dimanat senium cum canis crinibus.

69. videtur Scholiastes ἕρποι legisse. Eustathius ad Iliad. δ. p. 492. c. f. συντελεῖ δὲ εἰς τοῦτο καὶ Θεόκριτος εἰπών, ἀπὸ κροτάφων πελόμεθα πάντες γηραλέοι καὶ ἐπισχερώ, ἤτοι κατὰ τάξιν καὶ ἐφεξῆς, εἰς γένυν ἕρποι λευκαίνων ὁ χρόνος. repetit idem p. 727. 26. Idem p. 877. 10. ἐπισχερὼ ex Odyssea et Theocrito proponit.

ult. e verbis ποιεῖν τι δὴ εἰς γόνυ χλωρὸν effeciſſe Scholiaſten Ariſtophanis ad Acharn. vſ. 218. ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν, ſuſpicatur cl. Valkenar Ep. ad M. R. Affert h. l. et exponit Suidas v. τερῆδον ἀντικνήμιον, et Euſtath. ad Iliad. κ. p. 812, 49. et ad Odyſſ. ι. p. 1615. 25.

AD IDYLLIVM DECIMVM QVINTVM.

Eſt hoc Idyllium mihi quidem, pro ſenſu meo, ita ſuave et feſtivum, ut in Theocriteis pauca videantur eſſe, cum eo, ad ſuavitatem et feſtivitatem, comparanda. Lectorem poeta manu quaſi praeſentem in rem ducit, et digito, quae geruntur, ſingula quaeque demonſtrat, et garrulitatem, levitatem, ineptias, ſuperbiam, malignitatem, importunitatem mulierculatum, vivis coloribus depingit.

1. ἐνδοῖ primo loco ſine dubio *intus eſt.* ſed poſteriore malim accipere pro *intro veni.* Vtrumque ſuſtinere poteſt ſignificatum, ideo, quod proprie eſt dativus ſingularis cum adſcripto iota, quod alias ſubſcribi ſolet. ἔνδος, ἐνδὴ, ἔνδον. genitivus ἐνδοῦ non uſurpatur; at dativus, ἐνδῷ, qui dativus olim non ſic, ut nunc, per ῳ cum iota ſubſcripto ſolebat exarari, ſed per omicron ſimplex, cum adſcripto ad latus iota. ἐνδοῖ, οἴκοι, ποῖ, τοι, pro ἐνδῷ, οἴκῳ, πῷ, τῷ, etc. Iam dativus pariter motum verſus locum ſignificat, atque conſiſtentiam vel quietem rei in aliquo loco. ergo ἐνδοῖ poteſt pariter ſignificare *eſt intus*, quam *veni intro.* v. infra vſ. 77. et Callimachi H. in Cererem vſ. 77. In ὡς χρόνῳ ſubauditur πάρει. *o quam diuturna ex abſentia ades.* Citat initium huius verſus Etymolog. M. v. περαιτέρω. Conf. etiam Euſtathius ad Odyſſ. σ. p. 1839. 55.

3. verba ἔχει κάλλιστα libri omnes Eunoae tribuunt, ſed male. ſunt Gorgonis, quod res ipſa docet, dudumque Caſaubonus admonuit. Sententia eſt: Recte habent omnia, ait Gorgo, et ex animi mei ſententia. Satis molliter ſedeo. nil eſt, cur mea cauſa multum laboretis. Nos etiam dicimus, *es iſt gut, es iſt recht gut*, cum volumus officioſam ſedulitatem

tem et anxium paene ſtudium amicorum benigne nos accipiendi, deprecari.

4. ἀδειμάτῳ eſt in mediceo quarto. in caeteris omnibus ἀδεμάτῳ. quod bene habet. Gorgo animi ſui conſtantiam et fiduciam in tantis terroribus, per quos ſeſe penetraſſet, et quos ſuperaſſet, ipſa miribunda praedicat. Ego, ait, non poſſum ſatis ipſa mirari mei fortitudinem animi, in tot tantisque terroribus, quos me undique circumſtantes pervadendum mihi atque perrumpendum fuit. δέμα et δεῖμα et δέος idem ſignificant, *metum* puta, et ab eadem radice demanant. ἀδέματος itaque eſt, imperterritus, metu carens. ἀλεμάτῳ inventum Henr. Stephani, aut, ſi mavis, Ioſephi Scaligeri, et ἀδαμάτῳ, inventum Caſauboni, mihi non probantur. Henr. Stephanus e Florentina ἀδεμάτω affert, in quo terminationem genitivi doricam ſolummodo probat, vocabulum ipſum damnat. immerito illud quidem. Scaliger iam triginta annos ante ἀλεμάτῳ ſe correxiſſe ait, (quam iſta ſcilicet commentaretur; quod fecit A. 1596.) idque verum eſſe. quo videtur Henricum Stephanum pungere, quaſi ille eam ſibi emendationem furtim ſubtraxiſſet. Nae ille aenea pro aureis abſtulit, ſi fecit. Tanti profecto non erat, eiusmodi emendatiunculam furari. Quid ſi vos ambo, tu Scaliger, et tu Stephane, eam Aurato, magiſtro veſtro, in acceptis tuliſtis? Haec ſors eſt magiſtrorum. Vel ipſimet mihi uſu venit, ut ſub alieno nomine haud pauca edita circumferri videam, vivus adhuc atque ſuperſtes, quae mea eſſent inventa, ſed diſcipulis meis in ſcholis privatis a me impertita. quibus amicos gloriari et famam aucupari facile fero. Satis enim mihi eſt ſuperque inſtrumentorum famae quaerendae. Aequo animo veſtes amicis commodato do, quibus ipſe cum nil utar, illi ſe iactent. Sed redeo ad Theocritum. ὔμμιν eſt vel *vobis*, vel *usque ad vos*. Sententia eſt: In via cum ad vos contenderem, ab obſtante conferta turba, per quam mihi enitendum et eluctandum fuit, toties adii vitae periculum, ut aegre ad vos ſalva evaſerim, vel vobis ſervata ſim, ut me poſſetis etiam in poſterum frui.

5. πολλᾶ — πολλῶν] ſubaudi ἀπὸ.

7. Henricus Stephanus ait eſſe, qui pro ἐμ' [id eſt ἐμᾶ] malint μεν. In his Ioſ. Scaliger eſt. Vtrumvis elige, et res eodem ſemper redibit. Poteſt etiam, ſalvo metro, ἐμᾶ ἀποικεῖς exarari. et praeſtabat profecto, mea quidem ſententia, ſic

sic exarari. nam dirigit eiusmodi diligentia lectores in rectam viam, admitque dubitandi causas; et in scandendo literae superfluae, tametsi exaratae, et in medio propositae, tamen eliduntur. In Scholiis μοι invenio. quod non contemnendum putem. In ἑκαστέρῳ subauditur, ut fieri solet, ἦ προσῆκεν, aut ἢ ἐγὼ βυλοίμην ἄν.

8. πάραρος dant omnes libri, praeter ZC. qui in texto dat πάρορος, sine dubio vitio operarum. nam in scholiis verum habet. De vocabulo vid. Henr. Stephani annotat. ad h. l. et Eustathius ad Iliad. η. p. 672. 60. ubi locum hunc citat, et p. 1319. ὁ δέ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήορος, γίνεται δὲ ὁ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων, ὁ μὴ πυκνὸς, ὁ μὴ φρενήρης, ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. In ταῦτα subauditur aut ἐμηχανήσατο, aut διὰ. ut in illo Aristophaneo τοῦτ' αὐτὸ. τοῦτ' ἐκεῖνο. hoc est illud idem, quod dudum aio. vel hoc factum concinit illi dicto meo, quod usurpo saepius. fatuus nempe ille meus maritus in extremas orbis terrarum (urbis Alexandriae volebat dicere) partes sese abdidit, et ibi, inhabitandi ergo, non domum, sed antrum, vel lustrum aliquod conduxit, anguis alicuius, aut belluae latibulum.

10. ποτ' ἔριν dant omnes libri. unde effeci ποτ' ἔραν. *ad terram. pessum. pessum i, o pestis mea, tu illa commodis meis semper invidens et insidians pestis.* ad humum, id est, peri, morere. Pro ἐμοῖο dat Flor. ὁμοῖος. F. V. (id est, Fulvius Vrsinus) ὁμοῖον, teste annotatore Vimar.

11. Libri omnes dant Διώνα. quod nomen est foemininum. Diona nomen esse matri Veneris, neminem fugit. sed nomen viri hic requiritur. quare accentu in antepenultimam retracto, rescripsi Δίωνα. Dionis nomen notissimum est. Accedit ad hanc lectionem proxime lectio Δίωνα, quam Henricus Stephanus e Florentina affert. Poterat quoque de *Dionda* cogitari. ut nomen est Philondae, Charondae, ita quoque *Diondas* pro *Dionidas*. sed hoc paulo plus a literarum vestigiis abiret. Δίωνα τοιαῦτα Flor.

13. ad voc. ἀπφῦς v. Interpretes Callimachi H. in Dianam vs. 5. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν. videtur ex Hebraico vel Chaldaico *Abba* ductum. Facile hoc Alexandrini potuerunt ab inquilinis suis Iudaeis adsciscere, et cum Graecis communicare. Fallitur sine dubio Eustathius ad Il. ε. p. 565. hanc huius vocabuli tradens originationem: ὁ μέν

περὶ ἀπφῦς παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα τὸν, ἀφ' ἧς ἔφυ. τοιοῦτον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν. Idem 971. 31. locum hunc affert, et de vocab. ἀπφὺς plura disputat.

15. λέγωμες (per ω) ZC. Salamandr. Farr. recte ad sententiam. λέγομες Ald. Brubach. HSt. Age, ait, priusquam domo egrediamur, omnia, quae nos angunt et urunt, inter nos communicemus, omnes nostras privatas domesticas sollicitudines in sinum nostrum mutuo effundamus. Flor. τὰ πρόσω. λέγομες δὲ πρόσω.

Inter versum 16. et 17. videtur unus deesse; quod cum sententia ipsa hians demonstrat, tum Aldina, quae non ἤνθε, ut caeterae omnes, sed κἤνθε dat. quod indicium lacunae nescio an ZC. consulto obliterarit. Liceat mihi, ut in loco conclamato, coniecturam quandam meam proferre, a qua, si medelae nihil accipit locus, nihilo tamen plus cladis feret, quam iamdum habet. Possit itaque locus, ut saltem tolerabilis exeat sententia, sic quodammodo sarciri:

Ἀπφῦς μὲν τήνος (πρώϊαν θὴν πάντα λέγωμες)
Νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κ' ἤνθε φέρων ἅλας.

Exibat ad nitrum et fucum emendum e taberna (seplasiarii puta) sed, qua est stultitia, homo tametsi tredecim ulnarum, quem, ut plenae hominem aetatis, oportebat tamen sanae mentis compotem esse, rediit salem afferens, loco illarum rerum, quibus ad huius diei pompam tantopere egebam; rem illam quidem culinae et rei domesticae non profecto inutilem, et vel adeo necessariam, verum ad mundum quidem muliebrem nil facientem, quo nitrum et fucus multo plus erant collatura. Nitro enim vestes mundabantur, et fuco facies illinebatur. Vides hominis stultitiam, qui in sale emendo, re tam vili, consumserit pecuniam, destinatam hilaritati et festivitati huius diei, et munditiei corporis mei, quibus rebus aliae omnes res, quamvis necessariae, postponi tamen debent. v. Scaliger et Casaubonus ad h. l. Forsitan erit, qui ἅλας h. l. non de sale, sed re quacunque vili, accipiat. qua de vocabuli usurpatione egit Casaubonus Lect. Th. c. 21. ad illud Theocriti 27. τάχα δ' ὕστερον ἠδ' ἄλα δοίης. Quod in medio relinquo.

18. ταῦτα ἔχει dat Scholiastes, sine γ'. quo omisso possit ταυτᾷ ἔχει legi, quod equidem malim. id est, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὁδῷ, vel γνώμῃ, vel διανοίᾳ ἑαυτὸν ἔχει. si γε servatur, ταὐτὰ saltim debet legi, id est, τὰ αὐτὰ, scil. ἐγκλήματα. et sic rescripsi. habet meus quoque maritus eadem ipsa vitia, quae tuus. vel ambulat eandem morum viam. nam et ipse nescit pecunia recte uti. Loco enim mundi muliebris, quem mihi debuerat in huiusce diei pompam atque hilaritatem emere, quinque pelles ovillas emit, lanificii ergo, unde liberis et familiae vestes texerentur. Stultae mulieres, nil, nisi se suamque munditiem, cogitantes, et alia omnia prae ornatu sui corporis pensi non habentes, in viris ea damnant, quae vel maxime laudanda erant, curam familiaris rei bene gerendae, et frugalitatem in loco, appellantque eam prodigalitatem, quod in nugis muliebribus emendis pecuniam perdere noluissent.

19. ἑπταδράχμως Ald. ζ δράχμως ZC. Salamandr. Farr. Brubach. perinde est. nam proximo statim versu eaedem dant editiones ε πόκως pro πέντε πόκως, quod dat Aldina plenis item literis. male dedit HSt. ἑπτὰ δραχμῶν. v. Bentley ad Phalaridis epistolas p. 443. et Valkenaer ad Herodot. p 479. κυνάδας videtur superba mulier per contemtum pelles ovillas appellare, tam durae rigidaeque et curtae, omninoque inutilis lanae, ut magis caniculae alicuius pelles videri possint, quam ovis. πηρῶν recte dat Ald. Salam. Farreana, Brubach. mediceus tertius et quartus. quod revocavi, relicto solummodo Dorismo. πυρῶν ZC. HSt. πηρῶν non ab ἡ πήρα, *pera*, sed πηρὸς, ρὰ, ρὸν, est repetendum, quod vocabulum significat eum, qui debilitatus et captus est quocunque seu sensu, seu membro, ut oculis, aut manibus, pedibusve. γραῖαν dant Ald. Salamandr. Farr. Brubach. γραιᾶν ZC. HSt. quod verum est. γραῖαι (scil. ὗες) h. l. sunt pecudes vetulae, ideoque viles et contemnendae. ἀπότιλμα est corium animanti de corpore detractum seu excoriatum. v. ad h. l. Scaliger. Annotator Vimar. adscripserat: [Eustathius legit ἅπαν ξύπον, quod dicit eadem ratione fieri, qua κέλευθον a κέλευθος, μηρὰ a μηρὸς, τράχηλα a τράχηλος apud Callimachum dicuntur.] Locus est ad Odyss. ζ. p. 1553. 42.

20. ἔλαβε] id est ἠγόρασε, *redemit*. Pro ξύπος, quod est in omnibus meis, affert Henr. Stephanus in annot. ad h. l. ex Eustathio ξύπον. v. ad Iliad. α. p. 108. 19. et p. 1553. 42.

Scho-

Scholia dant πέντε πόκους ἔλαβεν ἐχθὲς ἅπαν ῥύπος. verum illa ſcholia ſaepe verba non ſumma cum diligentia repraeſentant, ſed ut memoria labilis auctori eorum ſubiiceret, ſic, ut manente ſententia, metrum tamen, aut dialectus, periret.

23. Aldina ſola hic lacunam dat, exhibens locum ſic: βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ. χρῆμα καλόν τι. caeteris omiſſis. reliquae antem ſunt plenae h. l. ſed omnes dant θασσόμεναι. pro quo recte dat HSt. θασόμεναι, h. e. θεασόμεναι.

24. ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα tribuit Aldina Gorgoni, et cum vſ. 25. ſermonem Praxinoae demum incipit. caeterae ſic perſonas diſtributas dant, ut vulgatum eſt. ἐν ὀλβίῳ (cum iota ſubſcripto) Ald. Salam. Brubach. HSt. ἐν ὀλβίῳ (ſine iota ſubſcripto) ZC. Farr. poteſt utraque lectio defendi. οἴκῳ ſubauditur ad utramvis. revocavi tamen poſteriorem, quia cum more Graecorum loquendi magis convenit, ut dicatur ἐν ὀλβίῳ ἀνδρὸς, [ſcil. domo] quam ἐν ὀλβίῳ. ſi quis ἐν ὀλβίων (ſcil. ἀνθρώπων μεγάροις) malit, ab eo non valde ſim alienus. non rara ſunt exempla amphimacri pedis pro dactylo adhibiti.

25. Verſus hic quid ſibi velit, non ſatis video. Nihil enim dum viderat Gorgo eorum, quae in regia gerebantur, aut ſpectabantur, ſed venerat ad Praxinoam, ut cum ea comite ſpectatum iret pompam feſtivam Adonidi conſecratam. Qui poterat ergo Praxinoa Gorgonem rogare, ut ſibi narraret, et ea, quae vidiſſet in regia, et quae ibi locuta eſſet, cum pedem illuc Gorgo nondum intuliſſet. id quod e verſu proximo apparet, ubi Gorgo negat, nunc otium confabulandi eſſe, ſed feſtinandum potius, inſtante tempore progrediendi ad ſpectaculum. videtur omnino inter verſum 24. et 25. unus deeſſe. Voluit Schottus Obſerv. p. 98. huic loco lucem affundere, ſed fumos vendidit. Adſcripſerat annotator Vimar. [Gorgo non eſt, ſed Praxinoe in Flor.]

26. Sententia proverbii videtur haec eſſe: Otioſis nullo non tempore oportuna venit feſtivitas, h. e. illud genus hilaritatis, quod capitur ex auditione et narratione rerum delectabilium, cuiusmodi ſunt pompae ſolennes, quarum in numero haec quoque Adonidi conſecrata habebatur. Nos autem nunc non ſumus otioſae, ſed vel maxime negotioſae. quare iſtas ſermonum epulas alii tempori magis vacivo reſervemus. Verſus 25. 26. 27. et ſeqq. Aldina Praxinoae tribuit.

28. Hoc versu imperat hera ancillae, ut festinet aquam manibus lavandis afferre. Εὐνόα (nomen est ancillae, cui hera imperat) αἶρε τὸ νᾶμα, *pete, arcesse aquam.* καὶ ἐς μέσον αἴνυε, *et in medium affer.* Subito consilium mutat, et ἕπετε ait, *abiice*, ait, *omitte.* Θὲς πάλιν. *depone rursus*, aquam puta. urget enim alia res interveniens, maioris illa momenti, *prius curre ad feles sopiendas. redde illis culcitam mollem.* (Meminisse conveniet, quanti feles ab Aegyptiis factae sint.) Ad hunc fere modum legendum atque interpretandum putem hunc locum. Schotti interpretatio huius loci ipsa eget interprete. Nihil eius capio. v. Observ. p. 98. universe eius omnia huius Idyllii interpretamenta mihi sunt aenigmata.

29. *festina dum, move te, fac ocyus.*

30. Ecce, quam *insciente*r, *quam rustice haec* (Eunoa) *aquam fert.* (Dicit haec Praxinoa mirabunda et stomachabunda ad semet aut ad Gorgonem.) *At praebe tamen nihilominus aquam et infunde, quamvis illepide et illiberaliter. Ninium aquae ne infunde. O te importunam, quae satis non putas, nisi totum aquiminal infuderis.* (Territa his minis ancilla cessabat aquam infundere.) *Quid cessas? Cur non infundis? Infunde. Improba, quid vestem mihi commadefacis?* — Locum hunc, in paucis lepidum et salsum, distinxi convenienter; ex quo non parum perspicuitatis ad eum accedet. Mirifica imago mulieris ornatui corporis, nitori cutis deditae, erga comtrices suas morosae, stomachosae, inconstantis, levis, ludicris et nugis servientis. ἄδ' εἰς νᾶμα Stop.

32. Sententia est: Lota nunc sum, sic satis, non satis quidem ad animi mei sententiam, sic satis tamen, prout tempus et res tulit, quantum licuit per illa fortuita, temporis puta angustias, et ancillae scaevitatem. Ea enim omnia, quae sunt extra potestatem nostram, a gentilibus in rebus divinis habebantur. Apollonius Rhodius 2, 311.

ὅ μὲν πάντα πέλεν θέμις ὔμμε δαῆναι
ἀτρεκὲς, ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον, οὐκ ἐπικεύσω.

quae nunc effari licet, pro rerum praesentium ratione. ταύτη γενέμμαι Stop.

34. τὸ deest Aldinae. καταπτυχὲς ἐμπερόναμα est vestis ita fibulis confixa, aut filis conserta, ut plicae, (vel rugae, aut tubuli, σωλῆνες) alteri propter alteros in rectum, seu deorsum, seu transversim, decurrerent. Cuiusmodi vestem tubulatam

imitatam (σωληνατὸν) memini videre aere caelato expreſſam, cum aliquando manibus tractarem commentarium Eduardi Corſini, V. C. ad tabulam Farneſianam illam, qua Apotheoſis Herculis repraeſentatur, una cum eius duodecim laboribus. Ibi, ni fallit memoria, ſacerdos Argiva conſpicitur, eiusmodi veſte rugoſa induta. Poteram ad h. l. conferre ea omnia, quae quondam in commentariis ad Ceremoniale Conſtantini Porphyrogenneti hoc de genere veſtium non pauca congeſſi. ſed iaceant illa quidem, et ſortem ſuam exſpectent. mihi nunc alia agenda ſunt.

35. dictio πόσα κατέβη σοι αὕτη ἡ ἐσθὴς ἀπὸ τᾶ ἰτέᾳ, ſatis eſt a Caſaubono ad h. l. aliisque expoſita.

36. nil aliud, quam prava puncti collocatio, huic verſui et interpretibus eius ineluctabiles tenebras offudit. Libri omnes punctum ponunt poſt ῥηγοῖ. ego promovi verbo ulterius, et poſui poſt πλέον. quo facto clara lux rediit, et plana ſunt omnia reddita. Sententia eſt: Noli, o Gorgo, hanc rem amplius ad me commemorare, noli de ea pluribus loqui. ἀργυρίᾳ καθαρᾷ μνᾶν ἢ δύο (ſcil. μνᾶς ἔθηκα) *impendi pecuniae numeratae minam, aut duas.* καθαρὲν ἀργύριον appellat pecuniam numeratam, quae in numis ipſis, non autem aliis rebus pecuniae aequipollentibus, impenditur, in merces illas emendas, unde pannus aliquis conficiendus eſt, *bares, ausgelegtes Geld, der bare Verlag, Spinner-und Macherlohn, und Geſindekoſt nicht mitgerechnet.* καθαρᾶν dat Aldina ſola. caeterae omnes καθαρᾷ. μνᾶν dant omnes. ſolus margo HSt. lectionem vitioſam μνᾶς e ſcholiis aſſert. negat tamen Dorville, illam lectionem μνᾶς a ſe in ullo ſuorum librorum repertam. vid. Obſerv. Miſcell. T. III. p. 373. v. Eiusdem annot. ad Charit. p. 144. et Scaliger ad h. l.

37. προτέθηκα eſt in omnibus libris. nil tamen dubitavi, certiſſimam emendationem ποτέθηκα, a cl. Valkenario inventam, recipere. v. Ep. ad M. R. p. XXXVII. Non item tamen ei poſſum in altero aſſentiri, cum vſ. 38. καλὸν ἔμπας coniicit. Sententia eſt: Multum eſt, ait Gorgo, mi Praxinoa, quod tibi veſtem hanc tanti ais conſtitiſſe, in eaque detexenda te ipſam paene vitam inſumſiſſe. Verumtamen eſt opus egregium, et ex animi tui ſententia confectum. Credo equidem, reſpondet Praxinoa. verum ais, nil mentiris. Eſt utique opus incomparabile. — Vides ingenium mulierum, mundum ſuum, praeſertim eum, quem ipſae ſibi aut e taberna eme-

runt, aut ſuis manibus elaborarunt, ad inſaniam usque amantium, et ad nauſeam usque commendantium. *Doch iſt das Stück Ihnen vortrefflich wohl gerathen.* Praxinoa: *Sie haben Recht, Madam. Es iſt allerdings unvergleichlich ſchön.*

38. pro ναὶ καλὸν dat Flor. τοῦτο καλόν.

39. θολία eſt, quam Graeci recentiores προσκύλισμα uſurpant. de quo plura dixi in commentariis modo commemoratis ad Conſtantini Ceremoniale.

45. ex hoc verſu μύρμακες ἀνήριθμοι citat Euſtathius ad Iliad. α. p. 77. 11.

48. verſum hunc citat Scholiaſtes Ariſtophanis *Nub.* 1128. meminit etiam huius loci Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. vſ. 221.

50. κακὰ παίγνια] *mali ſcurrae.* Voc. παίγνιον iſta aetate pro homine nauci, ſcurra, impoſtore, uſurpabatur. Sic eſt in illo ignoti, in Anthologia, I, 27. p. 95. Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς. *Callimachus piaculum, ſcurra, ſiculnea ſententia.* i. e. videtur mihi Callimachus homo eſſe exſecrabilis, nugator, communis ſenſus exſors. ſed revocat ſeſe poeta verſu altero. αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου. ſcilicet, non ipſe Callimachus tam ſtultus, tam flagitioſus eſt, ſed librarius, qui Aetia eius tam infrunitis calami erroribus coinquinavit. ἐρεοὶ eſt in omnibus libris, lectio bona et omnino ſervanda, tametſi alii aliis eam modis labefactent. Caſaubonus quidem ἀρειοὶ ſuadet, *armis ſuccincti, militares.* Scaliger autem ἐρεμβοὶ. Valkenaer Ep. ad M. R. p. XXXVIII. ἑλεοὶ, *paluſtres*, ex illa Aegypti regione oriundi, aut in illa degentes, quae τὰ ἕλη appellabatur, de qua multa Hemſterhuſius ad Xenophontem Epheſiacum. Ego vero a lectione ab omnibus libris tradita h. l. non diſcedo. Cauſa enim diſcedendi nulla eſt. ἐρεοὶ ſunt *ſervi*, nos appellamus *Bauern.* Quod genus hominum, conditione vitae infimum, moribus teterrimum, appellatione *Bauern*, *Pöbel*, et *Canaille*, complectimur, illud genus veteres Graeci nomine τῶν δούλων, Latini *ſervorum* et *paſtorum* complectebantur. Inſpexerit modo quis orationes Ciceronis contra Piſonem, pro Sextio et ſimiles Clodianas, ubi ſingulis paginis *ſervi* occurrunt, pro infima plebe Romana, ſellulariis artibus dedita, opifices, cum ſuis tironibus et adiutoribus mercenariis. (*Lehrjungen und Geſellen.*) Quis neſcit ſaecula illa reip. Rom. bellis ſervilibus currentia, ut Florus ait, et ſaeculo XVI. p. C. n. crebra bella

ſervi-

ſervilia in Germania. (*die Bauernkriege.*) Quos poeta hic ἐρειὼς, *ſervos*, appellat, erant illi, aut vere ſervi, aut non multum a ſervis, neque veſtitu, neque ſorte vitae, diverſi artifices, mercenariique baiuli, et eiusmodi colluvies hominum. Vid. c. 3. libri noni Epiphyllidum Iacobi Philippi Locënſis, ubi egregia congeſſit de militibus bucolicis, qui ſunt iidem, atque noſtri ἐρεοὶ. Annotator Vimar. haec adſcripſerat [quidam legunt πάντες ἐρεμβοὶ, quid ſi legas πάντες ἐρεμβοὶ. qui ad Nilum habitabant. v. Strab. l. XVI.] Sic exſcripſi. ſed neceſſe eſt, ut aberraverim. Liber nunc ad manus non eſt.

53. poſt κυνοθαρσὴς comma verſatur in editionibus, quod ſuſtuli. Nominativus hic locum vocativi obtinet. *O Eunoa, tu, quae canem impudentia et temeritate imitaris, non hinc aufugies? non locum dabis huic ferocienti beſtiae, huic ſaevienti equo*, (quem πυρῥὸν appellat) *qui ipſum ſuum rectorem interimere minatur.*

57. illi equi cataphracti, quos paulo ante dixerat, ab uno equo ſaeviente conturbatos, nunc rurſus in ordinem redierunt, et conquieverunt.

58. ψυχρὸν ὄφιν] quem natura ita abhorret, ut refugimus omnes a re, cuius tactus, cum ſenſu frigoris infeſti, etiam peſtem, aut ſaltim metum peſtis citae et inevitabilis, affert; ut ſi imprudentes rubetam (*eine Kröte*) manu apprehendimus. vel etiam ita luridum et lividum, ut eſt cutis a gelu rigens. Schol. Nicandri *Theriac.* 291. κοινῶς δὲ πάντα τὰ ἑρπετὰ ψυχρὰ.

59. revocavi veterem lectionem σπεύθωμες. ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ ex Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. Solus HSt. dedit ex Florentina σπεύδωμες. ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.

60. Aldina, item ZC. Salam. Farr. Brubach. vocabulum rp. plenis literis γραὺς dant exaratum. tum ἐγὼ, ὦ τέκνα. ſed ἐγὼν, ὦ τέκνα Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐγὼν τέκνα ZC. (ſine ὦ)

61. ἦλθον dant libri omnes. ſed ἦνθον e ſuis commendat Dorville Obſervat. Miſcell. III. 373.

62. καλλίστα eſt dualis. o vos duae puellae, puellarum omnium pulcherrimae. παῖδαν eſt in mediceo tertio et quarto.

63. 64. De ſententia huius diſtichi quaeram in libro harum Animadverſionum ſecundo. Interim hic ſolummodo hoc admonebo, mihi videri, vſ. 64. reſpondere, aut Praxinoa, aut anus illa exiens, ad Gorgonis orationem vſ. 63. tum

Gorgo

Gorgo vſ. 65. novum orditur ſermonem. Extra compagem totius orationis extractus et ſeorſim ſpectatus verſus 64. nihil affert difficultatis, et perſpicuum eſt, eum proprium muliebri ſexui morbum, curioſitatem avidam rerum novarum notare. v. Guil. Canteri Nov. Lect. 2, 12.

65. περὶ τὰς θύρας] regiae Ptolemaei puta, aliis intrare, aliis exire luctantibus.

66. λάβε] ſubaudi τὴν χεῖρα. nam alias debebat λάβευ dicere. Annotator Vimarienſis adſcripſerat [Ennius Medea. Salvete, optata corpora. Cette manus vos, measque accipite, Nonius in *Cette*, h. e. date.

72. φυλάξομαι. ἀθρόος ὄχλος dant omnes, praeter Aldinam, in qua eſt φυλαξεῦμαι. ὄχλος ἀθρόος. quod verum puto, tametſi auſus non ſum recipere. ſolummodo φυλαξεῦμαι ex ea revocavi. quia αι et α facile colliqueſcit. ut apud Callimach. H. in Dian. 4. ἀρχόμενοι ὡς ὅτε πατρὸς. ſed ſine dubio poeta dedit ſic, ut Aldus reddidit. nam ὄχλος iam aliquoties hoc Idyllio prima correpta uſurpavit, et ἀθρόος pro diſſyllabo bene poteſt uſurpari, aut in ἄθρους contrahi.

73. omnes dant ὥστε ὗες, praeter Aldinam, in qua eſt ὥστε ῥύες. ſine dubio voluit ὥστε σύες. aut ὥσπερ ὗες, ut eſt in Flor. Adſcripſerat annotator Vimar. [Ἐν καλῷ ἢ ἐς καλὸν pro commode et auſpicate. Xenophon in Sympoſ. et in v. ἔλλην apud Budaeum in Com. L. G.]

74. vid. Caſaub. L. T. ad h. l. et ad Athen. p. 11.

75. ἀνδρὸς] ſubaudi ἔργον. quod idem eſt, ac ſi dixiſſet ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρηστοῦ. qua in re partes agis viri probi atque miſericordis.

76. φλίβεται repoſitum ex Euſtathio vult Caſaubonus ad h. l. Verba eius ad Iliad. α. p. 104. 2. haec ſunt: τὸ μέντοι φλίψεται ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις αἰολικὸν καὶ αὐτό.

79. f. leg. ὡς λεπτὰ, χ' ὡς χαρίεντα! θεῶν περ νάματα [id eſt νήματα] φησείς! quam ſubtilia! quam gratioſa! dicas fere ſtamina dearum manibus ducta eſſe. non hic de veſtibus fibulatis, ſed ſolummodo de textilibus agitur.

81. verſum hunc recitat Etymolog. M. v. ζωγράφος.

82. ἐνδινεῦντι] ratio linguae graecae, vetuſtae quidem illius et probae, flagitabat ἐνδινεῦνται. ſed iſta aetate, qua Theocritus florebat, δινεῖν et δινεύειν pro δινεῖσθαι et δινεύεσθαι, *ſeſe circumagere in orbem*, uſurpabatur. quod multis conſtat exemplis poeta-

poetarum ei aequalium, quorum nonnulla operae pretium duxi a me colligi, et hic proponi. Apollonius Rhodius 1, 215. χορῷ ἔνι δινεύουσαν (subaudi ἑαυτὴν) usurpat de puella saltante. 2, 697. ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. *palabant per insulam.* 3, 310. et 834. δόμοις ἔνι δινεύουσα τείβε πέδον. 4, 1644. et 1664. et alibi. (Pari modo idem 4, 135. προχέουσι usurpat, pro *exeunt in mare*, ubi subauditur ἑαυτὰς.) Nescio, an huc referam illud Callimachi H. in Delum vs. 13. ἀμφί ἑ πηλὸς ἑλίσσων (scil. pontus) Ἰκαρίη πολλὴν ἀπουάσσεται ὕδατος ἄχνην. nam potest ibi ἑαυτὸν subaudiri ad ἑλίσσων, ut hoc tantundem sit, atque ἑλισσόμενος. sed et potest ἄχνην ad ἑλίσσων revocari. Δινεύειν pro *ambire, circumire*, usurpat Aratus Phaenom. vs. 83. idem tamen vs. 248. ἐπιδινεύονται dixit, ex Hipparchi quidem traditione.

83. verba σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος citat Scholiastes Sophoclis Antigon. vs. 355.

84. θηητὸς Ald. et forte id voluerunt quoque Salam. et Farr. dare, quae vitiose θνητὸς exhibent, ut sunt ambae perquam mendosae, sed Farreana magis. θαητὸς ZC. Brubach. HSt. ἀργυρέῳ cum iota subscripto, κλισμῷ sine eo, Aldina. ἀργυρέῳ κλισμῷ (utrumque cum iota) HSt. ἀργυρέῳ κλισμῷ sine iota, ZC. cum quo facio.

86. τριφίλητος Aldina sola. In calce versus malim φιλητὸς. tametsi non ignorem, ὑ poetis saepe pro ὐς usurpari.

87. ἀνήνυτα ZC. sola. caeterae ἀνάνυτα. omnes etiam punctum in fine huius versus figunt, nil autem interpunctionis post τρυγόνες. ego e contrario sic interpunxi, ut factum videre est. Importunus ille, quisquis fuit, qui garrulitate harum muliercularum gravabatur, primum ipsas eas increpat. *definite tandem aliquando*, ait, *o vos miserae turtures, infinita, nullum exitum inventura, nullumque fructum habitura, garrientes.* Deinde ad semet conversus, aut ad alium quemcunque praesentem, sic pergit: *hae foeminae neminem non enecabunt suo platyasmo.* ἅπαντα est accusativus singularis, generis masculini, non neutrum plurale. platyasmus est illa cruda, agrestis, pinguis pronuntiandi ratio, qua rusticani utuntur, linguam quasi planam semper gerentes, nunquam tollentes, neque deprimentes, neque convolventes, sed omnia eodem modo, ore diducto, pronuntiantes, et sonos magis obscuros e gutture protrudentes, quam verba formantes articulata. v. Palmer. Exerc. p. 806. qui Heinsium pro more suo vellicat.

88. pro πλατυάσδοισαι dat πλατεάσδοισαι Salam. et Farr. et Auratus volebat πλατειάσδοισαι, ut auctor eſt annotator Vimar. Idem adſcripſerat locum Demetrii Phalerei, περὶ ἑρμηνείας p. LX. πλατέα λέγυσι πάντα οἱ δωριεῖς.

89. μᾶ vocula eſt increpantis, obiurgantis, vel etiam ſimulantis mirationem. notum illud, *nec mu*, *nec ma.* quod dicitur de homine bardo, qui ne verba quidem vulgatiſſima et ore omnium contrita tenet, neque reddere novit. Convenit noſtrum *hum*, cum aliorum ſtolidam impudentiam, aut orationis abſurditatem cum miratione dedignabunda ridemus. Nos ipſi quoque, germani homines, *ma* uſurpamus, cum volumus aliquem amare irridere, diductis ad aures labiis, dentes albos oſtendentes, rictu late diſtracto, *wenn wir einen anflentzen.* Videtur hunc locum in mente habuiſſe Euſtathius ad Iliad. λ. p. 855. 24. ſic tradens: εἰσὶ δέ τινες μιμητικαὶ φωναὶ — ἐν αἷς καὶ τὸ μᾶ παρὰ θεοκρίτῳ.

90. πασάμενος] ſubaudi ἡμᾶς. *ubi tu nos aere tuo tibi redemeris, tum demum incipe nobis imperare.* Peccavi h. l. quod lectionem librorum omnium πασσάμενος (cum ſigmate duplici) reliqui, cum, ex praecepto quidem grammaticorum, deberet σ eradi. Nam ſic tradit M. Antonius Muretus Variar. lection. 2, 20. quo capite Theocriti hoc Idyllion, Adoniazuſas, attingit. [Legendum cenſeo, (ſunt Mureti verba) πασάμενος, non πασσάμενος neque vero parum intereſt. nam πάσασθαι prima ſyllaba brevi, eſt γήσασθαι. ex quo poetae, quum eam ſyllabam producere volunt, faciunt πάσσασθαι. at πάσασθαι prima longa eſt κτήσασθαι. unde eſt πολυπάμμων, eſtque ea vox Dorum propria. erit igitur πασάμενος, κτησάμενος.] omitto reliqua ibi loci legenda. Ponam hic etiam verba Erneſtii, V. C. ad Callimachi H. in Cererem vſ. 128. [πάομαι in aoriſto non duplicat ſigma, ſed librarii, ignari quantitatis, duplicarunt, producendae ſyllabae cauſa, ut dudum monuit Caſaubonus ad Athenaeum X. p. 465. corrigens ad eandem rationem epigramma vetus, item cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 187. 188. ubi πασσάμενος, quod eſt in Theocriti 15, 90. docet, eſſe in Etymolog. M. p. 681. πασάμενος, et ſic ibi reſcribendum. πάσασθαι, a πάσσομαι, *edo*, duplicat ſigma, quum ſyllaba prima producenda eſt. De verbo hoc late et exquiſita eruditione diſputat Valkenarius l. c.] Idem V. C. ante p. 246. ſic tradiderat: πάσασθαι, cum *poſſidere* ſignificet, primam productam habere, et repetendum eſſe a πάομαι, et

nil

nil opus esse, ut duplicando sigmate syllaba producatur, quae iam per se longa sit; cum autem *edere* significet, habere primam brevem, et eam opus habere duplicatione sigmatis, ubi sit producenda, et esse a πάσσομαι repetendum. Eradatur itaque h. l. alterum sigma in posterum, per me licet. Annotator Vimarienſis haec adscripserat [κτησάμενος δ᾽ἄλην V. C. Sambuci. πασάμενος (id est κτησάμενος) Muretus. Sophocles in Oedipo Coloneo: μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς.] Valkenaer ad Ammonium p. 188. suadet leg. πασάμενος ποτίτασσε ex auctoritate Etymologici in v. πολυπάμμων, ubi tamen idem vitiose dat συρακοσίοις.

92. πελοποννασιστὶ mediceus quartus, et Muretus. quod recepi. caeterae πελοποννησιστὶ.

94. de voc. Μελιτῶδες sic commentatur Muretus l. c. [Quod Scholiastes ait, μελιτώδη vocari Persephonem, vix credibile videbatur, antequam legerem Porphyrii commentariolum περὶ τῦ ἐν 'Οδυσσείᾳ τῶν νυμφῶν ἄντρυ. qui mihi omnem hac de re scrupulum exemit. Ita enim ibi scriptum est: πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεῖα ταῖς ὑδριάσι νύμφαις καὶ ἔτι γε μᾶλλον νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλων, ἡδονῆς ὕσας ἐργαστικὰς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως τῶν ψυχῶν ἔφη, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος ἐρχεται δ᾽ ἄλη. καὶ τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μυσίδας, μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλων, αὐτήν τε τὴν κόρην μελιτώδη.] Haec Muretus, cuius alia quaedam ad h. l. omitto, in quibus paulum ab ipso abeo in alia. v. etiam Menage ad Diogen. Laërt. 3, 94. κάρτερος h. l. idem est atque κρείττων. Est comparativus a positivo καρτὸς, καρτὴ, καρτὸν. unde etiam superlativus κάρτιστος. Locum Porphyrii annotaverat etiam Fulv. Vrsinus teste libro Vimarienſi.

95. πλὰν ἰνὸς Ald. et ZC. qui Calliergus tamen in margine admonuit γρ. καὶ ἐνὸς. quasi ἰνὸς probaret. caeterae omnes πλὰν ἐνὸς dant. In κενεὰν subauditur τὴν κάρδοπον. *nil curo, num tu mihi vacuam mactram rutro deradas.* h. e. parum mea refert, operam frustraneam te insumere, nobis imperitandi, quae in potestate tua non sumus. Proverbialis locutio, *mactram vacuam rutro deradere*, de omnibus valet in cassum laborantibus. v. Brodaei Miscell. 2, 28. qui vertit, *ne mihi colaphum infringas*, et subaudit χεῖρα, non γνάθον, neque κοίνικα. it. Scaliger ad h. l. et Casaubon. ad Theophrasti Charact. p. 296. qui in Lect. Theocr. ad h. l. videtur Muretum, inter alios, carpere, cuius haec sunt verba Var. Lect. 2, 20. [Iam

quod ſequitur οὐκ ἀλέγω, μή μοι κένεὰν ἀπομάξῃς, quam habere voluerit ſententiam, ipſe viderit, Scholiaſtes, cum illa ſua praeclara interpretatione, μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.] Ergo diſplicet Mureto haec interpretatio, quae mihi certa et omni dubitatione potior videtur, ſatisque eſt ab Heinſio aſſerta. Pergit Muretus [et ille alter, qui ita reddidit: *non metuo, ne menſura tibi ludar inani.*] videtur hic Muretus Eobanum Heſſum velle reprehendere. [Ego non dubito, pergit Muretus, quin pro κενεὰν legendum ſit κονίαν. ut hoc mulier dicat: *non vereor, ne in me pulverem abſtergeas.* id eſt, *ne me impune contemtam ac deſpicatam habeas.* eſſet enim extremi contemtus ſignum, ſi quis pulverem e calceis aut e veſte ſua abſtergere in alios vellet.] Mirifica hominum ingenia, et incredibile dictu, quam diverſas de ſe ſpecies eaedem res aliis atque aliis obiiciant. Ego Mureti interpretationem vix percipio. Verumtamen addit Muretus [Sed et illud κενεὰν defendit et explicat in Novis Lectionibus Canterus, idque ex Aurati ſententia. Cedamus ergo non inviti. Aurato enim in literis adverſari, ὃ θέμις.] Magnifica Aurati laudatio, cuius ego equidem exſtare multa ingenii monumenta velim. Sed non ſuccurrit, ubi Canterus, et quam protulerit Aurati de loco hoc Theocriteo ſententiam. Quaerant alii. Annotator Vimar. adſcripſerat haec: [Auratus intelligit πλαγὴν. Muretus legit κονίαν contra Schol.]

96. ἀείδεν Stop.

98. σπέρχιν dant omnes libri. Ego non dubito, legendum eſſe πέρυσιν *quae etiam anno ſuperiori, anno ante, palmam e certamine Ialemi canendi auferebat.* v. Caſaubon. ad h. l. Muretus l. c. Ἰαλέμῳ ſuadet, nulla addita ratione. Annotator Vimar. haec adſcripſerat [Hoc ad Praxillae carmen referendum, cui titulus Adonis. Hinc proverbium ἁλιθιώτερος Πραξίλλης Ἀδώνιδος.]

99 dubito, quid h. l. ſit διαθρύπτεσθαι, num *inhorreſcere*, an *molleſcere*. utrumque convenit. De rubo dicitur h. v. cum incipit ſpinas erigere, quo inacceſſus fit. Homo itaque, qui ſe ad canendum, ad orandum componit, frontem fricat, vultum tergit, digitis concrepat, dici poteſt inhorreſcere, velut galli indici. Sed rurſus idem molleſcit, cum guttur, vocem, oculos, cervices, manus, pedes, tractabilia, mollia, obſequioſa voluntati ſuae, et, quoquo impellantur, cedentia reddit,

101. χρυ-

101. χρυσῶ παίζυσ' dant libri omnes. forte χρυσόπεζος vel χρυσαίπεζος, uno vocabulo, ut ἀργυρόπεζος. *aurea veſtis fimbria*, vel *inſlita inſignis*, vel *pede fulta aureo*. v. Euſtathius ad Iliad. γ. p. 384. ubi locum hunc recitat, ſervans vulgarem lectionem.

105. ἀεί τι φοροῖσαι] ſubaudi νέον, aut φίλον. Dixi hoc de genere omiſſionis aliis quibusdam locis Animadverſionum mearum ad graecos auctores.

107. Βερονίκαν et vſ. 110. Βερονικεία libri omnes. ſed veram lectionem, quae eſt per duplex ε, praefert margo HSt. et infra Idyll. 17, 34. et 46. et 57. ſic eſt in omnibus libris. Circa idem illud tempus, quo Idyllium hoc conſcriptum eſt, etiam Callimachi epigramma 55. prodiit, in cuius vſu 2. leg. eſt ἄρτι ποτεπλάσθη, (uno verbo) pro προσεπλάσθη.

110. Βερενικ. Flor.

114. χρύσεια λάβαρα Ald. ſola, non tamen ſine exemplo. λάβαρον medio aevo pro ἀλάβαρον erat uſitatum.

115. ποιεῦνται Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. qui in texto dat ποιέονται. f. leg. πλαθάνῃσι ποιεῦνται. quia Theocritus primam in ποιεῖσθαι ſemper corripit. v. Scaliger h. l. et Caſaub. ad Athen. p. 305.

117. ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ editiones omnes. refinxi tamen ἐνύγρῳ ἐλαίῳ, ut ſit genitivus a v. ἔνυγρον ἔλαιον.

118. τᾷδε redundat. num dedit poeta ἑρπεσὰ δὲ. caeſura poteſt α producere, et nil cauſae video, cur non dixerint, aut dicere potuerint, perinde ἑρπεσὰ, atque ἑρπετὰ dixerunt.

120. ὑπερποτόωνται Ald. Flor. margo HSt. ὑπερπωτῶνται ZC. Salam. Farreana, Brubach. HSt.

121. οἷα mediceus quartus. ἀηδωνιῆες (per ω) Aldina, ZC. Salamandr. Farrean. ἀηδονιῆες Brubach. HSt. Schottus Obſerv. p. 98. e codice Toletano hanc lectionem aſſert: οἷοι ἀηδονιῆες ἀεξομένων ἐπὶ δένδρων. quae lectio eſt in Florentina.

122. ποττῶνται Ald. πωττῶνται ZC. Salam. Farr. Brubach. πωτῶνται HSt.

124. ratio grammatica poſtulabat φέροντε, in duali. ſed numeri ſaepe inter ſe permutantur.

125. ἄνω] ſcil. τᾷ κλιντῆρος. ſed ſuſpicatus aliquando ſum, legendum eſſe, τάπητ' (in duali) ἀγανῶ (id eſt ἀγανᾷ) μ. ν. Hunc verſum, cum ſequente 126. citat Scholiaſtes Ari-

ſtophanis *Ran.* v. 549. et Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. vſ. 823. (p. 109. a. edit. Henr. Steph.)

129. ὀκτωκαιδεκάτης Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod reſinxi in ὀκτωκαίδεκα τῆς. id eſt αὐτῆς (Veneris puta) ὁ γαμβρὸς ἔχει ἔτη ὀκτωκαίδεκα. *Sponſus Veneris habet annos octodecim aut novendecim.* HSt. primus dedit ὀκτωκαιδεκέτης.

130. περὶ dant omnes editiones, niſi quod Salamandrina dat περιχείλεα, quaſi unum eſſet vocabulum. retracto accentu exaravi πέρι. id eſt περίεστι. *Juperſunt ei adhuc malae rutilae,* ſeu *barba in malis rutila.*

131. μὰν mediceus tertius et quartus. male.

136. In hoc verſu carmen incipit alterum, quod altero die poſt canendum erat, cum Adonis ad mare deducebatur, et rurſus ad Proſerpinam remittebatur. Inepte itaque et contra decorum haec a poeta finguntur uno ſpiritu ab illa Argiva cantrice recitata. At ferenda haec ſunt in poeta, qui duo ingenii ſui monumenta diverſis accommodata temporibus ſimul effundere volebat. Multa in vetuſtate ſunt ad hunc modum ἀνοικονόμητα. Similis eſt conſtructio etiam in Callimacheo Lavacro Palladis.

140. ᾗ reſtitui e mediceo tertio et quarto, pro ἥ, quod eſt in libris omnibus meis ante nomen Pyrrhi.

141. forte Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίωνος. utrumque in genitivo.

143. ἴλα Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod verum eſſe nullus dubito. ἵλαθι HSt. quod etiam Fulvius Vrſinus volebat, teſte libro Vimarienſi. νέωτ' εὐθυμήσαις Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νέω εὐθυμήσαις (ſine τ') ZC. νέω εὐθυμεύσῃς margo HSt. e Florentina

144. ἀφίκῃ] *redibis.* Non modo ſignificatio *adveniendi*, ſed etiam *redeundi*, verbo ineſt, quaſi eſſet pro αὖ ἱκέσθαι, et ſic quoque in fine carminis. vidit etiam interpres.

146. πανολβίαι ὡς γλυκόφωνοι Flor.

147. κεἰς Ald. Salamandr. Farrean. Brubach. HSt. κἀς ZC.

148. hominem iracundum, cerebroſum, ὄξος poſſe dici, *acetum*, *fermentum*, dubium nullum eſt. videtur tamen hic melius convenire ὀξύς. Correxi ex mente Caſauboni μηδὲ ποτένθης. libri omnes dant μηδέποτ' ἔνθης.

AD

AD IDYLLIVM DECIMVM SEXTVM.

Male habetur hoc carmen pro invectiva vel ſatyra in Hieronem, regem Siciliae poſteriorem. Alia omnia. Toto coelo aberrarunt, quibus ita viſum fuit. Eſt enimvero magnifica Hieronis depraedicatio. Vt ſaepe nugaces ſunt ſcholiaſtae graeci! Ad locum argumenti, ubi Simonidis arcae commemorantur, adſcripſerat annotator Vimarienſis: [Vide Plutarchi libellum *περὶ τῶν βραδέως ὑπὸ τῆ θείᾳ τιμωρημένων.*]

1. *εἴτι τῦτο* codex Coislin. teſte Montefalcon. Bibl. Coislin. p. 508. *εἴ τοι τῦτο* et *ἀοιδαῖς* Ald. Salamandr. Farr. *αἰεὶ* et *ἀοιδοῖς* ZC. Brubach. HSt. revocavi Aldinam. *αἰὲν* et *ἀοιδαῖς* Flor. etiam codex alius Coislinianus apud Montfauc. p. 226. dat *αἰεὶ*.

4. *ἀείδοντι* Aldina, Flor. margo Salamandr. et Farrean. ſed in texto ambae dant, una cum Brubach. *ἀείδομεν* (per *ο*) melius ZC. a quo id acceperant, *ἀείδωμεν*. item HSt. revocavi etiam hic Aldinam. Etiam in duo vocabula diſſolvi *οἵδε*. In *ἀείδοντι* ſubauditur *καλῶς καὶ καθηκόντως*. Sententia haec eſt: Si Muſis curae ſunt cantus, quibus laudes deorum virorumque fortium celebrentur, recte id decenterque fit. nam Muſae deae ſunt, eoque recte deos canunt. nos autem ſumus mortales. iccirco recte fit, cum homines mortales alios ſibi conditione pares collaudent. Poſſit quoque utroque loco, pro indicativo, coniunctivus ſuffici. ſaepe *ο* et *ω* in vetuſtis libris permutantur. ſic ſtatim vſ. 12. *ἵκοντι* eſt in Aldina. verum nihil hic affirmo.

5. Hic eſt initium ipſius carminis, cuius praefatio quaſi eſt in ſuperioribus. non cohaerent haec inter ſe. Priora excuſatum ibant poetae inſtitutum regem laudandi. *Nil*, inquit, *perſona mea indignum, nil viribus meis maius audeo. Hominem ab homine extolli, conſentaneum eſt.* Haec hactenus. Nunc ingreditur ipſum argumentum. *τίς γὰρ* — Hoc *γὰρ* hic loci nil vincit; ſed ita per ſe ſtat, ut latinum *ec*, in *ecquis*, vel *tandem. quis tandem* — *ἦ* dant Ald, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

6. *κἀ-*

6. χάριτες h. l. sunt officiosum poetae studium alicuius collaudatione gratiam penes eum ineundi, eumque demerendi.

8. αἱ δὲ] *quo fiat, ut illae necesse habeant domum reverti* —

9. ὅτ' ἀλητείην ἤνθον revocavi ex Aldina. ab ἀλήτης, *erro, vagabundus*, manat ἀλητεῖος, εἶα, εἷον, *conveniens, aptum, proprium erroni.* ἔρχεσθαι ἀλητείαν, (scil. ὁδὸν) *ire* vel *isse viam erraticam* est, eiusmodi iter peregisse, quale illorum est, qui a meta, a proposito suo, aberrant, et spe sua excidunt. ZC. dedit ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν, sine ἤνθον, cuius ne vestigium quidem in eius editione exstat. Sic quidem Salam. et Farr. verumtamen illae quidem ἤνθον in marginem reiecerunt. Brubach. denique et HSt. dant ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἤνθον. quod ad hoc diei in libris versatum est.

10. pro ἐπὶ dat Flor. ἐν.

12. ἔνθ' αἰεί σφιν mediceus quartus vitiose. σφιν Aldina, Flor. ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. σφίσιν HSt. σφιν hic producitur, sive propter contractionem, sive propter spiritum asperum insequentem. v. vs. 47. et Idyll. 17, 13. ἵκοντι dant omnes veteres edd. ἵκωντι HSt.

13. τοιόσδε] ut nempe praeconem laudum suarum benigne accipiat· nam τὶς alterum potest pro ὅστις, aut pro ὥστε accipi. vel talis, qualem nempe vs. 6. descripsit poeta, aut qualem mox describet.

14. ἔργμασιν mediceus unus.

16. κόλπῳ annotatum dabat liber Vimar. sine auctore. πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ Ἄργυρος Ald. idem dant Salam. Farr. et Brubach. nisi quod ἄργυρον dant, et εἴσεται in margine Salam. et Farr. exhibent. margo HSt. quoque Aldinam praefert. πόθεν εἴσεται ἀθρεῖ ἄργυρον ZC. HSt.

18. Aldina sic exhibet hunc versum: ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται. ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμας. Sic quoque Salamandr. et Farreana, nisi quod punctum in medio versu omittunt. ZC. et Brubach. sic dant: ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα. et sic quoque HSt. nisi quid comma post μυθεῖται ponit. Revocavi lectionem Aldinae, sed punctum mutavi commate, retraxique pone ἀπωτέρω. quanquam ne hoc quidem valde necessarium erat. ut haec sit sententia: Si cui carmen laudibus eius celebrandis factum offero, statim ille mihi dorsum obvertit, et loquitur mecum averso vultu, pari modo, atque furae a genu aver-

sae

fae ſunt. nam genua adverſa ſunt, ſurae averſae. Poteſt eadem ſententia etiam illi diſtinctionis rationi ineſſe, qua uſus eſt Aldinae curator; ut ſi ſic in latinis diſtinguerem: *hac ad me utitur oratione, magis a me averſus, quam ſunt ſurae a genubus averſae: Ipſi mihi boni aliquid contingat.*

20. τὶς δέ κεν αὖθις ἀκοῦσαι ἄλλω. πάντεσσιν ὅμιλος Ald. et Flor. quae lectio poterat ſe facile tueri, neque ego equidem aliam deſiderem. αὖθις reſpectum habet ad Homerum. *poſtmodum.* poſt Homerum puta. *ecquis deinceps*, h. e. poſtquam Homerus laudes heroum cecinit, *audiat alium. Omnibus eſt Homerus*, ſcil. in manibus, quo delectentur, ſi qui ſuavitatibus poeticis ducantur. aut, *quis rurſus novum pueris imponet onus diſcendi, quibus ſatis eſt moleſtiae ſuperque, ſi vel unum Homerum in ludis trivialibus memoriter percipiant.* Nam poetae pueris in ſcholis ediſcendi proponebantur. Verumtamen regnat hodie in libris omnibus lectio haec: τὶς δέ κεν ἄλλα ἀκούσαι. ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος. quam primus ZC. dedit. Non inficiabor tamen, hanc lectionem Aldina eſſe aliquando planiorem.

23. ὧδε Ald. margo Salamandr. et Farrean. item margo HSt. nec non mediceus primus et quartus. ὧδε ZC. Sal. Farr. Brubach. HSt. perinde eſt.

24. pro τινι dat Salam. et Farr. τοι. forte volebat τῳ. *alicui.*

25. ἑέξαι (pro ἕρξαι) affert Schottus Obſerv. p. 98. e codice Toletano. pro παῶν malit cl. Valkenar. πηῶν p. 188. Animadverſ. ad Ammonium.

28. ἐθέλητι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. ſubauditur τις, aut ὁ ἐθέλων νεῖσθαι, ὅτις ὅτος ἐστὶν, aut ὁ ξένος. quod latet in v. ξεινοδόκον. ſed ſaepiſſime τις omittitur. male HSt. ἐθέλωντι e Florentina, et adhuc peius Commelin. ἐθέλοντι. nemo non videt, adumbratum eſſe hunc locum ex illo Homerico: καὶ ἄψ ἐθέλοντα ἀποπέμπειν. ubi ſubauditur ἀποπέμπεσθαι. dimittere volentem, ſcil. dimitti. Poſſit quoque exarari, ſalvo metro, ἐθέλῃ τις νεῖσθαι, vel ἐθέλῃ τις νέεσθαι. ſed lectio a me reſtituta eſt exquiſitior. Annotator Vimarienſis adſcripſerat locum Homericum.

30. ὄφρα κε κεῖν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ὄφρα καὶ εἶν HSt. ἐσθλὸς Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐσθλὰ ZC. perinde eſt.

31. μύρεαι Ald. Salamandr. Farr. Brub. μύραι ZC. μόρηαι HSt. Adscripserat annotator Vimarienſis, ſi μύρεαι probum ſit, leg. eſſe ἐπὶ τῷ ψυχρῷ.

32. μαλέλη Ald. μακέλῃ ZC. Salam. Farrean. Brubach. μακέλᾳ HSt.

33. δεινὴν dant omnes. E Schotti Obſerv. p. 98. intelligo, in libris quibusdam eſſe δειλὴν, et in codice Toletano ὕλην, id eſt, ὀλοὴν, *exitioſam*. verum margo HSt. dat ἀχὴν e Florentina. quod recepi. nam eſt vocabulum rarius obvium, poeta dignum, loco huic conveniens. Heſychius Ἀχὴν. ἄπορος. Ἀχηνεῖς. κενοὶ. forte leg. Ἀχῆνες niſi malumus, eſſe pro ἀχανεῖς, nullius rei capaces, hoc eſt, compotes. quorum loculi nil tenent. Ἀχῆνες πένητες. Ἀχηνία. ἀπορία cum inſequentibus.

36. Σκοπάδεσσιν Ald. quam lectionem non puto ſpernendam eſſe. σκοπάδαισιν ZC. HSt. σκοπάδαισσιν Salamandr. Farr. Brubach. Memorabile videtur, neque nullo plane in loco habendum, quod Scholiaſt. ad Idyll. 1, 95. perhibet, Doras eos nominativos plurales in ες formare exeuntes, qui alias in αι exeant, et ſint primae declinationis. ut vulgo Σκοπάδαι dicti, erunt ad hunc modum Σκοπάδες, Σκοπάδων, Σκοπάδεσσι. pro μοῖραι, Dorice μοῖρες. Et occurrunt paſſim huius formationis haud obſcura veſtigia. Sic Idyllii 20 9. eſt μέλαινες in Aldina, ZC. Salam. Farreana, Brubach. pro quo HSt. μέλαιναι ſuffecit. Idyllii 21, 3. editio Aldina dat ἐργατίνεσσι, a nominativo ἐργατῖνες, non ἐργατίναι. item Idyllii 23. verſu ultimo ἀῖτες pro ἀῖται. Apud Apollonium Rhodium 3, 578. eſt μινύεσσι pro μινύαισι. ubi lectionem illam damnat Stephanus, defendit Hoelzlinus. Apud Callimachum in Lav. Pall. vſ. 32. pro vulgari τριοπίδαισιν eſt in Voſſiano τριοπίδεσσιν. neque dubium eſt, quin aliis pluribus in locis forma haec Dorica a librariorum importunitate, et protervitate, aut inſcitia, ſit obſcurata et obliterata. De Scopadis vid. Interpp. ad Callimachi fragm. 71. p. 443. Pro σακὸν eſt in mediceo quarto σακὲς. non male.

37. forte κερααῖσιν. nam βόες ſunt vaccae. niſi κεραοῖσιν h. l. generis communis ſit.

38. ἂν πεδίον Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀμπεδίον HSt. v. vſ. 92.

39. Κλεώναις Ald. ſola. caeterae Κρεώνδαις.

41. Ad-

41. Adscripserat annotator Vimar. Lambinum ad Horat. Carm. 2. Od. 3. legere τυγνοῖο χάροντος.

44. φωνέων dant omnes mei libri, et Hermogenes, qui distichon hoc p. 360. ed. Aem. Porti affert. neque multum eo offendor. fuit tamen, cum suspicarer, a poeta profectum esse φωνεῖν. δεινὸς φωνεῖν. *potens sonare*, vel *concinere*. pro δεινὸς dat mediceus quartus κεῖνος.

45. adscripserat annotator Vimar. haec: [Aristoteles in Problemat. quibus complexus est philologica, ait, oratorem bonum et patremfamilias deditum augendo patrimonio, et ductorem exercitus probatum dici δεινὸν. tibicinem et histrionem illo nomine non appellari. v. Hermogenem p. 360.]

47. σφιν Ald. sola. caeterae σφίσιν. v. ad vs. 12.

49. pro κύκνον dat mediceus primus σκύμνον. male. Eustathius ad Iliad. γ. p. 455. 38. διὸ τὸν τρωϊκὸν κύκνον τοιοῦτον ὄντα Θερσίτης ϑῆλυν ἀπὸ χροιᾶς ἔφη.

54. ἐσιγάϑη δ' ἂν ὕφορβος Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐσιγάϑη δ' ὁ σύφορβος ZC.

60. ἀϊόνι Ald. ZC. Salam. Farr. quod verum est. pronuntiatur ut trisyllabum, tanquam *Aioni*, ut *Troia*, et *Aiax* pronuntiantur. αἰόνι Brubach. ᾳόνι HSt.

62. καὶ ὕδατι Aldina. ἢ ὕδατι caeterae. ἰοειδέϊ Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. διοειδέϊ ZC. Flor. Proverbium exponit Brodaeus Miscell. 2, 28.

63. καὶ φιλοκερδὴ καὶ βεβλαμμένον Ald. Salam. Farreana, Brubach. φιλοκερδείῃ βεβλημμένον ZC. φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον HSt. ego secutus sum lectionem ZC. sic, ut alterum μ delerem. nam est a βάλλειν. Simile ductum est a plaga vel ictu pestis. παρελϑεῖν idem est, atque προσελϑεῖν, *adire*, *convenire*.

64. ὃς τοιοῦτος mediceus quartus.

68. δίζημαι δ' ᾧ κεν ϑνατῶν idem liber mediceus.

69. Secutus hic sum distinctionem Aldinae, ZC. Salam. Farr. Brubach. opponuntur inter se σὺν μύσαις et μυσάων ἀπάνευϑεν. *difficiles sunt cautuum viae*, *invitis Musis*, *filiabus Iovis*. Henricus Stephanus sententiam turbavit, sic interpungendo: τελέϑυσιν ἀοιδᾶν Μυσάων ἀπάνευϑε Διὸς. Pro μυσάων dat margo HSt. e Florentina κηρέων. *viae carminum*, sunt aut accessus eorum ad mentes hominum, aut insinuationes et pervasiones eorum per corda humana, aut variae rationes, quae usurpantur in iis conscribendis, et universa ratio poetica. Via alicuius

rei, est id omne, quod eam rem aut constituit et continet, universitas rationum eius et effectuum, quos edit, aut adminicula ad eam perveniendi, modi eam consequendi. μεγάλω βασιλῆος dat Ald. et margo Salam. atque Farr. μέγα βυλεύοντος ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. Citat haec verba Eustathius ad Hom. Iliad. α. p. 75. in fine.

72. τρόχον ἅρματος dixit, metri ergo, pro τροχὸς ἁρμάτων, ut Idyll 21, 6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες, pro ἰχθύων ἀγρευτῆρες, et 25, 122. ἔργα νομῆος.

73. ἀοιδῇ Ald. margo Salam. et Farr. mediceus primus et quartus. ἀοιδῆ ZC Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Potest Aldina satis bene defendi, et accipi pro ἐν ᾠδῇ, aut πρὸς ᾠδήν.

77. ἐρείγασσιν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐρείγασιν (uno tantum sigmate) HSt. ἐρείγαντι mediceus quartus. Annotator Vimar. adscripserat haec: [Verbum οἰκεῖν non tantum habitationis sedem, quae saepe mutari potest, sed et ipsam patriam significat. Sic Homer. hymno in Apoll. τυφλὸς ἀνὴρ οἰκεῖ δὲ χίῳ ἔνι παιπαλοέσσῃ.]

81. Eustathius ad Iliad γ. p. 421. *antep.* Θεόκριτος δὲ τὸ ὁμηρικὸν [ἵππουριν καὶ ἱπποδάσειαν] περιφραστικῶς ἑρμηνεύων φησὶν, ἱππείαις κόρυν σκεπάσασαι ἐθειραι.

83. ἦ Ald. ZC. Salam Farr. Brubach. ἆ HSt.

84. εἴλιχας Ald. εἴληχας ZC. Brub. HSt. ἕληχας Salam. Farr. εἴλαχας Commel.

85. κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι Ald. Brubach. HSt. κακαῖ (sic) πέμψαιεν ἀνάγκαι Salam. Farr. κακᾷ πέμψειαν ἀνάγκᾳ ZC. quod recepi. nam πέμψαιεν per errorem irrepsit e multitudine confusa varietatis lectionum ad marginem codicis mei adscripta. tametsi caeteroquin in se nihilo est deterius atque illud alterum. *mala cum necessitate*, aut *per malam necessitatem*, *emittant*, *exterminent*, Hiero puta, atque Syracusani, Poenos ex insula sua.

86. ἀγγελέοντας Aldina, Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. ἀγγέλλοντας ZC. margo HSt.

88. νεῖοιτο Flor.

90. ἠδ' ἀνάριθμοι Ald. Salam. Farr. Brubach. αἱ τ' ἀνάριθμοι ZC. HSt.

92. αν πεδίον Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀμπεδίον HSt. v. vs, 38. mediceus quartus ἀγελαδὸν.

93. σκιε-

93. σκνιπαῖον Ald. Flor. margo HSt. σκιπναῖον ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. habet utraque lectio, quo se commendet. σκνὶψ est *tenax*, *parcus*, *sordidus*. σκνιπαῖος itaque erit *in incessu tenax*, *tardus*. σκιπναῖος autem ἀπὸ τῦ σκήπτεσθαι poterit repeti, *se fulcire*, *niti*, *iterum atque iterum in baculum incumbere*. ut nos quoque *druxen* usurpamus, pro *cessitare*, a verbo *drücken*. ἐπισπεύδειεν Ald. Salam. Farr. ἐπισπεύδοισιν ZC. Brubach. HSt.

94. ἡνίκα Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀνίκα HSt.

95. ἐνδειος Ald. Salamandr. Farr. ἐνδεὶς ZC. Brubach. Flor. ἐνδεῖς HSt. v. Idyll. 22, 22. perinde est, singulari, an plurali utare.

99. πέρας Flor.

100. Loci huius meminit Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 1005. p. 127.

102. πᾶσιν ἦκοι Ald. πᾶσιν ἵκοι ZC. Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. quod revocavi. id est, εὖ ἵκοι, χωροῖ, *bene eveniat*, *contingat*. πᾶσι μέλοι HSt.

104. ὦ ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ, τὸν μινύειον Aldina sola. caeterae ὦ ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ αἱ Μινύειον. margo HSt. exhibet lectionem Aldinam, nisi quod ὦ exhibet pro τὸν. et haec est lectio Florentinae.

105. ῥήβας Flor.

106. ἐγωγε μένοιμί κεν Aldina et Flor. caeterae μίμνοιμί κεν.

AD IDYLLIVM DECIMVM SEPTIMVM.

2. ἀείδωμεν Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. ᾄδωμεν HSt.

4. πρωφιλέστατος margo HSt. nescio unde. nam in nullo meorum inveni.

8. ὕμμες Ald. margo Salam. Farr. ὕμνοι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Poterat Aldina satis bene defendi, et

neſcio, an vulgatae praeferenda ſit. *vos vero, o Muſae, ipſorum adeo immortalium decus et praemium eſtis*, cum nos mortales non audemus oratione noſtra laudes immortalium attingere. quare nil eſt, cur mihi ſtudium laudandi Ptolemaei invideatis.

9. ὑλατόμος Flor.

11. πρῶτον Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. πρᾶτον HSt.

13. ἐκ πατέρων μὲν οἷος ἦην Ald. quod revocavi. Sic quoque Salam. Farr. Brubach. niſi quod μὰν dant. ſine dubio, quod auctor huius mutationis, quisquis ille fuit, vereretur, ne μὲν cum metro non conveniret. ſed μὲν ſaepe in caeſura, et in fine pedis, praeſertim ſequente adſpirata, producitur. Exemplum iam ſupra occurrit Idyll. et infra hoc ipſo Idyllio vſ. 82. ubi tamen nil mutarunt. Eadem de cauſa, non ſane graviſſima, mutavit Florentina et eam ſecutus HSt. ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἦην. opponuntur inter ſe οἷος τελέσαι μέγα ἔργον, et οἷος νοῆσαι. *ille, qui magnum aliquod coeptum ad exitum perducere novit, illi, qui ſolummodo excogitare.* οἷος hoc verſu idem eſt, atque vſ. 15. οἷός τε. *valens, compos.* Adſcripſerat annotator Vimarienſis locum Homeri ex Odyſſ. β. οἷος ἐκεῖνος ἦην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε.

19. αἰολομίτρας Ald. Flor. et margo Salam. et Farrean. quod correxi αἰολομιτρηις, quomodo divinaverat Caſaubonus, et, ita ſe reperiſſe in codice Toletano, teſtatur Schottus Obſerv. p. 98. αἰόλομήτας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

20. ἕδρα κεν Flor.

24. recte γῆρας tuetur Dorville ad Chariton. p. 625. contra Valkenarium, qui Ep. ad M. R. p. XXXIX. κῆρας commendaverat. v. Apollon. Rhod. 4, 872. Pro σφέων tamen malim σφιν. eſt ſaltim hoc mollius, tametſi vulgatum damnare nolim.

25. Caſaubonus ad h. l. multitudine exemplorum afferenda, planum fecit, αι anceps eſſe. quod alii poſtmodum exemplis aliis novis confirmarunt. Poterat tamen, etiamſi αι in καλεῦνται produceretur, verſus recto ſtare talo. nam θεοὶ poteſt pro una ſyllaba pronuntiari. Dii nepotes poſſunt illi eſſe, qui ſunt in deos relati, cum eſſent nepotes deorum. ſed Scaliger θεῶν malebat, Palmerius θεῦ- perinde eſt. illud ad Iovem et Herculem pertinet, hoc ad ſolum Herculem. poteſt utrumque ferri. ἐοὶ νέποδες volebat Heinſius et Bentleius,

ius, ille in Lect. Theocrit. hic ad Callimachum, metri ergo, quod tamen etiam in vulgata, utcunque verſes, ſartum et tectum eſt. Vocabulum νέπυς, unde pluralis νέποδες eſt apud Callimachum n. 77. in fragmentis Bentleianis, ὁ γὰρ ἐργάτην τρέφω τὴν μῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ἀλλίχυ νέπυς. Simonidem avaritiae notat. Apollonius Rhodius habet pluralem 4, 1745. τοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη. quos paulo poſt παίδων παῖδας vocat. et Oppianus Halieut. 1. ab Hoelzlino ad illum A. R. locum allegatus. Annotator Vimarienſis adſcripſerat haec: [*Nepotes* teſte Scaligero ad Varron. ſic dicti, quod non ſunt πόδες, ſeu fundamenta generis, ſed tantum ἀπόγονοι. Homer. Odyſſ. δ. νέποδες καλῆς ἀλυσίδνης. id eſt, τέκνα, et quod νέπυς κατά τινα γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος. v. Euſtath.]

28. ἴοι Aldina, HSt. et margo Salam. Farr. ἴῃ ZC. Salam. Farr. Brub. et margo HSt.

33. ἄγυσιν γεννήταν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. ἄγυσι γενειήταν HSt. γεννήτης eſt *auctor*, *ſator generis*.

37. ἀπεμάξατο dat Scholiaſtes, quod probat Hemſterhuſius ad Callimachi fragmenta p. 489. non video cauſam ſat gravem.

38. γυναικᾶν Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. γυναῖκα ZC. HSt. poteſt et illud ferri. eſt tamen hoc planius. occurrit etiam in libris γυναῖκαν, pro γυναῖκα, ut Δήμητραν, pro Δήμητρα. forte ſic quoque in libris quibusdam fuit, quod tamen nemini obtrudam. Dixi de hac accuſativi terminatione haud vulgari pluribus ad Conſtantini Ceremoniale.

40. κε hic loci eſt inutile. Sententia καὶ poſtulat, et metrum fert, et ſexcenties ε et αι in libris graecis inter ſe permutantur. Sic paulo poſt vſ. 58. eſt in Aldina ἀτίταλλαι, Poſſit quoque, metro non invito, legi ὁ δὲ καὶ παισὶ.

42. βαῖνεν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. βαίνει HSt. v. Dorville ad Charitonem p. 216.

44. ſi γοναὶ h. l. conceptiones et parturitiones foetuum ſunt, quae utique videntur eſſe, error ille videtur hominum Theocrito aequalium vulgaris fuiſſe, neque a natura rerum creatus, neque ab uſu rerum confirmatus. At poſſunt tamen illo vocabulo procreati liberi ſignificari, quorum ſunt matres tanto negligentiores, quanto corpora ſua fecerunt vulgatiora. Verſum hunc cum ſuperiori ſpurium habet Erneſti V. C ad Calli-

Callimachi H. in Delum vſ. 251. p. 193. nulla addita ſuae ſuſpicionis ratione, quam non facile ſit coniectando aſſequi. ἡμίδεοι ZC.

45. πότνι' Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. πότν' HSt.

48. νᾶμα κατενθεῖν κυάνεον Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νᾶα κατενθεῖν κυανέαν ZC. neſcio unde, ex ingenione, an e libris. certe non ſat gravibus de cauſis.

50. τεὰς et τιμὰς Ald. et Schol. quod poſſit verum eſſe, ſi τεὰς pro monoſyllabo habeatur. τεᾶς et τιμᾶς ZC. Salam. Farr. Brubach. ἑᾶς et τιμᾶς HSt. ſine dubio accuſativus genitivo praeferendus eſt, quicquid caeteroquin de τεὰς aut ἑὰς ſtatuatur. quod utrumque ferri poteſt, et ad ſententiam nil refert. ſed τεᾶς tamen condemnat Guil. Canterus N. L. 5, 13. Si genitivus hic locum haberet, pluralis requireretur, non ſingularis, τῶν σῶν τιμῶν ἀπεδάσω, non τῆς σῆς τιμῆς.

52. προσπνέοντι Aldina ſola, vitioſe, forte culpa librarii, proximum προσπνέει adhuc recenti memoria tenentis. caeterae ποθέοντι. verumtamen vereor, ut haec vera lectio ſit. Forte reperit Zach. Calliergus in libris ſuis ποτέοντι. quod cum dubitaret, quo referret, aut quam ei ſententiam tribueret, effecit ex eo ποθέοντι. ποτέειν Dorice idem eſt, atque vulgare προσιέναι. *ſi qui ad pulvinar Berenicae accedant, et coram eo vota pro felici amorum ſuorum ſucceſſu faciant.* Iam dudum in Animadverſionibus ad Herodotum affirmavi, ἴειν idem eſſe, atque ἰέναι, *ire*, ἴων, ἴυσα, ἴον, *vadens*, idem atque ἰὼν, ἰοῦσα, ἰὸν. quod fuit, qui rideret. Sed examinent aequi et diligentes arbitri hanc litem, et videbunt, uſu docti, me verum vidiſſe. Poſſit quoque προπιτνόντι legi, *accidenti*, *prolapſo* in genua ante pulvinaria Berenices.

58. Dudum Interpretes Callimachi locum hunc Theocriteum cum Hymni in Delum vſ. 165. et inſequentibus contulerunt. Intereſt hos ambos poetas, eidem regi deditos, haud ignorabilis dictionis ſimilitudo, cum in laudes regum ſuorum deferuntur.

61. βεβαρυμένα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. βεβαρημένα HSt. utrumque poteſt rectum eſſe. ſed dubium eſt, utrum a Theocrito profectum ſit.

66. ὄλβιε, *beate puer*, pro ὄλβιος, *beatus ſis*. vocativo vices nominativi gerente. quam formam Latini quoque ſunt imitati, ut ad Aeneid. 2, 283. et 10, 327. viri docti admonuerunt.

68. τεί-

68. τρίοπτον Ald. τρίοπεν ZC. in texto et in ſcholiis, Salam. Farr. Brubach. τρίπος HSt. perinde eſt, utram harum trium lectionum optes. τρίοπον (ſcil. ὄρος) et τρίοπτον, vel τρίοπος, aut τρίοπτος κολώνη, ut h. l. mons trium quaſi facierum, aut qui tribus a regionibus vel lateribus conſpici poteſt, eodem, ad ſententiam, redit. Et lectio plerorumque veterum librorum, a me revocata, τρίοπον, confirmatur a Callimachi H. in Cererem vſ. 31. Τριόπῳ δ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ. De Triope et eius cultu multa diſputavit Salmaſius in Commentar. ad Inſcript. Herodis Attici p. 33. ſeqq. (edit. Crenii.) In loco Callimachi modo laudato dant libri quidam Τριόπᾳ. quod etiam ferri poſſit, hactenus, ut nomen herois uſurpatum ſit pro templo ei conſecrato. Verbis ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ reſpondet, non directa quidem, et grammatice conſentanea ratione, ad ſententiam tamen, ut loci ipſa natura declarat, quod paulo poſt ſequitur vſ. 70. ἴσον Κυρηναίαν. nam ſic videtur legendum eſſe, non ἴσον καὶ ξηναίαν, quod eſt in omnibus libris. Nam primum non conſtat, Apollini caram fuiſſe Rhenaeam, tametſi Delus fuit. deinde conſtat, Apollini conſecratam inprimis Cyrenen fuiſſe. denique melius intelligebat poeta, aulae Ptolemaicae cliens et alumnus, artes aulicas, quam ut pulcherrimum locum regi ſuo blandiendi, cui etiam Cyrenaica parebat, omitteret. Et fere ſuſpicer ex hoc loco, carmen hoc Callimachi eſſe, non Theocriti. κατθεῖο dat Flor.

71. ὑψόθε κλάγξεν φωνᾷ Ald. quod poſſit ferri. ὑψόθε ἔκλαξεν φωνᾷ Salamandr. Farr. quod plane non ferendum. ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ZC. Brubach. HSt.

72. pro ὑπαὶ malim ὑπὲκ. margo HSt. dat νεφέων μέγας αἰετὸς αἴσιος ὄρνις e Florentina.

73. μέλονται Ald. quod recepi. ſed eadem cum ZC. et HSt. dat αἰδοῖοι βασιλῆες. Salam. Farreana, et Brubach. dant αἰδίῳ βασιλῆος, ut neſcias, αἰδοίῳ voluerint, an ἀϊδίῳ, *aeterni*. omnes, praeter Aldinam, dant μέλνται. ego, a Caſaubono admonitus, refinxi αἰδοίῳ βασιλῆος. denique ἐξόχος cum accentu in penultima ſuſpicor exarandum, pro ἐξόχως, adverbialiter. *Cum omnes Iovi ſint cari reges venerandi, tum vero inprimis ei carus eſt ille, quem* —

75. formulam γεινόμενον ταπερῶτα, *ſimulac natus eſt*, ab Homero ductam eſſe, admonet Erneſti ad Callimach. p. 73.

79. χθαμαλὸς Αἴγυπτος Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. χθαμαλῇ Αἴγυπτος ZC. χθαμαλὴς dabat excerptum e me-

diceo quarto, (sine accentu) ut dubium esset, quomodo in illo codice esset exaratum, num χθαμαλῆς, in genitivo, a χθαμαλὸς, an χθαμαλὴς in nominativo, adiectivi duarum terminationum. Ego tamen ab illo codice admonitus nil dubitavi, χθαμαλῆς Αἰγύπτυ rescribere, tametsi in vulgata nil vitii est.

83. non solas Aegypti urbes, sed quicquid uspiam Ptolemaeo pareret urbium enumerat, tam in Aegypto, quam in Cyrenaica, in Aethiopia, ad mare rubrum, in Syria, in Asia minore et in mari Aegaeo. Et vel sic tamen numerus excedit modum. πόλις est nomen commune locis omnibus, ubi homines communione quadam civili inter se iuncti vivunt; maiora sint, an minora illa loca, oppida, an vici, perinde est.

84. Adscripserat annotator Vimar. [ἐννέα καὶ τρεῖς. ita legit Tzetza p. 40.]

90. pro νάσοις, quod in omnibus meis libris est, auctor est Dorville Observat. Miscell. VII. p. 41. esse in codicibus quibusdam νάσαις, quasi esset a νάσα. qua de forma v. Ernesti ad Callimach. p. 159. ἐπὶ dat sola Aldina, caeterae ἐπεὶ. nil refert. Illud est *praeterea*, *adhuc*, hoc *deinde*. utrumque loco huic convenit. ἄρισοι Ald. Salam. Farr. Brubach. ἄρισαι ZC. HSt.

94. τεταγμένοι Aldina sola. forte volebat τετευγμένοι, aut τετυγμένοι. quod non repudiem. σσαγμένοι caeterae omnes.

96. malim τόσσος in masculino genere. redit enim ad ὄλβος.

98. v. Leopard. Emendat. 7, 22.

99. Annotator Vimar. adscripserat haec: [Apud alios βοὴν ἰσάναι nihil aliud est, quam βοᾶν Lucian verar. narrat. βοᾶν ἰσάναι καὶ τὰς ἑταίρυς συγκαλεῖν. Aeschylus Choëphoris τίνα βοὴν ἵησι δόμοις. Sappho apud Athenaeum in aenigmate de epistola ἔστι φύσις ἠήλεια βρέφη σώζυσ' ὑπὸ κύλποις αὐτᾶς. ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἰσᾶσι γεγωνόν.] Idem ad versum 107. locum e Gregor. Nazianz. ep. ad Hellenium de monachis adscripserat a bibliopego praefectum.

100. ἐξάλλατο (duplici λ) Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐξάλατο (simplici) HSt. v. Idyll. 19, 4.

103. ξανθοκόμος Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. accentu in penultima, ut nescian, unde ξανθόκομος sit natum. forte fuit in libris ξανθοκόμας, quod colligo ex accentu.

104. ἔπ,

104. ἔπι dant omnes mei. quidam sine adiuncto commate, ut Ald. HSt. cum commate ZC. Salam. Farr. Punctum adeo post ἔπι ponit Brubach. Sed facio cum Henrico Stephano, qui duo haec vocabula ἔπι πάγχυ in unum ἐπιπαγχυ contrahit. *omnino*, aut *ante omnia*, *inprimis*. aut certe ἐπὶ πάγχυ exarandum, si placet duo vocabula separata esse. Coepit enim aetate nostra controversia illa agitari, copulatane talia vocabula, an distincta sint exaranda. ἐπὶ πάγχυ etiam Callimacho H. in Dian. vs. 215. est reddendum, ubi vulgo ἔτι πάγχυ circumfertur.

109. αἰὲν recepi e mediceo quarto, ut mollius h. l. caeterae αἰεὶ.

111. ἑταῖροι sunt hic loci milites, una cum imperatoribus eorum, et universi amici regum, vulgo officiales comitatenses.

112. διωνύσσω Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. (duplici σ) διωνύσω (simplici) HSt.

118. μένει] scil. περιὸν καὶ βέβαιον. *manet illis ratum et certum*, quod nemo ipsis eripiat. Paulo alia ei inest sententia, quam cum μένειν cum accusativo componitur. nam hoc est idem atque προσδοκᾶν, *exspectare*. v. Ernesti ad Callimach. p. 227. τῆνα Aldina, HSt. κεῖνα ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt.

120. πᾶ dant omnes libri. sed sine dubio est encliticum, ideoque accentu liberandum. nescio *ubi* et *quomodo*. possit tamen etiam ἀέρι πάντα κέκρυπται legi, *illa omnia caligine mersa iacent, unde reditus non patet*.

121. difficilis hic locus est, et multum in eo libri variant. Aldinus sic exhibet: μῦνος ὅδε προτέρων τοκέων θερμᾷ κονίῃ γε τειρομένα καθύπερθε. (non τειρομένᾳ cum iota subscripto, quod margo HSt. aut perperam, aut non ex Aldina, sed aliunde reddidit.) Caeteri libri omnes sic dant: μῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ τειβόμενος καθύπερθε. quae παραδιόρθωσις Zachariae Calliergi videtur. Mihi sic videtur hoc de loco. τειβομένα legatur, an τειβόμενα, perinde esse. potest enim aequo iure ad κονίῃ, qui nominativus est, non dativus, referri, atque ad ἴχνη. τείβεσθαι dicitur de re omni, quae pedibus calcatur. potest itaque tam pulvis κονία τειβομένη appellari, *pulvis conculcatus*, quam ἴχνη τειβόμενα, *vestigia a calce sola impressa*. quia tamen ἴχνη iam habet suum epithetum, scil. θερμὰ, satius erit, τειβομένα in nominativo singulari generis

foeminini accipere, et ad κονίη referre. Loci porro ſententia ſubiicit, poetam haec voluiſſe dicere. Ex omni numero maiorum, quorum cinis exprimit calida, h. e. recens impreſſa veſtigia pedum, a quibus calcatur, et qui liberos poſt ſe reliquerunt ſuperſtites, ſoli ſunt pater et mater Ptolemaei huius, ii, quibus conſecrata templa vel fana eſſent condita. Mortuos parentes, liberis ſuperſtitibus, amplificatione poetica ſic eloquitur: quorum cinis ἐκμάσσεται ἴχνη, *veſtigia calida hominum ſuper ſe ambulantium accipit ſibi impreſſa*, et repraeſentat ita, ut cera ſigillum ſibi impreſſum. Vnde neceſſario colligitur, poetam ſic dediſſe: Μούνοις ὅδε προτέρων τοκέων, ὧν θερμὰ κονίη ϛειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη, ματρὶ φίλᾳ — Conſtructio haec eſt: Πτολεμαῖος εἵσατο ναοὺς μητρὶ καὶ πατρὶ, μούνοις πάντων τῶν προτέρων τοκέων (id eſt, τῶν πώποτε ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις γεγενημένων) ὧν κονία ϛειβομένη ἐκμάσσεται τὰ τῶν ποδῶν ἴχνη. v. Henr. Stephani annotationem ad h. l. ſolum ὧν auſus ſum recipere ex coniectura mea, in locum voc ἔτι, a me expulſi, quod Aldina id ignoraret. facile poterit ὧν abſorberi et excidere, ob finem eundem vocabuli proximi τοκέων. ſed μούνοις auſus non ſum Theocrito obtrudere, non quo dubitem, eum ſic dediſſe. nam de eo quidem penes me dubium nullum ſupererat. ſed quod ea nondum ſunt tempora noſtra, quae erunt aliquando, quibus perſuaderi queat, terminationes dativorum in αις et οις eſſe ancipitia, et pari iure corripi poſſe, atque vulgo producuntur. quod iam ſupra ad Idyll. 3, 32. procul dubio in caſſum, ſtudui perſuadere. Nimis adhuc capti et occoecati tenentur homines noſtri commentitiis illis legibus proſodicis, quas grammatici ſponte ſua cuderunt, tyrannidem et vetuſtis poetis, et hodiernis eorum lectoribus peſtiferam et plane intolerabilem.

123. εἵσατο νηὼς] Callimachus H. in Delum vſ. 170. ὁ δ' εἵσεται (cum ſpiritu aſpero) ἤθεα πατρὸς. *ille*, Ptolemaeus, *patri fana conſecrabit*. quem locum vulgo male interpretantur, quia vitium ſpiritus non animadverterunt. Non lenis ille ſpiritus eſſe debebat, ſed aſper.

126. pro ἐπὶ mediceus quartus dat ὁ δὲ.

128. libri omnes dant ἀρείω. ego vero ν addidi, ut ſit nominativus, et cum γυνὰ cohaereat. Sententia vocabulum poſtulat uxori honorificum, non marito.

132. ὃς τέκε κρείοισα ῥεία Ald. ſola, quod vulgata nil eſt deterius.

133. ἐν

133. ἓν dant libri omnes, praeter Brubach. quae dat ἐν. quod verum eſt, et recepi. cohaeret haec praepoſitio cum ἰαύειν, ut ſit ἐνιαύειν. *Iris inſtravit lectum genialem, cui ambo incubarent, Iupiter et Iuno.*

134. cl. Erneſti ad Callimachi Lav. Pallad. vſ. 11. malit φοιβάσασα a verbo φοιβάζειν, quod Callimachus eo uſus ſit. quae ratio, viderint alii, num ſatis ſit idonea. φοιβήσασα eſt in libris meis omnibus.

penult. δοκέω accipiendum eſt, ut Latinum *credo*, *autumo*, *opinor*, pro *ut credo*, ſic, ut reliqua oratio recta maneat, quaſi illud δοκέω et *credo* plane abeſſet. alias dicendum erat φθέγξεσθαι vel φθέγξασθαι. Poſtrema vox huius Idyllii eſt in Aldina ἔξοις. quod etiam Flor. margo Salam. Farr. et HSt. repetiit. ZC. autem, et Salamandr. Farr. Brubach. et HSt. textus, ut vocant, αἰτεῖ exhibent.

AD IDYLLIVM DECIMVM OCTAVVM.

Mediceus quartus pro inſcriptione dat Ἐπιθαλάμιος Ἑλένης καὶ Μενελάου. Scholia ad hoc Idyllium, pauca quidem illa, nil tamen ſuperioribus inferiora, ex editione Zachariae Calliergi repetii, praeterita caeteris editoribus, neſcio, quo caſu, quove conſilio. Sunt tamen etiam in editione Salamandrina et Brubachiana.

2. θάλλονθ' ὑακίνθῳ κόσμον ἔχοισαι Aldina, unde margo Salam. et Farr. et HSt. repetiit. θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι Flor. ZC. Brubach. HSt. niſi quod ZC. ἔχυσαι dat, caeterae ἔχοισαι. θάλλονθ' ὑάκινθον κόμαις ἔχοισα Salam. Farr. Palmerius Exerc. p. 809. de flore Hyacinthi diſputat.

3. forte ſit, qui νεοῤῥάπτῳ malit. Nam thalamus erat papilio ſeu umbraculum velis conſutum, ſeu cortinis et tapetibus dependentibus et lectum ſuppoſitum undique ambientibus. Verum illi tapetes variegati erant multis coloribus et imaginibus, ſeu intextis, ſeu acu pictis. quare recte *recens*

pictus thalamus appellatur, h. e. obumbratus tapetibus ab acu Phrygionica recentibus. v. Idyll. 15, 80. ſqq.

5. τυνδαρίδα Aldina, unde repetiit margo Salam. et Farr. τυνδαρέω ZC. Salam. Farr. Brubach. τυνδαρίδαν F. V. [id eſt, Fulvius Vrſinus] τυνδαρέαν Flor. κατελέξατο Aldina, Salam. Farr. Brubach. et margo HSt. κατεκλάξατο Toletanus, ZC. Salam. Farr. HSt. habet utraque lectio, quo ſe commendet, et optionem difficilem reddat. In paritate momentorum ſemper hanc legem ſecutus ſum, ut illud ſervarem, quod ſuppeditaret exemplum Londinenſe, quod exprimendum operis noſtris typographicis in manus erat a redemtore datum. Damnat tamen Dorvillius ad Chariton. p. 126. lectionem κατελέξατο, item aliam, quam in nullo meorum reperi, κατεκλίνατο, ut vitioſas et e ſcholiis natas. adhuc aliam Caſaubonus affert κατεκλάχετο. τὰν ἀγαπητὰν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. τὰν ἀγαπατὰν HSt.

6. μνασήσας Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. μναστεύσας Toletanus, ZC. Flor.

7. ἐγκροτεῖν h. l. idem valet, atque συγκροτεῖν. ut ſaepe ἀν vices τῦ σὺν gerit.

8. ποσσὶ diſplicet Caſaubono, ut χερσὶ malit e ſuo Genevenſi libro. at quomodo poſſunt manus inter ſe complexae vel conſertae complodere? Vulgata, quae eſt in libris meis omnibus, recte habet. Pedes autem tum ſunt inter ſe περίπλεκτοι, circumplicati, vel perplexi, cum magna hominum multitudo ſaltans in numeros pedes eosdem pariter tollitque ponitque, et eodem momento ſupplodit. Pedes enim tunc inter ſe ita implicantur, ut fila inter texendum, modo horſum, modo prorſum agitantur. Perinde eſt, ὑμεναίῳ cum iota ſubſcripto exaretur, ut eſt in Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. ſive ſine eo, ut in ZC. Farrean. tametſi neſcio, caſune ibi ſit iota omiſſum, an conſilio. ſi genitivus obtinet, ἀπὸ ſubauditur.

9. πρωΐζα] a prima ſtatim veſpera. Conf. vſ. 56. ubi puellae promittunt, ſub diluculum redituras. Eſt ergo carmen hoc ἐκ τῶν κατακοιμιτικῶν ut appellat Scholiaſtes ad hoc Idyllium, qui etiam ſatis bene interpretatur πρὸ τῦ δέοντος, ſcil. καιρῦ. *ante tempus conveniens.*

10. λίαν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. φίλος Ald. unde repetierunt margines Sal. Farr. HSt.

12. εὕδειν

12. εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν χρὴν αὐτόν τυ, παῖδα ἐᾶν Aldina. εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ, παῖδα δ' ἐᾶν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. poteſt utraque lectio ferri. revocavi tamen ex Aldina χρῆν αὐτόν τυ, primum ea de cauſa, quod χρῆν uſitatius eſt, quam ἔχρην. deinde, quod prima in ἔχρην producitur. ſervavi tamen δ' poſt παῖδα. qua in lectione εὕδειν tacite debet a communi repeti.

14. ἔνας Ald. et Flor. quod revocavi. caeterae ἔναν. v. Heſych. v. ἔνης et ἔνας, *die tertio poſt.* ſubauditur ἐπὶ. Sententia eſt: Si quidem et die tertio poſt, usque ad extremam auroram, et totis poſtea annis continuis tua erat futura.

17 poſt ὅποι dat margo HSt. ἅπερ, e Florentina. ὡς ἀνύσαιο, ſcil. τοῦτο τὸ ἔργον τῆς μνηστεύσεως. ut negotium hoc contrahendi coniugii ex animi tui ſententia perficeres.

19. pro ᾤχετο dat Flor. ἵκετο.

20. οἷα γαῖαν ἀχαιΐδα ὐδεμία πατεῖ ἄλλα ex Aldina revocavi. οἷα ἀχαιαΐδων γαῖαν πατεῖ ὐδεμί' ἄλλα ZC. Salam. Farr. Brubach. quibuscum conſentit HSt. niſi quod ἀχαιάδων dat.

26. pro καλὸν, quod eſt in omnibus libris, repoſui ex ingenio meo, τεὸν, ſententia id poſtulante. Conſtructio haec eſt: ἅτε [id eſt, ὡς vel ὅπως] ὦ πότνια νὺξ, ἡ ἀνατέλλουσα ἠὼς διέφαινεν [h. e. εἴωθε, vel πέφυκε, vel οἷόν διαφαίνειν] τὸ σὸν πρόσωπον. *quemadmodum, verno tempore, oriens aurora ſolet vultum tuum, o Nox veneranda, dimicare*, h. e. *radiis ſuis perforare et diverberare.* ſeu, *quam formoſa et amabilis et iucunda eſt aurora per noctem exſplendeſcens. ineunte vere; tam ſpectabilis etiam Helena inter nos*, vel *e nobis, emicabat.* Puellae ſeſe nocti comparant, ſpectatae ad iubar Helenae, tanquam alicuius aurorae. Videtur etiam verſus 27. verſui 26. anteponendus eſſe.

27. λευκὸν ἔαρ etiam Callimachus H. in Cererem vſ. 123. dixit. Color candidus apud veteres erat color hilaritatis, nitoris, feſtivitatis, pompae.

29. πίειρα, μεγάλη, ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ Aldina. unde reſtitui ſic: πιείρᾳ (in dativo) μεγάλῃ — repetierunt etiam margines Salam. et Farr. voc. κόσμος ex illa Aldina. caeterae dant πίειρα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ. Sic ZC. Salam. Farr. Brubach. niſi quod ZC. πιείρα (ſine iota ſubſcripto) Brubach. πιείρῃ, μεγάλῃ, ἄτ'. πίειρα, μεγάλη, ἄτ' Salamandr. et Farrean. Henricus Stephanus denique ſic edidit: πίειρα, μεγάλα. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος. ſed facile ſentiet, recte locum a me

com-

conſtitutum eſſe, ſi quis verſum 31. huic reſpondentem cum hoc verſu comparet. unde apparet, neceſſarium eſſe vocabulum κόσμος. Sententia eſt: quemadmodum cypreſſus, in arduum excurrens, pingui arvo aut horto eſt decus, ita quoque Helena Lacedaemoni decus eſt. Non infitiabor, voc. ὕγμος ſcitum eſſe inventum, et ſententiae bene convenire. Verum non vidit Zach. Calliergus, quem auctorem et fabrum huius lectionis eſſe nullus dubito, primum κόσμος ab hoc verſu nullo modo abeſſe poſſe; deinde, ὕγμος eſſe generis maſculini, eique μέγας, non autem μεγάλη convenire. Veteres homines, plane ut noſtri, non modo intra hortorum ſepta, ſed etiam mediis in patentibus arvis, arbores frugiferas, aut alias ſpecioſas et umbriferas plantabant. id quod vel ex ſola oratione Lyſiae ὑπὲρ τῶν μοριῶν, item ex orationibus Demoſthenis adverſus Nicoclem et Calliſtratum conſtat. Conf. Idyll. 7, 79. E Flor. μεγάλα annotatum reperio.

34. ἐκκαλεόντων libri mei dant omnes. nil dubitavi tamen ἐκ κελεόντων reſtituere ex praecepto magni Caſauboni, qui affirmat, in libro Theocriti manu exarato ita ſe reperiſſe. vid. Heſych. v. κελεόντας, et Pollux 7, 46. et 10, 126. Scaliger h. l. verum praetervidit. Annotator Vimar. haec adſcripſerat: [Vetus codex Sambuci diſertis literis habet κελεόντων, et ſupra ſcriptum eſt ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων. κελεόντων etiam divinabat Vitus Winshemius, Profeſſor Vitebergenſis] quae eſt inſignis, et non contemnenda admonitio.

36. verſus hic deeſt Aldinae ſoli.

37. forte ἕνται pro εἶνται, *ſedent.*

39. f. ὄρυμὸν, *in ſaltum.* non oblitus ſum verſus 22. Pro ἤδη dat mediceus quartus ἤδη e verſu ſuperiori. male.

40. πολλὰ τεὰ ἔλενα Ald. ſola.

43. et 45. πρᾶται dant Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ſed recte πράτα ZC. quod recepi, niſi quod iota ſubſcripſi, quo carebat illa editio utroque loco. eſt enim dativus foemin. ſing. *tibi primae omnium.*

46. λαζύμεναι margo HSt. e Florentina.

48. ταῦτ' εἰδῇ Ald. et margo Salam. Farr. HSt. et F. V. teſte libro Vimarienſi. ἀνγνοίῃ (ut etiam operae noſtrae dare volebant et debebant) ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Quibuscunque negotium fuit cum operis typographicis, experti ſunt, quam male obſequens illa ſit natio, tametſi ſaepius praecepta et praeſcripta et inculcata, tamen neque aſſequa-

assequatur intelligentia, neque manu exsequatur, ut mirandum sit, librum tam paucis mendis deformem, atque hic noster Theocritus est, ex eorum manibus exire. Ecquis denique unus homo tam oculatus est, ut unus omnia cernat, et corrigat, in tanta operarum festinatione, in tanta aliorum negotiorum circumstantium et urgentium multitudine, in chartarum, quae corrigendae offeruntur, immunditie, et typorum haud raro lutulentia. Nemo, nisi qui hoc in pistrino sudarit, omnes eius molestias teneat, et mente percipiat. ἀννείμη dat Flor.

50. videntur Λατὼ et Κύπρις versu 51. et ζεὺς versu 52. ideo iterata esse, quo repraesentaretur par coniugum, quasi unumquodque horum numinum seorsim sponsique sponsaeque nomine invocaretur. κυροτρόφον Flor.

51. hic versus una cum septem insequentibus, hoc est, usque ad finem carminis, iterati sunt post versum 185. Idyllii 22. in illo Aldinae exemplo, quod e bibliotheca Senatus Lipsiensis mecum domi habeo; non sine aliqua lectionis discrepantia. Sed exemplum eiusdem Aldinae, quod Ernestius, V. C. commodato mihi dedit usurpandum, eo errore carebat. Quas itaque lectiones ex illa iterata editione afferam, eas *ex iteratione Aldinae* afferam. v. ad Moschi Idyllium tertium vs. 37. ubi geminus germanus error in Aldinam irrepsit. quo de errore pluribus in praefatione exposui.

53. ἐλθῃ Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐλθῃς Ald. in iteratione. ἔνθῃ HSt. Aldina quoque in iteratione dabat εὐπατριδῶν.

55. ἔργεσθε Ald. Salamandr. Farr. Brubach. ἔγρεσθε ZC. HSt. ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ μὴ ἐπιλάθησθε Aldina in iteratione. quod recepi sic, ut paululum corrigerem ad hunc modum: ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μη 'πιλάθησθε, ut Idyllio 30, 41. οἱ 'πιλῦσαι. (pro ἐπιλῦσαι.) postremum hoc, scil. μὴ 'πιλάθησθε, annotatum etiam dat margo HSt. sine dubio ex hac iteratione Aldinae. nam primo loco dat Aldina, μή τι λάθησθαι, caeterae, μή τι λάθησθε. Genus hoc somni, e quo rursus evigilamus, appellant Graeci ὕπνον ἐγέρσιμον. v. Idyll. 24, 7.

56. πρῶτος Aldina in iteratione. Adscripserat annotator Vimarienſis: [Nonnus in paraphrasi evangelii Ioannis, πρὶν αὐχένα κυρτὸν ἀείρας ὀξὺ μέλος κλάγξειεν ἐγερσιβόητος ἀλέκτωρ.]

ult. ἦ μὰν ὦ ὑμέναιε Aldina utroque loco. quod revocavi. ὑμὰν ὦ ὑμέναιε caeterae.

Poſt hoc Idyllium ſequuntur in editionibus Henrico Stephano vetuſtioribus haec: Epitaphius Bionis, Europa, Amor fugitivus, Fur favorum, Epitaphius Adonidis, Bucoliſcus. ad quem cum pervenerimus, edemus ordinem reliquorum quoque Theocriteorum carminum, qui in vetuſtis illis editionibus regnat.

AD IDYLLIVM DECIMVM NONVM.

Idyllium hoc Stobaeus c. 61. retulit. ſed deeſt editioni primae a Io. Franc. Trincavello anno 1535. curatae.

3. χεῖρ' ἐφύσσει Ald. S. hoc eſt exemplum illud, quod in Bibliotheca Senatus Lipſienſis ſervatur. χεῖρ' ἐφύσσῃ Ald. E. hoc eſt illud, quod cl. Erneſtius commodato dedit. χέρ' ἐφύσσῃ ZC. et reliquae.

4. ἄλλατο (duplici λ) Ald. E. ἄλατο (ſimplici) Ald. S. et caeterae. v. Idyll. 17, 100.

5. δεῖξε Aldina. δεῖξεν caeterae, auctore ZC. qui fruſtra de metro erat ſollicitus. poterat enim δεῖξέ τε τὰν ὀδύναν refingere, ſi neceſſe erat, fulcrum verſui addere, quod non erat.

7. γελάξασα Ald. S. γελάσασα Ald. E. ZC. et reliquae. ἴσον ex Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. revocavi. ſcil. χρῆμα, vel ἐπιτήδευμα, σόφισμα, vel tale quid, aut accipitur adverbialiter pro ἐν ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ λόγῳ. dat idem quoque Stobaeus Geſneri p. 391. primus HSt. dedit ἴσος.

ult. χώ] forte κώ, *et annon* — aut χ' ὡς — *et o quam parvus tu quidem es.*

AD IDYLLIVM VIGESIMVM.

Quatuor primos verſus huius Idyllii dat Anthologiae graecae princeps editio, et fragmentum eius in membranis exaratum, quod Reimarus, V. C. aliquando utendum ad me miſit, et quod, cum olim fuiſſet Eliae Putſchii, ad Io. Alb. Fabricium pervenerat. ſed Henricus Stephanus ab editione ſua ſeclusit. Legitur in illis, quos dixi, libris hoc fragmentum, ſed tacito auctoris nomine, inter illa duo epigrammata, medium, quorum prius eſt Antiphili, βόρχος, (p. 97. edit. HSt.) poſterius ignoti ὦ πᾶν. Caeterum non videtur hoc carmen Theocriti eſſe. Deerat folium, in quo Bucoliſcus eſt exaratum, exemplo Erneſtiano. quo fit, ut ex hoc libro ad Idyllium 20. et 21. diſcriminis nihil afferre poſſim. nam exemplum Aldinae tertium (tria ſcilicet, quod ego equidem ſciam, in urbe nunc ſunt, non plura) illud, quod in Bibliotheca Vniverſitatis, in Collegio Paulino dedicata, ſervatur, ſenatorio modis omnibus conſentit.

1. Non infitiabor omnino, graecum eſſe nomen Εὔνικος et Εὐνίκα. videtur tamen poeta potius Κλεννίκα dediſſe. *Cleonicus* et *Cleonica* ſunt nomina multo, quam *Eunicus* et *Eunica*, uſurpatiora. vid. tamen ad Idyll. 13, 45. collato 14, 13.

4. Annotator Vimar. adſcripſerat: [ἀσικὸς καὶ ἀσυκὸς. utroque enim modo ſcriptum reperitur apud auctores, ſed prius eſt magis in uſu. τῷ ἀγροικῷ opponitur καὶ ἀγροδιαίτῳ.]

5. ὀποῖα (uno π) λαλέεις, ὡς ἄγρικα παίσδεις Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. Poſſit haec lectio ſic ſatis bene ſe tueri, ſi ὀποῖα pro anapaeſto habeatur. ἀγρικὰ, mutato accentu, recepi. HSt. dat ὀπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις. Vocabulum ἀγρικὸν eiusmodi eſt, atque ἀσυκὸν. Scholiaſtes Nicandri ad *Theriac.* 78. habet ἀγροικὴ. quod ſitne in ἀγρικὴ, an ἀγροικικὴ reformandum, dubito.

7. et 8. ironice accipiendos eſſe, res ipſa loquitur. v. Palmer. Exerc. p. 810.

9. εἰσὶ μέλαινες Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. (v. ad Idyll. 16, 36.) ἐντὶ μέλαιναι HSt. Brodaeus Miſcell. 7, 10.

10. ἐξόσδεις] ex ore ſcilicet, aut ex univerſo corpore. φεῦγε Ald. ZC. Salam. Farr. quod poſſit illo noto Callimachi φέρβε μᾶλα (H. in Cererem vſ. 137.) excuſari. ſed praeſto eſt facilis medicina φύγε, quod dant Brubach. HSt. Brodaeus loc. cit.

11. ἐς τεὸν Aldina ſola. quod poteſt hactenus verum eſſe, ſi ἐ̓ς τε ὃν [id eſt ἔον] exaretur. Caeterae omnes εἰς ἐὸν.

12. revocavi σύνεχες (ſimplici ν) ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. συννεχὲς (duplici) HSt. quaſi metrum in illo non conſtaret.

13. μυθίζοισα eſt in omnibus libris meis. nihilominus refinxi μυχθίζοισα, irriſit *muſſitans, ſurdo murmure.* Heſych: Μυχθίζωσι, μυκτηρίζωσι, χλευάζωσι. λοξοβλέποισα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. unde effeci λοξοβλεπτοῖσα, a verbo λοξοβλεπεῖν. Poſſit quoque λοξοβλεπτοῖσα exarari, ſalvo metro. utraque forma uſurpatur in verbis a βλέπειν productis, tam in βλεπεῖν, quam in βλεπτεῖν. ſed haec eſt uſitatior, quam illa. vulgo λοξὰ βλέποισα, ut volebat Brodaeus l. c.

14. ad σεσαρὸς adſcripſerat annotator Vimar. [κεχηνὸς F. V.] quae neſcio ſitne coniectura Fulvii Vrſini, an varians lectio in eius codice reperta.

15. μέγ' ἔλεξεν Ald. Salam. Farr. Brubach. μ' ἐγέλαξεν ZC. HSt.

16. τῶγεος Aldina ſola, unde aequo iure poterat τῶχεος, id eſt, τῦ ἄχεος, formari, quam τῶλγεος, quod habent ZC. editio, et ex ea caeterae omnes. ἔρσαι dant Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἔρσᾳ HSt. Non infitiabor, ſaepe iota in fine talium vocabulorum remanſiſſe ex vetuſta exarandi ratione, quae iota ad latus adſcribebat, cuius loco nunc punctum literae extremae ſubſcribitur. Et volebat Brodaeus quoque ἔρσᾳ c. l. Refinxi tamen ἔρσας, primum, quia melius hoc cum τῶλγεος convenit, quoad caſum, tum, quod ς et ι in vetuſtis illis libris tam ſimillimis inter ſe modis exarantur, ut facile permutari et aegre diſcerni queant.

17. λυποῖσα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. λιποῖσα HSt. λυπεῖν Graecis, praeſertim recentioribus, e quorum numero videtur eſſe, quisquis eſt, huius carminis auctor, ſignificat, non modo *dolorem quemcunque*, ſed etiam inprimis *iram creare, ſtomachum ciere.* λύπη his multo creberrime eſt idem atque ὀργὴ, *ira, iracundia.*

22. poſt

22. poſt πρέμνον punctum dant ZC. Salamandr. Farr. comma HSt. neutrum Aldina, Brubach. recte vero. nam ſententia haec eſt: τὴν δὲ ἐμὴν ὑπήνην ἐπύκαζεν οἷονεὶ κισσός τις πρὸς πρέμνῳ. aut πρέμνῳ προσφύς. *meum mentum denſa obumbrabat coma quaſi hedera quaedam ſtipitem amplexa.* ἐπόκαζεν vitioſe dat Aldina ſola, caeterae ἐπύκαζεν.

23. κέχυνται Ald. Salam. Farr. Brubach. κέχυντο ZC. HSt.

25. tria haec verba ὃ ἄρ' ἔην deſunt Ald. ZC. Salam. Farr. ſed ſunt in Brubach. HSt. margo HSt. dat eorum loco γλαυκᾶς. quod magis placet, et malebat quoque Brodaeus. Annotator Vimar. adſcripſerat haec: [In Venet. μοι tantum reliquis deficientibus. ἴσως. μοι γλαυκᾶς χαρ. F. V.]

26. καὶ τόμα καὶ ὑπ' ἀκτᾶς Ald. τὸ τόμα καὶ πακτᾶς ZC. Salamandr. Farr. Brubach HSt. Brodaeus. debebat corrigi καὶ τόμα δὲ πακτᾶς, ſcil. τροφαλίδος.

27. ἐῤῥῆξε Ald. Salam. Farr. Brubach. ἐῤῥῆξει ZC. ἐῤῥῆξεν HSt. μελικήρῳ dant omnes mei libri. ſed ſecutus ſum eos, qui vocabulum in duo dividunt, teſte HSt. tametſi adhuc addubito, ſitne κηρὸς pro κηρίον, *favo*, uſitatum.

28. μέλισδμα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. et ipſe adeo, quod miror, HSt. Fuiſſe videtur libris in aliis μέλισμα, aliis μέλιδμα. ambae tum illae lectiones in unam μέλισδμα ſunt confuſae. μέλιδμα dat Commelin. μέλισμα Oxonienſis a Io. Fello, Epiſcopo Oxonienſi, A. 1677. curata, qua plurimum utor, et Londinenſis A. 1729. quae operis noſtris ad imitandum eſt in manus data.

29. πᾶσι αὔλῳ Ald. πανναύλῳ ZC. Salam. Farr. Brub. παγιαύλῳ Flor. πλαγιαύλῳ HSt. cuius illud inventum eſt, ut ex eius annotatione patet, ubi e Florentina παγιαύλῳ, et ex Pariſina παναύλῳ affert. Brodaeus et Xylander amplectuntur πανναύλῳ, et exponunt paene ſimili modo. Xylandri verba in eius ἀποσημειώσεσιν a nobis exhibentur. Brodaei autem haec ſunt: [Athenaeus πολυκάλαμον vocat, cuiusmodi eſt Virgiliana illa fiſtula *ſeptem compacta cicutis*, cui ſex adhaerent calami. Ovid. Metamorph. 2. *diſpar ſeptenis fiſtula cannis.* nec me praeterit, Theocritum Idyll. η. mentionem facere σύριγγος ἐννεαφώνου. quin etiam πανναύλῳ *omnibus fiſtularum generibus* exponas, nihil impedio.] Ex πανναύλῳ facile efficias πανναύλῳ, *fiſtula in longum porrecta;* quae mihi vera lectio videtur.

31. τὰ δ' ἀσυκὰ dubito, sitne singularis, an pluralis. sitne pro ἡ ἀσυκὴ, scil. γυνὴ, vel ἑταίρα, vel κόρη, vel tale quid, (nam in foeminino singulari est anceps) an subaudiatur τὰ γυνάρια, vel κοράσια, vel tale quid. Henricus Stephanus χείλεα vult subaudiri. cui subscribat, qui vult, per me licet, ut subscripsit annotator Vimarienſis. Brodaeus pro singulari accepit.

32. variat huius loci distinctio in libris post παρέδραμε, neque Ald. neque ZC. neque Salam. et Farr. punctum habent, aut comma. Brubach. comma habet. Post ἀκούει ponunt omnes punctum, praeter HSt. qui locum hunc sic exhibet: παρέδραμε. κἄπειτ' ἀκούει ὡς καλὸς. Revocavi veterum librorum et interpunctionem et lectionem, in quibus est χὠ καλὸς. In Aldina quidem sic est perspicue, in ZC. vero et Salam. Farr. atque Brubach. χὠ καλλὸς. Sententia est: praeter me praetercurrit, neque audit vociferantem. Etiam pulcher Dionysus (seu Liber pater.)

33. f. πόρτις (pro πόρτιας) in plurali.

34. οὐκ ἔγνω seu modo aiendi seu interrogandi accipi et efferi potest.

36. φύλασσε ex Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. revocavi. φίλασε HSt. Verbum φυλάσσειν de rebus usurpatur, quas quis sibi caras seorsim, privatim, clam habet, et in sinu atque oculis gerit, ab accessu multorum remotam, clausam tenet, ut pellicem.

37. ὅντε ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ὄντε Ald. quod possit in οὐχ ἑ refingi. *nonne eum.* quod si facimus, tum δὲ potest servari, quod versu 38. est in omnibus meis libris post ὀλύμπω. alias si ὅντε servatur, δὲ mutari debet cum τε vs. 38. quod feci.

38. ὀλύμπω Ald. Salam. Farr. Brubach. ὠλύμπω ZC. ὀλύμπῳ HSt.

39. λάθριον ἀνάπος ἦλθε καὶ εἰς ἐμὰ παιδὶ κάθευδε Aldina. λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε καὶ εἰς ἐμὰ παιδὶ κάθευδε ZC. et sic quoque Salamandr. et Farreana, nisi quod hae duae dant κάτμιον, ut mirer, qui potuerit annotator Vimar. ex Veneta αἶπος ἀνῆλθε afferre. denique Brubach. λάτμιον et εἰς ἑνὰ. verum non sic dicitur. saltim ἕνα dedisset Camerarius aut Xylander, quisquis illam Brubachianam curavit. subaudi κοῖτον, vel χῶρον, vel τόπον. HSt. quidem dedit ἕνα. quod potest ferri. Scaliger volebat εἰς ἓν. recte vero hoc. et testatur Andreas Schottus

tus Obſerv. p. 98. id a ſe in codice Toletano repertum. ſed ſi εἰς ἓν, ſcil. λέκτρον vel χωρίον dicitur, recte quoque dici poteſt ἕνα. Ego ex illo ἐμὰ, quod veteres libri conſtanter exhibent, effeci δμὰ, id eſt, τὰ αὐτὰ, ſcil. λέκτρα, vel κοίτη, vel ἥθη. de voc. παιδὶ vid. Idyll. 8, 66. Haec dudum ante ſcripſeram, et editus iam erat Theocritus noſter, atque venalis praeſtabat ante, quam ad manus meas veniret liber Vimarienſis, in quo haec annotata reperi: [In Florentina legitur καὶ εἰσόμα. unde coniicere licet, καὶ εἰσάμα ſcriptum fuiſſe in archetypo.] unde Brodaeus effecit εἰς τόμα, *adoleſcentis os ſuavians dormiebat.*

40. f. κλαῖες, *ploravisti*, pro ἔκλαιες. niſi κλαίεις ad anniverſarium luctum ob Atyn reſpicit.

41. παῖδα] Ganymedem. ut Brodaeus obſervavit.

42. revocavi μόνου ex Aldina. caeterae omnes μόνα. habet utraque lectio, quo ſe commendet. In lectione Aldina haec ineſt ſententia: nullum non aliud hominum genus admittit, oſculatur, in ſinu fovet; ſed unum modo bubulcum aſpernatur.

43. ἀδὲ Ald. Flor. unde ἄ δὲ effeci. poterat quoque μηδὲ ex eo effici. caeterae dant ἄ τε.

44. σὺ deeſt Ald. Salam. Farr. Brubach. habent ZC. et HSt. ſi omittitur, poteſt verſus ſic legi: μηκέτι μηδὲ, Κύπρι, τὸν Ἄδωνιν μήτε —

AD IDYLLIVM VIGESIMVM PRIMVM.

Si quod aliud in Theocriteis eſt mendoſum et explicatu difficile carmen, hoc profecto eſt; in quo illuſtrando tam parum operae poſuiſſe Caſaubonum aegre fero; itemque, alterum exemplum Aldinum ad manus nullum eſſe; in quo varias lectiones haud paucas ineſſe, ad emendandum perutiles, nullus dubito. Brodaeus obſervat, eſſe, qui carmen hoc Theocrito derogent.

1. Διόφαντες Ald. ZC. Salam. Farr. vitioſe. Διόφαντε Brubach. Brod. Adſcripſerat annotator Vimarienſis ad h. v. haec:

haec: [sic Xenophon paupertatem appellat σοφίαν αὐτοδίδακτον. ἃ γὰρ ἐκείνη τοῖς λόγοις πείθει, αὕτη τοῖς ἔργοις ἀναγκάζει.]

3. ἐργατίνεσσιν Aldina sola, v. ad Idyll. 16, 26. caeterae ἐργατίναισι.

4. ἐπιβάσῃσι τὸν ὕπνον ΕΦνίδιον ϑορυμβεῦσιν ἐπισάμεναι μελεδῶναι Ald. ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον, αἰφνίδιον ϑορυβεῦσιν (sic) ἐπισάμεναι μελεδῶναι ZC. et sic quoque Salam. Farr. Brubach. nisi quod Salam. Farr. ἐφνίδιον, et S. F. Brub. ϑορυβεῦσιν habent. omnes tamen hae dant ἐπισάμεναι (per π.) quod revocavi. Annotator Vimar. adscripserat: [ἄλλ. ἐφιπτάμεναι.] Distinctionis nihil habet Aldina versu 4. sed ZC. in calce versus comma figit, item Salam. Farr. et Brubach. ego distinctionem sic mutavi, ut comma retraherem ad ἐπιψαύσῃσι, quod verbum genitivum videtur potius, quam accusativum, amare. ἐπιψαύειν τῆς νυκτὸς ὀλίγον, id est, κατ' ὀλίγον, est, *noctem*, seu *quietem nocturnam, delibare, extremis quasi digitis attingere.* tum ϑορυβῶσιν τὸν ὕπνον αἰφνίδιον, id est, ἐξαίφνης, *repente interpellant somnum.* Possit etiam ἐπιβάσῃσι ferri et defendi. noctem ἐπιβαίνειν, ingredi, invadere, inscendere, in ea gradum ponere, vel vestigium figere, non minus recte dici potest, quam ἐπιψαύειν. Tempus, seu diurnum, seu nocturnum, navi potest comparari, in quam inscendit homo, et cui se ferendum committit. ἐπισάμεναι propter consensum librorum praetuli. est aor. 2. medii. ἐφισάμεναι suadet Brodaeus, et recepit HSt. e Florentina, commemorans idem, esse, quos non nominat, qui ἐφιπτάμεναι legant. sed ἐπισῆναι verum est. derepente alicui supervenire, eumque opprimere, nec opinantem. Fuit, cum pro ἐπιβάσῃσι in mentem veniret ἐπιβρίσῃσι. a v. ἐπιβρίζειν, *indormiscere.* sed maneat vulgata, vitii expers.

6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες pro ἰχθύων, ut supra idyllio 16, 72. τρόχον ἅρματος pro τροχὸς ἁρμάτων.

8. φυλλίνῳ] *oleastrino* Brodaeus. male.

9. κεῖτο τὰ ταῖς χερσῖν ἀϑλήματα Aldina sola. caeterae κεῖτο τὰ ταῖν χειρσῖν ἀϑλήματα. Possit ex Aldina lectione effici κεῖτο τὰ γλίσχρα χερσῖν ἀϑλήματα. sane ex ΤΑΙΣΧ facile efficiatur ΓΑΙΣΧ. in Flor. est τῶν χειρῶν.

10. λῆγα Aldina sola. caeterae λῆδα. forte leg. λινᾶ. sane ΑΗΓΑ et ΑΙΝΑ non multum inter se discrepant, quoad ductus literarum. algosa retia, aut funiculi, qui ex arundine apti in undas demittuntur ad pisces hamo capiendos. Non profecto τὰ λῆδα, pannuciae, possunt inter ἀϑλήματα τῶν χερῶν haberi,

haberi, res, in quibus cum contentione manus elaborant, et paulo poſt vſ. 13. enumerantur εἵματα, πῖλοι, qui ſunt iidem cum pannuciis. Annotator Vimarienſis haec adſcripſerat: [λῖνα Ovidius Metamorph. XIII. Pauper et ipſe fuit, linoque ſolebat et hamis decipere et calamo ſalientes ducere piſces.] et alio loco eiusdem paginae haec: [λῆδα) λῖνα F. V. alterum exemplum Fulvii Vrſini exhibebat λῖνα, quae ſcriptura omnino proba. Apollinarius Pſalm. χ. ὑφανόθεν χαλεποῖς λῖνα φθισίμβροτα πέμπει. vide differentiam inter λῖνον καὶ λίνον in Schol. in Idyll. α. Nicander Alexipharm. νέον θόος ἄντρηχι λίνῳ ὀχλίζων. id eſt, ἐρίῳ.] alio tandem loco haec: [ἴσ. γρ. λάδῃ δωρικῶς ἀντὶ τῆ λήδῃ. λῆδος γάρ ἐστιν εὐτελὲς τριβώνιον ἢ χλαμύδιον παλαιὸν. Alcman. λᾶδος εἱμένα καλὸν. v. Euſtathius ad Iliad. Σ.] Etiam Brodaeus Miſcell. 7, 12. vult τά τε λίνα.

11. οἱ μειαὶ κυρτοὶ Aldina, ſine diſtinctione. δρμειαὶ κυρτοὶ ZC. item ſine diſtinctione. et ſic quoque Salamandr. Farr. Brubach. ſed HSt. ambo haec vocabula commate intergeſto diſpeſcuit. Videtur in lectione Aldina prima ſyllaba articulus οἱ eſſe, in μειαὶ autem μελεοὶ latere, ut ſit οἱ μελεοὶ κυρτοὶ, καὶ αἱ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, vel οἱ βαιοὶ.

12. μειρινθοι κῶά τε Aldina. μήρινθοι, κῶάς τε caeterae. revocavi κῶα ex Aldina. *pelles* in plurali. Annotator Vimar. adſcripſerat haec: [ſic ſupra p. 60. [p. 17.] dixit γέρων πέπλος. at Homer. Odyſſ. χ. τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὖρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. ubi v. Euſtath.]

13. εἵματ' ἀπύσοι Aldina. caeterae εἵματα πῖλοι, veteres quidem ſine commate, HSt. autem cum commate intermedio. In Aldina videtur εἵματα βύσαι aut κεῦσαι latere. *ad veſtes ibi abſcondendum*, a βύειν vel κεύθειν. Brodaeus interpretatur vulgatam *veſtes e lana craſſa et ſubacta.*

14. ἁλιεῦσι (ſine ν ephelkyſtico) et πλᾶτος Aldina ſola. caeterae ἁλιεῦσιν et πλῆτος.

15. ὃ χύτρην εἶχ' ὑκίνα Ald. ὃ χύτραν εἶχ ὐχ ἵνα ZC. Salam. Farr. Brubach. niſi quod Brubach. etiam χύθραν dat. ὃ κύτραν εἶχ', ὃ κύνα HSt. quae lectio vera eſt, aut certe omnium maxime tolerabilis. Auctor eius videtur Io. Auratus eſſe. Scaliger volebat ὃ χόα. Brodaeus ὐκ ἵνα, et ait, ἵν eſſe genus menſurae.

16. πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρα πενία. ἢ σφᾶς ἑταίρης Aldina. cui conſentiunt Salam. Farr. niſi quod ἢ omittunt, et σφὰς cum gravi exhibent. τήνας ἄγρας πενία, σφὰς ἑταίρης ZC. Brubach.

bach. Ab Henr. Stephano profecta est lectio, libros iuniores pervagata, πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας. πενία σφιν ἑταίρα. qua e lectione retinui postrema, sola media mutavi, τήνοις. ἃ γὰρ et τήνοις quidem obsecutus Scaligero et Valkenario, qui Ep. ad M. R. p. XLI. πάλλ' ἐδόκει τήνοις. ἄγραν πενίας φὰν ἑταίραν coniicit, Scaliger autem πάντ' ἐδόκει τήνοις. ἄγρα πενίασφι ἑταίρα. Locus est vexatus, in quo forte tutissimum fuerat, exemplo Aldino inhaerescere, in quo videor mihi lectionem hanc deprehendere latitantem, πάντ' ἐδόκει τήνοις. ἃ γὰρ πενία ἧς σφὸς ἑταίρος, vel σφὰ ἑταίρα. σφὸς idem est atque σφέτερος. πάντα iterari poetis pervulgatum est. v. Moschi Idyll. 1. vs. 21. et saepe illa figura utitur Oppianus.

17. μέσῳ Ald. ZC. Salam. Farreana, Brubach. μέσσῳ HSt. πενία δὲ παῤ αὐτὴν, (cum puncto, aliae cum commate in fine) Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. παντᾶ δὲ παῤ αὐτὴν HSt. qui punctum in fine versus omittit. Florentina, teste eodem HSt. dat πάντῃ. Brodaeus quoque πάντῃ volebat. displicet sive πάντῃ, sive παντᾶ. erat enim tugurium hoc non undique mari cinctum, sed in litore positum. Venit aliquando in mentem duplex coniectura. altera πελία δὲ. *glaucum mare.* altera πέλεν. ἃ δὲ — utra vera sit, aut quid denique h. l. verum, docebit aliquando melior dies.

18. ϑλιβομέναν dant mei libri omnes. nil dubitavi tamen ϑλιβομένα rescribere. *mare sese ingerens, velut appressione et connixu quodam, allisa ad mapale, stridebat argutum.*

19. τὰ μέσα τὸν δρόμον ἄ. ἄ. σελάνα Ald. Salamandr. Farr. Brub. τὸν μέσατον δρόμον ἄ. ἄ. σελάνας ZC. HSt.

21. v. Casaub. ad Athen. p. 590. ἐρέϑειν ᾠδὴν, *sollicitare cantum*, est, cantandi conatu sese ad cantandum alternis invitare.

22. revocavi ψεύδαντο ex Aldina, quae sola id habet. caeterae dant ψεύδονται.

23. ζεὺς deest Aldinae. caeterae omnes habent. si φέρησι scripsisset poeta, posset sententia pro plena et perfecta haberi. *quando aestas affert dies longos.*

26. ἀσφαλίων est in omnibus meis libris. unde nomen piscatoris effecere. ferrem forte, si ἀσπαλίων esset. ἀσπαλιεὺς est *piscator.* sed praeterea docet ipsa quoque loci ratio desiderari, *praeter rem, inepte, stulte.* μαψιδίως vel μαψίδιον, aut αἶψα λίαν, *nimis festinanter.* Visum tamen est, μέμφῃ in modo coniunctivo, pro imperativo μέμφε, accipere, et literula

una

una accentuque mutato, refingere, ἀσφάλιον. *tutius, cautius,* (quam nunc feciſti ſcilicet) *in poſterum vitupera bonam aeſtatem.* ἀσφαλίων in comparativo pari modo formari poteſt, et in ſuperlativo ἀσφαλίσατος, atque ἀσφαλέστερος, ἀσφαλέστατος. Adſcripſerat annotator Vimar. [quidam legunt ἆ φίλε, μὴ μέμφυ. Ἀσφαλίων nominatur apud Homer. Odyſſ. δ.]

27. παρέβαν τὸν νέον δρόμον Ald. παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον ZC. Brubach. HSt. παρέβα τὸν νέον δρόμον Salam. παρέβω τὸν νέον δρόμον Farrean.

28. σκόπτοισα et ποιεῦντι Ald. κόπτοισα et ποιεῦντι ZC. Salamandr. Farr. Brubach. κόπτοισα et ποιεῖ τιν HSt. Adſcripſerat annotator Vimarienſis [ποιεῖν τιν F. V.]

32. νικάξῃ Ald. Salamandr. Farr. Brubach. νικαξῇ ZC. HSt. id eſt, νικηθήσῃ nam ſaepe futurum primum medii pro futuro paſſivi uſurpatur. Brodaeus νικαξῇ. reddit *vinces.* Colligit ſic: qui plurimum valet ingenio, ille ſomniorum optimus eſt interpres. Sed tu, amice, ſollertia praeſtas. nemo enim ea te facile ſuperet. Quapropter haberi potes pro ſomniorum optimo interprete. Operam itaque mihi nava in meo inſomnio interpretando. Valkenaer Ep. ad M. R. p. LXI. Scaligeri coniecturam ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ probat. Venuſtas nempe verbi Dorici (ut ipſe appellat) oculos ei praeſtinguebat. Vulgata bene habet. Vimar. [μάντις γ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς. Euripides citante Plutarcho.]

34. ἄλλος καὶ χόλον τι Ald. ἄλλως καὶ χολή ἐστι ZC. Salam. Farr. ἄλλως καὶ σχολή ἐστι Brubach. HSt. Brodaeus. Poſſit ex Aldina quoque effixi ἄλλως καὶ σχολή ἐντι, aut ἄλλως καὶ εὔκολόν ἐντι.

35. ἐν φύλοις Aldina ſola. caeterae ἐν φύλλοις. non placet φύλλοις. deſideratur epithetum pro κύμασι, incipiens ab εὖ. memini quidem illorum vſ. 8. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. nihilominus tamen haud arridet vulgata. Non ſuccurrit nunc melius, quam εὐφλοίσβοις ποτὶ κύμασιν. ſed et hoc non ſatisfacit.

36. ἄλονος ἐν ῥάμῳ τὸ δὲ λύχνειον Aldina. Vimar. etiam ῥάμῳ e Florentina annotavit. ἄσιμενος ἐν ῥάμνῳ. τὸ δὲ λύχνειον ZC. Salam. Farr. Brubach. et ſic quoque HSt praeter λυχνίον. inde effeci ἀϊόνος ἐν ψάμμῳ. *dormire neſciens in arena litoris.* Illud ἀϊόνος pro triſyllabo pronunciatur, ac ſi ἀ-ιό-νος eſſet *ajonos*, aut ᾱόνος, ut quidam, in ſimilibus locis, exarare amant. ϱ et ψ et φ in vetuſtis libris ſaepe inter ſe permutantur. et

ſolet ψάμος perinde ſimplici atque duplici μ exarari. Auratus teſte Vimar. volebat δίκτυον pro λυχνίον. Idem annotator adſcripſerat locum e ſcholiis Thucydidis ad l. 2. de prytaneo. Brodaeus affert haec aliena utique. [Lucerna, ut aſſolet, in Prytaneo eſt, non hic apud nos, aut, lucerna pignori data eſt. Moris erat apud Athenienſes, ut a litigantibus in Prytaneo deponerentur pignora.]

37. Φαντὶ γὰρ ἄγρην τόδ' ἔχειν Ald. caeterae omnes poſt ſecundam vocem addunt αἰὲν. in Flor. eſt ἀεὶ. Ego ex Aldina effeci ἀγρυπνίαν. *nam aiunt, illam* (lucernam in Prytaneo ardentem) *inſomniam, vel pervigilium agere.* pro ſalute civium puta. Habet dictio nonnihil proverbiale. propterea φαντὶ addit. Scena poteſt eſſe in litore Attico, ſi alius quis carminis huius auctor eſt, a Theocrito diverſus. Verumtamen, quo minus exiſtimetur, a poeta Syracuſano profectum eſſe, nil movere nos debet Prytanei commemoratio. Nam in nulla non civitate Graeca, et proinde quoque Syracuſis et Alexandriae prytanea erant, et in prytaneis quibusque focus civitati cuique ſuus publicus erat. Nulla civitas ſine foco publico ſeu communi poterat eſſe. ſed ille focus nusquam erat, praeterquam in prytaneo. Erat ergo civitati cuique ſuum prytaneum. Per occaſionem profodiae vocabuli ἀγρυπνία poſſim hic de illo nobili epigrammate Callimacheo in Aratum agere, quod Erneſtius, V. C. ſingulari diſputatione, docta hercle et accurata, expoſuit. ſed eſto hoc alii tempori reſervatum. Porro dat Aldina λέγεο ποτὲ νυκτὸς. caeterae λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς. forte fuit in libris quibusdam λέγε δή ποτε νυκτὸς.

38. ὄψιν τά τις ἐσσεο δὲ λέγει μάνυαν ἑταίρῳ Ald. quo verſu vix alius eſt in toto Theocrito corruptius ab Aldo editus. ὄψιν πάντα τεῷ δὲ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ ZC. et caeterae. quo non ſanatum videtur ulcus, ſed ſolummodo incruſtatum. Forte deeſt verſus.

39. κατέδραθον ἐν ἁλίοισι Aldina. caeterae κατέδαρθον ἐν ἁλιάλοισι.

40. pro ἐν ὥρᾳ Pierſonus Veroſimil. p. 48. vult ἀωρὶ. non video, qua de cauſa. Tempus eſt infinitum ἐν ὥρᾳ, ſubaudi τῷ δείπνῳ. *tempore coenae oportuno.* Brodaeus quoque *conſueto tempore* reddit. Piſcatores hi finguntur, peractis laboribus maritimis, ſatis tempori, *bey guter Zeit*, coenaſſe, et ſatis mature cubitum iſſe, quo poſſent maturius rurſus evigilare.

lare. Sobrietatem victus significat ἐν ὥρᾳ, non citius, neque serius, quam par erat. v. Casaubon. ad Athenaeum p. 268. Palmer. Exerc. p. 811.

42. μεμαῶτα est in libris meis omnibus. testatur tamen Henricus Stephanus, esse in libris quibusdam, quos non nominat, βεβαῶτα, cum iisque se facere. καθεξόμενος δὲ δόκεον dat Aldina sola.

44. ἤ τις Aldina sola. caeterae καί τις. lectio Aldina sic potest admitti, ut aut ἤ τις, *sane quaedam*, legatur, aut ἦ τις, id est, πρὸς ἣν, *erga quam escam sese piscis quidam, de numero illorum grandium, erigebat.* possit quoque ἧς legi. nam ἐρέγεσθαι, *sese erga aliquid cupiditate quasi porrigere atque protendere, appetere aliquid*, plerumque cum genitivo construitur. Annotationem Henr. Stephani ad h. l. non intelligo.

45. ἄρτῳ Ald. caeterae ἄρτως.

46. τἀγκίστρων Ald. bis vitiose.

48. τῷ χεῖρε τεινύμεναι περικλώμενον εὗρὺν ἀγῶνα Ald. τῷ χέρε τεινόμενος περικνώδαλον εὖρον ἀγῶνα caeterae, nisi quod HSt. περὶ κνώδαλον duobus dat vocabulis. revocavi Aldinam, praeterquam in εὖρον. Sententia est: *ambae manus contentae*, (aut, si θεινόμεναι malumus, *ictae*) *inveniebant certamen tortuosum*, seu *contentiosum*, in quo necesse esset toto corpore contorqueri miris modis. aut etiam *anceps*, plenum anfractuum et recessuum, ut iuga montium sinuosa.

49. pro μὲν videtur κεν aut μιν leg. esse.

50. f. ὑπομίμνασκον pro ὑπεμίμνησκον, scil. ἐμαυτὸν. *ipse mecum sic agitabam animo. ipse mihi in mentem revocabam.* νύξας Ald. dubium, sitne secunda persona aor. 1. indicativi, an participii nominativus. νύξεις caeterae.

51. καὶ νύξεαι χάλεξας, καὶ ὃ φεύγοντες ἔτεινα Ald. καὶ νύξῃ χαλέψας ὃ φεύγοντος ἔτεινα ZC. Salam. Farreana, Brubach. καὶ νύξῃ χαλεπῶς καὶ ὃ φεύγοντος ἔτεινα HSt. qui admonet, esse, qui μὴ νύξῃς χαλεπῶς legant, in quibus est Brodaeus, qui postrema sic reddit: *et manum in piscem extendi haudquaquam fugientem.* v. Palmer. Exerc. p. 811. Ego nihil hic video certi et perspicui, sed satis habeo, afferendis variis lectionibus materiam veri inveniendi praebuisse ingeniosioribus.

52. ἰδὼν offensioni est. Henr. Stephanus cum iis facit, qui ἤνυσα δ' ὧν legunt, in quibus est Iosephus Scaliger, et annotator Vimar. etiam hanc lectionem annotaverat. sed bene

habet hoc vocabulum, significatque *sudans*, vel *cum effuso sudore. peregi certamen meum*, *posteaquam sudassem.* Est ab ἰδίειν, *sudare*, anomale quidem, verumtamen sic usus evaluit. Aratus Phaen. 152. ὧκ ἂν τές γε ἰδὼν ἐπιτεκμήραιο. quem locum Grotius sic reddidit, *quae* (sidera) *parvo reperire labore*, et Avienus dudum ante, *nec contemplandi labor anxius.* Brodaeus reddit, *ut in quiete videre existimabam*, inepte, ut alia multa idem.

53 πάντα τοι τῷ χρυσῷ Ald. Flor. qua in lectione agnosco πανταχοῖ vel πανταχὸ (nam perinde id est, sive ad sententiam, sive ad metrum) τῷ χρ. si πάγχυ dicitur, etiam recte dicitur πανταχὸ, et si πανταχῆ, etiam πανταχοῖ. nam ut illud est genitivus, ita hoc dativus antiquus est· εἶχε δὲ σῆμα revocavi ex Aldina. *habebat ille piscis notam*, *qua insignis erat*, seu capiti, seu dorso, seu caudae impressam. εἶχέ με δεῖμα ZC. Salam. Farr. Brubach. εἶχε δὲ δεῖμα HSt.

54. μή τι Ποσειδάωνι πέλει ὁ πεφιλαμένος ἰχθὺς Ald. quod refinxi sic: μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ πεφιλαμένος ἰχθὺς. *vide, ne ipse Neptunus sit ille mihi carus piscis.* aut, *ipsene forsitan Neptunus est piscis hic meus*, *mihi tam acceptus?* piscator ita ipse secum agit pavidus. v. vs. 49. sqq.

56. ἐγὼ ἐκ τῶν γ'ικίρων (sic) Ald. quod possit sic reformari, ἐγὼ 'κ τῶν ἀγκίρων.

57. τῶ γ' κίρια (sic) χρυσὸν ἔχοισα Ald. sed caeterae ἔχοιεν. Dicuntne Dores τὠγκίρια pro τὰ ἀγκίρια, etiam ubi nullum omicron aut ω mega occurrit? Ego hic τἀγκίρια reposui.

58. καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλά γε τὰν ἠπείρατον Aldina. caeterae καὶ τὸν μὲν πειθῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο. Videtur haec lectio a ZC. ingenio profecta esse. Forsitan poeta sic dederat, (quod Aldinae quidem lectionis vestigia subiiciant) καὶ τὸν μὲν πίσευσα, καλόν γε τὸν ἠπειράταν. *et illum quidem funibus alligavi*, *praeclarum terrae continentis futurum incolam.* sed statuant de hoc peritiores.

60. καί τοι χρυσῶ βασιλεύσει Ald. (Vimar. etiam τοι e Florentina annotaverat) καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύσειν ZC. Salam. Farr. Brubach. καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν HSt. forte dedit poeta καὶ τῷ χρυσῷ 'μβασιλεύειν. (id est ἐμβασ.)

61. καξήγειρε καὶ τὸ δ' ὦ ξ. Aldina sola.

62. τὸν ὄμοσα θαῤῥῶ Aldina. caeterae τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ. Ego θαῤῥῶ ex Aldina revocavi. Sententia dictionis θαῤῥεῖν τὸν ὅρκον est haec, certus de se esse, nunquam se commissurum esse,

esse, ut peieret, et iusiurandum a se dictum violet. Piscator itaque affirmat, certum se esse, nunquam se esse peieraturum, aut contra, quam iurasset, acturum, quicquid tandem se sit futurum, aut quaecunque somnii sui interpretatio. Cui socius apte respondet, καὶ σύ γε μὴ τρέσῃς. recte facis, quod animi tui tam certus et securus es. laudo factum, nil trepida. noli angi.

63. καὶ σύ γε τρέσεις Aldina sola. (sine μὴ et simplici sigmate in verbo.) unde possit effici σύ γε μή τι τρέσεις.

64. χρύσεον ὡς εἶδες εὗρες. εἶσα δ' ἐν ψεύδεσσιν ὄψεις Aldina. caeterae χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες. ἴσαι δὲ ψεύδεσσιν ὄψεις. Revocavi Aldinam parumper mutatam. opponit hic poeta τὸ εὑρίσκειν τῷ ἰδεῖν. *videre* ei est rerum extra nos positarum species menti obiectas per insomnium percipere. *invenire* autem, eas res interdiu, cum vigilamus, inter manus habere, contrectare, et sensibus omnibus usurpare. ἴσα (in genere neutro) sunt, res genere et opinatione nostra inter se pares. Sic supra quoque Idyll. 19, 7. ἴσον pro ἴσος ex Aldina restitui.

65. εἰ με γὰρ κνώσσων τῶτο χωρία ταῦτα μαντεύσεις Aldina. caeterae εἰ δ' ὕπαρ ὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις. Vimar. pro ὐ annotaverat ὡς e Florentina. In quibus dubium penes me nullum superest, quin Zach. Calliergus ingenio suo nonnihil indulserit. Ego ex Aldina refinxi locum sic: εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις. *nam si tu somnolentus*, h. e. piger et remissus, *basce per regiones, quaeres piscem carneum, propterea quod desideres sperata somnia*, h. e. propterea quod inhies pisci aureo, cuius tibi species per insomnium est oblata et spes commota; *vereor, ne tu pereas fame in ipsis illis tuis aureis insomniis.* h. e. tametsi insomnia tua splendidis rerum speciebus obiiciendis te ludant, ductitentque atque exerceant.

66. cum hoc versu incipit rursus exemplum Aldinae Ernestianum, e quo iam pergemus lectionum varietates afferre. Est itaque versus hic in Aldina S. sic conceptus: ἐλπὶς τὸν ὕπνον ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν. in Ald. E. vero sic: ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθῦν. et sic quoque est in ZC. et caeteris. unde effeci: ἐλπισῶν ὕπνων χάτει. (id est χήτει, *desiderio.*) Sententiam verborum iam modo exposui. Apollon. Rhod. 1, 887. τὰ δέ οἱ ἔξέα δάκρυα χήτει ἰόντος. *lacrymae ipsi* (Hypsipylae puta) *manabant prae desiderio abeuntis.* (Iasonis)

AD

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SECVNDVM.

Poſt piſcatores ſequitur in Aldina et vetuſtis reliquis Megara, Herculis uxor, et tum Dioſcuri, cum hac inſcriptione: Διόσκυροι κοινῇ ἰάδι ἐγκωμιαστικὸν in Aldina. in caeteris autem hac: Διόσκυροι ὁωρίδι ἐγκωμιαστικὸν.

2. adſcripſerat annotator Vimarienſis: [Odyſſ. λ. Κάστορά θ' ἱπποδάμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.]

3. βαρέοισιν ἰμάσιν Ald. S. βοέεσσιν ἱμᾶσιν Ald. E. item ZC. Salamandr. Farr. Brubach. βοέοισιν HSt. omnes item dant μέσοις. ſed reſcripſi μέσας.

5. adſcripſerat annotator Vimarienſis: [ἰλ. κ. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρὸν ἵσταται ἀκμὴ etc.]

9. ἄστρα βιάζεσθαι eſt, invitis et vetantibus anni tempeſtatibus iis, per quas mare clauſum eſt, et navibus impervium, tamen evehi in altum, et periculum navigationis adire. ἄστρα hic ſunt illa ſidera, quae creduntur procellas importare, et fluctus ciere, ut pleiadum occaſus; id quod admonendum erat propter Palmerium, qui hoc in loco haeſitavit. v. Exerc. p. 811. et Brodaeus Miſcell. 7, 14. qui eiusmodi aſtra ait eſſe arcturum, aquilam, delphinum.

11. ἢ ἐκ πρώραθεν ἢ ὄπιθ Ald. S. ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν ἠ ὄπιθα Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

12. εἰς κοίλην] ſcil. τὴν ναῦν. ἐῤῥίψαν] ſcil. ἑαυτὰς. ineptit hic Brodaeus, ut alibi quoque haud raro.

14. πολὺς δ'] ſcil. ἐστὶ vel συμβαίνει.

16. admonet Stephanus, eſſe, qui ἀῤῥήτοισι legant. ſed vulgaris lectio ἀῤῥήκτοισι, quae eſt in libris meis omnibus, bene habet. ἄῤῥηκτον eſt id omne, quod perrumpi, frangi, domari negat.

17. pro τε malim γε.

18. αὐτοῖσι Aldina utraque. recte. caeterae αὐτοῖσιν. ὀϊομένοισι Ald. S. ſed ὀϊομένοις Ald. E. cum caeteris.

21. ἄῤῥητοι Ald. S. ſcil. η et κ tam ſimilibus modis exarata conſpiciuntur in vetuſtis libris, (ex. c. in Callimacho Frobeniano) ut vix diſcerni queant. ſed recte dant Ald. E. et reli-

reliquae ἄρκτοι. De aſellorum praeſepi, aſtro, v. Brodaeum ad h. l.

22. εὔδεια Ald. S. ſed Ald. E. et reliquae εὔδια.

24. Ald. S. poſt κιθαρισαὶ addit τ', metro quidem non repugnante. verum Ald. E. et reliquae omittunt.

25. Flor. ἄρχομ'. Videtur inter verſum 24. et 25. aliquid excidiſſe. primum enim deeſt ἐνδοιάζω vel ἀμφιβολῶ, *dubito*. deinde deeſt ἔργα vel ἀρετὴν. non enim dicitur ἄρχομαί τινος ᾄδειν, ſed ἄρχομαι ἀρετήν τινος vel ἔργα ᾄδειν. Aut ſi hoc diſplicet, erit pro ἀείδειν ſubſtituendum ἀοιδήν. *incipiam carmen, cantum*, hoc eſt, *laudationem carmine conceptam*. aut etiam ἀείδων. ἄρχεσθαι ἀείδων idem eſt atque ἄρχεσθαι ἐν τῷ ᾄδειν. et tum genitivus regetur non ab ἀείδων, ſed ab ἄρξομαι. *a quonam ordiar in canendo?*

29. v. Palmer. Exerc. p. 814. qui de veritate geographica huius loci diſputat.

30. κνίμακος Ald. S. κλίμακος Ald. E. cum reliquis. ambae Aldinae, item ZC. dant in fine verſus ἐξ. quo etiam Salamandr. Farr. Brubach. collimant, tametſi vitioſe ἔξ exhibent. Et forte inveniet ἐξ ante conſonantem ſuos defenſores. probatum quidem fuit Caſaubono Lect. Theocr. c. 20. ubi etiam dictionem πυρεῖα νομᾶν expoſuit. Primus ἐκ dedit HSt. Inſignis eſt in hanc rem locus Etymologi M. v. Ἐκ, ubi ait: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει τίχυς. οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ. Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ — ἀπὸ νηός. Qui locus ſi mihi notus fuiſſet tum, quum locus hic Theocriteus adhuc inter manus operarum typographicarum verſaretur, reſcripſiſſem ἐξ.

34. αἰολώπολον (ſic) ὅτ' οἰναπάτης Ald. S. αἰολόπωλος ὅτ' οἰνωπὸς Ald. E. cum reliquis.

35. ὑπὸ πλαγχθέντες Ald. S. ἀποπλαγχθέντες Ald. E. cum reliquis.

36. παντείην Ald. E. παντοίην Ald. S. cum reliquis. δ' deeſt Ald. S. et Flor.

37. λυσσάδι Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. λισσάδι Brubach. HSt. Brodaeus, qui vocabulum hoc exemplis ex Euripide, Apollonio et Homero petitis illuſtrat. Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. vſ. 1055. (καὶ πόρον ἀενάων ποταμῶν) lectionem affert εὖρον δ' ἀέναον κρήνην. Verba eius adſcribere iuvat: ὅτι εὕρηται ὧδε τὸ ἀέναος διὰ ἑνὸς ν καὶ μετὰ ἐκτάσεως τῆς ἀρχούσης. ὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀεγάοις ποταμοῖσι κατάῤῥυτος καὶ

παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ εὕρηται τοιαύτη γραφὴ, ἔνθα λέγει. εὗρον δ' ἀένασον κρήνην. εἰ μή τις τὴν τῶν ἀντιγράφων αἰτιώμενος φαυλότητα φυλάσσει μὲν τὴν διὰ τῶν δύο ν γραφὴν, θεραπεύει δὲ τὸ πάθος τῷ μέτρῳ διὰ συνιζήσεως, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἁλιευτικῶν Ὀππιανῷ. Locum habere hic nequit illa lectio Euſtathiana e corruptis libris hauſta, niſi memoriae fluxilitas ei impoſuit.

39. ἀλλὰ Ald. S. ἀλλαὶ Ald. E. una cum commate. et ſic quoque ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἰνδάλουτο Ald. S. ἰνδάλλοντο (gemino λ) Ald. E. cum reliquis. Si κάχλη eſſet vocabulum pro κάχληξ, conveniret hoc huic loco. Conveniret item ψάμμοι. videbatur tamen melius nihil eſſe, neque literarum veſtigiis aptius, quam ἄμμοι, quod repoſui. *glareae, lapilli arenacei.*

40. πεφύκασιν ἐγχόθι Ald. S. πεφύκασιν ἀγχόθι Ald. E. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. πεφύκεσαν ἀγχόθι HSt. et Brodaeus, qui πεφύκασιν damnat, et ei praefert πεφύκεσαν, quod ait, aliis in codicibus reperiri. quos autem ille deſignet alios codices, neſcio.

45. verſus hic una cum ſequentibus omnibus usque ad verſum 91. deſunt Aldinae S. nam poſt verſum ἔνθα ſtatim, in media pagina, (ne quis folium excidiſſe putet, culpa bibliopegi) ſequitur vſ. 91. ἥρως κρατερὸν, nam ſic, non ἥρωες, ibi exaratum eſt. Errorem hunc notavit etiam Henr. Stephanus. Ea tamen omnia dat Aldina E. e qua ſola repetitae ſunt, quas poſtmodum, ad verſum usque 91. afferemus varietates lectionis.

49. ὀλοότροχοι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. ὀλοοίτροχοι HSt.

54. perſonarum vices nullae ſunt h. l. usque ad vſ. 73. in Aldina annotatae. ſed ſunt in ZC. et reliquis.

55. forte γ' eſt pro τ' exarandum. Pro τὺς dat Flor. τὼς. quod etiam Brodaeus commemorat.

57. σεῦ Flor.

59. τοιοῖ δ' οἷοι δρᾷς Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et, reſte Stephano, etiam Florentina. τοῖός δ' οἷος δρᾷς HSt. qui ſine dubio dare voluit οἷον. quod repoſui. *talis ego ſum, qualem me vides.*

62. τῦδε πιεῖν Flor. non male.

64. ὡς Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. lectio haud improbabilis, quam Brodaeus quoque interpretatur. dedit tamen HSt. ᾧ.

66. prae-

66. praefcripfi huic verfui perfonam Pollucis, et verfui 67. Amyci. quae defunt omnibus libris. Pollux interrogat: πῶς ἀρῶ σοι τὰς χεῖρας ἐναντίος καταξὺς? *quomodo attollam tibi manus contra congreſſus?* ὡς πυγμάχος? ἢ ὡς θέναν τὸ σκέλος τοῖς ποσὶ? *utrum ut pugil? an ut pancratiaſta?* ὄμματα δ' ὀρθὰ. *oculis irretortis, ex adverſo te intuentibus, acribus, ardentibus.* nam recte eſt in Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ὄμματα. quod revocavi. male HSt. ἄμματα ſubiecerat, quod inſecutae iniuria ſervarunt atque propagarunt, ut in aliis multis ſimilibus fecerunt, in quibus etiam Brodaeus eſt. ſubauditur ἔσονται aut ἔστωσαν. Similis quodammodo eſt illa dictio v. 146. γυμναὶ δ' ἐν χεραὶ μάχαιραι, ſcil. ὑμῖν εἰσὶν. Palmerius p. 812. lectionem Henr. Stephani vult incruſtare. ſed operam ludit.

67. de verbo διατείνεσθαι expoſuit Caſaubonus ad Dion. Chryſoſtom.

69. ἐγγὺς ὁρᾷς ὑ σύ με. ἀμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quam ſatis bonam, et a me reſtitutam lectionem Henr. Stephanus in hunc flagitioſum modum corrupit: ἐγγὺς ὁρᾷς ὑ γύννις ἐὼν κεκλ. quod inſecutae ſine omni haeſitatione, ſine diſcrimine, tanquam oraculum aliquod amplexae ſunt. Brodaeus etiam ἀμὸς affert, ſed reddit *noſter*, neſcio qua bona ſententia. Ego locum ſic reſtitui: Ἐγγὺς, *prope adeſt.* ὁρᾷς ὑ σύ μ'? *non tu me vides?* Ἄμυκος κεκλ. *Amycus nominabitur ille pugil.* h. e. tu pugilem, quocum congredieris, Amyci nomine appellato. Simile quodammodo eſt illud Apollonii Rhodii 2, 1160. ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον, *appelletis me Argum*, ſi nempe vultis. Conſentaneum, imo neceſſarium erat, in eiusmodi certaminibus, ut congreſſuri mutuo nomina ſua ederent, ſuasque notitias inter ſe communicarent; ne ſcilicet eveniret, ut conſanguinei et neceſſarii inter ſe concurrerent, mutuasque ſibi caedes inferrent. Cuius rei ſi habetur ratio, multum id detrahit invidiae, qua apud omnes Homericorum heroum in ipſis conflictuum periculis longae de genere ſuo enarrationes flagrant. Piaculum quidem credebant, et immanem furorem, ſi homines inter ſe plane ignoti, nulla laeſi iniuria ſeſe mutuo interimerent. quae hodie fortitudo et ſapientia audit. Neceſſarium itaque erat, ut Amycus nomen ſuum Polluci ederet, praeſertim interrogatus et efflagitatus. Atqui in vulgata lectione nomen hoc nusquam apparet. Hiſtoriam huius pugnae ali-

ter a Theocrito enarrari, atque ab Apollonio Rhodio, admonet huius Scholiastes 2, 8.

70. ᾧ καὶ ἄεθλον ἕτοιμον, ἐφ' ὃν δηρισόμεθ' ἄμφω. Aldina. ᾗ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω ZC. Salam. Farrean. Brubach. nili quod hae tres posteriores δηρύσομεθ' dant. Possit ex illo Aldinae ᾧ effici μῶν. sed haud constat, fueritne illud Ionibus usurpatum; quorum dialecto conscriptum esse hoc Idyllium, res ipsa docet, et recte Aldinae titulus admonuit.

72. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad *Aves* vs. 71. sed ὀρνίθων, uti etiam Suidas, versum hunc ad voc. ἡττηθεὶς recitans. in omnibus meis est ὀρνίχων.

74. μαχησαίμεθ' Ald. sola. caeterae μαχεσσαίμεθ'.

75. κοῖλον per se stat, et subauditur τι, non autem cohaeret cum κόχλον. *insonabat cavum quid.* Pro ἑλὼν dat margo HSt. ἔχων. quod in omnibus meorum est.

76. σκιερᾶς πλατανίσας Ald. ZC Salam. Farr. σκιερᾷ πλατανίσας Brubach. σκιερᾶς πλατανίσῳ Flor. HSt. πλατανίσῳ Commel. Ego rescripsi σκιερὰς πλατανίσας.

81. μακρὰς Florentina.

85. versus huius initium sic dant ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα. sed Aldina et HSt. sic: ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα. quod verum est. quod si obstet quantitas vocab. ἰδρίῃ, possit facile sic corrigi, ἰδρείῃ δὲ μέγ' [id est *μέγα*, *multum*, *multis modis*] ἄνδρα. sed anceps est prima illius vocabuli, et Amycus non semel hoc carmine μέγας ἀνὴρ appellatur. Flor. ἀλλ' ἰδρείῃ. Annotator Vimar. adscripserat: [hic Heliodorus l. X. ait Theagenem ἐμπειρίᾳ τὴν ἄγροικον ἰσχὺν καταγωνίσασθαι, quando cum athleta certabat.]

92. In hoc versu rursus incipit Ald. S. quod paulo ante monebam ad vs. 42. ἥρως Ald. S. ἥρωες Ald. E. cum reliquis.

93. πως Ald. S. HSt. πρὶν Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. νιν Ald. S. μιν Ald. E. ZC. cum reliquis.

98. πληγαῖσι Ald. S. πληγαῖς Ald. E. cum reliquis. Brodaeus dictionem perelegantem πληγαῖς μεθύων alia voluit illuminare Demosthenica de Philippo, μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων.

100. ὄμμα δ' οἰδήσαντος Ald. S. Forte fuit in eo libro, unde ista lectio repraesentata est, ὄμμα δ' οἱ οἰδήσαντος. quae non

non eſſet aſpernanda. Aldina E. tamen, cum reliquis, vulgarem exhibent. ἀπεξείνωντο Flor.

103. ἐτίνασσεν Ald. E. Flor. ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἐτίναξεν margo HSt. ἐτάραξεν Ald. S. HSt. Sententia eſt, Pollucem ſaepius admoviſſe Amyco, modo hac, modo illac, vanos terrores plagarum pugnis afferendarum, iisque minarum ludibriis et praeſtigiis terriculamentorum mentemque eius conturbaſſe, et inconſtantia atque trepidatione impleviſſe, corpusque defatigaſſe, ſi quidem Amycus ſine reſpiratione ſusque deque agitaretur, et in omnes partes animum haberet intentum, ut ictus a Polluce venientes defenderet atque evitaret. Hic venit in mentem loci illius Demoſthenici longe celeberrimi, cum orator Atticus, Athenienſes ſuos obiurgans, in modum barbarorum pugilum eos pugnare affirmat, qui poſt acceptum vulnus parmam demum obiicerent, et manum laeſo loco admoverent.

104. μέσσας Ald. S. HSt. μέσσης Ald. E. ZC. Salam. Farrean. Brubach. Forte μέσσας ξῖνας (in accuſ. plur.) legendum eſt.

106. τεθαλλόσιν Ald. S. ZC. Salam. Farrean. Brubach. τεθαλόσιν (uno λ) Ald. E. HSt.

108. ἀλλάλοις Ald. S. ἀλλάλως Ald. E. cum reliquis.

110. αὐχένος deeſt Ald. E. nam Ald. S. habet una cum reliquis.

111. συνέφερε Ald. S. συνέφυρε Ald. E. cum reliquis. συνέφυρσε Flor. μέτωπον utraque Ald. Flor. πρόσωπον ZC Sal. Farr. Brubach. HSt. συνέφυρσε μέτωπον margo HSt. e Flor.

112. pro αἱ malim h. l. οἱ aut ὦ, quia deſideratur disiunctio ὁ μὲν, *alter quidem*, ὁ δὲ, *alter vero*. ſequitur altera pars huius disiuncti vſ. 113. ὁ δ' αἰεὶ — παρίζανον Ald. S. συνίζανον Ald. E. ut reliquae.

113. ἰὼ' αἰεὶ πάσσονα Ald. S. ὁ δ' ἰαὶ μάσσονα Ald. E. cum reliquis. πάσσονα tamen etiam in Flor. eſt. ad ἀνὴρ ὀλίγος adſcripſit Brodaeus Aëtii locum l. 3. c. 3.

114. ἅπτομένῳ φορέεσκε πόνῳ καὶ κρειὸς ἥδετ' ἀμείνων Ald. S. ἁπτόμενος φορέεσκε πόνῳ καὶ χροιὰ δέ τ' ἀμείνων Ald. E. ἁπτόμενος φορέεσκε πόνῳ καὶ χροιῇ ἀμείνων ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Effeci ego ex Aldina S. ἱπτομένῳ φορέεσκε πόνῳ. χρὼς ἥδετ' ἀμείνων. *ſemper tanto pinguiores et nitidiores referebat artus a labore macerante; colorque videbatur tanto melior, quanto maiori contentione niteretur.* verbo ἵπτεσθαι, *premere, urgere,*

coarctare, *laedere*, utitur poeta noſter etiam alias, ut Idyll. 30, 19. σὺ δὲ τόνδε μηδὲν ἴψω. Si citius Ald. E. ad manum fuiſſet, forſitan ex ea [χροιὰ ἤδετ' ἀμείνων effeciſſem. ſed in fine idem eſt χροιὰ et χρὼς, et ἤδετο idem eſt atque εἴδετο, *videbatur*.

116. f. ἐγὼ δὲ, γέρων ὑποφήτης, φθ. *ego vero, vetuſtus internuncius*, vel *interpres*, nempe *tuus*.

117. ad h. v. adſcripſerat annotator Vimar. [v. Euſtath. περὶ πάλης ὁμηρικῆς. Il. ψ.]

118. ὄγε] ſcil. Amycus. ἑήξαι λιλαιόμενος Ald. S. (per ξ et ſine τι) ἑέξαι τι λιλαιόμενος Ald. E. cum reliquis.

119. ἔλαχε Ald. S. ἐλλαχε Ald. E. ἔλλαβε ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. annotator Vimar. adſcripſerat hoc: [ἤγεν μεν, ἀντὶ τοῦ ἔαγεν. Aurat.]

120. Citat prima huius verſus verba Etymologus M. v. Δόχμιος.

121. ἀπὸ Ald. S. ἀπαὶ Ald. E. cum reliquis.

122. deeſt hic totus verſus Aldinae utrique, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. Primus eum dedit Henricus Stephanus, qui nos ignorare paſſus eſt, unde eum habuiſſet. Poteſt quidem ſalva ſententia abeſſe. Brodaeus tamen eum inſerendum ait his verbis: [Poſt vocabulum γυῖον deſideratur hoc carmen καί κε τυχὼν ἐβλαψεν ἀμυκλαίων βασιλῆα.] Ergone Stephanus e Brodaeo hauſit, an uterque ab Aurato accepit?

123. ὑπεξανέδυκε κεφαλὴν. τιβαρῇ Ald. S. ὑπεξανέδυ κεφαλὴν. τιβαρᾷ Ald. E. et ſic quoque caeterae, niſi quod κεφαλῇ dant.

125. ἐκ δ' ἐχύθη Ald. S. ἐκ δὲ χύθη Ald. E. cum reliquis.

126. ἄλλο δὲ τόμα Ald. S. ἀλλ' ὄγε δὴ τόμα Ald. E. λαιῇ δὲ τόμα ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Forte dedit poeta ἀλλ' ὅ γε δὴ 'ς [id eſt ἐς] τόμα δύψε. *alter autem*, Amycus puta, *concidebat in os*. vel eadem ſententia, ἀλλ' ὅγε δὴ 'ς τόμα τύψε. nam, ni fallit memoria, Homerus hac dictione uſus eſt. ἐς τόμα τύπτειν, *humum ore ferire*. κόψε dat Flor.

127. δαιεῖτο Ald. S. δαλεῖτο Ald. E. cum reliquis. Verbum δαίειν et δαιέειν vel δαιεῖν idem eſt atque δηΐν, *devaſtare, corrumpere*. Poterat quoque legi δαΐεν τὸ πρόσωπον. v. Heſych. v. Δαΐε. ἔσχισεν, ἔφλεγεν; ἤσχυνεν.

128. συν-

128. συνηλείησε Ald. S. Brubach. HSt. συνηλλοίησε Ald. E. ZC. Salam. Farr.

ibid. malim γαίᾳ vel γαίας. nisi malumus κεῖσθαι non pro *iacere*, sed pro *corruere* accipere. quod tamen alienum hoc loco puto. alia res est versu 203. ubi ἐπὶ χθόνα cohaeret cum νενευκώς. margo HSt. dat ἐπὶ γαίῃ. verumtamen consentiunt in γαῖαν libri mei omnes.

129. ἀνάσχεθε Aldina S. ἀνέσχεθε Ald. E. cum reliquis. Casaubonus νῖκος commendat. sed veteres ι et ει promiscue usurpabant in scribendo. Modo teneatur, νεῖκος hic non obtinere ordinariam significationem *contentionis*, *rixae*, *iurgii*, sed *victoriae*. quamquam nil causae video, cur illa ipsa prior significatio contentionis non etiam hic conveniat. *Desponderе certamen*, est, profiteri, se nolle amplius certamen, se nolle contentionem diutius protrahere, sed ei finem imponere.

131. κρατέοντα Ald. S. sed recte Ald. E. una cum reliquis κρατέων.

132. μέγα ὄρκον Aldina utraque. prave. caeterae μέγαν.

134. μήποτε ξείνοισιν Ald. S. μή ποτέ τοι ξείνοισιν Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. unde pari modo et iure poterat μήποτε τοῖς ξείνοισιν effici, quam μήποτ' ἔτι ξ. quod dedit HSt.

135. καὶ σὺ μὲν ὕμνησέ μοι ἄναξ Ald. S. καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' [id est ὕμνησα] ὦ φίλ' ἄναξ Ald. E. utraque est bona lectio, ut nescias, utram praeferas. καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί με ἄναξ ZC. Salam. Farr. Brubach. καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ HSt. Brodaeus.

136. vocabulum δορυσσόος ex hoc versu citat Eustathius ad Hom. Iliad. α. p. 62. in fine. Post hunc versum procedunt omnia una serie, fine ulla cessitatione, in Aldina utraque, et omnibus vetustis, ipsa adeo Henr. Stephani editione. Videtur tamen nihilominus aliquid desiderari. Vix enim credibile est, poetam fine ulla praefatione in mediam rei gestae enarrationem, illotis, quod aiunt, manibus irrumpere.

137. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad Pluti vs. 210. ἀνερπάξαντε Ald. S. ἀναερπάξαντε Ald. E. cum reliquis.

138. Λευκίπποιο κόραις] Phoeben et Thelayram. Propert. l. 1. [2. 15.] *non sic Leucippis succendit Castora Phoebe, Pollu-*

Pollucem cultu non Thelayra [alii *Hilaira*] *furor.* Consule Fast. 5. Ovidium. BRODAEVS.

139. δίωκον Ald. S. ἐδίωκον Ald. E. cum reliquis.

140. Λυγκεύς τε καὶ ὁ κάρτερος Ald. S. unde poterat etiam effici Λυγκεύς τε χ' ὁ καρτ. sed Aldina E. cum reliquis dat Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτ.

142. ἐκ δίφρων δ' ἄρα πάντες ἀπ' ἀλλήλοισιν Ald. S. ἐκ δίφρων ἄρα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν Ald. E. cum reliquis. nisi quod HSt. pro ἄρα dat ἅμα.

143. βαρυνόμενοι Ald. S. cum reliquis. βαρυσκόμενοι Aldina E. Mirifica lectio, de qua dubito, quid pronunciem. Analogia quidem non repugnat; sed ab usu, quod meminerim, abhorret.

144. λυγκεὺς δ' αὖ Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. HSt. Κάστωρ δ' αὖ Brubach. et margo HSt. v. ad vs. 173. et 175. ἐπὶ κόρυθος Ald. S. ὑπ' ἐκ κόρυθος Aldina E. cum reliquis.

146. χαλεποὶ] subaudi ἐτὲ. ut initio carminis vs. 14. πολὺς δ' ἐξ ὑρανῶ ὄμβρος. Suspicatus tamen aliquando sum, sublato signo interrogationis post ἡμείρετε versu 145. legendum esse τῶς δ', id est ὥτως, *sic, adeo.* Verum statim etiam recurrit ellipsis verbi εἰσὶν hoc ipso versu in illo γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι. quare maneto vulgata.

147. ἦ ἁμῖν τοι Ald. S. unde effeci ἦ ὑμῖν τοι, et signum interrogationis adscripsi. *vobisne Leucippus suas filias cum dote collocavit?* ἡμῖν τοι Aldina E. cum reliquis dat. Illud ἦ et ϑ in unam syllabam colliquescit. Possit quoque τοι omitti, quod supervacuum esse videtur.

148. ταῖςδε πολὺ πρωτέραις ἡμῶν γάμος Ald. S. quam lectionem revocavi. ταῖςδε πολὺ προτέροις ἡμῖν γάμος Ald. E. ταῖςδε πολὺ προτέροις ἁμῖν γάμος ZC. Salam. Farr. Brubach. Omisso autem puncto post ϑύγατρας in fine versus superioris, quod punctum etiam Ald. S. omittit, sed habet Aldina E. et ZC. locum sic constituit HSt. τάςδε πολὺ προτέροις. ἁμῖν γάμος — sed fine dubio sententia absoluta est in fine vs. 147. quod si lectio Aldinae E. et ZC. debeat admitti, ea sic sit reformanda: τῶν δὲ πολὺ προτέροις ἡμῖν γάμος ὥτος ἐν ὄρκῳ. *sed harum nuptiae dudum ante nobis desponsae sunt*, quam vos scil. eas raptum iretis.

149. ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι] quo potiremini mulieribus, in quas vobis ius nullum esset, sed quae in iure, et paene iam in potestate suorum sponsorum essent; quo pater earum

vobis

vobis filias suas condonaret, in quas omne suum ius iam exuisset, atque transtuliisset in sponsos earum.

150. iterat ἀλλοτρίοις invidiae faciendae ergo, et acerbitatis demonstrandae, quasi furtis et rapinis victitarent Dioscori, et quasi parum honestum parumque liberale sit, muneribus aliquem sibi devincire, non de suo peculio, sed ex alieno fundo depromtis, et vi armisque extortis.

151. Ἄνδρα] Leucippum, ut etiam Brodaeus observavit.

152. ὑμῖν Aldina utraque. ὔμμιν ZC. Salam. Farr. Brubach. ὔμμιν HSt.

153. τὰς Aldina utraque, quod recepi, metrum nil curans, sententia et linguae ratione id postulante. Commemorat etiam margo Henr. Stephani, qui τάδ' edidit, secutus ZC. Salam. Farr. Brubach. πολύθυμος Ald. S. sed recte πολύθυμος Ald. E. cum reliquis.

154. μασεύειν recepi ex Aldina utraque, unde repetiit margo HSt. caeterae μνησεύειν.

159. τοκέεσσι Ald. S. τοκεῦσιν Ald. E. ut caeterae.

160. loco hoc utitur Eustathius ad Hom. Iliad. α. 115. p. 61. Θεόκριτος δὲ παραξέσας τῷ ὑμηρικῷ τούτῳ ἔπος φησί πῶ τὸ ὅτε φυῆς ἐπιδευέες ἦτε νόοιο.

164. ἅμα Aldina utraque, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἅπαν HSt. Pro πατρώϊον, quod est in omnibus meis libris, dat margo HSt. μητρώϊον e Florentina. Sed non contemnenda videtur lectio καὶ ἅμα μητρώϊον αἷμα, *unaque genus maternum.* nam de paterno modo commemoraverat.

166. σφῶϊ Ald. S. σφῷ Ald. E. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. σφῶν HSt. Pro ἅπαντες commendat ἄνακτες Valkenaer Ep. ad M. R. p. XL. non audio. multo id est isto debilius, hoc quidem loco. *Nos omnes, quotquot nos sumus, et amici vestrarum partium, dabimus operam, ut nuptias vobis reperiamus vestra nobilitate atque virtute dignas.*

167. de ἴσκον v. Casaubonus ad h. l. ubi admonet, esse, non tertiam pluralem, sed primam singularem, et pendere ex ἐγὼ τὰς ἐναντίον ὑμῖν εἶπον πολλάκις vs. 152. 153. scil. Brodaeus pro tertia plurali acceperat.

168. ἔχεσ' Ald. S. Flor. ἔχοισ' Ald. E. cum reliquis.

170. ἐὼν Ald. S. ἐσθὸν Ald. E. cum reliquis. Rationem consanguinitatis ostendit Palmerius Exerc. p. 387.

172. ἔγχεα λῦσαι Aldina utraque, Flor. margo HSt. ἔγχεα λῦσαι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Convenit utraque lectio, ut optio sit difficilis. sed posteriorem tamen praefert Brodaeus.

173. ἐμὸς dant omnes libri. sed vitiose. et ex eo tantae sunt exortae tenebrae, ut Camerarius vs. 143. pro Λυγκεὺς reponeret κάσωρ, et ut Zach. Calliergus vs. 175. nobis versum septem pedum procuderet, quo tamen ipso sententia nil adiuvatur. Rescripsi ergo ὑμὸς, *vester*. id est, frater tuus, o Castor, et eorum, si qui alii tui sunt, sive fratres, sive sorores. Imo, etiamsi praeter par hoc fratrum, nulli alii fuissent iis neque fratres. neque sorores, recte tamen dictum esset ὑμὸς ἀδελφὸς, *vester frater*. nam saepe auctores Theocrito aequales ad unum ὑμέτερος et ὑμεῖς usurpant. Callimacho id crebrum est. v. H. in Delum vs. 204. et 227. item fragm. p. 443. ἦ ὑμέας, Πολύδευκες, ὑπέτρεσεν. et Ovid. Fast. 1, 285.

174. ἀπεχομένης Ald. S. ἀπεσχομένας Ald. E. ἀπεχθομένας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Ego, ab Aldina S. admonitus, qua via eundum esset, rescripsi ἀπεχθομένης, ut esse in Florentina postmodum reperi.

175. Aldina utraque versum hunc cum proximo commiscet, omissis intermediis, ad hunc modum: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγκεύς τε γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος. Contrariam in partem peccavit ZC. qui versum septem pedum procudit: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγκεὺς κάσωρ τε διακρινώμεθ' ἄρηϊ ὁπλοτέρω γεγαῶτε. Eam lectionem inde repetierunt Salam. Farr. Brubach. sed recte HSt. omisit Λυγκεὺς, quod e scholio interlineari in textum irrepsit.

178. ἄλλοι Aldina utraque. quod revocavi. caeterae ὦ 'λλοι aut ὦ 'λλοι. πάντες Ald. S. πάντας Ald. E. cum reliquis. Opponuntur inter se εἷς ἐξ ἑνὸς οἴκου, et οἱ ἄλλοι πάντες. Brodaeus lectionem ἄταρ πολλοὶ affert et damnat, quam nullo in libro meo reperi.

179. ἀντὶ χρόνων Aldina utraque. mirifico errore, nisi quid abstrusius et exquisitius sub hac larva latet, quod nunc oculos nostros fallit νεκρῶν reliqui. Brodaeus exponit, *qui nunc pugnantes possent occumbere*. ὑμεναιώσασι (gemino σ) Ald. E. sola.

180. τάχ' ὀλίγῳ Aldina utraque. sed sic, ut in Ald. S. post κύρας nihil sit distinctionis, in Ald. E. autem sit punctum. caeterae sic exhibent exaratum et distinctum locum: κύρας τάχ',

τάςδ' ολίγῳ — Ego existimavi, cum fine versus 179. sententiam quoque perfectam et absolutam esse. ideoque punctum ibi posui, et pro τάςδ', ὀλίγῳ scripsi τώςδ' ὀλίγῳ, *sic, hac ratione* — τὼς et τώςδε est idem atque ὕτως, vel ὧδε. v. Idyll. 23, 26. et 24, 71. et Nicandr. *Theriac.* 240. ubi Scholiastes τὼς male accipit pro ὡς. Possit quoque vocabulum dividi in duo, τὼς δ', *sic autem.*

182. τὰ Ald. S. τοὶ Ald. E. cum reliquis. nil admodum refert. τὰ si optamus, redit ad τεύχεα.

184. πρώταν Ald. S. Flor. πράταν Aldina E. cum reliquis.

185. versum hunc, cum insequentis initio, sic exhibet margo HSt. ὡς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δύρατος ἀκμὰς Κάςωρ. quam lectionem in nullo meorum reperi. sed est in Florentina.

186. hic versus cum reliquis omnibus ad finem usque carminis deest Aldinae S. et eius loco perperam iterati sunt versus octo postremi Epithalamii Helenae. Sed secus est in Aldina E. quae locum hunc integrum exhibet. Quas itaque posthac lectiones ad hoc carmen ex Aldina proferemus, eae debentur Aldinae huic Ernestianae.

187. πρώτιςα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. πράτιςα HSt. πόθον Ald. caeterae πόνον. habent tamen Salamandr. et Farrean. lectionem Aldinam in margine annotatam.

190. dedi ἐν ἰτείνοισι, quia epithetum hoc scutorum consuetum est. dant tamen omnes libri ἐνὶ δεινοῖσι.

191. κολεοῖο Ald. quod nescio cur sit spretum. κολεοῖοιν ZC. Salam. Farr. Brub. κολεοῖιν HSt. ἐρυσαμένω (simplici σ) Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐρυσσαμένω HSt. idem αὖτις, sed veteres αὖθις.

192. ἀλλήλοισι Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλλάλοισι HSt.

194. adscripserat annotator Vimar. [Pindarus de Lynceo Νεμ. ι. κείνῳ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον ὄμμα.]

204. errore operarum ἄρα excidit. κὰδδ' ἄρα οἱ legendum.

206. margo HSt. dat λακόωσσα. Scholiastes Apollonii Rhodii 1, 152. λαοκόωσα.

212. οὐκ ἐν ἐλαφρῷ, quod margo HSt. dat, malit Valkenaer Ep. ad M. R. p. 40. et rursus ad Herodotum p. 275. Non improbarem, si libri addicerent. Et affirmat sane Bro-

 daeus,

daeus, veterem codicem ita exhibere, quem tamen certis notis insignire omisit. Sed hic nulla urget sat gravis causa, cur a librorum consensu discedatur. ὄκ ἐπ' ἐλαφρῷ est simile, non tamen plane idem, cum altero vulgatione quidem illo, ἐν ἐλαφρῷ. subauditur ἀγῶνι, vel κινδύνῳ, vel διαφόρῳ. ἐπὶ significat conditionem. Sententia itaque est: Contentio cum Tyndaridis versatur in conditione periculi non exigui, neque levis. Dicitur aliquid fieri ἐπὶ μεγάλῳ, μικρῷ, φαύλῳ, cum periculum, quod eius rei susceptione aditur, aut magnum aut parvum, ad quaestum commodumve, aut ad damnum est. ἐπὶ ἐλαφρῷ aut δυσχερεῖ, cum certamen adeundum aut leve aut grave est, et commoda damnave inde exsistentia magna aut contemnenda sunt.

213. αὐτοί τε κρατέοντες καὶ libri mei omnes, praeter HSt. qui αὐτοί τε κρατέοντε (detracto ς, in duali) dedit. et sic emendandum esse, Brodaeus quoque censet. unde effeci αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε. *nam et ipsi praestabant aliis, et orti erant ex omnium praestantissimo.*

218. ὔμμιν Flor. item vs. *antepen.*

220. Eustathius ad Iliad. ζ. p. 621, 57. ὅθεν μεταλαβὼν ὁ Θεόκριτος φησι τὸν Ἀχιλλέα πύργον ἀὐτῆς, ἤγων τεῖχος πολέμω, παρασυλήσας ἐξ Ὁμήρου εἰπόντος ὡς μέγα πᾶσιν ἀχαιοῖσιν ἐστιν ἔρκος τῷ πολέμω.

penult. ὑπάρχει] de fundo suo praebet, domi nata, nullo adventitio subsidio. λιγέων Flor. quod Brodaeus praefert, nescio, qua de causa.

ult. passus h. l. est humani quid Palmerius Exerc. p. 813. quod ab aequo iudice et lectore oblivione atque silentio transmitti et sepeliri par est.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM TERTIVM.

Aldina S. titulum hunc praefert: μισῶν φιλέοντα, e versu 3. Aldina E. hunc: Θεοκρίτου ἐρατὴς δωρίδι διηγήμαται. quod ortum ex ignoratione significationis, quae inest compendio, quod

quod in fine vocabulorum in κὸς exeuntium appingi solet; de quo memini Iac. Gronovium in praefatione ad Manethonem agere. Sed et ipsemet in Commentariis ad Constantini Ceremoniale multis exemplis demonstravi, quam multiplices mirificosque errores ignoratio huius figlae pepererit. Melius cepit ZC. qui, cum hunc titulum in editione sua redderet, exhibuit διηγηματικὸν. In Florentina est, teste Stephano, δόσεως.

1. ἀνήρ τις πολὺ φίλτερος codex Coislin. apud Montfauc. B. C. p. 518.

4. ἥδει Aldina utraque. ᾗδη ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Ego Aldinam revocavi.

5. Henr. Stephanus testatur, eos sibi probari, qui pro ποτὶ παιδία legant ποτικάρδια. cum quibus non facio.

6. ἀτειρὴς Aldina utraque, HSt. ἀτηρὴς ZC. Salam. Farr. Brubach.

7. ᾗδὲ τῶν πυρσῶν Ald. S. ᾗδέ τι τῶν πυρσῶν. *ne segmenta quidem rutilae suae comae*, h. e. pubescentis, iuvenilis, flavae, formosae, *mittebat ad amatorem suum, in desiderii solatium*: v. ad Idyll. 11, 10.

9. κυφίζειν Aldina S. κυφίζον Ald. E. cum reliquis. Videtur in Aldinae S. lectione latere, aut τὸ κύφιζεν, *quod levasset*, aut ὐχὶ φιλήματ' ἐκύφιζεν τὸν ἔρωτα.

10. ϑηβυλέος Ald. S. ϑὴρ ὑλαῖος Ald E. cum reliquis. De v. ὑποπτεύησι v. Ernesti ad Callimach. p. 158. Ego puto, verbum bonum et idoneum esse.

11. ὅτως Ald. S. Flor. ὅτῳ Ald. E. cum reliquis. ἄρια Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. ἄγρια Brubach. HSt. Est hoc profecto non convenientissimum labiis epithetum. sic tamen etiam Brodaeus corrigit. Voluitne Ald. εὐρέα dare?

12. εἶχεν ἀνάγχαν Ald. S. εἶχεν ἀνάγκαν Ald. E. cum reliquis. Constitui locum sic, ut ex εἶχεν efficerem ᾗ κεν, et ex ἀνάγκαν, ἀνάγκᾳ. ut haec sit sententia: ᾗ. (scil. ὁδῷ, vel τροπῇ, vel simile quid) qua ratione, κεν (id est ἂν) ἀνάγκᾳ, id est ὑπ' ἀνάγκης, τὸ πρόσωπον ἠμείβετο τὸ χρῶμα, facies, seu vultus, mutet colorem a reste, vel a suffocatione, vel ab illo collari, servorum supplicio, quod Ananca, vel Anancaeum appellatur, τᾷδε eadem ratione huic crudeli mutabatur vultus, vel mutabat colorem suum. vel livescebat, ab ira. Brodaeus locum hunc prodigiose interpretatur.

13. τῇδε Ald. S. Flor. τᾷδε Ald. E. cum reliquis.

14. Certarunt hoc de verſu inter ſe viri clariſſimi, Valkenaer et Dorville, quorum hic vulgatam tuetur, ad Charit. p. ille ſic ſuadet legi: ὑβρίκτᾳ ὀργὰν περιειμένῳ Mihi non vacat rationes virorum doctiſſimorum explicatas reddere. Ab ipſis eas repetat, qui volet; et eſt, ubi neutri aſſentiar. magis tamen in partes Dorvillii propendeo, qui nonnulla non aliena monuit. De toto loco mihi non liquet. quapropter intactum reliqui. Vniverſe ſuſpicor, verſum hic deeſſe. In libris diverſitatis nihil h. l. reperi.

15. 16. Ponam hic par hoc verſuum, ut in Aldina S. leguntur:

ἦ καλὸς δ' ἐξόρπασε'ἐθίζετο μᾶλλον δ' ἐρασὰς

λοίσθιον δ' ὦκ ἐνι καὶ τοσαμφαύτατος κυθερείας.

In Aldina E. ſic exhibentur:

ἦ καλὸς δ' ἐξόρπας ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς

λοίσθιον ὦκ ἐνι καὶ τὸ κυθερείας.

relicto vacuo ſpatio. ZC. et eum ſecutae, Salam. Farr. Brubach. ſic dederunt:

ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς.

λοίσθιον ὦκ ἀνέηκε τὰ δάκρυα τᾶς κυθερείας.

Cum quibus HSt. in primo verſu conſentit, ſed in ſecundo multum ab iis diſcedit, ſic reddens:

λοίσθιον ὦκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς κυθερείας.

quam lectionem reliqui, non quod tolerandam, nedum bonam cenſerem, ſed quod certior non eſſet ad manus, quae ſufficeretur ei, quae iam in libris iunioribus omnibus regnaret; tametſi haud diffiderem, aſſerri a me meliorem poſſe. Verum dubitabam, poſſemne illam omnibus approbare. Quare malum bene ſitum reliqui. Verſum primum Henricus in annotat. ſic emendat; ἦς καλὸς. ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς. Et coniecturam hanc amplexi quoque ſunt poſteriores editores. Et ego quoque in ea acquievi, quia vera et perſpicua videbatur. Conatus Scaligeri et Caſauboni ad h. l. vani ſunt, Brodaei item, qui ὡς ὄρπαξ vult. ſed in verſu ſecundo τὰ σύμφορα a vero aberrat, procul dubio. Palmerius Exercit. p. 813. vult τἀσύμφορα nihilo melius. Valkenaer p. 34. l. c. τὰ πυρφόρα, quod ipſum quoque alienum. Quantum e veſtigiis lectionis colligo, non dedit poeta, quisquis fuit, Theocritus, ſeu

ſeu alius, niſi τόσ' ἄμβροτα τᾶς κυθερείας. Graeci vulgares β ut φ pronunciant, et ρ ut λ. ſic ex ἄμβροτα natum ἄμφλοτα. Sunt autem ἄμβροτα τῆς κυθερείας adverſi caſus et irriti conatus in amando, quum quis invita et irata Venere amat, quo fit, ut quicquid agat et contendat, ſucceſſu tamen proſpero careat, et fructu deſiderii ſui nunquam potiatur. ἄμβροτα ſunt eadem, atque ἀμβροτήματα, hoc eſt, σφάλματα, πταίσματα, ἁμαρτήματα. Salam. et Farr. dant τὰ δάκρυα τᾶς Ἀφροδίτας. Quae Vimarienſis annotator adſcripſerat, ea tam erant intricata, ut nil poſſes expedire, et hilum ad veritatem lectionis eruendam non conducerent. Brodaeus quoque τὰ δάκρυα τῆς κυθερείας tuetur et interpretatur, *lacrymas Veneris*, quas repulſi amantes ſaepenumero effundunt. cui ſua relinquo. ſaepiſſime levis eſt et nugax.

18. καὶ κῦσαι τὰν φθιὰν ὅτω δ' ἀντέλοντο φωνὰν Ald. S. καὶ κύσε τὰν φλοιὰν ὅτω δ' ἀνενείκατο φωνὰν Ald. E. cum reliquis. niſi quod HSt. φλιὰν dedit.

22. κῶρε θέλω λύπης τοχολωμένος Ald. S. κῶρ' ἐθέλω λύπης κεχολωμένος Ald. E. et reliquae. In Florentina eſt, teſte Henrico Stephano, κῶρε θέλω λυπῆν κεχολωμένον. eamque lectionem editioni ſuae intulit Stephanus, unde in poſteriores propagata eſt. Ego ex ingenio ad ductum Aldinae S. dedi κῶρε θέῳ λύπῃς [id eſt λύπαις] τεθολωμένος. quanquam de poſtremo quidem vocabulo nolim contendere, ſi quis vetuſtum κεχολωμένος praeferat, modo non pro *irato*, ſed *exacerbato*, *exagitato*, et *velut felle ſuffuſo*, accipiat. Sententia eſt: Non iam in poſterum ad te curram animo curis conturbato et ſaucio. Paene me praeterierat, in Aldina utraque non γὰρ eſſe in fine verſus 21. quod ſolus HSt. dedit, ſed πὰρ. et ſic quoque eſt in ZC. Salam. Farr. Brubach. θέω eſt pro θεύσω, ut εἶμι pro ἐλεύσομαι, *ibo*, et alia talia innumera, quorum formae temporis praeſentis vi temporis futuri gaudent. Brodaeus vult λύπης κεχολωμένον, *te mihi iratum moleſtia afficere*. videtur ille λυπῆν exaraſſe. editio Gruterana perquam eſt mendoſa.

23. με Ald. S. μευ Ald. E. cum reliquis. utraque lectio probabilis eſt, modo teneatur, με non ad κατέκρινας referri, ſed ad βαδίζειν. In μευ κατέκρινας ſubauditur τὸ. *tu me condemnaſti, ad* τὸ βαδίζειν, *ad eundum illuc* — In fine verſus delevi comma, quod in Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. nullum eſt. primus HSt. id addidit. Sententia eſt: — illuc, quo iter omnibus amantibus commune eſſe

fama

fama fert. Contra posui comma post ἐρῶσι, et delevi rursus post v. φάρμακον, ut esset haec sententia: ubi oblivio rerum omnium esse dicitur medicina, aegris puta amantibus. Aldina S. versum hunc sic exhibet: ἔνθα τε τυ με κατέκρινας ὅπη λόγος ἦ μὲν ἀταρπῶν ξὺν τοῖς ἐρῶσι. τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. Admonet HSt. esse, qui λάθας legant. sed Ald. E. sic exhibet, ut a nobis editum est. Brodaeus quoque λᾶθος dat.

25. αὖ Ald. S. αὐτὸ Ald. E. una cum reliquis.

26. ὐδὲ τῶν σβέσω τὸν ἐμὸν χόλον Ald. S. ὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν χόλον Ald. E. quae lectio si probatur, confirmat lectionem veterem κεχολωμένος versu 27. modo teneatur, h. l. non esse *iram*, sed animi quemcunque aestum et vehementem agitationem. ὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Videtur πόθον ab ingenio Calliergi profectum esse, et poeta dedisse τὸν ἑὸν κότον, *tuam iram*. Sententia est: Etiamsi mortem obiero, eoque animo meo oblivionem induxero tui, h. e. amoris erga te mei, et tui erga me contemtus, tu tamen ne sic quidem mihi videris exstincturus esse tuum erga me saevum et implacabile odium.

27. ἐτιβάλλομαι Ald. S. ἐπιβάλλομαι Ald. E. cum reliquis. Forte leg. ἐπιτέλλομαι, *interim ultimum vale tuis foribus mando*, vel *denuncio*.

30. μαραίνεται δ' ἁνίκα πίπτει Ald. S. unde δ' adscivi. utinam etiam πίπτει adscivissem. μαραίνεται ἁνίκα πίπτει Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. μαραίνεται ἁνίκα πίπτῃ HSt. Si δ' omittitur, necesse est legi: λευκὸν τὸ κρίνον, (subaudi ἐςὶν) ἔςε μαραίνεται, ἁνίκα πίπτει, *candidum est lilium, donec marcescat, quod fit, cum cadit*. Videtur quidem melius convenire μελαίνεται, quia λευκόν ἐςι praecessit. verumtamen quia flores, cum marcescunt, tum nigrescunt iidem, ideo μαραίνεται servavi. Pari ratione candori nivis (in versu proximo) deliquium eius opponitur. Nam ut flores, cum marcescunt, sordidum colorem induunt, ita nix quoque liquescens canescit, h. e. colorem ferrugineum contrahit.

31. καὶ τάκεται δ' ἁνίκα παχθῇ Aldina S. sed Aldina E. rursus hic δ' omittit, una cum reliquis omnibus. Ego vero revocavi. nam αι anceps est, et ratio linguae graecae illud δ' ita flagitat, ut abesse nullo modo possit. Sed displicet παχθῇ. Liquescitne nix, cum induruerit? Videntur haec sibi repugnare. Suspicatus aliquando sum, poetam aut παλθῇ (a πάλλειν dedisse, *cum per manus iactetur*, velut pila, aut ταλφθῇ (a θάλ-

(ἁ θάλπειν) *cum a vernis Zephyris intepuerit.* Verſus hi mirifice venuſti et ſupra quam dici poteſt ſcite tornati ſunt. Brodaeus reddit, *congelata fuerit.* ſed ἄνικα aliud eſt, quam ἐπειδὴ, *poſteaquam.*

33. καὶ σὺ φιλάσῃς Aldina S. καὶ τὺ φιλάσεις Ald. E. una cum reliquis. Et idem diſcrimen eſt verſu proximo in κλαύσῃς, quod eſt in Ald. S. et κλαύσεις, quod in Ald. E. et reliquis.

34. καρδίαν Ald. S. κραδίαν Ald. E. et reliquae.

35. καὶ Ald. S. κᾆν Ald. E. et reliquae.

36. ἠρτυμένον Ald. S. ἠρτημένον Ald. E. cum reliquis, niſi quod Salam. et Farr. ambae perquam mendoſae dant ἠρτιμένον.

37. τοῖσι τεοῖς εἴδῃς Ald. S. τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς Aldina E. et reliquae. παρένθῃς Ald. S. et HSt. παρέλθῃς Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. Ex Dorvillio ad Chariton. p. 496. colligo, fuiſſe, qui verſu 36. pro ἐξενθῶν mallet ἐξ ᾄδῶν. non memini, quem deſignet. ſed merito repudiat illud commentum.

38. τᾶϑι Ald. S. ZC. et omnes reliquae. ſola Ald. E. mirifico errore βᾶϑι dedit. Dorville ad Charit. p. 146. teſtatur, codices quosdam dare ἐπισπείρας. quod in nullo meorum reperi.

39. τᾶς Ald. S. HSt. qui ex eo libro videtur arripuiſſe. Ego τῶ revocavi ex Aldina E. ZC. Salam. Farr.

40. σὰ deeſt Aldinae S. non item Ald. E. neque reliquis.

42. ᾧ δύναμαι εἴν σε διαλλάξειε μὲ φιλάσσας Aldina S. ᾧ δύναμαι εἴ σε διαλλάξας μὲ φιλάσας Aldina E. ᾧ δύναμαι ζᾶν, εἴ γε διαλλάξας μὲ φιλάσεις ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. διαλλάξεις μὲ φιλάσας margo HSt. e Florentina. E quibus omnibus inter ſe et cum ſententia loci collatis effeci hanc lectionem, in qua maxime exemplum Aldinae E. ſecutus ſum, εἴ, σε διαλλάξας, μ' ἐφίλασας. *ſi me oſculatus fis, mente tua erga me mutata.* Antequam exemplo illo Aldino potirer, conieceram, legendum eſſe ᾧ δύναμαι ζᾶν, *non poſſum reviviſcere,* ἀλλὰ διαλλάξῃ μὲ φιλάσας, *neque tu mecum in gratiam ideo ſtatim redibis, cum tu oſculum labiis meis fixeris.*

43. χῶμα δέ μευ κοῖλον τι τί μευ κρύψει τὸν ἔρωτα Aldina S. cum quo Aldina E. convenit, praeterquam quod pro vocabulis τι τί dat τόδε, et ſic quoque codex Fulvii Vrſini, unde,

mutata una literula ν in υ, effeci: χῶμα δέ μοι (quod nititur auctoritate ZC. et qui eum secuti sunt, Salam. Farr. Brubach. HSt.) κοίλᾳ (imperativus is est a verbo κοιλῶν) τὸ δ' ἐμεῦ (aut τὸ δέ μευ) κρύψει τὸν ἔρωτα. Possit quoque ex Ald. S. lectione effici χ. δ. μ. κοίλᾳ τι, τὸ (pro ὃ, *quod*) μευ κρύψει τ. ἔ. Zach. Calliergus cum sequacibus eius, quos modo nominavi, versum hunc sic exhibuerat, bene ille quidem ad sententiam, non autem ad praescriptum poetae: χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα.

44. κἢν ἀπίγς τόδε μοι τρὶς ὕπασον. Ald. S. κἢν ἀπίκῃ τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον. Aldina E. cum caeteris. ἀφικνεῖσθαι haud raro apud Herodotum occurrit in significatione τῦ ἀπιέναι. ut ἀπίγς videri possit alterius scholium esse. Est tamen ἀπίγς etiam in Flor. v. Brukhus. ad Propert. 1, 7, 24. Brodaeus ἀπίκῃ reddit, *si huc accesseris*.

45. γε deest Aldinae S.

46. τίσοις Ald. S. τό σοι Aldina E. cum reliquis. vid. Broekhus. ad Tibull. 3, 2, 27.

48. εἶχον Aldina S. εἶχεν Ald. E. et reliquae.

50. Post ὑδῶν videtur versus huius finis, et initium versus alterius deesse, ad hunc ferme modum:

Ἄχρι μέσων ὐδῶν μάλα μοχθήσας ἐκύλισσε.

vel εἰβαροῖς ἐπὶ ποσσὶ κύλινδε.

τήσας δ' ἀμβαίνει φοβερὸν λίθον, ἥπτε δ' ἀπ' αὐτῶν

τὰν λυγρὰν σχοινίδα.

nam λεπτὰν ad hanc rem nil facit. verumtamen poetae non semper sapientissima ratione in deligendis epithetis utuntur. Sed quicquid id est, sententia haec erit: Dorso in parietem innixo, pedibus provolvebat magno cum labore saxum, usque ad medium limen. ubi cum illud saxum constituisset, inscendit in illud horribile saxum, et ex ipsis illis postibus ostii suspendebat annexum restim lugubrem. Nunc videamus, quid variantis lectionis ad hunc versum in libris meis reperierim. In Aldina S. est ὁπότ' ἀπ' αὐτῶν. et sic quoque Ald. E. nisi quod π in ὁπότ' duplicat. In ZC. Salam. Farreana, Brubach. ἥπτετ' ἀὐτῶν. In HSt. ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν. Videtur poeta non ἧπτέ τ', sed Dorice ἅπτέ τ' exaraffe. quod ad sententiam idem est. Permiscuit, ut in omnibus suis carminibus, ita in hoc quoque, Theocritus, si auctor est, dialectos Ionicam atque Doricam more poetarum omnium. Brodaeus ἥπτετ' ἀπ' αὐτῶν.

51. ἔβαλ-

51. ἐβαλλε Ald. S. ex more novae graecitatis, quibus βάλλειν ſimplex pro *induere* longe eſt frequentatiſſimum. quod ii norunt, qui ſcriptores hiſtoriae Byzantinae ſic dictos et eorum aequales modo attigerunt. Sed recte dat Ald. E. cum reliquis ἐνέβαλλε. ſolus Henr. Stephanus, neſcio cur, dedit ἐμβαλλε.

52. τὰν ἕδραν δ' ἐκολλησεν αἴτε ποδὸς Aldina utraque. in qua lectione manifeſta cerno veſtigia lectionis huius ἐκόλισεν ἀπαὶ ποδὸς. quae quo minus pro vera debeat haberi nil cauſae video. Vulgata eſt in ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt.

54. lectionem ἐτυλίχθη, quae eſt in libris meis omnibus, tuetur et exponit Caſaubonus in Lect. Theocr. c. 20. ſed impugnat Valkenarius Ep. ad M. R. p. LXII. ſubſcribens ille magiſtro ſuo, Hemſterhuſio, viro ſummo, emendanti ἐλυγίχθη. mihi non liquet.

55. κλαῦσεν νέον Ald. S. κλαῦσενέον Ald. E. ut diſcerni nequeat, ſitne κλαῦσε νέον legendum, quomodo libri iuniores omnes dant, an κλαῦσεν ἑον (id eſt ἑὸν) legendum. mihi quidem diu fuit, quum non diſpliceret lectio haec: ὃ κλαῦσεν ἑὸν φόνον. *non deploravit necem a ſe peractam.* nam pertinacia ſua amatorem ad mortem voluntariam adegerat. Verumtamen maneto vulgaris lectio, per me licet, quae ſenſum praeſtat non malum. Recentem caedem non plorare, nefas eſt, et nota animi duri atque ferocis. nam facile ignoſcitur, ſi diuturnitas temporis luctum minuat, et funeris memoriam ex animo deleat. Notum eſt, quanta Aeſchines acerbitate Demoſtheni immanitatem exprobrarit, qui ſeptimo die a funere filiae candidatus in concionem proceſſerit, et ſacra diis fecerit. quod ſi menſe aut tribus menſibus poſt feciſſet idem, nullam ei erat invidiam commoturum.

56. εἵματα ἐφαβικὰ ſunt veſtes ſplendidae, floridae, pictae, molles, renui filo, in quibus ſeſe iactant iuvenes forma ſua et aetatis flore fidentes atque ſuperbientes. cuiusmodi pueros noſtrates *junge ſüſſe Herrgen*, *Stutzergen*, *Schmetterlinge*, appellitant. Polluit eiusmodi veſtes ille, qui eas tum geſtat, quum geſtare nefas eſt, et dedecori habetur, quum homo ſobrius et frugi ſuaeque memor erga defunctos amicos religionis haud ſuſtineat eas induere. βαῖνε δ' ἐς ἄθλα Aldina S. et Flor. unde effeci βαῖνε δ' ἐς ἄθλως, id eſt ἄθλως. *fre-*

quentavit gymnasia. βαῖνε δ' ἐς ἄθλον Ald. E. βαῖνε δ' ὑπ' ἄθλον ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

57. καὶ λεφίλων Ald. S. καὶ τῆλε φίλων Ald. E. cum reliquis.

59. ἵκατ' ἀπὸ κρηπῖδας ἐς ὕδάτωδ' ἐφύπερθεν Aldina utraque. nisi quod Aldina E. melius dat κρηπῖδος. unde refinxi εἵκατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα. τῶ δ' ἐφύπερθεν. Indulsit iterum hoc loco Zach. Calliergus ingenio suo, sic edens: ἵκατ' ἀπὸ κρηπῖδος. ἔρως ὑδάτων ἐφύπερθεν, ἄλατο etc. quod reddiderunt Salamandr. Farr. Brubach. cum quibus etiam Henricus Stephanus, praeterquam in distinguendi ratione, consentit. E Florentina annotatum video: ὑδάτων. δ' ἐφύπερθεν. nihil ad ἔρως.

60. ἄλατο Aldina utraque et HSt. ἄλλατο ZC. Salam. Farr. Brubach.

61. Dudum ante, quam Aldinam oculis usurpassem, videram, pro αἷμα, quod in plerisque libris circumfertur, legendum esse νᾶμα. Stabilit hanc coniecturam Aldina S. quodammodo, quae ἄμα dat. facile ν potuit excidere, quum finem superioris versus clauderet. Ald. E. tamen, ut reliqui omnes libri, dat αἷμα. Sententia est: *unda cruentata irrubuit ult.* τέργετε δ' ὑμεῖς εὖητας Ald. S. unde refeci τέργετε δ' ὔμμες ἀῖτας. Doricum hoc est pro ἀίται. Saepissime ευ et α in codd. mstis permutantur, quod Dorville ad Chariton. demonstravit; item η et ι et de terminatione Dorica ἐς pro αι v. supra disputata ad Idyll. 16, 36. Sententia est: Vos, amati, contenti estote vestra sorte. amate illos amatores, quos fors vestra vobis obiicit, quicunque sunt, turpes, an pulchri, amabiles, an detestabiles, vetuli, an iuvenes, divites, an pauperes. Vidit etiam Casaubonus hanc huius loci sententiam, qui recte, ad sententiam quidem, ἀῖται emendavit, quod cum ἀῖτας plane idem est. Brodaeus etiam observavit, alios codices ἀίται dare. sed quae ad h. l. ipse affert de suo, ea, ut pleraque, levia et inepta sunt. Aldina E. sic dat: τέργετε δ' ὑμ [cum duobus parvis ε super μ et adhuc impositio culmini circumflexo; quod necesse fuit verbis demonstrare, cum figuram reddere operae nequirent, forulis ea forma carentibus] ἀίτας. id est ὑμεῖς. Caeterae dant τέργετε δ' ὔμμες ἀίτας, ex auctoritate ZC. δικάσειν Ald. S. δικάσσειν Aldina E. δικάζειν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. δικάσσαι margo HSt. Hic subscriptum erat Aldinae E. non item alteri, τέλος. et tum sequebatur in Aldina S. in pagina aversa, ἦχημα μυσῶν ἡ θεοκρίτου σύριγξ. In Aldina E. autem eadem Syrinx fine illa

inscri-

inscriptione, et plane alia, mirabili quadam forma exhibebatur in pagina adversa. Postea sequebatur in utraque Aldina εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν. sed in S. quidem in pagina adversa, in E. autem in pagina averſa. et in eo carmine finit editio Aldina, nisi quod S. adhuc habet quaedam de genere Theocriti et de inventione carminis bucolici, quibus caret exemplum Erneſt. quæ ſchediaſmata habes in fronte ſecundi voluminis noſtrae editionis. Romana editio, a Z. Calliergo curata, retinuit eundem plane ordinem carminum, qui eſt in Aldina, ſed plura habet carmina, quam Aldina. Nam, ne hoc dicam, poſt leſſum in Adonin ſequi brevem unius paginae admonitionem περὶ τῶν κώλων τῆς σύριγγος, tum Syringem, in qua Aldina finit, ſequi, exëipit Syringem Heraclifcus, qui eſt in vulgaribus libris carmen 24. tum Hercules leonticida, tum Bacchae, tum colus, τὰ παιδικὰ, ὁ ἀερισὺς, et tandem Epigrammata. Inde illa ludicra, ſecuris, cum admonitione praemiſſa, ala, pariter cum praevia quadam doctrina, ara, ſed ſine inſcriptione; quam defuiſſe illi codici, unde Calliergus haec edebat, intelligitur etiam ex hac eius admonitione; in qua tota collectio definit: qua ex admonitione diſcimus etiam, unum modo codicem ad manus fuiſſe Calliergo, unde haec tria poſtrema carmina ederet, ut mirum nil ſit, ea caeteris inquinatiora prodiſſe. Habet autem illa, de qua loquor, admonitio ſic: τὸν Θεοκρίτου πέλεκυν, τὸ πτερύγιον, καὶ τὸ ἑξῆς τὸ ἄνευ ἐπιγραφῆς, μὴ ἐχόντες δεύτερον ἀντίγραφον, ἐκ ἠδυνήθημεν κάλλιον ἐπιδιορθῶσαι. διό μοι καὶ συγγνωστέον. ἓν γὰρ καὶ μόνον τῶν ἀντιγράφων ταῦτα εἶχεν. ἄτινα κάλλιον ἐνομίσαμεν τοῖα, οἷα ἦσαν, τυπῶσαι, ἢ ἐᾶσαι εἰς λήθην κατολισθεῖν. Viſum fuit, haec de ordine carminum Theocriteorum, aut eorum certe, qui in Theocriteis vulgantur, in vetuſtis libris obtinente praemittere, ne eſſent, qui mirarentur, nos iam nunc ex Aldina variantium lectionum nihil afferre. In his, quae nunc ſequuntur, carminibus, aliam nullam habemus auctoritatem lectionis, praeterquam Calliergi. Nam libri omnes noſtri, quibus adhuc uſi ſumus, ex illa Romana manarunt, ut non poſſint ullius ſuffragii vim habere, ſed habeant meram vim alicuius ἠχοῦς, reſonantiae vocularum a Romana prima editarum.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM QVARTVM.

5. ἀπεσκόλευσε ZC. Salam. Farr. ἀπεσκύλευσε Brubach. HSt.

7. γλύκιτρον ZC. Salam. Farr. γλύκερον Brubach. γλυκερὸν HSt.

9. εὐνάξοισθε ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. tamen praeſtabat εὐναξοῖσθε. Vid. hac de forma verborum Dorica Valkenar. Ep. ad M. R. p. LXI. εὐνάζοισθε HSt.

16. οἶκε ſuſpectum. Sententia poſtulat φρικτὸν, aut ὄλον, (h. e. ὀλοὸν) aut οἰκτρὸν, aut δεινὸν. *horrendum interminans, ni puellum Herculem devorarent.*

17. ἐξειλυσθέντε ZC. Salam. Farr. quod revocavi. ἐξειλυσθέντες HSt. Eiusdem margo dat ἐξεκύλισσον e Florentina. de cuius lectionis origine v. Erneſti ad Callimachi H. in Delum vſ. 33.

19. ἐρχομένοις bene habet. *inter eundum.* tametſi non infitiabor, ingenioſe a Pierſono Veroſimil. p. 49. excogitatum eſſe δερκομένοις.

23. ἄϋεν ZC. Flor. Salamandr. Farr. Brubach. ἄϋσεν HSt.

31. αἰεὶ ἄδακρυ ZC. ἀεὶ ἄδακρυ Salamandr. Farr. ἀεὶ ἄδακρυν Brubach. αἰὲν ἄδακρυν HSt.

32. Adſcripſerat annotator Vimarienſis haec: [ἄκανθα κυρίως ἡ σπεῖρα τῦ δράκοντος, Scholiaſtes Nicandri ad *Theriac.* Sic Scholiaſtes Apollon. ἄργον. δ. τὰ τῶν ὀφέων ὀστᾶ ἄκανθαι λέγεται. ad illa verba δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν γηγενέος σπείρης.]

49. τιβαρὺς ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. ut neſciam, unde illud τιβαρὼς venerit. Neceſſe eſt, ut editor Londinenſis id induxerit, et alias quoque uſus eſt ea licentia. Mihi folia a prelo madida luſtranti non fuit integrum, neque enim patiebantur operae typographicae, libellos meos inſpicere, ut intelligerem, quid eſſet in vetuſtis libris; ſed debui neceſſario fidei editoris Londinenſis acquieſcere, in eiusmodi quidem rebus levis momenti. Quo in genere ſi quid a me erratum eſt, eius rei peto veniam.

53. ἐπι-

53. ἀπιτύθιον ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἀπιτίθιον HSt.

55. editioni ZC. et eius sequacibus comma deest post ἔχοντα pariter, atque post συμπλήγδην. Henricus Stephanus post hoc vocabulum posuit, Camerarius autem aut Xylander, quisquis denique auctor est Brubachianae, post ἔχοντα. quod idem feci. Nam συμπλήγδην, hoc est, μιᾷ πληγῇ, vel πληγαῖς εἰς ἓν ξυνιούσαις, refertur ad ἰάχησαν. constrepebant et vociferabantur omnes uno velut ictu manus, uno momento, quasi uno vocis conflictu, vociferationibus omnium eodem temporis momento prorumpentibus et inter se collisis.

60. δείης ZC. Salam. Farr. Brubach. δείυς HSt. qui tamen etiam alteram lectionem in margine annotavit. Videtur tamen aliud quid in illa vetusta lectione latitare, quam id, quod Stephanus ex ea effecit. Si poeta in superioribus affirmasset, Iphiclum a serpentibus morsum et sauciatum esse, suspicarer, poetam hic dedisse ὑπ' αἰκείης. aridum, h. e. exsanguem, emortuum prae atrocitate et foeditate vulnerum a dentibus anguium impressorum.

65. χρέως ZC. Salam. Farr. Brubach. χρέος HSt.

68. adscripserat annotator Vimarienſis: [Orpheus in Argonaut. ἀλλ' ἓκ ἐσθ' ὑπαλύξαι ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.]

69. ἀνθρώπυς ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἀνθρώποις HSt. utrumque recte dicitur. sed in eiusmodi re habenda est ratio consensus codicum.

70. εὐκρεῖδα ZC. Salam. Farr. Brubach. εὐηρεῖδα HSt. κ et η in libris vetustis sexcenties permutantur, ut iam supra admonui.

74. νεῖμα ZC. Salamandr. Farr. voluit νῆμα, quod est in Brubach. sed νᾶμα dedit HSt. haud scio, quam bene, cum voc. hoc plerumque pro *unda* accipi solet.

75. κατατρίψοντι ZC. et eaedem edd. quod revocavi. κατατρέψοντι HSt. qui tamen alteram quoque lectionem in margine annotavit, nec non κατατρέψοντι, quod est in Florentina.

80. οἰκεῖν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. οἰκῆν HSt.

86. asteriscum huic versui praeposuit ZC. quod saepe fecit, sed in ea solummodo parte Theocriti, quam ipse primus edidit. Quod cur fecerit, mihi non constat, cum ipse rationem huius moris sui prodere nil curarit. Annotabo tamen locos huiusmodi, si forte fiat, ut alii in codices incidant,

e qui-

e quibus ratio huius facti diluceſcat. Retinent illos afteriſcos Salam. et Farr. εὔτυκτον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. εὔτυκον HSt. altera lectione in marginem relecta.

91. συλλέξαισα ZC. Salamandr. Farr. συλλέξασα Brubach. HSt.

93. ὑπὲρ ὅριον cum ſpiritu aſpero ZC. Salamandr. Farr. ὑπὲρ ὅριον Brubach. HSt. cum ſpiritu leni. Ego vero in unum vocabulum contraxi. id eſt, ad vulgarem loquendi modum ὑπερόριον. κόνιν ἐίπτειν ὑπερόριον idem eſt, atque ἐίπτειν ὑπὲρ τὰς ὅρους, ultra terminos ditionis ſuae eiicere, ut mortuorum vel morti datorum facinoroſorum oſſa ultra limites agri patrii eiiciebantur, ne ſuperſtites aut ignominia ſua, aut reatu criminum ſuorum contaminarent, penes eos manentes.

99. φῇ ZC. Salamandr. Farr. Brub. HSt. φᾶ unde natum eſt?

101. ἀλωῇ ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλωᾷ HSt.

103. Ἕτερος (ſcil. Linus) παρὰ τοῦτόν ἐστιν, ὃ Θεόκριτος μέμνηται, ὃ καὶ ἱστορήσας, ὅτι τὸν Ἡρακλέα Λίνος ἐξεδίδαξεν, υἱὸς Ἀπόλλωνος. Euſtathius ad Iliad. σ. p. 1163. *penult.*

106. ἐκ πατέρος ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. ἐκ πατέρων HSt., qui tamen alteram quoque lectionem in margine exhibet. Adſcripſerat annotator Vimarienſis: [Schol. in Idyll. 13. ἐχρῆτο δὲ ἡρακλῆς τοῖς σκυθικοῖς τόξοις διδαχθεὶς παρά τινος σκυθῶν ταυτάρυ, ὡς ἱστορεῖ ἡρόδοτος. v. et Lycophronis Alexandr.] v. Io. Hartungi dec. 1. loc. mem. c. 6. p. 647. T. II. Lampadis Gruter. et Euſtath. ad Iliad. β. p. 299. 13. cuius haec ſunt verba: ἀπὸ τῆ οἰχαλιέως εὐρύτα, ὃν διδάσκαλον τὰ τοξεύειν ἡρακλεῖ Θεόκριτος ἱστορεῖ.

107. ἔπλαξαι ZC. Salam. Farr. ſaepe enim, quod ſaepius iam itero, αι et ε in libris vetuſtis inter ſe permutantur. ἔπλαξε Brubach. HSt. id eſt Dorice idem atque vulgare ἔπλασε.

110. ἀλλήλως σφάλοντι (uno λ) ZC. Salam. Farrean. Brubach. et HSt. quoque, ſed hae duae σφάλλοντι (cum gemino) unde itaque ἀλλάλως?

114. ſolus margo HSt. dat φανοτῇ.

117. abeſt δ' a Florentina. Adſcripſerat annotator Vimar. [Apollodor. l. 2. ἐδιδάχθη μὲν ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν ὑπ' ἀμφιτρύωνος, παλαίειν δὲ ὑπὸ τῆ αὐτολύκυ, τοξεύειν δὲ ὑπὸ εὐρύτα etc. v. Lambinus ad Horat. Od. 1.]

118. τρε-

118. τροχῶ dant ZC. et Farr. sine iota subscripto. sed hoc debile est argumentum, ad evincendum, illas editiones genitivum Doricum hic dare voluisse. nam inconstantes illae sunt in reddendo illo iota. caeterae τροχῷ cum iota subscripto. Ego malim genitivum, seu singularem, seu pluralem τροχῶν. *modiolum rotae* (aut *rotarum*) *salvum conservare.*

122. διέλυσσαν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. διέλυσαν HSt.

128. ὦ ποκα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod possit defendi, ut ὦ sit aut genitivus doricus, pro οὗ, scil. χρόνυ, ἐφ' οὗ χρόνυ. *quo tempore.* aut dativus ᾧ, id est, ἐν ᾧ χρόνῳ, eadem sententia. ὀππόκα dedit HSt.

136. ad hunc versum intendit animum Scholiastes Apollonii Rhodii ad I, 1077. sic tradens: φησὶ δὲ τὰς ἀκαθάρτους καὶ εὐτελεῖς ἄρτυς, ἃς Θεόκριτος Δωρικὰς φησι. Locum hunc adscripserat etiam annotator Vimarienſis, item locum Platonis comici ex Athenaei p. 110.

137. Huic versui rursus adscripsit ZC. asteriscum.

ult. κνήμας dant omnes edd. unde ergo κνάμας? De vestitu ad genu desinente et medias suras haud attingente, gestamine hominum aut tenuiorum, aut parcae, siccae et austerae vitae deditorum, egit Casaubonus in Lection. Theophrasteis.

Huic versui adscripsit ZC. hanc admonitionem, etiam in Salam. Farrean. et Brubach. repetitam, λείπει τὸ τέλος τῆ παρόντος εἰδυλλίυ, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆ ἑπομένυ. ὅπερ ἐξανύει ἐπιγράφεσθαι ἡρακλῆς λεοντοφόνος. dubium, scriptisne e libris, an e ZC. ingenio. ἐξανύει est latinum *expedit*, h. e. consultum habetur, iuvat. Tum vacuum relictum est in editione Romana reliquum illius paginae spatium, et tota adversa pagina, et tota item pagina insequens aversa, cuius in fronte magnis literis haec leguntur exarata: Ἡρακλῆς λεοντοφόνος Εἰδύλλιον λβ. Lacunam expletam dedit I. Iosephus Scaliger in Emendationibus Theocriteis, sed vere idem iudicans, ista, e futilibus libris a se prolata, importuni et absurdi ingenii commenta esse. Vtor editione Theocriti Commeliniana, cui adscripsit manus ignota hanc animadversionem, quam iuvat lectoribus impertire, eorumque iudicio permittere. Negat itaque, quisquis ille

ille fuit, huic Idyllio finem deesse; in quo ei assentior. Sed initium ait desiderari, in quo fuissent omnia enarrata, quae Hercules Tirynthe gessisset, antequam Amphitruo Thebas concederet. Herculem autem iamdum hoc tempore per anticipationem appellari, qui tum dictus fuisset Alcides, vel Alcaeus. Haec ille.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM QVINTVM.

1. ἐπὶ βȣκόλος ZC. Salamandr. Farr. ἐπιβȣκόλος (uno vocabulo) Brubach. HSt.

4. ξεινὴν ZC. Salam. Farr. Brubach. δεινὴν HSt. Adscripserat annotator Vimariensis locum Diphili ex Athenaei l. 6. p. 238. ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἐςὶν εἴ τις μὴ φράσῃ ὀρθῶς ὁδὸν.

5. ἐπȣράνιον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπȣρανίων HSt.

9. ἄλλαι ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλλ' αἱ HSt. ἐλινȣ̃ντος dat margo HSt. e Florentina. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum 182. Pro ῥα νάοντος malim ῥαγδῶντος, *acris, saevi.* ut verbum sit ῥαγδᾶν, significans ῥαγδαίως φέρεσθαι. *circa Elisuntem in ipsis ripis aestuantem.* unde constat, ingentem fluvium esse. nam alii rivi non aestuant, nisi medio in cubili, ubi vis et impetus est maximus. Vulgata paene ridiculam et absurdam subiicit notionem. Ecquis tandem non fluvius fluit? Estne, qui immotus stet? Verumtamen novi, poetica epitheta non nimis severa lege esse examinanda.

12. δὴ ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. δὲ Commelin. ἑκάςαις Flor.

14. ὧδε] *hic loci.* sed in distinctione ZC. significat, *sic*, vel *adeo*, *tam.* ille enim comma exhibet post νομοὶ. neque illa mala est distinguendi ratio; tametsi vulgatam ideo nolim damnare.

15. ἀμ-

15. ἀμμέγα ZC. quod recepi. ἂν μέγα Salam. Farr. Brubach. HSt. μελίη δὲ πείην ZC. Salam. Farrean. μελιηδέα πείην Brubach. HSt.

18. ἐπὶ δεξιὰ duobus vocabulis ZC. Salam. Farr. Brubach. ſed HSt. uno.

20. ἐποιεταναὶ ZC. Salamandr. Farr. ἐπηεταναὶ Brubach. HSt.

22. Henricus Stephanus in annotat. admonet, eſſe, qui pro ἄγνὸν legant ἄλσος.

23. ἀγϱιώταις ZC. Salam. Farrean. ἀγϱοιώταις Brubach. HSt.

24. ἐνδικέως ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐνδυκέως HSt.

27. ἴσασιν ZC. Salamandr. Farr. ἴσασι Brubach. HSt.

29. τόδε εὔφϱονος ZC. Salam. Farr. Brubach. τόδ' εὐφϱονος HSt.

34. πὲϱ] malim γὲϱ.

37. δίζε' οἳ εἰσὶν ZC. Salam. Farr. Brubach. δίξεαι οἵ οἱ ἔασιν HSt.

41. ϑνητῇσιν e ZC. et inſecutis recepi. recentiores ϑνητοῖσι dant.

45. μένει ZC. Salam. Farr. Brubach. μένῃ HSt. forte ob ſequens κϱίνῃσι, quod Stephanus pro coniunctivo habuit. Verum aut nihil erat mutandum, nam poetae modos ſaepe promiſcue habent, aut μένει emendandum, nam κϱίνῃσι eſt indicativus a κϱίνημι.

48. [αἰσυμνήτης et αἰσυμνήτηϱ quid ſit, v. apud Euſtath. Iliad. ω.] annotator Vimar.

50. ἄλλον δ' ἄλλα ἔϑηκε ϑεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν ZC. Salam. Farr. ἄλλων δ' ἄλλα ἔϑηκε ϑεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν Brubach. ἄλλῳ δ' ἄλλον et ἐπιδευέα HSt. non improbabilis ſententia, et fortaſſe vera. Poteſt tamen et alia ineſſe ſententia, et poteſt lectio ZC. unica literula mutata, vera eſſe, ſi nempe δήνεα legatur pro δένεα. ἄλλον δ' ἄλλα ἔϑηκε ϑεὸς γ' ἐπὶ δήνεα φωτῶν. *alium hominem aliis artibus delegavit Deus.* ſeu, ſunt ſua cuique munera agenda a ſorte attributa, tractant fabrilia fabri. in quo quisque maxime elaborat, eius eum decet peritiſſimum eſſe, et aliis uſu praeſtare illarum rerum minus peritis. γ' deeſt Flor. neque hoc male.

69. ἀμφότερόν τ' ὀδμῇ ZC. Salam. Farrean. Brubach. sed HSt. illud τ' omisit, quod exemplum ego secutus expunxi, cum rursus, forte per Commelinianam, in recentes editiones irrepsisset.

72. κλάζοντες περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν ZC. Salam. Farr. κλάζοντε περίσσαινον γ' ἑτέρωθεν Brubach. HSt. Ego κλάζοντε in duo vocabula divisi, et pro δ' dedi θ', ut κλάζον sit pro ἔκλαζον. *una allatrabant, et abblandiebantur ex altera parte.* Latrabant enim ignotum sibi Herculem ex altera parte, ex altera vero adulabantur seni sibi noto.

73. Huic versui ZC. asteriscum praefixit. ὅγε redit ad senem Augiae servum. id quod ex αὐτῷ versu 77. colligitur. ὅσον est *solummodo, tantummodo. saxum tollebat humo solummodo* terroris ergo incutiendi, non autem vere coniiciebat.

75. adscripserat annotator Vimar. [v. Homer. Odyss. ξ. in princip.]

76. ἔρηντο ZC. Salamandr. Farr. ἔρυντο Brubach. HSt. quod est per syncopen pro ἐρύοντο, et hoc pro εἰρύοντο.

77. Dubium, ad utrum ὅγε redeat, ad Herculemne, an ad pastorem. Ego hunc malim.

82. f. οὐκ ἄν οἱ.

83. ἄῤῥηνες] parum aptum ovibus, ab ovium ingenio et moribus alienum.

84. De ἵζον non liquet, sitne probum et servandum, an mutandum. Si servari debet, haec est sententia: Considebant, ut venerant ad stabulum. Sed haec vis, *ut venerant*, non videtur in ἰόντες inesse. quare potius videtur legendum esse ἦξαν, ab ἄγω, aut ᾖξαν, ab ἀίσσω, aut ἵξαν, ab ἵκω. *pervenerant, via emetiunda, ad stabulum.*

Post hunc versum est in editione ZC. Salamandr. Farr. Brubach novus titulus hic: Ἐπιπώλησις, omissus in editione HSt. Debebat saltim in margine annotari. Agunt nempe insequentia de circuitione Augiae, comitante filio et Hercule, per stabula sua, inspiciendae rei familiaris ergo. vid. vs. 108. Eiusmodi tituli particularum singularium a maioribus operibus veluti separatarum probe teneri debent, quia grammatici poetas secundum eiusmodi particulas citare solent.

Quis

Quis neſcit, Homerum ita diſtributum eſſe, et ita citari ſolere, ἐν τῷ Καταλόγῳ, ἐν τῇ Νεκυίᾳ, ἐν ταῖς Λιταῖς, ἐν τῇ Ψυχοστασίᾳ, etc. v. quoque notata ad initium Idyll. 7. Ita quoque huius Idyllii pars prima Αὐγείᾳ κλῆρος citabatur, media ἡ ἐπιπώλησις, tertia denique ſeu poſtrema ἡρακλῆς λεοντοφόνος, et videtur tam hoc carmen, quam ſuperius, fragmentum operis magni eſſe, quod Piſander Camirenſis de rebus ab Hercule geſtis condidit.

86. δίελον ZC. Salam. Farr. Brub. δείελον HSt. ἦμαρ eſt tempus univerſum, ſive ſol nobis lucet, ſive occidit. eſt enim a verbo εἰμὶ, ἦμεν, *eſſe*, cum res quaepiam *eſt*. Ideo pro ratione diverſa durationis additur certior definitio temporis, ſitne matutinum, an veſpertinum, diurnum, an nocturnum.

87. αὔλια ſunt omnia, quae ſub dio ἐν τῷ ἄῳ ſunt. (inde αὔειν, ἀὼς, αὐγὴ et ſimilia.) σηκοὶ autem ſunt omnia tecta, adverſus imbres et ventos munita, σεσαγμένα, *Hoff und Ställe*.

90. Verſus hic aſteriſcum praefert in edit. ZC. Salam. Farrean. In fine eaedem dant πεποτέρωσσε (duplici σ.) ſed ſimplici Brubach. HSt.

92. forte γίνετ' ἰόντων, aut, quod ad ſententiam prorſus idem eſt, ἐόντων. nam ἔειν dicebant veteres, pro eo, quod poſteriores dicebant ἰέναι.

94. ἄλλας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἄλλοις HSt. cuius margo etiam ἄλλα dat annotatum.

95. ἐπὶ βυκόλος ἵκει ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπὶ βυκόλοι ἧει HSt. Apparet, in libris geminam eſſe verſatam lectionem, alteram ἐπὶ βυκόλος ἧει, alteram ἐπὶ βυκόλοι ἧει. in utraque ἐπὶ cum ἧει eſt iungendum. Sententia utriusque lectionis eodem redit. niſi quod in lectione βυκόλος, vocabulum τόσσα adverbialiter accipiendum eſt pro τοσσάκις, *toties*. in altera autem idem vocabulum eſt adiectivum *tot*. *tot greges alii aliis ſuperveniebant*. aut, *toties bubulcus alius alium urgebat et excipiebat*. Poſſit quoque legi τόσσοι αὖ — βυκόλοι ἦκον. *tot bubulci — adventabant*.

100. ἔκηλος ἀφυσίπεζ ἐόντων ZC. cum aſteriſco verſui praefixo. et ſic quoque Salam. et Farrean. Apparet, Zachariam Calliergum huic loco aſteriſcum ideo praefixiſſe, quo admoneret lectores, eum corruptum eſſe. ἀνηρίθμων περ' ἐόντων Brubach.

bach. fine dubio e Camerarii emendatione. ἀπειρεσίων περ ἐόντων HSt. nescio, quo auctore, ipsone, an aliquo vetusto codice. Annotator Vimar. adscripserat: [ἀπειρεσίων περ exemplum Paris. et Flor. Vitus Winshemius ἀνηρίθμων περ.]

103. ἀράρησκε παριταδὸν ZC. Salam. Farrean. ἀράρησκε περιταδὸν Brubach. ἀράρισκε παραταδὸν HSt. Nescio, an etiam operae pretium sit admonere, in ZC. Salam. Farrean. esse ἀμφιπέδεσσιν uno vocabulo, in Brubach. et HSt. duobus divisis vocabulis. parum refert, utro modo utaris. ἀμφίποδες ἱμάντες erunt lora, quibus pedes undique implicari et adstringi possint. ἀμέλγων est in omnibus libris. Margo tamen HSt. dat ἀμέργων e Florentina. Vniverse totus hic versus mihi obscurus est. Hoc video, eum non id velle significare, vaccas mulgendas stipiti alicui alligatas esse, ut quietae adstarent. Nam id nimis molestum atque operosum fuisset in tanta vaccarum multitudine, fuisset item supervacaneum. vaccae item non aufugiunt, sed aequo animo, et libenter etiam, lac sibi patiuntur detrahi. Cur itaque alligarentur? Neque rursus hoc dicit, pastores sibi sculponeas adstrinxisse ad pedes. Cur enim id facerent?

106. πίονα γέρον ZC. Salamandr. Farr. πίονα γάῤῥον Brubach. ex emendatione Wilhelmi Xylandri, id quod ex eius annotatione apparet, quae haec est: πίονα γάῤῥον. ὕτως ἀναγινώσκειν δεῖ, ἵνα καὶ τὸ μέτρον σωθείη. ἐστὶ δὲ ἥδυσμα γάλακτος πηγνυμένου. quod neque intelligo, neque novi, unde depromtum sit. τυρὸν HSt. Mihi hic locus obscurus. Forte nihil mutandum est de vetusta lectione, praeter ε, ut sit γαῖρον, aut γέῤῥον. Forte γαῖρος aut γέῤῥος in dialecto nescio qua graeca *cremorem lactis* designavit. vid. Hesych. v. ῥαῦς. Cogitavi aliquando de γέῤῥοις, *cratibus vimineis*, et suspicabar, poetam dedisse ἄλλος τρέφε πίονα γέῤῥα, *alius invertebat pingues crates*, h. e. pinguedine lactis in caseum coagulati et in iis antea siccati, sordidatas. sed cui bono? ut in latere talium cratium mundo novi casei ad solem et auras exponerentur. aut crates eas vimineas, quibus boves incubarent, invertebat, partem immundam deorsum, partem mundiorem sursum. Verum tanti non est, ingenium in huius loci sensu aut vera scriptione rumpere.

113. καὶ

113. καὶ περαρηρότα ZC. Salam. Farr. καὶ ἀρηρότα Brubach. HSt. Illud περ vitiose e versu superiori erat iteratum.

114. margo HSt. dat θαυμάζεσκεν ὅμως τό γε μ. e Florentina.

115. μὲν ZC. Salam. Farr. Brubach. κεν HSt.

118. ἀέλιος δ' ἀῶ ZC. Salamandr. Farr. ἀέλιος δ' ᾧ Brubach. HSt. τό γ' ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. τόδ' HSt.

122. οἵ τ' Flor. νομῆες ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. Forte voluit νομῆος. vid. ad Idyllium 16, 72. νομήων HSt.

127. forte τε μέταλλοι. quod idem est atque μεταξὺ ἄλλοι.

133. ἔκπλαγον ZC. Salamandr. Farrean. ἔκπαγλον Brubach. HSt. forte vera est lectio Romanae ἔκπλαγον, pro ἐξέπληττον. *tantam iniiciebant animis spectantium admirationem sui.*

136. ὁρμὴν dant omnes libri. Sed ex ingenio rescripsi ὀδμὴν. (poteram quoque ὀσμὴν) *secundum cutis ibant odorem, sie giengen der Witterung nach.* h. e. ferebantur eam in partem, unde aura tetra et insolita atque infesta ad ipsorum nares afflabat, ex cute belluarum exhalans. vid. supra vs. 69. et nunc post dudum editum meum Theocritum reperio, in Flor. legi ὀσμὴν.

137. Perinde est, λεύσσοντε an λεύσσοντι legatur, quod aliquando mihi in mentem veniebat.

139. ὑπεροπλίης ZC. Salam. Farr. in quo ὑπεροπλίῃς dativum pluralem, pro ὑπεροπλίαις, agnosco, et sic quoque exaratum (scil. cum iota subscripto) invenio in Brubach. Henricus Stephanus autem dat ὑπεροπλίῃ in singulari.

140. ἔϋσκον ZC. Salamandr. Farrean. ἔϊσκον Brubach. HSt.

142. σκύλος Flor.

149. Videtur poeta significare voluisse, taurum, capite demisso, pedibus nixum anterioribus, calces posteriores versus coelum arrexisse.

153. κατὰ cum λιπόντε cohaeret.

155. adscripserat annotator Vimar. [Homer. Il. ο. λαοφόρον καθ' ὁδὸν.]

158. ἀρί-

158. ἀρίσημος ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀρίσαμος HSt.

170. ἀτρεκῶς ZC. Salamandr. Farr. ἀτρεκέως Brubach. HSt.

171. αὐτόθεν] ſubaudi γεγονώς.

177. καλύπτει reſtitui e ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. iuniores dabant καλύπτῃ.

179. ἥμμιν ZC. Salam. Farr. Brubach. ἄμμιν HSt.

183. ἀσπίδα ZC. Salamandr. ἀπίδα Farrean. Brubach. HSt.

185. Saepe reperiri ἔθνος de beſtiarum generibus, fatetur Dorville ad Chariton. p. 381. negat tamen ideo ſtatim ſe velle h. l. ἔθνος pro ἔρνος legi. unde colligo, aut ſic exaratum eum reperiſſe in libris quibusdam, aut noviſſe, qui ſic emendatum iret.

188. παρεῶσι ZC. Salam. Farr. παρεῦσι Brubach. HSt. Poteſt utraque lectio defendi, illa prior, ſi accipiatur pro προσιοῦσι. *accedentibus ad ſe, percunctandi ergo, cupiditate novarum auditionum.*

190. φυλεῦ ZC. Salamandr. Farrean. φυλεὺς Brubach. HSt.

199. τινα deeſt ZC. Salamandr. Farrean. prima habet Brubach. tum HSt. Hae omnes dant οἷον, cum ſpiritu aſpero, praeter ZC. et HSt. qui ſpiritum lenem exhibent, quem revocavi.

202. βεμβινιαῖος ZC. Salam. Farr. βεμβινιαίους Brubach. HSt. Forte legendum βεμβινιαῖοι, in nominativo plurali. ſaepe ς et ι in libris vetuſtis permutantur. Statim rationem huius ſuſpicionis dicam.

203. ἀγχίμοροι ZC. Salamandr. Brubach. ἀγχίμορῃ Farrean. quod eſt vitium typographicum. ἀγχίμολοι HSt. Revocavi veterem lectionem. qui habent μόραν, h. e. δῆμον, ſortem agri ſui, ſibi attributam; prope illos. παθόντες ἄτλητα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἄτλητα παθόντες HSt. Videtur legendum eſſe πάθον (id eſt ἔπαθον) ἔργ' ἄτλητα. Maxime Bembiniaei tolerabant intolerabilia damna, quippe quorum ager proximus erat luſtro illius belluae.

205. Ge-

205. Gemina ineſt huic loco ſententia, altera, quam interpres ei tribuit, altera haec: *praecipiebat enim, ut ego ſaevam belluam occiderem.* vid. Epigr. 8, 1.

206. φαρέτρην ZC. Salam. Farr. Brubach. φαρέτραν HSt. qui tamen verſu 265. non mutavit.

208. adſcripſerat annotator Vimar. [καὶ κορύνας ἔξομεν. ἀγαθοὶ δὲ οἱ κότινοι παρ' ἡμῖν.]

212. ἐπέκελσα dat margo HSt. quod tamen in nullo meorum librorum reperi. Perinde eſt. κορώνη paxillus ille eſt ductilis, vel verſatilis, pone quem nervus arcus adductus et veluti ſuſpenſus retinetur; donec paxillus ille deorſum deductus, aut revolutus, copiam faciat nervo intento ſeſe in priſtinam laxitatem reſtituendi et ſagittam explodendi. Adſcripſerat annotator Vimar. [κορώνη τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, ἐς ὃ ἡ νευρὰ δέδεται, καὶ ὁ κρίκος τῆς θύρας. Heſych. Homer. Odyſſ φ. αὐτῷ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, ubi Euſtathius ſcribit, quosdam τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον interpretari.]

215. κεῖνος revocavi ex ZC. Salam. Farrean. Brubach. et margine HSt. cuius textus dat κεῖνον. ſic ambiguitas ſermoni detrahitur. In ἰδέσθαι ſubauditur ἐδύνατο, vel ἔμελλεν.

222. μετ' αὐτίκα malim exarari, quia μετὰ non cum αὐτίκα, ſed cum πειρηθῆναι cohaeret.

226. γλώσσῃ ZC. ſine iota ſubſcripto. quo tamen ipſo nondum conſtat, eum voluiſſe nominativum dare. Sic quoque Salamandr. Farr. Brubach. ſed HSt. γλώσσῃ in dativo dedit.

231. ἔπεσε ZC. Salamandr. Farrean. ἔμπεσε Brubach. HSt.

236. ἐτώσια ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐτώσιος HSt. utrumque bene. Poterat etiam ἐτωσία exarari. redit enim ad νευρὴ. *quod nervus* (cum ſagitta) *mihi irritus eſſet e manu elapſus.* ἐτώσια ſi ſervatur, eſt neutrum plurale, adverbialiter uſurpatum. nam paulo durius eſſet βέλη ſubaudire.

241. περ' ἰγνύῃσιν ZC. Salamandr. Farrean. margo HSt. παρ' ἰγνύῃσιν Brubach. HSt. Ego e lectione vetuſta περὶ ἰγνύῃσιν effeci. ἰγνυ poteſt pro duabus brevibus haberi, aut pro duabus longis, ut lubet. quod poſterius ſi quis amplectitur,

ille ι ex περὶ cum ι ex voc. ἰγνύῃσιν in unam ſyllabam longam contrahit.

246. εἰλυθέντος ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. εἰλυσθέντος HSt. prius eſt uſitatius, neque metrum ei obſtat.

246. κάμπτησιν ſine iota ſubſcripto ZC. Sal. Farr. Brub. cum iota HSt. Poteſt prius probum eſſe, ut ſit indicativus a verbo κάμπτημι.

249. ἐπ' ἀξονίῳ κύκλε δίφρῳ ZC. ſine iota ſubſcripto. quod revocavi. eſt enim δίφρῳ genitivus doricus. ἐπ' ἀξονίῳ κύκλε δίφρῳ Salam. Brubach. ἀπ' ἀξονίῳ κύκλε δίφρῳ Farr. quae omnium, quotquot vidi, editionum Theocriti eſt vitioſiſſima. ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ HSt. ἀξόνιος δίφρος eſt currus, qui ſuper axi vectatur. nam ſunt alii quoque δίφροι immobiles, non currus iam, ſed ſellae ſtabiles. κύκλε eſt dualis, ut ὄσσε. *ad efficiendos duos orbes currus agitabilis.*

251. πήδησαν ὁρμᾷ ZC. Salam. Farrean. πήδησεν ἀφορμᾷ Brubach. quae eſt coniectura ſeu Camerarii, ſeu Xylandri. πήδησεν ὑφ' ὁρμᾷ HSt. Forte is quoque ſuo marte et arbitratu. Venit aliquando in mentem πήδησεν ἐρωᾷ, aut πηδήσατο ϱύμῃ. ſed certiora ſunt a melioribus codicibus exſpectanda. Annotator Vimarienſis πηδήσατο adſcripſerat, tacito auctore.

252. μαιμὼν χρωὸς ZC. Salam. Farr. Brubach. μαιμώων χρωὸς HSt.

263. νωσάμενος] v. Erneſti ad Callimachi fragmenta p. 553. cuius ex oratione dubito poſſitne colligi, fuiſſe Suidae aetate, qui hunc hymnum Callimacho tribuerent. Sed multi hymnos ſcripſerunt, et in his quoque Theocritus. Poetae vivendi tempore et ſorte aequales, ingenioque atque ſtudiis ſimiles, quid mirum, ſi idem argumentum ſtilo exercuerunt, eoque vocabulo, in argumenti paritate, uſi ſunt. Henricus Stephanus in annotat. ad verſum 271. citat ἀμπνυθῆναι.

264. ἰνίῳ ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. ἰνίον HSt.

266. ἐρείσσας (gemino σ) ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐρείσας HSt.

268. τε-

268. τερεὺς ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. τερεῦς HSt.

270. βραχίονα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. βραχίονας HSt.

271. ἄμπνευσον ZC. Salam. Farr. Brubach. et Florentina, teſte Henr. Stephano, qui ἄπνευστον dedit, πελώριος margo HSt. e Florentina.

275. margo HSt. λίθοις. forte e Florentina. e qua λίθας adſcripſerat annotator Vimarienſis. Vocabulum ὕλᾳ ſuſpectum. quis enim tentet cultro ligneo pellem ſcindere, ferro et ſilici reſiſtentem? Cogitavi de ὑάλῳ, *vitro*. viderint alii.

278. Adſcripſerat annotator Vimar. locum [Pindari Iſthmion. σ. ὥσπερ τόδε δέρμα μὲ νῦν περιπλανᾶται θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἄθλων κτεῖνά ποτ' ἐν νεμέᾳ.]

279. ταμεήκρους ZC. Brubach. ταμεύκρους Salam. Farr. ταμεσίχρους HSt.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SEXTVM.

Fabulam hanc de Pentheo multis exſequitur Oppianus quarto Cynegeticorum, ſed de Agave, matre filium lacerante, quae feruntur, pro impiis commentis proſcribit verſu 315.

1. μαλοπάραυος ZC. Salamandr. Farr. Brubach. μαλοπάρηος HSt. cuius margo etiam illam lectionem commemorat, item hanc μαλλοπάρηος. Brodaeus μαλοπάρειος. Interpretatur hunc locum Euſtathius ad Iliad. η. p. 691. 52.

4. τὸν ὑπὲρ γᾶς] Eſt enim alter aſphodelus apud inferos, Homero teſte. BRODAEVS.

7. πεποναμένα] ſignificat ſimulacra deorum, Bacchi et Semeles, et quae alia numina honores ſibi proprios in illis

orgiis ferebant, magnifice comta et ornata, gemmis, auro, vestibus floridis et pretiosis, pigmentisque.

14. δρόωντι βέβηλοι ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. δρόωντι βέβαλοι HSt. Admonet hic Henricus Stephanus, δ' post τὰ esse tollendum, et punctum commate mutandum. scilicet in vulgaribus editionibus sic distinguitur: ἐπιῦσα. τὰ δ' ὐχ δρόωντι βέβαλοι. Ego vero τὰ δ' in unum vocabulum exemplo Zach. Calliergi contraxi. Sententia haec est: Autonoa cum prima illarum mulierum Penthea conspicata esset diris oculis, exclamavit sic: O Pentheu, quae tu vides, ea fas non est, profanos videre. Potest quoque δεινὸν ad ἀνέκραγε referri. *dirum exclamavit.* caetera intermedia signis parentheseos compescui.

15. μαίνετο μέν θ' αὗτα ZC. Salam. Farr. μαίνετο μὲν δ' αὗτα Brubach. μαίνετο μέν τ' αὐτὰ HSt.

17. Forte πρὸς ἰγνύαν εἰρύσασαι. *stolas suas proxime super cingulo sursum attrahebat.* quo fiebat, ut, quae ante ad talos usque propendissent, eae nunc ad poplites usque sublatae essent, quo possent pede libero currere.

19. αὐτονόα τάδ' ἔειπε ZC. Salam. Farrean. Brubach. αὐτονόα τόδ' ἔειπε HSt. forte Αὐτονόα δὲ τάδ' εἶπε.

22. αὖτ' deest ZC. Salamandr. Farr. Brubach.

23. ῥυθμὸς] modus idem agendi, vel *tractio eadem.* h. e. modus idem trahendi et lacerandi. Ino scilicet dextrum humerum, Autonoa sinistrum trahebat. In Florentina est αὐτονόᾳ.

27. Potest ὐκ ἀλέγω servari, hac sententia: Nil ego offendor, si haec Dionysus patravit, aut etiam his immaniora. neque alii cuiquam auctor sim, ut ideo in Bacchum simultatem suscipiat. et sic fere Brodaeus quoque, qui sic reddidit: *si poenas luat Pentheus, non curo.* Verum tamen haud alienus sum a suspicione, legendum esse ὐκ ἂν ἐγὼ, scil. φροντίζοιμι, hoc est τολμῶμι, ἀπέχθεσθαι Διονύσῳ. *non ego patiar in mentem mihi venire, neque patiatur alius quisquam, velim, in mentem sibi venire, ut cum Dionyso simultates suscipiat, et certare audeat.*

29. Ver-

29. Verſum hunc et verſu 31. αἰετὸς non intelligo. Vultne hoc dicere, Bacchum, tam atrox facinus cum ederet, novennem, aut in primordiis anni decimi fuiſſe.

31. αἰετὸς ὕτως ZC. Salamandr. Farr. Brubach. αἰετὸς ὗτος HSt. Vocabulum αἰετὸς videtur h. l. ſignificare idem atque augurium, vel auſpicium, vel teſſera, (*das Signal*, *das Loſungswort*) ſymbolum aliquod, ſeu principium, praeceptum indubium, certum, ratum, irrefragabile, a quo latum unguem non ſit diſcedendum, quod firmiter amplectendum, et mordicus tenendum ſit, quamvis abſonum et repugnans etiam videri poſſit. Bonis et piis ſemper bene eſſe, impiis nunquam non male.

32. adſcripſerat annotator Vimarienſis: [Hunc verſum in Theocrito optimum eſſe, iudicavit Philippus Melanchthon.]

33. Palmerius Exercit. p. 813. latinam huius loci interpretationem corrigit, et de Dracano monte eiusque ſede quaerit.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SEPTIMVM.

Carmen hoc multi Theocrito, cui Zacharias Calliergus diſertis verbis tribuit, eripiunt, et Moſcho tribuunt. Quam litem, ecquis hodie eſt, qui diiudicet? Redit tamen eodem, ſi verum eſt, quod nonnulli perhibent, Theocrito cognomen Moſchi adhaeſiſſe. Sex primos verſus pro aſſutitiis habet Scaliger. forte quia non intelligebat. ego equidem cauſam idoneam nullam video. In inſcriptione pro κόρης dat Florentina νηίδος. Verſum primum pronunciat puella, aiens, ſe de bona fide ſui paſtoris dubitare, propterea quod paſtor ſit. multis enim documentis paſtores ſuam erga puellas perfidiam nobilitaſſe, quos inter primus facile ſit Paris.

Cui paſtor verſu ſecundo occurrit: μᾶλλον ἐμὴ δ' Ἑλένα (ſic enim ex ingenio reſcripſi) τὸν βωκόλον ἐσὶ φιλεῦσα. Noli, mea Helena, tam invidioſa oratione mihique ignominioſa uti. Iocaris enimvero, neque ſerio ſic loqueris. Imo vero toto pectore bonaque me fide amas, tametſi animum a me alienum ſimulas. Illud μᾶλλον ſignificat, *imo vero*, *alia omnia*. vid. vſ. 27. Itaque primo verſui perſonam puellae praeſcripſi, ſecundo Daphnidis, et pro eo, quod in omnibus libris eſt, μᾶλλον ἐμ' ἦδ' Ἑλένα, dedi ſic: μᾶλλον ἐμὴ δ' Ἑλένα. Aliter Scaliger. ego vero ei ſua relinquo, ut univerſe, quae ad Theocritum attulit, pleraque mihi haud arridenti. In Florentina praeſcriptum eſt, λείπει ἡ ἀρχή. ſed nil deeſt. ſed eadem recte primo verſui praeſcriptum habet N. h. e. νηὶς, et ſecundo Δ. hoc eſt Δάφνις. ut e libro Vimarienſi poſt editum Theocritum meum demum cognovi.

5. καὶ ἀποπλύνω margo HSt. e Florentina.

6. idem margo ὡς σε φιλάσω ex eadem.

8. Adſcripſerat annotator Vimarienſis: [ἴσως γάρ τε παρέρχεται.]

9. Ab hoc verſu et a decimo abeſt in editione Zachariae Calliergi perſona, et ſic tres verſus 8. 9. et 10. tribuuntur Daphnidi. Deeſt quoque ᾖ ante ῥόδον, quod ᾖ teſtatur Henricus Stephanus e Florentina ſe repetiiſſe. Ego vero cum ZC. hic loci facio, cum quo etiam Salamandr. Farrean. Brubach. faciunt. ſed ſic, ut ἔῃσι legam pro ἐσὶ. Fulvius Vrſinus etiam p. 19. Virgilii collati ἐσὶν καὶ ῥόδον exhibet, ſine ᾖ. quod Caſaubonus quoque probat in Lect. Theocr. c. 21. ταφυλὴ eſt uva recens, ταφὶς uva paſſa. Sententia eſt: Veniet tempus, cum hoc tuum os, quod nunc ſimile eſt uvae ſucco turgenti et nitenti, referet uvam paſſam, rugoſam, macilentam; et quo roſa haec nunc florens, marcida facta, abiicietur. Haberet altera ſententia nonnihil coloris, niſi conſtaret uſu rerum inter omnes, folia roſarum arida abiici. Poſſet profecto puellae haec tribui oratio, qua paſtori occurrat, eumque refutet: Tametſi vetula olim aliquando fiam, non tamen ideo nullius plane uſus ero. Nam et uva, cum paſſa facta eſt, tamen uſui eſt; et folia roſarum etiam arida non abiiciuntur. Sed claudicat. nam roſarum ſicca folia nulli plane rei inſerviunt. Itaque reformavi hunc locum ad vetuſtorum exemplorum veritatem. Olim in vulgaribus libris,

libris, ad exemplum Henrici Stephani curatis, versus nonus personam puellae praeferebat. sed eam delevi. Adscripserat annotator Vimar. [ἔσαι F. V. et alio loco. Sic totum carmen legitur in Florentina, et tribuitur Νηΐδι.] Illud *sic* refertur ad lectionem Commelinianam, quae haec est: ἃ ταφυλὶς ταφὶς ἐστὶ, καὶ ὃ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

13. ἀρέσκῃ ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. quod recepi. ἀρέσκει unde est? Sententia est: Ne contingat unquam, ut improbum, miserum, flagitiosum, pestiferum aliquid mihi placeat. Adscripserat annotator Vimariensis ὀίζυρον, nescio, utrum ut lectionem variantem, an ut scholium.

14. ταφίης ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. ταφίας HSt.

16. ἄκλιτον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod bonum est. *rete inevitabile.* ὃ δυνάμενον ἐκκλίνεσθαι. Henr. Stephanus dedit ἄλλυτον e Florentina, ut ipse testatur. sed Brodaeus quoque servat ἄκλιτον, et recte interpretatur.

17. ἐθέλεις ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. *coniiciat me in eiusmodi rete, quantumvis tu voles,* qui his me territas minis. ἐθέλοι dedit HSt.

18. Ante καὶ tacite repetendum est a communi μὴ. *manum mihi ne iniice, ne rursus tibi labrum fauciem.* quod poeta fingit iam ante factum, ut ex hoc loco colligitur. Ante hunc versum inserunt alium, quem in nullo meorum reperi, hunc nimirum: μὴ προβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμέλξω, ex persona Daphnidis. Ne scilicet versus nullus esset in hoc carmine non ἀμοιβαῖος. Servent eum per me licet, quibus placebit. Mihi quidem haud multum placet. sed ecquis eius auctor est?

19. In Florentina est, teste Stephano, φευγεῖς. de quo disputat HSt. in annotationibus. unde constat, alios libros φεύγεις, alios φευγεῖς dedisse. Verum hoc quidem nihili est. Dores nunquam φευγεῖς in praesenti usurparunt, sed φευξεῖς in futuro solummodo. neque ἀειρεῖς, sed ἀερσεῖς. Bene itaque vulgata hoc loco habet, quae est in omnibus meis libis.

21. δώσῃ

21. δώσῃ dant omnes libri. Ego δώῃς reſcripſi.

27. Malim μᾶλλον ἀεὶ κρατέυσι, τοὶ δὲ τρομέυσι γυναῖκας. *Imo vero ſemper illae dominantur. hi vero* (mariti) *ſuas ſemper reverentur uxores, et in earum poteſtate ſunt.* τοὶ eſt anceps.

34. μὲν ZC. Salamandr. Farr. μὴ Brubach. HSt. quod probo, ſed hactenus, ut ἀπελθῆν (pro ἀπελθεῖν) legatur. aut alias, ἀπέλθῃς ſervato, legendum erit: ὄμνυ' ἐμ' εἰ μετὰ λ. λ. *iura, ſi poſt concubitum* — ſcil. tum te velle, ut Dirae te exagitent. et ſic reſcripſi.

36. Quid ſit θάλαμον τεύχειν, papilionem ſeu tentorium ſtruere uxori recens nuptae, norunt, qui Arabum بنى عليها tenent, *aedificavit ſuper ea*, ubi ſubauditur بيتا *tentorium*. Dictio illa ſignificat uxorem ſuam domum duxit, et matrimonio ſibi copulavit. Diſtat huic δῶμα τεύχειν. Nam ex illo tabernaculo, in quod nuptae a marito deducebantur, et in quo primus congreſſus maritalis fiebat, deducebantur poſtmodum in τὸ δῶμα, quae erat habitatio ordinaria, aedes habitationi quotidianae conſecratae, quarum pars dimidia ſecreta erat uxori cum ancillabus, altera exterior marito cum ſervis erat propria. Si quis itaque ſtatim a nuptiis uxorem relinqueret, ut qui peregre proficiſceretur, in bellum, eoque in itinere mortem obiret, ille dicebatur δόμον ἡμιτέλεστον καταλιπεῖν. Ad noſtrum loquendi morem haec eſſet ſententia: *Räumeſt du mir auch ein eignes Zimmer, ein Putzzimmer, ein? Verſchreibeſt du mir auch einen Antheil an deinem Hauſe? Setzeſt du mir auch einen gemäſſen Theil deiner Heerden, deines Vermögens aus? Macheſt du mir auch ein Leibgedinge gewiſs, davon ich nach deinem Tode leben kann?* Apollonius Rhodius 3, 36. ἐπὶ μέγα δῶμα γέηυτο Κύπριδος, ὅ ῥα οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις, ὅππότε μιν τὰ πρῶτα παρὰ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν. Adſcripſerat annotator Vimar. [ὑπὸ γὰρ τὰς γάμους αὐτὰς τῶν ἡμερῶν θαλάμους ἐπήγνυον, ὡς ἂν ἐκπάλαι αὐτῇ γεγαμηκότος. Heſych. in θαλάμοις νέοις.]

38. μὲν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. unde effeci μεν. ſed HSt. dedit κεν.

40. Adſcripſerat annotator Vimarienſis: [Aelianus in epiſtola, cuius initium ἐχ ὅτι καλὴ λέγεις εἶναι — ἐπεί τοι γε καὶ ἔφελκον εἰς ἔρωτα τὸ ὄνομα.]

42. et

42. et 43. carent persona in editionibus ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et praeterea versus 43. est asterisco insignitus. Videtur, una litera sublata, sic esse legendum: *δὸ ἄρ' ἀτιμήεσσα. neque nullo penes me in honore. pater enim tibi Menalcas est.* δὲ hic loci idem est atque γὰρ, ut saepe locorum est. et sic rescripsi.

44. Pro primo σέθεν est in ZC. Salamandr. Farr. ἔθεν. et teste Casaubono etiam in Florentina. qui Casaubonus aegre fert, id sine librorum auctoritate in σέθεν mutatum esse, quod primum in Brubachiana reperio. unde colligo, aut a Camerario, aut a Xylandro profectum esse. Revocavi quidem vetustam lectionem, miror tamen, cur poeta eodem in versu eadem sententia modo ἔθεν, modo σέθεν usurparit. decebat utique constantia uti. nisi forte ἔθεν hoc loco significat αὐτόθεν, *hinc*, ex hoc loco, vel ab hoc statim momento, in continenti.

46. 47. Rursus carent personis in editionibus ZC. Salam. Farr. Brubach. quae etiam βυκόλα dant. HSt. βυκόλω, et personas praescripsit, utrumque recte. Eius margo βόσκοισθε et νέμοισθε dat, quod in nullo meorum reperi.

47. νέμεσθε ἴν' ἄλσεα παρθένι δείξω ZC. Salamandr. Farr. Brubach. νέμεσθ' ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω HSt. Revocavi formam Doricam παρθένι, quasi a nominativo παρθήν, et sic rescripsi: νέμεσθ', ἵνα τἄλσεα παρθένι δείξω. Alexander Scottus in Grammatica graeca universa παρθένι in dativo pro Dorico ponit. forsitan ex hoc ipso loco. Adscripserat annotator Vimar. [Sic Auratus (scil. παρθένῳ ἄλσεα) In Venet. ἴν' ἄλσεα παρθένι δείξω. ut hic est παρθένι, sic libr. 1. Epigrammatum εἰς φιλαργύρους reperitur, δάκτυλι, ἀντὶ τῦ δακτύλῳ. ἄδηλον. τέρπε.] Brodaeus quoque παρθένι dat.

49. διδάξω est in meis libris omnibus. pro quo διδρᾶξω reposui, sententia id flagitante. Tuetur tamen vulgatam Casaubonus, sed parum firmo, quantum video, praesidio. Ex cuius oratione colligitur, fuisse iam dudum, qui ductus ab ipsa rei natura incideret in verbum δράττεσθαι. a quo simplici formatur reduplicatum διδράττειν. Io. Heskinus etiam, qui carmen hoc inter carmina Moschi edidit Oxonii 1748. χνοάοντ' ἀποδρᾶξω coniecit. Sed primum non video, quid illud ἀπὸ in hac compositione sibi velit. deinde δράττω simplex in activo non usurpatur, sed tantum in medio. Alia res est in verbo reduplicato διδράττω.

52. εἰ ZC. Salam. Farr. vitiose. εἰς Brubach. HSt.

54. μικρὰν ZC. Salam. Farr. Brubach. μίτραν HSt. ἀπέστιχες iidem dant libri omnes, quod revocavi. nam iuniores dabant ἀπέσχισες vitiose, ex auctoritate Iosephi Scaligeri, qui non cogitarat, aut ἀπέσχιζες fuisse exarandum, quod metro repugnat, aut ἀπέσχισας. nam ἀπέσχισες ne graecum quidem est. quod Isaacus Vossius dudum ad Catullum p. 7. observavit. Cautior Henricus Stephanus ἀπέσχισας dedit, qui etiam hanc emendationem sibi vindicat. Forte ἀπέσχισες a Brodaeo profectum est, qui aut sic, aut ἀπέτρισες legendum censet. utrumque male. A verbo στάω fit στήκω et στίχω. inde ἀποστίχειν, *separare, removere, divellere, distrahere.* Isaac. Vossius vult ἀπέστικες ab ἀποστίζειν. sed vel sic ἀπέστιχες deberet formari, aut ἀπέστιζες. sed hoc metro repugnaret, et verbum tale, ἀποστίζειν, quod *dissolvere, dissuere*, significasset, nullum unquam fuit. Vid. quae ad Herodoti 4, 3. (p. 281. 29. novae editionis) annotavi, ubi verbum περιστίχειν in notione *collocandi circumcirca in orbem*, occurrit. περιστίξαντες περὶ τὰ ἀγγήϊα τοὺς δούλους. Casaubonus a se inventam testatur lectionem, καὶ τὰν μίτραν; ἀπόστιχε. ἐς — sed non dicit ubi. probat tamen. Ego vero a vetusta proba, quam revocavi, haud discedam.

57. λαλέουσι ZC. Salam. Farr. Brubach. λαλέοντι HSt.

58. τἀμπέχονον Flor. ῥάγος ZC. Salam. Farr. Brubach. Brodaeus. quod revocavi. ῥάκος HSt. Hesychius habet βράκος, quod ἕλος exponit. Si terra paludibus interrupta potuit ῥάγος, et cum digammate Aeolico βράγος appellari, multo magis vestis ῥαγεῖσα, lacerata, potuit ῥάγος dici.

60. οὐδ' ἅλα] vid. Casaubon. ad h. l. et a nobis supra ad Idyll. 15, 17. dicta. Callimachus Epigr. 51. ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων. quod epigramma Ernestius bene exposuit. Sententia illius haec est: Navicularius aliquis cum mercaturam nauticam exercere inciperet, pecunias foenebres sumserat mutuo. quas cum tempore post parsimonia et diligentia usus reddidisset, compendio ex mercatura facto, dives denique redditus, discessit a negotiatione, et e mari excessit, tranquillamque ruri vitam amplexus navim diis consecravit. Adscripserat annotator Vimariensis: [Odyss. ρ. οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιτάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης ubi Callistratus teste Eustathio legebat οὔδαλα ἀντὶ τοῦ κόπρια ἢ ἄλλως λύματα παρὰ τὸν οὐδόν.]

62. ZC. Salam. Farr. Brubach. sic dant: κ. (haec est κόρα, puella) Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. Δ. (hic est Daphnis) σὺ δ' ἔγημας.

γημας. κὐκέτι πιστὴ. κ. (puella) ξέξω πόρτιν ἔρωτι. et tum versus 64. persona caret. Rectius quidem Henricus Stephanus personas distinxit, sed de σὺ ἐρημιὰς ὐκέτι πιστὴ adhuc dubito, quid statuendum sit. Ego equidem suspicor, ab ipso Henrico subiectum esse, qui in more habuit, ut multis exemplis comperi, coniecturas suas auctoribus vetustis obtrudere, lectoribus non monitis. Interim, quod ea lectio iam a duobus paene saeculis in libris regnaret, et pariter vitiosa esset vetustior lectio, neque melior succurreret, Stephanianam suo loco reliqui; sed rogatos velim admonitosque lectores Theocriti, ut hoc de loco rite constituendo cogitent. Mihi venit aliquando in mentem σὺ δὲ τιμᾷς κὐκέτι πιστὴν. sed bono animo sum. *habes enim in honore atque tueris et amas vel infidam quoque*, quae in fide semper non mansit, neque iam amplius in potestate atque fide tua est. Post haec scripta comperi, lectionem Stephani exstare iam in Florentina.

63. βῶν] *vaccam.* Veneri enim vacca, non tauro, fiebat. Vt vitulus Cupidini promittitur, ita par erat, matri Cupidinis matrem vituli promitti. et βᾶς semper apud Theocritum est vacca, nunquam taurus. βᾶν est in Florentina.

68. Facile ego equidem διέτριχε feram, quod est in libris meis omnibus. Poetae tyrannidem in metrum exercebant, neque metrum admodum callebant, neque magnopere curabant, aut ulla eius religione tenebantur. Quod si tamen necesse est, ut labans syllaba fulciatur, neque sine causa de metro sollicitus fuit Scaliger, facile sit, διανέτριχε sufficere. μᾶλα nomen est commune generi ovillo atque caprillo. sed haec puella versu 46. capellas fingitur pascere. Flor. dat διεγρομένη γε διέτριχε.

Versui ultimo, extrema in pagina ZC. tanquam singularis versus, subscriptum est voc. ἥδε, e scholio, quod subscriptum fuit voc. ἀγέλας, quasi subaudiendum esset. Sed aptum est ὄχθε a διέτριχε superiori. nisi ἥδε illius scholium est. κεχαρισμένος Flor.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM OCTAVVM.

Ad argumentum adscripserat annotator Vimarienſis: [γέγραπται δὲ αἰολίδι διαλέκτῳ παρὰ τὸ σαπφικὸν ἑνκαιδεκασύλλαβον τὸ ἐποδοπήχεος ἄγναι χάριτες δεῦτε διὸς κόραι.]

2. Pro νέος affert Schottus Obſerv. p. 98. πόνος, incertum, utrum e codice Toletano, an aliunde. Poteſt utraque lectio admitti. *magnum adiumentum matribusfamilias parcis ſedulis et frugi eſt* ὃ αὐτῶν νῆς (ſeu πόνος) περί σε γιγνόμενος, *cogitatio mentis earum in te defixa*, aut *opera manuum tibi navata*. Brodaeus vertit [*te ducere ſolet*. mulieres rem familiarem bene curantes nunquam colo carent.]

3. ὑμάρτει, quod Brodaeus affert, pro eo δμάρτει corrigens, in nullo meorum reperi. ὑμάρτει eſt in ſola Commeliniana.

8. πολυμόχθε ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. πολυμόχθω HSt.

10. ἀνδρείοις ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀνδρείοις HSt. ἀνδρείνοις margo HSt. e Florentina.

13. ἕνεκ' ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. unde igitur εἵνεκ'?

15. ἀκιρας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀκιρὰς HSt. ἐβολλάμαν ZC. Flor. Salamandr. Farrean. ἐβαλλόμαν Brubach. HSt. Forte legendum ἄχιρας vel ἄχερας pro ἄχειρας. neque in aedes manibus operariis carentes, a familia lanificio dedita deſertas; neque in aedes ſegnes, quibus familia quidem non deſit numeroſa, verumtamen ea familia pigririae ſtudeat atque deſidiae ſe tradat. Malim quoque κεν ἐβυλόμαν, (pro ἂν ἐβυλόμην) aut potius παρεβαλλόμαν, *temerarium cepi conſilium*. Brodaeus ὑπερβαλλόμαν, *in animum inducere potui*.

16. δόμυς ZC. Salam. Farr. Brubach. δόμως HSt.

18. μυελὸν] Siciliae partem fertiliſſimam. Plinius *ſumen* appellat. *Campi Roſciae Italiae ſumen*. BRODAEVS.

21. Toletanus codex, ni fallor, dat apud Schottum l. c. ἐρατὴν pro ἐρατεινὴν. e ſcholio ſcilicet. Ego verſus cauſa dedi ἐραννὰν, et ſic reperio exſtare in Florentina.

22. δαμότεσίν ZC. Salam. Farrean. δαμότισιν Brubach. HSt. πέλον omnes, praeter HSt. qui πέλῃ dedit.

23. παρέχη σε ξένῳ ZC. Salamandr. Farr. παρέχης ξένῳ Brubach. HSt. παρέχης γε ξένῳ Flor. Adſcripſerat annotator Vimarienſis: [τιμῶντα ἀντὶ τοῦ τιμήεντα. Sic Pindarus dicit αἰγλᾶντα κόσμον ἀντὶ τοῦ αἰγλήεντα, Pyth. β. in princip. et Pyth. ε. ἀλκᾶντας ἐκγόνους ἀντὶ τοῦ ἀλκήεντας.]

AD

AD IDYLLIVM VIGESIMVM NONVM.

1. Sententia est: *ubi vinum, ibi veritas.* subauditur ὁμῶ εἰσὶν, *pari passu ambulant.* Annotator Vimar. adscripserat: [Alcaeus οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρα.]

5. ζοίας ZC. Flor. caeterae omnes ζωίας.

6. ἰδέαν omnes mei. recentiores ἰδίαν.

8. ὄνα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ὄγκα HSt.

9. διδῶ ZC. Salam. Farr. Brubach. διδῶν HSt.

11. pro καὶ dat Flor. κεν.

16. Vulgo est in libris καὶ μὴν. pro quo dedi κ' αἰ μὲν ex ingenio· κεν dat margo HSt. pro μὴν e Florentina. Non intelligo, quae ille ad h. l. disputat.

18. ἐθήκας. γρ. ἐλειπες ZC. quo significatur, alios codices pro ἐθήκας exhibere ἐλειπες. Peius adhuc Salamandr. et Farr. ἐθήκας ἐλειπες, sine ulla distinctione notave variantis lectionis. ἐθήκαο Brubach. HSt.

19. Valkenaer ad Euripidis Phoenissas p. 62. reprehendit latinam interpretationem, et observat, ὑπερηνορέων non esse genitivum pluralem, sed nominativum singularem participii, et suspicatur, legendum esse χλιδώντων ὑπερηνορέων. Mihi videtur vulgata bene habere. subauditur πνεῦμα. *spiras spiritum virorum superborum.* h. e. imitaris insolentes mores arrogantium.

20. ἅς κε ζόης Flor. Adscripserat annotator Vimariensis: [Euripid. ἀδεὶς ἐραστὴς, ὅστις ἂν αἰεὶ φιλεῖ, in fabula, cui nomen Τρωάδες.]

22. Pro ἔρος dat Flor. χρόνος.

25. In Florentina subscriptum est ἀτελὲς. Adscripserat in libro Vimariensi manus ignota, non illa vetus, quae caetera exaravit, sed recentior: [Supplementum huius Idyllii habetur infra p. 247.] Non improbabiliter. Significat fragmentum τῶν παιδικῶν a Casaubono primo vulgatum.

Brodaeana ad hoc Idyllium omnia praeterii, ut levia, aut vana.

AD IDYLLIVM TRIGESIMVM.

32. καί μευ κατεσίναζε dant omnes, quos vidi, libri. Henrici Stephani et Scaligeri de hoc loco quae sint sententiae, cognoscere et arbitrari pro suo cuique sensu licet. Mihi videtur legendum esse: κἀὶ (id est καὶ εἰ) κατεσυγνάζευ vel κατεσυγνάζῃς. *et si mihi irata es.* et sic rescripsi. κατασυγνάζεσθαί τινος, idem est atque συγνάζεσθαι κατά τινος, h. e. συγνὸς, tristis, iracundus, asper, ferox et acerbus fieri erga aliquem, exasperari animo. Adscripserat annotator Vimar. [Auratus σίναζε κραντὴρ.]

35. Versum hunc signis parentheseos inclusi, et distinctionem paulum immutavi. Nam τύτυς versu 33. et 34. cohaeret cum ἐρωτικὺς ὀδόντας.

41. οἱ ἐπιλῦσαι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. οἱ 'πιλῦσαι HSt.

42. ἐν τῶδ' Ald. S. Salamandr. ἐκ τῶδ' Aldina E. et reliquae.

43. ἔβαινεν Aldina utraque, ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἔβαινε HSt. qui etiam κ' εἰς ὕλαν, aut ἐς δ' ὕλαν. Verum in eiusmodi verbis ἔρχεσθαι, μολεῖν, βαίνειν, ἰέναι, τρέχειν, saepe omittuntur praepositiones, εἰς, πρὸς, ἀνὰ, διὰ. Sic paulo ante πᾶσαν δρεμόντες ὕλαν vs. 8. pro πᾶσαν διαδρεμόντες, aut εἰς πᾶσαν, vel ἀνὰ πᾶσαν. vid. etiam ad Idyll. 13, 66.

penult. καί τε συρῇ Aldina utraque, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. καὶ τῷ συρῇ iuniores.

ult. Alii ἔκλαις suspectum habent, alii τὰς ἔρωτας. Prius mutat Stephanus cum ἔκλαιε. *suorum amorum miseriam deplorabat.* Mitto reliqua, apud ipsum legenda. Dorville ad Chariton. p. 431. non abhorret ab eorum sententia, qui τὰς ἐρῶντας legant, et de dentibus infeliciter amantibus accipiant. Dudum me taedet ineptiarum eiusmodi poeticarum. quare non consumam ingenium in iis enucleandis. Esset alias haud arduum, vulgatam tueri, sic construendo: πρὸς τὰς ἔρωτας προσελθὼν ἔκλαιεν αὐτὰς τῷ ἑαυτῷ συρῇ. sed statuat pro suo quisque ingenio. Vid. etiam hoc de loco Bayle Dictionar. v. *Adonis*, nota C.

AD

AD EPIGRAMMATA.

Epigrammata haec primus vulgavit Zacharias Calliergus, repetiit, sed aliquanto locupletiora, Henr. Stephanus, et in Anthologia sua graeca p. 516. et in Principibus poetis graecis carminis heroici. Sed in Anthologia servavit ordinem editionis Romanae, a quo in P. P. G. discessit, nescio qua de causa. Ibidem etiam titulos cuique addidit, nescio, unde desumtos, de suone, an de alieno, quorum loco in Anthologiae appendice, et in editione ZC. fere nihil aliud, quam ἄλλος, legitur.

AD EPIGRAMMA PRIMVM.

Versu 1. κατάκαρπος dat margo HSt.

4. ἀγλάϊσεν ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. ἀγλάϊσε HSt.

5. ὁμαλὸς alii coniunctim, ut ZC. Brubach. HSt. alii separatim, ut duo diversa vocabula, exarant, ut Salamandr. et Farreana. Sine dubio duo sunt, et legendum est ὁ μάχλος. *ille lascivus, salax.* Et sic exhibui. Interpres videtur existimasse, μαλὸς idem esse, atque μαλλόεις vel μαλλωτὸς.

AD EPIGRAMMA II.

2. βυκολικὼς ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. quod revocavi. Iuniores editiones βωκολικὼς.

ult. ἐμαλοφόρει] alludit ad morem amantium etiam hodiedum adhuc usitatum, mala ad amatas suas perferendi. de quo v. ad Idyll. 11, 10.

AD EPIGRAMMA III.

Epigrammatis huius consilium seu designatio mihi latet. Forte subscribendum erat picturae venatorem referenti, quem Daphnin appellare poetae placuit, dormientem in antri pestilentis ostio, a venatione fessum, et ab aestu meridiano. Antrum illud Pani et Priapo consecratum infame erat ob tetros et exitiosos vapores inde exhalantes, ut homines ab eo fugerent, metu suffocationis. κατάγρεσθαι est, *insidiis venaturae* aut *capturae peti*. Sententia itaque versus ultimi

ultimi haec erit: Omitte soporem somni, cui Pan et Priapus insidiantur, haud secus atque venatores praedae. Eratne ille vulgaris olim error plebeculae superstitiosae, ut crederent, dormientes in eiusmodi antris sacris, h. e. ob pestem inde exspirantem inaccessis, a Pane et Priapo ita rapi et auferri, ut constat, opinatos esse veteres, a Nymphis eos rapi, qui in undis perirent?

1. κεκμηκὸς Flor.

Versu ultimo vult Brodaeus καταγρόμενος. sed quod pro explicatione addit, tam est ab operis Gruteranis inquinatum mendis, ut non percipiam.

AD EPIGRAMMA IV.

1. τὴν αὐτὰν λαύραν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. in Anthologiae appendice p. 516. τήναν τὰν λαύραν HSt. in P. P. G. ubi in annotatione lectionem alteram damnat.

3. Vimar. annotator [ἴσως φάνητι.]

5. Ad σᾶκος adscriptum est in edit. ZC. γρ. κᾶπος, et in margine HSt. κᾶπος δὲ σκιερὸς e Flor. Amplector σκιερὸς. de κᾶπος an σακὸς in dubio relinquo. Salmasius in Commentar. ad consecrationem Triopii ab Herode Attico, vs. 103. legendum affirmat e codice vetusto ἔρκος δ' εὖ ἱερὸν. Non assentior. Brodaeus κᾶπος amplectitur.

8. Visum aliquando fuit suspectum vocabulum βοτρυόπαις, ut cogitarem βοτρυόπλης, *plenus uvis*. Quod si tamen bene habet vulgata, debet significare, cui liberi sunt uvae, ut καλλίπαις, *liberis bene natis praeditus*.

9. εἰαρινῶ ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. in Anthologia. εἰαρινοὶ HSt. in P. P. G. et Brodaeus.

12. στόμασι ZC. et veteres. στόμασιν HSt. utroque loco. Sed iuniores editiones vetustam lectionem iam ante me revocarunt.

14. εὔχεο ἀποστέρξαι ZC. Salam. Farr. εὔχε' ἀποστέρξαι Brubach. HSt.

15. ἐπινεύσῃ F. V. teste libro Vimariensi.

16. τρισσοθύην ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. in appendice Anthologiae et in margine P. P. G. sed τρισσὰ θύη in texto P. P. G. non videtur contemnenda vetus lectio, quapropter eam revocavi.

AD

AD EPIGRAMMA V.

Hoc epigramma totum reddidit Dorvillius ad Charit. p. 188. e codicibus manuscriptis emendatius, unde lectiones eius referam.

2. κἀγὼ Dorville. vulgo κἠγὼν.

3. ταξεῦμαι idem. *constituam ipse me eo in loco, ut — ipse mihi hoc muneris imponam.* vulgo ἀρξεῦμαι.

4. καροδέτω Dorville. vulgo κηροδέτω.

5. λασιαύχενος Dorville. vulgo λασίας δευδς.

6. αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες Dorville. vulgo αἰγιβότον ὀρφανίσωμεν. Flor. αἰγιβότην.

AD EPIGRAMMA VI.

Versu ultimo ὀστέον, ὐδὲ τέφρα potest accipi pro ὐδὲ ὀστέον, ὐδὲ τέφρα. malim tamen legi ὀστέων ὐδὲ τέφρα. *ne cinis quidem ossium —*

AD EPIGRAMMA VII.

3. θύεσσιν dant iuniores. sed vetustae omnes, et HSt. utroque loco, θυέεσσιν. quod revocavi.

4. εὐώδυς ZC. Salam. Farr. Brubach. εὐώδυς HSt.

AD EPIGRAMMA VIII.

3. vid. Henr. Stephan. ad h. l. Sine dubio in πολλᾶς vitium est. Varia possunt substitui, γνωτᾶς, κλεινᾶς, aliaque. Vestigiis literarum si inhaeremus, nil reperio, quod aptius conveniat, quam πότνας. *venerabilis, reverendae.* Vimar. [ἀντὶ παλαιᾶς. Io. Auratus.]

AD EPIGRAMMA IX.

Hoc totum deest editioni Zachariae Calliergi, neque reperitur in collectione epigrammatum Theocriteorum, quam Henricus Stephanus in calce suae Anthologiae dedit. Verumtamen est in eadem Anthologia p. 253. unde Henricus Stephanus in P. P. G. adscivit. Sed est solummodo initium carminis, quod totum sex versibus constat. Reliquos quatuor, qui olim deerant, primus edidit e codice Palatino Anthologiae Graevius ad Hesiodum. unde in calce huius editionis reddidi.

Versu 2. legendum videtur ναυτίλλω. ἴσθι γὰρ ὡς. illud ω et ι in pronunciando colliquescit. Conferri cum hoc epigrammate potest undevigesimum in Callimacheis.

AD EPIGRAMMA X.

3. ἕτερος ZC. Salam. Farr. Brubach. ἑτέρως HSt. utroque loco.

AD EPIGRAMMA XI.

4. φίλος ἦς ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. in Anthol. p. 518. sed idem φίλος ἦν in P. P. G. Forte leg. χ' ὑμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμόνιος φιλοκλῆς. in quibus etiam erat divinus poeta Philocles.

5. testatur HSt. coniecturam Io. Aurati, ὧν ἐπέοικε, τύχεν, sibi probari. Ipsemet quoque ἐπέοικε probo, pro ἐπέηκεν, quod est in ZC. Salam. Farr. Brubach. sed ἔχει probum est.

6. Heinsius vult ἄοικος. sed poterat Eusthenes familiam habere, tametsi esset ἄκικις, h. e. ἀσθενὴς, ἀδύνατος. Plerique peregre viventes sunt parum in illa republica, in qua sedem fortunarum fixere, potentes. v. Xenoph. M. S. 2, 1. § 13. 14.

AD EPIGRAMMA XII.

1. δαιμοτέλης ZC. et veteres, item HSt. in Anthologia. sed in P. P. G. dedit, nescio qua de causa, δαιμοτέλης, reiecta in marginem vetusta lectione, quam revocavi.

3. παισὶ recte dant ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. et ipse HSt. in Anthologia. idem tamen nihilominus in texto P. P. G. vitiosam lectionem, forte ex ipso natam, πᾶσι, repraesentavit, proba et vetusta in marginem reiecta. Castigavit hunc errorem iam dudum Dorville ad Charit. p. 61. a quo etiam loci interpretatio peti potest.

AD EPIGRAMMA XIII.

2. ἑρανίην ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἑρανίαν HSt. Versus duo primi desunt Anthologiae, sed quatuor postremi leguntur p. 38. edit. Henr. Stephani, unde etiam versu quinto emendatum est a Stephano, quod in editionibus ZC. Salamandr. Farr. Brubach. vitiose legitur κηδόμενοι ἐ π' ἀθανάτων, ut ἐ quintum versum finiret, π' sextum inciperet.

3. ἔσχε dat Flor.

AD EPIGRAMMA XIV. et XV.

Haec duo Epigrammata videntur unum esse.

AD EPIGRAMMA XVI.

1. ξεῖνε ZC. Salam. Farr. Brubach. ξένε HSt.

2. ἔλθῃς dat Flor.

AD EPIGRAMMA XVII.

1. Δωρεὶς et κωμῳδὸν, et versu 6. οἷα ἀνδρὶ, et versu 9. ζωὸν ZC. et veteres, quae Stephanus correxit.

Versu quinto τοὶ, *qui*, mutuo a Scaligero accepi, cuius reliqua ad h. l. tametsi non displicebant, non tamen omnino satisfaciebant. Eodem, atque ille, modo versum quintum emendat etiam Andreas Schottus Observ. p. 97. Sed quid

Pelo-

Pelorenſes, aut Pelorii Syracuſis? et, ſoline illi, excluſis reliquis Syracuſanis, Epicharmo ſtatuam dedicarunt? Mihi videtur πελωριὴ πόλις eſſe civitas ad ingentem amplitudinem, et paene portentoſam, ſeu rei veritate, ſeu orationis vanitate ſublata. Brodaeus reddit πελωριτᾷ πόλει, *Peloro monti ſubiacenti.*

Verſu item 7. obſecutus ſum Scaligero et Schotto, verba σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων ſignis parentheſeos includentibus, et pro vulgari μεμναμένοις ſcribentibus μεμναμένοι in nominativo.

Verſu 6. ad verba οἳ' ἀνδρὶ πολίτᾳ, quomodo exarandum praeceperunt iidem duumviri, ſubaudiendum eſt πρόσωπει. Verſu 6. dat Flor. πολῖται, et verſu 7. χρὴ μένων.

AD EPIGRAMMA XVIII.

Conferatur epigramma Callimachi 54. quod recte Erneſti, V. C. contra mea quondam tentamina defendit.

Verſu 2. dat Flor. κἀπέγραψε.

AD EPIGRAMMA XIX.

1. ποιητὴν dat Flor.

AD EPIGRAMMA XX.

Verſu 1. reſcripſi ὔμμιν ex mente Heinſii et Valkenarii, qui magnam partem huius epigrammatis recitavit in notis ad Scholia ad Euripidis Phoeniſſas, ubi etiam de hoc Piſandro, eiusque carmine epico, olim celeberrimo, nunc deperdito, de rebus geſtis Herculis, expoſuit. Quo e carmine decerptas eſſe illas particulas, quae hodie in Theocriteis Idylliorum 24. et 25. loco leguntur, ſupra ſuſpicatus ſum, fortaſſis vere, cauſam tamen huius ſuſpicionis idoneam dare equidem haud poſſim. In indiculo inventorum, artium et diſciplinarum, quem e codice Coisliniano 388. Fabricius Biblioth. Gr. T. IX. p. 599. reddidit, Piſander hic in quinque principibus poetis numeratur. Verba haec ſunt: ποιηταὶ πέντε, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος.

In altero, ἀνὴρ, ut obſequerer viro docto, ὦ ἄνερ reſcribenti, nil putabam cauſae eſſe. Plus centies ἀνὴρ ſic ſimpliciter, ſine articulo, pro ὁ ἀνὴρ reperitur.

Verſu quarto recte dant ZC. et veteres καμείρου. male, forſitan errore quodam typothetarum, HSt. in P. P. G. καμπείου. quem, ſed tacito nomine, Caſaubonus ideo Lection. Theocr. capite ultimo, reprehendit, Scaliger etiam admonuit. Salam. et Farr. pro ὔμμιν dant ἡμῖν, et Flor. verſu 3. ἐπάνωθι.

AD EPIGRAMMA XXI.

Deeſt hoc ZC. et vetuſtis editionibus. Primus videtur Henricus Stephanus id ex Anthologiae p. 272. in collectionem epigrammatum Theocriteorum invexiſſe.

Verſu 3. eſt in Anthologia χρηστῷ, quod ipſum etiam margo P. P. G. exhibet. ſed textus dat χρηστῶν, fortaſſis ex coniectura Stephani. Si χρηστῷ verum eſt, tum pro τε legendum erit τυ, hac ſententia: Sin autem boni et frugi es, tum tu utrumlibet fac, licebit. ſive ut apud hominem, et ipſum frugi, deſideas et requieſcas, ſive ut etiam, ſi vis, apud eum indormiſcas, et ſomni recreatione torporem exſpires. Annotator Vimarienſis adſcripſerat haec: [μὴ προσέρχεν Florent. μὴ ποτέρχῃ τῷ τάφῳ. ita legitur libro 3. epigrammatum.]

AD EPIGRAMMA XXII.

In titulo epigrammatis huius pro τῷ αὐτῷ dant ZC. et veteres Θεοκρίτου. mihi tamen non videtur hoc epigramma Theocriti eſſe, ſed Artemidori Grammatici, cui in editione Aldina tribuitur, qui Theocritum noſtrum de ſe loquentem induxerit, more poetis illis uſurpato, qui condendis epigrammatibus luſerunt. Qua de re iam alio loco pluribus egi. Habet hoc carmen etiam Ald. S. in calce, in brevi enarratione generis Theocriti. ubi pro γράψα, quod eſt in ZC. dat γράψας.

Verſu 2. Aldinae deeſt τῶν.

Verſu 3. περικλυτῆς Ald. et ipſe quoque ZC. in illis ſchediaſmatibus de genere Theocriti, quae praemitti ſolent eius editionibus, περικλειτῆς. ZC. in fine epigr. et verſu 4. ὅτιν' ἐφελκυσάμην. Ald. ὅποτ' ἐφελκυσάμην. Adſcripſerat annotator Vimar. haec: [συρακοσίων Flor. φιλίννης Flor. ὅτιν' Flor.]

Particula haec codici Erneſtino Aldinae deeſt.

Berenices et fragmenti ex ea ſervati ab Athenaeo meminit Euſtathius ad illud Homeri Il. ν. ἱερὸν ἰχθὺν p. 1067. 41. Θεόκριτος δ' ἐν Βερενίκῃ ἄλλο τι βυλεται εἰπὼν ἱερὸν ἰχθὺν, ὃν λευκὸν ἢ γλαυκῶν καλέουσιν, ὁ γὰρ ἱερώτατος ἄλλων. Mitto reliqua eius ad h. l. non contemnenda, quae exſcribere haud vacat.

Quem in praefatione ad primum Theocriti noſtri volumen promiſeram librum ſecundum harum Animadverſionum, quo decreveram mendas latinae interpretationis tollere, tametſi conſcriptum iam in ſchedis habeo, neceſſe tamen duco hoc quidem tempore, ne moles voluminis nimium excreſcat, premere, utilem quidem illum tironibus futurum, quo tamen exercitatiores facile careant.

INDEX

INDEX
IN THEOCRITVM.

Α.

Α, ah. Ep. 6, 1.

ἀαγὴς. ἀαγεῖς δίφροι. 24, 121.

ἄβαι. 5, 109.

ἀβλαβὴς. τὸ ἀβλαβὲς ἐυθὺς ἔθηκας. 12, 25. ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 96.

ἀγαγεῖν v. ἄγειν.

ἀγαθὸς. πόταγ' ὦ 'γαθὲ. 1, 62. τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασσαι. 1, 78. παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων. 14, 8. τὰν μορφὰν ἀγαθῶ pro ἀγαθῆ. 23, 2. ἀγαθὸς ἀκούσεαι ἐξ ἀστῶν. 29, 21. πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθῶ. Ep. 14, 4. γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1. ἀγάλλεσθαι. καιρῷ ἕλιξ ἐιλεῖται ἀγαλλομένα προκόεντι. 1, 31.

ἄγαλμα. ἄλατο καὶ τὤγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) 23, 60. ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον. 30, 28. ἄγαλμα ἀπ' ἐυώδους κέδρου. Ep. 7, 4. τὤγαλμα μαρμάρινον. Ep. 10, 2.

Ἀγαμέμνων. 15, 137.

ἄγαν. ἄγαν δύσερως καὶ ἀμήχανος. 1, 85. ἄγαν φιλοκέρτομος. 5, 77. ἀνὴρ ὄξος ἄγαν. 15, 148.

ἀγανὸς. ἀγανοῖσι παρεψυχῶντ' ἐπέεσσιν. 13, 54.

ἀγάνωρ, epitheton Ptolemæi. 17, 85.

ἀγαπατὸς. τὶ χαρίτων ἀγαπατὸν ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; 16, 108. κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν μνατήσας Ἑλέναν. 18, 5.

ἀγαπεῖν pro ἀγαπᾶν. ἠγάπευν pro ἠγάπων. Ep. 19, 4.

ἀγαπητὸς. χαῖρε Ἄδων' ἀγαπητὲ. 15, 149. ὁ δὲ, πατρὶ ἐοικὼς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. 17, 64.

ἀγασὸς. 1, 126.

Ἀγαύα, nomen mulieris. 26, 1.

ἀγαυὸς. 25, 55.

ἀγγέλλειν. ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα. 12, 19. ἀγγελέοντας (in futuro pro ἀγγελοῦντας) 16, 86.

ἄγγελος. 6, 32.

ἄγγος, pro hydria, vel urna. 13, 39.

ἄγειν. τίς μοι κακὸν ἄγαγε (pro ἤγαγε) τοῦτο; 2, 65. ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. 2, 102. πότι τὰν κράναν ἄγε. 3, 4. τὰν ἀγέλαν ἄγε. in imperfecto. 3, 43. ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 47. τὸν ταῦρον ἄπ' ὤρεος ἄγε πιάξας. 4, 35. τὸν χανδὸς ἐπὶ ξείνου ἄγαγε φάμα. 7, 93. κἤν τι Μενάλκας τῆδ' ἀγάγοι. 8, 40. ὐθ' ἕον ὔγμον ἄγειν ὀρθὸν ὀνα. 10, 2. ᾗ πόδες ἄγον. 13, 70. et 14, 42. οὐκ ἀξῶ τυτέκνον. 15, 40. τὸν ἄγοντα διαχρησεῖται, ductorem suum equus interimet. 15, 54. καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην.

Ηρην. 15, 64. Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι. 15, 103. ὄπω μῆνας ἄγων ἑκαμ' ὀρανὸς ὅτ' ἐνιαυτὸς. 16, 71. ὅπλα καὶ ἀυτὸν ἄγυσι. 17, 33. τῶ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ. 25, 44. δείελον ἦμαρ ἄγων. 25, 86. τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον ἀυταὶ ἐοῖσαι. 26, 2. καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμῳ ἄξιον. 27, 32. μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἀμέραν. 29, 7. ἄγειν τὸν ὖν πρὸς ἀυτὴν. 30, 5.

ἀγείρειν. βίον ἄλλαν ἀγείρειν, 14, 40.

ἀγεῖσθαι. ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα. 11, 11.

ἀγέλα. τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Οθρυος ἄγε Μελάμπυς. 3, 43. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων ἀγέλα. 5, 142. τὰν ἀγέλαν συνάγαγον. 6, 2. πᾶσαν τὰν ἀγέλαν ἐξεῖς. 27, 33. ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας. 27, 70.

ἀγελαῖος. ἀμφ' ἀγελαίαις βυσὶν ἔργον ἔχων. 16, 55.

ἀγεληδὸν, gregatim. 16, 92.

ἀγήρως, non ſenescens. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι. 12, 17.

ἀγκὰς, in amplexibus. 8, 55.

ἀγκίστριον. μήποτε τῶ τόματος τἀγκίστρια (pro τὰ ἀγκίστρια) χρυσὸν ἔχοιεν. 21, 57.

ἄγκιστρον. τὠγκιστρα (pro τὰ ἄγκιστρα) 21, 10. χῶ μὲν τἀγκίστρῳ (pro τῷ ἀγκίστρῳ) ποτεφύτο. 21, 46. ἐκ τὠγκίστρω (pro ἐκ τῦ ἀγκίστρου) ἠρέμα αὐτὸν ἀπέλυσα. 21, 56.

ἀγκοίναι, ulnae. 3, 44.

ἄγκος. ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος. 8, 33. ὡς (nov. χῶ) καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πέρτιν ἐλαύνει. 20, 33.

ἀγκρέεσθαι. μέλος ἀγκρέεσθαι, cantillare, voce aſſa, aut fidibus recantare. κηὔ τὰ γλαύκας ἀγκρέομαι. 4, 31.

ἀγκύλος. τὸν κάλαμον ὑπὸ τῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον. 21, 47.

ἀγλαίζειν. ἀγλάϊσε σοι τῦτο. hoc tibi proprium decus, quo tu ſolus delectarere, tribuit. Ep. 1, 4.

ἀγλαὸς. ἐς πόλιν ἀγλαὸν Νείλεω. 28, 3.

ἀγνοιεῖν pro ἀγνοεῖν. οὐδὲ κέ τίς μιν ἠγνοίησεν ἰδών. nemo facile, ab ipſo adſpectu, in eo noſcitando erraſſet. 7, 14.

ἀγνὸς. ἱερὸν ἀγνὸν, ſacellum inviolabile. 25, 22. ἀγνὰς, caſtae. ἀγνᾶς ἄνθεμα χρυσογόνας. Ep. 13, 2.

ἀγνύναι. τὰ ἄκρα δῦρ' ἐάγη. 22, 190. διάνδιχα τριχὸν ἀγριέλαιον ἔαξα. 25, 256.

ἀγοράσδειν (pro ἀγοράζειν). ἀγοράσδων. 15, 16.

ἀγορεύειν. ἐγὼ ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω. 5, 76. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθ' ἀγορεύων. 6, 23. Δάφνιν ποτιδὼν ἀγόρευε (pro ἠγόρευε, in imperfecto) Μενάλκας. 8, 5. ὁ αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν (pro ἠγόρευεν) 8, 81. ὣς κεῖνος ἀγόρευε. 25, 172. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 175.

ἀγοστὸς, vola, ulna. νυμφίον γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. 17, 129.

ἄγρα. ἀπ' ἄγρας κεκμακὼς ἀμπαύεται. 1, 16. ἐξ ἄλλης ἄγρα. 7, 60. πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας (nov. τήνους

τήνοις· ἁ γὰρ) 21, 16. ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν. 21, 31. φαντὶ αἰὲν ἄγραν (vet. sed nov. ἀγρυπνίαν) τόδ' ἔχειν. 21, 37.

ἀγρεύειν, venari. Ep. 3, 3.

ἀγρευτὴρ. ἰχθύος ἀγρευτῆρες, piscatores. 21, 6.

ἀγριέλαιος. ἀγριελαίω (pro ἀγριελαίῳ) κορύναν δεξιτερᾷ ἔχεν. 7, 18. χλωρὴ ἀγριέλαιος 25, 21. τρηχὺν ἀγριέλαιον διάνδιχα ἔαξα. 25, 257.

ἄγριος. ἀγρίῳ ἐν πυρὶ καταβάλλω. 2, 54. τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13, 6. ἴδ' ὡς ἄγριος. 15, 53. ὡς ἄγρια (vet. ἀγρικὰ nov.) παίσδεις. 20, 6. θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος. 22, 58. ἄγρια δ' αὐτῷ χείλεα. 23, 11. ἄγριε παῖ καὶ ϛυγνὲ 23, 19. ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε καῖε. 24, 89. δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3. ἄγριον ἑρπετὸν. 29, 13.

ἀγροίκως, more rustico. ἀγροίκως φιλέειν. 20, 4.

Ἀγροιὼ, nomen mul. 3, 31.

ἀγροιώτης. Νύμφαι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις. 13, 44. ϛαθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηντο. 25, 23. κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168.

ἀγρὸς. τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς. 9, 23. ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας. 16, 90. οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33. ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος. 25, 48. κτῆσις νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν. 25, 57. ϛείνοντο πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 97. λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς. 25, 153.

ἀγρότερος. ἀγρότερα (scil. θηρία) ferae bestiae. ἀγροτέροις λίνα φοβερὸν κακὸν. 8, 58. βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων. 25, 135.

ἀγρυπνεῖν. οἱ ἔρωτα ἀγρυπνῆσαι. 10, 10,

ἀγρυπνία (nov. αἰὲν ἄγραν, vet.) 21, 37.

ἄγρυπνος. 24, 104.

ἄγρωϛις, nomen herbae cujusdam. 13, 42.

ἀγρώτης. 25, 51.

ἄγχειν. ὃς λύκος ἄγχει. 5, 106. εἷς Μόλων ὑπὸ τᾶσδε παλαίϛρας ἄγχοιτο. 7, 125. ἦγχον δ' ἐγκρατέως. 25, 266.

ἀγχίαλος, maritimus. ἐξ Ἑλίκης ἀγχιάλοιο. 25, 165.

ἀγχίθυρος. 2, 71.

ἀγχίμολος, vicinus. οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον. 25, 203.

Ἀγχίσας, nomen viri. 1, 106.

ἀγχόθι. 22, 40. ἀγχόθι πατρὸς. 24, 133.

ἀγὼν. ἐξ ἱερῶν ἦνθον ἀγώνων. 16, 47. ἱερὺς κατ' ἀγῶνας. 17, 112. περικλώμενον (nov. περὶ κνώδαλον vet.) εὗρον ἀγῶνα. 21, 48. ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 115. μάλα πολλὰ θοῶν ἐξῄρατ' ἀγώνων. 24, 120.

ἄδακρυς. 24, 31.

ἀδαμάντινος. ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα (pro ἴνη) ἐντὶ. 3, 39.

ἀδάμας. κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα (nov. Ῥαδάμανθα vet.) 2, 34. ϛερεοῖο ἐξ ἀδάμαντος τετυγμένα. 17, 11.

ᾅδας (pro ᾅδης.) ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι. 1, 130. τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις Ῥαδάμανθα (vet.

ἑ ἀδάμαντα nov.) 2, 33. ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Ep. 6, 3.

ᾄδειν. ποτὶ χρόμιν ᾄσας ἐρίσδων. 1, 24. ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾀσῷ (fut. dor. pro ᾄσω.) 1, 145. ᾀσεῦμαι (dor. fut. pro ᾄσομαι) ποτὶ τὰν πίτυν. 3, 38. ἄδιον ᾀσῇ (pro ἄσῃ 2. sing. fut. med.) 5, 31. ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ (pro ᾄσει) 7, 72. ᾀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο. 7, 78. ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾄσε μέλος. 8, 34. ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι. 8, 55. τὸν ἐμὸν Λύκον ᾄδεν. 14, 30. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2.

ἁδεῖν, placere. ὕπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα. 17, 38. αὐτὸς εὐαγέεσσιν ἅδοιμι. 26, 30.

ἀδελφεὴ. 26, 35.

ἀδελφεὸς. ἐσσυμένως ἐδίωκον δοιὼ ἀδελφεὼ. 22, 139. δύ' ἀδελφεὼ. 24, 8.

ἀδελφὸς. ὑμνέομες Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφοὺς (id est, Castorem et Pollucem) 22, 5.

ἀδέματος, imperterritus, timore vacuus. 15, 4.

ἄδην, affatim. παπταίνει παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου. 17, 10.

ᾅδης. ψυχὴν πελώριον ἔλλαβεν ᾅδης. 25, 271.

ἀδηφάγος, vorax. 22, 115.

ἀδίαντον, nomen herbae. 13, 41.

ἀδικεῖν. μηδ' ἀδίκει μ' 8, 64. ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα. 11, 67.

ἄδικος. μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν. 22, 56.

ἄδιον. v. ἁδὺς.

ἄδιστος. v. ἁδὺς.

Ἄδρηστος, nomen viri. 24, 129.

ἁδὺς. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἁ πίτυς μελίσδεται. 1, 1. ἁδὺ καὶ τὸ συρίσδες. 1, 2. ἄδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος. 1, 7. τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται. 3, 27. ἄδιον ᾀσῇ τᾷδε. 5, 31. τασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον, (scil. κρητῆρα) ἐλαίω. 5, 54. κάθησαι ἁδέα συρίσδων. 6, 9. ἁδὺ γελάξας. 7, 42. ἁδὺ μελισδόμενος. 7, 89. ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα· ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἁ βῶς. ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥεόν αἰθριοκοιτεῖν. 8, 76. 77. 78. ἁδύ τι τὸ στόμα τοι. 8, 82. ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἁ βῶς· ἁδὺ δὲ χἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος. ἁδὺ δὲ κἠγὼν. 9, 7. 8. ἄδιον ὕτως ἐργαξῇ. 10, 22. ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν. 11, 62. πότος ἁδὺς. 14, 17. ἀνὴρ εἰς ἄκρον ἁδὺς. 14, 61. ἁδίστα Γοργοῖ. 15, 51. στεφάνος δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας. 18, 40. ἁδὺ φιλᾶσαι. 20, 1. ὡς ἁδέα χαίταν ἔχεις. 20, 8. ἁδύ τι κάλλος ἐμοὶ ἐπάνθεεν. 20, 21. ἁδὺ τὸ μέλιδμα (vet. μέλισμα nov.) 20, 28. τὸν ἁδέα (scil. Ἄδωνιν) μήτε κατ' ἄστυ, μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 44. τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. 23, 35. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις. 27, 4. ἁδύ τι αὐλοῖσι ἀεῖσαι. Ep. 5, 2.

Ἄδωνις, nomen viri, a Venere adamati. ὡραῖος χὠδωνις (pro καὶ ὁ Ἄδωνις) 1, 109. ὠδωνις

ντις (pro ὁ Ἄδωνις) ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 47. θασόμενοι τὸν Ἄδωνιν. 15, 23. ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. 15, 86. μέλλη τὸν Ἄδωνιν ἀείδην. 15, 96. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' Ἀχέροντος Ὧραι ἄγαγον. 15, 102. ἕτερα τις κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ. 15, 127. ἐδόπαχυς Ἄδωνις. 15, 128. φίλ' Ἄδωνι. 15, 136. 143. χαῖρε Ἄδων' ἀγαπητὲ. 15, 149. πῦτὸν Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε (vet. φύλασσε nov.) 20, 35. Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη ὡς ἴδε νεκρὸν. 30, 1.

ἀδώρητος, indonatus. 16, 7.

ἀεθλεύειν. 24, 115.

ἀεθλητὴρ. 22, 24.

ἆεθλον. ἆεθλον καταθῆναι,' victoriae praemium deponere. 8, 11. 12. ἆεθλον ἑτοῖμον. 22, 70. μαχεσσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ. 22, 74.

ἆεθλος. ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἆεθλον, 21, 52. τὸν ἆεθλον τελῆν. 25, 204. χὥσις ἐξεπόνασεν; ἦπ' ἀέθλης. Ep. 20, 5.

ἀεθλοφόρος, qui praemium victoriae reportat, victor. 22, 53.

ἀὴ. ἀὴ κομόωντες. 22, 77. κλέος ὔμνοις ἐσθλὸν ἀὴ πέμποιτε. 22, 215. ἀὴ κρατέουσι, sc. τὴν ἀρχὴν, semper dominantur. 27, 27. μνᾶτιν ἀὴ παρέχης. 28, 23. τὸν ὅμοιον ἔχαν ἀὴ. 29, 20. ἀή μιν θυέεσσιν ἱκνῆται. Ep. 7, 3. ἀή σφιν λώϊον ἦν. Ep. 13, 4.

ἀείδειν. τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς. 1, 61. ὑκέτ' ἀείδω. 3, 52. ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τειάδ' ἄειδεν. 6, 4. Δαμοίτας τάδ' ἄειδεν. 6, 20. ἀείδων νίκημι. 7, 41. ὃν ὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν φοῖβος μεγαίροι. 7, 100. ἄειδεν κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. 7, 141. ἄμφω δεδαημένω ἀείδειν. 8, 4. λῆς μὰ ἀῆσαι. 8, 6. πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε Μενέλαος. 8, 30. οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὶν. 9, 14. παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 29. χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδειν (pro ἀείδην.) 10, 56. ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων. 11, 13. ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων. 11, 39. μέλλη τὸν Ἄδωνιν ἀείδην. 15, 96. Θεὸς Θεοὶ ἀείδοντι (dor. pro ἀείδυσι.) 16, 3. βροτὸς βροτοὶ ἀείδωμεν (vet. ἀείδοντι nov.) 16, 4. μυσάων δ' ὑποφῆτα ἀείδοντι (pro ἀείδυσι) Πτολεμαῖον. 17, 115. Ἄρτεμιν ἀείδοισα (pro ἀείδυσα) καὶ εὐρύτερον Ἀθάναν. 18, 36. ἄρξομ' ἀείδειν. 22, 25. Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω. 22, 26. σὲ Κάστορ ἀείσω. 22, 135. ἀκρέσπερον ἀείδοισι (dor. pro ἀείδυσι) Ἀλκμήναν ὀνομαστὶ. 24, 75. ἀϊδύμοις αὐλοῖσιν ἀῆσαι ἀδύ τι. Ep. 5, 1. πρὸς λύραν ἀείδειν. Ep. 19, 6.

ἀεικὴς. πλαγαῖς ἀεικέσι πρόσωπον συμφύρην. 22, 110.

ἀείρειν. ἀείραντες μέγα κῦμα. 22, 10. ἆς ἐνὶ χῆρας ἄειρον (attolle, in imperativo) 22, 65. τὰς μὲν ὄγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων, διδίσσετο. 25, 73. ῥέπαλον αὖεν ἀείρας. 25, 255. ὀρθὸν ἀείρας ἄπνευσον. 25, 270. σὺ ζυγὸν αἶψ' ἀείρης. 27, 20. κἠγὼν πακτὶδ' ἀειράμενος. Ep. 5, 2.

ἀέκων. λιπὼν ἀέκουσαν. 27, 34.

ἀέναος. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος μαλακαίποδες ἄγαγον

Ὥρᾳ. 15, 102. ἀέναον ῥεῖθρον. Ep. 4, 5.

ἀένναος. εὖρον ἀέννααν κράναν. 22, 37.

ἀέξων. 25, 17.

ἀεργός. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ. 15, 26. ἐδ' ἐς ἀεργὼς (pro ἀεργὸς) ἐβολλόμαν ἐππάσαι σὲ δόμως, non in domum otiosam (id est, ubi nil agitur) te mittere decrevi. 28, 15.

ἄζεσθαι. revereri. Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν αἰνοδίοιο. 25, 4. τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο (pro ἄζῃ) 27, 14.

ἄζυξ, innuptus. ἄζυγα κώραν φιλέων. 27, 7.

ἀηδονιεύς, pullus luscíniae. ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. 15, 121.

ἀηδονὶς, diminutiv. ab ἀηδών. μυσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι ὁμοῖον. 8, 38. ξυθαὶ ἀηδονίδες. Ep. 4, 11.

ἀηδὼν. τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο, ululae cum luscíniis cantu certent. 1, 136. ἁ Θεμιτὰν ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136. ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. 12, 6.

ἀὴρ, caligo. ἀέρι πᾶ κέκρυπται. 17, 120.

ἀήτης, ventus. σιγῶντι (pro σιγῶσιν) ἀῆται. 2, 38. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις. 22, 9.

Ἀθάνα, nomen Deae. ἀήδοισα (pro ἀείδουσα) εὐρύτερον Ἀθάναν. 18, 36. ὔμμασιν ἔμοιγε ἓν χαροπώτερα πολλὰν Ἀθάνας. 20, 25.

Ἀθανάα, productum pro Ἀθάνα. γλαυκᾶς Ἀθανάας δῶρον. 28, 1.

Ἀθαναία. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. proverb. 5, 23.

ἀθάνατος. ἁ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι. 12, 18. ἐξ ὧ (pro ὅ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. 15, 47. τὸ μὲν ἀθανάταν (pro ἀθανάτην) ἀπὸ θνατῶν ἀνθρώπων ἐποίησας Βερενίκαν. 15, 106. ὑμνῶν ἀθανάτας. 16, 2. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἀΐδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2. ὕμνοι καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν. 17, 8. ἀθάνατοι καλεῦνται. 17, 25. ὧδε ἀθανάταν ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη. 17, 131. γαμβρὸς ἀθανάτων κεκλήσεται. 24, 82. παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. 25, 41. ἀθανάτων φρεσὶ τινος ἐνθάδ' ἰκάνεις. 25, 52. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἐφῆναι. 25, 199. ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσί μοι θῆκε. 25, 276. ἀθανάτων αὐτοὶ πλῆσαν ἔχουσι βροτοί. Ep. 13, 6.

ἀθέσφατος. ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. 25, 24.

Ἀθηναία. 15, 80.

Ἀθηναῖος, Athenienſis. 14, 6.

ἄθλημα. ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, de inſtrumentis piſcatoriis dictum. 21, 9.

ἆθλον. 1, 3.

ἆθλος. βαῖνε δ' ἐπ' ἆθλον γυμναζῶν. 23, 56.

ἀθρῆν. λύκον ἀθρήσασα ὕϊς. 11, 24. τὰ ποικίλα (ſcil. ἤτρια) ἄθρησον. 15, 78. πόθεν εἴσεται (vet. αὔξεται nov.) ἀθρεῖ. 16, 16.

ἀθρόος, confertus, repentinus.

nus. κατήριπε ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13, 50. ἀτὴρ ἀπ' ὀφρυῦ ἤριπεν ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 51. ἀθρόος ὄχλος. 15, 72. ἄμμες μὲν ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες. 15, 132. ἐπ' ἐμοὶ λὰς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο, leo ſaevus e longinquo toto impetu in me irruit, 25, 252.

αἰ, vae. αἰ αἰ ἔρως ἀνιηρὲ (vet. ἀνιαρὲ nov.) 2, 55. αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος. 4, 40. αἰ αἰ φιλῖνε. 7, 121.

αἰ pro ἀ, ſi. αἴ τοι πιστεύσαιμι. 5, 20. αἰ λῇς. 5, 64. αἰ μή τυ φλάσαιμι. 5, 150. αἴ τι Μενάλκας προσφιλὲς ᾄσε μέλος. 8, 33. αἰ δ' ἀφέρπῃ. 8, 43. & 47. αἰ δέ τι λῇς με διδάξαι. 8, 85. αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες. 11, 50. αἰ ὧδε ποῇς. 29, 21,

αἰ utinam. 16, 82.

αἴα pro γαῖα. 17, 91.

Αἰακίδας. 17, 56.

Αἴας, nomen ducis Graeci. Αἴας, ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως. 15, 138. βαρὺς Αἴας. 16, 74.

αἴγειρος, populus, arbor. αἴγειροι πτελέαι τε ἐύσκιον ἄλσος ἔφαινον. 7, 8. ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγειροι πτελέαι τε. 7, 136.

Αἰγιαλῆες. 25, 174.

αἰγιαλὸς. τὰ κύματά νιν φαίνη ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν (pro θέουσαν) 6, 12. αἰγιαλόνδε ἐξάλατο. 17, 100.

αἰγιβότας, epitheton Panis. Πᾶνα τὸν αἰγιβότην ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ. Ep. 5, 6.

αἴγιλος, nomen herbae. 5, 128.

αἰγίοχος, epithethon Jovis. ὑμνέομες αἰγιόχω (pro αἰγιόχῳ) Διὸς υἱῷ. 22, 1. ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄτος. 26, 31.

αἰγίπυρος, nomen herbae, 4, 25.

Αἰγύπτιος. θωρηχθὲὶς ἐπὶ βυσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν. 17, 101.

Αἰγυπτιστὶ, more Aegyptio. 15, 48.

Αἴγυπτος. ᾇ τάχος ἐς Αἴγυπτον, ſcil. ἴοις. 14, 68. ὅττις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος (vet. χθαμαλῆς Αἰγύπτυ nov.) 17, 79.

Αἴγων, nomen paſtoris. ὠκ, ἀλλ' Αἴγωνος. 4, 2. ὦ τάλαν Αἴγων. 4, 26.

ἀΐδας pro ᾅδης. τὰν ἀοιδὰν ἤ τί πω εἰς ἄΐδαν τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξῇς, 1, 63. τὰν ἀΐδαο (pro ἀΐδυ) πύλαν ἀραξεῖ. 2, 160. βασεῦνται (pro βήσονται) τοὶ βόες εἰς ἄΐδαν. 4, 27. ὧν ἀΐδαο κεκρυμμένος. 16, 30. ἀΐδαν εἰς ἕκατον ἐλθὼν ζωός. 16, 52.

αἴδεσθαι pro αἰδῆσθαι, revereri. αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. 24, 68. ὄμμασιν αἰδομένη. 27, 69.

αἰδοῖος, venerandus. Διὶ Κρονίωνι μέλητα αἰδοίᾳ βασιλῆος (vet. μέλοντι αἰδοῖοι βασιλῆες nov.) 17, 74.

αἰεὶ pro ἀεὶ. αἰεὶ φοιτᾶσα. 5, 113. αἰεὶ ἀολλέες ἐριδμαίνεσι. 12, 30. αἰεὶ (vet. ἤ τοι nov.) τῆτο Διὸς κύραις μέλει. 16, 1. αἰεὶ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν. 16, 25. αἰεὶ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν. 16, 65. αἰεὶ (vet. αἰὲν nov.)

ἀπαρ-

ἀπαρχομένοιο. 17, 109. αἰὲ μάσσονα γυῖα φορέεσκε. 22, 113. αἰὲ δαλεῖτο πρόσωπον. 17, 127. αἰὲ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε. 24, 98. αἰὲ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει. 25, 95.

ἀΐειν. ἁ δ' ἀΐοισα (pro ἀΐουσα) ζαλοῖ με. 6, 26. οὐκ ἀΐεις. 24, 37. ἀΐοι εὐμενέως ὁ θεὸς. Ep. 4, 18.

αἰὲν pro ἀεὶ. τόσον αἰὲν. 2, 151. φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο (vet. ἐμεῖο nov.) 15, 10. αἰὲν ἀοιδοῖς, (vet. ἀοιδαῖς sine commate, nov.) ὑμνεῖν ἀθανάτους. 16, 1. ἀστόργου γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν. 17, 43. αἰὲν (nov. αἰὲ vet.) ἀπαρχομένοιο. 17, 109. φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν (vet. ἀγρυπνίαν nov.) τόδ' ἔχειν. 21, 37. αἰὲν ἄδακρυν. 24, 31. ξίφος αἰὲν ἄωρτο. 24, 43. νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14.

αἰετὸς. αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα (vet. ὡς μεγάλαιχμος nov.) 13, 24. ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος αἰετὼ. 15, 124. Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. ἐκ Διὸς τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος. 26, 31.

αἰθαλίων. αἰθαλίωνες τέττιγες. 7, 138.

αἰθαλόεις, fuliginosus. ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13.

αἴθε pro εἴθε, utinam. αἴθε γενοίμαν μέλισσα. 3, 12. αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος. 5, 62. αἴθ' ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες. 7, 86. αἴθε μοι ἦσαν (vet. εἴησαν nov.) 10, 32. αἴθε δυνάμαν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

αἴθειν. Ἔρως πολλάκις Ἀφαίτοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. 2, 134. ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι. 7, 102.

Αἰθίοπες. 7, 113.

Αἰθιοπῆες κελαινοὶ. 17, 87.

αἰθριοκοιτεῖν, sub dio jacere. 8, 78.

αἴθριος, serenus. 4, 43.

αἴκα pro εἴκε, si. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον. 1, 4. αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν ὀΐδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (pro θεῖναι) 5, 21. αἴκ' ἔνθῃς. 5, 51. αἴκ' ἐνθὼν ταλάρος πλέκοις. 11, 73.

αἴκε pro εἰ ἂν. 5, 55.

αἴκεν pro εἰ ἂν. si. αἰ δέ κ' (pro αἴκα δὲ) ἀρέσκῃ τήναις. 1, 10. αἴκέν μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς. 1, 61. αἴκεν τὸν λυκίδαν ῥύσηται. 7, 55.

αἷμα. μέλαν αἷμα. 2, 13. & 55. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα. 20, 15. αἷμα ῥέεν. 21, 46. ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα φοίνιον. 22, 98. ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα. 22, 125. πατρώϊον αἷμα, genus paternum. 22, 164. αἵματι χρὴ ἔχθεα λῦσαι. 22, 171. αἷμα ἐφοινίχθη. 23, 61. περσήϊον αἷμα. 24, 72. βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος. 25, 224. πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι. 26, 25.

αἱμασιὰ, sepes. ἐφ' αἱμασιαῖσι ἥμενος. 1, 47. ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει. 5, 93. σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. 7, 22.

αἱμάσσειν, cruentare. βωμὸν αἱμάξει τράγος, hircus in ara immolabitur. Ep. 1, 5.

αἱματόεις. 22, 7.

αἱμο-

αἱμοβόρος, cruorem devorans. γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρως (pro αἱμοβόρους) ἐκόλιον. 24, 18.

Αἶμος, nomen montis. 7, 76.

αἰνῆν. αἰνέω τὰν Κρότωνα. 4, 32. ἐγὼ σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν. 12, 23. ἢ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐθέλοις αἰνᾶσθαι σπεύδοντι (pro σπεύδοντι) 16, 15. αἰνήσει σέο λέπτρον. 27, 39. σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16.

αἰνόθρυπτος, profusus. 15, 27.

αἰνολέων, saevus leo. 25, 168.

αἶνος, proverbium. 14, 43.

αἶνος, laus. Ep. 10, 4.

αἰνὸς. αἰνὰ πέλωρα δύω. 24, 13. θηρίον αἰνόν. 25, 205. λὶς αἰνὸς, 25, 252.

αἴνυσθαι, capere. τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137.

αἰνῶς. 25, 240.

αἴξ. αἶγα τὺ λαψῇ (pro λήψῃ) 1, 4. αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. τὰς αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ (pro νομεύσω) 1, 14. αἶγά τοι δωσῶ (pro δώσω) διδυματόκον. 1, 25. τὺ δίδυ τὰν αἶγα. 1, 143. τωὶ αἶγες μοι βόσκοντωι κατ' ὄρος. 3, 1. βόσκε τὰς αἶγας. 3, 3. λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. αἶγες ἐμὶν φίλαι. 4, 39. αἶγες ἐμαὶ. 5, 1. ἔδυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 12. παρεύσας (pro παρύσης) αἰγὸς πρωτοτόκοιο. 5, 27. τὰς αἶγας ὄρῃς (pro ὄρᾷς) 5, 73. τὰς λοιπὰς διδυματόκος (pro διδυματόκας) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερυχίδες. 5, 145. ἄ τιν' ὀχεύσης τᾶν αἰγᾶν (pro τῶν αἰγῶν) 5, 148. ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἶγας. 7, 87. ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι. 8, 45. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν (pro τῶν λευκῶν αἰγῶν) ἄνερ. 8, 49. ἃ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. 10, 30. αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε. 27, 46.

αἰολομήτας (vet. αἰολομίτραις nov.) 17, 19.

αἰολόπωλος, epitheton Caſtoris. 22, 34.

αἰόλος, varius. ἀοιδᾶς αἰόλα φωνέων. 16, 44.

αἰπεινὰς, ſublimis. 15, 101.

αἰπολῶν, capras paſcere. αἰπολέοντα διδάξω. 8, 85.

αἰπολικὸν (vet. αἰολικὸν nov.) θάημα. 1, 56.

αἰπόλος. αἰπόλε. 1, 1. & 12. αἰπόλοι (pro οἱ αἰπόλοι) ἦνθον. 1, 80. αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. 1, 86. αἰπόλος (pro ὁ αἰπόλος) ὄκκα ἐσορᾷ (pro ἐσοραῖ) τὰς μηκάδας. 1, 87. πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον. 3, 19. βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ κλεαρίστα. 5, 88. δρᾶτε (pro δρᾶτε) τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω. 5, 110. δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα. 6, 7. ἦς (pro ἦν, erat) αἰπόλος. 7, 13. αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐοικὼ. 7, 14. τῆνόν πως (vet. τῆνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες. 8, 26. ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἑπακῶσαι. 8, 28. ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι. 8, 29. ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν. 8, 81. τήναι τὰν λαύραν, τῶς οἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας. Ep. 4, 1.

αἶπος, altitudo, cacumen. 7, 148.

αἰπὺς, altus. αἰπὺ σᾶμα. 1, 125. ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας. 7, 116.

αἴρειν. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀρείμαν (pro ἀρείμην) dolores perferam. 5, 20. αἶρε τὸ νᾶμα, affer aquam. 15, 27. κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι, magnam ab hominibus gloriam reportare. 17, 117.

αἰρᾶν. αἴκα τᾶνος ἕλῃ κεραὸν τρέγον. 1, 4. τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς ἅλευ (pro ἅλυ, eripuisti. 2, 131. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλών. 3, 41. τίς κεν τᾶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἅλοιτο. 11, 49. πρόσθεν ἑλοίμαν (pro ελοίμην) praeferam. 16, 67. μέγαν Πριάμοιο δόμον ἑλόντες. 17, 119. πῶς μὲν ἕλω (caperem) μέγαν ἰχθὺν. 21, 49. κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον. 22, 75. λίθον ἅλεν. 23, 49. οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες. 24, 48. κέρας ὑγρὸν ἑλών. 25, 206. τόξον ἑλών. 25, 212. ἱερὰ ἐκ κίστας πεπταμένα χερσὶν ἑλοῖσαι (pro ἑλῆσαι.) 26, 7. κεφαλὰν παιδὸς ἑλοῖτα (pro ἑλῆσα.) 26, 20.

Αἴσαρος, nomen loci. 4, 17.

αἰσθάνεσθαι. 15, 14.

αἴσιος, faustus, auspicatus, epitheton aquilae. 17, 72.

Αἰσονίδας. 13, 17.

αἰσυμνήτης, praefectus, praefes. 25, 48.

Αἰχίνας, nomen viri. ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ (scil. χαίρειν ἔσω πολλὰ) Αἰχίνα. 14, 2. φίλ' Αἰχίνα. 14, 10. 65.

ἀίτας (pro ἀίτης) amatus. τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ θεσσαλὸς, ἄπτοι ἀίταν. 12, 14.

αἴτε pro ἅτε, an. αἴτε συβάρτα, αἴτ' ἐμὸν ἐστὶ τὸ ποίμνιον. 5, 74. 75.

αἰτᾶν. τάν με Ἐριθακὶς αἰτᾷ. 3, 36. αἰτεύμενος (pro αἰτούμενος; in passivo) ἐκ ἀνανεύων. 14, 63. αἰτᾶν δῆ ἐκ ἐπὶ παντὶ. 14, 64. ἀρετὰν ἐκ Διὸς αἰτεῦ (pro αἰτῆ, in medio) 17, 137. πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα (pro αἰτούμεθα, in medio) πὰρ Διός. 28, 5.

ἀίτης, amatus, amicus. ἡ φιλότης τᾷ χαρίεντος ἀίτεω (pro ἀίτυ) 12, 20. τέργετε δ' ὔμμες ἀίτας. 23, 63.

Αἴτνα, nomen celebris illius montis in Sicilia. θύρσοις ὔδ' ὠξ (pro ὁ ἐξ) Αἴτνας. 1, 65. ὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν (scil. ἔχετε) 1, 69. Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ. 9, 15. πολυδένδρεος Αἴτνα. 11, 47.

αἰφνίδιον. 21, 5.

αἰχμάλωτος. 30, 12.

αἰχμητὰς (pro αἰχμητὴς) ὑμνᾶν αἰχμητὰν Ἱέρωνα. 16, 103. αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ. 17, 57.

αἰχμητὴς, bellicosus. αἰχμητὰ Πτολεμαῖε. 17, 56. αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι σημαίνει, bellicosis Cilicibus imperat. 17, 88.

αἶψα. αἶψα ἀπολήγουτ' ἄνεμοι. 22, 19. ἐκ μεγάλω αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς. 22, 113. αἶψα φεύγων ὁρμάθη. 22, 198. αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51. αἶψα πᾶν χρέος ἐκτετέλεσται. 25, 53. τὰς κύνες προσιόντας ἀπέπροθεν αἶψ' ἐνέησαν. 25, 68.

αἰὼν. δαιλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸς αἰῶνας ἔκιυτο. 16, 43.

ἀϊδὴν, litus. ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας. 11, 14. κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτυόντα. 15, 133. καθεύδων ἀϊόνος ἐν ψάμμῳ (nov. ſed vet. habet ἄσμενος ἐν ξάμνῳ) 21, 36.

αἰωρεῖν, ſuſpendere. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο δέρμα λέοντος. 22, 51. ξίφος αἰὲν ἄωρτο. 24, 43.

ἀκάματος. 11, 51.

ἄκανθα. ἴα φορέοιτε, ἄκανθαι. 1, 132. ἑ ἄκανθά με ἔπαταξε, ſpina me fauciavit. 4, 50. ἐπ' ἀκάνθας τοὶ καπυρὰ χαίτηι. 6, 15. ἁ ὀλολυγὼν ἐν πυκινῇσι βάτων ἀκάνθαις τρύζεσκεν. 7, 140. ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις δεδόνατο, in inviis ſpinis agitabatur. 13, 64. ἐπὶ μογέοιεν ἀκάνθας. (ἄκανθαι h. l. ſpinae dorſi) 24, 32.

ἀκανθὶς, carduelis. 7, 141.

ἄκανθος. 1, 55.

ἀκάχεσθαι, moerore confici. νύμφα ἀκάχοιτο. 8, 91.

ἀκήλητος, qui permulceri, placari nequit, immitis. 22, 169.

ἀκήρατος, incorruptus, ſanus. 22, 38.

ἄκικυς, infirmus. Ep. 11, 6.

ἀκιρδὲς, ignavus. 28, 15.

Ἄκις, nomen fluvii. 1, 69.

ἀκλεὴς, inglorius. 16, 31.

ἄκλητος, non vocatus. ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρύσαις. 7, 104. ἄκλητος ἐγὼ μίμνοιμι. 16, 106.

ἀκμὴ, cuſpis. ἐτινάξατο δύρατος ἀκμὰς καρτερὰς. 22, 185. vigor aetatis. ἀνὴρ νέος ἀκμήν. 25, 164.

ἀκοίμητος, ſomni expers, pervigil. Νύμφαι ἀκοίμητοι. 13, 44.

ἄκοιτις, uxor. 17, 39.

ἀκοντιστὰς, jaculator, epitheton Achillis. 17, 55.

ἀκύειν. ὠκ ἄκυσας (pro ἤκυσας) 4, 6. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦτι μαθὼν (vet. μάθον nov.) καλὸν ἢ καὶ ἀκύσας (vet. ἄκυσα pro ἤκυσα nov.) 5, 39. μικκὸν ἄκυσον. 5, 66. ἀκύω, χρῆμα καλόν τι κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. 15, 23. τὶς δέ κεν ἄλλα ἀκύσαι. 16, 20. κ' ὕποτ' ἀκύει (vet. κ' ὑ ποτακύει nov.) 20, 32. πάλαι τινὰ σέθεν πέρι μῦθον ἀκύσας. 25, 162. ἄμμιν ἀκυόντεσσιν ἔειπεν. 25, 179. ἀκύοντες μῦθον. 25, 186. ἐπεὶ λελίησαι ἀκύειν. 25, 196. τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκῦσαι. 26, 19. ἴν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκύσῃς. 27, 12. ἐπὴν ἐμὸν ὕνομ' ἀκύσῃ. 27, 39. ἀγαθὸς ἀκύσεαι ἐξ ἀστῶν, bene audies apud cives. 29, 21.

ἄκυς, vel ἄκων, jaculum. Ep. 2, 3.

ἄκρα, ſumme. ἄκρα τιμήεσσα. 27, 43. vet.

ἀκράτιτος. 1, 51.

ἄκρατος, purus, merus, impermixtus. τόσσον αἰὲν ἔρωτος ἀκράτῳ (vet. τόσσον αἰὲν' ἔρωτος ἀκράτω, ut ſit genit. pro ἀκράτου) ἐπεχεῖτο. 2, 152. ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. 14, 18.

ἀκρόχολος, ad iram proclivis, iracundus. 24, 60.

ἀκρέμων, ramus grandis. ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 96. τερμίνθῳ τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

ἀκρέσπερον, ſumma vel incipiente veſpera. ἀκρέσπερον ἀείδοισαι. 24, 75.

ἄκρηβος, qui eſt in prima adoleſcentia, valde adoleſcens. 8, 93.

ἀκριβῆς. ποῖσι ζωογράφοι τἀκριβέα (pro τὰ ἀκριβέα) γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81. ἀκριβῆς ὄμμασι Λυγκεύς. 22, 194.

ἀκριδοθήρα, decipula, ad capiendas cicadas facta. 1, 52.

ἀκρὶς, locuſta. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι (pro λαλῶσι) 5, 34. ἀκρίδες (in vocativo) 5, 108. βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. 7, 41.

ἀκρόκομος, qui copioſiore eſt capillo, aut, ſi de arboribus dicitur, fronde. ἀκρόκομοι κυπάρισσοι. 22, 41.

ἄκρος. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύτης. 9, 30. χειμῶνος ἄκρου (pro ἄκρου) 11, 37. φιλήματος ἄκρα (ſcil. γέρα) φέρεσθαι, ſummos honores vel palmam oſculi ferre. 12, 31. εἰς ἄκρον ἁδὺς, ſumme ſuavis. 14, 61. λᾶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 66. ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι (pro φέρουσι) quaecunque apices quercuum ferunt. 15, 112. Ἄργεος ἄκρα Πελασγοὶ, Pelasgi, Argivorum principes. 15, 142. Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, extremi fines Libyae. 16, 77. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα. 19, 2. μύες ἐν στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἔτασαν. 22, 48. δέρμα ἄκρων ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52. ἄκρον τύψε γένειον. 22, 88. τὰ ἄκρα δὲρ' ἐάγη, cuſpides haſtarum fractae ſunt. 22, 189. ἄκραν χεῖρα ἐκόλωσεν. 22, 196. ἄκρον ὑποσὰς μισθὸν, magnum, inſigne pollicitus praemium. Ep. 7, 5.

ἀκρωρείη. 25, 31.

ἀκτὰ (pro ἀκτὴ) 22, 158.

ἀκτὴ, litus. ἐκβάντες ἐπὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν. 22, 32.

ἀκτήμων, inops. πενίην ἀκτήμονα κλαίων. 16, 33.

ἀκτὶν vel ἀκτὶς, radius ſolis. βάλλετο ἀκτίνεσσιν ἅπαν πρόσωπον. 22, 86.

ἄκτιος, epitheton Panis, litoralis, litorum praeſes. 5, 14.

ἄκυλος, glans. ὑδὲ γὰρ ὑδ' ἀκύλοις ὁριμαλίδες (ſcil. σύμβλητοι εἰσὶν)

ἀκωκὴ, cuſpis, mucro. 22, 195

ἀλάβαστρον. χρύσει' ἀλάβαστρα. 15, 114.

ἀλάθεια (pro ἀλήθεια). ἐπ' ἀλαθείᾳ, revera. 7, 44.

ἀλαθὴς (pro ἀληθὴς) τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα. 2, 94. εἶπε καὶ Ἀργοιὼ τἀλαθέα (pro τὰ ἀληθέα. 3, 31. ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω. 5, 76. μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα καλέσασα. 24, 64. οἶνος λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1. κἄμμες χρὴ μεθύοντὰς ἀλαθέας ἔμμεναι. 29, 2.

ἀλαθινὸς (pro ἀληθινὸς) ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 13, 15. χαλκεὺν νιν ἀντ' ἀλαθινῦ τὶν ὤϝ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 3.

ἀλακάτα, colus. 28, 1. pro ἠλακάτα.

ἄλας, ſal. 15, 17.

ἀλᾶσθαι, vagari, errare. ἀλώμενος ὧρεα καὶ ἀρυμώς. 13, 66. ἑκατὸν καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς (pro ἀληθεὶς) 16, 51.

ἄλατο. v. ἄλλεσθαι.

ἀλγεῖν. ἀλγέω τὰν κεφαλάν. 3, 52. τὰ ἄλγεες. 5, 41. τὸν δάκτυλον ἀλγῶ τᾶτον. 8, 23. ὁ δ' ἄλγεε. 19, 3.

ἄλγος. τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες. 1, 19. κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀρσίμαν (pro ἀρσίμην) 5, 20. χρὼς φοινίχθην ὑπὸ τᾦλγεος (pro τῦ ἄλγεος) corpore prae dolore, indignatione, rubefactus ſum. 20, 16.

ἀλδήσκειν, augere, incrementum dare. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν. 17, 78.

ἀλέγειν, curare. ὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 15, 95. ὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ φροντίζοι 26, 27.

ἄλειφαρ, unguentum, adeps. τετράενες ἀπολύετο ἄλειφαρ. 7, 147. ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι. 18, 45.

ἀλέκτωρ. 7, 123.

Ἀλέξανδρος. 17, 18.

Ἀλεύας, nomen regis. 16, 34.

ἄλεῦμαι v. ἄλλεσθαι.

ἄλευρον, farina. ἤρατο τᾶνος ὀπτῶ ἀλεύρω (pro ὀπτᾦ ἀλεύρῳ) 14, 7. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρῳ. 15, 116.

Ἄλης, ἄλεντος, fluvius. ἐνθὼν ἐς τὸν Ἄλεντα. 5, 123. ἐς τὸν Ἄλεντα εἴρπομες ἐκ πόλιος. 7, 1.

ἀλιτεῖος (nov. ἀλίθιος vet.) ὅτ' ἀλιτεῖην ἤνθον (ſcil. ὁδὸν) irritum, fruſtra, ſe laboraſſe. 16, 9.

ἀλίβατος, altus. ἀλιβάτῳ πέτρας ἄπο παντ' ἐθεώρει. 26, 10.

ἄλιευς. ὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ὗτος ὁ πλᾶτος. 21, 14. τὼς ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. 21, 20.

ἀλίθιος (pro ἠλίθιος) ſtultus, fruſtraneus. ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἤνθον (vet. ἀλιτείην ἤνθον nov.) 16, 9.

ἀλιθίως, fruſtra. 10, 40.

ἀλικία (pro ἡλικία) juventus, flos aetatis. ἐν ἀλικίᾳ θανὼν τύμβῳ ἔτυχες. Ep. 14, 1.

ἄλικος (pro ἤλικος) ἄλικον ἄνδρα δαμάσθει. 4, 55. ἄλικα τραύματα ποιεῖ. 19, 6. τὰ τραύματα ἄλικα ποιεῖς. 19, 8.

ἀλιόκαυτος, a ſole aduſtus. 10, 27.

ἄλιος (pro ἥλιος) ἄλιος ἄμμι δεδόρκει. 1, 102. χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν. 10, 56.

Ἅλις pro Ἦλις, Elis, regio Peloponneſi. 22, 156.

ἄλις, ſatis, abunde. ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἄλις ὄξος. 10, 13. ἄλις πάντεσσιν Ὁμηρος. 16, 20. ἄλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου εἷς. 22, 177. λειμῶνες φέρουσιν εἰς ἅλις. 25, 17.

ἀλιτρὸς, sceleratus, maleficus. εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν. 10, 17.

ἀλίτρυτος, marinus. 1, 45.

ἀλκὴ. ἀλκῆς πειρηθῆναι. 25, 222.

ἄλκιμος, robustus, fortis. 25, 42.

Ἄλκιππα, nomen mulieris. 5, 132.

Ἀλκμήνα, mater Herculis. Ἀλκμήνας υἱὸς, Μιδεάτιδος ἡρωίνας. 13, 20. ἃ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνα. 24, 2. ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 22. Ἀλκμήνα ἐσάκυσε βοᾶς. 24, 32. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον Ἰφικλῆα. 24, 59. τειρεσίαν μάντιν Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 65. εἰδοῖσαι Ἀλκμήναν ὀνομαστὶ. 24, 76.

ἄλκυων. χἀλκυόνες (pro καὶ ἀλκυόνες) τορεσεῦντι τὰ κύματα. 7, 57. ἀλκυόνες. 7, 59.

ἄλλα pro ἄλλη. 15, 127.

ἄλλαλοι (pro ἄλληλοι) δύο μᾶνες, ἐξ ὧ (pro ὅ) ἀπ' ἀλλάλων (scil. ἦμεν) 14, 46. ὅπως μὴ γείτονες ὦμες ἀλλάλαις. 15, 10. ἀλλάλοις ὁμαλοὶ. 15, 50. ἴσον ἔρασθαι ἀλλάλων. 18, 52. ἐς ἀλλάλων τέρνον φιλότητα πνέοντες. 18, 54. φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες. 22, 82. φόνον τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι, caedem sibi mutuo struebant. 22, 192.

ἄλλεσθαι. εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι (pro ἁλοῦμαι) 3, 25. ἄλλεται ὀφθαλμὸς μευ ὁ δεξιὸς. 3, 37. ὡς ἐς βαθὺν ἄλλατ' ἔρωτα. 3, 42. ἐς ὑρανὸν (vet. ὠρανὸν nov.) ἀλεῦμαι. 5, 144. ἄλατο (pro ἥλατο) 19, 4. ἄλατ' καὶ τᾶγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) 23, 60. ἀθρόος ἄλτο (pro ἄλλετο vel ἄλετο) toto impetu prosiliit. 25, 252.

ἄλληλοι. ἀλλήλυς ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. 12, 15. ἀλλήλυς σφάλλοντι (pro σφάλλυσι) παλαίσμασιν, se luctando mutuo supplantant. 24, 110 ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλῶσι) τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57. ἀλλήλοις ψιθύριζον. 27, 67.

ἄλλοθεν. ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος νεικείωσ' ἐπέεσσι. 1, 34. ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος Ἡρακλέϊ. 25, 70.

ἄλλοκα. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα. ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτεῖ νόον. 1, 36. 37. ἄλλοκά μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω. 4, 17. ἄλλοκα σκαίρει ἀμφὶ Λάτυμνον. 4, 19. Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὗει. 4, 43.

ἀλλότριος. ἀτέργα γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῃ νόος αἰὲν. 17, 43. πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐτάσατο κώμαις, pedestri exercitu in alienis villis bellum movet. 17, 99. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίοις χαλεπὸι. 22, 146. ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν. 22, 149. 150.

ἀλλοφρονεῖν, exanimem esse. πᾶς ἐπὶ γαῖαν κεῖτ' ἀλλοφρονέων. 22, 129.

ἄλλυδις, alio. 22, 20.

ἄλλυτος (pro ἄλυτος.) indissolubilis, inextricabilis. ἐς λίνον ἄλλυτον ἐλθῃς. 27, 16.

ἄλλωθεν (per ω) 9, 6.

ἄλλως. εἰ δ' ἄλλως νεύσαις. 7, 109. ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. 21, 34.

ἁλμυρὰ, amare. ἁλμυρὰ κλαύσεις. 23, 34.

ἀλοιᾷν, triturare. σῖτον ἀλοιῶντες. 10, 48.

ἄλοχος, uxor. φίλων μόρον ἀγγελέοντας τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν. 16, 87. ἐπεὶ ἴοι φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 29. ἰφθίμα ἄλοχος. 17, 128. μνηστεύειν ἀλόχους. 22, 155. ἀλόχῳ πιθήσας. 24, 41. δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω (pro ἀλόχου) χέῤῥας ὀπάσσομεν. 28, 9.

ἅλς, mare. εἰς ἅλα δερκομένα (pro δερκομένη) 6, 11. ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας (pro ἐρχομένης) 6, 14. ὅσαις ἐξ ἁλὸς ἄγρα, quaecunque e mari victitant. 7, 60. ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα. 8, 56.

ἅλς, sal. ἅλεσσι μεμιγμένον ὕδωρ. 24, 59. ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης. 27, 60.

ἄλσος. ἀνὰ πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται, per omnes silvas discurrit. 1, 83. οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα (scil. ἔσομαι) 1, 117. ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. 2, 67. ὑπὸ τἄλσεα (pro τὰ ἄλσεα) καθίξας. 5, 32. εὔσκιον ἄλσος. 7, 8. αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος. 25, 169. πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς. 27, 33. δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος. 27, 44. ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω. 27, 47.

ἀλύσκειν, effugere. οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις, effugere hominibus non licet. 24, 68.

Ἀλφειὸς, fluvius. ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο βόσκονται. 25, 10.

Ἀλφεὸς, fluvius. 4, 6.

Ἀλφεσίβοια, nomen mulieris. 3, 45.

ἄλφιτον, farina. ἄλφιτα πυρὶ τάκεται. 2, 18.

ἁλωὰ, vinea. 1, 46.

ἁλωὰ, area, triturae frugum facta, vel, secundum alios, horreum. ἁ δαίμων εὐκρίθον ἀνεπλήρωσεν ἁλωὰν. 7, 34.

ἁλωὰ, hortus. ἁλωαὶ δενδρήεσσαι, horti arboribus consiti. 25, 30.

ἁλωὰς, epitheton Cereris. 7, 155.

ἀλώπηξ. ἀμφί μιν δύ' ἀλώπεκες. 1, 48. μισέω τὰς δασυκέρκος (pro δασυκέρκους) ἀλώπεκας. 5, 112.

ἅμα. οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον (pro πλησίον) 10, 3. ὥστε ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην. 11, 59. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα. 11, 65. πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες. 15, 68. ἄνθεα μίσγοισαι ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην. 16, 109. οἱ ἀριστῆες ἅμα πάντες κελάδησαν. 22, 99. ἀνέσχεθε ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 130. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142. αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51. ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη, 25, 190. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα (sub) σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.

ἁμᾶ pro communi ἅμα. χῷ (vet. χ' οἱ nov.) μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο. 9, 4. ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων. 11, 39.

ἀμω-

ἀμαθύνειν, in pulverem redigere, deſtruere. ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. 2, 26.

ἀμαιμάκετος, inſuperabilis. 25, 258.

ἀμαλδύνειν, corrumpere, conſumere. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων. 16, 59.

ἀμαλλοδέτης, manipulorum collector. 10, 44.

ἀμᾶν, metere. ἃ πρὶν ἀμώντεσσι ποταύλει. 10, 16. ἄρχεσθαι (ſcil. χρὴ) ἀμῶντας ἐγειρομένῳ καρυδαλλῶ. 10, 50. θαλλὸν ἀμάσας. 11, 73.

ἀμαξιτὸς, via, orbita. ἤδη εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν. 2, 76.

ἄμαρ, (pro ἦμαρ) θέρεος μέσῳ (vet. μέσω ſine jota ſubſcripto, nov.) ἄματι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4. τῆνο κατ' ἄμαρ. 7, 63. ποῖός τις δείλην τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ. 10, 5. ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὁρῶσα (vet. ὁρεῦσα nov.) 11, 69 εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο, cum meridies inſtaret. 13, 10. νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι. 13, 29. ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον, quotidie. 17, 96. ἔσται δὴ τῦτ' ἄμαρ, profecto illud erit tempus. 24, 84. ἐπ' ἄματι τυννῦδ' ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137. τῶδε (pro τῦδε) ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον. 29, 14.

ἀμάρα, cloaca, ſordes. βάλλεις εἰς ἀμάραν με. 27, 52.

ἀμάργμα, ſplendor, nitor. 23, 7.

Ἀμαρυλλὶς, nomen mulieris. παμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. 3, 1. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί. 3, 6. 4, 38. Ἀμαρυλλὶ φίλα. 3, 22. κἤδωκ' (pro καὶ ἔδωκε) Ἀμαρυλλίδι. 4, 36.

ἀμαυρὸς, obſcurus. ἀμαυρὴ (pro ἀμαυρὰ) φάτνη. 22, 21.

ἀμβαίνειν (pro ἀναβαίνειν) 24, 78.

ἀμβάλλεσθαι (pro ἀναβάλλεσθαι) φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ (pro ἀμβάλε) carmen amatorium cane. 10, 22.

ἀμβομβεῖν (nov. pro ἀναβομβεῖν) ſuſurrare, de apibus dicitur. ἀμβομβεῦσα (pro ἀμβομβῦσα) μέλισσα. (ἀ βομβεῦσα. vet.) 3, 13.

ἀμβροσία, cibus deorum. ἀμβροσίαν ἀποτάξασα. 15, 108.

ἀμβρόσιος, immortalis, divinus. ποτὸν ἀμβρόσιον. 11, 48. εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρε Ἥβας αὐτὸν ἄγεσι. 17, 32.

ἀμείβεσθαι, ἐνόησα θύρας ὑπὲρ ὐδὸν ἀμειβόμενον, ipſum vidi, portae limen ſuperantem. 2, 104. τὸν ἐγὼ ἀμείφθην, cui ego reſpondi. 7, 27. τᾷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, ira ex vultu conſpici poterat. 23, 13. ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο. 25, 51.

ἀμείνων. κἤμ' ἔφαθ' ἃ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω (pro ἀμείνονα) 4, 9. χροιῇ ἀμείνων. 22, 114. αἰεὶ ἀμείνυς (pro ἀμείνονες) γείνοντο. 25, 128.

ἀμέλγειν. ἑς τε κ' ἀμέλξῃς. 1, 6. αἶγά τοι δωσῶ ἐς τρὶς ἀμέλξαι. 1, 25. ὥς μιν (vet. κεν nov.) ἀμέλξας σπείσω ταῖς μοίσαις. 1, 143. τὸ δ' ἄμελγέ νιν. 1, 151. κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες (pro ἀμέλγεις, mulges) 4, 3.

τὶς παρεύσας (pro παρούσης) αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν. 5, 27. αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. αὐτὸς ἀμέλγεις (vet. ἀμέλγες nov.) 5, 85. τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος nov.) γάλα πίνω. 11, 35. γάλ' ἀμέλγειν. 11, 65. τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε. (mulge) 11, 75. ἢν ὅλον αὐτὸ (scil. φάρμακον) ἀμέλξω, si totum illud remedium exhausero. παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων. 25, 103.

ἁμέρα (pro ἡμέρα) μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἁμέραν. 29, 8.

ἀμέργειν, premere, stringere. ἀμερξάμεναι φύλλα. 26, 3.

ἅμερος (pro ἥμερος) mansuetus, mitis. οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε. 23, 3.

ἁμέτερος. (pro ἡμέτερος) κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν. 2, 31. θυμὸν ἰαίνει ἁμέτερον, animum nostrum exhilarat. 7, 30. τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον. 8, 75. θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν. 16, 107. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἁμετέροις λείπωμεν. 22, 177. ἁμετέροις κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 214. ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονὸς. 28, 16.

ἄμετρος, immensus, infinitus. μύρμακες ἄμετροι. 15, 45.

ἀμητὴρ, messor. ἐν ἀμητήρεσσι. 7, 29.

ἀμηχανεῖν, inopem consilii esse. τὸ φάρμακον ἀμηχανέοντος ἔρωτος. 14, 52. ὅτε μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε, cum ipsum deficere sentiret. 22, 103.

ἀμήχανος, inops consilii. 1, 85.

ἁμίθεος (pro ἡμίθεος). μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς. 18, 18. Κάστορι οὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὴς ἄλλος ἔην. 24, 130.

ἁμῖν. (pro ἡμῖν) χἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος. 5, 106. οὐδὲ τὸ σᾶμα ἁμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο. 7, 11. ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη. 8, 13. οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες. 13, 3. χἁμῖν (pro καὶ ἁμῖν) τοῦτο δὶ ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως. 14, 27. ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ, nobis hae nuptiae jurejurando sunt confirmatae. 22, 148.

ἅμμα· ἅμματα ὀρθᾷ πὺξ διατεινάμενος. 22, 66. (vet.) v. ὄμμα.

ἄμμε (pro ἡμᾶς) τὶς ἄμμε τὶς κρινεῖ. 5, 61. τὶς ἄμμε κρινεῖ. 8, 25. ἄμμε ἐλελήθει βῶκος. 10, 38. ἄμμε περιστέλλων. 15, 75.

ἄμμες. (pro ἡμεῖς) ἄμμες ἐρίσδομες. 5, 67. ἄμμες ἐπίνομες. 14, 20. ἄμμες οὔτε λόγω (pro λόγου) τινὸς ἄξιοι. 14, 48. ἀῶθεν ἄμμες νιν ἔξω οἰσεῦμες (pro οἴσομεν) 15, 132. ἄμμες βροτοὶ (scil. ἐσμὲν) 16, 4. ἄμμες πᾶσαι συνομάλικες, nos omnes aequales aetate sumus. 18, 22. ἄμμες ἐς δρόμον ἑρψοῦμες (pro ἕρψομεν) 18, 39.

ἄμμι (pro ἡμῖν) ἅλιος ἄμμι δεδύκει. 1, 102.

ἄμμιγα, simul, Ep. 5, 3.

ἄμμιν. (pro ἡμῖν) ὁ θέμις ἄμμιν συρίσδεν (pro συρίζειν) 1, 15. καὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. πῶς εὖ τάδε ἔσσεται ἐξ ἴσα ἄμμιν. 5, 25. σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. 7, 2. ἄμμιν ἀσυχία μέλοι. 7, 126. πολλαὶ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγυπιοι. 7, 135. παρὰ πλευρῇσι μάλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 145. φέρων ἄλας ἄμμιν. 15, 17. ὄχλος πολὺς (ἔσος ὄχλος nov.) ἄμμιν ἐπιῤῥᾷ. 15, 59. θλίβεται εὐνόα ἄμμιν. 15, 76. ἄμφω ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν. 22, 170. ὃν ἄμμιν ἀκυόντεσσιν ἔπεφνεν. 25, 179. Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι. 27, 17. ἄμμιν δμάρτη. 28, 3.

ἄμνατος (pro ἄμνηστος) inglorius. 16, 42.

ἀμνῆος, agninus. ὑπ' ἀμνῆαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61.

ἀμνὶς, agna. ἠὲ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες. 5, 3. βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας. (ἀμνάδας nov.) 8, 35.

ἀμνὸς. εὔβοτον ἀμνὸν ἔρηδε, pinguem agnum certaminis praemium depone. 5, 24. θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν. 8, 14. ὁ θησῶ πόκα ἀμνόν. 8, 15.

ἀμνοφόρος (vet) foetus. πάσας ἀμνοφόρως (μαννοφόρως nov.) pro ἀμνοφόρους. 11, 41.

ἀμοιβαδὶς, viciſſim. ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος νικέων' ἐπέεσσι. 1, 34. ἀμφοτέροισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς. 22, 96.

ἀμοιβαῖος, mutuus, alternus. ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε ἀοιδὴν βωκωλικὴν. 8, 31. ταῦτα δ' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν. 8, 61.

ἄμοιρος, expers. 21, 30.

ἀμολγεὺς, mulctra. αἰὲ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. 8, 87.

ἀμόλγιον, mulctra 25, 106.

ἁμὸς, noſter. ἁμᾶν λέλατται. 2, 158. οἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν. 5, 108. τὶς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν. 8, 25. θὲς ἁμᾶν καρτερὸς ἔστω. 15, 94.

ἅμος (pro ἡμος) quum. ἅμος ἐνάργη (ἐνάργη nov.) 4, 61. ἅμος ἀντέλλοντι (pro ἀντέλλωσι) Πελιάδες. 13, 25. ἅμος τρέφεται ἐς δύσιν ἄρκτος. 24, 11.

ἄμοτον, aſſidue. 25, 202.

ἄμοτος, inſatiabilis. 25, 242.

ἀμπαύειν pro ἀναπαύειν, quieti dare. σῶμα κεκμακὸς ἀμπαύων. Ep. 3, 2. ἀπ' ἄγρας κεκμακὼς ἀμπαύνται. 1, 17.

ἀμπεδίον pro ἀνὰ πεδίον. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες μῆλα. 16, 38. ἀμπεδίον βλήχοιντο. 16, 92.

ἀμπέλαγος pro ἀνὰ πέλαγος. 22, 20.

ἀμπελεὼν, vinetum. 25, 157.

ἄμπελος. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος (pro ἀμπέλους) 5, 109. ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος. 11, 46. βοτρυόπαις ἀμπελος. Ep. 4, 9.

ἀμπεχόνη, veſtimentum. 27, 59.

ἀμπέχονον, amiculum. τὠμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) λαζεῦ. 15, 21. τὠμπέχονον φέρεμοι. 15, 39. φυλάσσεο τὠμπέχονόν μεν. 15, 71. τὠμπέχονον ποίησας

ποίησας ἐμὸν ῥάκος, amiculum meum lacerasti. 27, 58.

ἀμπνεῖν (pro ἀναπνεῖν) respirare. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

ἄμπυξ, reticulum, ornatus mulierum. 1, 33.

ἄμυκλαι. calcei. 10, 35.

Ἀμύκλαιοι, gens. 22, 122.

ἀμυκλαΐσθειν, Amyclaeorum lingua loqui. φαίη χ' ὠμυκλαΐσδων (pro ὁ ἀμυκλαΐζων) 12, 13.

Ἄμυκος, nomen viri, a Polluce victi. 22, 69. (nov.) ἦ ῥ' Ἄμυκος. 22, 75. ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86.

ἄμυλος. 9, 21.

Ἀμύντας, nomen viri. 7, 2.

Ἀμύντιχος, idem cum praecedente. 7, 132.

ἀμύσσειν, unguibus radere, laniare. ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς. 22, 96. εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω. 27, 18.

ἀμυχμὸς, laniatio, vulnera, 24, 124.

ἀμφαίνειν (pro ἀναφαίνειν) ostendere. ἀμφαίνει μέγαν ὦμον. 24, 12.

ἀμφίθυρος, utrinque fores habens. 14, 42.

ἀμφικαλύπτειν. πασάων ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. 13, 48.

Ἀμφικλῆς, nomen viri. Ep. 13, 3.

ἀμφιλαφὴς, amplus. 24, 46.

ἀμφιπιάζειν, comprehendere. χαλαῖς ἀμφεπίαξε (scil. χίμαρον) λύκος. Ep. 6, 4.

ἀμφιπολεῖν, obambulare. ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. 1, 124. χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο. 7, 74.

ἀμφίπολος, ancilla. 24, 91.

ἀμφιστέλλεσθαι, indui. κἀμφιστειλαμένα (pro καὶ ἀμφιστειλαμένη) τὰν ξυστίδα. 2, 74.

ἀμφιτιθέναι. κατὰ κόσμον ἀμφίθες. 15, 40. ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν εἵματα. 23, 39. δέρμα ἀμφεθέμην μελέεσσιν. 25, 278.

Ἀμφιτρίτη, Dea marina. 21, 55.

Ἀμφιτρύων, pater Herculis. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς. 13, 5. Ἀμφιτρύων ὅπλον ἀπεσκύλευσεν. 24, 5. ἄνταθ' Ἀμφιτρύων. 24, 35. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δεικανάεσκεν. 24, 55. Ἀμφιτρύων ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61. Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος (scil. υἱὸς) 24, 102. Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν. 24, 119.

Ἀμφιτρυωνιάδας. 13, 55.

Ἀμφιτρυωνιάδης. ὑλάοντες ἐπέδραμον Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ. 25, 71. ἄῤῥηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν Ἀμφιτρυωνιάδης. 25, 113. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152.

ἀμφότερος. μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν (scil. χερσὶν) ἔχοισα. 7, 157. χρύσεοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα. 10, 33. καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν (scil. ποσὶν) ἀμύκλας (scil. ἔχων) 10, 35. φασῶ, τὼς πόδας ἀμφοτέρως (pro ἀμφοτέρους) μευ σφύσδειν. 11, 70. εἶθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν. 12, 10. δοιώ τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην

φῶτε. 12, 12. ἀνέῤῥηξαν τοίχους ἀμφοτέρους. 22, 13. ἀμφοτέρους ὑμνέων. 22, 26. πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ τοίχων ἄνδρες ἔβαινον. 22, 30. ἀμφοτέραισιν (scil. χερσὶν) ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς. 22, 96. ἀνέσχεθε ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 130. ἀμφοτέροις λόφον ἐπένευον ἔθειραι. 22, 186. ἀμφοτέρους λύσασα. 24, 3. κύνες ἐνόησαν ἀμφότερον. 25, 69.

ἄμφω. ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω. 2, 143. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι. 6, 3. ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω, ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν. 8, 3. 4. ἄμφω ἑταῖροι. 13, 38. ἀμφοῖν πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας. 17, 26. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω. 22, 23. ἄμφω ἐρημάζεσκον 22, 35. δηρισσόμεθ' ἄμφω. 22, 70. ἄμφω ἀνεψιὼ. 22, 170. γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρους ἐκύλιον. 24, 17. ἄμφω βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. 24, 27. ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε. 24, 107. περὶ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω ἦλθε, ambos ejus oculos caligo invasit. 25, 260.

ἀμφώης, utrinque ansis instructus. κισσύβιον ἀμφῶες. 1, 28.

ἄμωμος, vitio carens, 18, 25.

ἂν pro ἀνὰ ante consonantem. 25, 15.

ἀναβάλλεσθαι. τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο. 6, 20. Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν (ἀεῖδεν nov.) 8, 71.

ἀναβλύζειν, sursum scaturire, exundare. Νεῖλος ἀναβλύζων. 17, 80.

ἄναβος (pro ἄνηβος) impubis. τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει. 5, 87. ἄμφω ἤτην ἀνάβω. 8, 3.

ἀναγιγνώσκειν, animadvertere. ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω. 24, 23.

ἀνάγκα. εἶχεν ἀνάγκαν. 23, 12.

ἀναγκαῖος, necessarius, violentus. δεσμοῦ ἀναγκαίου ἔκλυσιν εὑρεῖν. 24, 33.

ἀνάγκη. κακαὶ ἀνάγκαι (κακῷ ἀνάγκᾳ nov.) ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο πέμψειαν (πέμψαιεν nov.) 16, 85.

ἀνάθρεμμα, alumnus, nutritus. κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας. 23, 19.

ἀναιδὴς, impudens. ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας. 24, 24.

ἀναίνεσθαι, renuere, aspernari. εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνῄνηταί τις ὁδίτην. 25, 6.

ἀναιρεῖν νεῖκος, litem dirimere. 22, 180.

ἀνακεῖσθαι, consecratum stare. χρύσεοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ. 10, 33.

ἀνακλαίειν. τῆνον θανόντα λέων ἀνέκλαυσε. 1, 72.

ἀνακόπτειν, arcere, removere. τιβαρὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49.

ἀνακράζειν. Αὐτονόα δεινὸν ἀνέκραγε. 16, 12.

Ἀνακρέων, inclytus poëta, Ep. 16, 3.

ἀνάλιπος, discalceatus. 4, 56.

ἀνάλλεσθαι, exsilire. ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο. 8, 88.

ἀναμέλπειν, cantare. λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν. 17, 113.

ἀναμε-

ἀναμετρῆσθαι, dimetiri, disponere. λόχον ἀναμετρήσασθαι. 24, 125.

ἀνανεύειν, abnuere. αἰτεύμενος, ὡς ἀνανεύων 14, 63. ἦν δ' ἀνανεύσῃ. Ep. 4, 15.

ἀνάνυτος, inanis, inutilis. ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, inutiliter garrientes. 15, 87.

ἄναξ ἔνθ' ὦναξ (pro ὦ ἄναξ.) 1, 128. κακῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος. 7, 79. ἐν δόμοις ἄνακτος ἁρμαλιὴν ἐμέτρησαντο πενέτραι. 16, 34. Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασσεν Ἀπόλλων. 17, 70. τὸν ἄναξ ἐτάραξεν. 22, 102. σὺ ὕμνησαί μοι ἄναξ. 22, 135. ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός. 22, 218. ἵνα τέτμοιμεν ἄνακτα, ut inveniamus regem. 25, 61. οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. τῷ μὲν ἄναξ ἑδράξατο σκαιῇ κέρασς. 25, 145. θαύμαζον αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαίφρων φυλεύς. 25, 150.

ἀνάξιος. ἔρωτος ἀνάξιε. 23, 20.

Ἀναξὼ, nomen mulieris. 2, 66.

ἀναπληρῶν. ἀνεπλήρωσεν ἅλωάν, implevit aream, aut, secundum alios, horreum. 7, 34.

Ἄναπος, fluvius. ὁ ποταμοῖο μέγαν ῥόον ἔσχετ' (pro ἔσχετε, tenebatis) Ἀνάπω (dor. pro Ἀνάπου.) 1, 68. τὸν ποιμένα ποτ' Ἀνάπῳ τοῖον νέκταρ ἔπησε. 7, 151.

ἀνάριθμος, innumerus. ἀνάριθμοι μῆλων χιλιάδες. 16, 90.

ἀνάρισος, impransus. 15, 147.

ἀναρπάζειν. ἀναρπάξαντε δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 137.

ἀναῤῥήσσειν, dirumpere. ἀνέῤῥηξαν τοίχους ἀμφοτέρους. 22, 12. αἵματι χρὴ νῆκος ἀναῤῥήξαντας ἐχθεα λῦσαι. 22, 172. τάλαν ἀναῤῥῆξας. 22, 208.

ἀνάρσιος, crudelis. ὣδε θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. 2, 6. θωρηχθεὶς ἐπὶ βοσὶν ἀνάρσιος αἰγυπτίῃσιν. 17, 101.

ἀνάσσατος (pro ἀνήσσητος) invictus. ἀνάσσατοι ἐγένοντο. 6, 46.

ἀνάσσεσθαι, sub imperio alicujus esse. ποταμοῖ ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. 17, 92.

ἀναχέθειν, porrigere. ἀνέχεθε ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 129.

ἀναχίζειν, scindere. 25, 277.

ἀνατιθέναι, consecrare. Δάφνις ἄνθετο (pro ἀνέθετο) πανὶ τάδε. Ep. 2, 2. ὁ τὸν τρίποδ' ἀναθεὶς. Ep. 12, 2. χάλκεον νιν ἀντ' ἀλαθινῦ τὸν ὦδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 4.

ἀνατρέπειν, subvertere, prosternere. ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ, prae moerore animo dejectus erat. 8, 90.

ἀνατρέχειν. ἃ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀῶς. 13, 11. ἄτ' ἀνέδραμεν ὕγμος (ἀνέδραμε κόσμος nov.) ἀρούρᾳ. 18, 29.

ἀναὐδᾶν, acclamare. τὰ γυναῖκες μακρὸν ἀνάυσαν. 4, 37.

ἀναφύειν, producere. ὦμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀληθίως ἀνέφυσας. 10, 40.

ἀναφυσᾶν, flare. ψεύδεα ῥίνὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφυσῶ, non mendacia super nasum inflabo, i. e. non mentiar. 12, 24.

ἀνγνῶναι (pro ἀναγνῶναι) legere. ὡς παριών τις ἀνγνοίη. 18, 48.

ἄνδηρα, flores. 5, 93.

ἀνδρεῖος, virilis. 28, 10.

ἀνδριὰς, ſtatua. Ep. 8, 1.

ἀνδρίον, homuncio. φθονερὸν καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. 5, 40.

ἀνδριστὶ, more virorum. 18, 23.

ἀνέγρεσθαι, ſurgere. ἀνγρομένη διέτιχε. 27, 68.

ἀνηρύκων, contrahere. ἀνηρύσασα δὲ (ἀνέρυσα δ' αὖ τὼς nov.) πέπλως. 14, 35. πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ ἀνηρύσασαι. 26, 17.

ἀνελκύειν, attrahere. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν. 21, 52.

ἀνέλπιστος, deſperatus, ſpei expers. ἀνέλπιστοι θανόντες. 4, 42.

ἄνεμος. πνοὴ ἀνέμοιο. 25, 168. ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον. 24, 88. τόσα (ſcil. νέφη) μετὰ πρώτοισι κυλίνδη ἰς ἀνέμους. 25, 94.

ἀνεμώλιον, fruſtra, ſine effectu. 25, 239.

ἀνεμώνα, nomen floris. 5, 92.

ἀνενεγκεῖν. ὕπω ἀνενέκατο φωνὴν. 23, 18.

ἀνέξοδος, unde exitus non patet, irremeabilis. 12, 19.

ἀνέρεσθαι, interrogare. ὅ, τι με πρῶτον ἀνήρευ (pro ἀνήρω, interrogabas) 25, 193.

ἀνερωτᾶν. πάντες ἀνηρώτευν, (pro ἀνηρώτων) τὶ πάθοι κακὸν. 1, 81.

ἄνευ. 24, 137.

ἀνευρίσκειν. τυγὼν τὸν οὖν ἀνεῦρον (invenerunt) 30, 9.

ἀνέχειν. βαρὺν (βάρην nov.) ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα (pro ἀνέχουσα) 1, 96. καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν (pro ἀνεχοίμην, tolerarem.) 11, 52. ἀναστχὼν εὕτρεικα δειρὴν. 18, 57. ξιφέων ἀμυχμὸν ἀνέχεσθαι. 24, 124.

ἀνεψιὸς, fratris filius. ἄμφω ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐτὸν. 22, 170.

ἀνήθινος, ex anetho factus. ἀνήθινον τέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 63.

ἄνηθον. 15, 119.

ἀνὴρ. ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες. 1, 33. τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα. 1, 36. αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἐοικὰς. 1, 86. ἔκλυσε δίνα τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα. 1, 141. φίλον καταθύσομαι ἄνδρα, amatorem carmine magico perſequar. 2, 3. ἴυγξ, ἔλκε τυ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57, et 63. εἴτε καὶ ἀνὴρ. 2, 44. νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν ἀνέρος. 2, 138. τὸν ἄνδρα τὸν ὀρυτόμον βωτρήσομες. 5, 63. δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα. 6, 7. ὀδίταν Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. 7, 12. φιλαίτατος ἀνέρι. 7, 98. ὦ τρώγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ. 8, 49. τὶς πόθος τᾶν ἐκτοθὲν ἐργάτα ἀνδρὶ (ſcil. ἐπὶ) 10, 9. ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἄλλῳ ἄνδρας ἀείδειν. 10, 56. χρύσειοι ἄνδρες πάλαι ἦσαν, aurei (id eſt, optimi) viri olim erant. 12, 16. χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα ϙυώνιχον. 14, 1. χλαμυδηφόροι ἄνδρες. 15, 6. ἄνερ φίλε. 15, 52. ἔχοισα τὸν αὐτᾶς ἄνδρα. 15, 131.

οὐκ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι (pro σπεύδυσι) 16, 14. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. τὶ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη ὀλβίῳ. 17, 116. ὐδὲ εὖδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχυσι) μέριμναι. 21, 3. ἐξ ἀμφοτέρων τοίχων ἄνδρες ἔβαινον. 22, 31. ἄνδρας ὁρῶ, τὺς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ. 22, 94. ἐκ μεγάλω αἴψ ὀλίγος γένετ' ἀνδρός. 22, 113. θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200. ἀνὴρ πολύφιλτρος. 23, 1. φίλ' ἀνδρῶν. 24, 40. ὦ ἀνέρος ἥσσονες ἄλλοι (scil. ἐσονται) 24, 79. ἐδροτρέφοι ἄνδρες. 24, 109. χώνὴρ (pro καὶ ὁ ἀνὴρ) ὁ τὰν κωμῳδίαν εὑρών. Ep. 17, 1.

ἀνήριθμος, innumerus. μύρμακες ἀνήριθμοι. 15, 45. ἀνήριθμὸς οἱ εἴη ἄργυρος. 16, 64.

ἀνθεῖν. ὧδε πατησεῖς γλάχων' ἀνθεῦσαν (pro ἀνθῶσαν) 5, 56. δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν (pro ἀνθῶσιν) κυπάρισσοι. 27, 45.

ἄνθεμα (pro ἀνάθεμα) donarium. ἄνθεμα ἁγνᾶς χρυσογόνας. Ep. 13, 2.

ἀνθέριξ, culmus. 1, 52.

ἄνθος. τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει. 5, 87. νὶν φέρβον (pro ἔφερβον) μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι. 7, 81. τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ, pulchra forma tibi defluit. 7, 121. ὕττε μελίσσαις ἄνθεα (scil. γλυκερώτερά ἐστι) 9, 35. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ πάντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. ἄνθεα ἐώδη. 22, 42.

ἄνθρωπος. ἄνθρωπε (pro ὦ ἄνθρωπε) 5, 16. 15, 71. κἄφαν τοῦτο (scil. φάρμακον) καὶ ἡδὺ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 4. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρωπος. 15, 83. μᾶ πόθεν ὤνθρωπος. 15, 89. ὑμνέομες ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῷ ἤδη ἐόντων. 22, 6. ὠκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις. 24, 69. ἀνθρώποισι μετέμμεναι. (pro μετεῖναι) 25, 79. ὐδὲ ἀνθρώπων τις φαινόμενος. 25, 218. ἀνθρώποισι νόσος ἀπαλαλκέμεν. (pro ἀπαλάλκειν) 28, 20. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. Ep. 9, 1.

ἀνία, triftitia. ἃ ἐμὰ ὐ σιγᾷ στέρνων ἐντοθεν ἀνία. 2, 39. γάμοι πλήθυσιν ἀνίας. 27, 24. τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν. 29, 9.

ἀνιᾶν, moleſtia, moerore afficere. Δέλφις ἐμ' ἀνίασεν. 2, 23. ἐπεὶ κηγὼν ἀνιῶμαι. 11, 71.

ἀνιέναι, remittere, relinquere. γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι, veſtes usque ad talos demittentes. 15, 134. λευκὰν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. 18, 27. σὺ δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει. 22, 63.

ἀνιέναι, redire. (ab εἶμι) μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 87.

ἀνιηρὸς, moerorem afferens, triſtis. ἔρως ἀνιηρὲ (ἀνιαρὲ nov.) 2, 55. ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη. 7, 124. μήποτ' ἔτι ξείνοσιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσσοθαι 22, 134.

ἄνίκα (pro ἡνίκα) quum, quando. ἄνίκα ποτ' ὠρανὸν ἵτρεχον ἵπποι (scil. ἡλίω) 2, 147. ἄνίκ' ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 11.

5, 11. ἀνίκ' ἐπύγιζέν τν. 5, 41. τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε, 6, 21. ἧς (pro ἦν, erat) χρόνος, ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα εἴρπομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἀνίκα καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. 7, 22. ἀνίκα πρᾶτον ἤνθες. 11, 25. ἀνίκα κατεκλάξατο Ἑλέναν. 18, 5. ἀνίκα πίπτει. 23, 30. ἀνίκα παχθῇ. 23, 31. ἀνίκα ἅλμυς κλαύσεις. 23, 34. ἀνίκα τήνας ὀτέον ὐδὲ τέφρα λείπεται. Ep. 6, 5.

ἀνίκατος (pro ἀνίκητος) invictus. 22, 111.

ἀνιστάναι. μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ. 1, 152. ὀρθὸς ἀνέστα (pro ἀνέστη) ὁ πυξρός. 15, 53. ἄνσαθ' (pro ἀνάσαθι) Ἀμφιτρύων. 24, 35. ἄνστα (pro ἀνάστηθι) 24, 36. ἄνστατε (pro ἀνάστητε) δμῶες ταλασίφρονες. 24, 50. ὀρθὸς ἀνέστη. 25, 149. ἀνίστατο φώριος εὐνῆ. 27, 67.

ἀνοίγειν. ἀνῷξα βύβλινον (scil. οἶνον) αὐτοῖς ἐνώδη. 14, 15. Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῴκται. 14, 47.

ἀνορθοῦν, erigere, restituere. τὸν Ἀφροδίτα ἤθελ' ἀνορθῶσαι. 1, 139.

ἀνώατος, auribus carens εὑρήσεις ξόανον ἀνώατον. Ep. 4, 3.

ἀνταμείβεσθαι, vicissim respondere. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως. 24, 71.

ἀντάξιος, aequalis pretii, dignus. ὠτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114.

ἀντέλλειν (pro ἀνατέλλειν) oriri. ἅμος ἀντέλλοντι (pro ἀνατέλλοντι) πελειάδες. 13, 25. ἁὼς ἀντέλλοισα (pro ἀνατέλλουσα) 18, 26.

ἀντία, ex adverso, e regione. ἀντία κοκκύζοντες. 7, 48. ἀντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ἵδρυται. 17, 20.

ἀντιαχεῖν, ex adverso canere. ξυθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι (pro ἀντιαχοῦσι). Ep. 4, 11.

Ἀντιγένης, nomen viri. 7, 4.

Ἀντιγόνα, nomen mulieris. 17, 61.

Ἀντίοχος, rex Syriae. 16, 34.

ἀντιφιλεῖν, redamare. ὃκ' ἀντεφίλης' ὁ φιληθείς. 12, 16. ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40. κἀντιφιλήσομαι (pro καὶ ἀντιφιλήσομαι) Νικίαν. 28, 6.

ἀντλεῖν. ἐκ πίθω (pro πίθου) ἀντλεῖς ἄμαλον. prov. 10, 13.

ἀντολὴ (pro ἀνατολὴ) τυτὶ (τυτεὶ nov.) βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς. 5, 103.

ἄντρον. τοῦτο κατ' ἄντρον παρκύπτοισα. 3, 6. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. 3, 13. παπταίνοισα ποτ' ἄντρα. 6, 28. ἱερὸν ὕδωρ νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον. 7, 137. λαΐνων ἄντρων. 7, 149. κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 15. ἐν τῶντρῳ (pro τῷ ἄντρῳ) τὰν νύκτα διαξεῖς. 11, 44. ἄντρον ἔσω τείχοντες δμῳῷοθοι. Ep. 3, 5. τάντες ἄντρα ὄπισθεν. Ep. 5, 5.

ἄντυξ, ambitus, currus. εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166. σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν. 22, 184.

ἀνύειν. ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς

ἐς τέλος ἄνυε μοίρας. 1, 93. δρόμον ἄνυεν. 3, 41. ἀνυσάμαν (pro ἀνυσάμην, acquisivi) τὸν ἀμνὸν. 5, 144. ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. 7, 6. ὡς ἀνύσαιο. 18, 17. ὕπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19.

ἀνύναι, perficere. ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων, tempus exibat, praeteribat fugaciter. 2, 92. τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, (pro ἄνυμεν) mediam viam absolveramus. 7, 10.

ἀνυπόδατος, discalceatus. κἀνυπόδατος (pro καὶ ἀνυπόδητος) 14, 6.

ἀνυσιεργὸς, promtus in labore perficiendo, operosus. 28, 14.

ἄνυσις, perfectio, modus. 25, 93.

ἄνω. 15, 125.

ἀνωγεῖν, jubere. ὑποκρίνεσθαί νιν ἠνώγει. 24, 67.

ἄνωθεν. εἴτι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἔτ' (ἐπ' nov.) ἄνωθεν. 7, 5. ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν. 8, 19. et 22. Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν (ab origine) 15, 91. ἄνωθεν (a majoribus) ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164.

ἄξενος, ubi hospites male excipiuntur, inhospitalis. 13, 75.

ἄξιος. τὸ σθένος ἄξιον ἅβας. 1, 44. ἅμμες ὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι. 14, 48. ἕδνον ἄγεις γάμυ ἄξιον. 27, 32.

ἀοιδὰ. (pro ἀοιδὴ) τὰν ἀοιδὰν φυλαξεῖς. 1, 62. ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. 1, 64. 70. 79. 84. 94. 104. 108. 114. 122. λήγετε βωκολικᾶς ἀοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. 142. βωκολικᾶς τάχεως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς. 7, 49. ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε ἀοιδὰν βωκολικὰν. 8, 31. λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς. 15, 135. λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν. 17, 113.

ἀοιδὴ, cantatrix, epitheton Musarum. χαλεπαὶ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν (pro ἀοιδῶν) Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς. 16, 69.

ἀοιδὴ, cantus. καλὰς ποῶν (pro ποιῶν) ἀοιδὰς. 10, 38. ἐπεσσομένοισι γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδὴ, omnes posteri cantu nos celebrent. 12, 11. Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαὶ, carmina Homeri. 16, 57. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2. γεράων θεοῖς κάλλιστον ἀοιδὴ. 22, 223. λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσι (pro ἀχοῦσι) μέλη. Ep. 4, 9.

ἀοίδιμος, celebris. 13, 9.

ἀοιδὸς, cantor, poeta. ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι (pro φιλοῦσι) πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀειδὸν Δάφνιν. 5, 80. κἠμὲ λέγοντι (pro λέγουσι) πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. 7, 38. ποτὶ χῖον ἀοιδὸν (i. e. Homerum) ἀντία κοκκύζοντες. 7, 47. πολύϊδρις ἀοιδὸς. (cantatrix) 15, 97. αἰὲν ἀοιδοῖς (ἀοιδαῖς nov.) 16, 1. θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδοὺς. 16, 19. οὗτος (scil. Homerus) ἀοιδῶν λῷστος. 16, 21. δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος (i. e. Simonides) 16, 44. ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ 16, 73. σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν. 17, 6. ἀοιδοὶ.

δοὶ. 22, 24. ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο χῖος ἀοιδὸς. 22, 218.

ἀοιδότατος, cantandi arte peritissimus. ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. 12, 7.

ἀολλὴς, confertus, densus. ἀολλέες κῦροι ἐριδμαίνουσι. 12, 30.

ἄορ, ensis. 22, 191.

ἀπάγχειν, suffocare, strangulare. ἀπάγξασθαι με ποιησεῖς. 3, 9.

ἀπαὶ. (pro ἀπὸ) 22, 121.

ἀπαλάλκειν, arcere. ἀνθρώποισι νόσους λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν (pro ἀπαλάλκειν), morbos tristes ab hominibus depellere. 28, 20.

ἁπαλὸς. ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη. 3, 30. ἁπαλὰν (pro ἁπαλὴν) πτέριν ὧδε πατησεῖς. 5, 55. ἀνδρὶ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς (pro ἁπαλῆς) πόθος (scil. φοβερὸν κακόν ἐστι) 8, 59. ἁπαλωτέρα ἀρνὸς. 11, 20. ἐφερόν τοι μάκων' ἁπαλὰν. 11, 57. πασάων ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. 13, 48. υἱὸς ἁπαλὸς. 14, 25. ἁπαλοὶ κᾶποι (pro κῆποι) 15, 113. εἴδοντ' Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἁπαλαῖσιν ἔχοντα. 24, 54. ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος βάλλω. 27, 53. ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ (pro ἁπαλῷ) 28, 4.

ἀπαλὸς. (aeol. pro ἁπαλὸς) πέριξ ἀπαλῶ στύματος (pro ἀπαλῷ στόματος) 29, 25.

ἀπαμείβεσθαι, respondere. τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ 8, 8. τὸν ἀπαμειβόμενος προσέφη. 25, 42.

ἀπάνευθε. 16, 70.

ἀπά ευθεν. 16, 109.

ἀπάρθενος, quae non est virgo. με ἔθηκε ἀπάρθενον ἦμεν (pro εἶναι) 2, 41.

ἀπάρχεσθαι, primitias offerre. ὄλβω (pro ὄλβου) ἀπαρχόμενοι. 7, 33. αἰὲν ἀπαρχομένοιο. 17, 109.

ἅπας. ἐκ χροὸς αἷμα ἅπαν ἐκπέπωκας. 2, 56. τάς μοι ἁπάσας (scil. δαμάλας) λὶψ ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 10. ἅπαν ῥύπος. 15, 20. πλατυάσδοισαι ἅπαντα, ore diducto omnia pronunciantes. 15, 88. παισὶ σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17, 41. βάλλετο ἀκτίνεσσιν ἅπαν' Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86. ἅπασα Σισυφὶς ἀκτὰ. 22, 158. ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164. Διὸς νοέοντος ἅπαντα. 24, 21. κλᾶρον ἅπαντα ναῖε. (pro ἔναιε) 24, 128. ἅπασαι ζωοτόκοι ἦσαν. 25, 124.

ἀπάτα. (pro ἀπάτη) ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, fraude exercitati viri. 15, 49.

ἀπαυδᾷν, deficere. νεῖκος ἀπαυδῶν, pugnae renuncians. 22, 129.

ἀπειλεῖν, minitari. ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος. 24, 16. τρηχὺ φωνῇ ἠπείλει μάλα πᾶσιν. 25, 75.

ἀπεῖναι. ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων (pro ἀπόντων) 10, 8.

ἀπειπεῖν, abnuere, recusare. ἔστε κ' ἀπείπῃς. 5, 22.

ἀπειρέσιος, infinitus. 25, 100.

ἄπειρος, id. 17, 77.

ἀπελθεῖν. v. ἀπέρχεσθαι.

ἀπενθεῖν. (pro ἀπελθεῖν) ὡς πάλιν

πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον. 2, 84 οἴκαδ' ἀπενθεῖν. 11, 64. ἔχων ἐπίμετρον ἀπῆνθον (ἀπῆνθες nov.) 12, 26. ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33.

ἀπέρχεσθαι. ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα ἀπέλθῃς. 27, 34.

ἀπέχθεσθαι, invisum esse. μοὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. 7, 45. φιλέοισαι ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις. 16, 105. χεῖρας ἐρωήσουσι ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174 μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι (pro ἀπέχθεσθαι) Διονύσῳ φροντίζοι. 26, 27.

ἀπεχθὴς, invisus, odiosus. Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθὴς. 1, 101. ἔκλυσε δίνα τὸν ὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ 1. 141.

ἀπηνὴς, crudelis, insolens. σφὼ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. 22, 169. ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβυ. 23, 1. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον. 23, 48.

ἀπιέναι, abire. εἰ μὴ ἄπει τυτῶθεν. 4, 48.

ἀπίκεσθαι (pro ἀφικνεῖσθαι) κἂν (pro καὶ ἐὰν) ἀπίκῃ. 23, 44. ὅππῃ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετὸν. 29, 13.

ἄπιον, pirum. ἀπίοιο (pro ἀπίυ) πεπαίτερος. 7, 120.

Ἆπις (Ἄπις nov.) nomen proprium viri. 14, 13.

Ἀπὶς, Peloponnesus. ὐ τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις. 25, 183.

ἄπλητος, insatiabilis, profusus. 15, 30.

ἄπνευστον, sine respiratione. 25, 271.

ἀποβαίνειν, evadere. ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 13, 15. κατὰ γνώμαν ἀπέβα (pro ἀπέβη) τοι, ex sententia processit. 15, 38.

ἀποβάλλειν, abjicere, aspernari. τὶ τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ (med.) abiicis 11, 19.

ἀπόβλητος, abiiciendus. ἔπος ὐκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 136.

ἀποβρίζειν, dormire. κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον. Ep. 21, 4.

ἀποδάσσεσθαι. ἑᾶς (ἑὰς nov.) ἀπεδάσσαο τιμᾶς (τιμὰς nov.) 17, 50.

ἀποδεῖν. δῆσάν τε κἀπέδησαν (pro καὶ ἀπέδησαν, vel ἐπέδησαν, a verbo πεδάω.) 30, 10.

ἀποδέρειν, excoriare. τοῖσι (scil. ὀνύχεσσι) θοῶς ἀπέδειρα (scil. δέρμα) 25, 278.

ἀποδημεῖν, peregre proficisci. 14 58.

ἀποδρύπτειν, dilaniare. μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι. 25, 267.

ἀποδύειν. τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος. 5, 15.

ἀποδύναι. τὰν βαίταν ἀποδὺς. 3, 25.

ἀποθνήσκειν. κἤκα μὰποθάνω (κἤ κα μὴ 'ποθάνω nov.) utrumque pro μὴ ἀποθάνω. 3, 27.

ἀποικεῖν, procul habitare. τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς. 15, 7.

ἀποίχεσθαι. ἔξω ἀπῴχετο (ἀποίχεο nov.) θᾶσσον. 14, 36. ἁ πρεσβύτις ἀπῴχετο. 15, 63. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73.

ἀποκλᾶν. ἅρμενα πάντα ἀκὴ ἀποκλάσθέντα. 22, 14.

ἀποκλίνειν, claudere, includere. τὰν αὐλέαν ἀπόκλαξον (pro ἀπόκλησον) 15, 43. ὁ τὰν νυὸν ἀποκλάξας (pro ἀποκλίσας) 15, 77.

ἀποκλίνειν. ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθὲς. 3, 38. ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, ad finistram deflectens. 7, 140.

ἀπόκομμα, fragmentum. πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω. 10, 7.

ἀποκρίνεσθαι. οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο (pro ἀπεκρίθην) τὸν πικρὸν αὐτᾶ. 8, 74

ἀπολήγειν, definere. αἶψα ἀπολήγοντ' ἄνεμοι. 22, 19.

ἀπόλλυσθαι. ἀπώλετο ὅτος ὁ μισθὸς. 10, 45. τὸ λοιπὸν ἀπώλετο. 29, 6.

Ἀπόλλων. καὶ γὰρ ἐμ' ὠπόλλων (pro ὁ Ἀπόλλων) φιλέη μέγα. 5, 82. Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 67. Ῥήγαιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17. 70. υἱὸς Ἀπόλλωνος. 24, 104. Ἀπόλλωνος νομίσιο ἱερὸν. 25, 21. Δάλιος (pro Δήλιος) Ἀπόλλων. Ep. 19, 4.

ἀπολύειν. τετράενες πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλιφαρ. 7, 147. ἠρέμα αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τῶγκίσω ἀπέλυσα. 21, 56.

ἀπομάττειν. ὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 15, 95.

ἀποπαύεσθαι, definere. τόσσ' ὑπὸν ἀπεπαύσατο. 1, 138. & 7, 90.

ἀποπέμπειν, remittere. ὧδ' αὖθις ἀδωρήτους (scil. ἡμετέρας χάριτας) ἀποπεμψῆ (pro ἀποπέμψη 16, 7. τραπέζῃ μιλίξαντ' ἀποπέμψαι. 16, 28.

ἀποπλάζεσθαι, deerrare. ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων. 22, 35.

ἀπόπροθεν, procul. τὰς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν. 25, 68. ἐπ' ἐμοὶ λὰς αἰνὸς ἀθρόος ἄλτο. 25, 252.

ἀπόπροθι, procul. 13, 61.

ἀποπτύειν, defpuere, averfari. ἀποπτύω τὸ φίλαμα. 27, 5.

ἀποῤῥεῖν, defluere. τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ 7, 121.

ἀποσβεννύναι. ὅσον αἴγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας. 4, 39.

ἀποσκυλεύειν, exfpoliare. καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 24, 5.

ἀποσκέπειν, libare. 2, 43.

ἀποσάζειν, deftillare. ἀμβροσίαν ἐς τῆθος ἀποσάξασα γυναικὸς. 15, 108.

ἀποσκήνειν, in anguftum cogere. ὄμματα οἰδήσαντος ἀπεσκήνωτο πρόσωπα. 22, 101.

ἀποσκήχειν. abire, amovere. τὰν μίτραν ἀπέσκιχες. 27, 54.

ἀποσέργειν, contemnere. καί μὲν ἀποσέρξαιμι (ἀποσέρξαι με nov.) 14, 50. ἀποσέρξαι πόθυς. Ep. 4, 14

ἀποσύρειν, avellere. πᾶν ἀπέσυρε μίτωπον ἐς ὀσέον. 22, 105.

ἀποτέμνεσθαι. φοινίκας ἀποτέμνεται, partem Phoeniciae obtinet. 17, 86.

ἀποτιθέναι. ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι. 8, 70.

ἀπότιλμα, avulfum. γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν (πηρᾶν nov.) 15, 19.

ἀποτρίβειν. ἰὸν ἀποτρίψας, qui aeruginem deterſit. 16, 17. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24, 131.

ἀποτρώγειν. τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις. 10, 6.

ἀποφέρειν, reportare. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ (pro ἀποίσῃ, reportabis, in medio) 1, 3.

ἀποφεύγειν. φεῦγε δ' ἀπὸ (pro ἀπέφευγε) χρὼς. 23, 13.

ἀποφθίμενος, corruptus, mortuus. 22, 141.

ἄπρακτος, infectus, qui nihil effecit. ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι (pro ἵκωσι) 16, 12.

ἀπρεπὴς. ἀπρεπὲς ἀνδρίον. 5, 40.

ἀπρὶξ, tenaciter. ἀπρὶξ ἔχευ (pro ἔχου) ἁμῶν, tenaciter nobis adhaereſce. 15, 68. εἴδοντ' Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα. 24, 54.

ἅπτειν, accendere. κῄξαπίνης ἅφθη, ſubito conflagravit. 2, 25. κῄφθα· (pro καὶ ἥφθη) incenſa eſt (κῆρα nov. & quidem ſine colo) εὐμαρέως (ἐϋμαρέως nov.) κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. 14, 23.

ἅπτειν, nectere, alligare. ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν (ſcil. οὐδῶν) τὰν λεπτὰν σχοινίδα. 23, 50.

ἅπτεσθαι. τὰ οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς, haec mentem ejus nihil movent. 1, 35. ὧν γὰρ χ' ἅψησθε (ὧν καὶ λαψεῖσθε nov.) θεαὶ. 10, 25. Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς. 13, 22. αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου. 22, 114. ἁπτομένα (pro ἁπτομένη) κεφαλᾶς παίδων. 24, 6. τὶ ἔνδοθεν ἅψαο (pro ἥψω) μαζῶν. 27, 48.

ἀπφῦς, pater. οὐ λέγω ἀπφῦν. 15, 13. καλὸς ἀπφῦς. 15, 14. ἀπφῦς τῆνος πρώαν ἀγοράσδων. 15, 15.

ἀπωθεῖν, removere, excutere. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι. 21, 21.

ἄπωθεν, e longinquo, procul. 1, 45.

ἀπωτέρω. 16, 18.

ἆρ pro ἄρα, ante conſonantem. 25, 45.

ἆρα. ἆρα τοῖόνδε κρητῆρ' ἐστάσατο χείρων. 7, 149. ἆρα τῆνον τὸν ποιμένα τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 151. ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε. 20, 20. ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια. 21, 29. ἆρ' ἐμὲ νύξεις. 21, 50.

ἀραβεῖν, ſtrepitum edere. πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126.

ἀραῖος, rarus. ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς (pro ἀραιᾶς) οὐκ ἀναφυσῶ. 12, 24. ἀραιὰ ἵκετο φωνὰ ἐξ ὕδατος. 13, 59.

ἀραρίσκειν, adaptare. ἀμφὶ πόδεσσιν ἱμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 103.

ἀράσσειν, pulſare. τὰν ἀΐδαο πύλαν ἀραξεῖ (pro ἀράξει) 2, 160.

Ἄρατος, celeber ille poeta. τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε, συνάγαγον. 6, 2. Ὥρατος (pro ὁ Ἄρατος) ὁ φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. 7, 98. ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι. 7, 102. μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε. 7, 122.

ἀράχνη. 16, 96.

ἀράχνιον, araneae tela. ἀράχνια εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διατήσαιντο. 16, 96.

ἀρβυλίδες, soleae. λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει (resonat.) 7, 26.

ἀργαλέος, difficilis, molestus. ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω (pro ἀργαλέου) ἐλυγίχθης. 1, 98. ἀργαλέον μάλα μόχθον. 25, 274.

Ἀργεῖος, Argivus. ἔρως Ἀργείῳ ἐπὶ παιδὶ (i. e. Ityla) 13, 49. ἁ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ. 15, 97. Ἀργεία κυάνοφρυ. 17, 53. σέβας ἔσῃ Ἀργείαισι. 24, 76. Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος. (scil. υἱὸς) 24, 102. οὕνεκεν Ἀργείων τις ὄλεσσε θηρίον. 25, 167. Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι. 25, 198.

ἀργηστὴς, candidus. 25, 131.

Ἀργόθεν. 24, 109.

Ἄργος, regio Graeciae. Ἄργεος ἄκρα (principes) Πελασγοὶ. 15, 142. Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος. 22, 58. πολλὰ ἐξήρατ' ἀγώνων Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια. 24, 121. φυγὰς Ἄργεος ἐλθὼν. 24, 127. παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος. 24, 129. ἤλυθε στείχων τὶς ἀπ' Ἄργεος. 25, 164. Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο αὐτόθεν. 25, 170.

ἀργυραμοιβὸς, argentarius. 12, 37.

ἀργύρεος. ἐπ' ἀργυρέω (pro ἀργυρέου) κατάκειται κλισμῶ (pro κλισμοῦ) 15, 84. πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις. 15, 114. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι. 18, 45.

ἀργύριον. φθόρος ἀργυρίου, qui multum argenti consumit, rebus vilibus impendit. 15, 18. ἀργυρίω καθαρῶ (pro ἀργυρίου καθαροῦ) μνᾶν. 15, 36.

ἄργυρος. πόθεν οἴσεται (αὔξεται nov.) ἀθρεῖ, ἄργυρον (ἄργυρος nov.) 16, 17. ἀνήριθμος οἱ εἴη ἄργυρος. 16, 65. αἱ ὑπένερθεν ἄλλαι (ἄμμοι nov.) ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο. 22, 39. ἄργυρος, ἢ τὶς ὁ μισθὸς ἐρεῖς. 22, 64.

Ἀργὼ, navis Argonautarum. κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ. 13, 21. κοίλαν καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ. 13, 28. οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργὼ. 13, 74. ἡ προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας Ἀργὼ. 22, 28.

ἄργωστις nov. vitium typographicum est. recte dant ἄγρωστις vet. herbae nomen. 13, 42.

ἄρδειν, irrigare, commadefacere. τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς (pro ἄρδεις) 15, 31.

Ἀρέθοισα (pro Ἀρέθουσα) fons Syracusarum. χαῖρ' Ἀρέθοισα. 1, 117. Σικελὴν Ἀρέθοισαν ὑμνεῖν. 16, 102.

ἀρείων. ὅστις ἀρείων βωκολιαστάς ἐστι. 5, 67. τᾶς οὔτις ἀρείω (ἀρείων nov.) νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. 17, 128.

ἀρέσκειν. αἰ δὲ κ' ἀρέσκῃ τήναις. 1, 10. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν (pro ἀρεσαίμην) 1, 60. ὅρη φίλος, ἴ τοι ἀρέσκει. 7, 50. ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω. 14, 36. εἴ τοι ἀρέσκει. 14, 65. ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει. 27, 13.

ἀρετὴ. 17, 137.

ἀρήγειν,

ἀρήγειν, auxiliari. ἀρήγοντες Μενελάῳ. 22, 217. Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι. 27, 17.

ἀρηρὼς, constans, conveniens. ἔχων ἐν τήθεσι θυμὸν ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ. 25, 113.

Ἄρης, pro proelio singulari positum. διακρινώμεθ' Ἄρηϊ. 22, 175.

Ἀριάδνα, nomen mulieris, 2, 46.

ἀρίζηλος, illustris. ἀρίζηλος Βερενίκα. 17, 57. ἀρίζηλος ἐτέτυκτο. 25, 141.

ἀριθματὸς. (pro ἀριθμητὸς) ἀριθματὺς ἀπὸ πολλῶν. 16, 87.

ἀριθμεῖν. τὰ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι (pro ἀριθμοῦσι) 8, 16. κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται. 13, 72. ἀμφότεροι ἀριθμεῦνται (pro ἀριθμοῦνται) ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα. 17, 27.

ἀριθμητὸς. 14, 48.

ἀριθμὸς. 25, 92.

ἀρίσαμος, conspicuus. 25, 158.

ἀριστερὸς. ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ (scil. χωρία vel μέρη) 7, 130. βάλον ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα. 25, 229.

ἀριστεύειν, praestantissimum, principem esse. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς. 12, 27. ἅτις καὶ Σπέρχιν ἠρίστευσε (superavit) 15, 98. κάλλει ἀριστεύοισα (pro ἀριστεύουσα) θεάων. 17, 45.

ἀριστεὺς, princeps. οἱ αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο. 13, 17. τὶς ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ ἔγνω. 16, 48. ὅποι ἄλλοι (ὤλλοι nov.) ἀριστέες. (scil. ἦσαν) 18, 17. οἱ ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν. 22, 99. οὐχ οὕτω ἀριστήεσσιν ἔοικε. 22, 154.

Ἄριστις, nomen viri. 7, 99.

ἄριστος. κἠμὲ λέγοντι (pro λέγουσι) πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. 7, 38. ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος. 7, 100. ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. 14, 59. ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος. 14, 60. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2 οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων. 17, 12. ἐπεὶ οἱ (ei) νᾶες ἄριστοι πόντον ἐπιπλώοντι (pro ἐπιπλώουσι.) 17, 90. οὗτος ἄριστός ἐστιν ὀνειροκρίτας. 21, 32.

ἀριστοτόκεια, optimae prolis genitrix. 24, 72. ἀριφραδέως, manifeste. 25, 175.

ἀριφραδὴς, collustratus. πάντες (scil. τοῖχοι) ἀριφραδέες. 24, 39.

Ἀρκάδες. ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι. 2, 48.

Ἀρκαδία. 22, 157.

Ἀρκαδικὸς. παῖδες Ἀρκαδικοὶ. 7, 107.

ἀρκεῖν. ἀρκεῖ τοι ποππύσδεν (pro ποππύσδειν) 5, 7. εἰ οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ. 30, 37.

ἄρκευθος, juniperus. νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι. 1, 133 ἐκ τᾶς ἀρκεύθω (pro ἀρκεύθου) καθελὼν. 5, 97.

ἄρκιος, sufficiens. ὅ κεν ἅμιν ἄρκιον εἴη. 8, 13. ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190.

ἄρκτος, sidus coeleste. ἐγγύθεν ἄρκτου. 7, 112. ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν. 22, 21. ἅμος τρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος. 24, 11.

ἄρκτος,

ἄρκτες, urſus. ὦ ἂν ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι. I, 115. τρέφω σκύμνους τέσσαρας ἄρκτων. II, 41. ἀλλ' ἄρκτες τε, (ſcil. Ἄτης βόσκει.) 25, 185.

ἅρμα. πολλοὶ κινήσειν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. 16, 72. ἅρματι θεσσαλὸς ἵππος (ſcil. ἀνέδραμεν) 18, 30. ἅπτω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19. ἵππες ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι. 24, 117.

ἁρμαλιὴ, demenſum cibi. 16. 35.

ἁρματοπηγὸς, curruum fabricator, carpentarius. 25, 247.

ἅρμενον, velum, inſtrumentum nauticum. ναῦς μένει ἅρμεν' ἐχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων. 13, 68. κρέμαται σὺν ἱστίῳ ἅρμενα πάντα. 22, 13.

ἅρμενος, conveniens. πῶς ταῦθ' ἅρμενα quomodo haec congruunt. 29, 9.

ἁρμοῖ (ἁρμοῖ nov.) modo. 4, 51.

ἁρμονία. 10, 39.

ἀρνακὶς, pellis agnina. ἀρναχίδας τᾷδε κατησῦς. 5, 50.

ἄροτρον. ἀ γέρανος τὤροτρεν (pro τὸ ἄροτρον, ſcil. διώκη) 10, 31. βόες τρίβοντες ἄροτρον. 13, 31.

ἄρυρα. ἀνέδραμεν ὄγμος (ἀνέδραμε κόσμος nov.) ἀρύρᾳ. 18, 29. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνεὸς ἀρύραις. 24, 106.

ἁρπάζην. μὶν ἁρπάξασα. (pro ἁρπάσασα) 17, 48. τὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε. 27, 1.

Ἀρπάλυκος, magiſter Herculis in luctando. 24, 114.

Ἀρράβια. 17, 86.

ἀρράσσειν (pro ἀράσσειν) pulſare. ὃδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. 2, 6.

ἄρρηκτος, infractus. θάλασσα κοπτομένη ἀρρήκτοισι χαλάζαις. 22, 16. ἄρρηκταν ἔχων ἐν τήθεσι θυμὸν. 25, 212. ἀυχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα. 25, 264.

ἀρρηνὴς, ſaevus. 25, 83.

ἄρς. ἄρνα τυ σακίταν λαψῇ γέρας. I, 10. αἱ δὲ κ' ἀρέσκῃ τήναις ἄρνα λαβεῖν. I, 11. χιμαιρᾶν δέρματα τῶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν. 5, 57. ὡς τὸ μὲν ὄρνες (pro οἱ ἄρνες) ἔχωντι (pro ἔχωσι) 8, 70. ἁπαλωτέρα ἀρνὸς. 11, 20. θαλλὸν ἁμάσας τοῖς ἄρνεσσι φέροις. 11, 74. ὔϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς. 12, 4. ἐχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι (pro βόσκωσι) 13, 26. γαλαθηνοὶ ἄρνες γιναμένης ὔϊος μαστὸν ποθέουσιν. 18, 42. ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς πάκας πέξαιντο. 28, 12. ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 17.

ἄρσεν. ἄρσενα τέκνα. 22, 4.

ἄρσην. ἐπιῤῥέξῃ ἄρσενα χοῖρον. 24, 97.

Ἀρσινόα, nomen mulieris. 15, 111.

ἀρτᾶν, ſuſpendere. ὀππόταν ἠρτημένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 36. τὸν νεκρὸν ἴδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. 23, 54.

Ἄρτεμις, nomen Deae. τὸ Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ἅδᾳ κινήσαις ῥαδά-

ἀδάμαντα (ἢ ἀδάμαντα) 2, 33. ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. 2, 67. Ἀρτεμιν ἀείδοισα. 18, 36. μόνον ἵλαος Ἄρτεμις ἄν. 27, 15. πάλιν Ἄρτεμις ἀφίκοι. 27, 17. τεὴ βασίλεια μεγοσθένες Ἄρτεμίς ἐστι. 27, 29. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. 27, 62.

ἄρτι. πόνον ἄρτι λιπῦσι (λιπόντων nov.) 2, 80. ἐνόησά μιν (νιν nov.) ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὀδὸν ἀμειβόμενον. 2, 104. ἄρτι γενηάσδων. 11, 9. ἄρτι χαίρην τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. 23, 26. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἑκατὸν ὄρθρον ἄειδον. 24, 63. σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163.

ἀρτιγλυφὴς, recens sculptus. ἀρτιγλυφὲς ξόανον. Ep. 4, 2.

ἀρτίζειν, perficere. νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο, Nymphae chorum ducebant. 13, 43.

ἀρτιπαγὴς, recens compactus. τάλικες ἀρτιπαγεῖς. Ep. 3, 2.

ἄρτος ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως (pro ἄρτυς) μαντεύεται. 21, 45. ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος ἀωρινός. 24, 135.

ἀρχαγὸς (pro ἀρχηγὸς) 22, 110.

ἀρχαῖος. ὦ ἀρχαῖε πολύφαμος. (pro ὁ ἀρχαῖος) 11, 8. οἶνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς. 26, 11.

ἄρχειν, pro ἄρχεσθαι, incipere. ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. 1, 64. 70. 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104. 108. 111. 114. 119. & 122.

ἄρχεσθαι. ἐκ τίνος ἄρξομ' ἐγὼ (ἀρξεῦμαι nov. pro ἄρξομαι) 2, 65. πρῶτος (πρᾶτος nov.) ἄρξατο (pro ἤρξατο) Δάφνις. 6, 5. βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς. 7, 49. ᾧ τὸ γεραίρεν ἀρξεῦμ' (pro ἄρξομαι. 7, 95. Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος. 8, 32. ὠδᾶς ἄρχεο (pro ἄρχε, incipe) πρῶτος. 9, 1. & 2. ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακὸς ἐκ ἀποστρώγης. 10, 6. μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τυ. 10, 16. ἄρχεσθαι (scil. χρὴ) ἀμῶντας ἐγερομένω κορυδαλλῶ. 10, 50. λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς. 15, 135. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα. (pro ἀρχώμεθα) 17, 1. Κάστορος ἢ πρώτᾳ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν. 22, 25. ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Ep. 5, 3. ἀεί σφιν λώϊον ἦν ἐκ σέθεν ἀρχομένοις. Ep. 13, 5.

ἀρχὴ, initium. 14, 30.

Ἀρχίας, nomen proprium viri. 28, 17.

Ἀρχίλοχος, poëta. Ep. 19, 1.

ἀρχὸς, princeps. 25, 43.

ἀρωγὸς, auxiliator. πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγὸς (scil. αὐτὸς ὄρυσεν) 17, 125.

ἀσᾶσθαι, taedio affici, fatigari. ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς. 25, 240.

ἄσκαλος, non foffus, incultus. ἀπὸ σπόρου ἄσκαλα πάντα. 10, 14.

ἀσκητὸς. ἀσκητὰ (pro ἀσκητὴ, ornata, scil. γυνὴ) πέπλῳ καὶ ἄμπυκι. 1, 33. ἕματα ἐκ ἀσκητά. 24, 138.

ἄσμενος, (vet.) gaudens, libens. (ἀϊδνὸς, litoris, nov.) 21, 36.

ἀσπάλαθος, tribulus. ἐν ὕρμι ἀσπάλαθοι κομόωντι (pro κομῶσι)

4, 57. κάγκανα ἀσπαλάθω (pro ἀσπαλάθῳ) ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

ἀσπασίως, libenter. 16, 7.

ἀσπιδιώτας (pro ἀσπιδιώτης) ἐπιδύτα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. 14, 67.

ἀσπιδιώτης, miles ſcutatus. 17, 93.

ἀσπὶς, ſcutum. σάων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράτων. 22, 184. χαλκείην κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 14. ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα. 24, 123.

ἄσσον, prope. ἄσσον ἰοῖσα (pro ἰοῦσα) 1, 112. βάλον (ſcil. βέλος) ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν ὠς κενεῶνα. 25, 229.

Ἀσσύριος. Ἀσσυρίῃ (pro Ἀσσυρίῃ) παρὰ ξάνθοιο μαθοῖσα. 2, 162.

ἀστεμφὴς, immotus, fortis. 13, 37.

ἀστὴρ. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες. 2, 166. πυρὸς ἀπ' οὐρανῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50. ὃν βοτῆρες ἀστέρι πάντες ἔϊσκον. 25, 140.

ἄστοργος, inhumanus. μ' ἐσιδὼν ὤστοργος (pro ὁ ἄστοργος.) 2, 112. ἀστόργῳ (impiae) γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν. 17, 43.

ἀστὸς, civis. ἦ τινος ἀστῶν λαὸν ἐπιθρώσκεις. 7, 24. ἀγαθὸς ἀκούσειν ἐξ ἀστῶν. 29, 22.

ἀστράγαλος, talus. οἱ πόδες ἀστράγαλοι τεῦ. 10, 36.

ἄστρεπτος, non reſpiciens. 24, 94.

ἄστρον. δύνοντα καὶ οὐρανῷ ἐξανιόντα ἄστρα βιαζόμενα. 22, 9. μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέρουσα ἀμβαίνειν. 24, 77.

ἄστυ. ἄλαχας μέγα ἄστυ. 16, 84. ἄστεα πρότεροισι πάλιν ναίοιντο πολῖται. 16, 88. ὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων. 17, 81. τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 44. οἱ δ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένῃ. 25, 45. ἀλήλυθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 56. τῷ ὡς ἄστυ ἐτιχέτην. 25, 153.

ἀστυκὸς, urbanus. ἀστυκὰ χέλεα θλίβειν. 20, 4. τὰ ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν. 20, 31.

ἄσυχα (pro ἥσυχα) placide. τὴν ποταμίσομαι ἄσυχα. 2, 11. ἄσυχα νεῦσον. 2, 100. κύματα ἄσυχα καχλάζοντα, fluctus placide ſtrepentes. 6, 12.

ἀσυχία (pro ἡσυχία) quies. 7, 126.

ἄσυχος (pro ἥσυχος) quietus, ſedatus, placidus. 14, 10.

ἀσφαλέως. περὶ νόσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξει. 24, 118. ἀσφαλέως φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι. 24, 136.

ἀσφαλὴς, firmus. 2, 34.

ἀσφάλιον (nov.) tutius, cautius, majore cum circumſpectione. (Ἀσφαλίων vet.) 21, 26.

Ἀσφαλίων (vet.) nomen viri. (ἀσφάλιον, nov.) 21, 26.

ἄσφαλτος, bitumen. τεῖχος ἀσφάλτῳ δήσασα. 16, 100.

ἀσφαραγεῖν, ſtrepitum edere. ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμέ-

σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. (pro ἀσφαραγοῦσι) 17, 94.

ἀσφόδελος, plantae genus. ϛιβὰς πεπυκασμένα ἀσφοδέλῳ. 7, 68. ἀμερξάμεναι ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς. 26, 4.

ἀσχαλᾶν, indignari, aegre ferre. ἀσχαλόων (pro ἀσχαλῶν) 25, 236.

Ἀταλάντα, nomen mulieris. ἁ Ἀταλάντα ὡς ἴδεν. 3, 41. μή μοι χρυσεῖ Ἀταλάντας (nov.) εἴη ἔχειν. (χρύσεια τάλαντα vet.) 8, 53.

ἀτὰρ. ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο. (in nov. post αἰὲν est colon.) 2, 151. ἀτὰρ ὦλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἑταίρους. 22, 178.

ἀταρπὸς, via trita, semita. 23, 23.

ἀταρτηρὸς, saevus. νιφόεντος ἀταρτηρὸν ϛόμα Πόντου. 22, 28.

ἀτασθαλίη, impietas. κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος. 7, 79.

ἀτάσθαλος, indignus. ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας. 22, 131.

ᾇ τάχος, quam primum. 14, 68.

ᾇτε, ubi. 1, 13.

ἀτειρὴς, ferus. 23, 6.

ἄτερ. οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι (pro τίθησι) 3, 48. καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείης, cum nondum aurora illuxit. 24, 39.

ἀτέραμνος, invictus. πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω. (pro ἀτεράμνου) 10, 7.

ἀτιμαγελεῖν, gregem relinquere. μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. (pro ἀτιμαγελοῦντες) 9, 5.

ἀτιμαγέλης, a reliquo armento separatus. 25, 132.

ἄτιμος, contemtus. ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ. 14, 49.

ἀτιτάλλειν, ornare. πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν. 15, 111. καί σε Κόως ἀτίταλλε. (nutrivit) 17, 58.

ἄτλητος, intolerabilis. ἄτλητα παθόντες. 25, 203.

ἀτρακτυλὶς, herbae genus. ὡς βαθεῖαι ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ. (pro εἰσὶ) 4, 52.

Ἀτρείδης. τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει. 17, 118.

ἀτρεκέως, vere, certo. οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως. 25, 170. ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Ep. 16, 6.

ἀτρεκὴς, certus. οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. 2, 151.

ἀτρέμας, quiete, placide. 7, 19.

Ἀτρεὺς, nomen viri. 18, 6.

ἄτριπτος, non tritus, invius. ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις δεδόνατο. 13, 64.

ἄτροπος. ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων. 3, 49.

ἄτρυτος, indefessus, immensus. 15, 7.

Ἀττικὸς, Atheniensis. 12, 28.

ἀτύζειν, terrere, perturbare. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56.

αὐαλέος, aridus, squalidus. αὐαλέοι κικῖνοι. 14, 4.

αὐγὰ. (pro αὐγὴ) 6, 38.

Αὐγείας, nomen regis. ποί-

 μναι

μναι βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο. 25, 7. πᾶν δὴ πεδίον τόδ' ἐΰφρονος Αὐγείαο. 25, 29. Αὐγείεω (pro Αὐγείȣ) φίλος ὑιὸς. 25, 160.

Αὐγείης. (pro Αὐγείας) id. ἠέ τοι Αὐγείην δίζεαι. 25, 36. Αὐγείην ἐθέλοιμι εἰσιδέειν. 25, 43. Αὐγείης, ὑιὸς φίλος Ἠελίοιο. 25, 54. Αὐγείης ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλȣς. 25, 108.

Αὐγηιάδης. 25, 193.

ἀΰειν, clamare. χῷ (pro καὶ οἱ) παῖδες ἄϋσαν. 8, 28. ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν. 24, 23. δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν, ſervos magno clamore vocavit. 24, 47.

αὐερύειν, trahere. 25, 241.

αὖθι. 11, 22.

αὖθις. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 78. τὸν δὲ μέτ' αὖθις κηγὼν τοῖ' ἐφάμαν. 7, 90. αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. 7, 156. ȣ̓δ' αὖθις ἀδωρήτȣς ἀποπεμψεῖ. 16, 7. τὰ ἄλλα (ſcil. νέφη) κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις. 25, 94. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

αὐλὰ. (pro αὐλὴ) ἐξ αὐλᾶς (ſcil. ἔρχῃ) ὦ μᾶτερ. 15, 60. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. 23, 54.

αὖλαξ, ſulcus. τᾶς αὔλακος ȣ̓κ ἀποτρώγεις. 10, 6. αὔλακας εὐρύνοντι (pro εὐρύνȣσι) βόες. 13, 31. φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος. 25, 219.

αὐλεία, porta veſtibuli. τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον. 15, 43.

αὐλεῖν, tibia canere. αὔλει (pro ηὔλει) Δαμοίτας. 6, 44. αὐλησεῦντί (pro αὐλήσȣσί) μοι δύο ποιμένες. 7, 71.

αὐλὴ. ὄϊες κατ' αὐλὰς (in caulis) ηὐλίζοντο. 25, 99. τεύχεις δῶμα καὶ αὐλὰς. (ſtabula) 27, 36.

αὐλητρὶς, tibicina. 2, 146.

αὐλίζεσθαι, ſtabulari. ὄϊες κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο. 25, 99.

αὔλιον, ſtabulum. κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι. 7, 153. ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον (pro τὸ αὔλιον) ἷζον ἰόντες. 25, 84. μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλια. 25, 87.

αὖλις, ſtabulum. βόες ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν ἐρχόμεναι. 16, 92. αὖλίς σφισιν φαίνεται. 25, 18. ἐγώ τοι ἡγεμονεύσω αὖλιν ἐς ἡμετέρην. 25, 61. ȣ̓νεκεν αὖλιν ἔρυντο αὐτȣ̃ ȣ̓ παρεόντος. 25, 76 ὄλεσσε αἰνολέοντα κοίλην αὖλιν ἔχοντα. 25, 169. ὕπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις. 27, 44.

αὐλὸς, tibia. ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι. 5, 7. ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν. 6, 43. τὼς αὐλὼς (pro τȣ̀ς αὐλȣ̀ς) ἔχοισα. 10, 34. αὐλῷ λαλέω, tibia cano. 20, 29. διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι. Ep. 5, 1.

αὔξεσθαι. στέφανον λωτῶ (pro λωτȣ̃) χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43.

αὖος, aridus. χαί (pro καὶ αἱ) βόες αὐότεραι. 8, 48. ἐν πυρὶ αὖαι φαγοὶ χειμαίνοντος. (ſcil. κατακαίονται.) 9, 19. αὔη σφίσιν ἕδρη. (ſcil. ἐστὶ) 16, 12. στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7. ἀνέμῳ δεδονημένον

νεν αὖον ἄχερδον. 24, 88. σκύτος αὖον ἰδὼν λέοντος. 25, 142. ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας. 25, 255.

αὔριον. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν αὔριον. 2, 9. κακὸν ποτὰν αὔριον οἰσῶ. 2, 58. καὶ αὔριον ἄλλα (ſcil μᾶλα) τοι οἰσῶ. 3, 11. τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον. 4, 41. αὔριον ὔμμε (aeol. pro ὑμᾶς) πάσας (ſcil. ἀῖγας) ἐγὼ λυσῶ. 5, 145. τὸ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. 13, 4. ἄλλον αὔριον. (ſcil. κλάδον ἔχεις.) 29, 15.

αὐτὰρ. αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. 1, 52. αὐτὰρ ὁ μάντις ἐχθρὰ φέρει ποτὶ οἶκον. 6, 23. αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος γραφθέντες ἐν χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. 7, 131. αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον ὑμνήσαιμι. 17, 7. αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾠωρεῖτο δέρμα λέοντος. 22, 51. αὐτὰρ ὅγ' ἴετο πρόσσω. 22, 87. αὐτὰρ ὁ πλαγὲις ὕπτιος ἐν φύλλοισιν ἐξετανύσθη. 22, 105. αὐτὰρ λοιδὸν (ſcil. Ἡρακλῆα) ἔθηκεν Εὐρυσλεύς. 24, 107. αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137. αὐτὰρ βουκολίοισι νομοὶ ὧδε τεθήλοντες αἰὲν ἔασι. 25, 13. αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι φαίνοντο. 25, 88. αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλὼν νεόμην. 25, 206. αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ἵκανον. (veni.) 25, 211. αὐτὰρ ἐγὼ ἅμα θάμνοισιν ἐκρύφθην. 25, 227. αὐτὰρ ὁ κρᾶτα ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν. 25, 232.

αὖτε. τὼ αὖτε σπείρυσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα. 24, 30. Ἰνὼ αὖτ' ἐβόησε μέγαν ὤμον. 26, 22.

ἀὐτεῖν, clamare. παίδων δ νεώτερος ὅσσον ἀῦτεῖ. 24, 37. αὐτὸς ἀῦτεῖ. 24, 50.

ἀὐτὴ, clamor, bellum. ὑμνήσας Ἀχιλῆα πύργον ἀϋτῆς. 22, 220.

αὐτίκα. τάκοιθ' (pro τάκοιτο) ὑπ' ἔρωτος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. ἐὰν φίλος αὐτίκα νυκτὸς. 2, 119. πείσαι τοι τὼς λύκος (pro τὼς λύκως) αὐτίκα λυσσᾶν. 4, 11. κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. 4, 47. δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν. 5, 96. σκίλλας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. ὠρχεῦντ' (pro ὠρχοῦντο) ἐν μαλακῷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποῖα. 6, 45. τοῖς αὐτίκα δῶρον ἔδωκα. 9, 22.

αὖτις. αὖτις ὅπως τάσῃ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσι. 1, 112. φόνον αὖτις τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 191.

αὐτόγα. 11, 60. (in quibusdam edd.) v. αὐτόθι.

αὐτοετὲς, eodem anno. 28, 13.

αὐτόθε, iſtinc. 5, 60.

αὐτόθεν, id. 25, 171.

αὐτόθι, ibi, illic. αὐτόθι βουκολιάσδεν. 5, 60. ἃ αὐτόθι διαθρύπτεται. 6, 15. νῦν αὐτόθι (aliae edd. habent αὐτόγα) νεῖν γε μαθεῦμαι. 11, 60. λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς. 25, 153.

αὐτομάτως, ſua ſponte. οὐχ ὁ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον. 21, 27.

Αὐτονόα, nomen mulieris. Ἰνὼ καὶ Αὐτονόα. 26, 1. Αὐτονόα τόδ' ἔειπε. 26, 19. Αὐτονόας ξυθμὸς ὠυτὸς. (ſcil. ἦν.) 26, 23.

αὐτὸς. εὐμαρέως ἀπ' αὐτᾶς (pro αὐτῆς) καὶ λύχνον ἅψαις. 14, 23. ὧδε φέρ' αὐτὰν. (pro αὐτὴν. 15, 33. μαίνετο αὐτὰ. (pro αὐτὴ) 26, 15. Αὐτονόας ξυθμὸς ὠυτὸς. (pro ὁ αὐτὸς.) 26, 23. αἶψ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

αὐτῆ, ibi. 25, 257.

αὐτόφλοιος, ſuum corticem habens. βάκτρον αὐτόφλοιον. 25, 208. ξόανον αὐτόφλοιον. Ep. 4, 3.

αὐτοφυὴς, ſponte natus. Δάφνιδι κορύναν (ſcil. ἔδωκα) αὐτοφυᾶ. (pro αὐτοφυῆ) 9, 24.

αὐτῶ. (pro αὐτᾶ) 1, 92.

αὔτως. ἐσκαλέσασα (ſcil. ἐμὲ) τεὸν ποτὶ μέλαθρον αὔτως ἡμίφλεκτον. 2, 133. αὔτως ἄπαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 3, 30. ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως. 5, 40. λίην ἀρρηνὲς γένεθ' αὔτως. 25, 83. ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως. 25, 239.

αὐχὴν. αἱ (ὦ nov.) οἱ ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43. λιπαρὰ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα. 5, 91. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾠωρεῖτο δέρμα λέοντος. 22, 51. ἐς τῆθος καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος. 22, 110. κατὰ αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσε. 25, 146. πᾶς οἱ αὐχὴν θυμῷ ἐνεπλήσθη. 25, 243. αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἶνίον ἦλασα. 25, 264.

αὐχμηρὸς, aridus, ſqualidus. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ. 25, 225.

αὐχμὸς, ſiccitas. 8, 57.

Ἄφαιτος. (pro Ἥφαιτος) Ἔρως πολλάκις Ἀφαίτοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. 2, 134.

ἄφαντος, non apparens. 4, 5.

ἀφάπτειν, ſuſpendere. ἄκρων δέρμα ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52.

ἄφαρ, ſtatim, ſubito. ἐμοὶ ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα. 20, 15. ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 203. ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιῇ ἄφαρ κέρας. 25, 146. ἄφαρ μάχης ἐμνήσατο. 25, 243.

Ἀφαρεὺς, nomen viri. ὑὶ Ἀφαρῆος. 22, 139. ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένυ Ἀφαρῆος. 22, 141.

Ἀφαρήϊος. 22, 207.

ἀφαυρὸς, imbecillis, exiguus. πῶς ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυτέρορσι σιδάροις. 21, 49.

ἀφέρπειν, abire. ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων. 4, 29. αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ. 8, 43. et 47. γυνὴ εἰς οἶκον ἀφερψῶ. (pro ἀφέρψω) 27, 64.

ἄφθιτος, incorruptibilis. 18, 52.

ἄφθονος, largus, copioſus. χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8, 40. πάρεσι ἄφθονον αὐτῷ. 10, 53.

ἀφιέναι. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 79. ὃ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

ἀφικνεῖσθαι. ἀφίκευ (pro ἀφίκυ, veni) τὺ ποτ' ἄμμε. 11, 42. αἶκα τις ξένος ὧδ' ἀφίκηται. 11, 61.

61. τοιῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίτας. 14, 5. ὅκα' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις. 15, 144. ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ. (pro ἀφικνεῖ) 15, 149. ἐς Θήβας ἀφίκοντο. 26, 25.

ἀφνειός, opulentus, dives. ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκόν. 13, 19. βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω. (pro τῶ ἀφνειῶ Πτολεμαίω, scil. οἶκον.) 15, 22. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις. 24, 106. ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἐμμεναι ἀνδρῶν. 25, 119.

ἄφνεος, id. τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθε. 17, 96.

ἀφ' ἧ τότε, ex quo tempore. 13, 24.

Ἀφροδίτα. (pro Ἀφροδίτη.) τὰν Ἀφροδίτα ἤθελ' ἀνορθῶσαι. 1, 138. ὤχετ' ἔχων ὁ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἄτ' Ἀφροδίτα. 2, 7. δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας. 2, 30. αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσηται. 7, 55. χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ. 10, 33. χρυσῷ παίζυσ' (παίσδοισ' nov.) Ἀφροδίτα. 15, 101. κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότν' Ἀφροδίτα. 17, 45. τᾷ Ἀφροδίτᾳ δεῖξεν τὰν ὀδύναν. 19, 4. ῥέξω αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ. 27, 63. τῷ εἶπεν Ἀφροδίτα. 30, 17.

ἀφρόντιστος, incurius. ἀφρόντιστος (ὦ φρόντιστος nov.) Ἔρως. 10, 25.

ἀφύσσειν, haurire. οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. (pro ἀφύξω.) 7, 65.

ἀφ' ὅ, (pro ὅτ, scil. χρόνῳ) a quo tempore. 2, 4. et 157.

Ἀχαιΐας, mulier Achaica. οἷα Ἀχαιΐδων γαῖαν πατεῖ ἡδεμὶ ἄλλα. (sic in vet. sed in nov. hic versus ita legitur: οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα ἡδεμία πατεῖ ἄλλα.) 18, 20. πολλαὶ Ἀχαιΐάδων μαλακὸν περὶ γήνατι νᾶμα χειρὶ κατασρέψοντι. (pro κατασρέψωσι.) 24, 74.

Ἀχαΐς (nov.) 18, 20. (v. Ἀχαιΐας.)

Ἀχαιός. ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦλθον (ἦνθον nov.) Ἀχαιοί. 15, 61. Ἀχαιῶν πτολίεθρα. 22, 157. ὑμνήσας νῆας Ἀχαιῶν. 22, 219. Ἀχαιὸς ἀνὴρ. 25, 165. ὃν ἔειπεν ἐξ (pro ὁ ἐξ) ἑλίκης Ἀχαιός. 25, 180.

Ἀχαρνεύς. 7, 71.

ἀχεῖν, (pro ἠχεῖν) act. pulsando sonum excitare. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. (pulsa.) 2, 36. μέλη ἀχεῖν, carmina modulari. 8, 34. κόσσυφοι ἀχεῦσιν (pro ἀχῶσιν) ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

ἀχεῖν, neutr. resonare. τέττιξ ἐνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 96.

ἄχερδον, nomen herbae. 24, 88.

Ἀχέρων, fluvius infernalis. ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα. 12, 19. ἃ κἠν (pro καὶ ἐν) Ἀχέροντι φιλεῖται. 15, 86. οἷόν τι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος ἄγαγον Ὧραι. 15, 102. ἔρπεις εἰς Ἀχέροντα. 15, 136. μηδ' ἀκλαὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος.

ρεντος. 16, 31. ἐπὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν ξυγνὺς Ἀχέροντος. 16, 41. Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύτονον οὐκ ἐπέρασεν. 17, 47.

ἀχλὺν. (nov.) 16, 33. (δεινὴν vet.)

ἄχθεσθαι, gravari, aegre ferre. μέγα ἄχθομαι. 5, 35. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονος ἰτείνοισιν. 16, 79.

Ἀχιλεὺς. ῥέξας Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας. 16, 74. Θέτις βαθύκολπος ἀκοντισὰν Ἀχιλῆα. (ſcil. ἔτεκεν.) 17, 55. ὑμνήσας Ἀχιλῆα πύργον ἀϋτῆς. 22, 220.

ἄχος, dolor, moeror. 3, 12.

ἄχραντος, impollutus, intactus. 1, 60.

ἀχρεῖον, inutiliter, placide. ἀχρεῖον κλάζοντε, de canibus dicitur. 25, 72.

ἀχρεῖος, inutilis. 17, 106.

ἄχρι. 23, 50.

ἄχρις. 3, 17.

ἄχυρον, palea. 10, 49.

ἂψ, retro, rurſus. ἂψ δὲ πάλιν διέλυον. (ſcil. σπείρας) 24, 32. ἂψ δὲ νέεσθαι (ſcil. χρὴ) ἄτρεπτος. 24, 93. ἂψ ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 74.

ἀψορρόον, veloci greſſu. 14, 40.

ἀῶθεν, (pro ἠῶθεν) ſub auroram. 15, 132.

ἀών, litus. ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν. 16, 60

ἀωρὶ, intempeſtive. πολλάκι νυκτὸς ἀωρὶ. 11, 40. νυκτὸς ἀωρὶ οἵδε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες. 24, 38.

ἄωρτο. v. αἴωρεῖν.

ἀὼς. (pro ἠὼς) ἀὼ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι. 2, 148. ξυνὰ ἀὼς. 7, 35. αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας ἐξ ἀϋσ. 11, 15. ἃ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς (ſcil. οἶκον) ἀὼς. 13, 11. ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ. 16, 5. ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ. 17, 59. καὶ ἕναν, (ἕνας nov.) καὶ ἐς ἀῶ τεὰ νυὸς ἥδε. 18, 14. ἀὼς ἀντέλλοισα. 18, 26. ἐγρεσθε (ἐγρεσθαι nov.) πρὸς ἀῶ. 18, 55. κἀδέπω ἀὼς. (ſcil. ἐσι) 21, 24. ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε. 24, 9. ἦ τὰ κλέος διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ. Ep. 19, 3.

ἄωτος, lana. ῥέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἷὸς ἀώτῳ. 2, 2.

ἄωτος, flos, ſic Argonautae dicuntur. θεῖος ἄωτος ἡρώων. 13, 27.

B.

βαδίζειν, vadere. βαδίζω, ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. 23, 22.

βαθέως, profunde. βαθέως κοιμᾶσθαι. 8, 66.

βάθιον, profundius. 5, 43.

βάθος, profunditas. ὦ βάθος ὕλας μυρίον. 8, 49. πόσιος ἐν βάθει ἦμες, probe poti eramus. 14, 29.

βαθύκολπος, ſinuoſa veſte indutus. 15, 55.

βαθὺς. βαθὺ κισσύβιον. 1, 27. ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα. 3, 42. ὡς βαθεῖαι ἀτραπυλίδες ἐντὶ. (pro εἰσὶ) 4, 51. ἐν βαθείαις σχοίνοις (σχί-

(σχίνοιο nov.) χαμευνίσιν. ἐκλίνθημες. 7, 132. βαθὺς ὕπνος ἔχει τὺ. 8, 65. βαθὺν εἰσέδραμε φᾶσιν. 13, 23. βαθὺν (i. e. denſum) ἐτάμοντο κύπειρον. 13, 35. ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός. 13, 58. παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 14. ἐκβάντες ἐπὶ ῥῖνα βαθὺν. 22, 32.

βαθύσκιος, umbroſus. 4, 19.

βαίνειν. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν τιμαγήτοιο παλαίστραν. 2, 8. βασεῦνται (pro βήσονται) ταὶ βόες εἰς ἀΐδαν. 4, 26. ἔβα (pro ἔβη) καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. 14, 43. ἐπ' ἀμφοτέρων (ἀμφοτέρας nov.) βεβακὼς. 14, 66. ἐκκλέψας παρ' ἔβα νάκος. 5, 9. βᾶμες (pro ἔβημεν) τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω. 15, 22. τοὶ ἔβαν (pro ἔβησαν) ἐς χώραν. 15, 57. χἆ μὲν ἔβα με λιποῖσα (λυποῖσα nov.) 20, 17.

βαίτα, pellis. τὰν βαίταν ἀποδὺς. 3, 25. τὰν βαίταν ἀπέδυσε 5, 15.

βάκτρον, baculus. 25, 207.

βάκχος. μανιώδεος ὄργια βάκχα. 26, 13. ὦ βάκχε. Ep. 17, 3.

βάλανος, glans. τᾷ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος. 8, 79.

βάλλειν. πτῶκας βάλλει, lepores figit. 1, 110. βάλλε (pelle) κάτωθε τὰ μοσχία. 4, 44. βάλλει ἃ πίτυς ὑψόθε κώνους. 5, 49. βάλλει μάλοισι τὸν αἰπόλον. 5, 88. βάλλει τοι τὸ ποίμνιαν ἃ γαλάτεια μάλοισι. 6, 6. πάλιν ἄδε τὰν κύνα βάλλει. 6, 9. εἶδον, τὸ ποίμνιον ἀνὶκ' ἔβαλλε. 6, 21. βάλλετέ μοι τέξοισι τὸν ἰμερόεντα φιλῆνον, βάλλετε. 7, 118 119. ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε. 7, 152. κάρη βαλοῖσαι. (pro βαλῆσαι) 16, 11. βάλλετε ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86. μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιό φονῆα. 22, 209. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε (pro ἔβαλε) κόλτον Ἰφικλῆα. 24, 59. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν ἐσθ' ὅτε βάλλοντες. 25, 26. σφετέραισιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι (reputo) ἄρτι. 25, 163. βάλον (ſcil. ἰὸν, ſagittam emiſi) ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα. 25, 229. μεσσηγὺς ἔβαλον (projeci) σηθέων. 25, 237. μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε. 27, 16. βαλλέτω, ὡς ἐθέλοι. 27, 17. βάλλεις εἰς ἄμαξαν με. 27, 52. ὑπὸ σὺς πέπλης ἁπαλὸν νάκος βάλλω. 27, 53. ὐκ εἰς ἀκρὰς ὐδ' ἐς ἀεργὸς ἐβαλλόμαν (pro ἐβαλλόμην, decrevi) ὀππάσαι σε δόμως. 28, 15.

βάπτειν, intingere. ἃ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κηρία βάψαι. (intingat, in conjunctivo aor. 1.) 5, 127. βάψαι ἐπιγόμενος. 13, 47.

βάρβιτος vel βάρβιτον, inſtrumentum muſicum. 16, 45.

βάρδιτος, (pro βράδιτος) tardiſſimus. βάρδισαι μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 104.

βαρεῖν. βεβαρημένα (pro ἐνηνεγμένα) ὠδίνεσσιν. 17, 61.

βαρυγνάτος, genibus gravatus. 18, 10.

βαρυμάνιος, graviter, vehementer

menter furens, epitheton Ajacis. 15, 138.

βαρύνειν, gravare, moleſtia afficere. τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα (pro βαρυνῶντα) (ſic eſt in nov. in vet. autem τὸν ἐμοὶ βαρὺν ἐὸντα) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι. 22, 143.

βαρὺς. βαρὺν (βάρην nov.) ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. 1, 96. Κύπρι βαρεῖα. 1, 100. τὸν ἐμοὶ βαρὺν ἐὸντα (τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα nov.) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. βαρὺς θεὸς. 3, 15. βαρὺς Αἴας. 16, 74. Πέρσαισι βαρὺς θεὸς. (ſic Alexander vocatur) 17, 19. κατὰ βλεφάρων οἱ βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος. 22, 204. βαρὺν ἐξέπτυεν ἰὸν. 24, 19. ἄμφω βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. 24, 27. δμῶας ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47. πολλοῖς βαρὺς ἐὼν ἐνιαυτοῖς, multis annis gravatus, ſenio confectus. 24, 100. κατὰ αὐχένα ἐπὶ γαίης κλάσσε βαρύν περ ἐόντα. 25, 147. ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις νωσάμενος, prae dolorum acerbitate delirantem ſentiens. 25, 262.

βασίλεια, regina. τὼς ἔλεγεν βασίλεια. 24, 71. τὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν. 27, 19.

βασιλεύειν τῷ χρυσῷ. (pro τῷ χρυσῷ) regem ſe per auri copias gerere. 21, 60.

βασιλεὺς. οἷα χρὴ βασιλῆα. (ſcil. διδόναι) 14, 64. βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ. 15, 22. τοὶ πτολεμιζαὶ ἵπποι τῷ βασιλῆος. 15, 52. οἵσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλῆῶν. 17, 12. ὄλβῳ πάντας καταβερβρίθει βασιλῆας, divitiis omnes reges ſuperat. 17, 95. τυχὼν ἐβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα. 22, 122. ποίμναι βατιλῆος Ἀγγείαο. 25, 7. οἳ βασιλῆϊ ὄλβον ἐνόμεσα. 25, 24. ὡς βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν. 25, 58. ὠμάρτευν (pro ὠμάρτην) βασιλῆϊ. 25, 111. οἵ γε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων. 25, 117.

βασίλισσα, regina. 15, 24.

βασκαίνειν, faſcinare, invidere. τὸ τότ' ἐτάκεν βασκαίνων, ex invidia contabeſcebas. 5, 13. ὡς μὴ βασκανθῶ, ne faſcinarer. 6, 39.

βατάζειν. βατάζεσι συρακόσιοι μέσα δῶρα. 16, 78.

βατεῖν, coire. ἐσορᾷ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται. (pro βατῶνται.) 1, 87.

βάτος, rubus. ἵα φορέοιτε βάτοι. 1, 132. τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 7, 140. κάγκανα βάτω (pro βάτῳ) ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 88.

βάτραχος. βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. 7, 41. εὐπτὸς δ τῶ βατράχω (pro τὸ βατράχῳ) βίος. 10, 52.

Βάττος, nomen paſtoris. θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε. 4, 41. μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε. 4, 56.

βαύσδειν latrare. 6, 10.

βδέλλα, ſanguiſuga, hirudo. 2, 56.

βέβηλος, (pro βέβηλος) profanus. ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ὁ πευ-

ὑ πευσεῖσθε βέβαλοι. 3, 51. τὰ ὐχ ὁρῶντι (pro ὁρῶσι) βέβαλοι. 26, 14.

Βέβρυκες, nomen gentis ad Pontum Euxinum habitantis. Βέβρυκας εἰσαφίκανε. 22, 29. ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες. 22, 77. Βέβρυκες ἐπαΰτεον. 22, 91. ἀρχαγὲς Βεβρύκων. 22, 110.

βέλεμνον, telum, jaculum. τὸ (ſcil. ἕλκος) οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον. 11, 16. βέλεμνα χειρὶ προσοχεθόμην. 25, 253.

Βελλεροφῶν, nomen herois. 15, 92.

βέλος, telum. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5. ὑ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν ὀκρυόεν. 25, 230. χαλεπὸν βέλος εἰλειθυίης. 27, 28.

Βεμβινιαῖοι, nomen gentis. 25, 202.

βέντιστος. (dor. pro βέλτιστος) βέντιστ' ὄτος, heus, bone vir. 5, 76.

Βερενίκα, uxor Ptolemaei Soteris. ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα ἔπρεπε (excellit) ϑηλυτέρῃς. 17, 34. Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα ὐκ ἐπέρασεν. 17, 46. ἀρίζηλος Βερενίκα. 17, 57.

Βερονίκα (vet.) ead. 15, 107. (ſed nov. hic etiam habet Βερενίκα.)

Βερονικείᾳ (Βερενικείᾳ nov.) ϑυγάτηρ. 15, 110.

βιάζεσθαι, cogere, niti. ἅγ' ὦ δειλὰ τὸ βιάζευ. (pro βιάζῃ, vi perrumpe, penetra) 15, 76. ἄτρα βιαζόμεναι. (invitis dis et auris in altum evectae. 22, 9.

Βίας, nomen viri. Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνϑη. 3, 44.

βίῃ. (pro βίᾳ) φαντὶ νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν. 4, 8. Λύγκεος σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ φιλῇος ἀγαυὸ εἰλήλυϑεν ἀπ' ἄεσος. 25, 55. νέφη ἐλαυνόμενα νότοιο βίῃ. 25, 91. βίῃ πολύφρονος Ἡρακλῆος. 25, 110. τῶν προφέρεσκε βίῃφι. (pro βίῃ, ionic.) 25, 138. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152. βίῃ Ἡρακληείῃ. 25, 154. βίῃ σεισϑέντος ἐν [ὀστέῃ ἐγκεφάλοιο. 25, 261.

βίος, vita. εὐκτὸς ὁ τῷ βατρέχῳ (pro τῷ βατράχῳ) βίος. 10, 52. οἵσιν βίος ἕπλετ' ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33. ὑ πολὺς ἀνδρὶ βίος. Ep. 9, 2. ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε ξυνδν. Ep. 13, 3.

βλάπτειν, laedere, nocere. φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον (βεβλημένον nov.) ἄνδρα παρελϑεῖν. 16, 63. τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα. 22, 122.

Βλέμυες, gens Aethiopica. πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων. 7, 114.

βλέπειν. κάτω βλέψας. 8, 75. τᾶς κόρϑυος ἃ τομὰ ἐς ζέφυρον βλεπέτω. 10, 47. οἷα βλέπεις; quali adſpectu es? 20, 6. ὄμμασι λοξὰ βλέποισα, (λοξοβλεποῖσα nov.) pro βλέψασα. 20, 13. κῶραι (pupillae) δεινὸν βλέπον. (pro ἔβλεπον) 23, 12.

βλέφαρον, palpebrae. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι. 21, 20. κατὰ βλεφάρων οἱ βαρὺς ἕδραμεν ὕπνος. 22, 204.

βλήχεσθαι, balare. ἀμπεδίον

δίον (pro ἀνὰ πεδίον) βλήχοιντο. 16, 92.

βλοσυρὸς, gravis, truculentus. ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116.

βοὰ, (pro βοὴ) clamor. βοᾶς (clamoris bellici) ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. 16, 97. ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις. 17, 99. ἐσάκουσε βοᾶς. 24, 34.

βοᾶσθαι, inclamare. εἰλείθυιαν ἐβώσατο. (pro ἐβοήσατο) 17, 60.

βόαυλος, ſtabulum bovinum. ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους. 25, 108.

βόειος, bubulus. σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας. 22, 80.

βόεος, id. ὑμνέομες χεῖρας ἐπιζεύξαντα βοέοισιν ἱμᾶσιν, poſt manus caeſtuum loris decuſſatim et orbiculatim involutis et obſtrictis armatas. 22, 3.

βοηθόος, auxiliator. 22, 23.

βοηνόμος, bubulcus. 20, 41.

βολβὸς, bulbus, herbae genus. 14, 17.

βόλος, jactus retis. μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει. 1, 40.

βομβεῖν, ſonum edere, ſuſurrare, de apibus. ὧδε καλὸν βομβεῦντι (pro βομβοῦσι) ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5, 46. ἁ βομβεῦσα (ἀμβομβεῦσα nov.) μέλισσα. 3, 13.

βομβύκα, nomen puellae. 10, 26. & 36.

βορέας. νέφη ἐλαυνόμενα βίῃ θρηκὸς βορέαο. 25, 91.

βορέης. (pro βορέας) 10, 46.

βόσις, paſcuum. 25, 8.

βόσκειν. αἶγες βόσκονται κατ' ὄρος. 3, 2. βόσκε τὰς αἶγας 3, 3. βόσκεν (pro βόσκειν) μοι αὐτὰς (αὐτὸς nov.) ἔδωκεν. 4, 2. καλὸν αὐτῷ κριὸν ἐγὼ βόσκω. 5, 83. τουτὶ (τουτεὶ nov.) βοσκησεῦσθε (pro βοσκήσεσθε) ποτ' ἀντολὰς. 5, 103. βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας (ἀμνάδας nov.) 8, 35. χὠ (pro καὶ ὁ) τὰς βῶς βόσκων. 8, 48. χὠ (χ' οἱ nov.) ἁμᾶ βόσκοιντο. 9, 4. βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34. ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. (pro βόσκουσι) 13, 26. οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον. 25, 8. ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην ἐν νομῷ. 25, 132. οὐ μάλα τηλίκα βόσκει, tantas belluas non alit. 25, 184. αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε. 27, 47.

βοτάνα. (pro βοτάνη). ταὶ ὄϊες ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 13. ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους πέξαιντο. 28, 12.

βοτάνη. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν. 8, 37. χαί (pro καὶ αἱ) βοτάναι. 8, 44. ἀνάριθμοι μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι. 16, 91. πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 87.

βοτὴρ, paſtor. 25, 139.

βοτὸν, pecus, armentum. βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34. οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120.

βοτρυόπαις, racemoſus. Ep. 4, 8.

βουκαῖος, bubulcus. ἐργατίνα βουκαῖε. 10, 1. τὸν τέον, βουκαῖε, πρέπει ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ. 10, 57.

βουκο-

βυκολᾶν, boves pascere. Νύμφαι κήμὲ δίδαξαν ἃν ὤρεα βυκολέοντα. 7, 92. Δάφνιδι συνήντετο βυκολέοντι Μενάλκας. 8, 1. Σελάνᾳ βυκολέοντα φίλασεν. 20, 38. ἄλλοι (scil. ταῦροι) μετὰ τοῖσι δυώδεκα βυκολέοντο. 25, 129.

βυκόλιον, armentum. τᾶτο τὸ βυκόλιον πιαίνετε. 8, 39. βυκολίοισι νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13. μετέπιθε βοῶν ἐπὶ βυκόλι' ἦε, boum armenta accedebant. 25, 95. ὐκ ἐπήλυθε νῶϊν βυκολίοις. 25, 122.

βυκόλος, bubulcus. ἐπὶ βυσὶ κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν. 25, 151. ὁ βυκόλος ἄμμιγα θελξεῖ. Ep. 5, 3.

βυλὰ, (pro βυλὴ) consilium. φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βυλὰν, 17, 15.

βύλεσθαι. ἀγαθοῖς πολέες βύλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι. 22, 162.

βυλευεν. ἀπάνευθε Διὸς μέγα βυλεύοντος. 16, 70. τότε δὴ βύλευον, deliberabam. 25, 272.

Βυτράσιον, nomen loci. 25, 11.

Βύρρα, (vet. Βύρινν nov.) nomen fontis in insula Co. 7, 6.

βῶς. πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες. 1, 74. ὃ τὰς βόας ὧδε νομεύων. 1, 120. ἀπέ μοι, τίνος αἱ βόες. 4, 1. βασεῦντα (pro βήσοντα) ταὶ βόες ἐς ἀΐδαν. 4, 26. μυκητᾶν ἐπίερε βοῶν Δάφνι. 8, 6. καἰ (pro καὶ αἱ) βόες αὐότερον. 8, 48. βόες τρίβοντες ἄροτρον. 13, 31. μόχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 37. βυσὶν ἀμφ' ἀγελαίαις ἔργον ἔχων. 16, 55. βόες ἀγεληδὸν ἐς αὔλιν ἐρχόμεναι. 16, 92. Ὠρηχθὴς ἐπὶ βυσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν. 17, 101. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μυρία καίη. 17, 126. ἐπὶ βυσὶ καὶ ἡμιόνοισι. 22, 150. βοῶν ἐπιβυκόλος ἀνὴρ. 25, 1. ἢ (scil. ποιῇ) βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξῃ. 25, 17. βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο. 25, 88. μετέπιθε βοῶν ἐπὶ βυκόλι' ἦε. 25, 95. σὺκοὶ βοῶν ἕδρα πλήθησαν ἁλιπόδων. 25, 98. βοῶν μυρίον ἔθνος ἀσπερχές. 25, 114. αἰεὶ πλέονες κερααὶ βόες. 25, 123. βοῶν ἕνεκ' ἀγροτερῶν. 25, 135. πολλὸν ἐν ἄλλοις βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 141. ἐπὶ βυσὶ κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν. 25, 151. ὃ δὲ ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βυσί. 25, 218.

βύτας, (pro βύτης) bubulcus. βύτας μὲν ἐλέγεν. (pro ἐλέγω, dicebaris) 1, 86. κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βύτᾳ. 20, 34.

βύτομον, herbae genus. 13, 35.

βράβυλον, prunum. ὄρπακες βραβύλοισι καταβριθέοντες. 7, 146. ὅσον μῆλον βραβύλοιο ἥδιον. 12, 3.

βράγχια. 11, 54.

βράκος, braccae. οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. 28, 11.

Βρασίλας, nomen viri. 7, 11.

βραχίων. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας. 16, 79. μύες ἐν τερεῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἔτασαν. 22, 48. ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέτη. 25, 149. μέχρις

λρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας. 25, 270.

βραχὺ, paululum. 23, 38.

βραχὺς. 21, 13.

βρέφος. αἰθάνεται τὸ βρέφος. 15, 14. μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 15, 55. βρέφος νεογιλὸν. 17, 58. καθαπτομένα (pro ένη) βρέφεος χάρεσσι φίλησιν. 17, 65. εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα. 24, 7. ἀπιλήσασα φαγὴν βρέφος Ἡρακλῆα. 24, 16. ἐπῶρσαν κνώδαλα βρέφος διαδηλήσασθαι. 24, 83.

βρίθειν, gravescere. τεφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωὰ. 1, 46. βριθόμενος τεφάνοισιν. 12, 33. σκιάδες βρίθωσαι ἀνήθῳ, umbracula anetho tecta. 15, 119.

βροτὸς. πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι. 15, 105. ἄμμες βροτοὶ οἶδε, (βροτοὶ. οἱ δὲ nov.) βροτὸς βροτοὶ ἀείδωμεν. (ἀείδοντι nov.) 16, 4. πᾶσιν ἥπιος βροτοῖς. 17, 51. ὐδέ τις ἄτεκα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων. 17, 81. ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε. 20, 20. τίνες βροτοὶ, ὧν ὧδε χῶρες. 22, 54. ὅτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτὸν. 23, 11. κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοὶ. Ep. 13, 6.

βρόχθος, guttur. 3, 54.

βρόχος, laqueus. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων; τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 21. βρόχῳ καθάψας. 30, 11.

βρύον, muscus, alga. 21, 7.

βρυχᾶσθαι, rugire, fremere. δηυὸν βρυχῶντο. 25, 137.

βρώσκειν, devorare. βεβρωκὼς κρεῶν τε καὶ αἵματος. 25, 224.

βύβλινος. 14, 15.

Βυβλὶς, nomen loci. 7, 115.

βυθὸς, profundum. κατοικεῖν τὸν βυθὸν. 11, 62. ἐκ βυθοῦ ἕλκετε (retrahitis) νᾶας. 22, 17. ἐκ βυθοῦ. 22, 40.

βύρσα, corium. ὑπὸ βύρσαν ἐδὺ ἰὸς, corium sagitta penetravit. 25, 238. βύλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν ὑηρὸς τεθνεῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 272.

βύσσος. 2, 73.

βωκολιάζειν, carmen bucolicum canere. ὕστερα (ὕστατα nov.) βωκολιαξεῖς. (pro βωκολιάσεις. 5, 44.

βωκολιάσδειν, id. αὐτόθι βωκολιάσδειν. (pro άζω) 5, 60. ἄγε δὴ, βωκολιασθώμεσθα. (pro ώμεθα. 7, 36. βωκολιάσδεο, (pro άσδω) Δάφνι. 9, 1. ἐμὶν τὸ βωκολιάσδειν. 9, 5.

βωκολιαστὰς. (pro ατὴς) 5, 68.

βωκολικὸς, pastoralis. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ πλέον ἴκεο μώσας, carminis bucolici canendi peritissimus es. 1, 20. ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. 1, 64. 70. 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104. 108. 111. 114. 119. 122. λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. & 142. ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς. 7, 49. ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν βωκολικὰν. 8, 32. βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε. 9, 28. ὁ μελίσδων βωκολικὸς ὕμνος. Ep. 2, 2.

βωκόλος, bubulcus. τὼς ὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος. 1, 92. ὁ βωκόλος ὕμμιν ἐγὼ ὐκέτ' ἐν ὕλαν. (ſcil. ἐσσομαι.) 1, 116. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον. 4, 13. χὠ (pro καὶ ὁ) βωκόλος ἐξεγέλασσεν. 4, 37. αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ἦδε. 5, 62. Δάφνις ὁ βωκόλος. 6, 1. ἀὸὺ χὰ σύριγξ, χὠ βωκόλος. (ſcil. ἀείδη.) 9, 8. βωκόλος ὢν, ἐθέλεις με κύσαι. 20, 3. ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε. 20, 32. Ενδυμίων τίς ἦν; ὁ βωκόλος. 20, 37. Εννίκα μόνα (μόνον nov.) τὸν βωκόλον ὐκ ἐφίλησεν. 20, 42. τὰν σὰν τὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος. Μᾶλλον ἐμ' ἦδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐς φιλεῦσα. 27, 1. 2. βωκόλον. τὰ βωκόλα ἔργα νοήσω. 27, 46.

βῶκος, bubulcus, 10, 38.

βῶλαξ, gleba. Νῆλος ἀναβρύζων διερὰν βώλακα δρύπτει. 17, 80.

βωμὸς. πᾶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι, βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος. 7, 155. πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρία καὶν ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν. 17, 127. ἐν καθαρῷ λιτμῆνι κάμον (pro ἔκαμον, ſtruebant) δυσκαίδεκα βωμὸς. 26, 5. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν. 26, 8. βωμὸν αἱμάξει τράγος. Ep. 1, 5.

βᾶς. (pro βῆς) χὼ τὰς βᾶς (pro βόας) βόσκων. 8, 48. ἀὸὺ χὰ βᾶς. (ſcil. ταρύετον) 8, 77. & 9, 7. ἐξῶ αὐτᾷ βᾶν Ἀφροδίτᾳ. 27, 63.

βωτρῆν, vocare. τὸν ἄνδρα τὸν δρυτόμον βωτρήσομες, (pro βωτρήσομεν) 5, 64. βωτρέομες. (pro βωτρέομεν.) 5, 66.

βώτας, bubulcus. ἤνθον τοὶ βᾶτᾶι. 1, 80. τὸν βώταν νικᾷ Δάφνις. 1, 113. σύρισδε Δάφνις ὁ βώτας. 6, 44. τὰς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας. 7, 73.

Γ.

γα. (pro γε) μήτ' ὢν τύ γα τᾶτον ὀνάσῃς. 5, 69. μήτ' ὢν τύ γα τᾷδε χαριξῇ. 5, 71. νῦν αὐτόθι νᾶν γα (in quibuſdam edit. ſed aliae habent γε) μαθεῦμαι. 11, 60.

γᾶ. (pro γῇ.) μή μοι γᾶν Πέλοπος ἄλλη ἐχέτω. 8, 53. ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἥμις. (pro ἦναι.) 11, 79. τὰν γᾶν ἐπάταξε. 19, 4. μένην ἐπὶ γᾶς. 21, 60. ἀμερξάμενοι ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς. (ſcil. γινόμενον, humi naſcentem) 26, 4.

γαθῆν. (pro γηθῆν.) ὅσσον περὶ πλέγματι γαθῆν. 1, 54. ἐν νεοτμάτοισι γεγαθότες εἰναρέοισι. 7, 134. ὃς δρῶσιν γαθεῦσιν. (pro γαθῶσιν) 9, 36.

γαῖα. εἶα Ἀχαιιάδων γαῖαν (γαῖαν Ἀχαιΐδα nov.) πατῆ ὐδεμί' ἄλλα. 18, 20. νενευκὼς ἐς γαῖαν, inclinatus ad terram. 22, 91. πᾶς ἐπὶ γαῖαν κὰτ' ἀλλοφρονέων. 22, 128. ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. ἐς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι. 24, 111.

γαίᾳ. (pro γαῖα.) πολλᾶς κρατέει γαίᾳς. 17, 76. κατ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίᾳς κλάσσε. 25, 146.

146. πέσεν ὅγε ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 259.

γάλα. ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδονίῳ ἔδωκα τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58. ϛασῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις. 5, 53. ϛασῶ ὀκτὼ γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος. 5, 58. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα. 5, 124. παντᾶ γάλακτος ὄθατα πλήθουσιν. 8, 41. τὸ κράτιϛον ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος nov.) γάλα πίνω. 11, 35. ἀμφοτέρους (ſcil. παῖδας) ἐμπλήσασα γάλακτος. 24, 3. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105.

γαλαθηνὸς, lactens. γαλαθηναὶ ἄρνες. 18, 41. σπείρῃσιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα γαλαθηνὸν. 24, 31.

γαλάνα. (pro γαλήνη) tranquillitas maris. ἦς (pro ἦν, erat) γαλάνα. 5, 35. λιπαρὰ γαλάνα ἀμπέλαγος. (ſcil. γίγνεται.) 22, 19.

Γαλάτεια, nomen puellae. βάλλει τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισι. 6, 6. ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8. ὁ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων. 11, 13. ὦ λευκὰ Γαλάτεια. 11, 19. ἐξένθοις, Γαλάτεια. 11, 63. εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν. 11, 76.

γαλέη, felis. 15, 28.

γαμβρὸς, gener. 24, 82.

γαμβρὸς, ſponſus. ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρὸς. 15, 129. ὦ φίλε γαμβρὲ. 18, 9. ὄλβιε γάμβρ' (pro γαμβρὲ) 18, 16. χαίροις εὐπένθερε γαμβρὲ. 18, 49. γαμβρὼ μελλογάμω. 22, 140.

γαμεῖν. τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι. 3, 40. νύμφα γαμεθεῖσ' (γαμηθεῖσα nov.) ἀκάχοιτο. 8, 91. Νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν. 8, 93.

γάμος. ὧδε ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη. 17, 131. γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης. 18, 58 ἁμῖν γάμος ὗτος ἐν ὅρκῳ, hae nuptiae jurejurando nobis confirmatae ſunt. 22, 148. γάμον ἐκλέψατε δώροις, has nuptias munerum furtivis praeſtigiis vobis depacti eſtis. 22, 151. τοῦτον ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 166. οὐδὲ τὸν ἄλλον εἶδε φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 206. γάμοι πλήθουσιν ἀνίας. 27, 24. οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην. 27, 25. τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον. 27, 32. ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλοῦσι) τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57.

Γανυμήδης, puer, a Jove adamatus. 12, 35.

γαρύεσθαι. κῆξ (pro καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο, ululae cum luſciniis cantu certent. 1, 136. ἁδὺ χὠ μόχος γαρύεται, (mugit) ἁδὺ δὲ χἁ βῶς. 8, 77. & 9, 7.

γαϛὴρ. τᾶς γαϛρὸς ἐφειδόμεθα. 21, 41. γαϛέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον. 24, 17. λὰξ ἐπὶ γαϛέρα βᾶσα. 26, 23.

γαυλὸς, mulctra. ϛασῶ ὀκτὼ γαυλὼς (pro γαυλοὺς) τῷ Πανὶ γάλακτος. 5, 58. ἔϛι μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος. 5, 104.

γαυρι-

γαυριᾶν, superbire, exsultare. ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες (pro γαυριῶντες) 25, 133.

γαῦρος, superbus, petulans. μᾶλλον γαυροτέρα. 11, 21.

γεγαὼς, factus. θεοὶ νέποδες γεγαῶτες. 17, 25. ὀπλοτέρω γεγαῶτε, nos duo, qui minores natu sumus. 22, 176.

γένεσθαι, esse, nasci. ὄφελος μέγα γεναμένοισι. (parentibus.) 17, 35. ὃν φιλασῇ γενόμενον ταπεῶτα. 17, 75. γαλαθηνὰ ἄρνες γεναμένης (matris) ὕϊος μαζὸν ποθέουσαι. 18, 42. ἢτ' ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, ἢτε λέεσι γενόμεθα. 22, 74. αἰὴ ἀμείνους ἐξ ἔτεος γένοντο μᾶλ' ἢς ἔτος. 25, 124.

γήτων. λάβα τῶ γήτονος ὑιὸς. 14, 24. ὅπως μὴ γήτονες ὦμες (pro ὦμεν) ἀλλάλαις. 15, 9. ὐδὲς ἐν μέσσῳ γήτων. (scil. ἦν) 21, 17.

γελᾶν. τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα. (pro γελῶσα. 1, 36. οἷα γελῶντι. (pro γελῶσι) 1, 90. ἃ Κύπρις γελάοισα. (pro γελάουσα) 1, 95. λάθρᾳ γελάοισα. 1, 96. ὁ αἰπόλος ἆδὺ γελάξας. (pro γελάσας) 7, 42. ὃ δὲ γελάσας. (rideat, in optativo aor. 1.) 7, 156. χἁ μάτηρ γελάσασα. 19, 7. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε. (pro ἐγέλασε) 20, 1. σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. 20, 15. γελάσας κατέθηκε πάρος ποδοῖιν πατρὸς ἓῦ δινὰ πέλωρα. 24, 57.

γέλως. 7, 20.

γενεὰ. γενεαῖς δηκοσίῃσιν ἔπειτα ἀγγείλειν ἐμοί τις ἰὼς Ἀχέροντα. 12, 18. τοὶ γενεᾷ (aetate) προφέρεσκον. 22, 183.

γενειᾶν, barbam alere. μάταν ὡς ἄνδρα γενειῶν. 14, 28.

γενειὰς, lanugo. 2, 78.

γενειάσδειν, pubescere. ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε. 11, 9.

γενητὰς, genitor. ὡς θάλαμον Ἥβας αὐτὰν ἄγεσι γενητὰν (γεννήταν nov.) Διὸς υἱὸν. 17, 33.

γένειον, barba. καλὰ τὰ γένεια. (scil. ἐμοί ἐστι.) 6, 36. ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις. 20, 8. γλώσσῃ περιλιχμᾶτο γένειον. 25, 226.

γένειον, mentum, gena. 22, 88.

γεννήτας. (nov.) 17, 33. (v. γενητὰς.)

γένος. τὸ τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἢ Πένεσσιν ἐρίσθη. 4, 62. ἄγχεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος. 8, 33. γένος μιν ἔναι ἔφασκαν ἐκ Περσῆος. 25, 172.

γένυς, mentum, mala. ἐς γένυν ἔρπει λευκαίνων ὁ χρόνος. 14, 69.

γεραίρειν, venerari. ὦ τὸ γεραίρειν (γεραίρεν nov.) ἀρξεῦμαι. 7, 94.

γεραίτερος, honoratior. Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος ἄκατι παίδων. 15, 139. ἐπ' ἀγρῶν γεραίτερος. 25, 48.

γέρανος, grus. 10, 31.

γέρας, praemium, honor. αἶνα αἶνα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. ἄρνα σακίταν λαιῷ γέρας. 1, 10. ὕμνοι ἀθανάτων γέρας αὐτῶν. 17, 8. ἶσον Δωριέεσσι νέμων

μὴν γέρας ἐγγὺς ἔῦσιν. 17, 69. σὺν ἄλλοισιν γεραέεσσι. 17, 109. γεράων θεοῖς κάλλιτον ἀοιδὴ. 22, 223.

γερόντιον, senecio, in contemtum sic dicitur. 4, 58.

γέρων. γρηπεὺς γέρων. 1, 39. ἔπωθεν ἁλιτερύτοιο γέροντος. 1,45. ὁ γέρων ὑφήνατο τὰ μοχλία. 4, 4. ἀμφὶ οἱ ἑήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος. 7, 17. κρητῆς Ἡρακλῆϊ γέρων ἐτάσατο χείρων. 7, 150. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες. 21, 6. γέρων ἐπ' ἐρεισμασι λέμβος. 21, 12. γεάμματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. 24, 103. ὁ γέρων βοῶν ἐπιβεκόλος ἀνὴρ. 25, 1. καὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμι εἰσιδέειν. 25, 43. τὸν δ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο, δῖος ἀγρώτης. 25, 51. τὸν γέροντα περίσσαινον. 25, 71.

γεύειν. χαλεπὸν, χορίων κύνα γεῦσαι. 10, 11. ὡς μῦς γεύμεθα (pro ἐγευόμεθα) πίσσας. (μῦς, sine ὡς, γεύετο πίσσας nov.) 14,51

γεώλοφον, tumulus. τῇδε καθίξας ὡς τὸ κάταντες τῦτο γεώλοφον. 1, 13. ὧδε νέμεσθε, ὡς τὸ κάταντες τῦτο γεώλοφον. 5, 101.

γῆ. 15, 8.

γηραλέος, senex. ἀπὸ κροτάφων πελόμεθα πάντες γηραλέοι. 14, 69. πατρὶ γηραλέῳ τίνα μῦθον ἐνίψω. 27, 38.

γηρᾶν, senescere. τὸ ἴον καλὸν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ. 23, 29.

γῆρας, senectus. σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. 17, 24. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24, 131.

γηράσκειν, senescere. οἱ ποθεῦντες ἐνἤματι γηράσκησιν. 12,2.

γίγνεσθαι. ὁ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. (pro ἐγένετο.) 1, 88. οὔθε γενοίμαν (pro γενοίμην) μέλισσα. 3, 12. γενοίμαν Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. 5, 149. παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο. 8, 92. ἐπεσσομένοις γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδὴ. 12, 11. δοιώ τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶτε. 12, 12. ὅτινι τῦτο θεῶν πόκα (ποκα nov. sine accentu) τέκνον ἔγεντο. 13, 2. ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο. 13, 9. χἠμῖν τῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα ὕτως, hoc nobis quondam clam, nemine audiente, indicatum est. 14, 27. τί γενοίμεθα. 15, 51. δὴ γεγαάμεθ' ὕπιθεν. 15, 56. αὐτῷ μοί τι γένειτο. 16, 19. ὁ πατρὶ ἐοικὼς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. 17, 64. ὕλβιε κῶρε γένοιο. 17, 66. λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀξύνης γένεθ' (pro ἐγένετο) αὕτως. 25, 83. σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν (pro ἐνην) δῶρον ἐπάσσομεν. 28, 8. τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ (pro ἐγένη) φίλος. 29, 17. ἐμμελὴς ἔγεντο. Ep. 19, 5.

γίνεσθαι. κἄφόν τι τῦτο καὶ ἀδὺ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. (scil. φάρμακον) 11, 4. τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι. 11, 58. μάχης ὑ γίνετ' (pro ἐγίνετο) ἐρωὴ. 22, 192. τῶν ὕτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων. 25, 92.

γινώσκειν. οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες (τεθνήκαμες nov.) ἢ ζωοὶ εἰμὲς. 2, 5. οὐδ', ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον, ἔγνων. 2, 85. νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα. 3, 15. γινώσκεν (pro γινώσκειν) οἶμαι τὺ καλῶς. 11, 5. γινώσκω, τίνος οὕνεκα φεύγεις. 11, 30. οὐκ ἔγνω, ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ. 20, 34. γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει. 22, 63. τέχα γνώσῃ, πρὶν ἀκοῦσαι. 26, 19. οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλῃσθ' ἀπὸ καρδίας· γινώσκω. 29, 5. γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1.

Γλαύκα, nomen cantricis. 4, 31.

γλαυκὸς. ἁλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίσι ταί τε (ταὶ τὰ nov.) μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. 7, 59. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ἐρεχθεῖν. 11, 43. ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ. 16, 5. ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ. 16, 61. γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης. 21, 55. γλαυκᾶς δῶρον Ἀθανάας. 28, 1.

γλαφυρὸς, cavus, elegans. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθὸν. Ep. 7, 5.

γλάχων, pulegium. ὧδε πατησεῖς γλάχων' ἀνθεῦσαν. 5, 26.

γλυκερὸς. βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν. 8, 37. οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. 9, 34. τῶ (pro τοῦ, scil. ὀφθαλμοῦ) μοι γλυκερώτερον οὐδὲν. 11, 53. ὅς κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη. 12, 32. θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος. 15, 13. ὅσσα ἀπὸ γλυκερῶ (pro γλυκεροῦ) μέλιτος. (scil. γίνονται.) 15, 117. τὸ στόμα πακτᾶς γλυκερώτερον. 20, 26. ἐκ στομάτων ἐῤῥέε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω. (μέλι κηρῶ nov.) 20, 27. εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7.

γλυκύκαρπος, dulces fructus ferens. ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος. 11, 46.

γλυκύμαλον, dulce malum. 11, 39.

γλυκὺς. ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα. 2, 118. ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. 3, 54. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ὕνα γλυκὺν. (scil. ὀφθαλμὸν) 6, 22. οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ. 7, 82. φοιτῇς αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. 11, 22. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. 14, 37. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν συγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 40. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73.

γλυκύφωνος, suavi voce praeditus. 15, 146.

γλύφανος, sculptura, vel scalprum. κισσύβιον ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον. 1, 28.

γλύφειν, sculpere. ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Ep. 7, 4.

γλῶσσα. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας (pro γλώσσης) ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30. ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἔφαντο γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν. 25, 188.

γλώσσῃ περιλιχμᾶτο γένειον. 25, 226.

γναθμὸς, gena. 22, 100.

γνώειν, cognoscere. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν. 25, 177.

γνώμα. (pro γνώμη.) κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. 15, 38. τὺ, ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. 21, 62.

Γολγὸς, urbs Cypri. 15, 100.

γονεὺς. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἁμετέροις λείπωμεν. 22, 176.

γονὴ, partus. ῥηΐδιαι γοναὶ. 17, 44.

γόνος, filius. 25, 159.

γόνυ. ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. 7, 7. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρὸν. (i. e. qui aetate adhuc florent, in vigore aetatis sunt.) 14, 70. ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι μίμνοντι. (pro μένουσι) 16, 11. ἀπωτέρω, ἢ γόνυ, κνήμα (κνήμας nov.) 16, 18. τοῦ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα. 22, 196.

Γοργὼ, nomen proprium foeminae. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ. 15, 1. μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ. 15, 36. ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; 15, 51. δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη ἔσχισαι, Γοργοῖ. 15, 70.

γοῦν. 11, 7.

γούνυ. (pro γόνυ.) Νύμφαι σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι. 13, 53. μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. (pro καταστρέψουσι) 24. 74

γραία, anus. ποίας ἔλιπον (praetermisi) γραίας δόμον. 2, 91. ταῦτα ἁ γραία με, Κοτυτταρὶς, ἐξεδίδαξεν. 6, 40. γραία παείηρ. 7, 126.

γραῖος, vetus. σκίλλας γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. γραιᾶν (pro γραιῶν) ἀποτίλματα πηρῶν. 15, 19.

γραμμὰ. (pro γραμμὴ) linea. τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. 6, 18.

γράμμα, litera. γράμματα ἐν φλοιῷ γεγράψεται. 18, 47. γράμματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. 24, 103.

γράμμα, pictura. ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81.

γράμμα, scriptum, inscriptio. 23, 46.

γραπτὸς, notis inscriptus. ἁ γραπτὰ (pro ἡ γραπτὴ) ὑάκινθος. 10, 28.

γράφειν, pingere. ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81.

γράφειν, scribere. γράμματα ἐν φλοιῷ γεγράψεται. 18, 47. γράψον τόδε γράμμα. 23, 46. ὃς τάδε γράψα. (pro ἔγραψα) Ep. 22, 1.

γριπεὺς, piscator. τοῖς μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς. 1, 39. θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεὺς. 3, 26.

γύα, arvum, jugerum. 25, 30.

γυῖον, membrum. φαίης γυίων νιν ὅσον θένος ἐλλοπιεύειν. 1, 42. περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας. 22, 81. αἰεὶ μάσσονα γυῖα φορέεσκε. 22, 113. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον. (i. e. manum) 22, 121.

γυμνάσιον. 2, 80.

γυμνα-

γυμναστῆς. βαῖνε (pro ἔβαινε) ἐπ' ἆθλον γυμναστῶν. 23, 57.

γυμνὸς. νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας. 5, 13. αἱ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι. 16. 8. γυμναὶ ἐν χερσὶ μάχαιραι. 22, 146. εἰμὶ γυμνὰ. (pro γυμνὴ) 27, 58. γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν. 30, 30.

γυμνοῦν, nudare. εἴ πῦ τὶ χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν. 22, 188.

γυνὰ. (pro γυνὴ) ἔντοσθεν γυνὰ, τὶ (γυνά τις, nov.) θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. 1, 32. εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται. 2, 44. νυμφίον γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. 17, 129. ἁπτομένα γυνὰ κεφαλᾶς παίδων. 24, 6.

γυναικοφίλας, mulierum amator. 8, 60.

γυνὴ. με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. 2, 41. ὦ γύναι, ὀσκαλέσασα (scil. με) τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον. 2, 132. μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος. 2, 150. ζαλῶ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα. 3, 50. ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν. (pro ἔχειν.) 6, 26. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς. 12, 5. ὄρη, (pro ὄρα, vide) γύναι, ὡς ποθορῇ τὺ. 15, 12. θάρσει, γύναι. 15, 73. πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα. 24, 72. ἀλλὰ γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω. 24, 86. τίνος κέχρησθε, γυναῖκες; 26, 18. αἱ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα ἐμέοντο γυναῖκες. 26, 24. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐοὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26. τίνα τρομέουσι γυναῖκες. 27, 27. γυνὴ εἰς οἶκον ἀφερψῶ. 27, 64. γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς. 27, 65. γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2. οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. (scil. ἐκτελέσεις.) 28, 11. ἐξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ. Epigr. 18, 3.

γύννις, imbellis. 22, 69. (vet.)

Δ.

δᾶ. (pro γῆ.) οὐ δᾶν. 4, 17. & 7, 39.

δαγὺς, glacies, corolla. ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα. 2, 110.

δαιδάλεος, artificiosus. οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ. 18, 33. δαιδάλεον ὥρμησε μετὰ ξίφος. maximo cum impetu & celeritate gladium arripuit. 24, 42.

δαίδαλμα, artificium. 1, 32.

δαίειν, docere. οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων. (doctorum, i. e. artificum) 17, 81. Κάστωρ Ἱππαλίδας ἔδαεν. 24, 127. πολλ' ἐδάη σοφὰ φάρμακα, multa salutaria remedia novit. 28, 19.

δαίεσθαι, ardere. οἱ αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51.

δαιμόνιος. δαιμόνιοι, τὶ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22. δαιμόνι' (pro δαιμόνιε) οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης. 22, 62. δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε. 22, 145.

δαιμονίως. Ep. 11, 4.

δαίμων. τὴν ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον. 2, 11. τῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι (Deo adiuvante) τάκω. 2, 28. αἰ αἴ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος. 4, 40. ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἄλωᾶν. 7, 34.

δαίνυσθαι, epulari. ὃι μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἐπὶ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38.

δαὶς, epulum. μετὰ (ad) δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; 7, 24. ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. 7, 32. κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο δειελινοὶ 13, 32.

δαὶς, pugna. ὑπείροχος ἐν δαΐ. (pro δαΐδι) 22, 79.

δαίτηθεν, ab epulo. 17, 28.

δαίφρων, bellicosus. 25, 150.

δάκνειν. κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 110. ἦν καί τι δάκῃς, si me in aliquo laeseris. 12, 25. δάκνει ἵππος. 15, 40.

δάκρυ. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα (μάλα nov.) ῥέοντι. (pro ῥέωσι) 14, 38. ἐπισκείσας τὸ δάκρυ. 23, 38. καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνυς ὤπας. Ep. 6, 2.

δακρύειν. πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ. (pro δακρύσω.) 2, 64. δάκρυ, ὅσσα θέλεις. 15, 41.

δακρυόεις, lacrimans. 13, 54.

δάκτυλον, digitus. 19, 3.

δάκτυλος. 8, 23.

δαλεῖν, (pro δηλεῖν) laedere, decipere. τώσδ' (τως δ' nov.) ἤ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα. 9, 36. ἐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα. 15, 48. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127.

Δάλιος, (pro Δήλιος) epitheton Apollinis, a Delo insula, unde ortus erat, sic appellati. Ep. 19, 4.

δαμάλα. (pro δαμάλη.) Ep. 4, 17.

δαμάλη, juvenca. πολλαὶ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 1, 75. δαμάλαι αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι. (pro ποθῦσι.) 4, 12. Δάφνις ἔχων δαμάλας. 8, 36. κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα τὰς δαμάλας παρελῶντα. 8, 73. ἐν δὲ νέναισι λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν (pro δαμαλῶν) καλὰ δέρματα. 9, 10. καλόν σοι, δαμάλας φιλέειν. 27, 7.

δαμᾶν, domare, occidere. δειδιότες, μή πως μιν δαμάσειε (pro δαμάσαι) ἀνὴρ. 22, 93.

δαμάσδειν, id. ὄσσιχον ἐς τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει. 4, 55.

Δαμάτηρ. (pro Δημήτηρ) ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελῶσι.) 7, 32. πῶμα διεκρανώσατε βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος. 7, 155. Δάματες πολύκαρπε, πολύσαχυ. 10, 42.

Δαμοίτας, nomen pastoris. Δαμοίτας καὶ Δάφνις εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον. 6, 1. τῷ ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο. 6, 20. τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. αὔλει Δαμοίτας. 6, 44.

δᾶμος. (pro δῆμος.) κακοχράσμων ὁ δᾶμος. 4, 22. τῦτον αὐτὸν ὁ δᾶμος ἔτασ' ἐνθάδε. Ep. 20, 6.

Δαμοτέλης, nomen choregi. Ep. 12, 1.

δαμότης, (pro δημότης) tribulis, popularis. 4, 21.

δαμότις, (pro δημότις) foemina popularis. 28, 22.

δασπλῆτις, terribilis, atrox, epitheton Hecates. 2, 14.

δασύθριξ, pilosus. ἐκ δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 15.

δασύκερκος, villosam caudam habens. μισέω τὰς δασυκέρκος (pro δασυκέρκης) ἀλώπεκας. 5, 112.

δάφνα. (pro δάφνη.) 2, 23.

δάφνη. πᾷ μοι ταὶ δάφναι. 2, 1. ἐντὶ (pro εἰσὶ) δάφναι τηνεὶ. 11, 45. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι. Ep. 1, 3. ξεῖδρον ἀπὸ σπιλάδων τηλεθάει δάφναις. Ep. 4, 7.

Δάφνις, nomen pastoris. πᾶ ποκ' ἆρ' ἦσθ', ὄκα Δάφνις ἐτάκετο. 1, 66. Δάφνι, τίς τυ κατατρύχει; 1, 77. Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκει. 1, 82. τὸ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν. 1, 97. τὰν χὼ (pro καὶ ὁ) Δάφνις ποταμείψατο (ποταμείβετο nov.) 1, 100. τὸν βώταν νικᾷ Δάφνιν. 1, 113. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων· Δάφνις, ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 120. 121. χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον. 1, 140. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν. 5, 20. ταὶ Μῶσαί μ' ἐφίλευντι πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν Δάφνιν. 5, 81. Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ὁ βωκόλος, εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον. 6, 1. πρῶτος (πρᾶτος nov.) ἄρξατο Δάφνις. (scil. ἀείδειν.) 6, 5. τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. σύριζε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. 6, 44. τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας. 7, 73. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βυκολέοντι Μενάλκας. 8, 1. πρᾶτος ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας. 8, 5. μυκητᾶν ἐπίυρε βοῶν, Δάφνι. 8, 6. τὸν χὼ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. Δάφνις ἔχων δαμάλας. 8, 36. βωκολιάσδευ, Δάφνι. 9, 1. ὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. 9, 14. Δάφνιδι κορύναν. (scil. ἔδωκα.) 9, 23. Δάφνις ἐγὼ. (scil. καλῶμαι.) 27, 41. Δάφνις ὁ λευκόχρως ἄνθετο Πανὶ τάδε. Ep. 2, 1. εὔδεις φυλλοχρῶτι πέδῳ, Δάφνι. Ep. 3, 1. ἀποστέρξαι τὼς Δάφνιδος πόθως. Ep. 4, 14. ὁ βυκόλος ἄμμιγα θελξεῖ Δάφνις. Ep. 5, 4.

δαφοινὸς, cruentus, rubens. 25, 232.

δαψιλέως, largiter. 7, 145.

δὲ pro γὰρ. αἱ (ὦ nov.) δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43. πατὴρ δέ σει ἐτὶ Μενάλκας. 27, 43.

δεδαημένος, peritus. ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω. 8, 4.

δεδοίκειν, metuere. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὕφιν ταμάλιτα δεδοίκω. 15, 58.

δεδύκειν, occidere. ἄλιος ἄμμι δεδύκει. 1, 102.

δείδειν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. (pro δεδοίκαμεν.) 1, 16. δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε. 22, 93.

δειδίσσεσθαι, terrere. τὺς ὕγε φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 74.

δειε-

δειελινὸς, vespertinus. 13, 33.

δείελος, id. 25, 86.

δεικαναέσκειν, porrigere. ὁ ἐς πατέρ' ἑρπετὰ δεικανάεσκεν. 24, 56.

δεικνύναι. τᾷ Ἀφροδίτᾳ δεῖξεν τὰν ὀδύναν. 19, 5. δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος. 27, 44. ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω. 27, 47.

δείλαιος, timidus, miser. Ep. 6, 1.

δειλαῖος, id. Θέτυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 2, 19. ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη δειλαίας. 2, 83. δειλαίαι αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον. 4, 13. ἦ μὰν δειλαῖαί γε. 4, 14. ἀκμὰν, ὦ δειλαῖε. 4, 60. ὤ μοι δειλαία. 15, 69.

δείλαν, circa vesperam. 10, 5.

δειλινὸν, vespere. 21, 39.

δειλὸς. ὁ δειλὸς ἐρῇ Μυρτῦς. 7, 96. ἄγ' ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ. 15, 76. δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὺς αἰῶνας ἔκειντο. 16, 43. τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλὰ. (pro δειλὴ) 27, 51. ἢ καὶ ὁ δειλὸς (improbus) ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἔχει. Ep. 15, 1.

δειλῶς, miserabili, tristi vultu. 30, 15.

δεῖμα (vet.) metus. 21, 53. (σῆμα nov.)

δειμαίνειν, timere. 27, 21.

δεῖν, ligare. ἆς (scil. φλιᾶς) ἐκ θυμῶ δέδεμαι. 2, 61. τὺ δάσας (pro δήσας) ἐκάθηρε, te vinctum loris cecidit. 5, 118. τεῖχος ἀσφάλτῳ δήσασα. 16, 100. δῆσάν (pro ἔδησαν) κἀπέδησαν. (scil. τὸν ὕν) 30, 10.

δεῖν, oportere. ἔδει μόνον ὦτινος εἰπεῖν. 14, 19. αἰτεῖν δεῖ ὐκ ἐπὶ παντὶ. 14, 64 ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρὸν. 14, 70. ὕδατος δεῖ, aqua opus est. 15, 29.

δεινὸν, terribiliter, torve. κῶραι δεινὸν βλέπον, torvo erat vultu. 23, 12. δεινὸν βρυχῶντο. 25, 137. νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. 26, 12.

δεινὸς. Νύμφαι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις. 13, 44. δεινὴν (ἀχὴν, nov. cum commate) ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων. 16, 33. δεινὸς (celeber) ἀοιδὸς ὁ Κήϊος. (i. e. Simonides) 16, 44. δεινὸς ἰδεῖν. 22, 45. δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 22, 190. θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα. 24, 58. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσι. 24, 111. Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν. 25, 4. δεινὸς (peritus) ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

δεῖος, (pro δέος) metus. ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 60.

δειπνεῖν. δειπνεῦντες (pro δειπνοῦντες) ἐν ὥρᾳ, sero coenantes. 21, 40.

δεῖπνον. 24, 135.

δειρὴ, cervix. 18, 57.

δέκα. κείμαν ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας. 2, 86. ἠνὶ δέ (ἠνίδε nov.) τοι δέκα μᾶλα φέρω. 3, 10. ὅ κεν ἔφασκέ τις ἀνδρὸς λήϊδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων. 25, 116.

δεκά-

δεκάμηνος, decem menſes natus. 24, 1.

δέκατος. δεκάτω (pro δεκάτῳ, ſcil. ἔτει) ἐπιβαίνοι. 26, 29.

Δέλφις, nomen viri. τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω. 2, 21. ἐγὼ ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν αἴθω. 2, 23. Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. 2, 26. ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. ὃς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι. 2, 50. τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ἄλεσε Δέλφις. 2, 53. εἶδον Δέλφιν. 2, 77. ἄγαγε (pro ἤγαγε, duxit) τὸν λιπαρόχρων εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. 2, 103. ὡς Δέλφις ἔρατα. 2, 149.

Δελφὶς, Delphica. Ep. 1, 4.

δέμειν, exſtruere. χλωραὶ σκιάδες δέδμανται. (pro δεδέμηνται. 15, 120. οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. 17, 18. σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνται. 25, 24.

δέμνιον, ſtratum, lectus. νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν ἀνέρος. 2, 137. τορέσειν καλὰ δέμνια. 6, 33.

δενδρήεις, arboribus abundans. ἅλωαὶ δενδρήεσσαι. 25, 30.

δένδριον, arbor. 29, 12.

δένδρον. ταὶ ἐπὶ δένδρῳ ὄρνιχες λαλαγεῦντι. 5, 47. δένδρεσι χειμὼν φοβερὸν κακὸν. 8, 57. ἀηδονιῆες ἰφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. 15, 121. ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 95.

δεξιὸς. ἄλλεται ὀφθαλμός μευ δ δεξιός. 3, 37. κατὰ δεξιὸν ὦμον λᾶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 65. παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 25, 161.

δεξιτερὸς. ἔοικὰν ἔχεν (pro εἶχεν) ἀγριελαίῳ δεξιτερᾷ κορύναν. 7, 19. τό (ſcil. ἔρπαλον) οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ. 13, 57. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὰ λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121.

δέον, decens. τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι, omnia recte procederent. 14, 50.

δέος, metus. ἐμὲ δέος ἴσχει ὀκνηρὸν. 24, 35. κατὰ ταθμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκατον. 25, 220.

δέπας, poculum. ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55. ἠνὶ δέ (ἠνίδε nov.) τοι τὸ δέπας. 1, 149.

δέρκεσθαι, videre. εἰς ἄλα δερκομένα. (pro ἑνὴ) 6, 11.

δέρμα, pellis, corium. αὐτὰ λοιπὰ ὀστ' ἐπ' ἦς (pro ἦν, erat) καὶ δέρμα. 2, 90. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα. 5, 57. ἐκ τραγοῖο εἶχε κνακὸν δέρμ' ὦμοισι. 7, 16. ἐν δὲ νέναται λευκᾶν ἐκ βαμαλᾶν καλὰ δέρματα. 9, 10. ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52. δέρμα λεόντειον. 24, 134. δέρμα θηρὸς δρᾶν. 25, 63. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 175. δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ἐνύχεσσι. 25, 277.

δεσμὸς. ἄμφω βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ 24, 27. δεσμῷ ἀναγκαίῳ ἔκλυτιν εὑρεῖν. 24, 33. ὄμνυμι ταῦτά μιν τὰ δεσμὰ. 30, 24. τὰ δεσμὰ ἐπιλῦσαι. 30, 41.

δέσποινα, domina. Ἀσσυρίῳ,

δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῦσα. 2, 162. δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας. 15, 100.

δεσπότης. 5, 10.

Δευκαλίωνες, posteri Deucalionis. 15, 141.

δεῦρο. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα. 1, 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους. 27, 10. δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας. 27, 12. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45.

δεῦτε. 8, 50.

δεύτερος. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ. 1, 3. τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ. 2, 131. δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν. 8, 71.

δέχεσθαι. καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε. 2, 124. ὥς ποκ' ἔδεκτο (pro ἐδέδεκτο) τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ. 7, 78. δεξαμένα (pro ἑνὴ) παρὰ ματρὸς. 17, 59. δεδεγμένος, (exspectans) ὅππόθ' ἵκοιτο 25, 228.

δὴ pro δὲ. 25, 12.

δηθά, diu, dudum. 1, 38.

δήϊος, hostis. ἤ τις δηίων τολυκήτεα Νείλον ἐπεμβὰς. 17, 98.

δηλεῖσθαι, laedere. πάρος τινὰ δηλήσασθαι. 22, 189. (v. δαλεῖν et διαδηλεῖσθαι.)

δήλεσθαι, yelle. τίς παρεύσας αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν. 5, 27.

δηλονότι. 11, 79.

Δῆλος, insula maris Aegaei. 17, 67.

δῆλος. 10, 13.

δῆμος. 25, 46.

δηναιὸς, diuturnus. 16, 54.

δηρίειν, certare, pugnare. ἢ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω. 22, 70. ὃκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς. 25, 82.

Δηὼ, eadem, quae Δημήτηρ, Ceres. 7, 3.

Δία, insula maris Aegaei. 2, 46.

διάγειν. ῥᾴϊτα διᾶγ' (pro διᾶγε) ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν. 11, 7. ἄδιαν ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς. (pro διάξεις) 11, 44. ῥᾷον διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν. 11, 81.

διαδηλεῖσθαι, laedere. βρέφος διαδηλήσασθαι. 24, 83.

διαδραμεῖν. v. διατρέχειν.

διαδύναι, penetrare. τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν. 3, 14.

διαείδεσθαι, cantu certare. ἀλλά γέ τοι διαείσομαι. 5, 22.

διαθρύπτειν. ἃ αὐτόθι διαθρύπτεται, ea deliciis ibi frangitur, mollis fit. 6, 15. διαθρύπτεται ἤδη, jam pulchris praeludiis ad cantandum se parat. 15, 99.

διαιτᾶν, arbitrum esse. παισὶ φιλήματα διαιτᾷ, inter pueros de osculis judicat. 12, 34.

διακραῦν, miscere. πῶμα διεκρανώσατε. 7, 154.

διακρίνειν. διακρινώμεθ' Ἀρηΐ. 22, 175. διά τε κρίνῃσι (pro διακρίνῃ τε) θέμιτας, jura dicit. 25, 46.

διάκριτος, excellens. 22, 163.

διαλακτίζειν, calce repellere.

re. ὅλεν ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν. 24, 25.

διαλλάσσειν, mutare. εἴ γε διαλλάξας (ſcil. σαυτὸν, ſi animum tuum mutaveris,) με φιλάσεις. 23, 42.

διαλύειν, ſolvere. ἆψ πάλιν διέλυον. (ſolvebant, ſcil. σπείρας) 24, 32. δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122.

διαμπερέως, continue. 25, 120.

διάνδιχα, dupliciter, in duas partes. 25, 256.

διαπέρθειν, diruere, devaſtare. Ἴλιον οἱ διέπερσαν. 22, 217.

διαπιαίνειν, pinguefacere, faginare. ἀνάριθμοι μῆλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι. 16, 91.

διαπόντιος, mare tranſiens. 14, 55.

διαπρὸ, penitus. 22, 201.

διατείχειν, diſcedere. ἀνεγρομένη διέτειχε μᾶλα νομεύειν. 27, 68.

διασχίζειν, diſcindere. κάλαμος διασχισθεὶς. 8, 24.

διατείνεσθαι, intendere, ἄμματα ὀρθᾷ πυξὶ διατεινάμενος. 22, 67.

διατέμνειν, diſſecare. κάλαμός με (γ' ἑ nov.) διασχισθεὶς διέτμαξεν. 8, 24.

διατρέχειν. νεφέλαι διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι. 22, 20. πάντη διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233.

διαφαίνειν, oſtendere. ἀὼς ἀντέλλοισα καλὰν (τὴν nov.) διέφαινε πρόσωπον. 18, 26.

διαφαίνεσθαι, elucere. ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἠμῖν. 18, 28.

διαχεύειν, diſcutere. ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 203.

διαχρᾶσθαι, perimere. διαχρησεῖται (pro διαχρήσεται) τὸν ἄγοντα. 15, 54.

δίγληνος, duas pupillas habens. τί τὸ πλέον, εἰ καταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος. Ep. 6, 2.

δίδακτρον. 8, 86.

διδάσκαλος. αὐτὰ (ſcil. πενία) τῶ μὴχθοιο διδάσκαλος. 21, 2. ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῦς, apud quem mens eſt, quae ipſum doceat. 21, 33.

διδάσκειν. ὃν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 37. πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν. 7, 92. αἴ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι. 8, 85. μιν πάντ' ἐδίδαξε. 13, 8. κοὐκ ἐκ τοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν. 22, 57. μᾶλα σε φρονέοντα διδάσκω. 24, 70. Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ. 24, 113. Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐτὸς. 24, 119. ὡς ἐδίδασχ', (pro ἐδίδασκε) 26, 9. μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. (cognoſcam.) 27, 49.

διδόναι. αἰγά τοι δωσῶ (pro δώσω) διδυματόκον. 1, 25. ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγα ἔδωκα. 1, 57. τάν με Ἐριθακὶς αἰτεῖ. καὶ δωσῶ οἱ. 3, 36. βόσκειν (pro βόσκειν) μοι αὐτὰς (αὐτὸς nov.) ἔδωκεν. 4, 2. μαλακῶ χόρτοιο κα-

λλεν κώμυθα δίδωμι. 4, 18. κἤδωκ' (pro καὶ ἔδωκε) Ἀμαρυλλίδι. 4, 36. τάν (scil. σύριγγα, quam fistulam) μοι ἔδωκε Λύκων. 5, 8. κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν. 5, 96. ἢν (scil. κύνα) τῷ παιδὶ δίδωμι. 5, 107. ὁ Ὕρτιος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη. 7, 124. τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα. 8, 86. ξᾶον δὲ διᾶ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν. 11, 81. πολλοῖς πολλὰ διδεὶς. 14, 63. δὸς ὕμως. 15, 30. ὐδέ κεν ἶδν ἀποτρίψας τινὶ δοίη. 16, 17. τὸ καί τινι δῶναι ἀοιδῶν. 16, 24. Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κυροτρόφος, ὔμμιν εὐτεκνίην. 18, 50. ὐδ' ἂν τῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης. 22, 62. δειμαίνω, μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ. (pro δώκῃ) 27, 21. ἄλλην ἀμπεχόνην τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ. 27, 59. φής μοι πάντα δόμεν, (pro δῶναι) τάχα δ' ὕστερον ὐδ' ἄλα δοίης. 27, 60.

διδῶν. (pro διδόναι.) καὶ τὸ δίδυ τὰν αἶγα. 1, 143. κύφας διδοῖ ποθέοντι μερίμνας. 17, 52. δίδυ πάλιν, (scil. χείλεά συ) ὕφρα φιλάσω. 27, 6. τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν. 29, 9.

διδυματόκος, gemellos pariens. αἶγά τοι δωσῶ διδυματόκον. 1, 25. τοὶ λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος (pro διδυματόκως) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι. 8, 45.

δίδυμος, geminus, duplex. διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι. Ep. 5, 1.

διελθεῖν. v. διέρχεσθαι.

διεξαίσσειν, vi perrumpere. διεξάϊξε αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα. (μεγάλαιχμος nov.) 13, 23.

διερός, humidus. Νεῖλος διερὰν βώλακα ῥύπτει. 17, 80.

διέρχεσθαι. ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὖλβον. 25, 111. ἦ τὸ μυρίον κλέος διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀώ. Ep. 19, 3.

δίζεσθαι, quaerere. Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο. 7, 61. δίζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω σὺν μοίσαις. 16, 68. ἦέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κεῖνο δίζεαι. 25, 37.

διηκόσιοι. (pro διακόσιοι) γενεαῖς διηκοσίῃσιν ἔπειτα ἀγγείλειεν ἐμοί τις εἰς Ἀχέροντα. 12, 18. διηκόσιοι ἄλλοι φοίνικες. (scil. ταῦροι) 25, 127.

δίτασθαι. ἀράχνια εἰς ὕπλ' ἀράχναι λεπτὰ διατήσαιντο. 16, 97.

δικάζειν, judicare. 23, 63.

δίκη, jus, justitia. 25, 33.

δικλὶς, fores geminae. 14, 42.

δίκτυον. rete. 1, 40.

δίνα, (pro δίνη) vortex. 1, 140.

δινεῖν, circumagere. ὡς δινεῖθ' ὧδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἀμετέρῃσι θύρῃσιν. 2, 30. 31. δίνασε (pro ἐδίνησε) σάκος μέγα. 24, 10.

δίνη, vortex, gurges. 22, 50.

Διοκλείδας, nomen viri. φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας. 15, 18.

ἀνά-

ἀνάριτος Διοκλείδας. (ſcil. ἐσ' ὅτι) 15, 147.

Διοκλῆς, nomen viri. 12, 29.

Διομήδης, nomen viri. ὕπως τάση Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα. 1, 112. εὐ λαοφόνου Διομήδεα τέκες. 17, 53.

Διόνυσος, cognomen Bacchi. καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει. 20, 33. κάμον (pro ἔκαμον, exſtruebant) τῶς ἐννέα (ſcil. βωμὼς) τῷ Διονύσῳ. 26, 6. ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος. 26, 9. μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι (pro ἀπέχθεσθαι) Διονύσῳ φροντίζοι. 26, 27. χαίρει Διόνυσος. 26, 33. ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου. 26, 37. ὃ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε, καὶ σὲ ἔπαθες. Ep. 12, 1. (v. Διώνυσος.)

δῖος, divinus, inclytus. 25, 51.

Διόφαντος, nomen viri. 21, 1.

δίπλαξ, duplex. 25, 254.

διπλάσιος, duplo major, duplus. 12, 26.

δὶς. ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον τέκνα κύρης Θεσταΐδος. 22, 4. δὶς ματέρες ἀρνῶν μαλακὺς πόκος πέξαιντ' αὐτοετεῖ. 28, 12.

δίφραξ, ſella, culcitra. μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε. 14, 41.

δίφρος, currus. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142. ἐλεφάντινον ἧχετο δίφρον τειρεσίας. 24, 99. οἱ ἀγγελῖς δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. 25, 249.

δίφρος, ſella. 15, 2.

δίχα, dupliciter, in duas partes. δίχα μὲν τὸ θερίστριον ἔσχισαι. 15, 69. δίχα θηλειάων, ſeparatim a vaccis. 25, 107.

δίψος, ſitis. 22, 63.

διώκειν. θηρία πάλλα διώκει. 1, 110. ὃν (ſcil. κύνα) τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν. (διῶκεν nov.) 5, 107. ὃ φιλέοντα διώκει. 6, 17. ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει κύματα. 7, 53. ἃ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. 10, 30. τί τὸν φεύγοντα διώκεις. 11, 75. δαιὼ τώγε ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ. 22, 139. καὶ ἐδίωκον. (ſcil. Πενθέα) 26, 16. ἦν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι. (expellere, abigere.) 27, 35.

Διώνα, mater Veneris. οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας. 7, 116. φίλα Διώνα. 15, 11. Διώνας πότνια κύρα. 17, 36.

Διωναία, filia Dionis, i. e. Venus. 15, 106.

Διώνυσος, cognomen Bacchi. μᾶλαι ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. 2, 120. ὣδὲ Διωνύσῳ τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας ἵκετο. 17, 112. (v. Διόνυσος.)

δμὼς, ſervus. δμῶας ἄῦσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47. οἶσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον, δμῶες ἐμοί. 24, 49. αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 52. ἦ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κεῖνε δίζεκε. 25, 36. δνιμώων τινὰ τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι. 25, 47.

δοιὰ. (pro δύο) δοιαὶ τριάδες. (ſcil. πολίων) 17, 84. ἀναρπά-

ξαντε φερέτην δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 138.

δοιὼ, (pro δύο) δοιώ τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶτε. 12, 12. δοιὼ τώγε (duos illos) ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ. 22, 138.

δοκεῖν. Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. (pro δοκήσεις) 1, 150. ἐμὶν δοκεῖ. 11, 2. αἴ τοι αὐτὸς ἐγὼ (ἐγὼν nov.) δοκέω λασιώτερος ἦμες. (pro εἶναι.) 11, 50. ὡς ἐδοκεῦμες. (pro ἐδοκεῦμεν.) 13, 1. ἐδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. 14, 18. ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο. (ut placuit, ut visum est nobis.) 14, 20. πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες. 14, 25. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει. 15, 32. δωρίσδεν ἔξεσι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι. 15, 93. δοκέω ἔπος ὐκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 136. πάντα περισσὰ πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας. (τήνοις nov.) 21, 16. ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν, superborum more te efferre, altius gerere videris. 29, 19.

δοκεύειν, observare. πέτρασιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26. καθεζόμενος δόκευον ἰχθύας. 21, 42.

δόκιμος, probatus, praestans. 28, 18.

δόλος. 1, 50.

δόμος. ποίας ἔλιπον γραίας δόμον. 2, 91. ἴσον ὕρευς κορυφᾶ τελίσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. τᾶς (scil. ᾠδᾶς) μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. 9, 33. πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις ἁρμαλιὴν ἐμετρήσαντο πενέται. 16, 34. οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. 17, 17. ἃ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς. 17, 106. μέγαν Πριάμοιο δόμον ἑλόντες. 17, 119. ἐνεπλήσθη δόμος σπεύδοντος ἑκάεσθ. 24, 52. ὐκ εἰς ἀκιρὰς ὐδ' ἐς ἀεργὼς ἐβαλλόμαν ὀππάσαι σε δόμως. (pro δόμως) 28, 16.

δόναξ, arundo, tibia. Ep. 2, 3. (v. δώναξ.)

δονεῖν, agitare. πολλαὶ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἰγειροι πτελέαι τε. 7, 135. ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις παῖδα ποθῶν δεδόνατο. (pro ἐδεδόνητο, agitabatur, errabat) 13, 65. ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον. 24, 88.

δόρπον, coena. 24, 137.

δόρυ. 17, 103.

δορυσσόος, hastam gerens, bellator, epitheton Castoris. 22, 136.

δύλα. (vet.) τᾷ δύλᾳ (δώλᾳ nov.) τὸν ἀληθέα μῦθον ἔλεξα. 2, 94.

δῦπος, sonitus, strepitus. 25, 69.

δῦρυ. (pro δόρυ) ἤδη βαρύζωσι συρακόσιοι μέσα δῦρα. (pro δύρατα) 16, 78. ἐτινάξατο δύρατος ἀκμάς. 22, 185. τὰ ἄκρα δῦρ' (pro δύρατα) ἐάγη, cuspides hastarum fractae sunt. 22, 190. δύρατι προβολαίῳ ἀνδρὸς ἀρέξασθαι, hasta projecta virum petere. 24, 123.

δοχμὸς, obliquus. 22, 120.

δράγμα, manipulus. δράγματα ἐν (ἐπ' nov.) ἀμφοτέρῃσιν ἐ-
χοισα.

χοισα. 7, 157. σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα. 10, 44.

Δράκανον, nomen loci. 26, 33.

δράκων. κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν ὀδὸν. 24, 14. καῖε (combure) ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. 24, 89.

δραμεῖν. v. τρέχειν.

δράττεσθαι, prehendere, arripere. δραξάμενος φάρυγος. 24, 28. τῦ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιῦ κέραος. 25, 145.

ραχμὴ. (vet.) ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 19.

δρέπειν, decerpere. φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 27. στεφάνως δρεψεύμεναι. (pro δρεψύμεναι.) 18, 40.

δριμὺς, acris, vehemens. οἱ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. 1, 18. τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα. 11, 66. μάχη δριμεῖα γένετο. 22, 107.

δρίον. (nov.) περὶ δρία (θρία vet.) πολλὰ πεφύκει. 13, 40.

δρόμος. δρόμον ἄνυεν. 3, 41. ᾗς (pro αἷς) δρόμος ὠυτὸς, quibus idem vitae cursus est, quae aetate sunt aequales. 18, 22. ἄμμες ἐς δρόμον ἐρψῦμες. 18, 39. ὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19. ὐχ ὁ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον. 21, 27.

δροσόεις, roscidus. τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα. Ep. 1, 1.

δρόσος, ros. 15, 132.

δρύϊνος, quernus. ἐν πυρὶ δρυΐνῳ (igne ex lignis quernis accenso) χορία ζεῖ. 9, 19.

δρυμὸς, silva. ἀνὰ δρυμὼς. (pro δρυμὺς) 1, 117. δρυμῷ μιν ἔτρεφε (ἔτραφε nov.) μάτηρ. 3, 16. ἀλώμενος δρυμὼς. 13, 67. Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε, (φύλασσε nov.) καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν. 20, 36. ὁπότ' ἐκ λασίοιο προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 135.

δρῦς, quercus. ἅπερ ταὶ δρύες. 1, 23. τηνεὶ δρύες. 1, 106. τύτῳ δρύες, hic sunt quercus. 5, 45. ἔχε τὰς δρύας. 5, 61. ὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ὗτος ὁ Κώναρος. 5, 102. τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας. 5, 117. ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν. 7, 74. τὺ ὑπὸ δρυσὶν κατακέκλισο. 7, 88. ἔνθα δρύες ὑψίτεραι. 8, 46. τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος. 8, 79. ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι. 11, 51. ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. (pro φέρουσι) 15, 112. ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3. τὼς ἁ δρύες, ibi sunt quercus. Ep. 4, 1. ἐγγὺς στάντες λασίας δρυὸς. Ep. 5, 5.

δρυτόμος, lignorum sector. τὸν δρυτόμον βωστρήσομες. 5, 64.

δύειν, occidere. δεδύκει Δάφνις. (sed in nov. δεδύκει ad praecedens refertur, & ita legitur: ἅλιος ἄμμι δεδύκει.) 1, 102.

δύναι, subire, penetrare, ὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ ἰὸς. 25, 238.

δύνασθαι. ὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, (pro ἐδυνάμην) ne vocem quidem edere poteram. 2, 108. ὔθ' ἑὸν (ὔτε τον nov.) ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ. (pro δύνασαι)

γασαι) 10, 2. ὐδέτι πω νῦν ἐκ τήνω (ſcil. χρόνω, ab eo tempore) δύναμαι. 11, 29. ὥς' ὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρην ἅμα πάντ' ἐδυνάθην. (pro ἐδυνήθην.) 11, 59. ὐ δύναμαι ζῆν, non poſſum reviviſcere. 23, 42. ὐδ' ὅπη ἴχνια τοῖο φρασθῆναι δυνάμην. 25, 217. αἶψ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

δυνατὸς. Ep. 4, 4.

δύνειν, occidere. ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες. 16, 76. δύοντα ὐρανῷ ἄστρα βιαζόμενοι. 22, 8.

δυοκαίδεκα. 26, 5.

δύσερως, perdite amans, infelix amator. δύσερως ἄγαν ἐσσὶ. (pro ἦς, es.) 1, 85. δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα. 6, 7.

δύσις, occaſus. 24, 11.

δυσμενὴς, malevolus, hoſtis. δυσμενέων ὅσα (ſcil. ἄστεα) χεῖρες ἑλωβήσαντο κατ' ἄκρας. 16, 89. δυσμενέων αἰὲν καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε. 24, 98. λόχον ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων ἐπιόντα, aciem hoſtilem in armis accedentem oculis emetiri. 24, 126.

δύσμορος, infelix, improbus. 7, 119.

δυσσεβὴς, impius. 26, 32.

δύσσος, infelix. τί πάθω; τί ὁ δύσσος; 3, 24. τᾶς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι (pro τρώγουσι) τὰ δύσσα. (ſcil. μοχία.) 4, 45.

δύστανος, (pro δύστηνος) miſer. δύστανοι Μεγαρῆες. 14, 49. παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. 15, 87.

δυώδεκα. 25, 129.

δυωδέκατος. 15, 103.

δώδεκα. παρθενικαὶ δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος. 18, 4. δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν μόχθους, in fatis fuit, ut duodecim laboribus exantlatis in Jovis domo habitaret. 24, 80.

δωδεκαταῖος. ὅς μοι δωδεκαταῖος, ἀφ' ὦ τάλας ὐδέποθ' ἥκει· (ὐδὲ ποθήκει nov.) jam duodecim dies ſunt praeterlapſi, quod miſer ille ad me non venit. 2, 4. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὦ νιν ὐδέ ποκ' ἄδον.. 2, 157.

δώλα. (nov. 2, 94. (v. δῦλα.)

δῶλος. (pro δοῦλος.) 5, 5.

δῶμα. ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. & 63. ὡς καὶ Δέλφιν ἵδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι. (περήσαι nov.) 2, 50. φάτο, οἱ τεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν. 2, 153. ἐπὶ δαιτυθὲν ἴοι φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 29. περὶ ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ. 18, 8. ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον. 24, 40. καθαρῷ πυρώσατε δῶμα θεᾶς. 24, 94. τεύχης δῶμα. 27, 36.

δώναξ, (pro δόναξ) arundo. 20, 29.

δωρεῖσθαι, donare. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον κρατίδα δωρήσομαι αὐτὸς. 5, 99. τὶν, Κομάτα, δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα. 5, 139. τάν τοι κορύναν δωρήσομαι. 7, 43. πολλὸν ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι. 17, 110.

Δωριῆς, populus Graeciae.

δωρίσδεν ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι. 15, 93 ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν. 17, 69.

Δωρικὸς. ἄρτος Δωρικὸς. 24, 136.

Δώριος. φωνὰ Δώριος. Ep. 17, 1.

Δωρὶς. παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα ὄλπαν. 2, 156.

δωρίσδειν, dorice loqui. δωρίσδεν (pro δωρίσδειν) ἔξεστι τοῖς Δωριέεσσι. 15, 93.

Δωριστὶ, dorice. 18, 48.

δῶρον. αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν ὀΐϊδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. δῶρον ἐμίν νιν (scil. σύριγγα) ἔλειπεν. 4, 30. τοῖς αὐτίκα δῶρον ἔδωκα. 9, 22. γάμον ἐκλέψατε δώροις. 22, 151. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων. 23. 20. ἠέλιος ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118 τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55. γλαυκᾶς ᾧ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Αθανάας. 28, 1. σε δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν. 28, 9. ἦ μεγάλα χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. 28, 25.

δωτίνα, donum, praemium. ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114.

E.

ἔαδα. V. ἤδειν.

ἐᾷν. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν. 11, 43. παιδὶ ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 13. τοῦτον ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165.

ἔαρ. παντᾶ ἔαρ. 8, 41. οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. 9, 34. ὅσσον ἔαρ χειμῶνος ἥδιον. 12, 3. ἔαρ ὁρόωσα Νυχεία. 13, 45 λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντες. 18, 27. ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43.

ἔβενος, ebenum. 15, 123.

Ἔβρος, nomen fluvii 7, 112.

ἐγγύθεν. ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. 3, 8. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν ἐρίσδει. 4, 63. ὁ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ. 7, 72. ἐγγύθεν ἄρκτου. 7, 112. τὸ ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ κελάρυσδεν. 7, 136. ὅτε παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον. 24, 20.

ἐγγύθι. 21, 8.

ἐγγὺς. ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν. 17, 69. παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων. 25, 103. ἐγγὺς στάντες λασίας δρυὸς. Ep. 5, 5.

ἐγείρειν. ἄρχεσθαι ἀμῶντας (scil. χρὴ ἀμᾶν) ἐγειρομένω (pro ἐνῳ) κορυδαλλῶ. 10, 50. ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. τοὺς ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. 21, 20.

ἐγέρσιμος, excitabilis. εὕδετ' ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7.

ἐγκαναχᾶσθαι, insonare. ὁ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ. 9, 27.

ἔγκατα, intestina, viscera. 22, 202.

ἐγκατατιθέναι, concipere. ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλὰν. 17, 14.

ἐγκεῖσθαι, incumbere. ἐγώ τιν ὅλος ἔγκειμαι, ego me totum tibi trado. 3, 33.

ἐγκέφαλος, cerebrum. 25, 261.

ἐγκρατέως, firmiter, fortiter. 25, 266.

ἐγκροτεῖν, applaudere. ἐγκροτέοισαι (pro ἐγκροτοῦσαι) ποσσὶ περιπλέκτοις. 18, 7.

ἐγκύρειν, incidere. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις. 22, 9.

ἔγρεσθαι, evigilare. ἔγεσθε (ἔγρεσθαι nov.) πρὸς ἀῶ. 18, 55.

ἐγχεῖν, infundere. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. (pro ἐγχέοντα) 10, 53. ἔγχει ὕδωρ. 15, 31.

ἔγχος. ἔγχεσι βαρυνόμενοι, hastis muniti. 22, 143. σείων καρτερὸν ἔγχος. 22, 184. ἔγχεσι τιτυσκόμενοι, dum hastas dirigebant. 22, 187.

ἔγχριστος, qui inungitur. φάρμακον ἔγχριστον, remedium, quod cuidam illinitur. 10, 2.

ἐγὼν. (pro ἐγὼ) τὰς αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ. 1, 14. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος. 1, 120. τόν (scil. στέφανον) τοι ἐγὼν φυλάσσω. 3, 22. οὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα. 5, 116. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον αἶγας. 7, 87. ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω (scil. οἶκον) τραφθέντες. 7, 131. αἴ τοι αὐτὸς ἐγὼν (nov. sed vet. habet ἐγὼ) δοκέω λασιώτερος ἦμες. 11, 50. τᾶμος ἐγὼν πὺξ ἐπὶ κόῤῥας ἤλασα. 14, 34. ἐγὼν, (scil. ἔρχομαι vel εἰμὶ) ὦ τέκνα. 15, 60. τὸν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα νωσάμενος. 25, 262.

ἔδειν, comedere, devorare. τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι. (pro ἔδουσι) 3, 53. ταὶ ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι. 5, 128.

ἕδνον, dos. ἕδνον γάμου ἄξιον. 27, 32.

ἑδνοῦν, despondere. ἡμῖν Λεύκιππος ἑὰς ἕδνωσε θύγατρας. 22, 147.

ἕδος, sedes. 7, 116.

ἕδρα. ἀντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ἵδρυται. 17, 20. τὰν ἕδραν ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς. 23, 52. ὅθι πνεύμονος ἕδρα. 25, 237. σοὶ ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι. Ep. 14, 3.

ἕδρη. (pro ἕδρα) 16, 12.

ἑδριᾷν, sedem habere. παρ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος ἑδριάει. 17, 19.

ἑδροστρόφος. 24, 109.

ἐδωδὰ, (pro ἐδωδὴ) esca. ἐκ καλάμων πλάνον κατέσειον (quatiebam) ἐδωδὰν. 21, 43.

ἐείδεσθαι, videri. ὡς καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν. 25, 58.

ἐέρση, ros. ἱδρώς μευ κοχύεσκεν (κοχύδεσκεν nov.) ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις. 2, 107.

ἕζεσθαι. ἑζόμενος φάτο μῦθον. 2, 113. ἕζεο (pro ἕζου, sede) τηνεὶ. Ep. 4, 13.

ἐήν. (pro ἦν) v. εἶναι.

ἔθειρα, coma, juba. λιπαρὰ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα. 5, 91. ἵππειαι (ἱππεῖαι nov.) κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι. 16, 81. ἀμφοτέροις λόφων ἐπένευον ἔθειραι. (cristae) 22, 186. πυρσαὶ ἔφριξαν ἔθειραι. 25, 244.

ἐθειράζειν, comam alere. ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες. 1, 34.

ἐθέλειν. τὸν Ἀφροδίτα ἤθελ' ἀνορθῶ-

ορθῶσαι. I, 139. ὄκα τὰν παρθένον ἤθελε γαμῆαι. 3, 40. ὁ αἰπόλος ἤθελε κρῖναι. 8, 29. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμίν. 11, 65. τούτων ὑπέρτεροι ὠρανίωνες ἔσσονθ', ὡς ἐθέλησιν. 12, 23. πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν, omnia pro tempore quoque volens. 14, 11. ἐπὰν ἐθέλοντι (ἐθέλητι nov.) νέεσθαι. 16, 28. βωκόλος ὢν ἐθέλης με κῦσαι. 20, 3. φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις συ. 22, 117. τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν, ἅς κ' ἐθέλητε. 22, 161. νεβρὸν σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 24, 85. ὄκα παῖδα κανῆν τὸν ἤθελον αὐτοὶ. 24, 90. Λὐγαίην ἐθέλοιμι ἀσιδέειν. 25, 43. οὐκ ἐθέλω. 27, 11. βαλλέτω, ὡς ἐθέλει. 27, 17. ἢν κ' ἐθέλῃς με διαξαι, si me abigere velles. 27, 35. οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4. ὄκκα οὐκ ἐθέλεις τὸ. 29, 8. τὸν ἄνδρα οὐκ ἤθελον πατάξαι. 30, 27. ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι, tres victimas offerre volo. Ep. 4, 16.

ἔθεν pro ἑ, sui. προσέειπε Διὸς γόνον ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα. 25, 160. ἔθεν παρεόντος. 25, 167. εἰ ἔθεν ἐγχίμολεν ναῖον. 25, 203.

ἔθνος. ἔθνεα μυρία φωτῶν. 17, 77. βοῶν μυρίον ἔθνος (boum ingentem multitudinem) ἀσσοβέων. 25, 114.

εἰ, utinam. 12, 17.

εἶα, age, particula hortandi. 5, 78.

εἰαμενὴ, locus irriguus, pratum. 25, 16.

εἶαρ. (pro ἔαρ) εἴαρος αἶγες ἔραντο. 7, 97. περὶ τύμβον ἀολλὲς εἴαρι πρώτῳ κῦροι ἐριδμαίνεσκε. 12, 30. τετραμμένᾳ εἴαρος ἤδη, vere ad finem jam conversa. 13, 26. τὸ ἴαν καλὸν ἐστιν ἐν ἔαρι. 23, 29.

εἰαρινὸς, vernus. εἰαρινοὶ κόσσυφοι ἀχεῦσιν μέλη. Ep. 4, 9.

εἴ γε, etli. 23, 42.

εἴδατον, cibus. 15, 115.

εἴδειν, scire. οἶδεν Ἄρτιτις. 7, 99. τίς εὖ ὑπόντα φιλασῆ; οὐκ οἶδα. 16, 14. ἀπὲ θεὰ. σὺ γὰς οἶσθα. (pro οἶδας.) 22, 116. οἶδα τὸ μέλλον. 23, 27. ἐγά τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξέποιμι. 25, 37. οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως. 25, 170.

εἶδειν, videre. κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες (pro εἴδομεν) αὐτῆς (αὐτᾶς nov.) 2, 25. εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας. 2, 77. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ νιν οὐδὲ ποκ' εἶδον. 2, 157. εἶδον, τὸ ποίμνιον ἀνὶκ' ἔβαλλε. 6, 21. παρεὼν μάλα ᾠχεθον, εἶδετο (εἶδε τὸ nov.) πόρρω. 13, 60. λύκον εἶδες. 14, 22. ὧν εἶδες, χὠν εἶπας ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. (adspexit.) 20, 12. χερσὰ (scil. ἐνύπνια) εἶδον. 21, 29. εἶδον ἐμαυτὸν ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. 21, 41. οὐδὲ ἰχθὺν χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες. (ὡς ἴδες, εὗρες nov.) 21, 64. οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίᾳ εἶδε πατρῴᾳ φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 205. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. 23, 53. ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας. 24, 24.

24. ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἔχοντα. 24, 53. ὅ μ' εἶδε θὴρ ἄμοτος. 25, 241. ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη. 30, 2. Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ. Ep. 16, 3.

εἰδεῖν, scire. ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο. 15, 91. ᾔδει, ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν. 25, 81. ὡς σάφ' εἰδῇς. Ep. 20, 6.

εἰδέναι. κοὐκ (pro καὶ οὐκ) ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός. 23, 4.

εἶδος, forma. οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν. 6, 34. οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. 25, 40.

εἶθαρ, statim. 25, 213.

εἴθε, utinam. εἴθε (aliae edit. habent αἴθε) γενοίμαν μέλισσα. 3, 12. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον. 4, 49. εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν. 12, 10.

εἴκατι. (pro εἴκοσι) ἔχων εἴκατι μᾶλα, habens viginti oves. 4, 10 Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. εἴκατι ταίδ' (scil. ἡμέραι.) 14 44. Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων. 15, 139. ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς. 16, 51.

εἴκε, pro εἰ, si. 2, 126.

εἴκειν, simile esse. κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς. 1, 41. αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. 1, 86. αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει. 7, 14. Ἑλένᾳ εἰκυῖα. 15, 110 τέκνα οὔποτ' ἐοικότα πατρὶ. 17, 44. ὁ πατρὶ ἐοικὼς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. 17, 63. κοὐκ ἐκ σοῦ διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν. (convenit, aequum est.) 22, 57. εἴτ' ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι γεινόμεθα. 22, 73. οὐχ οὕτω ἀριστήεσσιν ἔοικε. (decet) 22, 154. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν. 22, 180. οὐ σέ φημι κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν. 25, 39.

εἰκῇ, temere, frustra. 22, 14.

εἰκὼν. Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ. Ep. 16, 3.

Εἰλείθυια, Lucina, cognomen Junonis. 17, 60.

Εἰλειθυίη, eadem. χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης. 27, 28.

εἱλεῖν, volvere. καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται κροκόεντι. 1, 31.

εἱλίπους, pedes flectens. σηκοὶ βοῶν ῥεῖα πλήθησαν εἱλιπόδων. 25, 99. πᾶσιν μετέπρεπον εἱλιπόδεσσιν, (scil. βουσὶν) inter omnes boves excellebant. 25, 131.

εἱλίσσειν, volvere. περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας. 22, 81.

εἱλιτενὴς, crispus. 13, 42.

εἱλύειν, volvere. πάντοθεν εἱλυθέντος ὑπὰ λαγόνας τε καὶ ἰξὺν. 25, 246.

εἷμα, indumentum, vestes. κεῖτο εἵματα. 21, 13. ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν εἵματα. 23, 40. εἵματα πάντ' ἐμιάνεν ἐφαβικὰ. 23, 56. εἵματα οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνήμας. 24, 138. εἵματα καλὰ μιαίνεις. 27, 52.

εἰμὲς. (pro ἐσμὲν) v. εἶναι.

εἰν pro ἐν. εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος. 16, 30. ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ. 29, 12.

εἶναι. ἔασι. (pro εἰσὶ) νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14. ἠέ τοι Αὐγείην, ἢ καὶ δμώων τινὰ κεί-

νυ δίζεαι, οἵ οἱ ἐάσιν. 25, 37. παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἐάσι. 25, 41. ἔην. (pro ἦν, erat) οἷος ἔην ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. 17, 13. ὄμματά μοι ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βυσὶ καὶ ἔργοις. 25, 218. εἰμὲς. (pro ἐσμὲν) οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμὲς. 2, 5. ἐν καλῷ εἰμὲς, in tuto sumus. 15, 73. τί τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμὲς. 15, 89. Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν. 15, 91. ἔμεν. (pro εἶναι) οὔ κεν ἔφασκέ τις, ἀνδρὸς λῃΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν. 25, 116. ἔμμεν. (pro εἶναι) ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον. 7, 28. ἔμμεναι. (pro εἶναι.) μηδὲ ξενοδόκον κακὸν ἔμμεναι. (scil. χρὴ) 16, 27. οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι. 25, 39. ἐείδεται σαώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 59. ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν. 25, 119. χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. 29, 9. ἐμμὶ. (pro εἰμὶ) οὐ καλὸς ἐμμὶ. 20, 19. ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε. 20, 32. ἐντὶ. (pro ἐστὶ) ἐντὶ πικρὸς. 1, 17. οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντὶ. 3, 39. ἐντὶ οὐδὲν ἱερὸν. 5, 21. ἐντὶ Μόρσων. 5, 65. ἐντί μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβὰς. 9, 9. τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ. 10, 28. ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος, ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ. 11, 46. 47. ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ. 14, 24. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα. 19, 6. ἐντὶ. (pro εἰσὶ) ὡς βαθεῖαι τοὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ. 4, 52. ἐντὶ ἆβαι. 5, 109. ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 11, 45. Μῶσαι θεαὶ ἐντὶ. 16, 3. τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντὶ. 18, 37. χέρες τοι ἐντὶ μέλαιναι. 20, 9. ἐοῖσα. (pro οὖσα) μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ. 2, 64. τρεῖς αὐταὶ ἐοῖσαι. 26, 2. ἔσαν. (pro ἦσαν) οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων. 25, 117. πάντες ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη. 25, 128. χροίην ἔσαν ἠΰτε κύκνοι. 25, 130. ἐσσεῖται. (pro ἔσεται.) χἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα. 7, 67. ἔσσεται. (pro ἔσεται) ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν. 7, 52. τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν; 8, 25. ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ. 16, 73. τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ ἔσσεται. 25, 35. ἐσσῇ. (pro ἔσῃ) ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ. 10, 5. ἐσσὶ. (pro εἶς) δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσὶ. 1, 85. εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίου. 1, 123. ὡς λάλος ἐσσὶ. 5, 75. τυ, ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθὴς. 5, 137. οὕνεκεν ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 43. ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος. 18, 10. τὺ οὐκ ἴσος (ἴσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις; 19, 7. χαῖρε ξεῖν', ὅς' ἐσσὶ. 22, 54. εἰ ἐσσὶ κρήγυος. Ep. 21, 3. ἐσσόμενος. (pro ἐσόμενος) ἔπος οὐκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 137. ἦμεν. (pro εἶναι) ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. 3, 8. κῆμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω. 4, 9. οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος

τος ἥμεν ἄμοιρον. 21, 30. ὅπη λόγος ἥμεν ἀταρπόν. 23, 23. ἥμες. (pro ἦναι.) αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ (pro ἐμοὶ) ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἥμες. 7, 86. ἐκ μοισᾶν ξυνήϊον ὤπασεν ἥμες. (nov. fed vet. leg. ἤμεν.) 7, 129. μὲ καλὸν ἥμες ἔφασκεν. 8, 73. ἄλλ τοι αὐτὸς ἐγὼ (ἐγὼν nov.) δοκέω λασιώτερος ἥμες. 11, 50. ἐν τᾷ γᾷ κήγών τις φαίνομαι ἥμες. 11, 79. ἐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἥμες. 13, 3. Ἀθηναῖος ἔφατ' ἥμες. 14, 6. πολλοῖς δεκέων καλὸς ἥμες. 14, 25. ἥμες. (pro ἦμεν, eramus) πόσιος ἐν βάθη ἥμες. 14, 29. ἧς. (pro ἦν, erat) αὐτὰ λοιπὰ ὀτεῦ ἔτ' ἧς καὶ δέρμα. 2, 90. ἧς ὐδὲν ἐλαφρὸν. 2, 92. ὡ' ὰ ἐδέχεσθε, τάδ' ἧς φίλα. 2, 124. τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἧς, ἢ πρόσθε. 2, 140. ὐδὲ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἧς (scil. νάκος) τοι (τοῖ nov.) ἐνεῦδεν. 5, 10. ἧς ὁ μὲν αὐτῶν πυῤῥὸς. 6, 2. ἧς γαλάνα. 6, 35. ἧς χρύνος, ἀνίκ' εἴρομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἧς αἰπόλος. 7, 13. χωρὶς ὐδέποκ' ἧς. 13, 10. τὰ Ἰάσωνος ὕστερα πάντ' ἧς. 13, 67. εὐνὰ ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς. 24, 133. ἧσθα. (pro ἧς, eras) ἢ τωμύλος ἧσθα. 5, 79. πρότερόν ποκα μυσικὸς ἧσθα. 10, 23. ἧστε (vet.) pro ἦτε, eratis. πᾶ ποκ' ἄρ' ἧσθ', (ἦσθ' nov.) ὅκα Δάφνις ἐτάκετο. 1, 66. ὦμες (pro ὦμεν) ὅπως μὴ γείτονες ὦμες ἀλλάλαις. 15, 9.

εἰνάλιος, marinus, maritimus. κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν. 21, 39.

εἵνεκα. (pro ἕνεκα) 28, 13.

εἰνόδιος, in via situs. Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὅπιν εἰνοδίοιο. 25, 4.

εἰπεῖν. εἰπέ μοι, τίνος αἱ βόες. 4, 1. τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. τὸν τρόπον ὐκ ἔχω εἰπεῖν. 10, 37. ὅμως εἰπὲν (εἰπὲν nov. pro εἰπὲ) τί τὸ καινόν. 14, 11. τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ. 16, 13. ἐπεὶ πάρα (pro πάρεστι) μυρία εἰπῆν. (pro εἰπεῖν.) 17, 11. ὡς νᾶτος ἔειπεν. 17, 71. εἰπὲ θεὰ. σὺ γὰρ οἶσθα. 22, 116. αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 153. εἶπε. 22, 181. ὣδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν. 23, 49. ὣ κε τό μεν κ' εἴποιμι. 25, 49. ὡς εἰπὼν ἠγείτο. 25, 62. ἔπος ὄγε τοῖον ἔειπεν. 25, 77. εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον. 25, 177. ὃν ἄμμιν ἀκυόντεσσιν ἔειπεν Ἀχαιὸς. 25, 179. εἰπὲ, ὅπως ὀλοὴν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. 25, 181. ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου. 25, 189. Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε. 26, 18. Αὐτονόα τόδ' ἔειπε. 26, 19. τὴν θεὸν εἰπὼν ὐρανίαν. Ep. 13, 1. πολλὰ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα, multa ad vitam utilia pueros docuit. Ep. 17, 9. χὤσυς (pro καὶ ὅσυς) ἐξεπόνασεν, εἶπ' ἀέθλας. Ep. 20, 5.

εἴριον, lana. εἴρια τᾶδε πατησεῖς. 5, 50.

εἰροπόκος, laniger. ποιμὰν εἰροπόκων ὀίων. 8, 9.

εἰσαίειν, audire. φωνᾶς (scil. σᾶς) εἰσαίων. 7, 88.

εἰσαφικάνειν, pervenire. ἐβρυκας εἰσαφίκανε. 22, 29.

εἰσδρα-

εἰσδραμεῖν. v. εἰστρέχειν.

εἰσείδειν, adſpicere. Ἀρχίλοχον εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν. Ep. 19, 1.

εἰσελθεῖν. v. εἰσέρχεσθαι.

εἰσενθεῖν. (pro εἰσελθεῖν) πᾶσαι ἁμὲ εἰσένθωμες. (pro εἰσένθωμεν.) 15, 68.

εἰσέρχεσθαι. Ὅππως Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182.

εἰσέτι, praeterea. 27, 18.

εἰσιδέειν, videre. 25, 44.

ἐΐσκειν, comparare. ἂν βοτῆρες ἀστέρι πάντες ἔϊσκον. 25, 140. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι. 25, 199.

εἰσορᾶν. βοῶν μυρίον ἔθνος εἰσορόων. (pro εἰσορῶν) 25, 115.

εἴσπνιλος, amicus. 12, 13.

εἰστρέχειν. βαθὺν εἰσέδραμε φᾶσιν. 13, 23.

εἴσω. εἴσω ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος. 13, 30. ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 202.

εἶτα. εἶτα ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν βωκολικὰν. 8, 31. εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος. 21, 50.

εἴτε. εἴτ' ἦν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέεσι γεινόμεθα. 22, 73. εἴτ' ἐτύμως μαντεύεται, εἴτε καὶ ἐκὶ. 25, 178.

Ἑκάβα, nomen foeminae. 15, 139.

ἕκαστος. ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος. 14, 19. τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθε. 17, 96. ὅππα θυμὸς ἑκάστῳ. 22, 11. ἐνεπλήσθη δόμος σπεύδοντος ἑκάστου. 24, 52. σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις. 25, 12. ἀμφὶ σοὶ τὰ ἕκαστα λέγουμι κε τῶδε πελώρῳ. 25, 195. κατὰ ταθμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον. 25, 220.

ἑκαστοτέρω, longius. 15, 7.

Ἑκάτα, nomen Deae. ποτ' αἰσομαι τᾷ χθονίᾳ Ἑκάτᾳ. 2, 12. χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι. 2, 14.

ἑκατὸν. 16, 51.

ἑκατοντὰς, centuria. τρεῖς πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται. 17, 82.

ἐκβαίνειν. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα. 13, 32. et 22, 32.

ἐκβάλλειν. ὁ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν. 22, 198. χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. 22, 210.

ἐκγελᾶν, ridere. κὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν. (pro ἐλασεν) 4, 37.

ἐκδιδάσκειν. ταῦτα ἁ γραῖα με ἐξεδίδαξεν. 6, 40. γράμματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. 24, 103.

ἐκεῖνος. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος. 23, 33. ᾧ τις ἐπήλυθε νῦσος ἐκείνοις βυκολίοις. 25, 121. εἰ σὺ ἐκεῖνος. 25, 179. ἡ κατάπυκνος ἐκείνα (pro ἐκείνη) ἔρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι. Ep. 1, 1.

ἔκηλος, quietus, pacificus. λαοὶ ἔργα περιτέλλησιν ἔκηλοι. 17, 97. ἔνθα ὅτις ἔκηλος ἐσήκει. 25, 100.

ἐκθαρσύνειν. 22, 91.

ἐκκαθαίρειν, purgare. ἰητία ἠΐθεοι ἐξεκάθαιρον. 13, 69.

ἐκκενᾶν, evacuare. ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς σχεδίαν Ἀχέροντος. 16, 40.

ἐκκλέπτειν. τὶν τὸ ποῖον Λάκων.

κων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 9.

ἐκκναισεῖν, obtundere, enecare odio. ἐκκναισεῦντι. (pro ἐκκναίσουσι) 15, 88.

ἔκκριτος, egregius, eximius. ἔκκριτα μῆλα, oves egregiae. 16, 39.

ἐκλελάθων, oblivionem inducens, epitheton Plutonis. 1, 63.

ἔκλυσις, solutio. δεσμοῦ ἀναγκαίου ἔκλυσιν εὑρεῖν. 24, 33.

ἐκμαίνειν, furibundum reddere. κἠμὲ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ἐκμαίνει. 5, 91.

ἐκμαραίνειν, contabefacere. αὔτως ἁπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη. 3, 30.

ἐκμάσσεσθαι, exprimere. ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 122.

ἐκμυθεῖσθαι, enarrare. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι. (per tmesin, pro ἐκμυθήσομαι.) 25, 3.

ἔκπαγλον, vehementer. 25, 133.

ἐκπάγλως, id. 25, 114.

ἐκ πίθω ἀντλεῖς, prov. 10, 13.

ἐκπίνειν, ebibere, exsugere. τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ὡς βδέλλα ἅπαν ἐκπέπωκας. 2, 56.

ἐκπλεῖν, enavigare. Σῖμος ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθε. 14, 54.

ἐκπονεῖν, elaborare. ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. (pro ὄνησα) 7, 51. νειοὶ ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον. 16, 94. κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε (pro ὄνησε) σιδαρέου, me ex ferreo mollem fecit. 29, 24. χὤσους (pro καὶ ὅσους) ἐξεπόνασεν (pro ὄνησεν) εἶπ' ἀέθλους. Ep. 20, 5.

ἐκποτᾶσθαι, evolare. τᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 2, 19. et 11, 72.

ἐκπτύειν, exspuere. ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα. 22, 98. βαρὺν ἐξέπτυον ἰὸν, noxium exspuebant venenum. 24, 19.

ἐκράανθεν. v. κραίνειν.

ἐκτανύειν, extendere. ὕπτιος ἐν φύλλοισιν ἐξετανύσθη. 22, 106. μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα (pro άνυσα) βραχίονας. 25, 270.

ἐκτελεῖν. ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας. (pro έλεσας) 7, 85. ὧδε ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη. 17, 131. οὐδὲ τὸν ἄλλον εἶδε φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 206. πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσαι 25, 53. πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις. 28, 10.

ἔκτοθεν. 10, 9.

ἔκτοσθε. 2, 51.

Ἕκτωρ, nomen proprium viri. 15, 139.

ἐκφαίνεσθαι, apparere. ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν. (pro ἐξεφάνησαν, per tmesin) 22, 21.

ἐκφεύγειν. ἐτώσιος ἔκφυγε (pro ἐξέφυγε) χειρὸς. 25, 236.

ἐκφυσᾷν, efflare. δμῶας ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47.

ἐκχύειν, effundere. ἐκ δὲ χύθη (pro ἐξεχύθη δὲ) μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος. 22, 125.

ἑκὼν. 22, 134.

ἐλαία. τᾶς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. (pro τρώγουσι) 4, 44.

ἔλαιον. πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλ-

ὀφθαλμοῖαιν ὀπώπει. (ὀπώπη nov.) 4, 7. τασῶ καὶ ἀδέος ἄλλον (scil. κρητῆρα) ἐλαίω. (pro ἐλαίῳ) 5, 54. τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ. (τά τ' ἐνύγρω ἐλαίω nov.) 15, 117.

ἐλάσσων. μηδὲν ἔλασσον ἔχοι. 8, 36. ἔξεις ὐδὲν ἔλασσον. 11, 42.

ἐλαύνειν. ὃ τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει. 3, 2. καὶ μὰν ἐς τομάλιμνον (ἐς τὸ Μάλιμνον nov.) ἐλαύνεται. 4, 23. πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα, pugnum in faciem impegi. 14, 35. ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὰν μόσχοι. 16, 36. ὡς (χὡ nov.) καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει. 20, 33. μέσσας ἐνὶς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν. 22, 104. ὅσσα (scil. νέφη) ἐν ὑρανῷ εἰσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε. 25, 90. ξύπαλον ἤλασα κακκεφαλῆς. 25, 256. αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα. 25, 264. ὃ ἐξόπισθ' ἐλαύνων. 30, 13.

ἔλαφος, cervus. τὼς κύνας ὥλαφος (pro ὁ ἔλαφος) ἔλκοι. 1, 135.

ἐλαφρὸς. ἦς (pro ἦν, erat) ὐδὲν ἐλαφρὸν. 2, 92. ἐλαφρὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. 2, 124. ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχω νεβρὸς. 12, 6. Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ, cum Tyndaridis pugnare, leve non est. 22, 212.

ἐλεεῖν. τὸν ξεῖνον ὃ θύσμορος ὐκ ἐλεεῖ με. (μεν nov.) 7, 119. τὸν ἠλέησε Κύπρις. 30, 39.

ἑλεῖν. v. αἱρεῖν.

ἐλελύγχει. v. λαγχάνειν.

Ἑλένα. ὦ Περσινίκεια θυγάτηρ Ἑλένᾳ εἰκυῖα. 15, 110. τὰν ἀγαπητὰν μνασήσας Ἑλέναν. 18, 6. ἐπὶ Ἑλένᾳ παρισωθῇ, si cum Helena conferatur. 18, 25. ἃ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. 18, 31. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένα. 18, 41. Ἑλένας φυτὸν ἁμά. 18, 48. φίλος πάντες ἀοιδοὶ Ἑλένᾳ. 22, 216. τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος· Μᾶλλον ἐμ' ἢ Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐσὶ φιλεῦσα. 27, 1. 2.

ἐλεύθερος. ὦ 'λεύθερε. (pro ὦ ἐλεύθερε.) 5, 8. Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. 14, 59. ἐλευθέρῳ ὅτις ἄριστος 14, 60.

ἐλεφάντινος, eburneus. ἐλεφάντινον ἄχετο δίφρον. 24, 99.

ἐλέφας, ebur. ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος αἰετῶ. 15, 123. αὐτὰς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἴδρυσεν. 17, 124. σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμβχθω γεγενημέναν δῶρον ὀπάσσομεν. 28, 8.

ἐλθεῖν. v. ἔρχεσθαι.

Ἑλίκα, nomen loci. Ἑλίκας λίπε ῥίον. 1, 125.

Ἑλίκη, id. Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο. 25, 165.

Ἑλίκηθεν. 25, 180.

ἑλικτὰς, inflexus. τάνδε φέρε σύριγγα καλὰν, περὶ χείλος ἑλικτὰν. (pro ἑλικτὴν) 1, 129. κρατὶ ἔχων λεύκαν πάντοτε πορφυρέῃσι περιζωσῆσιν ἑλικτὰν. 2, 122.

Ἑλικὼν, nomen montis. 25, 209.

Ἑλικωνιάδες, cognomen Musarum.

ſarum. ἐκείνα ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι. Ep. 1, 2.

ἐλιννύειν, quieſcere. ἐλιννῦσαι τὸ καῦμα. 10, 51.

ἕλιξ. καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. 1, 31. ταῦροι κνήμαργοί θ', ἕλικές τε. 25, 127. πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος. Ep. 4, 8.

Ἐλισοῦς, nomen fluvii. 25, 9.

ἑλίσσειν, volvere. σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα. 24, 30. μακρὴν παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε κέρκον. 25, 242.

ἑλίχρυσος, herbae nomen. κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. 1, 30. τοῖς ξανθοτέρα ἑλιχρύσοιο ἦν γενειὰς. 2, 78.

ἕλκειν. μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει. 1, 40. ὑπ' ἔρωτος εἰς ᾅδαν ἕλκομαι. 1, 130. τὼς κύνας ὤλαφος (pro ὁ ἔλαφος) ἕλκοι. 1, 135. ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. 63. πᾷ τὺ μεσαμέριον πόδας (πόδα nov.) ἕλκεις. 7, 21. εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 13, 15. ὑμεῖς ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας. 22, 17.

ἕλκος. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος. 11, 15. ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε. 22, 100.

Ἑλλάσποντος. (pro Ἑλλήσποντος) 13, 29.

ἐλλοπιεύειν, piſcari. 1, 42.

ἔλπεσθαι, ſperare. τοὶ ἰσοφαρίσδεν ἔλπομαι. 7, 31. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει. 25, 115. ἔλπομαι, οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων, ἠέ σε. 25, 174.

ἐλπὶς. ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. 4, 42. ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ (ſic vet. ſed in nov. legitur: ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει,) τὸν σάρκινον ἰχθὺν. 21, 66.

ἐλπιστὸς. (nov.) ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει. vid. ἐλπὶς.

ἐμβάλλειν. ἔμβαλε ποτίκρανον, pulvinum injice. 15, 30. βρόχον ἔμβαλλε (pro ἐνέβαλλε, injecit) τραχήλῳ. 23, 51.

ἐμβασιλεύειν. ὅπῃ Σεμίραμις ἐμβασίλευεν. 16, 100. τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει. 17, 85.

ἐμεῖο. (pro ἐμοῦ.) ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο. 20, 2.

ἔμεν. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἐμεῦ. (pro ἐμοῦ) παρεόντος ἐμεῦ. 14, 21. οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδὲν. 16, 21. ἀπ' ἐμεῦ φύγε. 20, 10. τὰ ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ. 22, 61.

ἐμὶν. (pro ἐμοὶ) κοὔτε (pro καὶ οὔτε) τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα. 2, 144. παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα ὄλπαν. 2, 156. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε. 3, 3. ζαλωτὸς ἐμὶν Ἐνδυμίων. 3, 49. δῶρον ἐμίν νιν (ſcil. σύριγγα) ἔλειπεν. 4, 30. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι. 4, 39. αἵτ' (ſcil. λιμνάδες) ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18. ῥείτω χἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. 5, 126. καλὰ ἐμὶν ἁ μία κώρα. 6, 36. ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται. 6, 37. ἐμὶν τὺ βωκολιάσδευ ἔμποθεν. 9, 5. οὕτω Δάφνις

φνις ἄεισεν ἐμὶν. 9, 14. ἐμὶν ἁ μῶσα καὶ ὠδὰ. (ſcil. φίλη ἐτὶ.) 9, 32. ὅσσον ἐμὶν μῶται φίλαι. 9, 35. ἄδιον ἐν τῶντρῳ (pro τῷ ἄντρῳ) παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς. 11, 44. τοιμαίνειν ἰθέλοις σὺν ἐμὶν. 11, 65. ἐμὶν δοκεῖ. 14, 7. ἐπίνομες ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν. 14, 14. ὐκ ἐπ' ἐμὶν, non penes me eſt, non eſt in mea poteſtate. 15, 72

ἐμμελὴς, curam gerens, diligens. Ep. 19, 5.

ἔμμεν. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἐμμεναι. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἐμμηνος, qui ſingulis menſibus datur, menſtruus. ἁρμαλιὰν ἐμμηνον ἐμετρήσαντο πενέται. 16, 35.

ἐμμὶ. (pro εἰμὶ) v. εἶναι.

ἐμοῖο. (vet.) pro ἐμοῦ. ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (in nov. eſt ἐμεῖο) 15, 10.

ἐμὸς. ὐδέτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. (pro προσέθιγεν, attigit) 1, 59. ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα (nov. ſed vet. habet τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὐντα) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22, 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57 et 63. ἄγαγε (pro ἤγαγε) τὶς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. 2, 103. θᾶσαι μὲν ὐμναγὲς ἐμὸν ἄχος. 3, 12. αἶγες ἐμαὶ, 5, 1. μὴ τύ τις ἠρώτα, αἴτ' ἐμὸν ἐστὶ τὸ ποίμνιον. 5, 75. ὃ τὸν ἐμὸν τὸν ἅνα γλυκὺν. (ſcil. ὀφθαλμὸν ὔμνυμι.) 6, 22. κατ' ἐμὸν νόον, ſecundum meam ſententiam. 7, 30. λίτνα μᾶτερ ἐμὰ. (pro ἐμὴ) 9, 15. ἀνίκα πρᾶτον ἤνθες ἐμᾷ (pro ἐμῇ) σὺν ματρὶ. 11, 26. ἀδύ τι κάλλος ἐμὰν (pro ἐμὴν) ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22. ὃ σε θέλω τᾶμῷ (pro τῷ ἐμῷ) φαντάσματος ἦμεν (pro εἶναι) ἄμοιρον. 21, 30. ὔτω ἐμὲς συνερείσω ἰμάντας. 22, 68. σὺ ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω. 22, 71. ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης. 22, 173. ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει. 22, 222. δῶρά τοι ἦλθον λείσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 21. εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα. 24, 7. εὕδετ' ἐμὰ (in duali) ψυχὰ. 24. 8. εἴσετε τῦρ, ὀμῆες ἐμοὶ. 24, 49. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73. δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς (pro ἐμῆς) σύριγγος ἀκούσῃς. 27, 12. νόον ἐμὸν ὅτις ἔαδε, nullus mihi placuit. 27, 22. ἐπὴν ἐμὸν ἦνομ' ἀκούσῃ. 27, 39. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥᾴδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45. ὕππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών, ut meum hoſpitem, cum ipſum videro, oblectem. 28, 6.

ἔμπας. (pro ἔμπης) 10, 29.

ἐμπεζόναμα, veſtis fibulata. 15 34.

ἔμπης, tamen. ἔμπης ὑμεῖς ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας. 22, 17. βυκολίοισι, περιπλήθουσί περ ἔμπης πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13.

ἐμπίπτειν. χλωρῇ παλίσσυτον ἔμπεσε (pro ἐνέπεσε, incidit, ſcil. βέλος) ποίᾳ. 25, 31.

ἔμπλειος, (pro ἔμπλεως) plenus.

nus. κοίλην φαρέτραν ἰῶν ἐμπλεί-
ην ἑλών. 25, 207.

ἐμπλέκειν. ἐμπλέξας κισσοῖο καλύκεσσιν καὶ εὐόδμοισι σελίνοις. 3, 23.

ἐμπλήθειν, implere. ἀμφοτέρης ἐμπλήσασα γάλακτος. 24, 3. πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. 24, 46. ἐνεπλήσθη δόμος εὐώδοντος ἑκάτης. 24, 52. πᾶν ἐνεπλήσθη (ſcil. βοῶν) πεδίον. 25, 96. πᾶς αὐχὴν θυμῷ ἐνεπλήσθη. 25, 244.

ἔμποθεν, (vet. ἔμποθεν nov.) alternis. 9, 6.

ἐμφύλιος, inteſtinus. θαεῖτε μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200.

ἐμφύναι, inhaerere. τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἐμφὺς ἄπαν ἐκπέπωκας. 2, 56.

ἔμψυχος, animatus. 15, 83.

ἐν pro εἰς. ἐν πυρὶ βάλλω. 2, 54.

ἐναλίγκιος, ſimilis. 22, 94.

ἔναλλος, contrarius. πάντα ἔναλλα γένοιτο. (γένοιντο nov.) 1, 134.

ἑσπέρι, veſperi. 18, 14.

ἐναντίον, contra. 5, 29.

ἐναντίος. ἐναντίος ἀνδρὶ καταστὰς πυγμάχος. 22, 65. ὁ ἐναντίος εἶχετο χερσὶν Ἡρακλῆς. 24, 26.

ἐναργεῖν. (pro ἐνεργεῖν.) ἅμος ἐνάργει. (ἐνάργῃ nov.) 4, 61.

ἐναρίθμιος, annumeratus. 7, 68.

ἐν δὲ, pro ἐνὶ δὲ. 2, 68.

ἐνδεῖσθαι, innectere. ἄμφω (ambos) βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. 24, 27.

ἔνδεκα. 11, 40.

ἑνδεκὰς. ἑνδεκάδες τρεῖς. 17, 84.

ἑνδεκαταῖος. 10, 12.

ἑνδέκατος. 14, 45.

ἐνδέμειν, exſtruere. τρεῖς οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται. 17, 82.

ἐνδιαάσκειν, ſub dio agere. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες μῆλα. 16, 38. ſub dio manere. ἔνθα ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε. 22, 44.

ἐνδιαθρύπτεσθαι, deliciis diffluere, faſtidioſum ſimulare. ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ. 3, 36.

ἐνδινεῖν, movere. ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, (pro ἐνδινῶσι, ſcil. ἑαυτὰ) quam evidenter in orbem moventur. 15, 82.

ἔνδιος, ſub dio agens. τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος. 16, 95.

ἔνδοθεν, intus. εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν. 25, 80. τί ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν. 27, 48.

ἔνδοθι, id. πάσας ἐγὼ λυσῶ συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 146. ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22. μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. 16, 32. τέττιξ ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 95.

ἔνδοϊ, pro ἔνδον εἰσὶ. ἐνδοϊ πραξιφόα; ἐνδοϊ. 15, 1. ἐνδοϊ (pro ἔνδον εἰσὶ) πᾶσαι. 15, 77.

ἔνδον. τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 15, 55. κραδίη οἱ ἔνδον ἰάνθη. 27, 69.

ἐνδυκέως, ſedulo, diligenter. 25, 25.

Ἐνδυμίων, nomen viri. ζαλωτὸς ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων

ἰαύων Ἐνδυμίων. 3, 50. Ἐνδυμίων τίς ἦν; 20, 37.

ἐνέγκαι. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121.

ἐνεῖκαι. (pro ἐνέγκαι) ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι. 1, 134. τὰ δέ τ' οἰσύα (τὰ δέ τοι σία nov.) καρπὸν ἐνείκαι. 5, 125. λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας. 23, 16.

ἕνεκα. 25, 135.

ἕνεκεν. 17, 46.

ἐνερείδειν, inniti. εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. 7, 7.

ἐνεύδειν, in aliquo dormire. οὐδὲ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεῦδεν. 5, 10.

ἐνῆσθαι, insidere. ἔνθα ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε. 22, 44.

ἔνθα. ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο. 5, 47. ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι σμάνεα πληροῦσιν. 8, 45. ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν. 8, 47. ἔνθα Κιανῶν αὔλακας εὐρύνοντι (pro εὐρύνουσι) βόες. 13, 30. ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρη. 16, 12. ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι. 17, 22. ἔνθα Εἰλείθυιαν ἐβώσατο. 17, 60. ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἄνδρες ἔβαινον. 22, 30. ἔνθα ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε. 22, 44. ἔνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐτύχθη. 22, 83. ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος. 22, 95. ἔνθα μάχη δριμεῖα γένετο. 22, 107. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159. βαδίζω ἔνθα (quo) μευ κατέκρινας. 23, 23. ἔνθα τὸ λᾶθος. 23, 24. ἔνθα οὔτις ἕκηλος. 25, 100. ἔνθα ἄῤῥηκτόν περ ἔχων θυμὸν ἐκπάγλως θαύμαζε. 25, 112. ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. 25, 276. παρθένος ἔνθα (huc) βέβηκα. 27, 64. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος. Ep. 4, 8.

ἐνθάδε. ἕρπεις καὶ ἐνθάδε εἰς Ἀχέροντα. 15, 136. τοῦ με ἤγαγεν ἐνθάθε χρειὼ. 25, 44. ἀθανάτων φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52. ἤλυθέ τις ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ. 25, 165. μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. 27, 23. τοῦτον αὐτὸν ὁ δᾶμος ἔστασ' ἐνθάδε. Ep. 20, 7. ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται. Ep. 21, 1.

ἐνθεῖν. (pro ἐλθεῖν.) ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος. 1, 77. ἦνθον τοὶ βώται, τοὶ ποιμένες, ᾠπόλοι ἦνθον. 1, 80. ἦνθ' ὁ Πρίηπος. (Πρίαπος nov.) 1, 81. ἦνθε ἁδεῖα ἁ Κύπρις. 1, 95. ἔνθ' (pro ἔνθε, veni) ἐπὶ νᾶσον τὰν Σικελὰν. 1, 124. ἔνθ' ὦναξ, veni, rex. 1, 128. ἦνθον κἠγὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα. 2, 118. ἐς πόθον ἤνθομες (pro ἤνθομεν) ἄμφω. 2, 143. αἴκ' ἔνθῃς. 5, 51. αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας. 5, 62. ἴθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον τῇδ' (τᾷδ' nov.) ἐνθὼν. 5, 67. ὁ αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι. 8, 28. ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ Δάφνις. 8, 35. ἁνίκα πρᾶτον ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ. 11, 26. αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως πλέκοις. 11, 73. θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. 15, 2. καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι. 15, 144.

πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν (ὅτ' ἀλητείην nov.) ἦνθον 16, 9. ἐξ ἱερῶν ϛεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. 16, 47. δίζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω σὺν μοίσαις. 16, 68. ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ. (ſcil. ὄλβος.) 18, 53. ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε. 23, 58. ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς. Ep. 16, 2.

ἔνθεν, hinc. 13, 35.

ἐνὶ. (pro ἐν.) ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ. 14, 49. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς. 17, 106. οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱϛῷ κερκίδι συμπλέξασα ἔταμε. 18, 33. χώρῳ ἐνὶ ϛεινῷ. 22, 94. δοῦρα, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα 22, 190. σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163.

ἐνιαυτὸς. οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτοὺς. 16, 71. πολλοῖσι βαρὺς ἐὼν ἐνιαυτοῖς. 24, 100 πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς. (pro καὶ ἐνιαυτοῖς.) Ep. 20, 8.

ἐνιδρύειν, collocare. τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισιν. 17, 102. τὸν Συρακόσσαις ἐνίδρυνται (collocarunt, paſſ. pro activo) πελωριϛᾷ πόλει. Ep. 17, 2.

ἐνιέναι, immittere. τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα. 11, 66.

ἐνίσπειν, dicere. σύ περ μοι ἔνισπε, οὗτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας. 25, 34. ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω. 27, 10. πατρὶ γηραλέῳ τίνα μῦθον ἐνίψω. 27, 38.

ἐνναέτης, novem annos natus. 26, 29.

ἐννέα. γινώσκεν οἶμαι τὺ ταῖς ἐννέα πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις. 11, 6. ἐννέα ταίδε. (ſcil. ἡμέραι.) 14, 44. κάμον (pro ἔκαμον, exſtruxerunt) τὼς ἐννέα (ſcil. βωμοὺς) τῷ Διονύσῳ. 26, 6. κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τὤγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) θῆκε. Ep. 10, 1.

ἐννεακαίδεκα. 15, 129.

ἐννεάφωνος, novem voces habens. σύριγγα ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον. 8, 18 κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον. 8, 21.

ἐννέπειν, dicere. μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν. 20, 2.

ἐννύναι, induere. εἵματα οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμας. 24, 138.

ἐνοικεῖν. καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 15

ἐνόρχας, (pro ἐνόρχης.) teſticulos ingentes habens. τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο. 3, 4.

ἐντανύειν, intendere. τόξον ἐντανύσαι. 25, 105.

ἐνταῦθα, hic, iſtuc. 8, 26.

ἐντὶ. (pro ἐϛὶ & εἰσὶ) vid. εἶναι.

ἔντοσθεν, intus. ἔντοσθεν γυνὰ τέτυκται. 1, 32. ἐμὰ (pro ἐμὴ) οὐ σιγᾷ ϛέρνων ἔντοσθεν ἀνία. 2, 39.

ἐν τῷδε, interea. 1, 14.

ἐνυάλιος, Mars, pugna. ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος. 25, 279.

ἐνύπνιον. 21, 29.

ἐνύφαντος, textilis, textus. 15, 83

ἐν χάριτι κρίνειν τινὰ, ob favorem

vorem erga aliquem benevolum de eo judicium ferre. 5, 69

ἐνώπιος. 22, 152.

ἑξαέτις, sex annos nata. 14, 33.

ἐξαιρεῖν. βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθῃ. 14, 17. τεὴν ἔξελε χεῖρα. 27, 50.

ἐξαίρεσθαι, reportare. πολλὰ θοῶν ἐξῄρατ' ἀγώνων κειμήλια. 24, 120.

ἐξαλαπάζειν, conficere. μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε. 2, 85.

ἐξάλλεσθαι, exsilire. οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο (pro ἐξήλατο) ναὸς. 17, 100.

ἐξανέχειν. στάλαν Αφαρηΐου ἐξανέχουσαν τύμβω ἀναῤῥήξας. 22, 207.

ἐξανιέναι, oriri. δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα ἄστρα βιαζόμεναι. 22, 8.

ἐξανύειν, perficere. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. 25, 156.

ἐξαπίνας. οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. 9, 34. ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἑξαέτις. 14, 32. ἆρα τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε. 20, 20. ἐξαπίνας ἐπιοῦσα. 26, 14.

ἐξάρχειν, incipere. τὰν πυμάταν ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε (pro ἐξῆρχε) Μενάλκας. 8, 62.

ἐξαῦτις, rursus, vicissim. 25, 51.

ἐξεγείρειν, excitare. ταῦτά με κἀξήγειρε. (pro καὶ ἐξήγειρε.) 21, 61.

ἐξέγρεσθαι, evigilare. τότ' ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 21.

ἐξειλύειν, evolvere. τὼ ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ. 24, 17.

ἐξειπεῖν, enarrare. ἐγὼ κέ τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξείποιμι. 25, 38.

ἐξελαύνειν, educere. ἵππους ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι. 24, 117.

ἐξελεῖν. v. ἐξαιρεῖν.

ἐξενθεῖν. (pro ἐξελθεῖν.) ἐξενθοῖσα (pro ἐξενθοῦσα) λάθοιο οἴκαδ' ἀπενθεῖν. 11, 65. ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν πρυθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 36.

ἐξερέεσθαι, interrogare. 25, 64.

ἐξερωεῖν, recedere. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου. 25, 189.

ἔξεστι, licet. 15, 93.

ἐξετάζειν, explorare. οὐ μὰν ἐξήταξα. 14, 28.

ἐξευρίσκεσθαι. πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

ἑξήκοντα. 18, 24.

ἐξόπιθεν, (pro ἐξόπισθεν.) a tergo. 25, 267.

ἐξόπισθε, id. 30, 13.

ἐξόρπαξ. (lectio est veterum quarundam editionum, ubi nunc est in libris ἐξ ὀργᾶς.) 23, 15.

ἐξόσδειν, olere. κακὸν ἐξόσδεις. 20, 10.

ἔξοχα, eximie, valde. αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει. 7, 14. γινώσκεν ταῖς ἐννέα πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις. 11, 6.

ἔξοχος, eximius. ὁ ἔξοχος, (scil.

(scil. ἐστὶ) ὃν φιλασεῖ γενόμενον ταπρῶτα. 17, 74. ἠέλιος ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118.

ἔξω. ἔξω ἀπώχετο (ἀποίχεο nov.) θᾶσσον. 14, 36. ἄμμες νιν ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες. 15, 132. ἐς ςῆθος καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος. 22, 109.

ἐοῖσα. (pro ὖσα.) vid. εἶναι.

ἑορτὰ. (pro ἑορτὴ.) 15, 26.

ἑὸς. ὄθ' ἑὸν (ὄ τε τὸν nov.) ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ. 10, 2. ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33. ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν. 17, 39. ἑᾶς (ἑὰς nov.) ἀπεδάσσαο τιμᾶς, (τιμὰς nov.) tui ipsius honoris participem eum fecisti. 17, 50. τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11. οὐχ ὁ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον. 21, 27. ἡμῖν Λεύκιππος ἑὰς ἔδωσν θύγατρας. 22, 147. πάρος κατέθηκε ποδοῖιν πατρὸς ἑοῦ δεινὰ πέλωρα. 24, 58. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26.

ἐπᾴδειν, incantare. ποίας ἔλιπον γραῖας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν. 2, 91.

ἐπαείρειν, attollere. κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν. 25, 232.

ἐπαινεῖν. λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαι. 29, 11.

ἐπακολουθεῖν. ἐκ τῶ (pro τοῦ, scil. χρόνου) ἐπακολούθει. 30, 42.

ἐπάκοος, auditor. 8, 25.

ἐπακούειν, audire. ὁ αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι. 8, 28.

ἐπαμύνειν, succurrere, opem ferre. Ζεὺς ἐπάμυνε. 22, 110.

ἐπὰν. ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι. (pro ἵκωσι.) 16, 12. ἐπὰν ἐθέλοντι ἐθέλῃτι nov) νέεσθαι. 16, 28. ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς. Ep. 16, 2.

ἐπανέρχεσθαι, redire. ὑγιὴς ἐπανῆλθε. 14, 54. Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν. 15, 140.

ἐπανθεῖν, efflorescere. πολλὸς καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς (ῥοδόκισσος nov) ἐπανθεῖ. 5, 131. ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος. 20, 21.

ἐπάνωθε. πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν, primus, qui olim fuerunt, poëtarum. Ep. 20, 3.

ἐπαξόνιος, qui circa axem volvitur. θάλψας ἐν πυρὶ ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. 25, 249.

ἐπαύειν, acclamare. τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον. 23, 44.

ἐπαϋτεῖν, id. Βέβρυκες ἐπαύτεον. 22, 91.

ἐπέγρεσθαι, expergisci. Ἀλκμήνα ἐπέγρετο πράτα. 24, 34.

ἐπὶ. ἐπὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν ςυγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 40. ἐπὶ πάρα (pro πάρεςι) μυρία ἐπῆν. 17, 11. ἐπὶ Ἑλένᾳ παρισωθῇ. 18, 25. ἐπὶ δεπνεῦντες ἐν ὥρᾳ τᾶς γαςρὸς ἐφειδόμεθα. 21, 40. ἐπὶ σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας. 22, 80. ἐπὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν. 22, 130. ἐπὶ μογέοιεν ἀκάνθας, (scil. νώτου) cum spinis dorsi defatigati essent. 24, 32. ἐπὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξῄρατ' ἀγώνων κειμήλια. 24, 120. ἐπὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνες φέρουσιν. 25, 15. ἐπὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι.

ἔμμεναι. 25, 38. ἐπὶ οὐ μάλα τηλίκα (scil. κνώδαλα) βόσκει. 25, 184. ἐπὶ λελίησαι ἀκούειν. 25, 196. ἐπεὶ τὸν χῶρον ἵκανον. (perveni) 25, 211. ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὴ, siquidem ferro scindi non poterat. 25, 274. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσε. Ep. 1, 4. ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 3.

ἐπείγειν, festinare, urgere. ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι. 7, 24. κρωσσὸν βάψαι ἐπειγόμενος. 13, 47. πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη. 22, 83. μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει. 24, 69.

ἐπεί κα, quum, ubi. 18, 56.

ἐπεῖναι. εἷς ὀφθαλμὸς ἔπεστι. (scil. ἐμοὶ) 11, 33. ἐπεσσομένοις γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδὴ, omnes posteri cantu nos celebrent. 12, 11.

Ἐπειοὶ, nomen gentis. Αὐγείην ἐθέλοιμι ἀρχὸν Ἐπειῶν εἰσιδέειν. 25, 43. μυθεῖτο ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν. 25, 166.

ἔπειτα. γενεαῖς διηκοσίῃσιν ἔπειτα ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα. 12, 18. Ἀλκμήνα ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον Ἰφικλῆα. 24, 59. ἔπειτα ἅλεσσι μεμιγμένον ἐπιῤῥαίνειν ἀβλαβὲς ὕδωρ 24, 95. ἠέλιος ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους. 25, 85. ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι φαίνοντο. 25, 88. αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ. 25, 143.

ἐπελθεῖν. V. ἐπέρχεσθαι.

ἐπεμβαίνειν, invadere. πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς. 17, 98.

ἐπεμπίπτειν, irruere, invadere. ἐπέμπεσεν ὤμῳ. 22, 124.

ἐπενθεῖν. (pro ἐπελθεῖν.) πρὰν αὐτὸς ἐπενθὼν κατελάμβανον. 4, 60.

ἐπεοικέναι, par, aequum esse. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστὴς. Ep. 11, 5.

ἐπέρχεσθαι. τὰ ἐπήλυθε πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα 25, 86. οὔ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις βουκολίοις. 25, 121. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. 27, 56.

ἕπεσθαι, sequi. ἃ (scil κύων) τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπὸς. 6, 10.

ἐπεσσόμενοι. V. ἐπεῖναι.

ἐπέχειν, admovere. ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν. 13, 46.

ἐπήβολος. 28, 2.

ἐπηετανὸς, annuus, perennis. πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ. 25, 20.

ἐπὴν. ἐπὴν αὐταῖς ὑπακοίσω. (pro ὑσω) 11, 78. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2. ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. 25, 28. αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ. 27, 39.

ἐπηρεφὴς, altus. βάκτρον ἐπηρεφέος κοτίνοιο. 25, 208.

ἐπιβαίνειν. τῆς σῆς (scil. γῆς) οὐκ ἐπιβαίνω. 22, 59. ἑτέρᾳ (scil. χειρὶ) ἐπιβαίνων. 22, 120. δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. λαοφόρου ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου. 25, 155. πτέρνῃσι πόδας

στερεῶς

ϛερεῶς ἐπίεζον ὀραίους ἐπιβὰς. 25, 269. δεκάτω (pro δεκάτου, ſcil. ἔτους) ἐπιβαίνοι. 26, 29.

ἐπιβάλλειν. χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. 23, 27. μὴ 'πιβάλῃς (pro ἐπιβάλῃς) τὴν χεῖρα. 27, 18. αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

ἐπιβήτωρ· πάντες (ſcil. ταῦροι) ἐπιβήτορες ἔσαν. 25, 128.

ἐπιβουκόλιον, armentum. (ſecundum quaſdam editiones, aliae enim hanc vocem in duas divellunt, & ita legunt: μετύπι δὲ βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾖει.) 25, 95.

ἐπιβουκόλος, bubulcus. 25, 1.

ἐπιβρίθειν, obruere. δειδιότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε. 22, 93. ὤμῳ ἐπιβρίσας. 25, 148.

ἐπιβρύειν, ſcatere. ἄνθεα ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43.

ἐπιβώμια, ſacrificia. 16, 26.

ἐπιβωϛρεῖν, invocare. τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωϛρεῖ. 12, 35.

ἐπιγουνὶς, femur. 26, 34.

ἐπιγράφειν, κῄπέγραψε (pro καὶ ἐπέγραψε) Κλείτας. Ep. 18, 2.

ἐπιδέξιος. αὖλις σφισὶν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται. 25, 18.

ἐπιδευὴς, indigus. κόραι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο. 22, 160. ἄλλον ἄλλου ἔθηκε θεὸς ἐπιδευέα φωτῶν, Deus fecit, ut alter alterius ope indigeret. 25, 50.

ἐπιδόρπιος, ad coenam pertinens. ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν. 13, 36.

ἐπιδραμεῖν. v. ἐπιτρέχειν.

ἐπιέναι, irruere, invadere. ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν, irruentem ferocem hoſtem ſuſtinere. 14, 67. ἄκρον τύψε γένειον ἐπιόντος. 22, 89. λόχον ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων ἐπιόντα. 24, 126. ἐξαπίνας ἐπιοῦσα. 26, 14.

ἐπιζευγνύναι. ὑμνέομες Πολυδεύκεα χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοέοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3.

ἐπιθρώσκειν, inſilire. τίνος ἀϛῶν λανὸν ἐπιθρώσκεις. 7, 25.

ἐπιθυμεῖν. ἔχεις πάλαι, ὧν ἐπεθύμεις. 10, 17. παρθένος ἐξαέτις κόλπω (pro κόλπου, ſcil. μητρὸς) ἐπιθυμήσασα. 14, 33. ὤφελε χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν, ὧν ἐπεθύμεις. 14, 57.

ἐπικαίειν, incendere. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει. (per tmeſin, pro ἐπικαίει μηρία) 17, 126.

ἐπικεῖσθαι, incumbere. πολὺς ἐπέκειτο νενευκὼς ἐς γαῖαν. 22, 90. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116.

ἐπικερτομεῖν, conviciari. μ' ἐπικερτομέοισα (pro ἔουσα) τάδ' ἔννεπεν. 20, 2.

ἐπικλύζειν, inundare. ἐπικλύζων ποταμὸς. 25, 201.

ἐπιλαμβάνειν. πολὺν ἐπελάμβανε χῶρον, magnam regionem curſu perluſtravit. 13, 65.

ἐπιλανθάνεσθαι, obliviſci. μὴ 'πιλάθησθε (ſic in nov. legitur pro μὴ ἐπιλάθησθε, ſed in vet. eſt, μή τι λάθησθε.) 18, 55. Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται. Ep. 10, 4.

ἐπιλύειν,

ἐπιλύειν. τὰ δεσμά οἱ ἐπίλυσαι. (pro οἱ ἐπιλῦσαι.) 30, 41.

ἐπιμαίεσθαι, requirere. τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λυτρῶν. 23, 57.

ἐπιμάσσεσθαι, contingere, prehendere. τῆς κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας. 17, 37.

ἐπιμελητὴς, procurator. ὦ Ἐπιμελητὰ (pro ὦ ἐπιμελητὰ) φιλάργυρε. 10, 54.

ἐπιμέμφεσθαι, vituperare. κοὔτε (pro καὶ οὔτε) τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς. 2, 144.

ἐπίμετρον, auctarium. 12, 26.

ἐπιμηθὴς, callidus. ὡς ἐπιμηθὲς! (scil. ἦθος.) 25, 79.

ἐπιμώμητος, vituperandus. ἔργον ἔρεξαν οὐκ ἐπιμώμητον. 26, 38.

ἐπινάχεσθαι, (pro ἐπινήχεσθαι) innatare. παιδὸς ἐπενάχετο φωνὰ. 23, 61.

ἐπινεύειν, annuere. τί μοι ἔδωκεν ἄγεις γάμε ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω; 27, 32.

ἐπινεύειν, nutare. ἀμφοτέροις λόφων ἐπένευεν ἐθείρη. 22, 186.

ἐπινίσσεσθαι, frequentare. ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. 8, 43.

ἐπίουρος, custos. 8, 6.

ἐπιπάσσειν, inspergere. ἐπίπασσε θύτυλι. 2, 18.

ἐπίπασος, qui inspergitur. φάρμακον ἐπίπασον. 11, 2.

ἐπιπλαταγεῖν, applaudere. τοῖς ἐπεπλατάγησα. 9, 22.

ἐπιπλώειν, poet. innavigare. οἱ νᾶες ἄρισμ πάντων ἐπιπλώοντι. (pro ἐπιπλώωσι) 17, 91.

ἐπιπρέπειν, decorum esse. τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. 25, 40.

ἐπιπταίρειν, adsternutare. Σιμιχίδᾳ Ἔρωτες ἐπέπταρον. 7, 96. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. 18, 16.

ἐπιῤῥαίνειν, adspergere. 24, 96.

ἐπιῤῥέζειν, sacrificare. ζηνὶ ἐπιῤῥέξω καθυπερτέρω ἄρσενα χοῖρον. 24, 97. ἐπιῤῥέξην χίμαρον καλὸν Ep. 4 15.

ἐπιῤῥεῖν, affluere. ὄχλος πολὺς (ὅσος ὄχλος nov.) ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. 15, 59.

ἐπίσκοπος. ἐπίσκοπον ἄνομ οἰσῶν. 24, 105.

ἐπισκύνιον, supercilium. 24, 116.

ἐπισπένδειν, libare. ἐπισπάσας τὸ δέκυ. 23, 38.

ἐπισπεύδειν, ad festinandum instigare. σκιπνᾶιον ἐπισπεύδοισι δδίταν. 16, 93.

ἐπίσασθαι συρίσδεν ὡς ὔτις ἐπίσαμαι ὧδε Κυκλώπων. 11, 38. ἐπισάμενος καλὰ ὑπῆνε 17, 7. ἐπισάμενος δόρυ πάλλειν. 17, 103. ἐπισάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν. 17, 113. ὃ κιθάραν τις ἐπίσαται ὧδε κροτῆσαι, ὡς Ἕλενα. 18, 35.

ἐπισχερὼ, deinceps, ordine. 14, 69.

ἐπίταδες, data opera. 7, 42.

ἐπιταμεῖν. vi ἐπιτέμνειν.

ἐπιτάσσειν, praecipere, imperare. πασσάμενος ἐπίτασσε συρακοσίοις ἐπιτάσσεις. 15, 90. τὸν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον. 25, 204.

ἐπιτανύεσθαι, extendere. δ

ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς μυῶν (pro νεῦρα ἐπιτανυσθεὶς) 25, 148.

ἐπιτέμνειν, vulnerare. μὴ ἐπιτάμῃς (pro μὴ ἐπιτάμῃς) τὴν χῆρα. 10, 55.

ἐπιτίθιος, lactens, parvulus. 24, 53.

ἐπιτρέπειν, committere. παισὶ σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17, 41.

ἐπιτρέχειν, incurrere. θεσπέσιαν ὑλάοντες ἐπίδραμον Ἡρακλέϊ. 25, 70.

ἐπιτυμβίδιος, in ſepulcris verſans. ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες. 7, 23

ἐπιφθύσδειν, inſpuere. λέγ' (dic) ἐπιφθύσδοισα. (pro ἐπιφθύζουσα) 2, 62. γραία παρὴν ἐπιφθύσδοισα. 7, 127.

ἐπιφράζεσθαι, excogitare. σφῶν ἄλλον (ſcil. γάμον) ἐπιφραζώμεθα πάντες. 22, 166.

Ἐπίχαλκος, nomen viri. 14, 53.

ἐπίχαρμα, ludibrium, 2, 20.

Ἐπίχαρμος, nomen viri. Ep. 17, 2.

ἐπιχεῖν, infundere. ἔρωτος ἀκράτῳ (ἀκράτου nov.) ἐπεχεῖτο. 2, 152. ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. 14, 18.

ἐπίχειρα. Ep. 17, 8.

ἐπιχθόνιος. αὐτὰς ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγὰς. 17, 125.

ἐπιχώριος, vernaculus. ἐπιχώριον ἔργον. 26, 11.

ἐπιψαύειν, leviter attingere. κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι (pro ἐπιψαύσῃ) τὸν ὕπνον. (in nov. poſt ἐπιψαύσῃσι eſt comma, & τὸν ὕπνον ad ſequens refertur.) 21, 4.

ἐποίχεσθαι, accedere. ἃς ἡμῖν ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρίπαν ἦμαρ. 25, 32.

ἐπομνύναι. ὅρκον ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (θαρρῶ nov.) 21, 62.

ἐπόπτεσθαι, inſpicere. κτῆσιν ἐποψόμενος. 25, 57.

ἐπόρειν, excitare. ἐπῶρσαν κνώδαλα φωλεύοντα. 24, 82.

ἐπορνύειν, irruere. αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρνυσεν ἐὺσκόπῳ Ἡρακλῆϊ. 25, 143.

ἔπος, carmen. ἔπος οὐκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 136. ἔπεα ποιεῖν, carmina componere. Ep. 19, 6.

ἔπος, verbum, ſermo. νεικείῃσ' ἐπέεσσι. 1, 35. κῆρον ἀγανοῖσι παρεψυχῶντ' ἐπέεσσιν. 13, 54. μὴ τί οἱ ἐκ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο. 25, 66. ἔπος τοῖον ἔειπεν. 25, 77.

ἐπουράνιος. τὸν φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι. 25, 5.

ἔποψ, upupa. ὦδ' (ſcil. θεμιτόν ἐστι) ἔποπας κύκνοισι. (ſcil. ἐρίσδειν.) 5, 137.

ἑπτὰ. (vet.) ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov. pro ἑπταδράχμως) κυνάδας ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 19.

ἑπτάδραχμος, (nov.) ſeptem drachmis conſtans. v. ἑπτὰ.

ἔρα. terra. ποτ' ἔραν (nov.) peſſum. 15, 10. v. ἔραζε & ἔρασδε.

ἔραζε, in terram. 25, 265.

ἐρᾶν, amare, appetere. τὰ κακᾶς ἠράσσαο (pro ἠράσω, appetiviſti) νίκας. 4, 27. ἤρων (ama-

(amabam) αὐτᾶς. 6, 29. τᾶς Ξενέας ἠράσσατο (pro ἠράσατο) Δάφνις. 7, 73. ἐρῇ (pro ἐρᾷ, amat) Μυρτῦς. 7, 97. ὐ μόνος ἠράσθην. (amavi, pass. pro activo) 8, 60. ἐρῶν πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. (scil. μελεδαίνει.) 9, 13. ἠράσθην (amare coepi) ἔγωγε τεῦ. 11, 25. ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι (amantibus) τὸ φάρμακον. 23, 24.

ἔρασδε, (pro ἔραζε) in terram. 7, 146.

ἔρασθαι, poet. amare, appetere. τίνος τόσσον ἔρασσαι (ἔρασαι nov.) 1, 78. κῆπέ (pro καὶ εἶπε) μοι, ὡς Δέλφις ἔραται. 2, 149. ὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας. 5, 132. ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα. 5, 134. εἴαρος αἶγες ἔρανται. 7, 97. ἐγὼ ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος. 10, 12. Πολύφαμος ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8. ἤρατο ὔ τι ῥόδοις, ὐ μάλοις, ὐδὲ κικίνοις, ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. 11, 10. ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα. 13, 6. ἤρατο (appetebat) καὶ τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω. 14, 7.

ἐρατὰς, (pro ἐρατὴς) amator. 23, 15.

ἐρατεινὸς, amabilis. οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν (pro ἐρατεινὴν) μετ' Ἰαόνων. 28, 21.

ἐρατὸς, id. Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας. 7, 103.

ἐργάζεσθαι. ἄδιον ὔτως ἐργαξῇ. (pro ἐργάσῃ, opus facies) 10, 23, ἀγρὺς ἐργάζοιντο τεθαλότας. 16, 90.

ἐργάτας. (pro ἐργάτης) τίς πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρὶ. 10, 9.

ἐργατίνας, operarius. ἐργατίνα βυκαῖε, τί πεπόνθεις. 10, 1. ὐδ' εὕδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέριμναι. 21, 3.

ἔργον. ἔστι μοι κρητὴρ ἔργον Πραξιτέλυς. (Πραξιτέλευς nov.) 5, 105. ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 15, 20. τοῖς ἔργοις τὰν ψυχὰν προτέθηκα. (ποτέθηκα nov.) 15, 37. ὐκέτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι. (pro σπεύδουσι) 16, 14. βουσὶν ἀμφ' ἀγελαίαις ἔργον ἔχων. 16, 56. παπταίνει, πόθεν ἄρξεται ἔργου. 17, 10. λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι. 17, 97. ἄνθεα εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42. ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον. 22, 118. κουφίζων κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον. 24, 45. παυσάμενος ἔργοιο. 25, 2. ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ, ad quae loca nos opus facientes commeamus toto die. 25, 32. ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου. 25, 101. νοῦσοι ἔργα καταφθείρουσι νομήων. 25, 122. χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 176. ὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις, nullus homo agriculturam exercebat. 25, 218. τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου. 26, 37. τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω. 27, 46. πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις. 28, 10. Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4. 4. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

ἔρδειν, facere. φάρμακα ἔρδοισα.

δοισα. (pro ἔρδουσα.) 2, 15. κἠν (pro καὶ ἐὰν, ταῦθ' ἕρδοις. 7, 106.

ἐρεείνειν, interrogare. ἔκ τοι πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3.

ἐρέθειν, agitare. σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδὰν, animis ſuis hoc carmen meditabantur. 21, 21.

ἐρεθίζειν, irritare. πὺξ ἐρεθίζεν, (pro ίζειν) ad pugnum incitare. 22, 2. ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστὰς. 23, 15.

ἐρεθίσδειν. (pro ἐρεθίζειν.) τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε, (pro ὁρᾶτε, videte) τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω· ὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς. 5, 110. 111.

ἐρείδειν, figere, ſiſtere. τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, pinguem agnum certaminis praemium depone. 5, 24. τόν μοι ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις. 7, 104. ἔρειδε τὰν γνώμαν, intende mentem. 21, 62. ἐρεισάμενος ἐπὶ τοίχῳ φοβερὸν λίθον. 23, 49.

ἐρείκη, erica. ὃς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται, 5, 64.

ἐρεῖν. ἁ Μίλατος ἐρεῖ. 15, 126. τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς. 22, 64. κεῖνο τις ἐρείτω ποτιδών σε. 28, 24. κἠγὼ τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ. 29, 3. οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. Ep. 10, 3. χαιρέτω ὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς. Ep. 15, 3. ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Ep. 16, 6.

ἐρειὸς, mancipium. 15, 50.

ἐρείπειν, labi. ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50.

ἔρεισμα, fulcimentum. γέρων ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος. 21, 12.

ἔρεσθαι, interrogare. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην φαινόμενος, ὅντιν' ἐροίμην. 25, 219.

ἐρετμὸς, remus. ἀριστεύουτες ἐρετμοῖς, remigandi peritiſſimi. 12, 27.

ἐρεύγειν. ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς, quantum profundo gutture clamare poterat. 13, 58.

ἐρεύθεσθαι, rubrum eſſe. ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν, in aris ſanguine victimarum rubentibus. 17, 127.

ἐρευνᾷν. τέκτων, ὅστις ἐρευνῇ (pro ἐρευνᾷ, conatur) ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 45. ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. 25, 221.

ἐρημαζέσκειν, in ſolitudine vagari. ἄμφω ἐρημάζεσκον. 22, 35.

ἐρημιὰς, (vet.) ſolitaria. 27, 62.

ἐρητυσάσκειν, cohibere. ἐρητύσασκε (ſcil. κύνας) ὑλαγμοῦ. 25, 75.

ἐριδμαίνειν, certare. ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ κοῦροι ἐριδμαίνουσι. 12,

ἐρίζειν, id. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23.

Ἐριθακὶς, nomen foeminae. 3, 35.

ἐριθηλὴς, admodum virens. ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην. 25, 132.

ἔριθος, lanifica. 15, 80.

ἐρικυδὴς, perilluſtris. θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι. 17, 108.

ἐρινεὸς, caprificus, arbor quae-

quaedam. ἕρπηκας κάμπτησιν ἐρικτῇ εὐκεάτοιο. 25, 248.

ἐρινὸς, eadem arbor. 25, 250.

ἔριον, lana. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐπωλίξατο. 5, 26.

ἔρις. ὔς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23. ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (ἔραν nov.) 15, 10.

ἐρίσδειν. (pro ἐρίζειν.) ποτὶ χρόμιν ἆσας ἐρίσδων, qui cum Chromide cantando certavit. 1, 24. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν. (pro ἐρίσδειν.) 4, 8. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. 4, 63. τὺ (ἴδ' ὁ τράγος ὗτος) ἔρισδε. (sic est in vet. nov. autem sic legit: τοὶ δ' ὁ τράγος ὗτος. ἔρισδε.) 5, 30. ἄμμες ἐρίσδομες, (pro ἐρίζομεν) ὕτις ἀρείων βωκολιαστὰς ἐσσι. 5, 67. ὦ Θεμιτὼ, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν. 5, 136. ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισδεν. (nov. habet ἐρίσδειν, & comma post πρῶτος.) 6, 5. βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσδω. 7, 41.

ἔριφος. αἶξ, ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως. (pro ἐρίφους. 1, 26. αἶγα λῆς ἔριφον θέμεν. (pro θῆναι.) 5, 21. κεῖται ὦριφος. (pro ὁ ἔριφος.) 5, 24. ὦριφος ἰσπαλὴς. 5, 30. ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις (nomen astri cujusdam) νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 53. ὦ σιμὰ δεῦτ' ἀφ' ὕδως ἔριφοι. 8, 50.

ἔρκος, munimentum. 25, 279.

Ἑρμᾶς. 1, 57.

Ἑρμείας. Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἀρπαλύκῳ. 24, 113.

Ἑρμῆς. Ἑρμέω ἀζόμενος δώνην ὕπιν εἰνοδίοιο. 25, 4.

ἔρνος, germen. κρατὶ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος. 2, 121. ἐστὶ πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44. λύκων ὀλοφώϊον ἔρνος. 25, 185. σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος. 26, 11.

ἔρξαι. (pro ἕξαι.) πολλὰς εὖ ἔρξαι πατῶν. 16, 25.

ἔρος, amor. 29, 22.

ἔρπειν, ire. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. 1, 105. 106. ἕρφ' ὥδ', ἕρπε. 5, 44. οὐκ ἐρῶ (pro ἕρψω) τινὶ. 5, 45. ἐς τὸν Ἄλεντα εἴρπομες (pro εἵρπομεν) ἐκ πόλιος. 7, 2. ἕρπην (pro ἕρπειν) ὥρα κ' εἴη. 15, 42. ἄμμες ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λιμώνια φύλλα ἑρψοῦμες. (pro ἕρψομεν.) 18, 40.

ἑρπετὸν. πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. 15, 118. ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δικανάεσκεν. 24, 56. ὄππᾳ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν. 29, 13.

ἔρπυλλος, serpyllum, nomen herbae. Ep. 1, 2.

ἔρρειν, abire, interire. ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο. 20, 2.

ἐρρίγειν, exhorrescere. ἤδη νῦν φοίνικες ἐρρίγασιν. 16, 77. v. ῥιγεῖν.

ἔρσα, (pro ἕρση) ros. χρόα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ἑόδον ἔρσα. (ἔρσας nov.) 20, 16.

ἑρύειν, trahere. τὰ ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω. 22. 191. τότε βύλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν

βύρσαν θηρὸς τεθνηῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 273.

ἐρυθρὸς. ἔφερον (afferrem) τοι μάκων' ἄπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. 11, 57.

ἐρύκειν, depellere. τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. 7, 127.

Ἔρυξ, nomen montis. 15, 101.

ἔρυσθαι, cuſtodire. χαίρων, ὅθ' ὕνεκεν αὐλιν ἔρυντο αὐτῆ ὃ παρεόντος. 25, 76.

ἔρχεσθαι. τὰν (ſcil. Ἑκάταν) σκύλακες τρομέοντι (pro τρομέωσι) ἐρχομέναν (pro ἐνὴν) νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα. 2, 13. μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, (pro ἔρχῃ) Βάττε. 4, 56. φράζεο (φράσαιο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ἐρύσῃ ἐξ ἄλος ἐρχομένας. (pro ἐνης.) 6, 14. ἦλυθες, ὦ φίλε κῦρε, τρίτᾳ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ; ἦλυθες. 12, 1. 2. ποθεῖναι ἔρχονται. (ſcil. Ὧραι.) 15, 105. ἀΐδαν εἰς ἔσχατον ἐλθὼν ζωὸς. 16, 52. ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι. 16, 58. βόες ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν ἐρχόμεναι. 16, 93. Ἰδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν. 17, 9. τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐξ ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθε. 17, 96. ἀπ' ὐλύμποιο μολοῖσα Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε. 20, 39. ἐλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἶκαδ' ἱκάνοις. 22, 60. τᾶτον ἐλάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165. ὃ δ' εἰς μέσον ἦλυθε Λυγκεὺς. 22, 183. ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ τυγνοῖσι μελάθροις. 23, 17. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 19. παίδων ἐγγύθεν ἦλθον. 24, 20. μοι ἔνισπε, ὅτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας. 25, 35. Αὐγείης χθιζὸς εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 56. βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο. 25, 89. πᾶν ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι κέλευθοι λαΐδος ἐρχομένης. 25, 97. ἦλυθε τείχων τις ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιὶς ἀνὴρ. 25, 164. νόσφιν ἢ ὅθεν ἦλθε. 25, 197. περὶ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω ἦλθε. 25, 261. μὴ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς. 27, 16. ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὃ τᾶ Παιήονος υἱὸς. Ep. 7, 1.

ἐρωεῖν, recedere, devitare; ὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ. 13, 74. χεῖρας ἐρωήσουσιν (continebunt) ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174. ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον. 24, 99.

ἐρωὴ, remiſſio. 22, 192.

Ἔρως, Cupido, Deus amoris. ᾤχετ' ἔχων Ἔρως ταχινὰς φρένας. 2, 7. νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεὸς. 3, 15. ὠφρόντιτος (ὦ' φρόντιτος nov.) Ἔρως. (ſcil. τυφλὸς ἐὼν) 10, 20. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα. 19, 1. κὐκ (pro καὶ οὐκ) ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς. 23, 4. τᾶτον Ἔρως ἔκτεινεν. 23, 47. λαΐνεας ἴστ' ἀπὸ κρηπίδος Ἔρως. (vet.) 23, 59. ὃ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ὃ φύγε παρθένος ἄλλη. 27, 19. ἐέξω πόρτιν Ἔρωτι. 27, 63.

ἔρως, amor. οἱ ὑπ' ἔρωτος ἀηδὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθίζωσι.) F 37.

τὸν

τὸν αὐτῷ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα. 1, 93. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο (pro κατηύχυ, gloriabaris) λυγιξεῖν. 1, 97. ἆρ' ὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης. 1, 98. κὴν (κεἰν nov.) ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123 129. et 135. ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ ἔρωτα! 3, 42. ἦ ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 18. θερμὸς ἔρως αὐτῷ με καταίθει. 7, 56. ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀςέον αἴθετ' ἔρωτι. 7, 102. ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. 10, 10. τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ. 10, 57. ὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 1. ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα. 11, 80. ὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. πασάων ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργείῳ ἐπὶ παιδὶ. 13, 48. τύτω (τύτῳ nov.) τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα. 14, 26. μαλακὺς ἔρωτας προσπνείει. 17, 51. ὐχὶ φίλαμα, τὸ κυφίζον τὸν ἔρωτα. 23. 9. λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. 23, 20. χῶμα μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα. 23, 43. πυρὶ προσελθὼν ἔκαιε τὼς ἔρωτας. 30, 45.

ἐρωτᾷν. μὴ τύ τις ἠρώτα, αἴτε Συβάρτα, αἴτ' ἐμόν ἐςι τὸ ποίμνιον. 5, 74.

Ἔρωτες, socii Veneris. Σιμιχίδᾳ τοὶ Ἔρωτες ἐπέπταρον. 7, 96. ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν. 12, 10. οἱ κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες. 15, 120. ἄγειν τὸν ὖν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 6. εἶπεν τοῖς Ἔρωσι. 30, 40.

ἐρωτικὸς. ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδὺς. (scil. Πτολεμαῖός ἐςιν.) 14, 61. τί φέρω περισσὺς ἐρωτικὺς ὀδόντας. 30. 36.

ἐρωτὶς, scortillum, in contemtum sic dictum. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα; 4, 59.

ἐρωτύλος, amatorculus, blandiendi causa sic dictus. τί μ' ὐκέτι καλεῖς τὸν ἐρωτύλον. 3, 7.

ἐσάγειν. ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρυς. 25, 107.

ἐσαθρεῖν, adspicere. εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, an ipsum adspicere forte possem. 25, 215.

ἐσακύειν. ὐκ ἐσακύεις; 4, 46. ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακύσας νεβρῶ φθεγξαμένας. 13, 61. Ἀλκμήνα ἐσάκυσε βοᾶς. 24, 34.

ἔσαν. (pro ἦσαν.) v. εἶναι.

ἐσβλέπειν. ἦ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον. (inspiciebam. 6, 35.

ἔσδεσθαι. (pro ἕζεσθαι.) δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα. 1, 21. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4.

ἐσείδειν, intueri, inspicere. μ' ἐσιδὼν ὤςοργος ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι. 2, 112. χρῄσδεις ὧν ἐσιδεῖν; 8, 11. χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν.

8, 12. παύσασθαι ἐσιδών τυ ὐδέτι πω νῦν ἐκ τήνω δύναμαι. 11, 28. ἤδη μυρί' ἐσείδον ὀνείρατα. 21, 24. ὡς ἄγαλμ' ἐσείδον. 30, 28.

ἐσθλὸς. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῖν τῶν ἔτ' ἄνωθεν. (ἐπάνωθεν nov.) 7, 4. τιν' ὁδίταν ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. 7, 12. ὄτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι. 7, 39. Νύμφαι κήμὲ δίδαξαν πολλὰ ἐσθλά. 7, 93. ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος. 7, 100. ὠκέτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι. (pro σπεύδουσι.) 16, 14. ὄφρα ἐσθλὸς (ἐσθλὰ nov.) ἀκούσῃς, ut bene audias, bonam famam conſequaris. 16, 30. κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι. 17, 117. ἀμετέροις κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 215.

ἐσκαλεῖν. ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα (ſcil. με) τεῦν ποτὶ τᾶτο μέλαθρον. 2, 132.

ἔσκειν, verbum poetic. eſſe. ὠκ ἔσκε σιδήρῳ τιμητὴ, (ſcil. βύρσα) οὐδὲ λίθῳ. 25, 274.

ἐσορᾶν, intueri, videre. ἐσορῇ (pro ἐσορᾷ) τὰς μηκάδας. 1, 87. ἐπεὶ ἐσορῇς (pro ἐσορᾷς) τὰς παρθένος. (pro παρθένας) 1, 90. ὠκ ἐσορῆτε (pro ἐσορᾶτε) τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα κομάταν. 5, 3. ταῦτα ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι. 6, 31. ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα. 8, 56. τὸ αὔριον ὠκ ἐσορῶμες, (pro ἐσορῶμεν) futura non cernimus. 13, 4.

ἑσπέριος, occiduus. χῶταν (pro καὶ ὅταν) ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 53.

ἕσπεσθαι, ſequi. χάρις ὠχ ἕσπετο μύθοις. 22, 168.

ἐσσεῖται. (pro ἔσεται.) vid. εἶναι.

ἔσσεται. (pro ἔσεται.) vid. εἶναι.

ἐσσῇ. (pro ἔσῃ.) v. εἶναι.

ἐσσὶ. (pro εἰς, es.) v. εἶναι.

ἐσσόμενος. (pro ἐσόμενος.) v. εἶναι.

ἐσσυμένως, properanter, celeriter. δοιὼ τώγε (hos duos) ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ. (in nominat.) 22, 139. ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἴοντες. 25, 84.

ἔσαν. (pro ἔσηαν.) vid. ἰσάναι.

ἔστε, donec vel usque. τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς. 5, 22. ἐγὼ κλαύσω ὄφρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ (ὀμώσῃ nov.) αὐτὰ. 6, 32. χἠ σιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ ἀσφοδέλῳ τε. 7, 67.

ἑστηκέναι, vid. ἱστάναι.

ἑστίη, (pro ἑστία) focus, domus. 22, 205.

ἐσχαρεών, focus. πῦρ ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες. 24, 48.

ἐσχατιὰ, rus longinquum. ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. (pro βόσκουσι.) 13, 25. μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης. 25, 31.

ἐσχατόεις, extremus. 7, 77.

ἔσχατος. εὖρος ἔσχατα φυκία κινεῖ. 7, 58. ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθών. 15, 8. ἀΐδαν εἰς ἔσχα-

ἔσχατον ἐλθὼν ζωὸς. 16, 52. ἀμφότεροι ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα. 17, 27. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63. τράγος τερμίνθω τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

ἔσω. χαλεπὸς (χαλεπὰ nov.) ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν. 13, 71. ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους. 25, 107. ἄντρον ἔσω τείχοντες ὁμὲ ἔσθει. Ep. 3, 5.

ἑταῖρα. με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταῖρα. 20, 18. πενία σφιν ἑταίρα. (ſcil. ἦν.) 21, 16.

ἑταῖρος. ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελῶσι.) 7, 31. οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38. πολὺν (pro πολὺ, ſcil. δεδώρηται) ἀγαθοῖσιν ἑταίροις. 17, 111. πάντα τῷ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 38. ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων. 22, 35. ὦλλαι (pro οἱ ἄλλοι) πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους. 22, 178. καλός μοι ὦλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον. 23, 48. εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης (ſcil. χώρας) ξένον ὄντα. Ep. 11, 3.

Ἐτεόκλειος. ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ. 16, 104.

ἐτεὸν, vere, recte. 25, 173.

ἕτερος. τὸν ἕτερον πάλιν, (ſcil. φαίη) ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀίτας. 12, 14. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σὺ. 22. 116. ἑτέρᾳ (ſcil. χειρὶ) ἐπιβαίνων. 22, 120. κωφίζων ἑτέρᾳ (ſcil. χειρὶ) κολεὸν. 24, 45. χαλεπὸν, ἑτέρῳ νόον ἴδμεναι ἀνδρὸς. 25, 67. ἔλπομαι, ἢ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῆων, ἢέ σὺ. 25, 174. ἑτέρῃφι (pro ἑτέρᾳ, ſcil. χειρὶ ἑλὼν) βάκτρον εὐπαγὲς. 25, 207. ἑτέρῃφι βέλεμνα χειρὶ προεσχεθόμην. 25, 253. τῇ ἑτέρῃ (pro ἑτέρᾳ, ſcil. χειρὶ) ξόπαλον κέρσης ὕπερ αὖον ἐείσας. 25, 255. ἐξ ἑτέρου ἕτερον μαθεῖν, alium poſt alium requiris. 29, 15.

ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωθεν ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον. 22, 92. τὸν γέροντα περίσσαινον ἑτέρωθεν. 25, 72.

ἑτέρως, aliter. Ep. 10, 3.

ἐτήτυμος, verus, purus. χρυσὸν πεύθονται ἐτήτυμον ἀργυρομοιβοὶ. 12, 37.

ἑτοιμάζειν. κάγκανα ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

ἕτοιμος. ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. τὰ ἐξ ἐμεῦ ὐκ ἐν ἑτοίμῳ, quae a me accipienda ſunt, ea non ſunt in promtu, i. e. a me nihil accipies. 22, 61. ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηριόωμεθ' ἄμφω. 22, 70. αἷς (ſcil. ἀλόχοις) νυμφίοι ἦσιν ἑτοῖμοι. 22, 155.

ἔτος. ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας. 7, 85. ἀνῴξα βύβλινον (ſcil. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετρὼν ἐτέων. 14, 16. κεἰς (pro καὶ εἰς) ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἥδε. (ſcil. ἔσεται.) 18, 15. αἰεὶ ἀμείνους ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς

ἔτος. 25, 124. ἀεί σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν. Ep. 13, 4.

ἔτυμος, verus. ὡς ἔτυμ' ἐστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. 15, 82.

ἐτύμως, vere. 25, 178.

ἐτώσια, frustra, incassum. ἐτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθίζουσι.) 1, 38. et 7, 48. ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν. 22, 102.

ἐτώσιος, vanus, sine effectu. 25, 236.

εὐαγεῖν, sancte agere. αὐτὸς εὐαγέοιμι. 26, 30.

εὐαγὴς, sancte agens. εὐαγέεσσιν ἅδοιμι. 26, 30.

εὐαλάκατος, (pro εὐηλάκατος) pulchram colum habens. 28, 22.

εὐάνεμος, ventum secundum habens. πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5.

εὔβοτος, bene pastus, pinguis. τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε. 5, 24.

Εὔβουλος, nomen viri. ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο (pro τοῦ Εὐβούλου, scil. θυγάτηρ) καναφόρος ἄμμιν Ἀναξώ. 2, 66.

εὖγε, euge. 4, 62.

εὐγνώμων, aequus, benignus. 14, 61.

εὐδαίμων, beatus, felix. 15, 71.

Εὐδάμιππος, nomen viri. εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας. 2, 77.

εὕδειν, dormire. εὗδον τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα. 2, 126. ἀμῶντας λήγειν (scil. χρὴ ἀμᾶν) εὕδοντος. (scil. κορυδαλλοῦ) 10, 51. εὕδειν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὸ (χρῆν αὐτόν τυ nov.) 18, 12. εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54. οὐδὲ εὕδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέριμναι. 21, 2. εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7. εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ. 24, 8. εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι. Ep. 3, 1.

εὔδιος, serenus, tranquillus. σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. 22, 22.

εὔεδρος, bona transtra habens, firmus. κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ. 13, 21.

εὐειδὴς, formosus. Βερενίκα εὐειδὴς. 17, 47. χαίροι εὐειδὴς Σεμέλα. 26, 35.

εὐεργεσίη, (pro ια) beneficentia. Μουσάων ὑποφῆται ἀείδοντι (pro ἀείδουσι.) Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίης. 17, 116.

εὔεργος, bene elaboratus. τοῦτο τὸ λαῖον εὔεργον εἴη. 10, 43.

εὐηγενὴς, nobili genere ortus. ἐξ εὐηγενέων. (scil. εἷς.) 27, 42.

Εὐηρείδας, cognomen Tiresiae. μάντι Εὐηρείδα. 24, 70.

εὐθέως. 30, 7.

εὔθριξ. ἀνασχὼν εὔτριχα δειρὴν, pulchris pennis praeditam cervicem cum sustulerit. 18, 57. ποίμναι βασιλῆος εὔτριχες (pulchram lanam gerentes) Αὐγείαο. (pro εὔτριχες.) 25, 7.

εὐθὺ,

εὐθὺ. ſtatim. 26, 15.

εὐθυμεῖν, laeto animo eſſe. ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. 15, 143.

εὐθὺς, ſtatim. οἴχῃ εὐθὺς ἰεῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. ἢν καί τι δάκῃς, τὸ ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας, quanquam me in aliquo laeſeris, ſtatim medela allata in integrum me reſtituiſti. 12, 25. εὐθὺς μυθεῖται. 16, 18. εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ' ἀνέγνω. 24, 23. εὐθὺς ταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνται. 25, 23. τᾶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἀγένευ (pro ἀγένυ) φίλος. 29, 17.

εὐκαμπὴς, flexilis. λαβὼν εὐκαμπέα τόξα. 13, 56.

εὐκέατος, fciſſilis, fectilis. ὄρπηκας κάμπτησιν ἐρινεᾶ εὐκεάτοιο. (pro εὐκεάτυ.) 25, 248.

εὔκηλος, quietus. ἀστέρες, εὐκήλοιο (pro εὐκήλυ) κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166.

εὔκηριθος, hordei dives. ἃ δαίμων εὔκηριθον (εὐκηριθὸν nov.) ἀνεπλήρωσεν ἄλωὰν. 7, 34.

Εὔκριτος, nomen viri. ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα εἴρτομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω (ſcil. οἶκον) τραφθέντες. 7, 131.

εὐκτὸς, optandus. 10, 52.

Εὔμαιος, nomen viri. 16, 55.

εὐμάκης, procerus, longus. 14, 25.

εὔμαλος, (pro εὔμηλος) pecoribus abundans. 22, 157.

Εὐμάρας, nomen viri. ὣδε Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἧς, (pro ἦν, erat) τεὶ ἐνεῦδεν. 5, 10. Εὐμάρα (in genit.) τὰς αἶγας ὀρῇς (pro ὀρᾷς) φίλε τῶ συβαρίται. 5, 73. τὸ δάσας Εὐμάρας ἐκάθυρσε, te vinctum Eumaras loris cecidit. 5, 119.

εὐμαρέως, facile. εὐμαρέως (ἐϋμαρέως nov.) ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. 14, 23. ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. 29, 23.

εὔμαρὴς, facilis. παρενθεῖν εὐμαρὲς. 15, 61. τάων εὐμαρὲς ὕμμιν ὀπυίειν, ἅς κ' ἐθέλητε. 22, 161.

εὐμενεῖν, benevolum eſſe. ἢ οἱ εὐμενέωσα παρίσατο. 17, 62.

εὐμενὴς, benevolus. αἴ τ' ἐμὲν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18.

εὔμετρος, bonam menſuram habens, magnus. βάκτρον εὔμετρον. 25, 209.

Εὐμήδης, nomen viri. ἐγὼ Εὐμήδευς (pro Εὐμήδυς) ἐραμαι μέγα. 5, 134.

Εὔμολπος, nomen viri. 24, 108.

εὐνὰ. (pro εὐνὴ) τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρυτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευούσᾳ. 10, 58. ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ. (pro κατεβάλλυ.) 18, 11. ἐπεὶ κα πρᾶτος λοισθὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. 18, 57. ὃ ἐξ εὐνᾶς κατέβαινε. 24, 41. νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρίδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 24, 84. εὐνὰ ἧς (pro ἦν) τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι

πατρὸς. 24, 133. κεχαρημένος εὐνᾶς, concubitu laetus. 27, 70.

εὐνάζεσθαι, dormire. ἅλβιοι εὐνάζοισθε. 24, 9.

εὐνὴ. εὐνὰς ἐτόρνυντο. 22, 33. ἐνίσατο φώριος εὐνὴ, amantes a cubili furtivo refurgebant. 27, 67.

Εὐνίκα, nomen foeminae. Εὐνίκα καὶ Μαλὶς. 13, 45. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. 20, 1. Εὐνίκα μόνα (μόνον nov.) τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν. 20, 42.

Εὐνόα, nomen foeminae. ὄρη (pro ὄρα, circumspice) δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ 15, 2. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα. 15, 27. Εὐνόα, ὑφευξῇ. (pro φεύξῃ, fugies) 15, 54. λαβὲ τὺ, Εὐνόα, εὐτυχίδος. (scil. τὴν χεῖρα.) 15, 67. ἔχευ, (pro ἔχω, adhaere) Εὐνόα, ἄμμιν. 15, 68. ἁλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. 15, 76.

εὖντα, (vet.) pro ὄντα. v. βαρύνειν.

εὔοδμος, fragrans, odoratus. ἐμπλέξας εὐόδμοισι σελίνοις. 3, 23. κεκορημένος νέκταρος εὐόδμοιο. 17, 29.

εὐπαγὴς, bene compactus, solidus. βάκτρον εὐπαγὲς. 25, 208.

εὔπακτος, id. τάνδε φίλ' εὐπάκτοιο (pro εὐπάκτῳ) μελίκνην ἐκ κηρῷ σύριγγα κάλαν. 1, 128.

εὐπατρίδης, nobili patre natus. ἐξ εὐπατριδᾶν (pro ἰδῶν) εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνδυ. 18, 53.

εὐπένθερος, bonum socerum habens. χαίροις εὐπένθερε γαμβρὲ. 18, 49.

εὔπεπλος, pulchram vestem gerens. ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελοῦσι) 7, 32.

εὐπλόκαμος, (pro εὐπλόκαμος) pulchris cincinnis ornatus. Θασέα φαντὶ ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμῳ Ἀριάδνας. 2, 46.

εὔπλοος, navigantibus commodus. εὔπλοον ὄρμον ἵκοιτο. 7, 62.

εὑρίσκειν. μοι χαλεπᾶς νόσου εὑρέ τι μᾶχος. (remedium quoddam.) 2, 95. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον. (nactae sunt, scil. δαμάλαι.) 4, 13. τιν' ὀδίταν ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες (pro εὑρομεν) ἄνδρα. 7, 12. εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν. 10, 17. εὑρεῖν (εὑρῆν nov.) (scil. τοῦτο τὸ φάρμακον) ὃ ῥᾴδιόν ἐστι. 11, 4. τὸ φάρμακον εὗρε. 11, 17. εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν. 11, 76. περὶ κνώδαλον (περικλώμενον nov.) εὗρον ἀγῶνα. 21, 48. ὑδὲ ἰχθὺν χρύσεον εἶδες, ἢ (ὡς ἴδες, nov.) εὗρες. 21, 64. εὗρον (invenerunt) λέννασν κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. 22, 37. δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν. 24, 33. ὃ τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὗροις. 25, 183. τὸ (scil βάκτρον) ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι εὑρὼν. 25, 210. σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον. Ep. 4, 2. ὁ τὰν κωμῳδίαν εὑρὼν. Ep. 17, 2.

εὖρός, eurus. ἀλκυόνες τορεσεῦντι (pro τορέσωσι) τὸν εὖρον. 7, 58.

Εὐρυμέδων, nomen viri. ἐν ἁλικίᾳ αὐτὸς, Εὐρύμεδον, τύμβῳ τῷδε θανὼν ἔτυχες. Ep. 14, 2. Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 3.

εὐρύνειν, dilatare. ἔνθα κιανῶν αὐλακας εὐρύνοντι (pro εὐρύνωσι) βόες τρίβοντες ἄροτρον. 13, 31.

εὐρὺς. ἐδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ. 7, 78. γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν συγνῦ Ἀχέροντος. 16, 41. παταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα. 22, 15. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ ἔνυξεν. 22, 193.

Εὐρυσθεὺς, nomen regis. 25, 205.

εὐρύστερνος, latum pectus habens. ἀείδοισα εὐρύστερνον Ἀθήναν. 18, 36.

Εὔρυτος, nomen viri. 24, 106.

εὐρὼς, situs, putredo. χαὶ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται. 4, 28.

Εὐρώτας, fluvius. ὀρόμος ὐντὸς (ſcil. ἐσὶ) χρισαμένοις ἀνδρισὶ παῤ Εὐρώταο (pro Εὐρώτα) λοετροῖς. 18, 23.

εὖσα. (pro ἕσα, ab εἶναι.) ἤδη εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν. 2, 76. ἐβαλλόμαν ὀππάσαι σε, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονὸς. 28, 16.

εὐσεβὴς. εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα. (ſcil. συμβαίνει vel δίδοται.) 26, 32.

Εὐσθενὴς, nomen viri. Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα. (ſcil. τῦτό ἐσι.) Ep. 11, 1.

ἐὐσκιος, (pro εὔσκιος) umbroſus. ταὶ παῤ αὐτὰν (ſcil. κράναν) αἴγειροι πτελέαι τε ἐὐσκιον ἄλσος ἔφαινον. (efficiebant.) 7, 8.

ἐὐσκοπος. (pro εὔσκοπος.) αὐτῷ ἐπόρνυσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ. 25, 143.

εὔσσος, incolumis. εὔσσα τέκνα. 24, 8.

ἐὐσφυρος, (pro εὔσφυρος.) pulchros talos habens. Θευγενίδος εἵνεκ' ἐὐσφύρω. (pro εὐσφύρω.) 28, 13.

εὐτεκνίη, felix et numeroſa proles. δοίη Λατὼ κυδροτέκνος ὔμμιν εὐτεκνίην. 18, 51.

ἐὔτμητος, (pro εὔτμητος) bene ſectus. ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἰμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102.

εὔτυκος, paratus. πῦρ τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔτω. 24, 86.

Εὐτυχὶς, nomen foeminae. λαβὲ τὺ, Εὐνόα, Εὐτυχίδος. (ſcil. χεῖρα) 15, 67.

εὔυδρος, irriguus. εὐύδρῳ Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182.

εὐφάμως, (pro εὐφήμως) cum fauſtis comprecationibus. 26, 8.

εὐφραίνειν, exhilarare. τόσσον ἐμ' εὔφρανας σὺ φανεὶς, tantopere tuo adventu me exhilaraſti. 12, 8. ὄλλοι (pro οἱ ἄλλοι) πάντας ἐὐφρανέῃσιν (pro εὐφρανοῦσιν, an fut. 2. exhilarabunt) ἑταίρους. 22, 178.

ἐὔφρων, (pro εὔφρων) hilaris, laetus. πᾶν πεδίον τόδ' ἐὐφρο-

εὔφρονος Λυγείας. (scil. ἐτί.) 25, 29.

εὔχεσθαι. εὔχε' (pro εὔχου, et hoc pro εὔχῃ, precare, in imperat.) ἀποσέρξαι τὰς Δάφνιδός με πόθας. Ep. 4, 14.

εὐώδης, fragrans. εὐώδης μελίτεια. 4, 25. ἀνοῖξα βύβλινον (scil. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη. 14, 16. τῆς κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας. 17, 37. ἄνθεα εὐώδη. 22, 42. ῥεῖθρον πάντοσε τηλεθάει εὐώδει κυπαρίσσῳ. Ep. 4, 7. τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Ep. 7, 4.

ἐφαβικὸς. (pro ἐφηβικὸς) ἐπὶ νεκρῷ εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. 23, 56.

ἔφαβος. (pro ἔφηβος) ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβου. 23, 1. κακὸν ἔκτεινεν ἔφαβον. 23, 60.

ἐφάπτεσθαι, apprehendere. χειρὸς ἐφαψαμένα. (pro αμένη.) 2, 139. ἐφαψάσθω (nov.) 9, 2.

ἐφαρμόσδειν, (pro ὄζειν) adaptare. ἀνθερίκεσσι πλέκει ἀκριδοθήραν σχοῖνα ἐφαρμόσδων. 1, 53.

ἐφέζεσθαι, insidere. ἀηδονίδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. 15, 121.

ἐφελκύεσθαι, attrahere. Μῦσαν ἀθνείην ὅπατ' ἐφελκυσάμην. Ep. 22, 4.

ἐφέπεσθαι, sequi. ἐφεψάσθω (ἐφαψάσθω nov.) Μενάλκας. 9, 2.

ἐφέρπειν, imminere. τὰ Κάρνεα ἐφέρπει. 5, 83.

ἐφερπύζειν, ingruere. πολὺς ἐξ ὠρανῦ ὄμβρος νυκτὸς ἐφερπύσας. 22, 15.

ἐφεσσάμενος, coopertus. Ep. 8, 4.

ἐφιέναι, immittere. πῆμα φοιωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 200.

ἐφίεσθαι, cupere. κτεῖναί μ' ἐφίετο θηρίον αἰνὸν. 25, 205.

ἐφίεσθαι, jubere. Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων. Ep. 8, 1.

ἐφίμερος, amabilis. τὸν ἐφίμερον ὕμνον λείσῃς. 1, 61. ἐφίμερος φωνὰ. 8, 82.

ἐφίσδειν, (pro ἐφίζειν) insidere. τηνὶ ἐφίσδει. 5, 97.

ἐφίσασθαι, occupare. αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφισάμεναι (ἐπισάμεναι nov.) μελεδῶναι. 21, 5.

ἐφύπερθεν, supra. 23, 59.

Ἔφυρα, nomen urbis. ἆξ (pro ὃ ἐξ) Ἔφυρας Ἀρχίας. 28, 17.

Ἐφυραῖοι, incolae hujus urbis. πολυκλήρων Ἐφυραίων εἴλαχας μέγα ἄστυ. 16, 83.

ἔχειν. ἃ (scil. αἶξ) δύ' ἔχουσ' (pro ἔχυσα) ἐρίφως. 1, 26. βαρὺν (βάρην nov.) ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. 1, 96. τασῶ ὁμῶ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. (pro ἐχύσας.) 5, 59. αἱ ἔχοντι (pro ἔχυσι) λιπτὸν (λεπτὸν nov.) ἀπὸ περίνοιο λεπύριον. 5, 94. τᾶς δρυὸς εἴχεο (pro εἶχε, inhaerebas) τήνας. 5, 117. πὰρ ἰσχία ξύγχος ἔχοισα. 6, 30. γέλως οἱ εἶχετο χείλεος. (pro χείλευς) 7, 20. Νύμφαι Καταλίδες Παρνάσσιον αἶπος ἔχοισαι. (pro ἔχυσαι.) 7, 148. δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν (scil. χερσὶν) ἔχοισα. 7, 157. σύριγγ' ἐποίησα

ἐποίησα καλὰν λευκὸν καρδν ἔχοισάν (pro ἔχουσαν.) 8, 19. κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον, λευκὸν καρδν ἔχοισαν. 8, 21. 22. ὡς τὸ μὲν ὤρνες (pro οἱ ἄρνες) ἔχωντι. (pro ἔχωσι) 8, 70. ἔξεις (pro ἕξεις) ὐδὲν ἔλασσον. 11, 42. παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων. (hic ἔχων pleonaſtice poſitum eſt.) 14, 8. τίν' ἔχεν (pro ἔχειν) με δοκεῖς νῦν. 14, 21. ἔχευ, (pro ἔχω, adhaere) εὐνὰ, ἁμῶν. 15, 68. Κύπρις ἔχοισα τὸν αὑτῆς χαιρέτω ἄνδρα. 15, 131. πολὺν (ſcil. πλοῦτον) ἔχοντι (pro ἔχουσι) θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι. 17, 108. παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλοντ' ὑακίνθω κόσμον nov.) ἔχοισαι. 18, 2. μῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἕξεις. (pro ἕξεις.) 18, 18. χρόνον αἱ νύκτες ἔχοντι. (pro ἔχουσι) moram noctes trahunt. 21, 25. πνοιὴ ἔχοισ' (pro ἔχουσα, auferens) ἀνέμοιο. 22, 168. ὁ ἐναντίος εἶχετο (reſiſtebat) χερσὶν Ἡρακλέης. 24, 26. θνητὰ πάντα πυρὰ τραχίνιος ἕξει. (pro ἕξει, capiet.) 24, 81. πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς. (pro ἕξεις.) 27, 33. ἕξει τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κῦρον ἔθρεψε. Ep. 18, 3.

ἐχέτονος, exitialis. περὶ ἶὸν ἐχέτονον εἶθαρ ἔβησα. 25, 213.

ἐχθαίρειν, odio proſequi. τὰ (ſcil. φάρμακα) καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι. (pro ἐχθαίρουσι.) 24, 29.

ἐχθὲς, heri. κἄτε (pro καὶ ἄτε) τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς. 2, 144. τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. 5, 2. κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα. 8, 72. πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 20.

ἔχθιστος, infenſiſſimus. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος. 11, 15.

ἔχθος, odium. αἵματι χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι. 22, 172.

ἐχθρὸς. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον. 6, 23. 24. ἐχθρὸς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι. (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ nov.) 16, 85.

ἔψειν, coquere. 10, 54.

Z.

ζάθεος, divinus, ſanctus. τὰ (ſcil. βάκτρον) αὐτὸς ὑπὸ ζαθέᾳ Ἑλικῶνι εὑρών. 25, 209.

ζάκοτος, valde iratus. λίην ζάκοτόν (ſcil. θηρίον) τε καὶ ἀῤῥῆνες γένεθ' αὕτως. 25, 83.

ζάκυνθος, nomen urbis. 4, 32.

ζαλῶν, (pro ζηλῶν) aemulari. ζαλῶ 'ασίωνα. 3, 50. ζαλοῖ με, καὶ τάκεται, ex invidia erga me tabeſcit. 6, 27.

ζαλωτὸς, (pro ζηλωτὸς) aemulatione dignus, felix. 3, 49.

ζατεῖν. (pro ζητεῖν.) πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται ζατεῦσα. (pro ζητοῦσα. 1, 85. ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ (ἐλπισῶν ὕπνων χάτει nov.) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

ζαχρεῖος, valde indigens. εἴ κεν δδῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὀδίτην. 25, 6.

ζᾶν, fervere, bullire. ἐν πυρὶ δρυίνῳ χορία ζᾶ, in igne ex lignis quernis accenſo extra bulliunt. 9, 19. ἐμοὶ ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα. 20, 15.

Ζεὺς, Ζηνὸς & Διὸς. χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλη αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὖη. 4, 43. θᾶσσά μ', ὦ κορύδων, ποτὶ τῶ Διὸς. 4, 50. μὴ τύ τις ἠρώτα, ποττῶ (πὸτ τῶ nov.) Διὸς. 5, 74. ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθέα πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44. τὰ καὶ Ζανὸς (pro Ζηνὸς) ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 7, 93. τὶν δ' μέλη, δ' μὰ Δί', ἄδδεν. 11, 29. ἃ λευκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς (ſcil. δῶμα) ἀῶς. 13, 11. πάντα γυναῖκες ἴσαντι, (pro ἴσασι) καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' (ἠγάγεθ' nov.) Ἥρην. 15, 64. αἰὲ (ἄτοι nov.) τᾶτο Διὸς κύραις μέλει. 16, 1. Ζεῦ, κύδιστε πάτερ. 16, 82. ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι. 17, 1. Διὶ Κρονίωνι μέλητον αἰδοίᾳ βασιλῆος. (μέλαντι [pro μέλησι] αἰδοῖοι βασιλῆες nov.) 17, 73. Ζηνός πᾶ τόδε σῆμα. (ſcil. ἦν) eodem v. ἓν (ἐν nov.) λέχος τόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133. μᾶνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἕξῃς. 18, 18. Ζανὸς (pro Ζηνὸς) τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. Ζεὺς, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον. (ſcil. ὑμῖν δοίη) 18, 52. ὅτε τἄματα (pro τὰ ἤματα) μακρὰ φέρη Ζεὺς. 21, 23. ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ. 22, 1. ἔνθα καὶ ἔνθα περιτάμενος Διὸς υἱὸς. (i. e. Pollux.) 22, 95. δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 137. Ζεὺς ἐπάμυνε. 22, 210. Διὸς νοέοντος ἅπαντα. 24, 21. δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς (ſcil. οἴκῳ) οἴκῳ (pro οἰκῶν) μόχθως. 24, 80. Ζηνὶ ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα κοῖρον. 24, 97. Διὸς ἄλκιμος υἱὸς. (i. e. Hercules) 25, 42. προσέπτε Διὸς γόνον ὑψίτοιο (Herculem) Αὐγέᾳ φίλος υἱὸς. 25, 159. ἔλασσε θηρίον, αἰνολέοντα, κοίλην αὔλιν ἔχοντα Διὸς, Νεμέοιο παρ' ἄλσος. 25, 169. ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις. 26, 31. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγωνίδα θήκατο λύσας. 26, 34. πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5. τὸν τᾶ Ζανὸς (pro Ζηνὸς) ὑμῖν υἱὸν (Herculem) πρῶτος ἐπάνωθε μυσοποιῶν Πήσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 1.

ζέφυρος. τᾶς κόρθυος ἃ τομὰ ὔμμιν ἐς ζέφυρον βλεπέτω. 10 47.

ζῆν. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 79. κάλλος καλὸν ἔτι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζᾷ. 23, 32. ἃ δύναμαι ζῆν, non poſſum revivifcere. 23, 42. ζᾷ (pro ζῇ) τὰν σὰν ἰδέαν. 29, 6.

ζοὸς, (pro ζωὸς) vivus. ἀλλ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες (τεθνήκαμες nov.) ἢ ζοοὶ ἁμές. (pro ἐσμὲν.) 2, 5.

ζόφος. ἠέλιος ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους, in eo erat, ut ſol mox occideret. 25, 85.

ζυγὸς. ἀλλήλους ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. 12, 15. κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο δειελινοὶ. 13, 32. σὺ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις. 27, 20.

ζωὰ. (pro ζωὴ.) πολλὰ ποττὰν (pro ποτὶ τὰν) ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα. Ep. 17, 9.

ζώειν, verbum poët. vivere. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων. 16, 59. ἀμερξάμεναι κισσὸν ζώοντα. (viridem) 26,4. φίλει, ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεὶ. 29, 20.

ζωὴ. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. Ep. 9, 1.

ζωία, vocab. poët. vita. τὸ ἥμισυ τᾶς ζωίας ἔχω. 29, 5.

ζωννύναι, cingere. ἐν αὐτοῖς Ἱέρων ζώννυται. 16, 81.

ζωογράφος, pictor. ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81.

ζωὸς, vivus. ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν. (scil. εἰσὶ) 4, 42. ᾀσεῖ, ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 79. αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ (ἐμοὶ nov.) ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες. 7, 86. ἀΐδαν ἐς ἔσχατον ἐλθὼν ζωὸς. 16, 53.

ζωοτόκος, foecundus, viviparus. ἅπασαι ζωοτόκοι ἦσαν περιώσια. 25, 125.

Ζωπυρίων, nomen pueruli. 15, 13.

ζωστὴρ, cingulum. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 18. πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι. 26, 17.

ἢ pro καὶ. ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης. 22, 58. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο. 11, 49.

ἦ, num. εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα. 4, 1. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες; (pro ἀμέλγεις.) 4, 3. ἦ ῥά γε λεύσσεις; 4, 53. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα; 4, 58. ἦ οὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα. 5, 116. ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ τινος ἀστῶν λανὸν ἐπιθρώσκεις; 7, 24

ἦ pro ἔφη. ἦ ῥ' Ἄμυκος. 22, 75. ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷζον ἰόντες. 25, 84.

ἦ pro ὄντως. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. 1, 16. ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη. 1, 130. ἦ ῥά με τόσον ἔφθασας. 2, 114. ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματέκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. ἦ σωμύλος ἦσθα. 5, 79. ἦ γὰρ ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελοῦσι) 7, 31. ἦ γὰρ ὁ δειλὸς τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς. 7, 96. ἦ μέγα τοί κε τέκοιτο. 18, 21. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152. ἦ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν τύμβῳ ἀναῤῥήξας. 22, 207. ἦ ῥά νυ παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. 25, 40.

ἦ, quam. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἦ (ἦ nov.) με παρῆμεν. 2, 116.

Ἥβα, (pro Ἥβη) Dea pubertatis. οἱ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας ὅπλα ἄγουσιν. 17, 32.

ἥβη, pubertas. τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὕναρ, ἥβη. 27, 8.

ἡγεῖσθαι, praeire. ὡς ἦπον, ἡγεῖτο. 25, 62. ἡγεμονεύην, viae ducem esse. ἐγὼ ὁδὸν ἡγεμόνευον. 11, 27. δμώων τινὰ τῶνδε σύμοι φράσαν ἡγεμονεῦσαι. 25, 47. ἐγώ τοι ἡγεμονεύσω αὖλιν ἐς ἡμετέρην. 25, 60.

ἠδὲ, atque. 25, 139.

ἥδειν, delectare. νόον ἐμὸν ὅτις ἔαδε, nullus mihi placuit. 27, 22.

ἤδη. ἤδη φράσδη πάντα. 1, 102. τετραμμένης ἤαρος ἤδη, verno tempore ad finem jam conversо. 13, 26. καὐτὰ (pro καὶ αὐτὴ) συναγήρομαι ἤδη. 15, 57. διαθρύπτεται ἤδη, vultum & gestum corporis ad mollitiem languescentem componit 15, 99. ἤδη νῦν φοίνικες (i. e. Carthaginienses) ἐρέτας. 16, 76. ἤδη βασάζεσι Συρακόσιοι μέσα δόρα. 16, 78. τὸ οἰκέτις ἤδη. (scil. ἐγένε.) 18, 38. ἤδη μυρί' ἐσήδον ὀνείρατα, κἠδέπω ἠώς. 21, 24. ὑμνέομες Λακεδαιμονίας δύ' ἀδελφεὰς, ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρὸν ἤδη ἰόντων. 22, 6. αἷς (scil. ἀλόχοις) νυμφίοι ἤδη ἕτοῖμοι. 22, 155. πάντες (scil. ταῦροι) ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη. 25, 128. Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη ὡς ἅδε νεκρὸν ἤδη. 30, 2.

ἥδος, voluptas. 16, 40.

ἡδύς. ὅσον μῆλον βραβύλοιο ἥδιον. 12, 4. πρίν με παρήπαφες ἡδεῖ μύθῳ. 27, 11. ὅ σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθὴς. Ep. 12, 2.

Ἠδωνοὶ, populus Thracicus. ἥης Ἠδωνῶν ἐν ὄρεσι χείματι μέσῳ. 7, 111.

ἠὲ, (pro ἢ) aut, an, quam. ἠὲ (aut) καὶ ἐκ πρώραθεν. 22, 11. ἠέ τοι Αὐγείην, ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνῳ δίζεαι; 25, 36. ἐλαυνόμενα (sc. νέφη) ἠὲ γέτοιο βίῃ, ἠὲ Θρῃκὸς βορέαο. 25, 91. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην. 25, 171. ἔλπομαι, οὐχ ἕτερον τόδε τλήμενον Αἰγιαλῆων, ἠὲ (quam) σὲ. 25, 175.

ἠέλιος. (pro ἥλιος.) σκιερὴν ὑπὸ φηγὸν ἠελίῳ φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις. 12, 9. φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienses) 16, 76. ἐππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο. 22, 84. Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο. 25, 54. ἠέλιος ἔπητα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους. 25, 85. Ἠέλιος ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118. ἄλλοι μετὰ τοῖσι δυώδεκα βυκολέοντο ἱεροὶ Ἠελίῳ. 25, 130.

Ἠετίων, nomen viri. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρὰς χέρδε ἄκρον ὑποστὰς μιῆδον. Ep. 7, 5.

ἠὴρ, (pro ἀὴρ) aër. τῶν (scil. νεφέων) ὅτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων. 25, 92.

ἠΐθεος, vocab. poët. adolescens. ἐλαφρὸς καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. 2, 125. ἡ σὴ φιλότης πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλισα. 12, 21. ἰσία ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον. 13, 69.

ἦκα, leniter, paullatim. 25. 161.

ἥκειν, venire. ὅς μοι δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ (pro ὅ) τάλας ὐδέποθ' ἥκει. (ὐδὲ ποθήκει nov.) 2, 4. ἥξω, (pro ἥξω) ναὶ τὸν Πᾶνα. 4, 47. ὅκα' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς. (pro ἥξεις.) 15, 144. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὅπανίκα καὶ τὸ φιλάσης. 23, 33.

ἡλαίνεσθαι, vagari. ὐδ' ἐπὶ τυμβίδιοι κορυδαλίδες ἡλαίνοντοι. 7, 23.

ἡλικιώτας, (pro ἡλικιώτης) coaetaneus. 14, 54.

ἡλίκος, quantus. ἡλίκα τόξα χερσὶ κρατῇ. 23, 4.

ἦμαρ, vocab. poët. dies. οἱ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκησιν. 12, 2. ἃς ἡμῖν ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ. 25, 32. ἤμασι πολλοῖς κτῆσιν ἐποψόμενος. 25, 56. δύελον ἦμαρ ἄγων. (scil. ἥλιος.) 25, 86. ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, erat meridies. 25, 216. ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ (quotidie) ἀεὶ θυέεσσιν ἱκεῖται. Ep. 7, 3.

ἦμεν. (pro ἦναι) vid. εἶναι.

ἤμενος, (vet.) declivis. κράναν ἐνόησεν ἡμένῳ ἐν χώρῳ. (ἑμένῳ ἐν χόρτῳ nov.) 13, 40.

ἦμες. (pro ἦναι.) v. εἶναι.

ἦμες. (pro ἦμεν, eramus.) v. εἶναι.

ἡμέτερος. ἡμετέρας χάριτας ὑποδέξεται οἶκῳ ἀσπασίως. 16, 6. ἐγώ τοι ἡγεμονεύσω αὖλιν ἐς ἡμετέρην. (pro ἑὰν) 25, 61.

ἡμιγένιος, semiberbis. 6, 3.

ἡμίθεος. ἕρπεις καὶ ἐνθάδε κ' ἐς Ἀχέροντα ἡμιθέων μονώτατος. 15, 137. ἥρωες, τοὶ (pro οἱ) πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5. σέθεν ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων μνάσομαι ἡμιθέων. 17, 136.

ἡμίονος, mulus. ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων πρόσθεν ἑλοίμαν. 16, 67. βυσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλατρίοις κτεάτεσσιν ἄνδρα παρετρέψαθε. 22, 150.

ἥμισυς. τὸ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω. 29, 5.

ἡμίφλεκτος, semiustus. ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῦτο μέλαθρον, αὖτως ἡμίφλεκτον. (scil. ἐμὲ) 2, 133.

ἦν. (pro ἐὰν.) τῆνόν πως (τῦνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες; 8, 26. ἦν ποκ' ἔνδυ Δάφνις. 8, 35. ἦν καί τι δάκῃς. 12, 25. ἆδύ μοι τὸ μέλιδμα, (μέλισμα nov.) ἦν σύριγγι μελίσδω. 20, 28. ἦν ὅλος αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. 23, 25. ἦν λῇς, καὶ τῦτο (scil. ἐπάϋσον.) 23, 45. ἦν τέκνῃς φίλα τέκνα. 27, 31. ἦν ἐπινεύσω. 27, 32. ἦν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι, si me abigere velis. 27, 35. ἦν ἀνανεύσῃ. Ep. 4, 15.

ἠνίδε, (nov.) ecce. ἠνίδε τοι τὸ δέπας. 1, 149. ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι (pro σιγῶσι) δ' ἀῆται. 2, 138. ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω. 3, 10. ἠνίδε κῆνοι ὤριφος. (pro ὁ ἔριφος.) 5, 23. (In omnibus illis locis vet. habet ἠνὶ δὲ, duabus vocibus.)

ἧπαρ, jecur. τό οἱ ἧπατι πᾶξε βέλεμνον. 11, 16. χαλεπὸς (χαλεπὰ nov.) ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. 13, 71.

ἤπειρος, terra continens. τὸν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο. 21, 58.

ἤπιος, clemens, propitius. 17, 51.

Ἥρα. ὄκκα θύοντι (pro θύουσι) τᾷ Ἥρᾳ. 4, 22.

Ἡρακλέης. (pro Ἡρακλῆς) Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις παῖδα ποθῶν δεδόνατο. 13, 64. Ἡρακλέην ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν. 13, 73. ὁ ἐναντίος εἴχετο (resistebat) χερσὶν Ἡρακλέης. 24, 27. Ἡρακλέης ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἁλωᾷ, ἐτρέφετο. 24, 101.

Ἡρακλείδας, Herculis filius. 17, 26.

Ἡρακλείη βίη, Herculea virtus, i. e. fortis Hercules. 25, 154.

Ἡρακλῆς, celeber ille heros. κρατὶ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος. 2, 121. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν. (pro ἐρίζειν) 4, 8. ἄρα τοιόνδε κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο χείρων; 7, 150. ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν Ἡρακλῆϊ. 13, 37. ἀντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο ἵδρυται. 17, 20. ἀμφότεροι ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα. 17, 27. Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ἁ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 1. ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα. 24, 16. ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα συμπλήγδην. 24, 53. Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132. θεσπέσιον ὑλάοντες ἐπέδραμον Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ. 25, 71. βίη πολύφρονος Ἡρακλῆος. i. e. fortis & sapiens Hercules. 25, 110. αὐτῷ ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ. 25, 143. ὄφρα ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191.

ἠρέμα, quiete, leniter. 21, 56.

Ἥρη. (pro Ἥρα) πάντα γυναῖκες ἴσαντι, (pro ἴσασι) καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' (ἀγάγεθ' nov.) Ἥρην. 15, 64. ἓν (ἐν nov.) λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133. πολυμήχανος Ἥρη. 24, 13.

ἦρι, mane. ἄμμες ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψοῦμες. (pro ἕρψομεν.) 18, 39. ἦρι συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥιψάτω πᾶσαν. 24, 91.

ἠριγενείη, (pro ἑνεία) aurora. καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείης, nondum clara aurora. 24, 39.

ἠρίον, monumentum, sepulcrum. τὰν (scil. Ἑκάταν) καὶ σκύλακες τρομέοντι (pro τρομοῦσι) ἐρχομέναν νεκύων ἀνὰ ἠρία. 2, 13. ὅθι φρυγὸς ἠρίον Ἴλου. 16, 75.

ἡρωίνα. (pro ἡρωίνη) Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας. 13, 20.

ἡρωίνη. Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις. 26, 36.

ἥρως. ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος ἡρώων. 13, 28. Αἴας, ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως. 15, 138. Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι. 16, 80. ἥρωες, τοὶ (pro οἱ) πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5. ἥρωας ἐκαλέσσατο πάντας Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς Κάστωρ. 22, 78. ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον.

νεσκον. 22, 92. ὕμμες ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι. 22, 163. φίλοι πάντες ἀοιδοὶ Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν. 22, 216. ἀπὸ τέρενων πλατὺς ἥρως. 24, 78. Λίνος μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως. 24, 104. ἦπ' ἄγε μοι, ἥρως, ἵνα γνώω, ἢ τ' ἐτύμως μαντεύομαι. 25, 178.

ᾗς pro αἷς. 18, 22.

ᾔς. (pro ἦν, erat.) v. εἶναι.

ᾔσθα. (pro ἦς, eras.) vid. εἶναι.

ᾆσαι, ſedere. ὀλίγος κῶρος ἰᾷ' αἱμασιαῖσιν ἥμενος. 1, 48.

ἧσσων, minor, inferior. ὃ (ſcil. ἀνδρὸς) θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι. 24, 79.

ἦτε. (pro ἤτε, eratis.) v. εἶναι.

ἥσυχα, quiete, clam. 14, 27.

ἤτοι. ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι ἠρανίωνες ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν. 12, 22. ἤτοι ὁ κῆρος ἐπῆλθε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν. 13, 46. ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς. 22, 95. ἤτοι τὰ ἄκρα δρῦς ἐάγη. 22, 189. ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄυσεν. 24, 23. ἤτοι ὅγ' ὠρίγνᾶτο νεωκλώστῳ τελαμῶνος. 24, 44. ἤτοι ἄρ' ὡς ἴδονθ' ἑπτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χήρεσσιν ἔχοντα. 24, 53. ἤτοι ὁ μὲν σύραγγα προδηλος ἔτιχεν ὡς ἦν. 25, 223.

ἦτρίον, ſtamen. 18, 33.

ἠΰγένιος, barbatus. 13, 61.

ἠΰτε, velut, ceu. 22, 49.

ἠΰτε. (pro ἤΰτε.) χροιὴν ἔσαν, ἠΰτε κύκνοι, ἀργηταὶ. 25, 130.

κυρτὴ ῥάχις γένετ', ἠΰτε τόξον. 25, 245.

ἦχος, ſonus. ἦχον ἀκάω. 27, 56.

ἠὼς, aurora. ἦλυθες τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ. 12, 1.

Θ.

θᾶσθαι, verbum poët. ſpectare. θᾶητο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200.

θάημα, ſpectaculum. 1, 56.

θαητὸς, adſpectu, admiratione dignus, admirandus. 15, 84.

θάλαμος. σὺν κακαῖς Μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφόβησε 2, 136. οἱ δ' ἐς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας ὕπλα καὶ αὐτὸν ἄγυσι γεννήταν (ἄγυσιν γεννήταν nov.) Διὸς υἱὸν. 17, 32. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐσάσαντο. 18, 3. τεύχης μοι θαλάμους; 27, 36. τεύχω σοι θαλάμους. 27, 37.

θάλασσα. ἐκ θαλάσσας (pro θαλάσσης) οἰσῇ. 6, 27. ἀλκυόνες τορέσσουσι τὰν θάλασσαν. 7, 57. τὰν γλαυκὰν θάλατσαν ἔα ποτὶ χέρσον ἐρεχθῆν. 11, 43. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἐχην ἢ κύμαθ' ἕλοιτο. 11, 49. πολλᾶς θαλάσσης. 17, 76. θάλασσα πᾶσα καὶ αἶα καὶ ποταμοὶ ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. 17, 91. παντᾶ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. 21, 18. παταγῇ εὐρεῖα θάλασσα. 22, 15.

θαλερώτερον. 14, 32.

θαλία, convivium. σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχω ἠρανίδησι. 17, 22.

θάλλειν,

Θάλλειν, virere. Θάλλοντα σέλινα. 13, 42. ἀγρὸς ἐργάζοιντο τεθαλότας. 16, 90. παρθενικὰ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλον θ' ὑακίνθῳ κόσμον nov.) ἔχοισαι. 18, 2. ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη. 22, 106. βυκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14.

Θαλλὸς, frons, germen. τᾶς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. (pro τρώγυσι) 4, 45. Θαλλὸν ἀμάσας τοῖς ἄρνεσσι φέροις. 11, 73. ἄλεσσι μεμιγμένον θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐσεμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 96.

Θάλπειν, fovere, calefacere. ὑ πυρὶ θάλπεσι. (pro θάλπῃ, ureris) 5, 31. ἄλλον ἰοῖσι θάλπε φίλον. 14, 38. Θάλψας ἐν πυρὶ ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. 25, 249.

Θαλύσια, dies festus Cereri sacratus. 7, 3.

Θαλυσιὰς ὁδὸς, via ad ea loca ducens, ubi Thalysia celebrantur. 7, 31.

Θαμβῆν, obstupescere. κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν θαμβήσας. 25, 233.

Θάμνος, fruticetum. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.

Θάνατος. Θανάτῳ ᾐδδον ἦεν, morti proximus erat. 22, 130. πάρος κατέθηκε ποδοῖιν πατρὸς ἓῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δηνὰ πέλωρα. 24, 58.

Θανέεσθαι &
Θανῆν. vid Θνήσκειν.

Θάπτειν. μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ταφήνῃς. 5, 43. εὖ μιν ἐθάψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξάνης ξένον ὄντα. Ep. 11, 3.

Θαῤῥῆν. (nov.) ὄρκον, τὸν ἐπώμοσα, θαῤῥῶ. (vet. habet ταρβῶ.) 21, 62.

Θαρσαλέως, audacter. 24, 115.

Θαρσῆν. Θαρσῆν χρὴ. 4, 41. Θαρσέω. 4, 44. & 22, 57. αἶγες ἐμαὶ, θαρσεῖτε, περιχίδες. 5, 145. Θάρσι, ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος. 15, 13 Θάρσι, Πραξινόα. 15, 56. Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν. 16, 107. παισὶ θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17, 41. Θάρσι, μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν. 22, 56. Θάρσι, ἀριστότοκα γύναι, Περσηΐον αἷμα. 24, 72. Θάρσι, κῶρα φίλα. 27, 51. Θαρσεῦσ' (pro θαρσοῦσα) ἄμμιν ἐμάρτει. 28, 3. Θαρσέων καθίζευ, (pro καθίζῃ) sede. Ep. 21, 4.

Θαρσυνέσκειν, confirmare. ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον. 22, 92.

Θάσσεσθαι. v. Θεᾶσθαι.

Θασεὺς, (pro θησεὺς) nomen herois. πύκα θασέα φαντὶ ἐν Δίᾳ λαθήμεν ἐνπλοκάμω Ἀριάδνας. 2, 45

Θᾶσσον, celeriter. ἔξω ἀπώχετο (ἀποίχεο nov.) θᾶσσον. 14, 36. φέρε θᾶσσον ὕδωρ. 15, 29. οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον. (quam celerrime.) 24, 48.

Θαῦμα, miraculum. 15, 2.

Θαυμάζειν. ἐκπάγλως θαύμαζε. (pro ἐθαύμαζε, mirabatur.) 25, 114.

114. θαύμαζον αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων, φυλεύς. 25, 150.

θαυμαζέσκειν, mirari. θαυμάζεσκον ἀκούοντες μῦθον. 25, 186.

θεὰ. ὧν γὰρ χ' ἅψησθε, (ὧν καὶ λαψεῖσθε nov.) θεαὶ, (Musae) καλὰ πάντα ποιεῖτε. 10, 25. Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις. 13, 44. Μῶσαι θεαὶ ἐντὶ. (pro εἰσὶ) θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. (pro ἀείδουσι) 16, 3. ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ. 16, 104. κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα. 17, 45. Κύπρις, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι ἀλλάλων. (scil. ὑμῖν δοίη) 18, 51. εἰπὲ, θεὰ. (Musa) σὺ γὰρ οἶσθα. 22, 116. ὑμῖν τοῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τὤγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) Ξενοκλῆς θῆκε. Ep. 10, 1.

θεᾶσθαι. θάσασθαι. (pro θεάσασθαι) θᾶσαι, (vide) φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει. 1, 149. τὰν πομπὰν θάσασθαι. 2, 72. θᾶσαι θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. 3, 12. θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διός. 4, 50. θᾶσαι ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα. 10, 41. θατόμεναι τὸν Ἄδωνιν. 15, 23. θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος. 15, 65. θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον. Ep. 16, 1.

θέειν, currere. τά νιν κύματα φαίνει ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. (pro θέουσαν.) 6, 12. πρόσθε θέειν ἀνέμων, ventos cursu superare. 8, 54.

θέειον, (pro θεῖον.) sulphur. καθαρῷ πυρώσατε δῶμα θείῳ. 24, 94.

θείνειν, ferire. ἀλλάλους ὄλεκον τερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν. 22, 108.

θεῖος, divinus. θεῖε Κομάτα. 7, 89. ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος. 8, 33. θᾶσαι ταῦτα τὰ τῶ θείω (pro τοῦ θείου) Λυτιέρσα. 10, 41. ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος ἡρώων. (sic Argonautae dicuntur.) 13, 27. ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο. (scil. ἐβόσκοντο.) 25, 10. σοὶ ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι. Ep. 14, 3.

θέλγειν, mulcere, delinire. ὁ βουκόλος ἄμμιγα θελξεῖ. (pro θέλξει) Ep. 5, 3.

θέλειν. φαμὶ τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων. 8, 7. θέλοισ' (pro θέλουσα) ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 26. δάκρυε, ὅσσα θέλεις 15, 41. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε, θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. 20, 1. οὔ σε θέλω τὠμῶ (pro τοῦ ἐμοῦ) φαντάσματος ἦμεν (pro εἶναι) ἄμοιρον. 21, 30. οὐκ ἔτι σε θέλω λυπῆν κεχολωμένον. 23, 22. τοὶ πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσαι. 25, 53. χὤταν (pro καὶ ὅταν) σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἁμέραν. 29, 7. κἂν θέλεις, ἀπόβριξον. Ep. 21, 4.

θέμεν. (pro θεῖναι.) v. τιθέναι.

θέμις, fas, jus. οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν συρίσδεν. 1, 15. διά τε κρίνῃσι (pro διακρίνῃ τε) θέμιστας. 25, 46.

θεμιτὸς, justus. οὐ θεμιτὸν, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136.

θένειν, figere. ποσσὶ θένων σκέλος. 22, 66.

Θεόκριτος, nomen auctoris. Ep. 22, 1.

θεὸς. (pro θεὰ) ἱλάσκεο τὴν

θεὸν (Venerem) εἰπὼν οὐρανίαν. Ep. 13, 1.

θερίστριον, vestis. 15, 69.

θερμὸς, calidus. νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν ἀνέρος. 2, 137. τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἦς, (pro ἦν) ἢ πρόσθε. 2, 141. θερμὸς ἔρως αὐτῶ με καταίθει. 7, 56. μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ, στειβόμενος (ὧν θερμὰ κονίη στειβομένα nov.) καθύπερθε, (in nov. deest comma) ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 121.

θέρος. ἐπὶ κράναν ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ (μέσω nov. pro μέσου, ut ad θέρεος referatur) ἅματι. 6, 4. τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει. 6, 16. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις. 7, 113. πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος. 7, 143. ἁδὺ, τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν. 8, 78. τῦ θέρους (θέρευς nov.) φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω. 9, 12. τυρὸς οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. 11, 36. τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι. 11, 58. ψεύδονται (ψεύδοντο nov.) πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν. 21, 23. μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. 21, 26. ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. 25, 28.

θεσπέσιον, valde. 25, 70.

θεσπέσιος, divinus, ingens. 15, 66.

θεσπίζειν, vaticinari. χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα. 15, 63.

Θεσσαλικὸς. Θεσσαλικόν τι μέλισμα. 14, 31.

Θεσσαλὸς. ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι. 12, 14. ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας. 14, 12. Θεσσαλὸς ἵππος. 18, 30.

Θεστιὰς, Leda. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος. (i. e. Castorem & Pollucem) 22, 5.

Θέστυλις, nomen foeminae. φέρε Θέστυλι. 2, 1. ἐπίπασσε, Θέστυλι δειλαία. (in nov. post Θέστυλι est punctum.) 2, 19. Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. Θέστυλι, λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς. 2, 59. ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος. 2, 95.

Θέτις, mater Achillis. 17, 55.

Θευγενὶς, nomen foeminae. Θευγενίδος εἵνεκ' ἐϋσφύρω. 28, 13. εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ. 28, 22.

Θευχαρίλας, nomen viri. ἁ Θευχαρίλα τροφὸς. 2, 70.

θεωρεῖν. Πενθεὺς ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει. 26, 10.

Θῆβαι, nomen urbis. αἱ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις. 16, 105. ἐς Θήβας ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι. 26, 25.

θηεῖσθαι, spectare. παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι (pro θηούμενοι) ἄγριον ὕλην. 22, 36. Αὐγείης ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους. 25, 108.

θηλάζειν, lactere, sugere. λεαίνας μασδὸν ἐθήλαζε. (ἐθήλαξε nov.) 3, 16. κατέκοψα θηλάζοντα χοῖρον. 14, 15.

θήλεια,

θήλεια, foemina. ἃ θήλεια ὀλβία. (in nov. θήλεια ad praecedentia refertur, hoc modo: τὸ χρῆμα σοφώτερον ἃ θήλεια.) 15, 145. δίχα θηλειάων, ſeparatim a vaccis. 25, 107.

θηλύνεσθαι, laſcivire. πολὺ τῇ μορφῇ θηλύνετο. 20, 14.

θῆλυς, foemineus. θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς κύκνον ἔγνω. 16, 49. θῆλυς νεολαία. 18, 24.

θηλυτέρα, foemina. ἐν πινυτῇς περικλειτὰ Βερενίκα ἔπρεπε θηλυτέρῃς. (pro θηλυτέραις) 17, 35.

θηλυτόκος, foemellas pariens. ἅπασαι (ſcil. βόες) ζωοτόκοι ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε. 25, 125.

θήν, partic. expletiva. τὸ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο λυγιξῆν. 1, 97. καὶ γὰρ θὴν ὐὸ εἶδος ἔχω κακόν. 6, 34.

θήν, pro δὲ, λέγομες πρώαν θὴν πάντα. 15, 15.

θὴν pro θήν, diu, dudum. ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς. 5, 111. τὸ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις. 7, 83.

θὴν, profecto. ὧνος θὴν λέγεταί τις. 14, 43. πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται. 15, 62.

θὴρ, fera. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύσῃ κυναγὼς. 23, 10. ὡς εἶδον' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χέρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα. 24, 54. δέρμα θηρὸς δρῆν. 25, 63. ὧς ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς. 25, 82. ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο (pro προγένοιντο) θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134. δέρμα θηρὸς ἀριφραδὲες ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 175. ὅ μ' ἔδε περιγλυκύμενος ὅσσοις θὴρ ἄμοτος. 25, 242. τρηχὺν ἔαξα ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. 25, 258. ὁ θὴρ ἔβαινε δειλαῖς. 30, 15. πάντων κάκιστε θηρῶν. 30, 18. ὁ θὴρ ἔλεξεν ὧδε. 30, 21.

θηρίον. θηρία τἄλλα διώκει. 1, 110. πολλὰ θηρία πομπεύσασκε περιταδὸν. 2, 68. τὰ θηρία πάντα διώκειν. (pro διώκειν, perſequi.) 5, 107. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ (pro ἐπὶ) μέλισσα. 19, 6. ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω κοίλᾳ ὑπὲρ σάκεος. 24, 23. ὅ (ſcil. ἀνδρὸς) καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἦσσονες ἄλλοι. 24, 79. οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 79. Ἀργείων τις ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168. εἰπὲ, ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. 25, 181. κτείνει μ' ἐφίετο θηρίον αἰνὸν. 25, 205.

θήσειν, et

θήσεσθαι, vid. τιθέναι.

θίασος, coetus tripudiantium. τρεῖς θιάσως (pro θιάσους) ἐς ὄρος ἄγαγον. 26, 2.

θίγειν, attingere. ὐδέπω πω ποτὶ χείλος ἐμὸν θίγεν. (pro ἔθιγεν.) 1, 59.

θὶν vel θὶς, litus. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα. 13, 32. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα βαθὺν. 22, 32.

θλᾶν, contundere. σκληραῖσί τεθλασμένος ἄατα πυγμαῖς. 22, 45.

θλίβειν. θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. 15, 76. ἀτυκὰ χείλεα θλίβειν,

βειν, urbanos osculari. 20, 4. παντᾶ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. 21, 18.

θνάσκειν. (pro θνήσκειν.) Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει. 1, 135.

θνατὸς. (pro θνητὸς) Κύπρι, θνατοῖσιν ἀπεχθὴς. 1, 101. οἱ θνατοὶ πελόμεσθα. 13, 4. τὺ ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν ἀνθρώπων ἐποίησας Βερονίκαν. 15, 106. δίζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω σὺν μοίσαις. 16, 68. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι. (sic Castor et Pollux vocantur.) 22, 23.

θνήσκειν. τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσα θανόντα. 1, 72. οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες (τεθνήκαμες nov.) ἢ ζοοὶ εἰμὲς. (pro ἐσμὲν.) 2, 5. μόνας σέθεν (pro σȣ) οὐδὲ θανοίσας (pro θανȣ́σης) λασεύμεσθα. 4, 38. ἀνέλπιστοι θανόντες. 4, 42. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνȣσι θανόντων. 16, 59. μὴ θάνῃς λιμῷ. 21, 67. ἐκ βυθȣ̃ ἕλκετε νᾶας αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι. (pro θανεῖσθαι, infinit. fut. 2. med.) 22, 18. βȣ́λευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 273. πάντων, ὧν ἐπέοικεν, ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστὴς. Ep. 11, 5. ἐν ἁλικίᾳ θανὼν. Ep. 14, 2.

θνητὸς. θνητὰ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει. 24, 81. παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. 25, 41.

θολερὸς, turbidus, sordidus. ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. 16, 62.

θολία, petasus. τὰν θολίαν κατὰ κόσμον ἀμφίθες. 15, 39.

θοὸς, celer, velox. θοαὶ ἵπποι. 2, 49. οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς. 17, 100. μάλα πολλὰ θοῶν ἐξῄρατ' ἀγώνων κειμήλια. 24, 120. ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο (pro προγένοιντο.) θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134.

θορυβεῖν, turbare. αἰφνίδιον θορυβεῦσιν (pro θορυβȣ̃σιν) ἐφιστάμεναι (ἐπιστάμεναι nov.) μελεδῶναι. 21, 5.

Θȣ́ριος, nomen viri. ἁ ποίμνα τῶ Θȣρίω (pro τȣ̃ Θȣρίȣ) ἐστὶ Συβάρτα. 5, 72.

θοῶς, celeriter. οἱ θοῶς συνάγερθεν (pro συνηγέρθησαν) ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. 22, 76. ἐκ δὲ χύθη (pro ἐξεχύθη δὲ) μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος. 22, 125. τοῖσι (scil. ὀνύχεσσι) θοῶς ἀπέδειρα. (scil. δέρμα) 22, 278.

Θρακιστὶ, more Thracico. 14, 46.

Θρᾷσσα, Thressa. 2, 70.

θρασὺς, audax. ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. 14, 67.

Θρέϊσσα, Thressa, foemina Thracica. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ (pro τῇ Θρεΐσσῃ) τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 1.

θρηνεῖν, lamentari. ἐρύες αὐτὸν ἐθρήνευν. (pro ἐθρήνȣν.) 7, 74.

Θρῄξ. νέφη ἐλαυνόμενα προτέρωσε βίῃ Θρῃκὸς βορέαο. 25, 91.

θρὶξ. ἔῤῥευν ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες. 2, 89. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων

ρίων ἐποκίξατο. 5, 26. θρὶξ ἀνὰ μέσσον. 14, 9.

θρίον, (vet.) folium, herba. περὶ θρία (δρία nov.) πολλὰ πεφύκει. 13, 40.

θρόνον, medicamentum, venenum. λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 59.

θρόνος, folium. τὰ (quae) καὶ ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 7, 39.

θρυλλεῖν, susurrare, garrire. τοι μὴ μακρὰ θρυλέοιμι. 2, 142.

θρύπτειν, comminuere. Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει. 17, 80.

θυγάτηρ. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν ἁ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς. 15, 97. ἁ Βερονικεία (Βερενικεία nov.) θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα, Ἀρσινόα. 15, 110. πολλοὺς Διὸς φιλέοντι (pro φιλέουσι) καὶ ἄλλους θυγατέρες. (i. e. Musae.) 16, 102. Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον Ἀντιγόνας θυγάτηρ (i. e. Berenice) βεβαρημένα ὠδίνεσσιν. 17, 61. ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας τάσδε πολὺ προτέροις. 22, 147.

θύειν. νῦν θυσῶ (pro θύσω) τὰ πίτυρα. 2, 33. ὅκκα θύοντι (pro θύουσι) τᾷ Ἥρᾳ. 4, 21. ἁνίκ' ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 11. αὐταῖς (scil. Μώσαις) χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα. 5, 81. θύσας ταῖς Νύμφαις. 5, 139.

θυμαλγὴς, animum dolore afficiens. θᾶσαι θυμαλγὲς ἐμὸν ὤχος. 3, 12.

θυμαρεῖν, animo diligere. ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος. 26, 9.

Θύμβρις, nomen fluvii. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ. 1, 118.

θυμὸς. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. βαρὺν (βάρην nov.) ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. 1, 96. ἃς (scil. φλιᾶς) ἔτι καὶ νῦν ἐκ θυμῶ (pro θυμοῦ) δέδεμαι. 2, 61. ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη δειλαίας. 2, 82. τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει ἁμέτερον 7, 29. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη. 13, 14. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν σύγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 41. ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε. 17, 130. ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου, unde unicuique libet. 22, 11. ἐν θυμῷ κεχολωμένος. 22, 87. ἄῤῥηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θύμον. 25, 112. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκὶ. 25, 177. πᾶς οἱ αὐχὴν θυμοῦ ἐνεπλήσθη. 25, 244.

θύννος, nomen piscis. τὼς θύννως (pro τοὺς θύννους) σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεὺς. 3, 26.

θύος, victima, suffimentum. νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. 2, 10. τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16. ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται. Ep. 7, 3.

θύρα. οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. 2, 6. ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν. 2, 31. ἐγώ μιν (νιν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ. 2, 104. ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ.

χλῷ. 2, 127. ἐγὼ κλᾳσῶ (pro κλείσω) θύρας. 6, 32. πρὸ θυρᾶν (pro θυρῶν) μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα. 10, 14. θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος. 15, 65. ὁ αὖτ' ὤϊξε θύρας. 23, 53. ὅθι ϛαθμὰ κοῖλα θυράων (pro θυρῶν) οἴκου. 24, 15. ϛιβαρὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49.

Θύρσις, nomen viri. τὺ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες. 1, 19. Θύρσις ὅδ' ὡξ (pro ὁ ἐξ) Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδέα (ἅδ' ἃ nov.) φωνὰ. 1, 65. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν ϛόμα, Θύρσι, γένοιτο. 1, 146. ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι. Ep. 6, 1.

θυώδης, victimas redolens. μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἴσατο (εἵσατο nov.) νηὼς. 17, 123.

Θυώνιχος, nomen viri. χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. 14, 1. πράσσομες ὐχ ὡς λῷϛα, Θυώνιχε. 14, 3. ἐγὼν, τὸν ἴσης τυ, Θυώνιχε. 14, 34. ὡς (quod in nov. deest) μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα (γεύετο nov.) πίσσας. 14, 51.

θῶκος, sedes, consessus. 1, 22.

θωρήσσειν, armare. θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν. 17, 101.

θὼς, animal lupo simile. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. 1, 71. ὦ λύκοι, ὦ θῶες. 1, 115.

θῶτερον, pro τὸ ἕτερον. 11, 32.

I.

ἰαίνειν, exhilarare. τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει ἁμέτερον. 7, 29. χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν. 27, 66. κραδίη οἱ ἔνδον ἰάνθη. 27, 69.

ἰάλεμος, flebile, lugubre carmen. Σπέρχιν, τὸν ἰάλεμον ἠρίϛευε. 15, 98.

ἴαμβος, genus carminis. εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν, τὸν τῶν ἰάμβων. Ep. 19, 2.

Ἰαολκὸς, nomen urbis. ἵκετο ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν Ἀλκμήνας υἱὸς. 13, 19.

ἰάπτειν, nocere, laedere. μὲ ἐς ὀϛέον ἄχρις ἰάπτει. 3, 17.

Ἰασίων, nomen viri. ζαλῶ Ἰασίωνα. 3, 50. idem cum sequ.

Ἰάσων, notissimus ille heros. τὰ Ἰάσονος ὕϛερα πάντ' ἦς. (pro ἦν.) 13, 67. v. Ἰήσων.

ἰατρὸς. γινώσκεν (pro γινώσκειν, scil. τοῦτο τὸ φάρμακον) οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα. 11, 5.

ἰαύειν, dormire. ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων Ἐνδυμίων. 3, 49. λέχος ϛόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133.

ἰάχειν, resonare. περὶ ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ. 18, 8.

ἰαχεῖν, vociferari. ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἔχοντα, συμπλήγδην ἰάχησαν. 24, 55.

Ἰάων. Ἰάονος ἀνδρὸς (i. e. Homeri) ἀοιδαὶ. 16, 57. οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων. 28, 21.

ἰγνύα, poples. μακρὴν παρ' ἰγνύῃ-

ἰγνύῃσιν ἕλιξε κέρκον. 25, 242. πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' (pro ἰγνύα, accusat. dualis) ἀνειρύσασαι. 26, 17.

Ἴδα, nomen montis. ἔρπε ποτ' Ἴδαν. 1, 105. Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν. 17, 9.

Ἰδάλιον, urbs Cypri. ἃ Γολγύν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας. 15, 100.

Ἴδας, nomen viri. ὁ καρτερὸς Ἴδας. 22, 140. Ἴδας καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 173. καρτερὸς Ἴδας κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 199. Μεσσάνιος Ἴδας. 22, 208.

ἰδέα, species, forma. ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν. 10, 39. ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν. 29, 6.

ἰδέειν, verbum poet. videre. ἄρα ἰδήσῳ (pro ἰδήσω) αὐτὰν. 3, 37. ἰμείρων ἰδέειν. 25, 184. ἢ πρὶν πόδας ἔσχον, πρὶν ἰδέειν. 25, 222.

ἰδεῖν. ἴδ' (τοὶ δ' nov.) ὁ τράγος ἦτος. 5, 30. ἴδ' ἃ χάρις ἐς τὶ ποθέρπει. 5, 37. κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα (pro ἰδοῦσα) τὰς δαμάλας παρελᾶντα. 8, 72. ὥς νιν ἴδω. 2, 9. ὡς Δέλφιν ἴδοιμι. 2, 50. ἃ Ἀταλάντα ὡς ἴδεν. 3, 42. ἠδὲ τίς μιν ἠγνοίησεν ἰδών. 7, 14. ὥς κεν ἴδω, τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὰν βυσσὸν ὔμμιν. 11, 62. χὤν (pro καὶ ἅν) εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. Κόως ὀλόλυξεν ἰδοῖσα. 17, 64. ἠδὲ ἰχθὺν χρύσεον, ὡς ἴδες, (nov. sed vet. loco ὡς ἴδες legit εἶδες ἢ) εὗρες. 21, 64. δεινὸς ἰδεῖν. 22, 45. ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ τόμα τᾶ γναθμώς τε. 22, 100. ἀλλάλων εἴ πᾳ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν. 22, 188. ὁππόταν ἠρτημένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 37. ἔσται τᾶτ' ἄμαρ, ὁππίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ἐκ ἐθελήσει. 24, 85. σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος. 25, 142. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152. πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, antequam illud me videret. 25, 215. Αὐτονόα πρῶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. 26, 12. ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών. 28, 6. σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16.

ἰδεῖν, sudare. ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. 21, 52.

ἴδιος. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. 23, 54.

ἴδμεν. (pro ἰσάναι.) vid. ἰσάναι.

ἴδμεναι. (pro ἴσασθαι.) vid. ἰσάναι.

ἰδρίη. (pro ἰδρία.) scientia, solertia. ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες. 22, 85.

ἴδρις, sciens, peritus. 25, 247.

ἱδρύειν, collocare. ἐντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο ἵδρυται. 17, 21 αὐτὰς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 125.

ἱδρώς, sudor. ἐκ μετώπω ἱδρὼς μευ κοχύδεσκεν (κοχύδεσκεν nov.)

ἴσον

ἶσον νοτίοισιν ἐέρσαις 2, 107. σάρκες ἰδρῶτι συνίζανον. 22, 112.

ἰέναι, ire. ὅπως τάδη Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα. (pro ἴῃσα.) 1, 112. λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. et 142. ὦδ' ἴθι, Κισσαίθα. 1, 151. εἶδον Δέλφιν δμῶ τε καὶ εὐδάμιππον ἰόντας. 2, 77. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. αἱ σιμαὶ λειμωνόθε ἰοῖσαι (pro ἴῃσαι) κέδρον ἐς ἀδεῖαν μέλισσαι. 7, 80. ἴθ', ὦ κόλε. 8, 51. οἶχη εὐθὺς ἰοῖσα, (pro ἴῃσα) ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον. 14, 37. ἴθι, τὠμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) καὶ τὰν περοναρίδα λάζεῦ. 15, 21. ὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα. 15, 48. αἱ σκυζόμενοι γυμνοῖς ποσὶν οἶκαδ' ἴασι, eunt. 16, 8. ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι φίλος ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 28. ἤρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας. 22, 78. ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω. 22, 87. ἐς λέκτρον ἰὼν. 24, 62. ἴομεν πρὸς μιν. 25, 60. ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον (pro τὸ αὔλιον) ἴζον ἰόντες. 25, 84. ἐπὶ πάντας ἰὼν βοαύλης. 25, 108. μέχηνδε κατὰ χρεὼ ἧεσαν ὁρμήν. 25, 136. πολλὰν ἐν ἄλλοις βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 141. βάλον (jeci) ἔσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα. 25, 229. χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. Ep. 8, 2.

ἰέναι, mittere. φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει. 25, 104.

ἱερὸς. ὐδ' Ἀχιδος ἱερὰν ὕδωρ. (scil. εἴχετε.) 1, 69. κρατὶ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος. 2, 121. ἐντὶ (pro ἐστὶ) ὑδὲν ἱερὸν. 5, 22. τὸ ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν. 7, 136. Μουσάων τίειν ἱερὰς ὑποφήτας. 16, 29. ἐξ ἱερῶν τεφαναφόροι ἤγθον ἀγώνων. 16, 47. ὐδὲ Διωνύσῳ τις ἀνὴρ ἱερὰς κατ' ἀγῶνας ἵκετο. 17, 112. ὧδε ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη. 17, 131. ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο (scil. ἐβόσκοντο.) 25, 10. Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἄγνὸν. 25, 22. ἱεροὶ (scil. ταῦροι) Ἠελίῳ. 25, 130. Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο. (pro ἱερᾶ) 25, 170. ἱερὰ ἐκ κίστας πεπναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι. 26, 7. χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν. 28, 7. σαυὸς εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν. Ep. 4, 5. εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς (pro ἱερᾶς) κᾶφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

Ἱέρων, rex Siciliae. ἐν αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι, ζώνυται. 16, 80. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ. 16, 98. ὑμνεῖν αἰχμητὰν Ἱέρωνα. 16, 103.

ἵζειν, considere. ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἵζον ἰόντες. 25, 84.

Ἰησόνιος. (pro Ἰατόνιος.) πολλοὶ ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης (pro ἰᾶς) ἀπὸ νηός. 22, 31.

Ἰήσων. (pro Ἰάσων.) 13, 16.

ἰητὴρ, (pro ἰατὴρ) medicus. ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος, Νικίᾳ. Ep. 7, 2.

ἰθὺ, recta. 14, 42.

ἰθύνειν, dirigere. μήτε Κομάτᾳ τὸ πλέον ἰθύνῃς, neque Comatae plus juris, quam par eſt, tribuas. 5, 71.

ἱκάνειν, verbum poet. pervenire. ξενίων τυχὼν πάλιν οἶκαδ' ἱκάνοις. 22, 60. ὅτε τύμβον ἵκανον (pervenerunt) ἀποφθιμένω Ἀφαρῆος. 22, 141. ἀθανάτων φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅππᾳ λῆς ἥεν, ἵκανον. (perveni.) 25, 211. μνησῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. 27, 23.

Ἰκάριαι πέτραι. πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26.

ἵκειν, verbum poet. venire. ἐπὴν ἄπρακτοι ἵκωντι. (pro ἵκωσι.) 16, 12.

ἵκελος, ſimilis. ὡς καὶ Δέλφιν ἴδομαι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι (περήσαι nov.) μαινομένῳ ἵκελον. (ἵκελος nov.) 2, 51.

ἱκνεῖσθαι, venire. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκευ (pro ἵκω, perveniſti) μώσας. 1, 20. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. (pro ἱκοίμην.) 3, 13. εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο. 7, 62. ἵκετο χώ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν Ἀλκμήνας υἱός. 13, 19. Ἑλλάσποντον ἵκοντο. 13, 29. πεζὸς ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο φᾶσιν. 13, 75. ἐς καλεύντων (ſcil. δώματα) θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἱκοίμαν. (pro ἱκοίμην.) 16, 107. ὐδὲ Δινύσω τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας ἵκετο. 17, 113. φοίνικα ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή. 22, 195. ὅλβιοι ἀῶ ἵκοισθε. 24, 9. πολυεργοὶ ἐς ληνὸς ἱκνεῦνται. (pro ἱκνέονται.) 25, 28. δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο. 25, 228. πρὶν ἐμὲ ἱκέσθαι. antequam venirem. 25, 258. μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται. Ep. 7, 3.

ἵλαος, propitius. αἴ τ' (ſcil. λιμνάδες Νύμφαι) ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18. μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἶη. 27, 15.

ἱλάσκεσθαι, placare. ἱλάσκεο (pro ἱλάσκω, placa) τὴν θεόν. Ep. 13, 1.

ἱλεὸς, ſpelunca. ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν ἱλεὸν, ὐκ οἴκησιν. 15, 9.

ἵλημι, propitius ſum. ἵλαθι, φίλ' Ἄδωνι. 15, 143.

Ἰλιὰς. ὑμνήσας Ἰλιάδας μάχας. 22, 220.

Ἴλιον, nomen urbis. 22, 217.

Ἴλος, nomen viri. ὔθι φευγὸς ἠρίον Ἴλου. 16, 75.

ἱμὰς, lorum. ὑμένομες Ποσειδεύκεα χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοείοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3. τίς, (ſcil. ἐστὶν) ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὰς συνερείσω ἱμάντας. 22, 68. περὶ γυῖα μακρὰς εἵλιξαν ἱμάντας. 22, 81. ἀλλάλους ὕλεκον τερεοῖς θείοντας ἱμᾶσιν. 22, 108. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. (pro ἱμᾶσιν.) 24, 111. ἀργεῖς δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102.

ἱμείρειν, desiderare, appetere. τί μάχης ἱμείρετε. 22, 145. ἱμείρων ἰδέειν. 25, 184.

Ἵμερα, vel Ἱμέρας, nomen fluvii. 5, 124. Ἵμερα αἵτε (ſcil. δρύες) φύοντι (pro φύουσι) παρ' ὕχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75.

ἱμερόεις, amabilis. βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα φιλῖνον. 7, 118.

ἵμερος, deſiderium. αἰεὶ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν. 16, 65. πᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί. (pro εἰσί) 18, 37.

ἱμερόφωνος, amabilem vocem habens. χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν. (ſic Theocritus Niciam, amicum ſuum, appellat.) 28, 7.

ἱμερτὸς, amabilis. ὁ τὸν κροκόεντα κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 4.

ἰνδάλλεσθαι, ſimile eſſe. αἱ ὑπένερθαν ἄλλαι (ψάμμοι nov.) κρυσάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο. 22, 39.

ἰνίον, occiput, tendo. 25, 264.

Ἰνὼ, nomen foeminae. Ἰνὼ, καὶ Αὐτονόα. 26, 1. Ἰνὼ ἐρήνυξε σὺν ὠμοπλάτα μέγαν ὦμον. 26, 22.

ἰξὺς, lumbus. πάντοθεν εἱλισθέντας ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. 25, 246.

ἰοειδὴς, perſpicuus, unicolor. ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. 16, 62.

ἴον, viola. νῦν ἴα μὲν φορέουσι βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι. 1, 132. καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ. 23, 29.

ἰὸς, aerugo. ᾗδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη. 16, 17.

ἰὸς, jaculum, ſagitta. ἑλὼν κοίλην φαρέτρην, ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην. 25, 207. περὶ ἰὸν ἐχέτουον εἶδας ἔβησα. 25, 213. ὣδ' ὡς ἐπὶ βύρσαν ἐδὺ πολυώδυνος ἰὸς. 25, 238.

ἰὸς, venenum. βαρὺν ἐξέπτυον ἰόν. 24, 19.

ἶος, ἴα, ἴον, unus, idem. ἐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν. 25, 8.

ἴουλος, lanugo. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. 15, 85.

Ἱππαλίδας, cognomen Caſtoris. 24, 127.

ἵππειος, equeſtris. ἵππειαι (ἱππεῖαι nov.) κόρυν σκεπάσσιν ἐΰειραι. 16, 81.

ἱππεὺς. πολλοὶ ἱππῆες. 17, 93. ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοὶ. 22, 24. ἱππήεσσι κελεῦσαι. 24, 126.

ἱππήλατος, equeſtris. ἱππήλατος Ἄλις. 22, 156. παρ' Ἀδρήτοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος. 24, 129.

ἱπποβότος, equos paſcens. ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια. 24, 121.

ἱπποδιώκτας, (pro ὠκύς.) equos agens, eques. 14, 12.

ἱππόκομος, equinis ſetis tumens. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τετυφάλειαν ἐνύξεν. 22, 193.

Ἱππο-

Ἱπποκόων, nomen viri. ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει. 6, 41. et 10, 16.

ἱππομανὲς, nomen plantae. 2, 48.

Ἱππομένης, nomen viri. 3, 40.

ἵππος. θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ἄνικα ποτ' ἠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. 2, 147. δάκνει ἵππος. 15, 40. τοὶ πτολεμιταὶ ἵπποι τῶ βασιλῆος. 15, 52. τιμὰς ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι. 16, 46. τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἠμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν. 16, 67. Θεσσαλὸς ἵππος. 18, 30. ἵππων αἱματόεντα παρασσομένων καθ' ὅμιλον. 22, 7. ἵππως ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι. 24, 117. ἠέλιος ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους. 25, 85.

Ἱππώναξ, nomen viri. Ep. 21, 1.

ἴπτεσθαι, laedere, nocere. δὸ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἰπτόμενος (ſic in nov. ſed in vet. eſt ἀπτόμενος) φορέεσκε πόνω. 22, 114. σὺ τόνδε μηδὲν ἴψω; (laeſiſti.) 30, 19.

ἴρηξ, accipiter. ἴρηκες ἴρηξιν. (ſcil. φίλοι εἰσὶ.) 9, 32.

Ἶρις, nomen deae. 17, 134.

ἰρὸν, (pro ἱερὸν) delubrum. 28, 4.

ἰρὸς, (pro ἱερὸς) ſacer. οἷον ἀθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μηνίσαντα φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 200.

ἶς, fibra. αἱ δὲ (ὧδε nov.) ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43.

ἶς, vis, robur. 25, 94.

ἶσα, adverbialiter. perinde, pari modo atque. 17, 135.

ἰσάναι, ſcire. οὐκ ἔφατ', ἐτρεκὲς ἴδμεν. (pro ἰσάναι, vel potius ἰδεῖν) 2, 151. καλῶς μάλα τῦτο ἴσαμι. (pro ἴσημι.) 5, 119. ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ. 14, 34. πάντα γυναῖκες ἴσαντι. (pro ἴσασι.) 15, 64. ὅσσα ἴσατι. (pro ἴσησι.) 15, 146. ἐρὲς ἴσασι φυτοσκάφοι. 25, 27. χαλεπὸν, ἑτέρω νόον ἴδμεναι (pro ἴσασθαι) ἀνδρὸς. 25, 67.

ἴσκειν, verbum poet. dicere. ἴσκον (dicebam) τοιάδε πολλὰ. 22, 167.

ἰσομάτως, (pro ἠτως) matri par. ὃς ἰσομάτορα ἀμνὸν. 8, 14.

ἰσοπαλὴς, par ſortitione. 5, 30.

ἶσος vel ἴσος. ἰδρὼς μὲν κοχύεσκεν (κοχύδεσκεν nov.) ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις. 2, 107. πῶς εὖ τάδε ἔσσεται ἐξ ἴσα ἄμμιν. 5, 25. ἶσον ὄρευς κορυφῇ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν. 8, 19. et 22. ἀλλήλης ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. 12, 15. Λυδὴ ἶσον ἔχειν πέτρῃ σῶμα. 12, 36. ἶσος δ μόχθος. 16, 60. Ἱέρων, προτέρους ἶσος ἠρώεσσι. 16, 80. ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἑῦσιν, ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 69. 70. ἶσον ἔραθαι ἀλλάλων. 18, 51. τὺ οὐκ ἶσος (ἶσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις. 19, 7. ἴσαι (ἴσα nov.) ψεύδεσιν ὄψεις. 21, 64. μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἀμέραν.

29, 7. ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει. Ep. 15, 2.

ἰσοφαρίσδειν, (pro ίζειν) aequiparari. τοὶ ἰσοφαρίσδεν (pro ίσδειν) ἔλπομαι. 7, 30.

ἱστάναι. ὅπως στάσῃ (pro στήσῃ) Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα. 1, 112. στασῶ (pro στήσω) κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις. στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω. 5, 53. 54. στασῶ ὀκτὼ γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος. 5, 58. τοιόνδε κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο (pro ἐστήσατο) χείρων; 7, 150. ἀφ' ὗ (scil. χρόνου) τότε χοιράδες ἔσαν. (pro ἔστησαν, constiterunt.) 13, 24. ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. (pro ἑστήκασι, stant.) 15, 82. πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο (pro ἐστήσατο, movit, excitavit) κώμαις. 17, 99. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο. (pro ἐστήσαντο.) 18. 3. μύες ἐν στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἔστασαν. (pro ἔστησαν, exstabant) 22, 49. ἔστη πληγαῖς μεθύων. 22, 98. στᾶθι, (pro στῆθι) καὶ βραχὺ κλαῦσον. 23, 38. τὰς τόδε λέξον. 23, 48. λαϊνέας ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως. 23, 59. οὔτις ἔκηλος εἱστήκει (stabat) παρὰ βουσὶν ἀνὴρ. 25, 101. ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη. 25, 259. ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις 27, 44. ἐγγὺς στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν. Ep. 5, 5. Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι (pro στῆθι) καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν. Ep. 19, 1. τοῦτον αὐτὸν ὁ δᾶμος ἔστασ' (pro ἔστησε, collocavit) ἐνθάδε. Ep. 20, 7.

ἱστίον, velum. ἱστία ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον. 13, 69. κρέμαται σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα. 22, 13.

ἱστὸς, instrumentum textorium. πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ, (pro ἱστοῦ.) quanti tibi constat a jugo telae. 15, 35. ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ κερκίδι συμπλέξασα. 18, 33.

ἰσχὰς, ficus. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις ἁδεῖαν. 1, 147.

ἴσχειν, habere, tenere. Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῶ πόδας ἴσχῃ. 7, 54. ἐμὲ δέος ἴσχει ὀκνηρὸν. 24, 35. ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 17.

ἰσχίον, femur. ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. 6, 30.

ἰσχνὸς, gracilis. καλέοντι (pro καλοῦσι) τὺ πάντες ἰσχνὰν. (pro ἰσχνὴν.) 10, 27.

ἴσως, fortasse. μ' ἴσως ποτίδῃ. 3, 39. ταῦτα ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ ἄγγελον. 6, 31. τὰν (scil. κορύναν) οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκταν. 9, 24. εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν. 11, 76.

ἰτέϊνος, salignus. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτέϊνοισιν. 16, 79.

ἴϋγξ, rhombus magicus. ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. & 63.

ἰϋκτὰ, (pro ἰϋκτὴς) fistula canens.) 8, 30.

ἴφθιμος, robustus, potens. πολλὸν ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι.

λεῦσι. 17, 110. ἰφθίμα (pro ἰφθίμη) ἄλοχος. 17, 128.

Ἰφικλέης, frater Herculis. 24, 25.

Ἰφικλῆς, id. Ἀλκμήνα Ἰφικλῆα χαλκέαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 2. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξυρὸν ὑπὸ δείας ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 60.

ἰχθῦς. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ἐμοῖς δύο κεῖντο γέροντες. 21, 6. καθεζόμενος δόκευον ἰχθύας. 21, 43. ἰχθύα κὴγὼν. (scil. μαντεύομαι.) 21, 45. πῶς ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις; 21, 49. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν. 21, 52. μήτι Ποσειδάωνι πέλοι (Ποσειδάων πέλει ὁ nov.) πεφιλαμένος ἰχθύς. 21, 54. οὐδὲ ἰχθὺν χρύσεον εἶδες, ἢ (ὡς ἴδες, nov.) εὗρες. 21, 63. ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ (ἐλπιζῶν ὕπνων χάτη, nov.) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

ἴχνιον, vestigium. ὑπ' ὕπῃ ἴχνια τοῖο (pro αὐτῇ) φραδῆναι δυνάμην. 25, 216.

ἴχνος, id. ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 122.

K.

κα. (pro κε) κὴπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μένον. 2, 100. κὴκα μαπροθάνω. (κὴκα μὴ ποθάνω. nov.) 3, 27. ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. 17, 56.

κάγκανος, aridus. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

κἀδδ' pro κατὰ δὲ. κἀδδ' ἄρα πάντων νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. 17, 62. κἀδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἕδραμεν ὕπνος. 22, 204.

Καδμεῖαι, filiae Cadmi. 26, 36.

καθαίρειν, virgis caedere. τὸ δάσας Εὐμάρας ἐκάθηρε. 5, 119.

καθαιρεῖν. τηνῶθε καθῆλον, ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὸ. 3, 10. 11. ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. (scil. φάσσαν.) 5, 97. τῶν ὤτων καθελοῖσα. (pro καθελοῦσα.) 5, 133. ἀδηφάγον ἄνδρα καθῆλεν. 22, 115.

καθάπτειν, alligare. βρόχῳ καθάψας. 30, 11. ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος κισσὸν ἐφ' ἱμερτῇ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 4.

καθάπτεσθαι, apprehendere. καθαπτομένα (pro ομένη) βρέφεος χέρεσσι φίλησιν. 17, 65.

καθαρὸς. ἀργυρίῳ καθαρῷ (pro καθαρῷ) μνᾶν ἢ δύο. 15, 36. καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείης, cum nondum clara illuxit aurora. 24, 39. καθαρῷ πυρώσατε δῶμα θείῃ. 24, 94. ἐν καθαρῷ λιμῶνι κάμον (pro ἔκαμον, exstruebant) δυοκαίδεκα βωμούς. 26, 5.

καθέζεσθαι. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. 11, 17. καθεζόμενος δόκευον ἰχθύας. 21, 42.

καθελεῖν. v. καθαιρεῖν.

καθεύδειν. σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. 7, 22. ἐν κνίδαισι καδεύδοις. 7, 110. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδην. (pro χρῄζουσι καθεύδειν.) 15, 28. εἰς ἕνα (εἰς ὁμὰ nov.) παιδὶ κἀθευδε. (pro ἐκάθευδε, dormiebat.) 20, 39. μούνη ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45. καθεύδων ἅσμενος ἐν ἐάμενῳ.

ἐλάμνω. (ἀϊδνος ἐν ψάμμῳ. nov.) 21, 35.

καθῆσθαι. οἱ ἀεὶ θριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥίνὶ κάθηται. 1, 18. τηνεὶ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι. 21, 98. κάθηται ἄδεα συρίσδων. 6, 8. ὧδε καθήμενος. 11, 64.

καθιδρύειν, collocare. κοίλαν καθιδρυνθέντες ἐς Ἄργω. 13, 28.

καθίζειν, collocare. πρὶν ἢ ἀκρότιτον ἐπὶ ξηροῖσι καθιξῇ. (καθίξοι nov.) 1, 51.

καθίζειν, ſedere. λᾶς τῇδε καθίξας (pro καθίσας) συρίσδεν. 1, 12. τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσεα ταῦτα καθίξας. 5, 32.

καθίζεσθαι. καθίζειν. (pro καθίζω.) 15, 3. θαρσέων καθίζεν. Ep. 21, 4.

καθύπερθε, deſuper. 17, 122.

καθυπέρτερον, 2, 60.

καθυπέρτερος, ſuperior, ſummus. ζηνὶ ἐπιῤῥέξομ (ſcil. ὑμᾶς δεῖ) καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον· δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε. 24, 97. 98.

καθ' ὥραν, juſto tempore, tempeſtive. 18, 12.

καίειν, comburere. καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν (ſubaud. κατὰ) ἀνεχοίμαν. 11, 52. καῖτε (combure) τῶδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. 24, 89. πυρὶ προσελθὼν ἑκαὶε τὼς ἔρωτας. 30, 45.

καινὸς. ἐγὼ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας. (ſubaud. ἔχων ἀνεκτίμην.) 10, 35. ὅμως ἀπὸν, (ἀπὲν nov.) τί τὸ καινὸν. 14, 11.

καιρὸς. πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν, omnia ex tempore deſiderans. 14, 11. οὐχ ὁ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον. 21, 26. ἦξε καιρὸς ἐκᾶνος, ὀπανίκα καὶ τὸ φιλάσης. 23, 33. μή τι οἱ ὁ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο. 25, 66.

κἀκ. (pro καὶ ἐκ) 8, 92.

κακκεφαλῆς. (pro κατὰ κεφαλῆς.) 25, 256.

κακοεργὸς, maleficus. 15, 47.

κακόκναμος, (pro ημος) exilia crura habens. Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδω. 4, 63.

κακὸν, ſubſtantive acceptum. ἐμὸν κακὸν, ὅ τοι ἀρέσκω; 14, 36. φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (ἐμεῖο nov.) 15, 10. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νῆκος ἀναιρεῖν. 22, 180.

κακὸς. πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακὸν. 1, 81. κὴν (κεἰν nov.) εἶδε κακὸν. ἔσσετοι ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. σὺν κακαῖς Μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφόβησε. 2, 136. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον. 4, 13. κακᾶς (pro κακῆς) ἠράσσαο νίκας. 4, 27. κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. 4, 47. τὺ, ὦ κακὲ, τέτ' ἐτάκευ βασκαίνων. 5, 12. μὴ τό τις ἠρώτα, αἴτε Συβαρτα, αἴτ' ἐμὸν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; 5, 75. ὐδ' ἴδος ἔχω κακὸν. 6, 34. ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ κακῇσιν (pro κακαῖς) ἀταθαλίῃσιν ἄνακτος. 7, 79. ὅτε κάκιστος. (ſcil. ἐσομαι.) 14, 55. μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἐίμενοι. (ſubaud. δῆ.) 16. 27. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ (pro κακὴ) κέντασε μέλισσα. 19, 1. κακὸν ἐξ-

ὀδοὺς.

ἔσδεις. 20, 10. με τὸν χαρίεντα κακὰ (pro κακὴ) μωμήσαθ' ἑταίρα. 20, 18. οὐδὲ εὕδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέριμναι. 21, 3. κακᾶς (pro κακῆς) ἀνάθρεμμα λεαίνας. 23, 19. κακὸν ἔκτεινεν ἔφαβον. 23, 60. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 18. οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν. 25, 38. 39. ὄλεσσε αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168. δειμαίνω, μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ. 27, 21. πάντων κάκιστε θηρῶν. 30, 18.

κακοχράσμων, (pro ήσμων.) improbus. 4, 22.

κάκτος, ſpinoſa quaedam planta. 10, 4.

κακῶς, male. 4, 52.

κακώτερον, adverbialiter uſurpatum, pejus. 5, 52.

καλὰ, adverb. bene. 27, 47.

καλαθίσκος, calathus. 21, 9.

Κάλαιθις, nomen foeminae. Λάκων, ὁ Καλαίθιδος. (ſubaud. υἱὸς.) 5, 15.

καλάμα, (pro καλάμη.) ſtipula, culmus. ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι. 5, 7. ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα. 10 49.

καλαμαία μάντις, vates in ſtipulis habitans. i. e. cicada. 10, 18.

καλαμευτὴς, meſſor. ὔμμες ἐρεθίσδετε τὼς (pro τοὺς) καλαμευτὰς. 5, 111.

κάλαμος. κάλαμός με (γ' ἑ nov.) διαχισθεὶς διέτμαξεν. 8, 24. τοὶ κάλαμοι. 21, 10. ἐκ καλάμων πλάνον κατέσειον (quatiebam) ἐδωδὰν. 21, 43. τὸν κάλαμον ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον. 21, 47. ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω (pro καλάμου) χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ. 28, 4.

καλεῖν. Σιμαίθα τὺ καλεῖ. 2, 101. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος. 2, 116. ἐλαφρὸς καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. (pro καλοῦμαι, vocor.) 2, 125. τί μ' οὐκέτι καλεῖς τὸν ἐρωτύλον. 3, 7. τὺ κάλει νιν. 5, 66. δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα. (pro καλοῦσα.) 6, 7. τῆνόν πως (τῆνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες. (pro καλέσωμεν.) 8, 26. Σύραν καλέοντι (pro καλοῦσι) τὺ πάντες. 10, 26. τὰν κύν' ἔσω κάλεσον. 15, 43. ἐς καλεύντων (pro καλούντων, ſcil. δώματα) θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν. 16, 106. ἀθάνατοι καλεῦνται. (pro καλοῦνται.) 17, 25. οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. 22, 69. σὺ ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω. 22, 71. ἥρωας ἐκαλέσσατο πάντας. 22, 78. Τειρεσίαν μάντιν Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 65.

καλέοντες. (vet.) ἤτριον μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων nov.) 18, 34.

καλιὰ, nidus. ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ. 29, 12.

καλλείπειν. (pro καταλείπειν.) καλλείψω οὐδ' ὔμμε. 16, 108.

καλλιερεῖν, perlitare. πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς Νύμφαισι τὸν ἀμνὸν. 5, 148.

κάλλιστα

κάλλιστα, adverb. optime. ἔχει κάλλιστα. 15, 3. κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσιν. 15, 77.

κάλλιστος. κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμῆται. 13, 72. καλλίστα (pro καλλίστη) παίδων. 15, 62. γεράων θεοῖς κάλλιστον ἀοιδοὶ. 22, 223.

καλλίων. κάλλιον, (subaud. σοί ἐστι) τῶς φακὸς (pro τὲς φακὲς) ἔψειν. 10, 54. εὑρήσας γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίων' ἄλλαν. 11, 76. τι κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη. 17, 116.

κάλλος, forma, pulchritudo. τὸ κάλλος ἐτάκετο. 2, 83. κάλλει ἀριζεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα. 17, 45. ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος. 20, 21. κάλλος καλέν ἐστι τὸ παιδικόν. 23, 32.

κἄλλος. (pro καὶ ἄλλος.) πὺξ ἐπὶ κόῤῥας ἦλασα, κἄλλαν αὖθις. 14, 35.

καλὸν, adverb. pulchre. ἄνδρες καλὸν ἐθηράζοντες. 1, 34. θᾶσσα φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει. 1, 149.

καλοπέδιλον, ligneum calceamentum. ὃ ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἰμᾶσιν καλοπέδιλ' ἀραρίσκει. 25, 103.

καλὸς. χιμάρῳ καλὸν κρῆς. 1, 6. κατὰ Πηνῶ καλὰ τέμπεα. 1, 67. ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῆσι. (λιπόντων nov.) 2, 80. καλὸς πάντεσσι μετ' ἰθέοισι καλεῦμαι. 2, 125. τὰν καλὰν (pro τὴν καλὴν) Κυθέρειαν Ὠδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 46. ἔπα καλὰ πάντα φύοντι. (pro φύουσι.) 4, 24. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τε μαθὼν (μάθον nov.) καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας. (ἄκουσα nov.) 5, 39. καλὸν αὐτῷ κριὸν ἐγὼ βόσκω. 5, 82. τά νιν καλὰ κύματα φαίνει. 6, 11. κατὰ χρόα καλὸν ἀμύξῃ. 6, 14. ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφαντα. 6, 19. τοὶ ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἴγας. 7, 87. χὤ καλὸς Ἀμύντιχος. 7, 132. ἄν (scil. σύριγγα) ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον. 8, 18. ἐνθ' ἁ καλὰ (pro ἡ καλὴ) παῖς ἐπινίσσετο. 8, 43. νέναται λευπᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα. 9, 10. καλὰς ποῶν (pro ποιῶν, faciens) ἀοιδὰς. 10, 38. σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν. 12, 23. ἔχ ἁμῶν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἤμες. (pro ἄνεμ.) 13, 3. πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες. 14, 25. καλὸς ἀπφῦς. 15, 14. ἐν καλῷ (subaud. τόπῳ) εἶμες, in tuto fumus. 15, 73. ἐν καλῷ εἶης, bene tibi fit. 15, 74. φθεγξῆταί τι καλὸν. 15, 99. πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν. 15, 111. ἐξέαντες καλὰ ἔργα. 17, 6. ὡς ἀντέλλοισα καλὸν (τεὸν nov.) διέφαινε πρόσωπον. 18, 26. ὦ καλὰ, (pro καλὴ) ὦ χαρίεσσα κόρη. 18, 38. μή τύ μευ κύσῃς τὸ καλὸν τόμα. 20, 5. ᾧ καλὸς ἐμμι; 20, 19. πᾶσαι καλὸν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. χὠ καλὸς Διόγυσος. 20, 33. ἦ καλὸς ἐξόρπαξ (ἐξ ὀργᾶς nov.) ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστὰς. 23, 15. καὶ τὸ ἔδοδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. καὶ τὸ ἴον καλέν ἐστιν ἐν ἦαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ. 23,

23, 29. κάλλος καλόν ἐτι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγου ζῇ 23, 32. καλὸς μοι ὦλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 24, 5. καλόν σοι, δαμάλας φιλέην, ὐκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. μὴ χρῆα καλὸν ὀλέσσω. 27, 30. τὰ πώεα καλὰ νομεύω. 27, 37. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ἐέθος αἰνέσει. (laudaverit, aor. 1. optat.) 29, 16. τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σεν ὐκ ἤθελον πατάξαι. 30, 26. ὁ καλᾶ (pro καλῇ) σύριγγι μελίσδων βωκολικὺς ὕμνους. Ep. 2, 1. ἐπιῤῥέξην χίμαρον καλὸν. Ep. 4, 15. οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἅδαν. Ep. 6, 3. τὸ καλὸν καὶ τὸ πρόσφικον ὁρῶν. Ep. 12, 4.

κάλπις, urna. ἁ παῖς ἀνὸ ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κυρία βάψαι (intingat, aor. 1. optat.) 5, 127.

καλύβα. (pro καλύβη.) παντᾶ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσένεχε θάλασσα. 21, 18.

καλύβη, tugurium. τρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7.

καλυδώνιος. πορθμῇ καλυδωνίῳ αἶγα ἔδωκα. 1, 57. τὸ λαοφόνον Διομήδεα τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54.

κάλυξ, folliculus. ἐμπλέξας (ſcil. τὸν τέφανον) καλύκεσσι. 3, 23.

καλῶς. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. 5, 119. γινώσκεν (pro γινώσκων, ſcil. τοῦτο τὸ φάρμακον) οἶμαι τὸ καλῶς. 11, 5.

κἄμ' (pro κἀμέ.) 8, 72.

κάμηρος, nomen urbis. Πισανδρος ὐκ (pro ὁ ἐκ) καμείρω. Ep. 20, 4.

κἄμμες. (pro καὶ ἡμᾶς, dorice) κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἐμμεναι. (pro εἶναι.) 29, 2.

κἄμμες. (dorice pro καὶ ἡμεῖς.) νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον. 18, 56.

κάμνειν, defatigari. ἀπ' ἄγρας κεκμακὼς ἀμπαύεται. 1, 17. ὅτι καμεῖθε. (defatigemini, fut. med.) 8, 68. ὕπω μῆνας ἄγων ἕκαμ' ὑρανός, ὐδ' ἐνιαυτούς. 16, 71. σῶμα κεκμακὸς ἀμπαύων. Ep. 3, 1.

κάμνειν, laborare, exſtruere. κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικὼς. 1, 41 ἐν καθαρῷ λιμᾶνι κάμον (pro ἔκαμον, exſtruxerunt) δυοκαίδεκα βωμούς. 26, 5.

κάμνειν, mori. πάροιθε κατευθεῖν ἐπὶ τυγχὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων. 17, 49.

κάμπτειν. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξω. 24, 118. ὄρπηκας κάμπτησιν (pro κάμπτῃ flectat) ἐρινεῦ εὐκεάτοιο. 25, 248. ταινύφλοιος ἐρινεὸς καμπτόμενος. (cum flectitur.) 25, 251. τήναν τὰν λαύραν κάμψας, per illum vicum ſi deflexeris. Ep. 4, 1.

κἄν. (pro καὶ ἐὰν.) κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι. 21, 4. κἂν ἀπίκῃ. 23, 44. κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον. Ep. 21, 4.

κἀν. (pro καὶ ἐν.) κἀν μύθοισι. 23, 6.

καναφόρος, caniſtrum ferens. 2, 66.

κανεῖν, occidere. παῖδα κανῆν (pro κανεῖν) τεὸν ἤθελον αὐτοὶ. 24, 90.

κάνεον, caniſtrum. ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος Δωρικὸς. 24, 135.

κάνθαρος, ſcarabaeus. μισέω τὼς κανθάρος. (pro τὼς κανθάρους.) 5, 114.

κἀπιδέξιος, pro καὶ ἐπιδέξιος, dexter, peritus. Ep. 19, 5.

κᾶπος, (pro κῆπος) hortus. ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις. 15, 113. κάπῳ κυπάρισσος. (ſcil. ἀνατρέχει.) 18, 30.

καππυρίζειν, (pro καπυρίζειν.) crepitare. ὡς αὐτὰ (pro αὐτὴ, ſcil. δάφνη) λακέει μέγα καππυρίσασα. 2, 24.

καπυρὸς, aridus. ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται. 6, 16.

καπυρὸς, ſonorus. ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα. (ſubaud. εἰμὶ.) 7, 37.

καπυρὸς, torridus. μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε. 2, 85.

καρδία. οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4.

Κᾶρες, nomen gentis. φιλοπτολέμοις Κάρεσσι σημαίνει. (imperat.) 17, 89.

κάρη, vocab. poët. caput. ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη βαλοῖσαι. 16, 11. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη. 25, 144.

Κάρνεα, feſtus dies Apollinis. 5, 83.

καρὸς, (pro κηρὸς) cera. βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ. 1, 27. τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω. 2, 28. λευκὸν καρὸν ἔχοισαν. (ſcil. ἔχω σύριγγα. 8, 19. & 22.

καρῦν, ſopire. πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα. 24, 58.

καρπάλιμος, velox. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. 25, 156.

κάρπιμος, foecundus. τοῦτο τὸ λαῖον εἴη κάρπιμον ὅττι μάλιστα. 10, 43.

καρπὸς. ἁ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. 1, 31. τὰ δέ τ' οἰσύα (τὰ δέ τοι σία nov.) καρπὸν ἐνείκαι. 5, 125.

καρτερὸς. κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικὼς. 1, 41. ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη, qui nobis imperet. 15, 94. ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας. 17, 26. ὁ καρτερὸς Ἴδας. 22, 140. σείων καρτερὸν ἔγχος. 22, 184. Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς καρτερὸς. 22, 186. καρτερὸς Ἴδας κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 199. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 176.

κάρτος, robur. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος (ſubaud. κατὰ) ἐρίσδεν. 4, 8.

καρτύνεσθαι, munire. ἐπεὶ σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας. 22, 80.

κάρυον, juglans. ᾗ (quantum) νωδὸς καρύων. (ſcil. ὥραν ἔχει.) 9, 21.

καρχαρόδων, ſerratos dentes habens. 24, 85.

κασίγνητος, frater, ἐκ θυμοῦ στέργοισα

τέργοισα κασίγνητον. 17, 130. τάλαν μέλλε (pro ἔμελλε) κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα. 22, 209.

Καταλίδες Νύμφαι. 7, 148.

Κάτωρ. ὑμνέομες Κάτορα. 22, 2. Κάτορος ἢ πρώτυ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν; 22, 25. Κάτωρ αἰολόπωλος. 22, 34. ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάτωρ. 22, 79. σὲ Κάτορ ἀείσω Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ. 22, 135. ἐγὼ, Κάτωρ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηϊ. 22, 175. Κάτωρ ἐτινάξατο δύρατος ἀκμὰς. 22, 185. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάτωρ. (sc. ἔνυξεν.) 22, 194. Κάτωρ Ἱππαλίδας. 24, 127. Κάτορι ὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὴς ἄλλος ἔην. 24, 130.

καταβαίνειν. σὺν αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ. 13, 21. πόσσω κατέβα (pro κατέβη) τοι ἀφ' ἱστῶ, quanti constitit tibi a jugo telae. 15, 35. ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας. 24, 41.

καταβάλλειν. κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. (pro ἀγρίῳ ἐν πυρὶ καταβάλλω, per tmesin.) 2, 54. τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον. 10, 21. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. 15, 85. εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ, (pro κατεβάλλυ, conjiciebaris) 18, 11.

καταβληχᾶσθαι, balare. αἱ χίμαιραι αἵδε κατεβληχῶντο. 5, 42.

καταβόσκειν, depascere, incolere. χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. 15, 126.

καταβρίθειν, gravatum esse. ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες. 7, 146.

καταβρίθειν, superare. ὄλβῳ πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας. 17, 95.

κατάγειν, trahere. τὸν (scil. χρύσεον ἰχθὺν) πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο, funiculis in terram traxi. 21, 58.

κατάγρεσθαι. μεθεὶς ὕπνυ κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

καταδαίεσθαι, comedere, devorare. ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 34.

καταδαρθάνειν, obdormiscere. ὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες. (pro κατέδαρθες.) 18, 9. δειλινὸν ὡς κατέδαρθον (obdormivi) ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν. 21, 39.

καταδύναι, subire. ὡς κατέδυν (per undas irem) ποτὶ (ἐπὶ nov.) τὶν. 11, 55. σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς. 26, 11.

καταθύεσθαι, incantare. τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα (τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα nov.) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. νὶν ἐκ θυέων καταθύσομαι. 2, 10. τοῖς φίλτροῖς καταθύσομαι. 2, 159.

καταίθειν, comburere. ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι. 2, 40. θερμὸς ἔρως αὐτῷ με καταίθει. 7, 56.

κατακεῖσθαι. αὐτὸς ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται κλισμῷ. 15, 84.

κατακλᾶν, frangere, inflectere. κατὰ αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσε. (pro αὐχένα κατέκλασε.) 25, 147.

κατακλάειν, includere. τὸ κατεκλάσθης (pro κατεκλάσθης) ἐς λάρνακα. 7, 84. τυνδάρεω κατεκλάξατο (pro κατεκλήσατο) τὰν ἀγαπατὰν (scil. θυγατέρα) μνασήσας. 18, 5.

κατακλίνεσθαι, recubare. ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις κατακέκλισο. 7, 89.

κατακόπτειν, concidere. δύο κατέκοψα νεοσσὼς, θηλάζοντά τε χοῖρον. 14, 14.

καταικρίνειν, condemnare. βαδίζω, ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. 23, 23.

καταλαμβάνειν. ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον. (deprehendi.) 4, 61.

καταλέγειν, enarrare. τί πρᾶτον καταλεξῶ; (pro καταλέξω.) 17, 11. χρέος κατέλεξε νεοχμὸν. 24, 65.

καταλείβειν, destillare. τὸ κατεχὲς ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. ψυχρὸν ὕδωρ τηνὶ καταλείβεται. 5, 33.

καταλείπειν. λιπόντε κατ' (pro καταλιπόντε) αὐτόθι πίονας ἀγρὸς. 25, 153.

καταμύσσειν, dilaniare. κατὰ χρὼς καλὸν ἀμύξῃ. (pro καταμύξῃ.) 6, 14.

κατάντης, declivis. ὡς τὸ κάτ-αντες τᾶτο γεώλοφον. 1, 13. & 5, 101.

καταπρίειν, discindere. καταπρίων τὸ κύμινον. 10, 55.

καταπτυχὲς, sinuosus. μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναιμα τᾶτο πρέπει. 15, 34.

κατάπυκνος, densus. ἦ κατάπυκνος ἐκείνα ἔρπυλλος. Ep. 1, 1.

καταῤῥεῖν, defluere, deferri. ἐς τὲ (ad te) καταῤῥεῖ ἁ χίμαρος. 1, 5.

κατασείειν, quassare. ἐκ καλάμων πλάνον κατέσειον (quassabam) ἐδωδὰν. 21, 43.

κατασπάζειν, laedere. μεῦ κατεσπάζε. 30, 32.

κατασμύχειν, comburere. με κατασμύχων. 3, 17.

κατασμύχεσθαι, dolore torqueri. κατεσμύχθη ὄτερος. (pro ὁ ἕτερος.) 8, 90.

καταστῆναι, consistere. ἐναντίος ἀνδρὶ κατασὰς πυγμάχος. 22, 65.

καταστρέφειν. μαλακὸν περὶ γύναικι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. (pro καταστρέψωσι.) 24, 75.

κατατάκειν, (pro ήκειν) contabefacere. τί τὸ πλέον, ἃ καταταξεῖς (pro κατατήξεις) δάκρυσι δυγλήνας ὤπας. Ep. 6, 1.

κατατάκεσθαι, (pro ήκεσθαι,) liquescere, contabescere. οὔτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἵμον. 7, 76. αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιόεσσας ἐξ ἀδῦς. 11, 14. τύτω (τύτῳ nov.) τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα. 14, 26.

κατατιθέναι. χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; 8, 11. χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον. 8, 12. τὰ τῶ πατρὸς ἃ καταθήσω. (pro καταθήτω.) 8, 20. & antea eodem versu ταύτην καταθείην. (pro καταθέην) μιν (pro αὐτὴν) ἁρπάξασα ἐς ναὸν κατέθηκας. 17, 50. ἐν μιᾷ τιμᾷ τρίοπον καταθεῖο κολώνα. 17, 68. στέφανον σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατά-

πλατάνιστον. 18, 44. ἀμφοτέρας χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 4. πάρος κατέθηκε ποδοῖιν πατρὸς ἓᾧ δεινὰ πέλωρα. 24, 57. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν. 26, 8.

κατατρύχειν, consumere, affligere. τίς τυ κατατρύχει. 1, 78.

κατατρώγειν, corrodere. τὰ φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες. 5, 115.

καταυτίκα, statim. 3, 21.

καταφαίνεσθαι, videri. ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. (pro εἶναι.) 3, 8. καλὰ ἐμὶν ἃ μία κώρα κατεφαίνετο. 6, 37. ὐδὲ τὸ σᾶμα ἁμῖν τῶ (τὸ nov.) βρασίλα κατεφαίνετο. (apparebat.) 7, 11.

καταφθείρειν αἶτ' (scil. νόσοι) ἔργα καταφθείρυσι νομήων. 25, 122.

καταχεύειν, perfundere. κατὰ πάντων νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. 17, 63.

καταχὴς, effusus. τὸ καταχὲς ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 7.

κατείβεσθαι, defluere. ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον. 7, 137.

κατελαύνειν, percutere. ἰγών τυ κατήλασε. 5, 116.

κατενθεῖν, (pro κατελθεῖν.) 17, 48.

κατερείπειν, decidere. κατήρεπεν ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13, 49.

κατεύχεσθαι. τὸ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο (pro κατηύχου, gloriabaris) λυγιξεῖν. 1, 97. κατεύξατο (oravit) καὶ λιτάνευσε τὰν πομπὰν θάσασθαι. 2, 71.

κατηρεφὴς, tectus. χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9.

κατοικεῖν, habitare. 11, 62.

καττῶ. (dorice, pro κατὰ τὸ) 5, 143.

κάτω, infra. 8, 19. et 22.

κάτωθε, deorsum. 4, 44.

Καύκασος, nomen montis. εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο ὑπὰ Καύκασον ἐσχατόεντα. 7, 77.

καῦμα, aestus. ἐλινῦσαι τὰ καῦμα. 10, 51. μὴ φέρων τὰ καῦμα. (aestum amoris.) 30, 29.

καὐτὰ. (pro καὶ αὐτὴ.) 15, 57.

καυχᾶσθαι. μὴ καυχῶ, (gloriare) σατυρίσκε. 27, 3. μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὔναρ, ἥβη. 27, 8.

καυχεῖσθαι. (pro καυχᾶσθαι.) κὐδὲν (pro καὶ ὐδὲν) καυχέομαι. 5, 77.

καχάζειν, (pro καγχάζειν) cachinnari, κἠγὼ ἴδ' ὡς μέγα τῆτο καχαξῶ (pro καχάξω) κατὰ τῶ Λάκωνος. 5, 142.

καχλάζειν, resonare. τὰ καλὰ κύματα ἄσυχα καχλάζοντα. 6, 12.

κε. 3, 39.

κέδρινος. ξίφος αἱ ὕπερθε κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλω αἰὲν ἄωρτο. 24, 43.

κέδρος αἱ σιμαὶ λειμωνόθε ἰοῦσαι κέδρον ἐς ἀδυΐαν. 7, 81. τόδ'

ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Ep. 7, 4.

κέεσθαι. (pro κεῖσθαι) ἐν κομάροισι κέονται. 5, 129. v. κεῖσθαι.

κεῖ. (pro καὶ εἰ.) 14, 50.

κειμήλιον, res pretiosa, munus. τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης. 21, 55. μάλα πολλὰ θοῶν ἐξῄρατ' ἀγώνων Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια. 24, 121.

κείνῃ, adverb. illic. 25, 20.

κεῖνος. (pro ἐκεῖνος.) κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν. 2, 31. ὄλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ. 12, 34. ἠέ τοι Αὐγείην, ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου δίζεαι. 25, 36. ὡς κεῖνος ἀγόρευε, 25, 172. πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, antequam illud me videret. 25, 215. κεῖνό τις ἐρείτω. 28, 24.

κείρειν, tondere. οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι. 14, 46.

κεῖς. (pro καὶ εἰς.) κεῖς ὥρας κἤπειτα ἐν καλῷ εἴης, semper inposterum tibi bene sit. 15, 74. ἔρπεις καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα. 15, 136. κεῖς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἥδε. 18, 15.

κεῖσθαι. ἔτι κεῖται ἄχραντον. 1, 59. κείμαν (pro ἐκείμην) ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας. 2, 86. κεισεῦμαι (pro κείσομαι) πεσὼν. 3, 53. κεῖται ὥριφος, (pro ὁ ἔριφος) hoedus, certaminis praemium, depositus est. 5, 23. μοὶ πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται. 9, 18. λειμὼν σφιν ἔκειτο, μέγα (ἔκειτο μέγας nov.) στιβάδεσσιν ὄνειαρ. 13, 34. παρ' οἱ ὥρια κεῖται. 15, 112. ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 23. δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὺς αἰῶνας ἔκειντο. 16, 43. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο (pro ἔκειντο) γέροντες. 21, 6. ἐγγύθι αὐτοῖν κεῖτο (pro ἔκειτο) τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα. 21, 9. κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 35. πᾶς ἐπὶ γαῖαν κεῖτ' (pro ἔκειτο) ἀλλοφρονέων. 22, 129. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς Λυγκεὺς. 22, 203. ὦ φίλε κεῖσαι. 23, 44. τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ. 29, 3. παυσάμενος ἔργοιο, τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο. 25, 2. ἡ κατάπυκνος ἐκείνα ἕρπυλλος κεῖται (dicatum, consecratum est) ταῖς Ἑλικωνιάσι. Ep. 1, 2. ἀντὶ πολλᾶς πατρίδος ὀθνείην (subaud. χώραν) κεῖμαι ἐφεσσάμενος. Ep. 8, 4. Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4. ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται. Ep. 21, 1.

κεκμακέναι. vid. κάμνειν.

κελάδειν, sonare. ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. 17, 92.

κελαδεῖν, id. ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. 18, 57. οἱ ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν. (exclamarunt.) 22, 99.

κελαινὸς, niger. κελαινῶν Αἰθιοπήων ἀποτέμνεται, Aethiopiae partem obtinet, sub imperio suo habet. 17, 87.

κελαρύσδειν, (pro ὑζειν) murmurare. τὸ ἱερὸν ὕδωρ κελάρυσδεν. 7, 137.

κελέβα, (pro κελέβη) poculum.

lum. τέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰδὲ ἀώτῳ. 2, 2.

κελέοντες, pondera ſaxea, aut plumbea, aut lignea, e filis ſtaminis ſuſpenſa, quo fila recta deorſum trahantur, et in ordine contineantur. ἤτριον μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων. (ſic in nov. ſed vet. pro κελεόντων leg. καλεόντων.) 18, 34.

κέλεσθαι, jubere, hortari. ὧ (unde) μ' ἐκέλευ (pro ἐκέλη, juſſiſti) καθελεῖν τὸ. 3, 11. παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5, 138. πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77.

κελεύειν, imperare. ἱππῆεσσι κελεῦσαι. 24, 126.

κέλευθος, via. πᾶσαι κέλευθοι, (ſcil. ἐνεπλήσθησαν) λαὸς ἐρχομένης. 25, 96. λαοφόρα ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθω. 25, 155. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθω. 25, 189.

κενεὸς, vacuus, inanis. ἔτι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδεα τέρψις. 3, 20. et 27, 4. οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 15, 95. κενεᾶς ἐπὶ τυθμένι χηλῆ μίμνοντι. (pro μίμνουσι.) 16, 10.

κενεών, pars circa ilia. βάλεν (emiſi, ſubaud. βέλος) ἄσσον ἰόντος ἀρίστερὸν εἰς κενεῶνα. 25, 229.

κενὸς. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. 27, 3.

κεντεῖν, pungere. ὃ κεντεῖ τὸ φίλαμα. 15, 130. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε (dor. pro ἐκέντησε) μέλισσα. 19, 1.

κεραΐζειν, diſſipare, vaſtare. πάντας Πισῆας λὶς ἄμοτον κερκίζε, 25, 202.

κεραὸς, cornutus. αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον. 1, 4. μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 37. βόεσσι μένος κεραῇσιν (pro κερααῖς) ἀέξει. 25, 17. αἰεὶ πλέονες κεραοὶ βόες γείνοντο. 25, 123. βωμὸν αἱμάξει κεραὸς τράγος ὕπος. Ep. 1, 5.

κέρας, cornu. τῷ πρεσβύντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιῷ ἄφαρ κέρασς. 25, 146. κέρας ὑγρὸν ἐλαῖν. 25, 206.

κεραυνὸς. αὐτὸν φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ. 22, 211.

κέρδιον, utile. 25, 34.

κέρδος. νενίκηνται ὑπὸ κερδέων. 16, 15. τί κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22.

κερκὶς, radius textorius. ἤτριον κερκίδι συμπλέξασα. 18, 34.

κέρκος, cauda. μακρὴν παῤ ἰγνύῃσιν ἕλιξε κέρκον. 25, 243.

κερυχὶς, cornigera. αἰγὲς κερυχίδες. 5, 145.

κερτομεῖν, criminari. Ἡρακλέην ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν. 13, 73.

κ'εὐθὺς. (pro καὶ εὐθὺς) Ep. 4, 15.

κεφαλὰ. (pro κεφαλὴ) ἀλγέω τὰν κεφαλάν. 3, 52. ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πλησεῖ. 8, 87. μοὶ πρὸς κεφαλᾷ κώεα κεῖνται. 9, 18. φασῖ, τὰν κεφαλάν μευ σφύσδειν. 11, 76. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. 20, 12. νέρθεν τᾶς κεφαλᾶ

φορμὸς

φορμὸς βραχὺς. (ſcil. ἔκειτο.) 21, 13. ἀπτομένα γυνὰ κεφαλᾶς παίδων. 24, 6. μάτηρ κεφαλὰν παιδὸς ἐλοῖσα. 26, 20.

κεφαλὴ. ἐῤῥεύν ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες. 2, 89. ὑπεξανέδυ κεφαλᾷ. 22, 123. ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 25, 161. νευτάζων κεφαλᾷ. 25, 260. Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

κεχαρῆσθαι. vid. χαίρειν.

κεχαρισμένος. vid. χαρίζεσθαι.

κεχρῆσθαι. vid. χρᾶν.

κἠ. (pro καὶ εἰ.) 3, 27.

κἠγὼ. (pro καὶ ἐγὼ.) ἤνθον κἠγὼ 2, 118. κἠγὼ ἀωσῶ τᾶ παρθένῳ φάσσαν. 5, 96. κἠγὼ μὲν. (ſcil. ἀείσω.) 7, 50. κἠγὼ στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 63.

κἠγὼν. (pro καὶ ἐγὼ) κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν. 7, 91. ἆδὺ κἠγὼν. (ſcil. ἀείδω.) 9, 8. κἠγὼν ἀνιῶμαι. 11, 71. ἐν τᾷ γᾷ κἠγώ τις φαίνομαι ἦμες. (pro εἶναι.) 11, 79. Ἀργεῖος (pro ὁ Ἀργεῖος) κἠγὼν ἐπίνομες. 14, 12. ἰχθύα κἠγὼν. (ſcil. μαντεύομαι.) 21, 45. κἠγὼν πακτὶδ' ἀειράμενος ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Ep. 5, 2.

κηδεμὼν, curator. εἶχε κηδεμόνας. Ep. 11, 6.

κήδεσθαι, curare. δήμῳ κηδόμενος. 25, 46. βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν, αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 59. κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχυσι βροτοῖσι. Ep. 13, 5.

Κήϊος, ex inſula Cea oriundus. ἀοιδὸς ὁ Κήϊος. (i. e. Simonides.) 16, 44.

κἠκ. (pro καὶ ἐκ) 11, 35.

κἠμαυτὸν. (pro καὶ ἐμαυτὸν.) 11, 39.

κἠμὲ. (pro καὶ ἐμὲ) αἱ δ' ἔτι κἠμὲ λυπῇ. 2, 159 κἠμὲ φυλάσσει. 4, 4. κἠμ ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν (pro εἶναι) ἀμείνω. 4, 9. κἠμὲ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν ἐκμαίνει. 5, 90. κἠμὲ λέγοντι (pro λέγωσι) πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. 7, 37. πολλὰ Νύμφαι κἠμὲ διδάξαν ἀν' ὥρεα βυκολέοντα ἐσθλὰ. 7, 92. κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέα. 29, 24.

κἠν. (pro καὶ ἐὰν.) κἠν ταῦθ' ἕρδοις. 7, 106. κἠν αὐλῷ λάλεω, κἠν δώνακι, κἠν πλαγιαύλῳ. 20, 29.

κἠν. (pro καὶ ἐν.) κἠν (κεἰν nov.) λίθῳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται. 15, 86.

κἠνιαυτὸς. (pro καὶ ἐνιαυτὸς.) v. ἐνιαυτὸς.

κἠξαπίνης pro καὶ ἐξαπίνης, ſubito. 2, 25.

κἠπε. (pro καὶ εἶπε.) κἠπε' τῦ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχευ λυγιξεῖν. 1, 97. κἠπέ μοι ἄλλα πυλλὰ. 2, 149.

κἠπεὶ. (pro καὶ ἐπεὶ.) 2, 100.

κἠπειτα. (pro καὶ ἔπειτα.) 15, 74.

κἠπὶ. (pro καὶ ἐπὶ.) Ep. 19, 3.

κῆρα (nov.) pro καὶ ἄρα. (ſed vet. habet κῆφθα.) 14, 23.

κηρίον, favus. τασῶ τῷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. 5, 59. ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κηρία βάψαι. 5, 127. μελισσᾶν κηρία φερβόμενος. 7, 85. Ἔρωτα κέντασε μέλισσα κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. 19, 2.

κηρόδετος, cera compactus. κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος. Ep. 5, 4.

κηρὸς, cera. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνων ἐκ κηρῶ (pro κηρῦ) σύριγγα καλὰν. 1, 129. φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ. (nov. ſed in vet. eſt μελικήρω.) 20, 27.

κῆτε (pro καὶ εἶτε.) 2, 150.

κηὖ. (pro καὶ εὖ.) 4, 31.

κῆφ'. (pro καὶ εἰπὲ.) 2, 101.

κῆφα. (pro καὶ ἔφη.) 1, 82.

κῆφθα, (vet.) pro καὶ ἤφθη, et accenſa eſt. (in nov. eſt κῆρα, pro καὶ ἄρα.) 14, 23.

Κιανοὶ, nomen gentis. ἔνθα Κιανῶν αὔλακας εὐρύνοντι (pro εὐρύνουσι) βόες. 13, 30.

κιγκλίζειν, movere. σεσαρὼς εὖ ποκα κιγκλίζευ. (ποτεκιγκλίζευ nov.) 5, 117.

κίειν, vadere. ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190.

κιθάρα. οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι. 18, 35.

κιθαριστὴς. κιθαρισταὶ. 22, 24.

κικῖνος, cincinnus. ἤρατο οὐδὲ κικίνοις. 11, 10. αὐαλέοι κικῖνοι. 14, 4.

κικλήσκειν, vocare. ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133.

Κίλικες, nomen gentis. αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι σημαίνει. 17, 88.

κίναδος, verſutus. ὦ κίναδε. 5, 25.

κινεῖν. τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις Ῥαδάμανθα (ῥ' ἀδάμαντα nov.) 2, 34. τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. 6, 18. ὃς (ſcil. εὖρος) ἔσχατα φυκία κινεῖ. 7, 58. κινεῦ (pro κινοῦ) δὴ, move te. 15, 29. πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. 16, 72.

κίνημα. τὸν κάλαμον ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον. (tenebam.) 21, 47.

Κίρκα. (pro Κίρκη.) 9, 36.

Κίρκη, nomen foeminae. φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης. 2, 15.

κίσσα, pica. οὐ θεμιτὸν, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136.

Κισσαίθα, nomen caprae. 1, 151.

κισσὸς, hedera. τῷ (τῶ nov. pro τοῦ) περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. 1, 29. 30. τὸν κισσὸν διαδὺς. 3, 14. τόν τοι ἐγὼν κισσοῖο φυλάσσω. 3, 22. πολλὸς ὡς ῥόδα κισσὸς (ὡς ῥοδόκισσος nov.) ἐπανθεῖ. 5, 131. ἐντὶ μέλας κισσὸς. 11, 46. ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον ἐμὰν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22. ἀμερξάμεναι κισσὸν ζώοντα. 26, 4. ὁ τὸν κροκόεντα κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 4.

κισσύβιον, poculum. βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεῖ καρῷ. (ſcil. σοὶ δώσω.) 1, 27.

κίστα, (pro κίστη) ciſta. τοῖά εἰ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2, 161. ἱερὰ ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσαι. 26, 7.

κιχλίζειν, (vet.) ſuaviter arridere. κιχλίζοντι (κιχλίσδοντι nov.) πᾶσαι. 11, 78.

κιχλίσδειν. (nov.) 11, 78. v. κιχλίζειν.

κλαγγεῖν, inſonare, clamare. ὃ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ αἰετὸς. 17, 71. αἱ κύνες κλαγγεῦντι. (pro κλαγγῶσι.) Ep. 6, 5.

κλάδος, ramus. τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἐχεις κλάδον, ἄλλον δ' αὔριον. 29, 14.

κλάζειν, clangere, clamare, de canibus dicitur. ἀχρειῖον κλάζοντε. 25, 72.

κλαίειν. ἔκλαιεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἐξαέτις. 14, 32. ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων. 16, 33. Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν. 20, 36. καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. 20, 40. ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ τυγνοῖσι μελέθροις. 23, 17. ἄλμυρὰ κλαύσεις. 23, 34. βραχὺ κλαῦσον. 23, 38. ἢ κλαῦσε (pro ἦκ ἔκλαυσε) νέον φόνον. 23, 55.

κλὰξ, (pro κλεὶς.) clavis. 15, 33.

κλᾶρος, (pro κλῆρος) ſors, haereditas. κλᾶρον ἅπαντα γαῖε. (pro ἔναιε.) 24, 128.

κλᾰσῶ. vid. κλείειν.

Κλεαρίστα, nomen foeminae. ἀμφιτειλαμένα τὰν ξυσίδα τὰν Κλεαρίστας. (pro ἴσης.) 2, 74. βάλλει μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ Κλεαρίστα. 5, 88.

κλείειν, claudere. κλᾰσῶ (pro κλείσω) θύρας. 6, 32.

Κλείτα, nomen foeminae. κηπέγραψε Κλείτας. (ſubaud. τῦτο τὸ μνᾶμ' ἐστι.) Ep. 18, 2.

κλέος, gloria, res praeclare geſtae. ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν. 16, 2. δηναιὸν κλέος ἔσχεν. 16, 54. ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι. 16, 58. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοισιν ἀοιδοί. 16, 98. κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι. 17 117. ἄμμιν τέροις κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 214. ὅ τὸ μυρίον κλέος διῆλθε κηπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ. Ep 19, 2.

κλέπτας. (pro κλέπτης.) τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα. 19, 1.

κλέπτειν, furari. τὸ μὲν νέκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. 5, 2. ὐκ ἐσερῆτε τὸν μὲν τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν. 5, 4. ὅ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας. 5, 19.

κλέπτειν, furtim, occulte aliquid facere. γάμον ἐκλέψατε δώροις, muneribus clandeſtinis nuptias vobis conciliaſtis. 22, 151.

Κλεύνικος, nomen viri. 14, 13.

κλητὸς, vocatus, invitatus. 7, 24.

κλίμαξ, ſcala. μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἄνδρες ἔβαινον. 22, 30.

κλίνε,

κλίνα, (pro κλίνη.) lectus. 15, 127.

κλίνειν. μαλακῶν ἔκλιν' (pro ἔκλινα, inclinavi) ἐπὶ λέκτρων. 2, 139. βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη. 3, 44. πὰρ πυρὶ κεκλιμένος. 7, 66. ἐν βαθείαις ἀδείας σχοίνοιο (σχίνοιο nov.) χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. (pro ἐκλίνθημεν.) 7, 133. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. 21, 8. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. 22, 120. κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200.

κλιντῆς, lectus, ſella. κείμαν ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας. 2, 86. ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι. 2, 113. ξίφος οἱ ὑπερθε κλιντῆρος αἰὲν ἄωρτο. 24, 43.

κλισμὸς, lectus. ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται κλισμῷ. (pro σμῷ) 15, 85.

κλύειν, audire. ὄφρα ἑμίτερον φαμένω κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191.

κλύζειν, abluere, colluere. βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεῖ καρῷ. (ſcil. σοὶ δώσω) 1, 27. ἔκλυσε (obruit) δίνα τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα. 1, 140.

κλύμενος, inſignis. τύτω (τύτῳ nov.) τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα. 14, 26.

κλυτία, nomen foeminae. ἀπὸ κλυτίας τε καὶ αὐτῶ χάλκωος. 7, 5.

κλωστὴς, filum. μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει. 24, 69.

κνακὸς, fulvus. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 16.

κνάκων, nomen hirci. τὸν ἐνέρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο. 5, 3.

κνάμη. (pro κνήμη) φράζεο (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρύσῃ ἐξ ἄλος ἐρχομένας. 6, 13.

κναῖν, radere. κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 110.

κνήμα. (pro κνήμη.) ἀπωτέρω ἢ γόνυ, κνήμα. (κνήμας nov.) prov. 16, 18.

κνήμαργος, alba crura habens. ταῦροι κνήμαργοι. 25, 127.

κνήμη. εἵματα ὑκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμας. 24, 138.

κνίδη, urtica. ἐν κνίδαισι καθεύδοις. 7, 110.

κνίζειν, radere, pruritum movere. τᾶς (ſcil. ἐρωτίδος) ποτ' ἐκνίσθη. 4, 59

κνίσδειν, (pro κνίζειν) radere, vellicare. κἠγὼ κνίσδω τινὰ. 5, 122. αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν. 6, 25.

κνύζα, nomen plantae. αἰγίπυρός, καὶ κνύζα. 4, 25. τιβὰς πεπυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ. (pro κνύζῃ.) 7, 68.

κνυζᾶσθαι, gannire, murmurare. ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 109. ἐκνυζᾶτο (ἐκνιζᾶτο nov.) ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. 6, 30.

κνώδαλον, beſtia. περὶ κνώδαλον (περικλώμενον nov.) ἕρον ἀγῆνα. 21, 48. οἱ τάδ' ἐπῶρσεν

κνώδαλα. 24, 83. ὃ τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὗρεις. 25, 183.

κνώσσειν, dormire. τί δ' ὕπαρ; ὃ (εἰ μὲν γὰρ nov.) κνώσσων τὸ τὰ (κατὰ nov.) χωρία ταῦτα ματεύσεις. 21, 65.

κοιλαίνειν, excavare. χῶμα μοι κοίλανον. 23, 43.

κοῖλος. καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 16. κοίλαν (pro κοίλην) καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργώ. 13, 28. εἰς κοίλαν (scil. νῆα) ἐρρίψαν. 22, 12. κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον. 22, 75. κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι. 22, 143. σαθμὰ κοῖλα θυράων οἴκω. 24, 15. ὅπως κακὰ θηρὶ' ἀνέγνω κοίλῃ ὑπὲρ σάκεος. 24, 24. ἄλεσσε αἰνολέοντα κοίλην αὖλιν ἔχοντα. 25, 169. ἑλὼν κοίλην φαρέτραν. 25, 206.

κοιμᾶσθαι, dormire. 8, 66.

κοῖτος. (pro κοίτη.) δπέτ' ὀρτάλιχοι μινυθοὶ ποτὶ κοῖτον δρῷεν. 13, 12.

κοῖτος. (pro ὕπνος.) ἐμνάσατο κοίτη. 24, 62.

κοκκύζειν, cuculi vocem edere, ſtridere. μοισᾶν ὄρνιχες ποτὶ χῖον ἀοιδὰν ἀντία κοκκύζοντες. 7, 48.

κοκκύσδειν. (pro κοκκύζειν.) ὁ ὄρθριος ἀλέκτωρ κοκκύσδων. 7, 124.

κολάζειν, punire, caſtigare. τύτυς κόλαζε. (puni) 30, 34.

κολεὸς, vagina. τῷ ἄος' ἐκ κολεοῖιν (pro κολεοῦ) ἐρυσσαμένω. 22, 191. κυφίζων κολεὸν. 24, 45.

κόλος, mutilus. ἴθ' ὦ κόλε. 8, 51.

Κολοσσὸς, ſtatua immenſae magnitudinis. 22, 47.

κολύειν, amputare, mutilare. τῷ ἄκρεαν ἐκόλυσεν χεῖρα. 22, 196.

κόλπος. μᾶλα ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. 2, 120. τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. 6, 39. παρθένος ἐξαέτις κόλπω (pro κόλπῳ, scil. μητρὸς) ἐπιθυμήσασα. 14, 33. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι. 15, 134. πᾶς ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων. 16, 16. τῆς κόλπον ἐς εὐώδη ξαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας. 17, 37. τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον Ἰφικλῆα. 24, 59.

Κόλχοι. πεζὸς ἐς Κόλχας (pro Κόλχους) ἴκετο. 13, 75.

κολώνα, (pro κολώνη) collis, mons. ἐν μιᾷ τιμῇ τρίσπον καταθεῖο κολώναν. 17, 68.

κόμα. (dorice pro κόμη.) λώσασαι κόμαν. 15, 134.

κομᾶν, comam alere. ἃ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κόμασαι. (floreat.) 1, 133. ἐν ὄρει ξέμνοι τε καὶ ἀσπέλαθοι κομόωντι. (pro κομῶσι, florent, virent.) 4, 57. χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. (pro κομῶσαι, frondentes.) 7, 9. τὶς κομόωντας (pro κομῶντας) Πριαμίδας ἐγνω. 16, 48. ἀεὶ βέβρυκες κομόωντες. (pro κομῶντες.) 22, 77.

κόμαρος, arbutus. ἐν κομάροισι κέονται. 5, 129. τὰς (pro ἃς, scil. δαμάλας) ἁπάσας λὴψ κόμα-

κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 11.

Κομάτας, nomen viri. ὦκ ἐσορῆτε τὸν μὲν τὰν σύριγγα πρώαν πλέψαντα Κομάταν. 5, 4. εἰπὲ, Κομάτα. 5, 9. ὅ τευ τὰν σύριγγα λαβὼν ἔκλεψε Κομάτας. 5, 19. μήτε Κομάτᾳ τὸ πλέον ἰθύνῃς. 5, 70. ἢ σωμύλος ἦσθα, Κομάτα. 5, 79. τὶν, Κομάτα, δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα. 5, 138. γενοίμαν Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. 5, 150. ὦ μακαριστὲ Κομάτα. 7, 83.

κόμη. (vet.) παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλονθ' ὑακίνθῳ κόσμον nov.) ἔχοισαι. 18, 2.

κομιδὴ, proventus. κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109.

κονίζειν, oblinere, agglutinare. κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. 1, 30.

κονίη, (pro κονία) pulvis. μᾶνος ὄδε κροτέρων τοκέων ἔτι (τοκέων, ὧν nov.) θερμὰ κονίη, τειβόμενος (κονίη τειβομένα nov.) καθύπερθε, (in nov. hoc comma post καθύπερθε deest) ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 121.

κόνις πυρὸς, cinis. συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ἐψάτω σὺ μάλα πᾶσαν. 24, 91.

κόπτειν. τὸν ὕπνον ἃ φρονοῦσ κόπτοισα, (pro κόπτουσα) cura, somnum excutiens. 21, 28. θέλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις. 22, 16.

κόρα, (pro κόρη) puella. κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῦσα. 8, 72. τί κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. 10, 22. ἠράσθην ἔγωγε, κόρα, τεῦ. 11, 25. γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἕνεκα φεύγεις. 11, 30.

κορεῖν, satiare. μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι ποίας. 8, 67. κεκορημένος νέκταρος εὐθμοιο. 17, 28. ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι. (pro κορέσαι, satiet, satiare possit.) 24, 136.

κόρη, puella. πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77. τετράκις ἑξήκοντα κόραι. 18, 24. ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη. 18, 38. τὼ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 138. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159.

κόρθυς, acervus. ἐς βορέην ἄνεμόν τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω. 10, 46.

Κορίνθιος. Κορίνθιαι εἰμὲς (pro ἐσμὲν) ἄνωθεν. 15, 91.

κόριον, puella. 11, 60.

κόρρα, mala, facies. πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα. 14, 34.

κόρση, tempora capitis. τῇ ἑτέρῃ ξύπαλον, κόρσης ὕπερ, αἶνον ἀείρας. 25, 255.

κορυδαλὶς, (vet.) cassita. ὦδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες (κορυδαλλίδες nov.) ἡλαίνονται. 7, 23.

κορυδαλλὶς. (nov.) 7, 23. vid. κερυδαλὶς.

κορυδαλλὲς, eadem avicula. ἄρχεσθαι ἀμῶντας (subaud. δεῖ) ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. (pro κορυδαλλῶ) 10, 50.

κόρυδος, ead. ἄειδον κόρυδοι. 7, 141.

Κορύδων, nomen viri. εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνες αἱ βόες; 4, 1. θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διός. 4, 50. εἶπ' ἄγε μοι, Κορύδων. 4, 58. ὐκέτι σὺν Κορύδωνι ἀρκεῖ τοι καλάμας αὔλαν ποπτύσδεν ἔχοντι. 5, 6.

κορύνα, (pro κορύνη) clava. ἔοικὰν ἔχεν (pro εἶχεν, tenebat) ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν. 7, 19. τάν τοι κορύναν δωρήσομαι. 7, 43. Δάφνιδι κορύναν αὐτοφυᾶ. (fcil. ἔδωκα.) 9, 23.

κορύνη, clava. δρῶν χειροπλήθη κορύνην. 25, 63.

κορύπτειν, cornu ferire. τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ. 3, 5.

κορυπτίλος, (vet.) cornu feriens. (in nov. eſt κορυττίλος.) 5, 147.

κόρυς, galea, caſſis. ἵππειαι (ἱππεῖαι nov.) κόρυν σκεπάσσιν ἔθειραι. 16, 81. ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας. 22, 144.

κορύσσειν, incitare. τὰ ἄλλα (ſcil. νέφη) κορύσσεται (a vento agitantur, confertim ruunt) αὖθις ἐπ' ἄλλοις. 25, 94.

κορυττίλος. (nov.) 5, 147. (in vet. eſt κορυπτίλος.)

κορυφὰ, (pro κορυφὴ) vertex, faſtigium. ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46.

κορώνη. τρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρειήν. 25, 212.

κορωνὶς, cornua gerens. οἵ τ' ἐπὶ βυσὶ κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν. 25, 151.

κοσκινόμαντις, vates per cribrum vaticinans. 3, 31.

κοσμῆν, apparare, inſtruere. ἀκὺω, χρῆμα καλόν τι κοσμῆν (pro κοσμῆν) τὰν βασίλισσαν. 15, 24. κοσμῆσαι φάλαγγα. 24, 125.

κόσμος, mundus, ornatus. τὰ δρυὶ τὰ βάλανοι κόσμος. 8, 79. κατὰ κόσμον ἀμφίθες. 15, 39. παρθενικαὶ θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον (ſic eſt in nov. vet. autem ſic legit: θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον) ἔχοισαι. 18, 2. ἀνέδραμε κόσμος (nov. ſed in vet. eſt ἀνέδραμεν ὕγμος) ἀρούρᾳ. 18, 29. ἃ ἐοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. 18, 31. ὑμῖς ἃ κατὰ κόσμον ἄνδρα παρετρέψαθε. 22, 149.

κόσσυφος, merula, avis. εἰαρινοὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

κότινος, oleaſter. ὑπὸ τὰν κότινον καθίξας. 5, 32. εἶτ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω (pro κοτίνῳ) ταὶ μυκάδες. 5, 100. βάκτρον ἐπιγρεφέος κοτίνοιο. 25, 208. δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως. 27, 10.

Κοτυτταρὶς, nomen foeminae. 6, 40.

κὐ. (pro καὶ ὐ) 6, 22.

κὐδὲν. (pro καὶ ὐδὲν.) 5, 77.

κὐδέπω. (pro καὶ ὐδέπω.) 21, 24.

κὐκ. (pro καὶ ὐκ) κὐκ ἐκ σᾶ με διδάσκεθαι τόδ' ἔοικεν. 22, 57. κὐκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός. 23, 4.

κὔπω. (pro καὶ ὔπω.) 7, 10.

κύρα, (pro κόρη) puella, filia. 17, 36.

κύρη, (pro κόρη.) id. αἰεὶ (εἴ τι nov.) τοῦτο Διὸς κύρηις μέλει. 16, 1. κύρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. (i. e. Proserpinae) 16, 83. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κύρης Θεσπιάδος. [i. e. Ledae] 22, 5. ὑμεναιώσυσι κύρας τάσδε. 22, 179.

κοῦρος, [pro κόρος] puer. ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε. 12, 1. ἀολλέες κοῦροι ἐριδμαίνυσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. ἦτοι ὁ κοῦρος [Hylas] ἐπείχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν. 13, 46. ἔξει τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε. Ep. 18, 4.

κυροτρόφος, pueros alens, epitheton Latonae. 18, 50.

κυφίζειν, levare, lenire. φίλημα, τὸ κυφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. κυφίζων κολεόν. 24, 45.

κοῦφος, levis, remissus, languidus. μὶν (νὶν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὀδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κύφῳ. 2, 104. κοῦφον τοῦτο (scil. τὸ φάρμακον) γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 3. κυφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα. 13, 52. κύφας διδοῖ ποθέοντι μερίμνας. 17, 52. εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

κοχλία. βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη. 14, 17.

κόχλος, concha. ἐγκαναχήσατο κόχλος. 9, 27. κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον. 22, 75. κόχλῳ (pro κόχλῳ) φυσαθέντος. 22, 77.

κοχυδέσκειν, copiose defluere. (nov.) ἐκ μετώπου ἱδρὼς μευ κοχύδεσκεν (in vet. est κοχύεσκεν) ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις. 2, 107.

κοχυέσκειν, (vet.) id. 2, 107. vid. κοχυδέσκειν.

Κῶος, nomen insulae. σὲ Κῶος ἀντίαλλε. 17, 58. Κῶος ἐλόλυξεν ἰδοῦσα. 17, 64.

κραδία. (pro καρδία.) εἰ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ. 22, 171. τὰν κραδίαν (subaud. κατὰ) ὀπτεύμενος. 23, 34.

κραδίη. [pro καρδία.] 27, 69.

Κρᾶθις, nomen fluvii. κατὰ τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν. 5, 16. τὸ, Κρᾶθι, οἷνο πορφύρεος. 5, 124.

κραίνειν, perficere. ὅππως ἐκράνθεν. (pro ἐκράνθησαν.) 25, 196.

κράνα, (pro κρήνη.) fons. ἃ κύρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν ποσσὶ φορεῖται. 1, 83. Ὑρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκεῦσι. 1, 150. τὰς αἶγας ποτὶ τὰν κράναν ἄγε. (age, in imperativo.) 3, 4. ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶναι δύο. 5, 47. αὔριον ὔμμε πᾶσας (sc. αἶγας) ἐγὼ λώσῳ συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 146. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἐσδόμενοι. 6, 3. βύρσιαν (βυρίνναν nov.) ἐς ἐκ ποδὸς ἄννυε κράναν. 7, 6. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν. 8, 37. τάχα κράναν ἐνόησεν. 13, 39. εὗρον λέννασον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρᾳ ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. 22, 37.

Κρανιάδες, Nymphae in fontibus degentes. τᾶν Κρανιάδαν (pro τῶν Κρανιάδων) κατεναντίον. 1, 22.

Κραγώ-

Κρανώνιον, nomen loci. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα. 16, 38.

κρὰς, caput. κρατὶ ἔχων λεύκαν. 2, 121. λευκοΐων τέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 64. πολλαὶ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγειροι πτελέαι τε. 7, 135. τετράενες πίθων ἀπολύετο κρατὸς (orificio) ἄλειφαρ. 7, 147. κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν. 25, 232. ὁ τὸν κροκόεντα κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 4.

κράσπεδον, fimbria. τῶτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε. 2, 53.

κρατεῖν, tenere, imperare, superiorem esse. πολλᾶς κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης. 17, 76. σὺ ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω. (si superior discessero.) 22, 71. τὸν, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας. 22, 131. αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν, et ipsi fortes sunt, et ex forti geniti. 22, 213. ἡλίκα τόξα χερσὶ κρατεῖ. 23, 5. ἀεὶ κρατέουσι, semper dominantur. 27, 27.

κρατερὸς, validus. ἄρα τῆνον τὸν ποιμένα, τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 152. ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον. 22, 92. κρατερὸς Πολυδεύκης. 22, 173.

Κρατίδας, nomen viri. κἠμὲ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν ἐκμαίνει. 5, 90. ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτὸς. 5, 99.

κράτιστος, optimus. τὸ κράτιστον γάλα πίνω. 11, 35.

κρέας, caro. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. 5, 140. ὅτε κρέα (pro κρέατα) τυτθὰ παρείη. 7, 108. οὗ (scil. τρόμβου) κρέας αὐτὸς σιτάθην. 9, 25. δεῖπνον, (scil. ἦν) κρέα (pro κρέατα) ὀπτὰ. 24, 135. τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες. 26, 24.

κρεῖας, (pro κρέας) caro. βεβρωκὼς κρειῶν. (pro κρεάτων.) 25, 224.

κρείοισα, (pro κρέουσα) regina. 17, 132.

κρέκειν, pectine seu radio pulsare, insonare. πακτίδ' ἀειράμενος ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Ep. 5, 3.

κρέμασθαι, pendere. κρέμαται σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα. 22, 13.

κρεμᾶσθαι, id. ἐκρεμάσθη νεκρὸς. 23, 52.

κρέσσων, (pro κρείσσων) praestantior, melior. κρέσσον, μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν. 8, 83. ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος. 20, 43.

Κρεώνδαι, nomen gentis. μυρία ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις. 16, 39.

κρήγυος, gratus, bonus. εἴπατέ (dicite,) μοι τὸ κρήγυον. 20, 10. εἰ ἐσσὶ κρήγυος. Ep. 21, 3.

κρηπὶς, crepida. παντᾷ κρηπῖδες. (scil. εἰσι) 15, 6.

κρηπὶς, fundamentum, basis. λαϊνέας ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως. 23, 59.

κρῆς,

κρῆς, (pro κρέας) caro. 1, 6.

κρητὴρ. τασῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 5, 53. ἔτι μοι κρητὴρ, ἔργον Πραξιτέλης. 5, 104. τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. 7, 65. ἆρα τοιόνδε κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἱτάσατο χείρων; 7, 150.

κρίνειν. τίς ἄμμε κρινῶ; 5, 62. μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς. 5, 69. ὃς παρ' ἡμὶν κέκριται. 6, 37. ὁ αἰπόλος ἤθελε κρῖναι. 8, 29. ἆρ' ἐμάθες κρίνειν ἐνύπνια; num somnia interpretari didicisti? 21, 29.

κρίνον, lilium. ἐφερόν τοι (tibi) κρίνα λευκὰ. 11, 56. λευκὸν τὸ κρίνον ἐτί, μαραίνεται, ἄνικα πίπτῃ. 23, 30.

κριὸς, aries. καλὸν αὐτῷ κριὸν ἐγὼ βόσκω. 5, 83.

Κροῖσος, rex Lydiae. αἴθε μοι ἦσαν (ἦησαν nov.) ὅσα Κροίσεω ποκα (illud ποκα in nov. deest) φαντὶ πεπᾶσθαι. 10, 32.

κροκόεις, croceus. ἃ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἕλιξ ἁλῆται ἀγαλλομένα κροκέεντι. 1, 31. ὁ τὸν κροκέεντα. 1, 31. ὁ τὸν κροκόεντα κισσὸν ἀφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 3.

Κροκύλος, nomen viri. 5, 11.

Κρονίδας. (pro Κρονίδης) οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες. 15, 124. ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξέλετο γῆρας. 17, 24. μῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἕξῃς. 18, 18. Ζεὺς, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ἔλαβον. (scil. ὑμῖν δοίη) 18, 52. ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 41.

Κρονίδης. ἀ γὰρ τῦτο, πάτερ Κρόνίδη, πέλοι. 12, 17.

Κρονίων. Διὶ Κρονίωνι μέλητα αἰδοῖα βασιλῆος. (μέλοντί αἰδοῖοι βασιλῆες nov.) 17, 73.

κρόταφος, tempora, pars capitis. ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ τόμα τὰς κροτάφως (pro τὰς κροτάφως) τε. 11, 9. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι. 14, 68. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. 15, 85. χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. 20, 23. τιβαρῇ χερὶ πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 124. ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα διὰ κροτάφοιο χανόντος. 22, 125.

κροτεῖν, pulsare. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι (pro κεκροτημένοι) ἄνδρες, fraudulentia exercitatissimi homines. 15, 49. κιθάραν κροτῆσαι. 18, 35.

Κρότων, nomen urbis. αἰνέω τὸν Κρότωνα. 4, 32.

κρύβδαν, (dor. pro κρύβδην) clam, occulte. 4, 3.

κρύπτειν. ἐν ἀίδαο κεκρυμμένος. 16, 30. τὰ μυρία τῆνα (subaud. κτήματα) ἀέρι πᾶ κέκρυπται. 17, 120. κρύψον μέ. 23, 40. χῶμά μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα. 23, 43. μηδ' αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε, nihil ex timore me cela. 24, 68. θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ξίλῃ ὑλήεντι. 25, 227.

κρύσταλλος. ἄλλαι, (ἄμμοι nov.) κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἐνδάλλοντο ἐκ βυθοῦ. 22, 39.

κρωσσὸς, urceus. ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν. 13, 46.

κτᾶσθαι, acquirere, possidere. τύ ποκα ἐκτάσω (possedisti) σύριγγα. 5, 6. χορῷ ἐκτήσατο νίκην ἀνδρῶν. Ep. 12, 3.

κτέανον, possessio. ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109.

κτέαρ, id. ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν ἄνδρα παρετρέψαθε. 22, 150.

κτεατίζειν, acquirere. τὰ κτεατίζεται (acquirit, in med.) αὐτὸς. 17, 105. ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν (pro ἐκτεάτισαν) ἑλόντες. 17, 119.

κτείνειν, interficere. τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν. 23, 47. κακὸν ἔκτεινεν ἔφαβον. 23, 60. κτεῖναι μ' ἐφίετο θηρίον αἰνὸν. 25, 205.

κτῆσις, possessio, opes. ἤμασι πολλοῖς κτῆσιν ἐποψόμενος. 25, 57.

κτίζειν, condere. σοὶ πατρὶς, ἂν ὡξ (pro ὁ ἐξ) Ἐφύρας κτίσσε (pro ἔκτισε) ποτ' Ἀρχίας. 28, 17.

κύαμος, faba. κύαμόν τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ. 7, 66.

κυανάμπυξ, caeruleum ambitum habens. ὅσονπερ Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 67.

Κυάνεαι, scil. νῆσοι. ἅτις Κυανεᾶν (pro Κυανεῶν) οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς. 13, 22.

κυάνεος, caeruleus. κυάνεον χελιδόνιον. 13, 41. πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν κυάνεον. 17, 49. κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν 24, 14.

κυάνοφρυς, nigra supercilia habens. ὦ κυάνοφρυ Νύμφα. 3, 18. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα. 4, 59. Ἀργεία κυάνοφρυ. 17, 53.

Κυβέλα, nomen Deae. ἁ Κυβέλας (pro Κυβέλης) κρέσσων. 20, 43.

κύδιστος, celeberrimus. Ζεῦ, κύδιστε πάτερ. 16, 82.

κυδοιμὸς, turba, tumultus. ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοὶ. 22, 72.

κῦδος, gloria. ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο χῖος ἀοιδὸς. 22, 218.

Κυδωνικὸς, Cydone oriundus. ἐθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. 7, 12.

κύειν, osculari. βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι. 20, 3. μὴ τύ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις. 20, 5. κύσε (pro ἔκυσε) τὰν φλιὰν. 23, 18.

Κυθέρεια, cognomen Veneris. τὰν καλὰν Κυθέρειαν Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 46. λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας. 23, 16.

Κυθήρη, itidem cognomen Veneris. Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη. 30, 1. φοβεῖτο Κυθήρην. 30, 16. ὄμνυμί σοι, Κυθήρη. 30, 22.

Κυκλάδες, insulae maris Aegaei. σημαίνει νάσοις Κυκλάδεσσιν, Cycladibus insulis imperat. 17, 90.

κυκλά-

κυκλάμινος, nomen herbae. ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ (effodi, in imperativo) νυν (νιν nov.) ἐς τὸν Ἄλεντα. 5, 123.

κύκλος, rota. in plur. κύκλα. θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. 25, 249.

Κύκλωψ, nomen viri. οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ, ὁ παρ' ἡμῖν. 11, 7. συρίσδεν ὡς οὔτις ἐπίταμαι ὧδε Κυκλώπων. 11, 38. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 11, 72. σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος. 15, 53.

Κύκνος, nomen viri. τίς θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω. 16, 49.

κύκνος, olor. οὐδ' ἔποπας κύκνοισι. (scil. θεμιτόν ἐστιν ἐρίσδειν.) 5, 137. χροιὴν ἔσαν ἠΰτε κύκνοι. 25, 130.

κυλίειν, volvere. τὰν ἕδραν ἐκύλισσεν (pro ἐκύλισεν) ὑπὲκ ποδὸς. 23, 52. γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον. 24, 18.

κυλίνδειν, id. παρὰ πλευρῇσι μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 145. οὔς τε (scil. πέτρους) κυλίνδων χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 49. τόσα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοισι κυλίνδει ἲς ἀνέμου. 25, 93.

κύλιξ, calix. αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 7, 70.

κυλοιδιᾷν, oculos tumidos habere. οἱ ὑπ' ἔρωτος δηθὰ κυλοιδιόωντες (pro κυλοιδιῶντες) ἐτώσια μοχθίζοντι. 1, 38.

κῦμα, fluctus. εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι. 3, 25. τά νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα καχλάζοντα. 6, 11. χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 54. χἀλκυόνες (pro καὶ ἀλκυόνες) στορεσεῦντι τὰ κύματα. 7, 57. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο; 11, 49. ἀῶθεν ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα. 15, 133. ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν. 16, 60. ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ nov.) Σαρδόνιον κατὰ κῦμα. 16, 86. κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 35. σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα. 22, 10. τὰ εἰς ὑγρὸν ὤχετο κῦμα πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο. 22, 167.

Κυμαίθα, nomen capellae. 4, 46.

κύμινον, cuminum. καταπρίων τὸ κύμινον. 10, 55.

κυναγὸς, (pro κυνηγὸς) venator. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγὼς (pro κυναγοὺς) 23, 10. ὄμνυμί σοι τώσδε τὼς κυναγώς. 30, 25.

κυνὰς, pellis canina. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 19.

Κυναίθα, nomen capellae. 5, 102.

Κυνίσκα, nomen foeminae. ἐμὲ ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα ὑβρίσδει. 14, 8. ἁ Κυνίσκα ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἐξαέτις. 14, 31.

κυνοθαρσὴς, ferus, audax. 15, 53.

κυνόσβατος, rubus caninus, nomen plantae. 5, 92.

κυπαρίσσινος, e cupresso factus. ἔςι μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος. 5, 104.

κυπάρισσος, cupressus. ἐντὶ (pro εἰσὶ) τηνεὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 11, 45. κάπῳ κυπάρισσος. (scil. ἀνέδραμε.) 18, 30. ἀκρόκομοι κυπάρισσοι. 22, 41. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45. ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλοῦσι) τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57. ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει εὐώδει κυπαρίσσῳ. Ep. 4, 7.

κύπειρος, nomen herbae. ὧδε κύπειρος. 1, 106. et 5, 45. βαθὺν ἐτάμοντο κύπειρον. 13, 35.

Κύπρις, Venus. ἦνθε ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. 1, 95. Κύπρι βαρεῖα, Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθὴς. 1, 100. 101. νῦν χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν. καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ. 2, 130. 131. ἔχθιςον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας. 11, 16. Κύπρι Διωναία. 15, 106. τὰν Κύπρις ἔχει. 15, 128. νῦν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὑτῆς χαιρέτω ἄνδρα. 15, 131. Κύπρις, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι ἀλλάλων. (scil. ὑμῖν δοίη.) 18, 51. οὐκ ἔγνω, ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτα. 20, 34. ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος. 20, 43. μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄςυ, μητ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 44. ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ. 28, 4. τούτους (subaud. ὀδόντας) λαβοῦσα, Κύπρι. 30, 33. τὸν ἠλέησε Κύπρις. 30, 39. Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4. ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. Ep. 13, 1.

Κύπρος, nomen insulae. Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα. 17, 56.

κυρεῖν, consequi. ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι. 3, 51. σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν. 17, 6.

κύρτος, nassa. κύρτοι. 21, 11.

κυρτὸς, curvus. κυρτὴ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον. 25, 245.

κύτισος. ταὶ ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι. (pro ἔδουσι.) 5, 128. ἁ αἶξ τὸν κύτισον διώκει. 10, 30.

κύων, canis. τὼς κύνας ὤλαφος (pro ὁ ἔλαφος) ἕλκοι. 1, 135. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. τίς παρεύσας αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν; 5, 27. θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. 5, 38. ἁμῖν ἐςι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος (pro λύκους) ἄγχει. 5, 106. πάλιν ἅδε τὰν κύνα βάλλει. 6, 9. σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνὶ. (scil. ἐκέλευσα.) 6, 29. ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ. 8, 27. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι. prov. 10, 11. τὰν κύν' ἔσω κάλεσον. 15, 43. οὐδεὶς οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα. 21, 15. πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται. 21, 45. τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν. 25, 68. αἱ κύνες κλαγγεῦντι. (pro κλαγγοῦσι.) Ep. 6, 5.

κῶας, vellus. ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων Αἰσονίδας. 13, 16.

13, 16. κῶάς τε. (κῶά τε nov. pro κῴατά τε) 21, 12.

κῶμα, ſopor, veternus. μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

κωμάσδειν, (pro άζειν) comeſſatum venire, vel vadere. κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. 3, 1.

κώμη, pagus, vicus. πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐςάσατο κώμαις. 17, 99.

κώμυς, faſciculus foeni. μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. 4, 18.

κωμῳδία. ὁ τὰν κωμῳδίαν εὑρὼν Ἐπίχαρμος. Ep. 17, 1.

Κώναρος, nomen hirci. 5, 102.

κῶνος, nux pinea. βάλλει ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους. 5, 49.

κῶος, vellus. ὦν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται. 9, 18.

κώρα, (pro κόρη) puella. ἁ κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, παντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. 1, 82. καλόν σοι, δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε κώρα. 27, 14. θάρσει, κώρα φίλα. 27, 51. γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα. 27, 65.

κώρα, (pro κόρη) pupilla. καλὰ ἐμὶν ἁ μία κώρα κατεφαίνετο. 6, 36. κῶραι δεινὸν βλέπον. 23, 12.

κῶρος, (pro κόρος) puer. τὰν (ſcil. ἁλωὰν, vineam) ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει. 1, 47. οἱ κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες. 15, 220. ὄλβιε κῶρε γένοιο. 17, 66. οὐκ ἔτι σε, κῶρε; θέλω λυπῆν κεχολωμένον. 23, 22.

κωροσύνα, (pro κοροσύνη) pueritia. ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων κωροσύνᾳ. 24, 57.

κωτίλλειν, garrire. ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. (pro κωτίλλουσαι.) 15, 87.

κωτίλος, loquax, garrulus. τί τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμὲς; (pro ἐσμὲν.) 15, 89. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις. 20, 7.

κῴχεθ' pro καὶ ᾤχετο. vid. οἴχεσθαι.

Λ.

Λάβας, nomen proprium viri. Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς. 14, 24.

λαβεῖν. vid. λαμβάνειν.

λαβύρινθος, naſſa. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. 21, 11.

Λαγίδας, Ptolemaeus. 17, 14.

λαγχάνειν, ſortiri, nanciſci. εἴθε λάχοιεν τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται τοιόνδε. (ſcil. ταῦρον.) 4, 20. αἰ αἰ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει. 4 40. Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅςε λέλογχας. 7, 103. πρᾶτος ὦν ἄειδε λαχὼν (ſorte ductus) ἰϋκτὰ Μενάλκας. 8, 30. τιμὰς ὠκέες ἔλλαχον (pro ἔλαχον) ἵπποι. 16, 46. κούρη, ἁ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων εἴλαχας μέγα ἄςυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. 16, 84.

λαγωβόλον, pedum. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. ὅ μοι τὸ λαγωβόλον ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν. (ἦμες nov.) 7, 128. τὸ

λαγωβόλον. (scil. ἄνθετο Πανὶ) Ep. 2, 3.

λαγὼν, ilia, latus. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121. πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 202. πάντοθεν εἱλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξὺν. 25, 246.

Λαέρτης, nomen viri. 16, 56.

λάζεσθαι, capere, prehendere. τὠμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ. (pro λάζυ.) 15, 21. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι. 18, 46.

λάθα, (dor. pro λήθη.) oblivio. τόσσον ἔχοι λάθας, tantum obliviscatur, tanta eum capiat oblivio. 2, 45.

λᾶθος, (pro λῆθος) oblivio. 23, 24.

λάθρῃ, (pro λάθρα) clam. 1, 96.

λαιμὸς, guttur. 13, 58.

λαίνεος, lapideus. λαϊνέας ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως. 23, 58.

λάϊνος, id. ἆρά γε πα τοιόνδε φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο χείρων; 7, 149. λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. 23, 20.

λαῖον, seges. τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον. 10, 21. τοῦτο τὸ λαῖον εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα. 10, 42.

λαιὸς, sinister. λαιῇ (pro λαιᾷ, scil. χειρὶ) στόμα τύψε. 22, 126.

λαιοτομεῖν, frumentum demetere. οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον. 10, 3.

λαῖτμα, trajectus, mare. διεξάϊξε, αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα. (vet. ut legit, sed in nov. est αἰετὸς ὡς μεγάλαιχμος.) 13, 24.

Λάκαινα. δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν. (pro Λακαινῶν) 18, 4.

Λακεδαιμόνιος. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφοὺς. (i. e. Castorem et Pollucem) 22, 5.

Λακεδαίμων, nomen urbis. ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. 18, 31.

λακεῖν, (pro ληκεῖν) crepare. ὡς αὐτὰ (scil. δάφνη) λακέει. 2, 24.

Λακίνιον, nomen loci. 4, 33.

Λάκων, nomen viri. τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν φεύγετε τὸν Λάκωνα. 5, 2. τὶν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 9. οὐ σέ γε Λάκων τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος. (scil. υἱὸς) 5, 14. Λάκων τοι ταλάρως ἰχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136. Κἠγὼ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ καττῶ (pro κατὰ τοῦ) Λάκωνος τῶ ποιμένος. 5, 143.

λαλαγεῖν, resonare, garrire. ταὶ ἐπὶ δένδρῳ ὄρνιχες λαλαγεῦντι. (pro λαλαγοῦσι) 5, 48. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες (pro λαλαγοῦντες) ἔχον πόνον. 7, 139.

λαλεῖν, loqui, stridere. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι. (pro λαλοῦσι.) 5, 34. Πελοποννησιστὶ (Πελοποννασιστὶ nov.) λαλεῦμες. (pro λαλοῦμεν.) 15, 92. ὁπποῖα λαλεῖς. 20, 6.

20, 6. ὡς τρύφερον λαλέις. 20, 7. κὴν (pro καὶ ἐὰν) αὐλῇ λαλέω, (cano) κὴν δώνακι, κὴν πλαγιαύλᾳ. 20, 29. ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλῶσι) τὸν γάμον ὠὐ κυπάρισσοι. 27, 57.

λάλος, loquax, garrulus. ὃς λάλος ἐσσὶ. 5, 75.

λαμβάνειν. αἶγα τὸ λαψῆ. (pro λήψῃ, accipies, in fut. 1. med.) 1, 4. ἄρνα τὸ σανίταν λάψῃ (itidem pro λήψῃ) γέρας. 1, 10. αἶκα αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. λαβοῖσα (pro λαβοῦσα) τὰ ὄρνια ταῦτα. 2, 59. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηγῶν (πηρᾶν nov.) πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 20. τὸν μικκὸν λαβοῖσα. (pro λαβοῦσα.) 15, 42. ὀππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο. 22, 84. σκαιῇ (ſcil. χειρὶ) σκαιὴν πολυδεύκεος ἔλλαβε (pro ἔλαβε) χεῖρα. 22, 119. ἦν ὅλον αὐτὸ (ſcil. τὸ φάρμακον) λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. 23, 25. τὰς ἔλαβ' ὕπνος. 24, 10. παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος. 24, 129. ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. τύτυς (ſubaud. ὀδόντας) λαβοῦσα, κάπρι. 30, 33.

λαμπὰς, fax, λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας. 2, 128.

λάμπειν, lucere, ſplendere. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε (pro ἔλαμπε, ſplendebat) μελαίναις. 20, 24.

λαμπέσκειν, verbum poet. ejuſdem cum praecedente ſignificatus. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 19. πολλὸν ἐν ἄλλοις βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 141.

Λάμπυρος, nomen canis. ὦ Λάμπυρε κύων. 8, 65.

Λαμπριάδας, nomen viri. ἤδη λάχοιεν τοὶ τᾶ Λαμπριάδα τοὶ δαμότοι τοιόνδε. (ſcil. ταῦρον.) 4, 21.

λαμυρὸς, impudens. λαμυρὰς χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

λᾶν, verbum poët. pro θέλειν) velle. λᾷς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λᾷς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας συρίσδεν. 1, 12. ἐκέτι λῶντι (pro λῶσι) νέμεσθαι. 4, 14. αἶκα λᾷς ἐρίφων θέμεν. (pro θεῖναι.) 5, 21. ὠὐ λᾷς, τὸν ἀρυτόμην βωτρήσομες. 5, 64. λᾷς μοι ἀῆσαι. 8, 6. ὠὐ λᾷς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξει. 8, 85. ὠὐ μὴ τὸ σέμα λᾷς (ſubaudi τεὸν ἐμὲ φιλᾶσαι.) 11, 56. ἦν λᾷς, καὶ τῦτο. (ſcil. ἐπαύσον.) 23, 45. λᾷς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι ἀδύ τι μοι. Ep. 5, 1.

λανθάνειν, latere, obliviſci, occulte facere. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ ἐν Δίᾳ λαθῆμεν (pro λησθῆναι, oblitum eſſe) ἐϋπλοκάμᾳ Ἀριάδνας. 2, 46. ἄμμων λέλαται. (pro λέλησται.) noſtri oblitus eſt. 2, 158. μόνας σέθεν (pro σᾶ) ἠδὲ θανοίσας λασεύμεσθα. (pro λησόμεσθα, oblivifcemur.) 4, 39. ὅ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας. 5, 19. κἠ (pro καὶ ἠ) μ' ἔλαθε, nec mihi latuit. 6, 22. ἦ καλὰς ἄμμε ποᾶν (pro ποιῶν,

ποιῆν, faciens) ἐλελήθη βῶκος λοιδὰς. 10, 38. ἐξενθοῖσα λάθοιο οἶκαδ' ἀπενθεῖν. 11, 63. λασῶ (pro λήσω) μανείς ποκα, infaniam, priusquam quis sentiat.) 14, 9. ἔγρεσθε πρὸς ἀῶ μή τι λάθησθε. (in nov. fic exaratum eſt: ἐγρεσθαι πρὸς ἀῶ μή 'πιλάθησθε.) 18, 55. μὴ λαθέμην, num deceptus ſum. 21, 25.

λανὸς, (pro ληνὸς) torcular. ἦ τινος ἐξῶν λανὸν ἐπιδρώσκεις. 7, 25. ἀνῆξα βύβλινον (ſubaud. εἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ. (pro ληνῦ) 14, 16.

λᾶξ, calcibus. 26, 32.

Λαοκόωσσα, nomen foeminae. 22, 206.

λαὸς. Σικελὴν Ἀρέθοισαν ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι. 16, 103. λαοὶ ἔργα περιτέλλουσιν ἔκηλοι. 17, 97.

λαοφόνος, bellicoſus. σὺ λαοφόνον Διομήδεα τέκες. 17, 53.

λαοφόρος, publicus. λαοφόρῳ ἐπέβησαν ὄχῃ πρώτιστα κελεύθῳ. 25, 155.

Λαπίθαι. 15, 141.

Λαρισσαῖος, nomen viri. 14, 30.

λάρναξ, arca. ἔσει, ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 78. τὸ κατεκλάσθη ἐς λάρνακα. 7, 84. ἃ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος. 15, 33.

λάσδεσθαι, (pro λάζεσθαι) accipere. λάσδεο (pro λάσθω, accipe) τὰς σύριγγας. 8, 84.

λασεύμεσθα. vid. λανθάνειν.

λασθῆμεν. (pro λησθῆναι.) v. λανθάνειν.

λασιώχην, hirſutam cervicem habens, hirſutus. βάλευον, ὅπως λασιώχενα βύρσαν θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 272.

λάσιος, hirſutus. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἴχε τράγοις κνακὸν δέρι' ὤμοισι. 7, 15. λασίᾳ ὀφρῦϊ. 11, 31. αἴ τοι αὐτὸς ἐγὼ (ἐγὼν nov.) δοκέω λασιώτερος ἦμες. (pro εἶναι.) 11, 15. ἔσσον ὅϊς σφετέρης λασιωτέρη (pro ἐρᾳ) ἀρνὸς. 12, 4. ἄνθεα εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42. ὀπὸτ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134. τρηχὺν ἔαξα αὐτῇ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγρειλαίου θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. 25, 257. ἀμεργξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3. ῥέξω λάσιον τράγον. Ep. 4, 17. ἐγγὺς τάντες λασίας δρυὸς ἄντρα ὕπισθεν. Ep. 5, 5.

Λάτμιος. Λάτμιον ἄν νάπος ἦλθε. 20, 39.

Λάτυμνον, nomen montis. σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον. 4, 19.

Λατὼ, nomen Deae. 18, 50.

λαύρα, vicus, platea. τήναν τὰν λαύραν, τᾶς αἱ δρύες, κάμψας. Ep. 4, 1.

λαψῆ. (pro λήψῃ) v. λαμβάνειν.

λέαινα. ἐν δὲ λέαινα. 2, 68. ἦ ῥα λεαίνας (pro λεαίνης) μασδὸν ἐθήλαζε. (ἐθήλαξε nov.) 3, 15. κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας.

23, 19. ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

λέγειν. βύτας ἐλέγειν. (pro ἐλέγῃ, dicebaris, in paſſivo.) 1, 86. ὃ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος. 1, 105. πάσσ' ἄμα, (ἅλα nov.) καὶ λέγε ταῦτα. 2, 21. τᾷ δούλᾳ (δούλᾳ nov.) τὸν ἀληθέα μῦθον ἔλεξα. 2, 94. εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις, dic age, ſi quid dicendum habes. 5, 78. ὥς με λέγοντι. (pro λέγεσι.) 6, 34. κἠμὲ λέγοντι (pro λέγουσι) πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. 7, 37. λέγε Μίλω. (Μίλων' nov.) 8, 51. ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται. 10, 29. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα τοιαῦτα. 15, 11. ὃ λέγω ἀπφῦν. 15, 13. λέγομες (pro λέγομεν) πρώιαν θὴν πάντα. 15, 15. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 37. 38. τὰς τόδε λέξον. 23, 48. Τειρεσίαν μάντιν, ἀληθέα πάντα λέγοντα, Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. τὼς (lic, ita) ἔλεγεν βασίλεια. 24, 71. ἀμφί σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῇδε τελούσῃ. 25, 195. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. 27, 3. μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε. 27, 16. ὄνομα τὸν λέγε τῆνο. 27, 40. οἷος λέγεται καὶ ἀληθέα. 29, 1. ὁ θὴρ ὧλεξεν ὧδε. 30, 21. λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς. Ep. 16, 2.

λειμών, pratum. λειμὼν σφιν ἔκειτο, μέγα (ἔκειτε μέγας, nov.) τιβάδεσσιν ὄνειαρ. 13, 34. ὅσσ' (pro ὅσσα, ſcil. ἄνθεα) ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43. μελιηδέα ποίην λειμῶνες φέρουσιν ὑπόδροσοι. 25, 16. ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον (pro ἐκάμομεν, exſtruxerunt) δυοκαίδεκα βωμούς. 26, 5.

λειμώνιος, in pratis naſcens. ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψώμες. 18, 39.

λειμωνόθε, adverb. ex pratis. 7, 80.

λειοντομάχας, cum leone pugnans. τὸν λειοντομάχαν πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μεσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 2.

λεῖος, laevis. 5, 90.

λείπειν. Ἑλίκας λίπε (relinque) ἕδος. 1, 125. τὰ λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρᾶν. 1, 139. ποίας ἔλιπον (reliqui) γραίας δόμον. 2, 91. νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν (pro λιποῦσαν) ἀνέρος. 2, 137. τήνας τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται τὠστέα. (pro τὰ ὀστέα.) 4, 15. δῶρον ἐμὶν νιν (ſcil. σύριγγα) ἔλειπεν. 4, 30. Τευτίδος καὶ Βυβλίδος ἅδυ λιπόντες νᾶμα. 7, 115. τυρὸς δ' λείπει μ' (non deeſt mihi) ὅτ' ἐν θέρει, ὅτ' ἐν ὀπώρᾳ, ὅ χειμῶνος ἄκρον. 11, 36. τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες. 16, 42. ἔβα με λιποῖσα. (λυποῖσα nov.) 20, 17. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἀμετέροις λείπωμεν. 22, 177. λιπὼν ἀέκυσαν. 27, 34. τήνας ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας. Ep. 6, 6. νήπιον υἱὸν ἔλειπες. Ep. 14, 1.

λείχειν, lambere, lingere. 8, 83.

λέκτρον, concubitus. ὕμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκυσαν,

ἀπέλθῃς. 27, 34. αἰνήσει σέο λέκτρον. 27, 39.

λέκτρον, lectus. χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἑλκὶν' ἐπὶ λεκτρων. 2, 139. ἐς λέκτρον ἰὼν. 24, 62.

λέμβος, lembus, cymba. 21, 12.

λεόντειος, leoninus. δέρμα λεόντειον. 24, 134.

λέπαργος, albus. 4, 45.

λεπρὰς πέτρα, rupes aſpera. 1, 40.

λεπρὸς, (nov.) ſcaber, aſper. ἔχοντι (pro ἔχυσι) λεπρὸν (in vet. eſt λεπτὸν) ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. 5, 95.

λεπτὰ, adverb. in minutas partes. τὸν τέφανον τῖλαι λεπτὰ. 3, 21.

λεπτὸς, tenuis, rarus, ſubtilis, minutus. λεπτὸς χὼ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. 4, 20. ἔχοντι λεπτὸν (λεπρὸν nov.) ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. 5, 95. ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρῶσα (ὀρεῦσα nov.) με λεπτὸν ἐόντα. 11, 69. ταῦτ' ἄρα λεπτὲς. (ſcil. εἶ.) 14, 3. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. 15, 79. ἀράχνια εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διαῆσαιντο. 16, 97. ἥπτεν ἀπ' αὐτῶν τὰν λεπτὰν (pro τὴν λεπτὴν) σχοινίδα. 23, 51. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. 25, 156.

λεπύριον, cuticula. ἔχοντι λεπτὸν, (aut, ut in nov. eſt, λεπρὸν) ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. 5, 95.

λεύκα, (pro λεύκη) populus, arbor. κρατὶ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος. 2, 121. λεῦκαι. 22, 41.

λευκαίνειν, album, canum reddere. ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρποι λευκαίνων ὁ χρόνος. 14, 70.

Λεύκιππος, nomen viri. τὼ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 138. ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἔδνωσε γυνατρας. 22, 147.

λεύκιππος, candidos equos habens, epitheton aurorae. 13, 11.

λευκίτας, albus. 5, 147.

λευκόϊον, alba viola. λευκοΐων τέφανον πέρι κρατὶ φυλάσσων. 7, 64.

λευκὸς. πορθμεῖ Καλυδωνίῳ ἔδωκα τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58. ἥ μάν τοι λευκὰν (pro λευκὴν) διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. τασῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις. 5, 53. τῶν δ' ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε (ſcil. πόντος) λίθοιο. 6, 38. λευκὰν καρδὰν ἔχοισαν. 8, 19. 22. νέναπας λευκᾶν (pro λευκῶν) ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα. 9, 10. ὦ λευκὰ (pro λευκὴ) γαλάτεια. 11, 19. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. 11, 20. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς (pro λευκῆς) ἐκ χιόνος πρόϊητι. 11, 48. ἔφερόν τοι κρίνα λευκὰ. 11, 56. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. ὦ ἐκ λευκῆ (pro λευκῆ) ἐλέφαντος αἰστῶ. 15, 123. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντες. 18, 27. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.

20, 24. λευκὸν τὸ κρίνον ἐτὶ, μαραίνεται, ἄνικα πίπτῃ. 23, 30. ἃ δὲ χιὼν λευκὰ, (pro λευκὴ,) καὶ τάκεται, ἄνικα παχθῇ. 23, 31.

λευκόσφυρος, candidos pedes habens. οἱ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας ὄπλα καὶ αὐτὸν ἄγυσι. 17, 32.

λευκόχρως, candidam cutem habens. Ep. 2, 1.

λεύσσειν, verbum poet. videre, adſpicere. ἦ ῥά γε λεύσσεις; 4, 53. καὶ τὺ λεύσσεις; 5, 122. μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων (ſubaud. γεγεννημένος) φάθι λεύσσειν. 22, 56. τὸν μὲν ἂν τηλόθι λεύσσων θαρσαλέως τις ἐμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 114. φόνον λεῦσσον (pro ἔλευσσον) προσώπῳ, ipſo adſpectu cædem minitabantur. 25, 137.

λέχος, lectus. ὁππότε κεν φιλέων βαίνει (βαῖνεν nov. pro ἔβαινεν) λέχος ἐς φιλεύσης. 17, 42. ἓν λέχος τόρνυσιν ἰαύειν ζωὴ καὶ Ἥρη. 17, 133. ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσιν ἄνδρα παρετρέψασθε. 22, 149.

λέων. τῆνον χὢ 'κ (pro καὶ ὁ ἐκ) δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα. 1, 72. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾠωρεῖτο ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52. εἴτ' ἂν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέεσσι γεινόμεθα. 22, 73. σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος. 25, 142. αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀύχεσσι. 25, 277.

λήγειν, ceſſare, deſinere. λήγετε βακχιλικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. et 142. λήγειν (ſubaud. ἀμβρόσιαι δεῖ) εὔδοντος. (ſcil. κορυδαλλὸς.) 10, 51. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσαι. 17, 1. ὅστ' (pro ὅσα; ſcil. ἄνθεα) ἔκρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43.

Λήδα. nomen foeminae. ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ. 22, 1. χαίρετε, Λήδας τέκνα. 22, 214.

λήδιον, ciſtae genus, rete. τὰ φυκιόεντα λήδια. 21, 10.

λήϊον, ſeges. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ἀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ. 17, 78.

λῃΐς, praeda, pecudes abactiles. πᾶν ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι, λῃΐδος ἐρχομένης. 25, 97. ἤ κεν ἐφασκέ τις, ἠὲ ἐώλπει ἀνδρὸς λῃΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν. (pro εἶναι.) 25, 116.

λῆναι. 26. in inſcriptione.

ληνὸς, torcular. φυτοσκάφοι πολύεργοι ἐς ληνὸς ἰλυεῦνται. 25, 28.

λίαν, valde, admodum. 18, 10.

λιαρὸς, dulcis. πινέμεναι (pro πίνεσθαι) λιαροῖσι. (ſubaud. γάλακτος.) 25, 105.

Λιβύα, nomen regionis Africanae. Φοίνικες οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienſes.) 16, 77.

Λιβύηθε, ex Libya. 1, 24.

Λιβύη, regio Africae. Λιβύης ἀποτέμνεται, Libyae partem obtinet. 17, 87.

Λιβυκὸς. τὸν ἐνόρχην τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσει. 3, 5.

λιγυρὸς, argutus, canorus. λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς. 15, 135. ἐπιστάμενος, λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν. 17, 113.

λιγυρῶς, sonore, suaviter. 8, 71.

λιγὺς, canorus. ὑμῖν λιγεᾶν (dorice pro λιγειῶν) μειλίγματα μουσῶν φέρω. 22, 221.

λιγύφθογγος, argutum sonum edens. εἰαρινοὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 9.

λιγύφωνος, id. epitheton lusciniae. 12, 7.

λίην, (pro λίαν) valde. λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως. 25, 83. οὔτι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα. (scil. τρίβος) 25, 158.

λίθος. ὦ τὸ καλὸν ποθωρῶσα, τὸ πᾶν λίθος. 3, 18. τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. 6, 18. τῶν ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο. 6, 38. τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο (νισσομένοιο nov.) πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. 7, 26. λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 49. 50. οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὴ, (scil. βύρσα θηρὸς) οὐδὲ λίθῳ. 25, 275.

λιλαίεσθαι, verbum poet. cupere, festinare. ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον. 22, 118.

λιμηρὸς, jejunus, famelicus. λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ. 10, 57.

λιμνὰς, palustris. οὐ μὰν, οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας Νύμφας. 5, 17.

λιμνᾶτις, palustris. 2, 56.

λιμὸς, fames. μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ. 21, 67.

λίνον, linum, filum. τὰ λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρᾶν. 1, 139. ἀγροτέροις λίνα. (scil. φοβερὸν κακόν ἐστι.) 8, 56. μὴ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς. 27, 16.

Λίνος, nomen viri. 24, 103.

Λιπαραῖος, cognomen Vulcani. Ἔρως καὶ Λιπαραίου πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. 2, 133.

λιπαρὸς, pinguis. λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας. 2, 51. λιπαρὰ (splendida) παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα. 5, 91. λιπαρὰ γαλάνα ἀμπέλαγος. (pro ἀνὰ πέλαγος.) 22, 19. ὄσσων λιπαρὸν σέλας. 23, 8.

λιπαρόχροος, splendido corpore praeditus. χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε. 2, 165.

λιπαρόχρως, id. ἄγαγε (adduxit) τὸν λιπαρόχρων εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. 2, 102.

λιποναύτας, (dor. pro αὐτης) desertor navis. Ἡρακλέην ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν. 13, 73.

λῖς vel λὶς, vocab. poet. leo. ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13, 6. ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας νεβρῶ φθεγξαμένας, τις ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λὶς. 13, 61. 62. πάντας Πισῆας λὶς ἄμοτον κεράϊζε. 25, 202. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἵκανον. (veniebam.) 25, 211. ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο. 25, 252.

λισσὰς, arduus. εὗρον ἀέν-

ὑασον κρέαναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ. 22, 37.

λιτανεύειν, ſupplicare. με κατεύξατο καὶ λιτάνευσε. 2, 71.

λιχμᾶσθαι, lambere. παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον. 24, 20.

λίψ, africus, ventus, inter meridiem & occidentem flans. 9, 11.

λόγος. ὃ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ, ille me non curat. 2, 61. ἄμμες ὥτε λόγω (pro λόγῳ) τινὸς ἄξιοι. 14, 48. ὁ λόγος. 23, 9. ὅπῃ λόγος ἦμεν (pro εἶναι) ἀταρπὸν. 23, 23.

λοετρὸν, aqua. παρ' Εὐρώταο λοετροῖς. 18, 23.

λοιπὸς. αὐτὰ λοιπὰ ὀτέ' ἔτ' ἦς (pro ἦν) καὶ δέρμα. 2, 89. πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκους (pro ὀκυς) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. ὤμοσα μηκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγως πόδα θεῖναι. 21 59. τὸ λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. 21, 61. τὸ λοιπὸν (ſubaud. τᾶς ζωᾶς) ἀπώλετο. 29, 6.

λοίσθιον, adv. ultimo, tandem. 23, 16.

λοίσθιος, ultimus. με τὰ λοίσθια (poſtremo) γυμνὸν ἔθηκας. 5, 12. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων. 23, 21.

λοξὰ, (vet.) adverb. oblique. 20, 13. v. λοξοβλεπεῖν.

λοξοβλεπεῖν, (nov.) oblique intueri. ὄμμασι λοξοβλεποῖσα. (vet. habet: λοξὰ βλέποισα.) 20, 13.

λύειν, lavare. αὔριον ὔμμε πᾶσας ἐγὼ λυσῶ (pro λύσω) συβαρίτιδος ἔνδοθι κρένας. 5, 146. ἀμφοτέρᾳς λύσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος. 24, 3.

λυτρὸν, lavacrum. τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λυτρῶν. 23, 57.

λόφος, collis, tumulus. εἴτ' ἀ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. 4, 46.

λόφος, criſta galeae. ἀμφοτέροις λόφων ἐπένευον ἔθειραι. 22, 186. φοίνικα ὅσον (usque ad) λόφον ἵκετ' ἀκωκὴ. 22, 195.

λόχος, inſidiae. λόχον ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων ἐπιόντα. 24, 125.

λυγίζειν, flectere, ſuperare. τὸ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιζεῖν· (pro λυγίσειν, ſuperaturum eſſe) ἆρ' ὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης. 1, 97. 98.

Λυγκεὺς, nomen viri. Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας. 22, 140. Λυγκεὺς αὖ μετέκειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἀύσας. 22, 144. ὁ δ' εἰς μέσον ἦλυθε Λυγκεὺς. 22, 183. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο σάκος. 22, 194. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς Λυγκεὺς. 22, 204.

λυγρὸς, gravis, miſerabilis, dirus. ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ τόμα τε γναθμούς τε. 22, 100. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται ὀλομένοις ὀφίεσσι. 24, 18. ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ ἀνθρώποισι νόσῳ φάρμακα λυγρὰ ἀπαλαλκέμεν. (pro ἀλκεῖν) 28, 20.

Λύδιος. Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ τόμα. 12, 36.

λύειν. λύσασθαι κόμαν. 15,

134. αἵματι χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας δμοιῖον ἔχθεα λῦσαι. 22, 172. λῦσον τᾶς σχοίνω με. 23, 39. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγωνίδα θήκατο λύσας. 26, 34. ἐς τί ἔλυσας. 27, 54.

Λυκαῖον, nomen montis. εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίᾳ. 1, 123.

Λυκαονίδας, nomen viri. λίπε (relinque) αἰπὺ σᾶμα τῆνο Λυκαονίδαο. (pro ονίδᾳ) 1, 126.

Λυκίδας, nomen viri. εὕρομες ἄνδρα, ὄνομα Λυκίδαν. 7, 13. Λυκίδα φίλε. 7, 27. αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσηται. 7, 55. Λυκίδας πατὴρ (scil. ἐμός ἐστι) 27, 41.

λυκιδεὺς, lupi catulus. θρέψαι (nutri, in imperat. med.) λυκιδεῖς. 5, 38.

Λύκιοι, nomen gentis. τίς ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ ἔγνω. 16, 48. Λυκίοις σημαίνει, Lyciis imperat. 17, 89.

Λύκος, nomen viri. ἐντὶ (pro ἐστὶ) Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γειτονος υἱός. 14, 24. χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾤδεν ἀπ' ἀρχῆς. 14, 30.

λύκος. τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. 1, 71. ὦ λύκοι. 1, 115. τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι. (pro ἔδωσι) 3, 53. πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος (pro τὺς λύκυς) αὐτίκα λυσσᾶν. 4, 11. ἐμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος (pro λύκυς) ἄγχει. 5, 106. φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μεν. 8, 63. ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. 10, 30. φεύγεις, ὥσπερ ὅτις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα. 11, 24. λύκον εἶδες. 14, 22. ἔξαι τῦτ' ἄμαρ, ὀπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 24, 85. βόσκει (scil. Ἄπις) λύκων ὀλοφωΐου ἔρνος. 25, 185. τραχὺς χαλαῖς ἀμφεπίαξε (scil. τὴν χίμαρον) λύκος. Ep. 6, 4.

Λύκων, nomen viri. ᾗ (ubi) τὰ (subaud. εἰκήματα) Λύκωνος. 2, 76. τάν (scil. σφιγγα) μοι ἔδωκε Λύκων. 5, 8.

Λυκώπας, nomen viri. 5, 62.

Λυκωπεὺς, nomen viri. δύο τέκνα Λυκωπέος. 7, 4.

Λυκωπίτας, ex Lycopa, urbe Aetoliae, oriundus. 7, 72.

λυμαίνεσθαι, corrumpere, turbare. τίς τὸ τᾶν (τοι τῶν nov.) παίδων λυμαίνεται. 10, 15.

λύπα. (pro λύπη.) ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ. 8, 90.

λυπεῖν, dolore afficere. αἰ ἔτι κἠμὲ λυπῇ. 2, 160. χἀ μὲν ἔβα με λυποῖσα. (sic in nov. est, sed vet. habet λιποῖσα) 20, 17. οὐκ ἔτι σε, κῦρε, θέλω λυπῆν (pro λυπεῖν) κεχολωμένον. 23, 22.

λύρα. πρὸς λύραν ἀείδειν. Ep. 19, 6.

λυσίζωνος. ἔνθα Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον. 17, 60.

Λυσιμέλεια, nomen fluvii. Ἐφυραίων εἴλαχας μέγα ἄκυ παῤ ὕδατι Λυσιμελείας. 16, 84.

λύσσα, rabies. τὰν καλὰν Κυθέρειαν Ὦδωνις (pro ὁ Ἄδωνις)

νις) ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 47.

λυσσᾶν, (doric. pro λυσσᾷν) rabiosum esse, furere. 4, 11.

Λυτιέρσας, nomen viri. θᾶσαι (vide) καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα. 10, 41.

λύχνιον, lucerna. 21, 36.

λύχνος, id. εὐμαρέως ἐπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. 14, 23. οἱ αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51.

λωβᾶσθαι, injuriam inferre, laedere. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. (pro ἀμπέλως.) 5, 109. δυσμενέων ὅσα (scil. ἄτεα) χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας. 16, 89.

λώϊος, bonus. εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα. (subaud. συμβαίνει) 26, 32. λώϊον αὐτὸς ἔχων ἦμ' ἐπαινέσαις. 29, 11. ἀεί σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν. Ep. 13, 4.

λώπη, vestimentum. ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην. 25, 254.

λῶπος, sagum. κατὰ δεξιὸν ὦμον λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 66.

λῶτα, adv. optime. 14, 3.

λῶτος, optimus. 16, 21.

λώτινος, ex loto factus. κυφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον. 24, 45.

λωτὸς, herbae nomen. στέφανον λωτῶ (pro λωτῷ) χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43.

M.

μᾶ, adverbium increpandi vel jurandi. μᾶ, πόθεν ὦνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρωπος.) 15, 89. ὦ μ' αὐτὸν (pro μὰ αὐτὸν) τὸν Πᾶνα. 27, 35.

Μάγνησσος. ἥρωας ἐκαλέσσατο πάντας Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς. 22, 79. (pro Μαγνησίας.)

μάειν, μάεσθαι, summo studio quaerere. εἶδον ἐμαυτὸν ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. (subaud. ἰχθύας) ἀγρευειν. 21, 42. ὑμῖν κῦδος ἐμήσατο χῖος ἀοιδὸς, vobis gloriam peperit Homerus. 22, 218. μέμαεν μιν ἐξερέεσθαι. 25, 64.

μαζὸς, mamma. τί ἔνδοθεν ἅψαο (pro ἧψω, tetigisti) μαζῶν. 27, 48.

μαθεῖν. vid. μανθάνειν.

μαιμώειν, vehementer quaerere. μαιμώων χροὸς ἅσαι. 25, 253.

Μαίναλον, mons Arcadiae. ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. 1, 124.

μαίνεσθαι, infanire. πᾶσαι πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ὡς Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι (περήσαι nov.) μαινομένῳ ἴκελον. (ἴκελος nov.) 2, 51. ὡς ἐμάνην. 2, 82. ὡς ἐμάνη. 3, 42. κατὰ τήνας τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς κρᾶθιν ἁλοίμαν. 5, 16. ἐπὶ τὶν μεμάνημαι. 10, 31. ὁ δ' ἅ πόθεν ἄγον, ἐχώρει μαινόμενος. 13, 71. λασῶ μανεὶς ποκα. 14, 9. ὑκ ἔγνω, ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βύτᾳ. 20, 34. μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, (pro αὐτὴ) μαίνεντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 26, 15. ἐμαινόμην φιλᾶσαι, desiderio eum osculandi insanivi. 30, 31.

Μαιωτισὶ, more Scytharum ad Maeotin. 13, 56.

μάκαρ,

μάκαρ, beatus. τὸ (scil. σᾶμα) καὶ μακάρεσσιν ἀγαστὸν. 1, 126. κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται. 13, 72. βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 104. τῆνον μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις. 17, 16. μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἁμέραν. 29, 7. σὲ, τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς. Ep. 12, 2.

μακαριστὸς, beatus praedicandus. ὦ μακαριστὲ Κομάτα. 7, 83.

μακαρῖτις, beata. 2, 70.

μάκελα, ligo. μακέλᾳ (pro μακέλῃ) τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. 16, 32.

μακρὸς, longus, diuturnus. εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίου. 1, 123. χὡς κά τοι μὴ μακρὰ, φίλα θρυλέοιμι Σελάνα. 2, 142. ταὶ γυναῖκες μακρὸν (procul) ἀνάϋσαν. 4, 37. εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον. 7, 76. μᾶλα νέμων κατ' ὤρεα μακρὰ. 8, 2. μοὶ λασία ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον (pro τὸ ἕτερον) ὡς μία μακρὰ. 11, 32. δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὺς αἰῶνας ἔκειντο. 16, 43. ἤτριον μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων. nov.) 18, 34. ὅτε τἄματα (pro τὰ ἄματα) μακρὰ φέρει Ζεὺς. 21, 23. ἁ φροντὶς μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τίν. (pro σοι) 21, 28. περὶ γυῖα μακρὺς εἵλιξαν ἱμάντας. 22, 81. μακρὴν (ion. pro μακρὰν) παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε κέρκον. 25, 242.

μάκων, (pro μήκων) papaver. δράγματα καὶ μάκωνας ἐν (ἐπ' nov.) ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα. 5, 157. ἔφερόν τοι μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. 11, 57.

μάλα, valde. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν. 1, 60. αἰ αἰ τω σκληρῶ μάλα δαίμονος. 4, 40. τὸ (pro ὃ, quod) μάλα θυμὸν ἰαίνει ἁμέτερον. 7, 29. μάλα σφισὶ πίονι μέτρῳ ἁ δαίμων ἐΰκριθον ἀνεπλήρωσεν ἁλωὰν. 7, 33. πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος. 7, 143. βωκολικαὶ μῶσαι, μάλα χαίρετε. 9, 28. μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει. 15, 34. μάλα σε φρονέοντα διδάσκω. 24, 70. κόνιν πυρὸς εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα. 24, 92. μάλα πολλὰ θοῶν ἐξῄρατ' ἀγώνων Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια. 24, 120. αὖλις φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19. ἐγὼ κέ τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξείποιμι. 25, 38. ἴομεν μάλα πρὸς μιν. 25, 60. τρηχὺ φωνῇ ἠπείλει μάλα πᾶσιν. 25, 75. βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο. 25, 88. αἰεὶ ἀμείνους ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. 25, 124. ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα (subaud. κνώδαλα) βόσκει. 15, 184. αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας. 25, 194. τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλὰ. 27, 51. ὅκκα οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ. (scil. ἄγω ἁμέραν.) 29, 8.

μαλακαίπους, molles pedes habens. μαλακαίποδες Ὧραι. 15, 103.

μαλακὸς. μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων. 2, 139. μαλακῶ (pro

μαλα-

μαλακῆ) χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. 4, 18. ἅρια πατησῦς ὕπνω μαλακώτερα. 5, 51. ὑπεσσῦται χιμαιρᾶν δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν. 5, 57. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτὸς. 5, 98. ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ (pro μαλακῇ) τοὶ πόρτιες ποίᾳ. 6, 45. νιν αἱ σιμαὶ φέρβον μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι. 7, 81. χλωρὴ σκιάδες μαλακῷ βρίθυσαι ἀνήθῳ δέδραντο. 15, 119. πορφύρεοι τάπητες μαλακώτεροι ὕπνω. 15, 125. μαλακὰς ἔρωτας προσπνέω. 17, 51. ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχης. 20, 8. πολλαὶ Ἀχαιΐάδων μαλακὸν περὶ γύνατι νᾶμα χερὶ καταῤῥέψωντι (pro ἔψωσι.) 24, 74. δὶς ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνᾳ πόκας πέξαιντ' αὐτοετὴ. 28, 12.

μαλακῶς, molliter, ſuaviter. πίομαι μαλακῶς. 7, 69. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι (pro χρήζωσι) καθεύδειν. 15, 28.

μαλθακὸς, mollis. φιλῖνος ὁ μαλθακός. 7, 105. κήμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρεῦν, me ex ferreo mollem reddidit. 29, 24.

Μάλιμνον, (nov.) nomen loci. ἐς τὸ Μάλιμνον (vet. habet ἐς τομάλιμνον) ἐλαύνετον. 4, 23.

Μαλὶς, nomen Nymphae. 13, 45.

μαλὶς, (dor. pro μηλὶς) malus, arbor. τᾷ μαλίδι μᾶλα. (ſcil. κόσμος ἐστὶ) 8, 79.

μάλιστα, maxime. ἁλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι τοὶ τε (τοὶ τὰ nov.) μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. (pro ἐφιλήθησαν.) 7, 59. τῦτο τὸ λαῖον ἦν κάρπιμον ὅττι μάλιστα. 10, 43. ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα. 10, 49. ἡ σὴ φιλότης, καὶ τῦ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ τόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα. 12, 21. Μισάων δὲ μάλιστα τίην (ſubaud. χρὴ) ἱερὺς ὑποφήτας. 16, 29. πάντας Πισῆας λὶς ἄμοτον κεράϊζε, μάλιστα δὲ Βεμβινιαίῦς. 25, 202.

μᾶλλον, magis. ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς. 23, 15. μᾶλλον ἔμ' ἦδ' Ἑλένα τὸν βακόλον ἐς φιλεῦσα. 27, 2. μᾶλλον ἀεὶ κρατέωσι, potius ſemper dominantur. 27, 27

μᾶλον, (pro μῆλον) malum. μᾶλα ἐν κύλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. 2, 120. ἠνίδε, τοι δέκα μᾶλα φέρω. 3, 10. μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλών. 3, 41. βάλλει μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα. 5, 88. βάλλει τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισιν. 6, 7. ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. παρὰ πλευρῇσι μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. τᾷ μαλίδι μᾶλα. (ſcil. κόσμος ἐστὶ) 8, 79. ἔχοισα μᾶλον. 10, 34. ἤρατο ὑ μάλοις. 11, 10. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. (pro ῥέωσι) 14, 38. (Sed locus hic pertinet potius ad μᾶλα vehementer, inprimis.) μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49.

μᾶλον, (pro μῆλον) ovis, pecus. ἐπὴ καὶ μᾶλα νομεύει. 1, 109. ἐν ὄρεσι (ὄρεσι nov.) μᾶλα νομεύων. 3, 46. ἔχων ἑκατὶ μᾶλα. 4, 10. μᾶλα νέμων κατ' ὄρια μακρὰ. 8, 2. σύννομα

μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα. 8, 56. ἀνεγρομένη διέστιχε μᾶλα νομεύειν. 27, 68.

μαλοπάρῃος, genas habens, quae malorum formam gerunt. 26, 1.

μαλὸς, (vet.) tener, albus. (in nov. est μάχλος.) Ep. 1, 5.

μαλοφορεῖν, mala ferre. ἄνθετο Πανὶ τὴν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει. Ep. 2, 4.

μὰν, (pro μὴν) mensis. δύε (δύο nov.) μᾶνες. 14, 45. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει μασὶ περιπλομένοισιν. 17, 127. πολλοῖς μασὶν ὄπισθε. Ep. 20, 8.

μὰν, enclitice positum. οὔ μαν, οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας νύμφας. 5, 17. ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον. 8, 21.

μὰν, pro δὲ. 5, 118.

μὰν, (pro μὴν) tamen, vero. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. 1, 71. ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. 1, 95. τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται. 3, 27. ἦ μὰν δειλαῖαί γε. 4, 14. λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. 4, 20. καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον (ἐς τὸ Μάλιμνον nov.) ἐλαύνεται. 4, 23. ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς. 5, 50. καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος. 7, 120. τί μὰν θησεῖς. 8, 17. οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ. 8, 74. καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα. 10, 23. νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι. 11, 60. ἤρατο μὰν καὶ τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω. 14, 7. οὐ μὰν ἐξήταξα. 14, 28. ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40. οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς. 17, 106. οὐ μὰν κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι. 18, 35. οὐκ ἦν (eram) μὰν πολύσιτος. 21, 40. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152. οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 205. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26.

μάνδρα, stabulum, spelunca. ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον. (deprehendi, scil. αὐτὸ γερόντιον) 4, 61.

μανθάνειν. κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις (senseris) μόνον, ἄσυχα νεῦσον. 2, 100. Ἀσσυρίω παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα. (pro μαθοῦσα.) 2, 162. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν (in nov. est μάθον, pro ἔμαθον, didici) ἢ καὶ ἀκούσας. (ἄκουσα nov.) 5, 39. νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι (pro μαθοῦμαι, discam, in fut. 2. med.) 11, 60. ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο. 13, 9. οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. 20, 3. ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια. 21, 29. πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ. 24, 113. δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

μανία, furor. σὺν κακαῖς (in nov. est Μανίαις M majusculum) καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφόβησε. 2, 136. ἤρατο ὀλοαῖς μανίαις. 11, 11.

μανιά-

μανιώδης, insanus. σὺν ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχα. 26, 13.

μαννοφόρος, (nov.) catulos pariens. τρέφω τοι ἔνδεκα νεβρώς, πάσας μαννοφόρως. (in vet. est ἀμνοφόρως.) 11, 41.

μαντεύεσθαι, vaticinari, augurari. πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται. 21, 45. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴ τε καὶ ἠκί. 25, 178.

μάντις, vates. τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οἰθρυος ἄγε Μελάμπους ἐς πόλιν. 3, 43. ὁ μάντις ὁ τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων. 6, 23. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται (χροΐξεται nov.) ἃ καλαμαία. (i. e. cicada.) 10, 18. τηρεσίαν μάντιν, ἀληθέα πάντα λέγοντα, Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. μάντι Εὐηρείδα. (i. e. Tiresia) 24, 70.

μαραίνειν, contabefacere. καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστί, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, (marcescit) ἁνίκα πίπτῃ. 22, 30.

μαρμαίρειν, rutiliare, splendere. πολλοὶ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. 17, 94.

μαρμάρινος. τὤγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) θῆκε τὸ μαρμάρινον. Ep. 10, 2.

μάρμαρος, marmor. χερῶν οἱ ἔκβαλε (excussit) τυκτὲν μάρμαρον. 22, 211.

μαρύειν, innectere. τῷ περὶ χεῖλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς. 1, 29.

μάσδα, (dor. pro μᾶζα) placenta. ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 34.

μασδὸς, (dorice pro μαζὸς) mamma. ἦ ῥα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαζε. (nov. ἐθήλαξε.) 3, 16. ὑδὲ φθίμενον μιν ἄτερ μασδοῖο (pro μασδοῦ) τίθητι, eum ne mortuum quidem ab amplexu suo dimittit. 3, 48.

μάσσων, major, firmior. αἰὲ μάσσονα γυῖα ἀπτόμενος φορέεσκε πόνω. 22, 113. (vet.)

μάσαξ, esca, cibus. μάτακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψοῤῥον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλεν ἀγοῦσα. 14, 39.

μαστίσδειν, (dor. pro μαστίζειν) flagellare. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε καὶ ὤμως ταυίκα μαστίσδοιεν. 7, 108.

μασδὸς, mamma. γαλαθηνοὶ ἄρνες γιναμένης ὕϊος μασδὸν ποθέεσκον. 18, 42.

μάταν, (pro μάτην) frustra. 14, 28.

ματεῖν, requirere ἐξ ἑτέρω ἕτερον ματῇς. (pro ματῆς.) 29, 15.

ματεύειν, quaerere, vestigare. τὺ τὰ (κατὰ nov.) χωρία ταῦτα ματεύσης. 21, 65.

μάτης. (pro μήτης) ὤνθε μοι ἃ φιλίσας μάτηρ τᾶσγε ἐμᾶς αὐλητρίδος. 2, 146. δρυμῷ μιν ἔτρεφε (ἔτραφε nov.) μάτηρ. 3, 16. ἃ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας. 3, 45. ἐπὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μευ, κἠ μάτηρ. 8, 16. ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο. 8, 89. πατρὸς μόθων καὶ ματρὸς ἀκούων. 9, 13. Αἴτινα μᾶτερ ἐμὰ. 9, 15. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυ-

ἴδεν τᾷ μητρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευούσᾳ. 10, 58. ἀνίκα πρᾶτον ἦνθες ἐμᾷ σὺν μητρὶ. 11, 26. ἃ μάτηρ ἀδικῆ με μόνα. 11, 67. σησαμένας πτερὰ μητρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13. ἃ κυνίσκα ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ μητρὶ παρθένος ἐξαέτις. 14, 32. ἐξ αὐλᾶς, (subaud. ἥκοις vel ἔρχῃ) ὦ μᾶτερ. 15, 60. κύρη, ἃ σὺν μητρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων ἄλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελήας. 16, 83. σὲ δεξαμένα παρὰ μητρὸς. 17, 59. σὺν παισὶ φιλοτόργῳ παρὰ μητρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 13. χἁ μάτηρ γελάσασα. 19, 7. Ἡρακλέης ὑπὸ μητρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἄλωᾷ ἐτρέφετο. 24, 101. ὣδε Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132. μάτηρ κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα. 26, 20. ὃς ματέρες ἀρνῶν μαλακὲς ἐν βοτάνᾳ πόκυς πέξαιντ' αὐτοετεῖ. 28, 12.

μάχα. (pro μάχη.) σὺν μάχαν ἐτίναξε. (pro μάχαν συνετίναξε.) 22, 90.

μάχαιρα, gladius. γυμνωθὲν ἐν χερσὶ μάχαιραν. 22, 146.

μάχεσθαι. μάχευ (pro μάχῃ, pugna) μοι. 1, 113. ὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεθ' ἐπ' ἄκθλῳ. 22, 74.

μάχη. ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ἐρθωθέντος. 22, 107. δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε. 22, 145. μάχης δ' γένετ' ἐρωὴ. 22, 192. θαῆτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200. ὕμνησας Ἰλιάδας μάχας. 22, 220. ἄφαρ μάχης ἐμνήσατο. 25, 243.

μάχηνδε, adverb. ad pugnam. 25, 136.

μάχλος, (nov.) libidinosus, lascivus. (in vet. est μαλὸς.) Ep. 1, 5.

μᾶχος, (pro μῆχος) remedium. χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος. 2, 95.

μαψίδιος, frustraneus, vanus. ψεύδεσθαι ὀδοιπόρον ἐφάντο γλώσσης μαψιδίοις χαριζόμενον παρεύσιν. 25, 188.

μεγαίρειν, invidere, vituperare. ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι. 7, 101.

μεγάλαιχμος, (nov.) magnis unguibus praeditus. (pro quo in vet. exaratum est μέγα λαῖτμα.) 13, 24.

μεγάλοιτος, insigniter infelix. 2, 72.

μεγάλως, valde, admodum. 15, 55.

Μεγαρεὺς, Μεγαρῆες, nomen populi. Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς. 12, 27. δύσανοι Μεγαρῆες. 14, 49.

μέγαρον, domus. τᾶς ὔτις ἐρείσω (ἐρείων nov.) νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. 17, 129.

μέγας. πορθμῷ Καλυδωνίῳ ἔδωκα τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58. ἃ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον ἔχετ' (pro ἔχετε, tenebatis) Ἀνάπω. 1, 68. ἀμφιπολῆς μέγα Μαίναλον. 1, 124. τασσῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς νύμφαις. 5, 53. ἃς ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα στύον.

πτῦον. 7, 156. μηδὲν μέγα μυθεῦμαι. 20, 21. ἐχθιτον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας. (pro μεγάλης) 11, 16. αἱ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος. 15, 33. ὕσσα (ſubaud. χρήματα) μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες. 17, 119. δώδεκα τοὶ πρᾶτοι πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν. 18, 4. πᾶς ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάρεις. 21, 49. ὃς (ſcil. πέτρος χειμάρρους) ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 50. ἐκ μεγάλω αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς. 22, 112. ὤμοσσέ τοι μέγαν ὅρκον. 22, 132. δίνασε σάκος μέγα. 24, 10. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις. 24, 106. ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον. 25, 111. ἐῤῥήξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν (pro μεγάλην) ἐπιγωνίδα θήκατο λύσας. 26, 34. ἦ μεγάλα (pro μεγάλη) χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. 28, 24. μεγάλα χάρις αὐτῷ. Ep. 17, 10.

μέγιστον, adverb. maxime. 25, 5.

μεθιέναι, omittere. μεθεὶς ὕπνῳ κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

μεθύειν, ebrium eſſe. ἐτῇ πληγαῖς μεθύων. 22, 98. κἄμμες (pro καὶ ἡμᾶς) χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἐέμεναι. 29, 2. χημερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. Ep. 8, 2.

μηδιᾶν, ſubridere. μ' ἀτρέμας ὥπτε σεσαρὼς ὕμμασι μηδιόωντι. (pro μηδιῶντι.) 7, 20.

μήζων, ἄλλην ἀμπεχόνην τᾶς σᾶς τοι μήζονα δωσῶ. 27, 59.

μήλιγμα, lenimentum. ὑμῖν λιγεᾶν μηλίγματα μυσῶν φέρω. 22, 221.

μηλίσσειν, demulcere, benigne excipere. τραπέζᾳ μηλίξαντ' ἀποπέμψαι. (ſcil. ξένους σε χρὴ) 16, 28.

μέλαθρον, vocab. poët. domus. μὲ ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον. 2, 132. ἐλθὼν ἑκλαιε ποτὶ συγγοῖσι μελάθροις. 23, 17.

Μελάμπες, nomen viri. 3, 43.

μελάμφυλλος, nigra folia habens. μελάμφυλλοι δάφναι. Ep. 1, 3.

Μελάνθιος, nomen viri. 5, 150.

μελανέχρως, nigrum colorem habens. 3, 35.

μέλας. τὰν (ſcil. Ἑκάταν) καὶ σκύλακες τρομέοντι (pro τρομέουσι) ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα. 2, 13. τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἄπαν ἐκπέπωκας. 2, 55. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ. (pro ἐστὶ.) 10, 28. ἐντὶ μέλας κισσὸς. 11, 46. κατήριπεν ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13, 49. χέρες τοι ἐντὶ (pro ἐσὶ) μέλαιναι. 20, 9. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24. ἐκ δὲ χόθη (pro ἐξεχύθη δὲ) μέλαν αἷμα θοᾶς κροτάφοιο χανούσης. 22, 125.

μελεδαίνειν, curare. τὸ θέρος (θέρευς nov.) ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω. 9, 12. ὃ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. 10, 52.

μελεδωνεὺς, procurator. 24, 104.

μελεδώνη, cura. αἰφνίδιον ϑεσπεσίοισιν ἐφιστάμενον (ἐπιστάμενον nov.) μελεδῶνα. 21, 5.

μέλειν, curare, curae esse. μέλεταί οἱ ὅτε τι πήρης. 1, 53. τὶν (pro σοι) ϑ' μέλει. 3, 52. ἄμμιν ἀσυχία μέλοι. 7, 126. τὶν ϑ' μέλοι ϑ' μὰ Δί' ϑδὲν. 11, 29. αἰεὶ (ἤ τοι nov.) τοῦτο Διὸς κούραις μέλει. 16, 1. τοῖς πᾶσι μέλοι (πᾶσιν ἵκοι nov.) Σικελὴν Ἀρέϑουσαν ὕμνων σὺν λαοῖσι. 16, 102. σοὶ τήνα μεμέλητο. 17, 46. Διὶ Κρονίωνι μέλητα αἰδοίᾳ βασιλῆος. (in nov. sic reperitur: μέλοντι αἰδοῖοι βασιλῆες.) 17, 73. ᾗ ἔπι (ἐπὶ nov.) πάγχυ μέλει πατρωΐα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις. 26, 36.

μέλημα, cura. 14, 2.

μέλι, mel. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν τόμα γένοιτο. 1, 146. ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βροχϑοῖο γένοιτο. 3, 54. σασῶ τῷ Πανὶ ὑκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἐχούσας. 5, 59. ξήτω κἀ Συβαρῖτις ἁμὶν μέλι. 5, 126. κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ᾗ μέλι λήχειν. 8, 83. ὅσσα ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος. (scil. γίγνοντα.) 15, 117. ἐκ τομάτων ἐῤῥεῖ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ᾗ μέλι κηρῶ. (sic in nov. est. vet. autem legit μελικήρω.) 20, 27.

μελίγηρυς, suavi voce praeditus. ἀηδονίδες μέλπωσι τόμασι τὰν μελίγηρυν ὕπα. Ep. 4, 12.

μέλισμα, (pro μέλισμα) canticum. 20, 28. Sic in quibusdam vetustis edd. legitur, item μέλισδμα.

μελιηδὴς, suavis, dulcis. μελιηδέα ποίην λιμῶνες φέρουσιν. 25, 15.

μελίκηρον, favus. (vet.) ἐκ τομάτων ἐῤῥεῖ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ᾗ μελικήρω. (in nov. est μέλι κηρῶ.) 20, 27.

μελικτὰς, cantor. 4, 30.

Μελιξὼ, nomen foeminae. Μελιξοῦς. (scil. μάτηρ ἦνϑε.) 2, 146.

μελίπνους, dulce sonans. τένδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν. 1, 128.

μελίσδειν, (pro μελίζειν) canere, modulari. ἀδύ τι τὸ ψιϑύρισμα ἃ πίτυς τήνα μελίσδεται. 1, 2. ὑπὸ δρυσὶν ᾗ ὑπὸ πεύκαις ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο. 7, 89. ἀδύ μοι τὸ μέλιδμα (μέλισμα nov.) ἦν (pro ἐὰν') σύριγγι μελίσδω. 20, 28. ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων βωκολικὸς ὕμνος. Ep. 2, 1.

μέλισμα, canticum, carmen. Θεσσαλικόν τι μέλισμα. 14, 31. ἀδύ μοι τὸ μέλισμα. (nov. sed vet. habet μέλιδμα.) 20, 28.

μέλισσα. ὧδε καλὸν βομβεῦντι (pro βομβᾶσι) ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5, 46. αἴϑε γενοίμαν ἃ βομβεῦσα (ἀμβομβεῦσα nov.) μέλισσα. 3, 13. ὣς νιν αἱ σιμαὶ λιμῶνϑε φέρβον ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἀδῆαν μαλακοῖς ἄνϑεσσι μέλισσαι. 7, 81. μελισσᾶν (pro μελισσῶν) κηρία φερβόμενος. 7, 84.

84. πωπῶντο ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7, 142. ἔνθα μέλισσαι σμάνεα πληρῶσιν. 8, 45. ὅτε μελίσσαις ἄνθεα. (scil. γλυκερώτερά ἐστι) 9, 34. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα. 19, 1. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα. 19, 6. τὸ μὲν ἴσος (ἴσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις; 19, 7. ἄνθεα εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42.

μελίτεα, genus herbae. εὐώδης μελίτεα. 4, 25. ταῖσι ἁμαῖς ὀίεσσι πάρεστι ἁ μελίτεα φέρβεσθαι. 5, 130.

μελιτώδης, melleus, suavis. μελιτῶδες, appellatio Proserpinae. 15, 94.

μελίχλωρος, mellis colorem habens. ἐγὼ μόνος μελίχλωρον. (scil. σὲ καλέω.) 10, 27.

μελιχρὸς, id. αἱ μελιχραὶ. (scil. ὀριμαλίδες ὖσι.) 5, 95.

μέλλειν. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀϊδὴν ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύϊδρις ἀοιδός. 15, 96. τὰ μὲν ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν. 22, 181. μέλλε (pro ἔμελλε) κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα. 22, 209. οἶδα τὸ μέλλον. 23, 27. νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὕφανδον ἄτρα φέροντα ἀμβαίνειν. 24, 77.

μελλέσκειν, verb. poët. pro μέλλειν. τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον (futurus eram, parabam) αὔρᾳσιν. 25, 240.

μελλόγαμος. γάμβρῳ μελλογάμῳ, qui sponsi futuri erant. 22, 140.

μέλος, carmen. αἴ τι Μενάλκας πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰς πρισφιλὲς ᾆσε μέλος. 8, 34. τι κόραι φιλικὸν μέλος ἀμβάλεν. 10, 22. ἄνδον πᾶσαι ὡς ἓν μέλος. 18, 7. ἁρινοὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

μέλος, membrum. σφέων κραναῖδας μελέων ἐξήλατο γῆρας. 17, 24. κατὰ πάντων νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. 17, 63. βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν θηρὸς τευθωῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 273. ἀμφεθέμην. (scil. δέρμα λέοντος.) 25, 278. χλοεροῖσιν λαινόμενοι μελέεσσιν. 27, 66.

μέλπειν, cantare. κρέσσον μελπομένῳ (pro μελπομένῃ) τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν. 8, 83. ἀηδονίδες μέλπουσαι τόμασι τὰν μελίγηρυν ὕπα. Ep. 4, 12. κηρὸδέτῳ πνεύματι (i. e. fistula) μελπόμενος. Ep. 5, 4.

μελῴδιον, carmen breve. πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελῴδιον ἐξεπόνασα. 7, 51.

μεμνᾶν, (nov.) pro ὑπομιμνήσκειν, admonere, commonefacere. μέμνα με. (pro quo in vet. μέμναμαι legitur.) 5, 40.

μεμνᾶσθαι. vid. μνᾶσθαι.

μέμφεσθαι, conqueri, expostulare. ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμψομ' (μέμψομαι nov.) οἷα με ποιεῖ. 2, 9. μέμφομαι αὐτᾷ. 11, 67. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλγεα τοσσάτα ποιεῖ. 19, 5. μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. 21, 26.

Μενάλκας, nomen viri. μᾶλα νέμων

νέμων κατ' ὤρεα μακρὰ Μενέλκας. 8, 2. πρᾶτος ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενέλκας. 8, 5. ποιμὰν ἐριπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενέλκα. 8, 9. πρᾶτος ἄειδε λαχὼν ἰύκτὰ Μενέλκας. 8, 30. ὕτω Μενέλκας ἄρξατο πρᾶτος. 8, 32. οὔ τι Μενέλκας πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος. 8, 33. κἤν (pro καὶ ἐάν) τι Μενέλκας τᾷδ' ἀγάγοι. 8, 39. τὰν πυμάταν ᾠδὰν ὕτως ἐξᾶρχε Μενέλκας. 8, 62. ἐφεψάσθω (ἐφαψάσθω nov.) Μενέλκας. 9, 2. ἄλλῳθέν ποτικρίνοιτο (ὑποκρίνοιτο nov.) Μενέλκας. 9, 6. ὕτω Μενέλκας. (ſcil. ἄεισεν ἐμὶν) 9, 14. πατὴρ σοι ἐσὶ Μενέλκας. 27, 43.

μένειν. ναῦς μένεν (pro ἔμενεν) ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων. 13, 68. Ἡρακλῆα μένοντες. (exſpectantes.) 13, 70. ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 15, 55. τᾶτο Ἀτρεΐδαισι μένει. 17, 118. μένειν ἐπὶ γᾶς. 21, 60. τὸν δ' ἂν τηλόθι λεύσσων θαρσαλέως τις ἔμεινεν (ſuſtinuit) ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 115. ὁ μὲν κατὰ ἄστυ μένῃ παρὰ οἷσι πολῖται. 25, 45.

Μενέλαος, rex Spartae. ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. 18, 1. κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυδς ἥδε. 18, 15. ἀρήγοντες Μενελάῳ. 22, 217.

μενοινᾶν, agitare, cogitare. νῷ ὄγε πολλὰ μενοίνα. (pro ἐμενοίνα.) 25, 62.

μένος, robur. βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει. 25, 17.

μερίζειν, dividere. ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνίρατα (pro τὰ ὀνίρατα) πάντα μερίζεν. (pro μερίζειν.) 21, 31.

μέριμνα, cura. κύφας διδοῖ ποθέοντι μερίμνας. 17, 52. ὐδὲ εὔδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχησι) μέριμναι. 21, 3.

Μέρμνων, nomen viri. τάν με ἁ Μέρμνανος (ſubaud. θυγάτηρ) Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως αἰτῆ. 3, 35.

μεσαμβρινὸς, meridianus. ἁ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ἁ θέμις, ἄμμιν συρίσδεν. 1, 15. φεύγην τὸ μεσαμβρινὸν (ſubaud. κατὰ) ὕπνον. 10, 48.

μεσαμέριος, id. πᾷ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας (πόδα nov.) ἔλκης. 7, 21.

μέσατος, medius, dimidius. κὤπω τὰν μεσάταν (pro μεσάτην) ὁδὸν ἄνυμες. 7, 10. ὤπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19.

μεσηγὺς, medius. ἥματος ἦν τὸ μεσηγὺ, erat meridies. 25, 216.

μεσονύκτιον, media nox. ἰσία ἠΐθεοι μεσονύκτιον (ſubaud. κατὰ) ἐξεκάθαιρον. 13, 69. ἅμος τρέφετο μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος. 24, 11.

μέσος. ἤδη εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν. 2, 76. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ (in nov. eſt μέσῳ pro μέσυ) ἄματι. 6, 4. ποϊὸς τις δύλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἅματος ἐσσῇ. 10, 5. ὐδ' ἐ μέσον ἅμαρ ὕροιτο. 13, 10.

ἐς μέσον θὲς πάλιν. 15, 27. ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα. 17, 78. ὑμνέομες Πολυδεύκεα χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοέοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3. ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς. 22, 183. ἐρεισάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 50. καῖε τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. (pro μέσῃ.) 24, 90.

Μεσσάνα, nomen urbis. 22, 158.

Μεσσάνιος. 22, 208.

μεσσηγὺς, adverb. in medium. 25, 237.

μέσσος. (pro μέσος) εἴης Ἠδωνῶν ἐν οὔρεσι χείματι μέσσῳ. 7, 111. ὕδατι ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. 13, 43. θρὶξ ἀνὰ μέσσον. 14, 9. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω, καὶ πύματος, καὶ μέσσος. 17, 4. οὐδεὶς ἐν μέσσῳ γείτων. 21, 17. ὄνων ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ φάτνη. (scil. ἐφάνη) 22, 21. ἐς μέσσον σύναγον, in medium sunt congressi. 22, 82. μέσσας (pro μέσσης) ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν. 22, 104. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου. 25, 189.

μέσφα, donec, usque. 2, 144.

μεταΐσσειν, irruere. μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 201.

μεταμώνιος, irritus. τὰ οὐκ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν. 22, 181.

μεταπρέπειν, excellere. πᾶσιν μετέπρεπον (excellebant, scil. ταῦροι) εἱλιπόδεσσιν. 25, 131.

μετάρσιος, sublimis, suspensus. ναῦς ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων. 13, 68.

μεταυτίκα, statim. 25, 222.

μετεῖναι, apud aliquem esse. ἀνθρώποισι μετέμμεναι. (pro μετεῖναι.) 25, 79.

μετειπεῖν, loqui, dicere. Λυγκεὺς μετέειπεν. 22, 144.

μετόπισθε, retrorsum. 25, 95.

μετόπισθεν, pone, post. 25, 160.

μετρεῖν, metiri. ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν. 10, 39. ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. 16, 35. ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν. 16, 60.

μέτριος, moderatus. Ep. 12, 3.

μέτρον. μάλα σφισὶ πίονι μέτρῳ ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἁλωὰν. 7, 33.

μέτωπον, frons. ἐκ μετώπω (pro μετώπου) ἱδρώς μευ κοχύεσκεν. (κοχύδεσκεν nov.) 2, 106. μοι λασία ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον (pro τὸ ἕτερον) ὦς μία μακρὰ. 11, 31. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24. πᾶν ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. 22, 105. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ στιβαρὸν μέτωπον. 25, 144.

μεῦ. (pro ἐμοῦ) ἐκ μετώπω ἱδρώς μευ κοχύεσκεν. (κοχύδεσκεν nov.) 2, 107. μευ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με. 3, 28. τύ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ. 3, 33. ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιὸς. 3, 37. φείδευ τᾶν τοκάδων μευ. 8, 63.

περὶ θυρᾶν μευ ἀπὸ σκόρῳ ἄσκαλα πάντα. 10, 14. ὐδέν πα ποχ' ἔλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ. 11, 68. φασῶ, τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν. 11, 70. τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς. 15, 31. μὴ τύ μευ κύσῃς τὸ καλὸν τόμα. 20, 5. βαδίζω ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. 23, 23. τὸ τόμα μευ πλόνω. 27, 5. καί μευ κατεσίναζε. 30, 32.

μέχρι, usque ad, donec. μέχρι ξυνηλοίησε παρηΐα. 22, 128. μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης. 25, 31.

μέχρις, id. 25, 270.

μηδαμᾶ, nusquam. Ep. 8, 2.

Μηδεία, nomen foeminae. φάρμακα ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας. 2, 16.

Μήδειος, nomen viri. Ep. 18, 2.

μηδείς. μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. 9, 5. μηδεὶς τὰ θεῶν (ſubaud. ἔργα) ἐνόσαιτο. 26, 38. ὕπτη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν. 29, 13.

μηδέποτε. (vet.) 15, 148. v. ποτενθεῖν.

μηκὰς, balans, epitheton caprarum. ὄκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας. (ſubaud. αἶγας.) 1, 87. σίτ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὣδε νέμεσθε 5, 100.

μηκέτι. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἔκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30. μηκέτι μηδὲ σὺ τὸν ἀδέα φιλέοις. 20, 44.

μῆλον, malum. 12, 3.

μῆλον, ovis. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἑκκριτα μῆλα. 16, 39. ἀνάριθμοι μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιαινθεῖσαι. 16, 91. πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνίοντα. 25, 86. ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν. 25, 119.

μὴν, menſis. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι. 15, 103. ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς. 16, 51. ὕπω μῆνας ἄγων ἑκαμ' ὑρανὸς. 16, 71.

μὴν, tamen, vero. καὶ μὴν φοινίκας ἀποτέμνεται. 17, 86. ὑ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον. 25, 221. καὶ μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις Ἰδὼν ξέθος αἰνέσαι. 29, 16. ἔτι μὴν ἔτι χρησίμη καλεῖται. Ep. 18, 4.

μηνίειν, iraſci. ἀθανάτων τιν' ἐίσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱερῶν μηνίσαντα φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 200.

Μήνιος, nomen loci. Μηνίῳ ἂν μέγα τῖφος. 25, 15.

μηνύειν, indicare. πάντα τειῷ μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 38.

μήποτε. ἄνδρας ὁρῶ, τὰς (pro ὃς) μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι. 22, 134.

μήρινθος, funiculus piſcatorius. μήρινθοι. 21, 12.

μηρίον. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει. 17, 126.

μηρὸν, femur. πλευρῇσι μῆρ' (pro μηρὰ) ἐφόλασσον. 25, 269.

μηρὸς, id. σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω. 30, 19. γυμνὸν τὸν (pro ὃν) εἶχε, μηρὸν ἐμαιγόμην φιλᾶσαι. 30, 30.

μήτηρ,

μήτηρ. μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ Συώδεας εἵσατο νηὸς. 17, 123. εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον. 18, 21. ἄλλος αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει. 25, 104. μήτηρ Νομαιὴ. (ſubaud. μοι ἐτὶ.) 27, 41. γυνὴ μήτηρ. 27, 65.

μιαίνειν, polluere. ἐπὶ νεκρῷ εἵματα πάντ' ἰμέρανεν ἐφαβικὰ. 23, 56. εἵματα καλὰ μιαίνεις. 27, 52.

μιγνύναι, miſcere. ἄλεσσι μεμιγμένον θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐτεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 95.

Μιδεᾶτις, cognomen Alcmenae. Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας. 13, 20. Ἡρακλέα δ' Μιδεᾶτις Ἀλκμήνα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 1.

μικκὸν, adverb. pauliſper. 5, 66.

μικκὸς, parvus. μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ 8, 64. τῶ μικκῶ (pro τῷ μικκῷ) παρεόντος. 15, 12. τὸν μικκὸν λαβοῖσα. 15, 42. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 1.

Μίκων, nomen viri. τὰ Μίκωνος αἰεὶ φοιτῶσαι. 5, 112.

Μίλατος. (pro Μίλητος.) ἁ Μίλατος ἐρεῖ. 15, 126. οἰκῆσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων. 28, 21.

Μίλητος, nomen urbis. ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῦ Παιήονος υἱός. Ep 7, 1.

Μίλων, nomen viri. ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ἤχετο Μίλων. 4, 6. πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσᾶν. 4, 11. ἐγὼ δ καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν. 8, 47. λέγε Μίλῳ. (in nov. eſt Μίλων', utrumque pro Μίλωνι.) 8, 51. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτερήμνω. 10, 7. ὦ Μίλων. 10, 12.

μιμνάσκεσθαι, (pro μιμνήσκεσθαι) recordari. ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος ἡρώων. 13, 27.

μίμνειν, manere. κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλᾶ μίμνοντι. (pro μίμνησι.) 16, 11. ἄχλυστος ἐγὼ μίμνοιμι. 16, 106. μίμνε, τάλαν. 27, 56.

μιμνήσκεσθαι, recordari. ἄ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι. 25, 173.

μιν. (pro αὐτὴν.) ὥς μιν (ſed in nov. hic pro μιν eſt κεν) ἀμέλξας. 1, 143. ἄλλοκά μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω. 4, 17. μὴν ἁρπάξασα. 17, 48. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν αὖθι φιλᾶσαι. 20, 1.

μιν. (pro αὐτὸν.) ἀμφί μιν δ' ἀλώπεκες. 1, 48. δρυμῷ μιν ἔτρεφε (ἔτραφε nov.) μάτηρ. 3, 16. ὑδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. 3, 48. ὐδέ κέ τις μιν ἠγνοίησεν ἰδών. 7, 13. καί μιν πάντ' ἐδίδαξε. 13, 8. δειδιότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χώρᾳ ἐνὶ ξεινῷ. 22, 93. ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε. 22, 103. ἴομεν μάλα πρὸς μιν. 25, 60. μέμαεν μιν ἐξερέεσθαι. 25, 64. εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι. 25, 215. ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται. Ep. 7, 3. ἦ ῥά μιν αἱ Μῶσαι καὶ

ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων. Ep. 19, 4.

Μινύειος. αἱ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι. 16, 104.

μινύθειν, imminui, decrescere. 21, 23.

μινύρισμα, cantus. ξυθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι. Ep. 4, 11.

μινυρὸς, exili voce cantillans. ὀρτάλιχοι μινυροὶ. 13, 12.

μίσγειν, miscere. ἄνθεα μίσγοισαι (pro μίσγυσαι) λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. μισγομένα (pro μισγομένη) Τυδῆϊ. 17, 54.

μισεῖν, odio prosequi. ἦ ῥά με μισεῖς. 3, 7. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας. 5, 112. καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος. 5, 114. μίσει (pro ἐμίσει, oderat) τὸν φιλέοντα. 23, 3. ὁ μισῶν ἐφονεύθη. 23, 62.

μισθοδότας, (pro μισθοδότης) mercedem dans. 14, 59.

μισθὸς. ἀπώλετο οὗτος ὁ μισθὸς. 10, 45. ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν. 22, 64. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθὸν. Ep. 7, 6.

μίτρα, mitra. φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες. 27, 54.

Μιτυλάνα, (pro Μιτυλήνη) nomen urbis. ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν. 7, 52. Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο. 7, 61.

μίτυλος, mutilus, cornibus carens. τήναν τὰν μιτύλαν (pro μιτύλην) δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα. 8, 86.

μνᾶ, mina. πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο. 15, 36.

μνᾶμα, (pro μνῆμα) monumentum, sepulcrum. Εὐσθενέος τὺ μνᾶμα. (scil. τοῦτ' ἐστὶ) Ep. 11, 1. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 2.

μνᾷν, memorare. μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ. 15, 36.

μνᾶσθαι, nuptias ambire. πολλοί με μνώοντο, (pro ἐμνῶντο) multi meas nuptias ambierunt. 27, 22.

μνᾶσθαι, recordari. μευ μεμναμένω, (pro μεμναμένου) εἰ φιλέεις με. 3, 28. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν (μάθον nov.) καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας μέμναμαι. (in nov. est: ἄκουσα μέμνα με.) 5, 40. ἢ οὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα. 5, 116. τοῦτο μὲν οὐ μέμναμαι. 5, 118. μεμνημένος Ἀγεάνακτος. 7, 69. σέθεν (pro σοῦ) ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων μνάσομαι (pro μνήσομαι) ἡμιθέων. 17, 136. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. (pro μεμνημέναι.) 18, 41. ἐμνάσατο (pro ἐμνήσατο) κοίτου. 24, 62. ἄφαρ μάχης ἐμνήσατο. 25, 243. πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ. Ep. 14, 4. μεμναμένοις (pro μεμνημένοις) τελεῖν ἐπίχειρα. Ep. 17, 7.

μναστεῖν, (pro μνηστεῖν) nuptias ambire. τὰν ἀγαπατὰν μναστήσας Ἑλέναν. 18, 6.

μνᾶστις, (dorice pro μνῆστις) memo-

memoria. καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένῳ. 28, 23.

μνηστεύειν, nuptias ambire. 22, 155.

μνηστὴρ, procus. 27, 23.

μνώοντο. (pro ἐμνῶντο.) vid. μνᾶσθαι.

μογεῖν, laborare, perpeti. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν ὄρεα καὶ δρυμώς. 13, 66. μυρμάκων ἅτε πλῆτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων. 17, 107. ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας, (subaud. κατὰ) cum ſpinis dorſi defatigati eſſent. 24, 32. μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν. 26, 28.

μογοστόκος, obſtetrix. 27, 29.

μοῖρα, Parca, fatum. τὸν αὐτῷ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας. 1, 93. τὰ λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρᾶν. (pro Μοιρῶν.) 1, 140. ναὶ μοίρας, per Parcas. 2, 160. ἐκ ἐτὸν ἀλύξαι ἀνθρώποις, ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρες ἐπείγει. 24, 69.

Μοῖσα. (pro Μῶσα.) σπείσωταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι. 1, 144. καί τιν' ὀδίταν ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. 7, 12. ἐγὼ μοισᾶν (pro μουσῶν) κατυρὸν τόμα. 7, 37. μοισᾶν ὄρνιχες. (i. e. poetae) 7, 47. ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις. 7, 95. γινώσκειν οἶμαι τὸ καλῶς (ſubaud. τῶτο τὸ φάρμακον) ἰατρὸν ἐόντα, καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις. 11, 6. ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι. 16, 58. δίζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθῶ σὺν μοίσαις. 16, 69. ἐς καλεύντων (pro καλούντων, ſcil. δώματα) θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἰκοίμαν. 16, 107. εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι. 17, 1.

μολεῖν, venire, vadere. μελοῖσα (pro μολᾶσα) τήνησον ποτὶ τὰν τιμαγήτοιο παλαίτεραν. 2, 96. αἰ καὶ τὸ μόλῃς. 5, 55. ἀπ' ἐλύμπω μολοῖσα. 20, 38.

μόλις, vix. 15, 4.

μολύνειν, contaminare. τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει. 5, 87. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. 20, 10.

Μόλων, nomen viri. 7, 125.

μόνον, adverb. ſolum, ſaltem. 27, 15.

μόνος. ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 34. μόνας (pro μόνης) σέθεν ὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα. (pro λησόμεθα, obliviſcemur.) 4, 38. ἐγὼ μόνος μελίχλωρον. (ſubaud. αὐτὴν καλέω.) 10, 27. ἃ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα. (pro μόνη) 11, 67. ὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. ἔρπεις καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα ἡμιθέων μονώτατος. 15, 137. Εὐνίκα μόνα (in nov. eſt μόνον) τὸν βακόλον ὐκ ἐφίλασεν. 20, 42. ἃ πενία μόνα (pro μόνη) τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1.

μονώτατος. vid. μόνος.

μορμὼ, ſtrix, larva. 15, 40.

μόρος, fatum, mors, ſtrages. ἐχθρὸς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι (in nov. eſt κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ) φίλων μόρον ἀγγελέοντας τέκνοις. 16, 86.

Μόρσων, nomen viri. ἐπὶ (pro ἐπὶ) Μόρσων. 5, 65. μήτ' ἐμὲ, Μόρσων, ἐν χάριτι κρίνῃς. 5, 68. ναὶ, Μόρσων, μήτε κομάτα τὸ πλέον ἰθύνῃς. 5, 70. ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῇσθευ; 5, 120. κἠγὼ κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις. 5, 122. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. 5 140.

μορφὰ. (der. pro μορφὴ) πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο. 20, 14. ἀπηνέος ἥρατ' ἐφάβα τὰν μορφὰν ἀγαθῶ. 23, 2.

μοσχίον, vitulus. ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία. 4, 4. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία, vitulos deorsum pelle. 4 44.

μόσχος, id μόσχον ἐγὼ θυσῶ. 8, 14. ἀδὺ χὠ μόσχος γαρύεται. 8. 77. τᾷ βοὶ ἁ (in nov. est ὁ) μόσχος. (scil. κόσμος ἐπὶ) 8, 80. μόσχως (pro μόσχως) βωσὶν ὑφέντες. 9, 3. ἀδὺ ἁ (in nov. est ὁ) μόσχος γαρύεται. 10, 7. μόσχω (pro μόσχῳ) γαυροτέρα. 11, 21. ὕσσον ἐλαφροτέρη μόσχῳ νεβρὸς. 12, 6. πολλοὶ ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὰν μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βέεσσι. 16, 37.

μοῦνος. (pro μόνος) μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτὰ δακρυσῶ. 2, 64. μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 121. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἕξεις. 18, 18.

Μοῦσα. Μουσάων (pro Μουσῶν) μάλιστα τίειν (subaud. σε χρὴ) ἱερῆς ὑποφήτας. 16, 29. χαλεπαὶ ὁδοὶ τελέθυσιν ἀοιδᾶν Μουσάων, ἀπάνευθε, Διὸς μέγα βυλεύοντος. 16, 70. Μουσάων ὑποφῆται ἀείδοντι (pro ἀείδωσι) Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίης. 17, 115. ὑμῖν ἐγὼ λιγεᾶν μειλίγματα μυσῶν φέρω. 22, 221. Μυσέων (ionice pro Μουσῶν) ὐκ ἐπιλανθάνεται. Ep. 10, 4. ἦ ῥά μιν αἱ Μῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων. Ep. 19, 4. Μῦσαν ὀθνείην ὄπατ' ἐφελκυσάμην. Ep. 22, 4.

μουσικὸς. πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα. 10, 23. ὑμῖν τῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τὤγαλμα ξενοκλῆς ἵδρυκε τὸ μαρμάρινον μουσικὸς. Ep. 10, 3.

μουσίσδειν, (pro μουσίζειν) cantare. ὁμοῖον μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι. 8, 38. Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα μουσίσδων. 11, 81.

μουσοποιὸς, poeta. τὸν τᾶ Ζανὸς υἱὸν (i. e. Herculem) κρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 3. ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται. Ep. 21, 1.

μοχθεῖν, laborare. ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας (dorice pro μοχθοῦντας) ἐν ἁλὶ ἄνδρας εἰδέναι. 10, 56.

μοχθίζειν, id. ἐτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθίζωσι.) 1, 38. et 7, 48.

μόχθος, labor, molestia. ἴσος ὁ μόχθος. 16, 60. αὐτὰ (pro αὐτὴ, scil. πενία) τᾷ μόχθοιο (pro τοῦ μόχθου) διδάσκαλος. 21, 2. ἔνθα πολὺς σφισὶ μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη. 22, 83. δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς (subaud. δώματι) οἰκεῖν μόχθους. 24,

24, 81. ἀργαλέον μάλα μόχθον. 25, 274.

μοχλὸς, cardo, pessulus. ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ. 2, 127.

μυελὸς, medulla. νάσω Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. (scil. ἔκτισε.) 28, 18.

μυθεῖσθαι, dicere, narrare. ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο. 2, 154. μηδὲν μέγα μυθεῦ. (pro μυθῦ, loquere.) 10, 20. ὐ μέγα μυθεῦμαι. (pro μυθῦμαι.) 10, 21. εὐθὺς μυθεῖται. 16, 18. ἁπτομένα γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων. 24, 6. ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν. 25, 166. σάφα μυθήσασθαι. 25, 198.

μυθίζειν, id. τοιάδε μυθίζοισα. (dorice pro μυθίζουσα) 20, 11. χείλεσι μυθίζοισα (in nov. est μυχθίζοισα.) 20, 13.

μυθίσδειν. (pro μυθίζειν.) τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν (pro μυθίσδειν) τᾷ ματρὶ. 10, 58.

μῦθος. τᾷ δύλᾳ (δώλᾳ nov.) τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα. 2, 94. ἑζόμενος φάτο (pro ἔφατο) μῦθον. 2, 113. τὸν χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. 9, 13. ὡς μῦθος, ut fama est. 15, 107. χάρις οὐχ ἕσπετο μύθοις. 22, 168. πάντα κἀν (pro καὶ ἐν) μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρὴς 23, 6. ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρὶ μῦθον ἀκούσας. 25, 162. ἀκούοντες μῦθον. 25, 186. μὶν τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. 25, 192. ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω. 27, 10. πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. 27, 11. πατρὶ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω; 27, 38.

μυκᾶσθαι, mugire. ταὶ δαμάλαι μυκώμεναι. 4, 12. μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 37. κόχλον ἑλὼν μυκάσατο (pro ἐμυκήσατο, insonuit) κοῖλον. 22, 75. μάτηρ μυκήσατο. 26, 20.

μυκηθμὸς, mugitus. τείνοντο πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 98.

μύκημα, id. 26, 21.

Μυκήνη, nomen urbis. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνης. 25, 171.

μυκητὴς, mugiens. μυκητᾶν (pro μυκητῶν) ἐπίουρε βοῶν. 8, 6.

μύλλειν, molere, de congressu Venereo dictum. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα. 4, 58.

Μύνδιος, Myndo ortus. ὁ Μύνδιος Δέλφις. 2, 29. πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. 2, 96.

μύρεσθαι, lamentari. μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῦ Ἀχέροντος. 16, 31.

μυριὰς, decem millium numerus. τρεῖς χιλιάδες (scil. πολίων) τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν. (scil. ἐνδέδμηνται.) 17, 83.

μυρίκη, myrica. ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι. 1, 13. et 5, 101.

μυρίος, infinitus, immensus.

ὦ (ὦ

ὦ (ὦ nov.) βάθος ὕλας μυρίον. 8, 50. τί κέρδος, ὃ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος; 16, 22. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα. 16, 38. πάρα (pro πάρεστι) μυρία εἰπῆν. 17, 11. ἐθνεα μυρία φωτῶν. 17, 77. τὰ μυρία τῆνα (ſubaud. χρήματα) ἀέρι πᾶ κέκρυπται. 17, 118. ἤδη μυρί' ἐσειδον (vidi, 1. ſing.) ὀνείρατα. 21, 24. ἔνθα κύρασι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 160. βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο. 25, 88. βοῶν μυρίον ἔθνος εἰσορόων. 25, 114. ἤ τὸ μυρίον κλέος διῆλθε κἠπὶ (pro καὶ ἐπὶ) νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ. Ep. 19, 2.

μύρμαξ, formica. μύρμακι μύρμαξ. (ſcil. φίλος ἐσὶ) 9, 31. μύρμακας ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι. 15, 45. μυρμάκων ἅτε πλῆτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων. 17, 107.

μύρον, unguentum. Συρίῳ μύρῳ (pro Συρίᾳ μύρῳ) χρύσει' ἀλάβαστρα. 15, 114. χεῖρας φοιβήσασα μύροις. 17, 134.

μύρτος. ξείθρου ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει μύρτοισι. Ep. 4, 7.

Μυρτὼ, nomen foeminae. τόσσον ἐρῇ (pro ἐρᾷ, amat) Μυρτῶς, ὅσον εἶαρος αἶγες ἔραυται. 7, 97.

μῦς, mus. 14, 51.

μῦς, muſculus in carne. μύες ἐν τερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἔτασαν. 22, 48. ὁ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς μυῶν. 25, 149.

μυσαρὸς, deteſtabilis, ſceleſtus. ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὲ, καὶ τὸν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. 2, 20.

μύσαξ, barba. 14, 4.

μυχθίζειν, (nov.) irridere diductis labiis, aut ore contorto, aduncо naſo ſuſpendere. χείλεσι μυχθίζοισα. (in vet. eſt μυθίζοισα) 20, 13.

μυχὸς, penetrale, intimus locus. κἠγὼ τὰ φρενῶν ἐρέω κάτ' ἐν μυχῷ. 29, 3.

μωμᾶσθαι, vituperare, deridere. τὰν (pro ἣν, ſcil. κορύναν) δὸ ἂν ἴσως μωμάσατο (pro ἐμωμήσατο) τέκτων. 9, 24. μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. 10, 19. με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα. 20, 18.

μῶνος. (pro μόνος) μώνη ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45.

Μῶσα. (pro Μοῦσα.) αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν ὀΐδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο μώσας. 1, 20. ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. 1, 64. 70. 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104. 108. 111. 114. 119. et 122. λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. et 142. ἐκλυσε δίνα τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα. 1, 141. ταὶ Μῶσαί με φιλεῦντι (pro φιλεῦσι) πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν Δάφνιν. 5, 80. βωκολικαὶ μῶσαι, μάλα χαίρετε. 9, 28. ἐμὲν ἃ μῶσα καὶ ᾠδὰ. (ſcil. φίλαι εἰσὶ.) 9, 32. ἄτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ἅτε μελίσσαις ἄνθεα, ὅσσον ἐμὲν μῶσαι φίλαι. 9, 35. Μῶσαι Πιερίδες. 10, 24. Μῶσαι θεαὶ ἐντὶ. 16, 3.

N.

νάειν, fluere. αἱ μέν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισῶντος. (ſcil. βόσκονται.) 25, 9.

ναὶ, (pro νὴ) adverbium jurandi. ναὶ τὸν γλυκὺν ἔρωτα. 2, 118. ναὶ μοίρας. 2, 160. ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 4, 47. πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 5, 141. εἶδον, (vidi) ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε. 6, 21. ναὶ τὰν πότναν. (i. e. Proſerpinam.) 15, 14. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73. φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 20. ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 50.

ναὶ, utique, ſane. ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ (τέ nov.) νιν. 4, 54. ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ, Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ τὸ πλέον ἰθύνῃς. 5, 70. ναὶ καλὸν εἶπας. 15, 38. ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν εἰσιδέειν. 25, 43. ναὶ μὰν φασὶ, γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26.

ναίειν, habitare. ἀγχίθυρος ναίοισα. (pro ναίουσα.) 2, 71. ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ. 16, 5. ἄστεα προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις. 16, 88. ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναῖε. (pro ἔναιε, tenebat, poſſidebat.) 24, 129. οἳ ἔθεν (pro οὗ) ἀγχίμολοι ναῖον. (pro ἔναιον, habitabant.) 25, 203.

Ναΐς, nomen Nymphæ. νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν. 7, 93.

νάκος, pellis, vellus. τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. 5, 2. τὶν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 9. ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω. 27, 53.

νᾶμα, aqua, fluentum. Τετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες νᾶμα. 7, 116. αἶρε τὸ νᾶμα, affer aquam. 15, 27. ὡς νᾶμα φέρει. 15, 30. πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν κυάνεον. 17, 48.

νᾶμα, (pro νῆμα) filum, ſtamen. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. (pro καταστρέψουσι) 24, 74.

ναὸς, templum. μὶν ἁρπάξασα ἐς ναὸν κατέθηκας. 17, 50.

νάπος, ſaltus. ἀπ' ὀλύμπω μολοῖσα Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε. 20, 39.

ναρκᾷν, torpere, ſtupere. ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 50.

νάρκη, torpor. ὁ ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη. 7, 124.

νάρκισσος, narciſſus. 1, 133.

νᾶσος, (pro νῆσος) inſula. ἔνθ' (pro ἐνθὲ, veni) ἐπὶ νᾶσον τὰν Σικελὰν. 1, 124. ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι. (in nov. leg. κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ) 16, 85. στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω. (pro νάσου) 6, 33. ὡς ἄρα νᾶσος ἔειπεν. 17, 71. σημαίνει νάσοις Κυκλάδεσσιν, Cycladibus inſulis imperat. 17, 90. νάσω (pro νάσου) Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. (ſcil. ἔκτισε.) 28, 18.

νάσσειν, coacervare, conſti-

pare. νίνασαι λευκᾶν ἐκ δαιμαλᾶν καλὰ δέρματα. 9, 9.

ναῦς. αἶκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται. 11, 61. Κυανεᾶν ἅχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς. 13, 22. ναῦς μένει ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων. 13, 68. ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισαι πόντον ἐπιπλώοντι. (pro ἐπιπλώωσι.) 17, 90. ὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο νηὸς. 17, 100. ἐκ βυθῦ ἕλκετε νᾶας. 22, 17. μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔξ (ἐκ nov.) τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰωνονίης ἀπὸ νηὸς. 22, 31. ἥρωας ἐκαλέσσατο πάντας Μαγνήσσης ἀπὸ νηὸς Κάστωρ. 22, 79. ὑμνήσας νῆας Ἀχαιῶν. 22, 219.

ναύτης. ναύταις τις εἶπεν ἑταῖρος. 13, 51. ἐκ βυθῦ ἕλκετε νᾶας αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι. 22, 18.

ναυτιλία, navigatio. ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος ἡρώων. 13, 27.

ναυτίλος, nauta. Ep. 9, 2.

νεβρὶς, pellis cervina. ἄνθετο Πανὶ νεβρίδα. Ep. 2, 4.

νεβρὸς, hinnulus. ὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο. 7, 89. τρέφω τοι ἕνδεκα νεβρώς. (dor. pro νεβρύς) 11, 40. ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, 12, 6. ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας νεβρῶ (pro νεβρῦ) φθεγξαμένας. 13, 62. ἔσαι δὴ τῦτ' ἄμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰὸν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 24, 84.

νεικείειν, altercari. νεικείεσ' ἐπέεσσι. 1, 35.

νεῖκος, jurgium, pugna. νεῖκος ἀπαυδῶν. 22, 129. αἵματι χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοῖον ἕσθεα λῦσαι. 22, 172. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν. 22, 180.

Νεῖλος, notissimus ille Aegypti fluvius. ὕθεν ἐκέτι Νείλος ὀρωρὸς. 7, 114. Νείλος ἀναβλύζων. 17, 80. πολυκήτεα Νείλου ἐπεμβάς. 17, 98.

νεῖν, natare. 11, 60.

νειὸς, novale. νειοὶ ἐκτονέοιντο ποτὶ σπέρος. 16, 94. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν βάλλοντες. 25, 25.

νεῖσθαι, ire, redire. ἐπὰν ἐθέλοντι (ἐθέλητι nov.) νέεσθαι. 16, 28. νεύμεθα (pro νεύμεθα) κἄμμες (pro καὶ ἡμεῖς) ἐς ὄρθρον. 18, 56. ἆψ νέεσθαι ἄπρηκτος. (subaud. μεμνήσθω.) 24, 93. νεόμην. (pro ἐνεόμην, ibam.) 25, 207.

νείεσεσθαι (vet.) id. τεῦ ποτὶ νειεσομένοιο. (in nov. leg. νισσομένοιο.) 7, 25.

νεκρὸς. νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν. 22, 179. νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. 23, 41. ἐκρεμάσθη νεκρὸς. 23, 53. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. ibid. ἐπὶ νεκρῷ εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. 23, 55. Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη. 30, 2.

νέκταρ. οἱ (ei) γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ. 7, 82. ἆρα τῆνον τὸν ποιμένα, τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον, νέκταρ ἔπεισε. 7, 153. κεκορημένος νέκταρος εὐδόμοιο. 17, 29.

νέκυς, mortuus. τὰν (pro ἣν, ſcil. ἑκάτᾱν) καὶ σκύλακες τρομέοντι (pro τρομῶσι) ἐρχομέναν νεκύων ἄνὰ ἠρία. 2, 13. δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸς αἰῶνας ἔκειντο. 16, 43. ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκυ εἷς. 22, 177.

Νεμέη, nomen loci. ὕππως εὐύδρυ Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182.

νέμειν, habitare. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢὲ Μυκήνην. 25, 171.

νέμειν, paſcere. ὐκέτι λᾶντι (pro λᾶσι, volunt) νέμεσθαι. 4, 14. ἄδε νέμεσθε. 5, 100. μᾶλα νέμων κατ' ὤρεα μακρὰ. 8, 2. χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8, 40. Πρωτεὺς φώκας ἔνεμε. 8, 52. ταῦροι, καλὰ νέμεσθε, ἵνα παρθένῳ ἅλσεα δείξω. 27, 47.

νέμειν, tribuere. ἶσον Δωριέσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν. 17, 69. γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1.

Νέμεος. ὕλεσσεν αἰνολέοντα κοίλην αὔλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἅλσος. 25, 169. ὕτός τοι Νεμέᾳ γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὕλεθρος. 25, 280.

νεμεσᾶν, indignari, iraſci. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα. 27, 62.

νεμεσσατὸς, odioſus. Κύπρι νεμέσσατὰ. (pro νεμεσητὰ.) 1, 101.

νενάσθαι. vid. νάσσειν.

νεογιλὸς, recens natus. σὲ Κῶς ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα. 17, 58.

νεόγραπτος, recens pictus. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω (pro νεογράπτῳ θαλάμῳ) χορὸν ἐστάσαντο. 18, 3.

νεόδρεπτος, recens decerptus. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βώμων, ſacra aris impoſuerunt, quae ex recens decerptis frondibus erant exſtructae. 26, 8.

νεόκλωστος, recens nendo contextus. ὠριγνᾶτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος. 24, 44.

νεολαία, juventus. 18, 24.

νέος, juvenis. τὰ νέα τρέφεται. 8, 42. ἰσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. (pro βόσκῃσι.) 13, 26. Ἡρακλέης ὑπὸ μητρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἄλωᾷ, ἐτρέφετο. 24, 101. ἦλυθέ τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν. 25, 164. εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ. 29, 10. τοῖς νέοισιν ἄδετο. Ep. 16, 5.

νέος, novus, recens. ἐκ λασίοιο δασύτριχος ἔχε τράγοιο κναφὰν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτὸσδον. 7, 16. ὦ κλαῦσε νέον φόνον. 23, 55. νέον φάος ὄψεαι (pro ὄψῃ, videbis) υἷας. 27, 31.

νεοσσὸς, pullus. δύο κατέκοψα νεοσσώς. (dorice, pro νεοσσὼς.) 14, 14.

νεοτευχὴς, nuper fabricatus. δωσῶ τοι κισσύβιον νεοτευχές. 1, 28.

νεότης, juventus. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24, 131.

νεότματος, (pro νεότμητος) recens abſciſſus. ἐν νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι. 7, 134.

νεοχμὸς, novus, recens. χρέος κατέλεξε νεοχμὸν. 24, 65.

νέπυς, nepos. θεοὶ νέποδες γεγαῶτες. 17, 25.

νέρθε, deorsum. 25, 146.

νέρθεν, sub. 21, 13.

νεύειν, nuere. ἄσυχα νεῦσον. 2, 100. εἰ ἄλλοις νεύσαις. 7, 109. νενευκὼς ἐς γαῖαν. 22, 90. ὃ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς Δυγκεὺς. 22, 203.

νευρειὴ, nervus in arcu. τρητῇ ἐπέλασσε κορώνῃ νευρειήν. 25, 213.

νευρὴ, (pro νευρὰ) id. τῷ ἐγὼ ἄλλον οἴτδν ἀπὸ νευρῆς προίαλλον. 25, 235.

νεῦρον, nervus in carne. ὁ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς μυῶν. 25, 148.

νευσάζειν, nutare. νευσάζων κεφαλῇ. 25, 260.

νεφέλη, nubes. νεφέλαι διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι. 22, 20.

νέφος, id. ὃ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. νέφη ὑδατόεντα. 25, 89.

νεώτερος, junior. ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς. 18, 6. νεώτερον Ἰφικλῆα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 2. ὦκ ἀίεις, παίδων ὃ νεώτερος ὄσσον ἀὐτεῖ. 24, 37.

νεώτερος, novus. ἔτι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον. 24, 40.

Νήαιθος, nomen fluvii. ἑλαύνεται ποτὶ τὸν Νήαιθον. 4, 24.

νηὸς, (pro ναὸς) templum. μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας ἵσατο νηώς. (pro ναὺς) 17, 123.

νήπιος, infans. νήπιον υἱὸν ἔλειπες. Ep. 14, 1.

Νηρηίδες, Nymphae. ἀλκυόνες γλαυκαῖς Νηρηίσι ταί τε (ταὶ τὰ nov.) μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. 7, 59.

νήριθμος, innumerabilis. 25, 57.

νίζειν, lavare. 16, 62.

νίκα, (pro νίκη) victoria. κακᾶς ἠράσσατο νίκας. 4, 27.

νικᾶν. τὸν βώταν νικᾷ Δάφνις. 1, 113. νικασᾶν (pro νικήσας) τὸν πλατίον. 5, 28. φαμὶ τὸ νικασᾶν ἀείδων, affirmo, me tibi victoriam cantu praereptum. 8, 7. ὅππότε νικασᾷς (pro νικήσας) με. 8, 10. τί τὸ πλέον ἔξει δ νικῶν. 8, 17. ἐνίκησας ἀείδων. 8, 84. νενίκηνται ὑπὸ κερδέων. 16, 15. ὃ νικαξῇ (pro νικήσῃ, vinceris, 2. sing. fut. 1. med. signif. passiv.) κατὰ τὸν νόον. 21, 32.

νικάναι, vincere. νίκη (pro ἐνίκη, vincebat) μὲν ὃδ' ἄλλος. 6, 46. ὅτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι. 7, 40.

νίκη. χορῷ ἐκτήσατο νίκην ἀνδρῶν. Ep. 12, 3.

Νικίας, amicus Theocriti, medicus. ὑδὲν ποττὸν (pro ποτὶ τὸν) ἔρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο, Νικία. 11, 2. ὦχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἐτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες, Νικία. 13, 2. ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν, κἀντιφιλήσομαι, Νικίαν. 28, 7. ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος Νικίᾳ. Ep. 7, 3.

Νικιέα ἄλοχος. σὲ δῶρον Νικιέας ὡς ἀλόχω χέρ' ἐράσσομεν. 28, 9.

νιν. (pro αὐτὴν.) τὸ ἄμελγέ νιν.

νιν. 1, 151. δῶρον ἐμὶν νιν (ſcil. τὴν σύριγγα) ἔλκπεν. 4, 30. τοῖς ἀνύχεσσιν ἔχω νιν. (ſcil. τὴν πύρτιν.) 4, 54. ἔρυσσέ νιν. (ſcil. τὴν κυκλάμινον. Sed hic vet. pro νιν habet νυν.) 5, 123. τύ νιν (ſcil. Γαλάτειαν) ἐ ποθορῇσθα. (ποθ ρῇσθα nov.) 6, 8. τά νιν (ſcil. Galateam) καλὰ κύματα φαίνει. 6, 11. σῖγα ὑλακτῶν νιν καὶ τᾷ κυνὶ. 6, 29. πρώαν νιν (ſcil. τὴν σύριγγα) συνέπαξα. 8, 23.

νιν. (pro αὐτὸν.) 1, 150.

νιν. (pro αὐτὸν) φαίης κεν γυίων νιν (ſcil. τὸν ἄνδρα) ἔσσεν θέος ἀλλοπιεύειν. 1, 42. ὥς νιν ἴδω. 2, 9. νῦν νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. 2, 10. κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον. 2, 100. ἐγώ νιν (ut nov. legit, ſed in vet. eſt μιν) ὡς ἐνόησα. 2, 103. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ τέ νιν ὐδέ ποκ' εἶδον. 2, 157. ἄγων νιν (ſcil. τὸν βωκόλον) ἐπ' Ἀλφεὸν ᾖχετο Μίλων. 4, 6. τὺ κάλη νιν. 5, 66. ὡς τέ νιν (ſcil. τὸν αἰπόλον) σιμὰ φέρβον μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι. 7, 80. ἀῶθεν ἄμμες νιν (ſcil. Ἄδωνιν) ἔξω οἰσεῦμες. (pro οἴσομεν, feremus.) 15, 132. νιν (ſcil. Θερσίαν) ὑποκρινεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. Αὐτονόα πρώτα νιν (ſcil. Πενθέα) ἐνέκραγε δηνὸν ἰδοῦσα. 26, 12. χάλκεόν νιν (ſcil. Ἐπίχαρμον) ἀντ' ἀλαθινοῦ τὸν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 3.

νίπτειν, lavare. ὁκοῖα θεοῖς ἐδέκω, τοιαῦτα νένιπμαι. 15, 32.

Νισαῖοι, appellatio Megarenſium. 12, 27.

νίσσεσθαι, (nov.) ire, redire. τεῦ ποσὶ νισσομένοιο. (pro quo vet. habet νισσομένοισ.) 7, 25.

νίτρον, nitrum. νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. 15, 16.

νιφόεις, nivoſus. προφυγοῦσα Ἄργὼ νιφόεντος ἀταρτηρὸν τόμα Πόντου. 22, 28. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος θήκατο. 26, 33.

νοεῖν, cogitare, animadvertere, videre. ἐγώ μιν (νιν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὐδὸν ἀμιβόμενον ποδὶ κύφῳ. 2, 103. τάχα κεράναν ἐνόησεν ἠμένῳ ἐν χώρῳ. (ἡμένῳ ἐν χόρτῳ nov.) 13, 39. ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι, vir, qui ſentire poſſit. 17, 15. ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε, cum ipſum deficere ſentiret. 22, 103. Διὸς νοέοντος ἅπαντα. 24, 21. ἐ νοέις, ὅτι νυκτὸς ἀωρὶ πᾶ οἵδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες. (ſcil. ὦσι) 24, 38. ἅτι θεοὶ νοέοντι. (pro νοῦσι, cogitant, decernunt.) τοκῆρον. 24, 67. τὰς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν. 25, 68. τὸ μὲν αὐτὸς καὶ μάλα ῥᾳδίως κατὰ τάθμην ἐνόησας. 25, 194. νοσάμενος. (pro νοσαμένος) 25, 263. ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι. (ut cogitarem conſilium caperem.) 25, 276. τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω. 27, 46.

νόημα, cogitatum, mens. δεινὰς ἀπ' ὀφθαλμῶ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

νοήμων, prudens, intelli-

gens. ἅ οἱ τοὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν. 25, 80.

Νομαίη, nomen foeminae. 27, 41.

νομᾶσθαι, inter se partiri. οἱ ἄλλοι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες. 26, 24

νομεύειν, pascere. τὰς αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ. (pro νομεύσω) 1, 14. ἐπὴ καὶ μᾶλα νομεύει. 1, 109. ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων. 1, 120. ἐν ὄρεσι (ὤρεσι nov.) μᾶλα νομεύων. 3, 46. ἄλλοκά μιν (scil. τὴν πόρτιν) ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω. 4, 17. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας. 7, 87. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις. 7, 113. Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. 20, 35. τὰ πώεα καλὰ νομεύω. 27, 37. μᾶλα νομεύην. 27, 68.

νομεὺς, pastor. φαντὶ τὸ πάντες ἔμμεν (pro ἦνοι) συρικτὰν μέγ' ὑπάρχον ἐν νομεῦσιν. 7, 28. φαίνετε ὠδὲν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἅπασα νομεῦσι. 9, 29. θηῆτο, ἥντινά οἱ κτεάνων κομίδην ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109. αἴτ' (scil. νῦσοι) ἔργα καταφθέρυσι νομήων. 25, 122.

νομίζειν, fancire. ὡς νενόμιστο, ut fancitum, conſuetum eſt. 24, 95.

νόμιος, epitheton Apollinis. Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἄγγυον. 25, 21.

νομὸς, paſcuum, pabulum. βυκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλέτες αἰὲν ἔασι. (pro ἀσι) 25, 14. οἳ ἀτιμαγέλαι βόσκονθ' ἑρμαθηλέα πολὴν ἐν νομῷ. 25, 133. πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἔξης. 27, 33. παντᾶ νομοὶ. (sc. ἀσι.) 8, 41.

νόος. ἄλλοκα αὖ ποτὶ τὸν ἑπτῆ νόον. 1, 37. κατ' ἐμὸν νόον. 7, 30. et 39. ἀτόργυε γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν. 17, 43. ἢ νικαξῇ (pro νικήσῃ, vincéris) κατὰ τὸν νόον. 21, 32. κόρυ, ἢ τε φυῆς ἐπιδευὲς, ὅτε νόοιο. 22, 160. νόῳ ὄγε πολλὰ μενοίνα. 25, 62. χαλεπὸν ἑτέρῳ νόον ἴδμενον (pro ἴσασθαι) ἀνδρὸς. 25, 67. νόον ἐμὸν ὅτις ἐαὸς, meo animo nullus placuit. 27, 22. γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2.

νοσεῖν, aegrotare. χήλεά τοι νοσέοντι, labia tua tam pallida ſunt, ut labia aegrotantium. 20, 9.

νόσος, morbus. μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε. 2, 85. μοι χαλεπᾶς νόσω (pro νόσῳ) εὗρέ τι μᾶχος. 2, 95. πόλλ' ἰδὰν σοφὰ ἀνθρώποισι νόσῳς φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν. (pro ἀλκὴν) 28, 20. ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος. Ep. 7, 2.

νόστος, reditus. 17, 120.

νόσφιν, procul, praeterquam. τὰ μὴ καλὰ νόσφιν (proeul) ἐρύκοι. 7, 127. νόσφιν (praeterquam) ἢ θόδεν ἦλθε. 25, 197.

νότιος, auſtralis. ἐκ μετώπου ἰδρὼς μὲν κοχύδεσκεν (κοχύδεσκεν nov.) ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις. 2, 107.

νότος, auſter. χᾶταν (pro καὶ ὅταν) ἐφ' ἑσπερίοις νότος ὑγρὰ διώκῃ

διώκῃ κύματα. 7, 53. χάλκυόνες ςορεσεῦντι (pro καὶ ἁλκυόνες ςορέσουσι) τὸν νότον. 7, 58. Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἅμαρ ἀέντι. 13, 29. νέφη ὕδατόεντα ἐν οὐρανῷ ἐλαυνόμενα προτέρωσε νότοιο (pro νότου) βίῃ. 25, 91.

νοῦς. τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις (ἔχες nov.) νοῦν. 11, 74. τίν' ἔχεν (pro ἔχειν) με δοκεῖς νοῦν. 14, 21. ὁ διδάσκαλός ἐςι παρ' ᾧ νοῦς. 21, 33.

νοῦσος, (pro νόσος) morbus. 25, 121.

Νύμφα. (pro Νύμφη) Νύμφα. (in vocativo) 3, 9. ὦ κύανοφρυ Νύμφα. 3, 19.

νύμφα, (pro νύμφη) ſponſa, nupta. σὺν κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφόβησε. 2, 137. οὕτω (ὡς nov.) καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' (γαμὴ θεῖσα nov) ἀκάχοιτο. 8, 91. χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρὲ. 18, 49.

Νύμφη. ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, (pro τῶν νυμφῶν) per Nymphas. 1, 12. πᾶ ποκα νύμφαι; 1, 66. ἔκλυσε δίνα τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. 1, 141. οὐ νύμφας, non, per Nymphas. 4, 29 ἀνίκ' ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα 5, 12. οὐ μὰν, οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας νύμφας. 5, 17. ςασῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς νύμφαις. 5, 54. θύσας ταῖς νύμφαις. 5, 140. πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνὸν. 5, 149. πολλὰ Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα ἐσθλὰ. 7, 92. τὸ ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον. 7, 137. Νύμφαι Καςαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι. 7, 148. ὕδατι ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο, Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις. 13, 43. 44. Νύμφαι σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι δακρυόεντα. 13, 53. λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι ἁδύ τι μοι. Ep. 5, 1.

νύμφη, ſponſa. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίαις χαλεποὶ. 22, 145.

νυμφίος, ſponſus. τᾶς οὔτις ἀρείω (ἀρείων nov.) νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοςῷ. 17, 129. οὐκ ἔδικε μνηςεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι. 22, 155. νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν. 22, 179.

νὺξ, nox. κείμαν ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας. 2, 86. ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς. 2, 116. ἀςέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοὶ. 2, 166. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται (χροΐξεται) ἁ καλαμαία. 10, 18. κἠμαυτὸν ἀείδων πολλάκι νυκτὸς ἀωρὶ. 11, 40. ἅδιον ἐν τῶντρῳ (pro τῷ ἄντρῳ) παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς. 11, 44. πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77. ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ. 12, 1. πότνια νὺξ. 18, 27. μώνη ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45. ὀλίγον νυκτὸς. 21, 4. ψεύδονται (ψεύδοντο nov.) πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν. 21, 22. χρόνον αἱ νύκτες ἔχοντι. (pro ἔχουσι.) 21, 25. λέγε

μοι

μοι ποτὲ νυκτὸς ὄψιν. 21, 37. πολὺς ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος νυκτὸς ἐφερπύσας. 22, 15. Ἡρακλέα ἁ Μιδεάτις Ἀλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 2. οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἶδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες. 24, 38. καῖε (combure) τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. 24, 90. χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. Ep. 8, 2. οὗ τὸ μυρίον κλέος διῆλθε κἠπὶ (pro καὶ ἐπὶ) νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ. Ep. 19, 3.

νυὸς, sponsa, nurus. ὁ τὰν νυὸν ἀποκλάξας. 15, 77. κεὶς (pro καὶ εἰς) ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἥδε. 18, 15.

νύσσα, meta. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα (modiolum axis) φυλάξαι. 24, 117.

νύσσειν, pungere. ἆρ' ἐμὲ νύξεις; 21, 50. καὶ νύξῃ (2. sing. fut. 1. med.) χαλεπῶς. 21, 51. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο (pro τούτου) σάκος. 22, 194.

Νύχεια, vel (ut in nov. leg.) Νυχεία, nomen Nymphae. 13, 45.

νωδὸς, edentulus. 9, 21.

νωδυνία, indolentia. 17, 63.

νῶϊ, nos duo. 22, 175. νῶϊ, pro νῶϊν, nobis duobus. 22, 166. νῶϊν, nobis. 12, 11.

νωλεμὲς, adverb. indesinenter. 25, 113.

νωμᾶν, agitare, versare. πυρεῖα χερσὶν ἐνώμων. (versabant, 3. plur.) 22, 33. ὁ δ' ἐς τῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 109.

νωσάμενος. vid. νοεῖν.

νῶτον, dorsum. πλατὺ νῶτον. 22, 46. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο δέρμα λέοντος. 22, 51. ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο. 22, 84. δούρατι προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα, ἀνδρὸς ὀρέξασθαι. 24, 123.

Ξ.

ξανθόθριξ, flavos capillos habens. ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο. 18, 1.

ξανθόκομος, flavam comam habens. 17, 103.

ξανθὸς, flavus. φάρμακα ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, μήτε ξανθᾶς (pro ξανθῆς) Περιμήδας. 2, 16. τοῖς ἦν ξανθοτέρα ἐλιχρύσοιο γενειὰς. 2, 78. οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας. 7, 116. κᾤχεθ' (pro καὶ ᾤχετο) Ὕλας ὁ ξανθὸς. 13, 36.

ξενήϊον, (pro ξένιον) munus hospitale. ὅ μοι τὸ λαγωβόλον ἐκ μοισᾶν ξενήϊον ὤπασεν ἦμεν. (ἦμες nov. utrumque pro εἶναι.) 7, 129.

ξενίζειν. (pro ξενίζειν) hospitio excipere. μήτε σύ με ξείνιζε. 22, 61.

ξενοδόκος, (pro ξενοδόκος) hospes, qui alium excipit. μηδὲ ξενοδόκον κακὸν ἔμμεναι. (pro εἶναι, subaud. σε χρὴ.) 16, 27.

ξεῖνος, (pro ξένος) hospes, peregrinus. ταῦτά μοι ἁ ξείνα (pro ξένη) μυθήσατο. 2, 154.

Ασσυ-

Ασσυρίω παρὰ ξένοιο (pro ξένυ) μαθοῖσα. 2, 162. ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με. (μευ nov.) 7, 119. τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων ξένων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα. 12, 29. χαῖρε ξεῖν' ὅς' ἐσσὶ. 22, 54. μήποτ' ἔτι ξένοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι. 22, 134. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3. Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο. 25, 22. ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52. νόῳ ὅγε πολλὰ μενοίνα, ὁππόθεν ὁ ξεῖνος. (subaud. εἴη vel ἵκοιτο) 25, 64. ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162. ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν. 28, 6. ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων. Ep. 8, 1. εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξένης (subaud. γῆς vel χώρας) ξένον ὄντα. Ep. 11, 3.

Ξενέα, nomen foeminae. ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας. 7, 73.

ξένιον, munus hospitale. ξενίων τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. 22, 60.

Ξενοκλῆς, nomen viri. Ep. 10, 2.

ξένος, hospes, peregrinus. ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον τῇδ' (τᾷδ' nov.) ἐνθὼν. 5, 66. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 78. αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται. 11, 61. τὺ, ξένε, λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. 21, 61. οἱ (ei) μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω. (pro ξένυ.) 28, 23. εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξένης (subaud. χώρας) ξένον ὄντα. Ep. 11, 3. θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε, σπουδᾷ. Ep. 16, 1.

ξηρὸς, aridus, siccus. τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν φατὶ, (pro φασὶ) πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθιξῇ. (καθίξοι nov.) 1, 51. χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαὶ βοτάναι. 8, 44. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 60.

ξίφος, ensis, gladius. ὁ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν. 22, 198. δαιδάλεον ὥρμησε μετὰ ξίφος, maximo cum impetu, celeritate et vehementia gladium arripuit. 24, 42. ξιφέων ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν. 24, 124.

ξόανον, simulacrum, statua. σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον. Ep. 4, 2.

ξουθὸς, flavus. πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7, 142. ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι. Ep. 4, 11.

ξυγγράφειν, (pro συγγράφειν) conscribere. τὸν τοῦ Ζανὸς υἱὸν (i. e. Herculem) πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡκ (pro ὁ ἐκ) Καμείρου. Ep. 20, 4.

ξύλον, lignum. ἐντὶ (pro ἐστὶ) δρυὸς ξύλα μοι. 11, 51. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

ξυλοχίσδεσθαι, (pro ἵζεσθαι) ligna findere. ὃς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. 5, 65.

ξυμβαίνειν, (pro συμβαίνειν) evenire μηδὲ ξυμβαίη. 10, 11.

ξὸν, pro σὸν. 28, 25.

ξυνιέναι, (pro συνιέναι) concurrere. ἡ προφυγοῦσα πέτρας ἐς ἓν ξυνιοῦσας Ἀργώ. 22, 27.

ξυνὸς, communis. ξυνὰ (pro ξυνὴ) ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀϊδς. 7, 35. ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον. 23, 24. ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἅπαντα ἦχε ξυνόν. Ep. 13, 4.

ξυρὸς, novacula, res periculosa. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κύρης Θεσιάδος ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῷ (in summo periculo) ἤδη ἐόντων. 22, 6.

ξυστὶς, vestis quaedam subtilis mulierum. κἀμφιστηλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας. 2, 74.

O.

ὃ. (pro ὃς, qui) ὃ κἦν (pro καὶ ἐν) Ἀχέροντι φιλᾶτιν. 15, 86.

ὃ. (pro ὅτος.) ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν. (subaud. ἐστὶ.) 17, 4.

ὀγδώκοντα, octoginta. 4, 34.

ὄγμος, sulcus. ὄϜ' ἐὸν (ὅτε τον nov.) ὄγμον ἄγην ὀρθὸν δύνα. 10, 2. ἄϜ' ἀνέδραμεν ὄγμος (sed nov. hic leg. ἀνέδραμε κόσμος) ἀρύρᾳ. 18, 29.

ὁδῖτας, (pro ὁδῖτης) viator. καί τιν' ὁδῖταν ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. 7, 11. σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδῖταν. 16, 93.

ὁδῖτης, viator. ἤ κεν ὁδῷ ζαχρῶον ἀνὴνηταί τις ὁδῖτην. 25, 6.

ὀδμὴ, odor. τὰς κύνες πρασιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν ὀδμῇ χροὸς. 25, 69. πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἧεσαν ὀδμὴν (ut in nov. reperitur, pro quo vet. leg. ὁρμὴν.) 25, 136.

ὁδοιπόρος, viator. σκιερὴν ὑπὸ φηγὸν ἡελίῳ φρύττοντος ὁδοιπόρος ἐδράμον ἅς τις. 12, 9. ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς, ἀλλὰ τὰς τόδε λέξον. 23, 47. οἱ δέ νυ καὶ ψευδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο. 25, 187. γνώσομαι, ἢ καὶ ὁ δηλὸς ἐκ σέθεν (pro σε) ὡσαύτως ἴσον, (subaud. γέρας) ὁδοιπόρ', ἔχει. Ep. 15, 2.

ὁδὸς, via. κἄπω (pro καὶ ὅπω) τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες. 7, 10. ἃ ὁδὸς ἅδε Θαλυσιὰς. 7, 31. ξυνὰ ὁδὸς. 7, 35. τὰν ἐπὶ Πύξας ἅρφ' (pro ἅρπε, ibat) ὁδὸν. 7, 131. ἐγὼ ὁδὸν ἡγεμόνευον, ego viae dux eram. 11, 27. ἃ ὁδὸς ἄτρυτος. 15, 7. ἀλιθίην ὁδὸν ἦλθον. (in nov. est ἀλητείην, et ὁδὸν plane deest.) 16, 9. χαλεπαὶ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος. 16, 69. ἤ κεν ὁδῷ ζαχρῶον ἀνὴνηταί τις ὁδίτην. 25, 6. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ ὀρείσσᾳ Μήθυος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 2.

ὀδὼς, dens. τῶν ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο. 6, 37. πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126. ὅπως ἀναιδέας ἄδην ὀδόντας Ἰφικλέης. 24, 24. λαμυρὼς χανὼν ὑπέδαξεν ὀδόντας. 25, 234. τί φέρω περισσὸς ἐρωτικὼς ὀδόντας. 30, 36.

ὀδύνα, (pro ὀδύνη) dolor. τᾷ Ἀφροδίτᾳ δεῖξεν τὰν ὀδύναν. (vulnus, quod dolorem efficiebat.) 19, 5.

ὀδύνη. τὸν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις νωσάμενος. 25, 262. οὐκ ὀδύνην ἔχει γάμος. 27, 25.

ὀδύρεσθαι, lamentari, deplorare. πολλαὶ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὀδύραντο. 1, 75. τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος. Ep. 6, 2.

Ὀδυσεὺς, Ulysses. 16, 51.

ὄζος, ramus. ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων, πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου. 15, 122. τῷ σιδάρειον σκύταλον, (scil. ἔδωκεν) κεχαραγμένον ὄζοις. 17, 31.

ὅθεν, unde. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. 17, 120. ὅθεν ἦλθε. 25, 197.

ὅθι, ubi. ὅθι φρυγὸς ἠρίον Ἴλου. 16, 75. ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων οἴκου. 24, 15. ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰ πεφύασι. 25, 20. λαοφόρου ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου. 25, 155. ὅθι πνεύμονος ἕδρα. 25, 237.

ὀθνεῖος, peregrinus. ἀντὶ πολλᾶς πατρίδος ὀθνείην (subaud. γῆν) κεῖμαι ἐφεσσάμενος. Ep. 8, 4. Μοῦσαν ὀθνείην ὄποτ' ἐφελκυσάμην. Ep. 22, 4.

Ὄθρυς, nomen montis. τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἄγε (pro ἦγε, agebat) Μελάμπους ἐς Πύλον. 3, 43.

οἱ. (pro αὐτῇ) παρ' οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες νεικείουσ' ἐπέεσσι. 1, 33. καὶ δωσῶ οἱ. (scil. τὴν αἶγα.) 3, 36. ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα. 5, 133.

οἱ. (pro αὐτῷ) αἱ δὲ (ὧδέ nov.) οἱ ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43. μέλεταί οἱ ὄτε τι πήρης. 1, 53. et sic pluribus aliis locis.

οἷα. (pro οἵως.) ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται. 1, 87. ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, (pro παρθένους) οἷα γελῶντι. (pro γελῶσι.) 1, 90. μάστακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 39. οἷα χρὴ βασιλῆϊ. 14, 64. οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον. 15, 49. οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ. (subaud. προσήκει.) 17, 105. σφυρήλατος οἷα κολεσσὸς. 22, 47. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγὼς. 23, 10. οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ. (subaud. προσήκει.) Ep. 17, 6.

οἴγειν, (pro ἀνοίγειν) aperire. ὁ αὖτ' ὤϊξε θύρας. 23, 53.

οἰδεῖν, tumere. αἱ δὲ (ὧδέ nov.) οἱ ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι, intumuerunt) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43. ὄμματα οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου. 22, 101.

οἴεσθαι, (pro οἴεσθαι) putare. ὑμεῖς ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι. 22, 18.

οἴζυος, aerumnosus, molestus. οἴζυον οὐδὲν ἀρέσκει. (subaud. ἐμοὶ.) 27, 13.

οἰζυρὸς, id. τί νῦν, ᾠζυρὲ (in nov. est ᾧ ζυρὲ, utrumque pro ὦ ὀϊζυρὲ) πεπόνθεις. 10, 1.

οἶις, ovis. αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶιδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9.

οἴκαδε, domum. οὐδ' ὡς πάλιν

οἴκαδ' ἀπῆνθον. (redierim.) 2, 84. ἐξενθοῖσα λάθοιο οἴκαδ' ἀπενθῆν. 11, 64. αἱ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι. 16, 8. ξενίων τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. 22, 60.

οἰκεῖν, habitare. οἰκεῦντες (pro οἰκοῦντες) ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας. 7, 116. ὕλβιοι οἰκοίητε. 12, 28. φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες (pro οἰκοῦντες) Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienſes.) 16, 77. δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς (ſubaud. δώματι) οἰκεῖν (pro οἰκεῖν) μόχθους. 24, 80. οἰκήσας κατὰ Μίλατον ἐρατεινὴν μετ' Ἰαόνων. 28, 21.

οἰκέτις, matrona. 18, 38.

οἰκεὺς, famulus. ᾗ δίκη οἰκήων, οἵτιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33.

οἴκησις, habitatio. ἐπ' ἔσχατα γῆς ἐλαβ' ἐνθὼν ἱλεὸν, ὐκ οἴκησιν. 15, 9.

οἶκος. ἐχθρὰ φέρη ποτὶ οἶκον. 6, 24. ὥρα θύμως κ' ἐς οἶκον, tempus eſt domum redeundi. 15, 147. τίς ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδ ξεται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6. οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. 17, 17. πολὺν (ſcil. πλοῦτον) ἔχοντι (pro ἔχουσι) θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι. 17, 108. ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου ἧς. 22, 177. ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχη. 22, 222. θῦ ταθμὰ κοῖλα θυράων οἴκου. 24, 16. φάος ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη. 24, 22. ὥς πε καὶ βασιλεῦσιν ἐϊδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι (pro εἶναι) οἶκος. 25, 59. παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' ἐς οἶκον ἀφερψῶ. 27, 64. οἶκον ἔχησ' ἀνέρος. 28, 19. ἄγγας ἄνθεμα χρυσογόνας οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέης. Ep. 16, 2.

οἰκτίρμων, miſericors. χρηστὴ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρὸς. 15, 75.

οἰκωφελὴς, domum augens, frugalis. γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2.

οἶμαι, puto, exiſtimo. 11, 5.

οἰνάρεον, pampinus. ἐν νεοτμήτοισι γεγαθότες οἰναρέοισιν. 7, 134.

οἰνόπεδον, ſolum viniferum. ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα τυδεὺς ναῖε. (pro ἔναιε.) 24, 128.

οἶνος. τὸ, κρᾶθι, οἴνῳ πορφύρεος. 5, 125. τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. 7, 65. οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1.

οἰνοχόος, pincerna. οἰνοχόον κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες. 15, 124.

οἰνωπὸς, fuſcus. 22, 34.

οἷον, qualiter, ſicut. οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. 25, 40. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱερῶν μηνίσαντα φορωνήεσσιν ἐφῆναι. 25, 199.

οἷος, qualis. οἷον δὴ τέκα πᾶμα διεκρανώσατε. 7, 154. οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίπεσθες ἄγαγον Ὧραι. 15, 102. οἷοι ἀηδονίδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων πωτῶντα. 15, 121. οἷα ἐν πινυταῖσι περικλυτὰ Βερενίκα ἔπρεπε θηλυτέρῃς. 17, 34. οἷα Ἀχαιϊάδων

ἄδων γαῖαν πατεῖ ὀδεμί' ἄλλα. (in nov. hic verſus ita legitur: οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα ὀδεμία πατεῖ ἄλλα.) 18, 20. τοιόσδ' (ſubaud. εἰμὶ) οἶος (in nov. eſt. οἷον) ὁρᾷς. 22, 59. ὑμῖν ἐγὼ λιγεᾶν μειλίγματα μυσῶν, οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, τοῖα φέρω. 22, 222. οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. πολλὰ, οἷα γυναῖκες φορέοισιν ὑδάτινα βράκη. (ſcil. ἐκτελέσεις.) 28, 11.

οἷος, pro οἷός τε, id eſt δυνατὸς, qui poſſit vel valeat aliquid efficere vel praeſtare. 17, 13.

οἷος. pro ὡς, quam. ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. 14, 59.

οἷός τε. (i. e. δυνατὸς.) 17, 15.

ὄϊς, ovis. τὺ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. ὁππόκα πεξῶ τὰν οἶν (pro ὄϊν) τὰν πέλλαν. 5, 99. ταῖσιν ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι ἁ μελίτεια φέρβεσθαι. 5, 130. ἃ (ſcil. κύων) τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπὸς. 6, 10. ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων. 8, 9. ἔνθ' ὄϊς. (in plural. pro ὄϊες.) 8, 45. ἔχω πολλὰς ὄϊς. (pro ὄϊας.) 9, 17. ὑπολείπῃ, (relinqueris, 2. ſing. praeſ. med.) ὥσπερ ὄϊς ποίμνας. 10, 4. πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' ὠὔλιον nov.) αὐταὶ (id eſt, ſolae, ſine paſtore ſeu duce) ἀπῆνθον, χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς. 12, 4. γαλαθηναὶ ἄρνες γεινάμενης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι. 18, 42. ὄϊες κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο. 25, 99.

οἴσειν. vid. φέρειν.

ὀϊστὸς, ſagitta. ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν. 24, 105. τῷ ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον. 25, 235.

οἰστρεῖν, oeſtro agitari, furere. ἐκ θαλάσσας οἰστρεῖ, ex mari furibunda proſilit. 6, 28.

οἴχεσθαι, abire. ᾤχετ' ἔχων Ἔρως ταχινὰς φρένας. 2, 7. ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων. 2, 152. ὠὐτὸς (ὠὐτὸς, nov.) ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν. 4, 5. ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων. 4, 6. κᾤχετ' (pro καὶ ᾤχετο) ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα. 4, 10. οἴχῃ (abis, recedis) εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23 κᾤχεθ' (pro καὶ ᾤχετο) Ὕλας ὁ ξανθὸς. 13, 36. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα. 22, 167. ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον. 24, 99. οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Ep. 6, 3. ἁνίκα τήνας ὀστέον ὀδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας. (pro οἰχομένης.) Ep. 6, 6.

ὅκα, (pro ὅτε) quum, quando. ὅκα Δάφνις ἐτάκετο. 1, 66. ἔγνων πρὰν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με. 3, 28. Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι. 3, 40. ὅκα τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας. 4, 27. ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα. 5, 133. ὅκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα. 5, 134 ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8 ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς. 12, 16. ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλὰν. 17,

14. ὅκα παῖδα κανῇν τεὸν ἤθελον αὐτοῖ. 24, 90.

ὅκκα. (pro ὅτε.) ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας. 1, 87. ὅκκα θύοντι (pro θύουσι) τᾷ Ἥρᾳ. 4, 21. εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε. 4, 56. ὅκκα μὰν (ut in nov. est, sed vet. legit ὅκα μάν ποκα) τῇδε τὺ δάσας Εὐμάρας ἐκάθηρε. 5, 118. ὅτι καμεῖθ', ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται. 8, 68. ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. 11, 22. οὐδ' ὅκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀὼς. 13, 11. ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς. 15,144. ὅκκα οὐκ ἐθέλεις τὺ. 29, 8,

ὀκνεῖν, segnem esse, timere. μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ', (pro ὀκνεῖτε, in imperativo) ἁπαλᾶς κορέσασθαι ποίας. 8, 67.

ὀκνηρὸς, ignavus, taedio affectus. ὀκνηραὶ (scil. χάριτες) πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι (pro μίμνουσι) βαλοῖσαι. 16, 10. ἐμὲ δέος ἴσχει ὀκνηρὸν. 24, 35.

ὄκνος, cunctatio. ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65.

ὁκοῖα, (pro ὁποῖα) adverb. sicut. 15, 32.

ὀκρυόεις, longe prominens, acutus. οὔ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν ὀκρυόεν. 25, 231.

ὀκτὼ. τασῶ ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος, ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. 5, 58. 59. ὀκτὼ ταίδε. (scil. ἡμέραι.) 14, 44.

ὀκτωκαίδεκα, (nov.) duo de viginti. 15, 129. v. vocab. sequens.

ὀκτωκαιδεκέτης, (vet.) duodeviginti annos natus. (pro quo in nov. leg. ὀκτωκαίδεκα τῆς) 15, 129.

ὄλβιος, beatus, locuples. ὄλβιοι οἰκοίητε. 12, 28. ὄλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ. 12, 34. ἐν ὀλβίῳ (nov. habet ὀλβίω, pro ὀλβίου, ubi subaudiendum est οἴκῳ) ὄλβια πάντα. 15, 24. ὀλβία, ὅσσα ἴσατι. (pro ἴσῃσι) 15, 146. τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες. 16, 42. ὄλβιε κῶρε γένοιο. 17, 66. τί κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη ὀλβίῳ. 17, 117. ὄλβιε γάμβρ' ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. 18, 16. ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε. 24, 9.

ὄλβος, felicitas, divitiae. ὄλβω (pro ὄλβου) ἀπαρχόμενοι, opum primitias offerentes. 7, 33. πολὺς οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ. 17, 75. ὄλβω πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας, divitiis reges omnes superat. 17, 95. Ζεὺς, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον. (scil. ὑμῖν δοίη.) 18, 52. οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. 25, 24. ὡμάρτευν (comitabantur, 3. plur.) βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον. 25,111.

ὄλεθρος, pernicies, interitus. 25, 280.

ὀλέκειν, perdere, perimere. ἀλλάλους ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν. 22, 108

ὀλίγον, adverb. breve tempus. 23, 32.

ὀλίγος, paucus, parvus. ὀλίγος κῶρος. 1, 47. ὀλίγον νυκτὸς. 21,

21, 4. ἐκ μεγάλω αἰῶ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς. 22, 113. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν. 22, 180. ἦ μεγάλα χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. 28, 25.

ὀλισθεῖν, cadere, penetrare. ἤ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν ὀκρυόεν. 25, 230.

ὀλλύναι, perdere, amittere. τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις. 2, 53. ὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε (pro ὤλεσε, interfecerit) θηρίον, αἰνολέοντα. 25, 167. μὴ χρὸς καλὸν ὀλέσσω. (pro ὀλέσω.) 27, 30.

ὄλλυσθαι, perire. κακῶς ἀ πόρτις ὄλοιτο. 4, 52. καλός μοι ὤλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. ἢ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. 27, 9.

ὀλολυγών, nomen avis cujusdam. 7, 139.

ὀλολύζειν, ululare, magna voce exclamare. κώς ὀλόλυξεν. 17, 64.

ὁλοοίτροχος, totus rotundus. πέτροι ὁλοοίτροχοι. 22, 49.

ὄλοδς, perniciosus, noxius. ἤρατο ἤ τι ῥόδοις, ἢ μάλοις, ἠδὲ κικίνοις, ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις. 11, 11. σπήλυγγα φυγὼν ὁλοοῖο (pro ὁλοῦ) κύκλωπος. 16, 53. εἰπὲ, ὔπως ὄλοδν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. 25, 181. ὀλοδν τέρας ἐσκοπίαζον. (speculabar. 1. sing.) 25, 214.

ὄλος. ὕνεκ' ἐγὼ μὲν τὶν ὄλος ἔγκειμαι. 3, 33. καὶ ἦν (pro ἐὰν) ὄλον αὐτὸ (scil. τὸ φάρμακον) λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. 23, 25. οὐχ ὅλας (pro ὅλης) φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4. ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Ep. 16, 6.

ὁλοσχερὴς, integer. σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς (scil. βάκτρον) ἔσπασα ῥίζης. 25, 210.

ὀλοφυγδών, pustula. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30.

ὀλοφώϊος, noxius, perniciosus. βόσκει (scil. Ἄτις) λύκων ὀλοφώϊον ἔρνος. 25, 185.

ὔλπα, (dor. pro ὔλπη) lecythus. παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὔλπαν. 2, 156.

Ὄλπις, nomen viri. 3, 26.

ὕλπις, lecythus. ἀργυρέας ἐξ ὕλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι. 18, 45.

ὄλυμπος, coelum. ἃς τέκετο κρείουσα ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου. 17, 132.

ὅλως, prorsus, omnino. 11, 68.

ὁμὰ, (nov.) simul. εἰς ὁμὰ (pro quo in vet. legitur εἰς ἕνα) παιδὶ κἀθεύδε. 20, 39.

ὅμαιμος, consanguineus. 22, 173.

ὁμαλὸς, planus, aequalis. εἰσ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νεῖν. 12, 10. ἀλλάλοις ὁμαλοὶ. 15, 50.

ὁμαρτεῖν, sequi, comitari. ἐγώ οἱ ἃ μεγάλοιτος ὠμάρτευν. (pro ὠμάρτεον, sequebar.) 2, 73. μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ. 8, 64. ὠμάρτευν (pro ὠμάρτεον, sequebantur, 3. plur.) βασιλῆϊ. 25, 111. ὅς μιν ὁμαρτήσας

τήσας τοῖσι προσελέξατο μύθῳ. 25, 192.

ὄμβρος, imber, pluvia. ἔθνεα μυρία φωτῶν λιτὸν ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ. 17, 78. πολὺς ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος νυκτὸς ἐφεστήκει. 22, 14.

Ὄμηρος, poeta ille celeberrimus. 16, 20.

ὅμιλος, coetus, turba. περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος. 15, 65. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κούρης Θεσιάδος σωτῆρας ἵππων αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον. 22, 7.

ὄμμα, oculus. ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας. 2, 112. εἰ τύ με τολμῇς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν. (pro ποτιβλέπειν.) 5, 36. μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς ὄμματι μειδιόωντι. 7, 20. τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί. (pro εἰσὶ.) 18, 37. ὄμμασι λοξὰ βλέποισα. λοξὰ βλεποῖσα nov.) 20, 13. ὄμμα τά μοι ἐὴν χαρδοπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. ὄμματα οἰδήσαντος ἀπετείνωτο προσώπου. 22, 101. ἀκριβὲς ὄμμασι Λυγκεύς. 22, 194. ὄμμασιν αἰδομένη. 27, 69.

ὀμνύειν, iurare. ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκητσαν, ἀπέλθῃς. 27, 34.

ὀμνύναι, id. ἔστε ὀμέσσῃ (ὀμώσῃ nov.) αὐτᾷ μοι τορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσῳ. 6, 32. ὤμοσα, ἀκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγως πόδα θεῖναι. 21, 59. οὐκ ὤμοσας. 21, 63. ὄμοσσέ (pro ὤμοσε) τοι μέγαν ὅρκον. 22, 132. ὄμνυμί σοι, κυθήρη. 30, 22.

ὀμοίϊος, luctuosus. αἵματι χερὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι. 22, 172.

ὁμοῖον, adverb. similiter, eodem modo atque. 8, 37.

ὁμοῖος. μέν χρὼς ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ (θαψῶ nov.) 2, 88. ἃ σκιὰ οὐδὲν ὁμοῖα τᾷ παρὰ τὴν. 5, 48. ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον. 18, 21. ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβω τὰν μορφὰν ἀγαθᾶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἐῦ ὁμοῖω. (pro ὁμοίω.) 23, 2. κάτοχοι ὥτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὴς ἄλλος ἔην. 24, 130.

ὁμοίως, similiter. 25, 26.

Ὁμόλα, nomen loci. Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας. 7, 103.

ὁμόῤῥοθος, unanimis. ἄντρον ἔσω τείχοντες ὁμόῤῥοθοι. Ep. 3, 5.

ὁμότιμος, ejusdem honoris particeps. τῆνον καὶ μακάρεσσι ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις. 17, 16.

ὁμῆ, una, simul. 2, 77.

ὀμφαλός, umbilicus. πλατὺ φάσγανον ὥστε διαπρὸ λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 202.

ὄμφαξ, uva immatura. φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. 11, 21.

ὅμως, attamen. ὅμως εἶπὸν (εἶπὲν nov.) τί τὸ καινὸν. 14, 11. ὀὺς ὅμως. (scil. τὸ νᾶμα, aquam.) 15, 30. ὅμως φυλάξομαι. 15, 72. ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον, tempus tamen est domum redeundi. 15, 147.

ὁμῶς, una, simul. 21, 6.

ὀνάναι,

ὀνάναι, juvare, prodesse. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσῃς. 5, 69. τάχ' ὥτερος (pro ὁ ἕτερος) ἄλλον ὀνασεῖ. (pro ὀνήσει.) 7, 36. διπλάσιον ὤνησας. 12, 26. ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 15, 55. εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαὶ. 16, 57.

ὄναρ, somnium. 27, 8.

ὄνασις, (pro ὄνησις) utilitas, usus. 16, 23.

ὄνειαρ, utilitas. 13, 34.

ὀνείρατα, plur. tant. somnia. ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα. 21, 24. τὠνείρατα (pro τὰ ὀνείρατα) πάντα μερίζεν. (pro μερίζειν.) 21, 31.

ὀνειροκρίτας, (pro ὀνειροκρίτης) somniorum interpres. 21, 33.

ὄνειρον, somnium. ἔχω τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φαίνονται. 9, 16. μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις. 20, 5. μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. 21, 67.

ὄνεσθαι, vituperare, reprehendere. μηδεὶς τὰ θεῶν (subaud. ἔργα) ὀνόσαιτο. 26, 38.

ὄνομα. βοᾶς ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. 16, 97.

ὀνομαστὶ, nominatim. 24, 76.

ὀνομαστὸς, celeber, clarus. ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς ὁπλοτέροις. 16, 45.

ὄνος. ὄνων ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ φάτνη. (scil. ἐφάνη.) 22, 21.

ὄνυξ, unguis. ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω νιν. 4, 54. κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 109. μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι. 25, 267. αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι. 25, 277.

ὄξος, acetum. ἐγὼ ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος. 10, 13. χὠνὴρ (pro καὶ ὁ ἀνὴρ) ὄξος ἄγαν, vir admodum iracundus. 15, 148.

ὀξὺς, acutus. ἔνθεν βούτομον ὀξὺ ἐτάμοντο. 13, 35. τοιοῦτος ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς. 14, 10. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127. τοῦ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φασγανον ὀξὺ φέροντος. 22, 197. ἄνθετο Πανὶ ὀξὺν ἄκοντα. Ep. 2, 3.

ὀξύχειρ, promtus manu. τὸν τοῦ Ζανὸς υἱὸν τὸν ὀξύχειρα Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 2.

ὅπα, (pro ὅπη) ubi. 4, 24.

ὀπαδὸς, comes. εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοὶ. 2, 166.

ὀπάζειν, praebere. ὅ μοι τὸ λαγωβόλον ὤπασεν. 7, 129. ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114. ἠέλιος ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55. δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν. (pro ὀπάσομεν) 28, 9.

ὁπανίκα, (pro ὁπηνίκα) quum. 23, 33.

ὅπῃ, ubi. ὅπῃ λόγος ἦμεν (pro εἶναι) ἀταρπὸν 23, 23. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἵκανον (perveni, 1. sing.) 25, 211. οὐδ' ὅπῃ (usquam) ἴχνια τοῖο φρασθῆναι δυνάμην. 25, 216. ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις. 27, 44.

ὀπηδεῖν, comitari. ἐς τέλος ἄμμιν

μιν ὀπήδει. (comitare, in imperativo.) 2, 14. πολύς οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ. 17, 75.

ὁπηνίκα, quum, quando. 24, 84.

ὄπις, vindicta divina. Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο. 25, 4.

ὄπισθε, post. Ep. 20, 8.

ὄπισθεν, pone, post. γεγενήμεθ' ὄπισθεν. 15, 56. ἐγγὺς ϛάντες λασίας δρυὸς ἄντρυ ὄπισθεν. Ep. 5, 5.

ὀπίσσω, (pro ὀπίσω) retrorsum. 25, 147.

ὀπίσω, retro, retrorsum. 25, 74.

ὁπλὰ, (pro ὁπλὴ) ungula. ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς. 4, 36.

ὅπλον, arma. κυφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα. 13, 52. ἀράχνια εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διαϛήσαιντο. 16, 96. οἱ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρυ Ἥβας ὅπλα ἄγυσι. 17, 33. τὰν (pro ἣν, scil. ἀσπίδα) Πτερελάυ Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 24, 5.

ὁπλότερος, junior. ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνόμαϛυς ὁπλοτέροις. 16, 46. ὁπλοτέρω γεγαῶτε, qui duo minores natu sumus. 22, 176.

ὅποι, ubi. 18, 17.

ὁποῖος, qualis. χρυσὸν ὁποίῃ (pro ὁποίᾳ, scil. Λυδίῃ πέτρῃ) πεύθονται ἀργυραμοιβοὶ. 12, 36.

ὁπόσος, quantus. ὁπόσοι γλαυκὰν ναίυσιν ὑπ' ἀῶ. 16, 5.

ὁπότε, quando. ὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν. 13, 12. ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπρεθι λὶς ἐσακύσας νεβρῶ φθεγξαμένας ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν. 13, 61. ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενείατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134.

ὅππᾳ, (pro ὅπῃ) ubi. ὅππᾳ θυμὸς ὑκάϛυ. 22, 11. ὅππᾳ Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ. 28, 4

ὀππάζειν, (pro ὀπάζειν) praebere, dare. ὐκ εἰς ἀκιρὰς ὐδ' ἐς ἀεργὼς ἐβαλλόμαν ὀππάσαι σε δόμως. 28, 16.

ὅππῃ, (pro ὅπῃ) ubi, quo. 29, 13.

ὁππόθεν, (pro ὁπόθεν) unde. 25, 64.

ὁπποῖα, (pro ὁποῖα) quomodo. 20, 6.

ὁππόκα, (pro ὁπότε) quum, quando. ὁππόκα πεξῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν. 5, 98. ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς ναῖε. 24, 128.

ὁππόταν, (pro ὁπόταν) quando. 23, 36.

ὁππότε, (pro ὁπότε) quum. ὁππότε κεν φιλέων βαίνει (βαῖνεν nov.) λέχος ἐς φιλεύσης. 17, 42. δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο. 25, 228.

ὁππότερος, (pro ὁπότερος) uter. 22, 84.

ὅππως, (pro ὅπως) ut, quomodo. φθέγξομαι, ὅππως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 117. εἰπὲ, ὅππως εὐύδρυ Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182. ὅππως ἐκράανθεν. (pro ἐκράνθησαν.) 25, 196. ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών. 28, 6.

ὀπτεῖν,

ὀπτεῖν, torrere. αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ξύσηται. 7, 55. ἀνίκα τὰν κραδίαν (ſubaudi κατὰ) ὀπτεύμενος (pro ὀπτήμενος) ἄλμυρὰ κλαύσεις. 23, 34.

ὄπτεσθαι, videre. πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει. (in nov. eſt ὀπώπη) 4, 7. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τὰς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. ἦν τέκνῳ φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι (pro ὄψῃ, videbis) υἷας. 27, 31.

ὀπτὸς, aſſatus, toſtus. ἤρατο μὲν καὶ τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω. (pro ὀπτῷ ἀλεύρῳ.) 14, 7. κρέα ὀπτὰ. 24, 135.

ὀπυίειν, uxorem ducere. 22, 161.

ὀπωπέναι. v. ὄπτεσθαι.

ὀπώρη, (pro ὀπώρα) auctumnus. πάντ' ὤσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὤσδε δ' ὀπώρης. 7, 143. τυρὸς δ' λείπει μ' ὅτ' ἐν θέρει, ὅτ' ἐν ὀπώρᾳ. 11, 36.

ὅπως, ut, quomodo. αὖτις ὅπως τάδε Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα. 1, 112. ἐχθρὰ φέροι ποτὶ εἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ. 6, 24. ὅπως μὴ γείτονες ὦμες ἀλλάλαις. 15, 9. εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ ἀνέγνω κοίλᾳ ὑπὲρ σάκεος. 24, 23. νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. εἰπὲ, ὅπως ὄλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. 25, 181.

ὁρᾶν, videre. τοὶ τέττιγες, ὁρῶτε (pro ὁρᾶτε, videte) τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω. 5, 110. ὄρη (pro ὄρα, vide) φίλος, εἴ τυι ἀρέσκει. 7, 50. ὡς ὁρῶσαι γαθεῦσιν. 9, 35. ἐς πόντον ὁρῶν. 11, 18. ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὁρῶσά (ὁρεῦσά nov.) μὲ λεπτὸν ἐόντα. 11, 69. ὧδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυρὸν ποτὶ κοῖτον ὁρῶεν. 13, 12. ἔαρ ὁρόωσα (pro ὁρῶσα) Νυχεία. 13, 45. ὄρη (pro ὄρα, circumſpice) δίφρον αὐτῷ. 15, 2. ὄρη γύναι, ὡς ποθορῇ τὸ. 15, 12. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τὰς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. τοῖός (ſubaud. εἰμὶ) οἷος (οἷον nov.) ὁρᾷς. 22, 59. ἐγγὺς ὁρᾷς. 22, 69. ὀέρμα θηρὸς ὁρῶν. 25, 63. τὰ μὴ ὁρόωντι (pro ὁρῶσι, vident) βέβαλοι. 26, 14. καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ πρόσφκον ὁρῶν. Ep. 12, 4.

ὁρατὸς, qui cerni poteſt. 7, 114.

ὀργὰ. (pro ὀργὴ) φέρω ὑποκάρδιον ὀργὰν. 20, 17. ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. 23, 14. ἐξ ὀργᾶς (ut in nov. eſt, ſed vet. legit ἐξόρπαξ) ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς. 23, 15.

ὄργια, ſacra Bacchi. σὺν ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχυ. 24, 13.

ὀρέγεσθαι, appetere. τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. (ſcil. τὴν ἐδωδὴν. 21, 44) εὐρατι προβολαίῳ ἀνδρὸς ὀρέξασθαι. 24, 124.

ὀρεγγύναι, porrigere, praebere. ὤκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα. 5, 135.

ὄρειν, excitare, concitare. αἰνὰ πέλωρα δύω κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὤρσεν ἐπὶ πλατὺν ὁδὸν. 24, 15.

ὄρεσθαι, surgere. ὧδ' εἰ μέσον ἦμαρ ὄροιτο. 13, 10.

ὀρεχθεῖν, fremere. 11, 43.

ὀρθᾷ, adverb. recta. 22, 66.

ὀρθὸς. μέγα ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν. 5, 36. ὄφρ' ἔδυ (ὅτε τὸν nov.) ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα. 10, 2. ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρῆος. 15, 53. ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέσχε. 25, 149. ὀρθὸν ἀείρας ἄπνευστον. 25 270.

ὀρθοῦν, erigere. ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος. 22, 107.

ὀρθρεύειν, mane vigilare. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδειν τῇ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσῃ. (pro ὀρθρευούσῃ.) 10, 58.

ὄρθριος, matutinus. 7, 123.

ὄρθρος, diluculum. τὸ ποτ' ὄρθρον (in nov. est τὸ πότορθρον) ἃ παῖς ἀνὴρ ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κηρία βάψαι. 5, 126. παῖδα ἐᾶν παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 14. νεύμεθα (pro νεύμεθα, redibimus) κἄμμες (pro καὶ ἡμεῖς) ἐς ἄρθρον. 18, 56. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63.

Ὄρθων, nomen viri. Ep. 8, 1.

ὀρθῶς, recte. 25, 180.

ὀριγνᾶσθαι, extendere brachium ad aliquid apprehendendum. ὠριγνᾶτο νεοκλώτῳ τελαμῶνος. 24 44.

ὀρειμαλὶς, malum montanum. ὧδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες. (subaud. σύμβληται εἰσι.) 5, 94.

ὀρίνειν, excitare, concitare, turbare. ὀρίνθη πλέον, ἢ πρὶν. 22, 89. ἀλλὰ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου. 26, 37.

ὅρκος, jusjurandum. ὅρκον ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (θαρσῶ nov.) 21, 62. ὄμοσσέ τοι μέγαν ὅρκον. 22, 132. ἁμῖν γάμος ὅτος ἐν ὅρκῳ, nobis hae nuptiae jurejurando sunt confirmatae. 22, 148.

ὀρμαίνειν, vehementer cupere. φευγέμεν ὀρμαίνων. 24, 26.

ὁρμᾶν, impetu ferri, irruere, incitare. αἶψα φεύγειν ὥρμᾶθη (pro ὡρμήθη) ποτὶ σᾶμα πατρὸς. 22, 199. δαιδάλεον ὤρμησε μετὰ ξίφος. 24, 42.

ὁρμιὰ, tenuis funiculus piscatorius. ὁρμιαὶ. 21, 11.

ὁρμὴ, impetus. ἔσχαθε ὁρμῆς παῖδα Ποσειδάονος. 22, 96. πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἧεσαν ὁρμὴν. (in nov. est ὀδμὴν.) 25, 136. τηλῦ μιν πήδησεν ὑφ' ὁρμῆ. 25, 251.

ὅρμος, portus. εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο. 7, 62. εἴσω ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ad portum Propontidis appulerunt. 13, 30.

ὄρνιξ, avis. ταὶ ἐπὶ δένδρῃ (δένδρῳ nov. pro δένδρῃ) ὄρνιχες λαλαγεῦντι. (pro λαλαγοῦσι.) 5, 48. μοισᾶν ὄρνιχες. (i. e. poetae) 7, 47. ἀλκυόνες γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε (ταὶ τὰ nov.) μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. 7, 60. ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοὶ. 22, 72. εἴτ' ὦν ὀρνίχεσσιν ἐοικό-

ἐοικότες εἴτε λέουσι γεινόμεθα. 22, 73.

ὄρνις, avis, gallus. ὄρνισιν ὕσπλαγξ. (scil φοβερὸν κακόν ἐστι.) 8, 58. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. ὄρνιθες (galli) τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63.

ὀροδαμνὶς, surculus, ramusculus. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον (pro εἶχον) πόνον. 7, 138.

ὄρος, mons. κῆξ (pro καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 1, 136. ταί μοι αἶγες βόσκονται κατ' ὄρος. 3, 2. εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, βάττε· ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. (pro κομῶσι.) 4, 56. 57. ὅστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρευς (pro ὄρους) κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. (subaud. ἀείσω.) 7, 51. χὡς (pro καὶ ὡς) ὄρος ἀμφεπολεῖτο. 7, 74 ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 27. τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ, μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 45. παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. 25, 221. τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος ἄγαγον. (ducebant, 3. plur.) 26, 2. ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι. 2 , 26. στάλικες ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη. Ep. 3, 2.

ὀρούειν, irruere. φράζεο (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας. 6, 13. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142.

ὄρπαξ, (pro ὄρπηξ) ramus, surculus. τοὶ ἐκέχυντο ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. 7, 146.

ὄρπηξ, ramus. ὄρπηκας κάμπτῃσιν (pro κάμπτῃ) ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο. 25, 248.

ὄῤῥ' pro ὄ ῥα. 24, 42.

ὀρτάλιχος, pullus avium. οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν. 13, 12.

ὀρύσσειν, fodere, effodere. ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ (effodi, in imperativo) νυν (νιν nov.) ἐς τὸν Ἄλεντα. 5, 123.

ὀρφανίζειν, privare. Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου. Ep. 5, 6.

ὄρφνη, tenebrae. ἀμφιλαφὴς παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. 24, 46.

ὀρχεῖσθαι, saltare. ὠρχεῦντ' (pro ὠρχοῦντο) ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45.

Ὀρχομενὸς, nomen urbis. αἱ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι. 16, 105.

ὄρχος, ordo vitium. ἁ μὲν ἀν' ὄρχως (pro ὄρχους) φοιτῇ. 1, 48.

ὃς, (pro ἑὸς) suus. ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133. Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐτὸς. 24, 119. εἰ ὁ μὲν κατὰ ἄστυ μένῃ παρὰ οἷσι πολίταις. 25, 45. βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν. (pro αἷς.) 25, 58. χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν. 25, 76. ἠέλιος ᾧ

παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ. 25, 138. σήραγγα προδείελος ἔςιχεν εἰς ἣν. 25, 223.

ὄσδειν, (pro ὄζειν) olere. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. 1, 149. ταὶ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι (pro ὄζουσι) κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις. 5, 52. πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης. 7, 143.

ὅσον, adv. quantum. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας. 4, 39. φοίνικα ὅσον (usque ad) λόφον ἵκετ' ἀκωκὴ. 22, 195.

ὅσος, quantus, quicunque. μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθίζουσι.) 7, 47. ὅτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. (in nov. est χθαμαλῆς Αἰγύπτου, et refertur ad sequens Νεῖλος.) 17, 79. ψεύδονται (ψεύδοντο nov.) πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῷ θέρεος μινύθειν. 21, 22.

ὅσονπερ, adverb. quantum. 17, 66.

ὅσοςπερ, quicunque. ὅσαις περ (scil. ὄρνιξιν) ἐξ ἁλὸς ἄγρα, quaecunque aves e mari victitant. 7, 60.

ὅσσα, (pro ὅσα) quomodo. ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροςρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι (pro σφάλλουσι) παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. 24, 109. 110.

ὁσσίχος, quantulus, quam parvus. ὁσσίχον ἐςὶ τὸ τύμμα. 4, 55.

ὄσσος, oculus. οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας. 23, 8. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73. περιγληνώμενος ὄσσοις. 25, 241.

ὅσσος. (pro ὅσος.) τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν (non procul inde) ἁλιτρύτοιο γέροντος. 1, 45. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας. 2, 45. οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 108. ὅσσον θέλω αὐτὸς. 8, 7. τοῦ θέρεος (θέρευς nov.) φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, ὅσσον ἐρῶν τι (τυ nov.) πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. 9, 13. ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι. 9, 35. ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς, ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς, ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν· τόσσον ἐμ' εὔφρηνάς συ φανεὶς. 12, 3. 4. 5. 6. ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο. 13, 9. δάκρυε, ὅσσα θέλεις. 15, 41. περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος. 15, 65. εἴδατα, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται. (ποιεῦνται nov.) 15, 115. ὅσσα ἴσατι. (pro ἴσῃσι, novit) 15, 146. ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν, ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ. 16, 61. ῥέξας, ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας. (subaud. ἔῤῥεξε) 16, 74. ἄνθεα εὐώδη, ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43. οὐκ ἀΐεις

ἥλεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀὐτεῖ. 24, 37. ἤ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3. τὰς λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον (tantummodo) ἀείρων φευγέμεν ἀψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 73. νέφη ὑδατόεντα, ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα πρωτέρωσε. 25, 90. ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21. φιλέει, ὅσσα σαόφρονες. (subaud. φιλῶσι.) 28, 14.

ὀστέον, os, offis. τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω. 2, 21. et 62. αὐτὰ (fola) λοιπὰ ὀστ' ἐτ' ἦς (pro ἦν) καὶ θέρμα. 2, 90. ὃς μὲ κατεμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. 3, 17. τήνας τᾶς πόρτις αὐτὰ λέλειπται τὠστέα. (pro τὰ ὀστέα.) 4, 16. ὣς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι. 7, 102. πᾶν ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. 22, 205. βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο. 25, 261. ἀνίκα τήνας ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπηται. Ep. 6, 6.

ὅστις. τίς, (subaud. ἐστὶ) ὅτῳ (pro ᾧτινι) χεῖρας καὶ ἐμὲς συνερείσω ἰμάντας. 22, 68. θηεῖτο, ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109. ὅ, τττι (pro ὅ, τι) με πρῶτον ἀνήρευ. 25, 193. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην φαινόμενος, ὅντιν' ἀρεῖμην. 25, 219.

ὄστρακον, testa conchae. τήνῳ τρόμβω καλὸν ὄστρακον. (scil. ἔδωκα) 9, 25.

ὅ, ττι. (pro ὅ, τι) v. ὅστις.

ὅττι, (pro ὅτι) quod, quam. κεῖτο τὸ λαῖον εἶη κάρπιμον ἤττι μάλιστα. 10, 43. ὅττι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. 17, 24. μέμφετο, ὅττι ἑᾶς τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλικα τραύματα ποιεῖ. 19, 5. ὅττι μὲ τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα. 20, 18.

ὅτῳ. (pro ᾧτινι) v. ὅστις.

οὖ, (pro ἔθι, ubi. 1, 105.

οὖας, auris. σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς. 22. 45.

οὐδαμὰ, nunquam. 10, 8. 9. 10.

οὖδας, terra, pavimentum. πρὸς οὖδας πτέρνῃσι πόδας τερεῦς ἐπίεζον (premebam) ὑραίους ἐπιβὰς. 25, 268.

οὐδέποκα, (pro οὐδέποτε) nunquam. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον. (vidi) 2, 157. χωρὶς οὐδέποκ' ἦς, (pro ἦν) nunquam ab eo discedebat. 13, 10.

οὐδέποτε. (vet.) 2, 4. vid. ποθήκειν.

οὐδὸς, limen. ἐρεισάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 50. δράκοντας ὤρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν. 24, 15.

οὖθαρ, uber. παντᾶ γάλακτος οὔθατα πλήθυσιν. 8, 42. τὰ οὔθατα πλήσατε πᾶσαι. 8, 69. οὔθασι. (nov.) 8, 57.

οὐκὶ, ionice pro οὐχὶ. ᾗδει, ᾗ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾗ τε καὶ οὐκὶ. 25, 81. ἵνα γνάῳ κατὰ θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκὶ. 25, 178.

οὐλόμενος, noxius, perniciosus. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24 29.

οὖλος, tener, mollis. οὖλαν ποσὶν διελάκτιες χλαῖναν. 24, 25.

οὖλυμ-

ὄλυμπος, (pro ὄλυμπος) coelum. ἀπ' ὀλύμπω (pro ὀλύμπου) μολοῖσα. 20, 38.

ὕνεκα, quoniam. ὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ. 7, 82. γινώσκω, τίνος ὕνεκα φεύγεις. 11, 30. ὕνεκά μοι λασία ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον (pro τὸ ὕτερον) ὣς μία μακρὰ. 11, 31. ὅθ' ὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 140.

ὕνεκεν, quia, nam. ὕνεκεν ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 43. ὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργὼ. 13, 74. ὅθ' ὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο, αὐτοῦ οὐ παρεόντος. 25, 76. ὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα. 25, 167.

ὄνομα, (pro ὄνομα) nomen. αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ὄνομ' ἀκούσῃ. 27, 39. ὄνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ὄνομα πολλάκι τέρπει. 27, 40.

ὀξ, pro ὁ ἐξ. 25, 180.

ὄποτε, nunquam. ὄποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων. 8, 10. τέκνα ὄποτ' ἐοικότα πατρὶ. 17, 44. ὄποτ' ἀκούει. (in nov. est οὐ ποτακούει.) 20, 32. μοῦσαν ὀθνείην ὄποτ' ἐφελκυσάμην. Ep. 22, 4.

ὄπω, nondum. ὄπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα. 17, 38. ὄπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19.

ὀραῖος, posterior. πρὸς ὀδὰς πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον (premebam) ὀραίους ἐπιβὰς. 25, 269.

ὀρανίδης, coelicola. ἔνθα σὸν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ὀρανίδῃσι. 17, 22.

ὀράνιος, coelestis. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν ὀρανίαν. Ep. 13, 2.

ὀρανίων, coelicola. τούτων ὑπέρτεροι ὀρανίωνες ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν. 12, 22.

ὀρανὸς. ἁνίκα ποτ' ὀρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. (scil. ἡλίου) 2, 147. ἐς ὀρανὸν (ὠρανὸν nov.) ὔμμιν ἁλεῦμαι. 5, 144. ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' ὀρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50. ὄπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' ὀρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτοὺς. 16, 71. δύνοντα καὶ ὀρανοῦ ἐξανιόντα ἄστρα βιαζόμεναι. 22, 8. πολὺς ἐξ ὀρανοῦ ὄμβρος νυκτὸς ἐφερπύσας. 22, 14. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὀρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς. 24, 77. νέφη ὑδατόεντα, ὅσσα ἐν ὀρανῷ εἰσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε. 25, 90.

ὄριος, vento secundo proficiscens. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ὄριον. 24, 93. (sed huc non pertinet.)

ὄρος, (pro ὅρος) mons. ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὄρεος. 1, 77. ἐν ὄρεσι (ὤρεσι nov.) μᾶλα νομεύων. 3, 46. εἴης Ἠδωνῶν ἐν ὄρεσι χήματι μέσσῳ. 7. 111.

ὄρος, ventus secundus. 13 52.

ὀρὸς, idem quod ὅρος, limes, terminus. ὀροὺς ἴσασι φυτοσκάφοι. 25, 27.

ὄτι πω, pro ὀδαμῶς, nullo modo. 1, 62.

ὗτος, in vocativo, heus. βέντιθ' ὗτος. 5, 76. οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ὗτος ὁ Κώναρος. 5, 102.

ὗτος

οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος. (κορυττίλος nov.) 5, 147.

ὀφείλειν, debere. 2, 130.

ὀφέλλειν, augere, adjuvare. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβῳ. 17, 78. οἱ (ei) αὐτὸς ὄφελλε (pro ὤφελλε) διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120.

ὄφελος, utilitas. ὧν ὄφελός τι. 13, 18. ὄφελος (gloria) μέγα γειναμένοισι. 17, 35.

ὀφθαλμὸς. τάκεται ὀφθαλμὼς. (pro ὀφθαλμοὺς, ſubaud. κατὰ.) 1, 88. τάκεται ὀφθαλμὼς. 1, 91. ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιὸς. 3, 37. πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει. (ὀπώπη nov.) 4, 7. εἷς ὀφθαλμὸς ἔπεστι. 11, 33. καιόμενος ὑπὸ τεῦ ἀνεχοίμαν καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδὲν. 11, 53. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 18. πάντη διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233. δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

ὄφις, ſerpens. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω ἐκ παιδὸς. 15, 58. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 29.

ὄφρα, ut, quo. ὄφρα κε, κ' εἰν (pro καὶ ἐν) ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς (ἐσθλὰ nov.) ἀκούσῃς, ut etiam poſt mortem bene audias, bonam famam conſequaris. 16, 30. ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190. ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη. 25, 279. πλύνεις χείλεα σεῖο; (pro σοῦ) δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω. 27, 6.

ὀφρῦς, ſupercilium. οὕνεκά μοι λασία ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον (pro τὸ ἕτερον) ὡς μία μακρὰ. 11, 31. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν. 22, 104.

ὀχεύειν, coire. εἴ τιν' ὀχεύσεις τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ. 5, 147.

ὀχεὺς, vectis, repagulum. στιβαροὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49.

ὄχθη, ripa. δρύες, Ἱμέρα αἵ τε φύοντι (pro φύουσι) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. αἱ νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος. (ſcil. βόσκονται.) 25, 9.

ὄχλος, turba, multitudo. μόλις ὔμμιν ἐσώθην πολλοῦ ὄχλου. 15, 5. ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος. 15, 44. ὄχλος πολὺς (ὅσος ὄχλος nov.) ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. 15, 59.

ὄχνη, pirum. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144.

ὀψ, vox, cantus. ἀηδονίδες, μέλπουσαι στόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12.

ὀψαμάτης, usque ad veſperam metens. Μίλων ὀψαμάτα. 10, 7.

ὀψίγονος, ſero genitus. σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα ὀψίγονον. 24, 31.

ὄψις, viſum, ſomnium. λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς ὄψιν. 21, 38. ἴσαι ψεύδεσιν ὄψεις. 21, 64.

Π.

πα, dictio enclitica. ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπεσα ἀμέλγες. 4, 3. ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τοῖον νέκταρ ἔπασε. 7, 151.

πᾷ, pro πῇ, ubi. πᾷ ποκ' ἆρ' ἦϑ' (ἦϑ' nov.) ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ ποκα νύμφαι. 1, 66. πᾷ μοι ταὶ δάφναι, φέρε ϑέτυλι, πᾷ δὲ τὰ φίλτρα; 2, 1. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρναχος. 15, 33.

πᾷ pro ποῖ, quo, quorsum. πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 2, 19. et 11, 72. πᾷ δή τυ μεσαμέριον πόδας (πόδα nov.) ἔλκεις. 7, 21.

παγὰ, (pro πηγὰ) fons. ἀδύ τι τὸ ψιϑύρισμα ἁ πίτυς τήνα, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται. 1, 2.

παγῆναι. vid. πηγνύναι.

πάγχυ, omnino, magnopere. ᾧ ἐπὶ (ἐπὶ nov.) πάγχυ μέλει πατρῴα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105. πάλαι τινὰ πάγχυ σέϑεν πέρι μῦϑον ἀκούσας. 25, 162.

Παιὰν, cognomen Apollinis. ὦ Παιὰν. 5, 79. et 6, 27. τοὶ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν (sc. κᾶντι) πύϑιε Παιάν. Ep. 1, 3.

παίγνιον, lusus. ἐξ ἀπάτας κερδοταμένοι ἄνδρες ἐπαισδον κακὰ παίγνια. 15, 50.

παιδεύειν, docere, instituere. ὧδε Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132.

παιδικὸς, puerilis. κάλλος καλὸν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. 23, 32.

παιδίον, puer. τὸ παιδίον, ᾧ πρὶν ἐνάσσην φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καϑίξῃ. (καϑίξοι nov.) 1, 50. πᾶς τις περὶ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5.

παιδογόνος, generator. φάλητι παιδαγόνῳ δυνατὸν κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4.

παίζειν, ludere, jocari. ἐπαιξέ τις. 14, 22. χρυσῷ παίζεσ' (in nov. est παίσδοισ') Ἀφροδίτα. 15, 101.

Παιήων, cognomen Apollinis. ἦλϑε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τᾶ Παιήονος υἱός. Ep. 7, 1.

παῖς, puella. μ' ἁ παῖς ποϑορεῦσα λέγει. 5, 85. τᾷ παιδὶ ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. φράζεο, (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρύσῃ ἐξ ἄλδος ἐρχομένας. 6, 13. τίς τύ (τοι nov.) τᾶν (τῶν nov.) παίδων λυμαίνεται. 10, 15. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα. 10, 25. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὕφιν ταμάλιχα δεδοίκω ἐκ παιδός. 15, 59. παῖδα ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοσόργῳ παρὰ ματρὶ παίσδειν ἐς ῥαϑὺν ὄρϑρον. 18, 13.

παῖς, puer. ὃν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 37. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόϑον. 7, 99. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε καὶ ὦμυς τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 106. χὠ (pro καὶ οἱ) μὲν παῖδες ἄϋσαν. 8, 28. χὠ μὲν παῖδες ἄηδον. 8, 29. ὄλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κἄνα διαιτᾷ. 12, 34. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ἴλα.

ὕλα. 13, 6. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη. 13, 14. πασάων ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργείῳ ἐπὶ παιδὶ. 13, 49. Ἀμφιτρυωνιάδας ταρασσόμενος περὶ παιδὶ. 13, 55. Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων. 15, 139. παισὶ (filiis) θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17, 40. εἰς ἕνα (ὁμὰ nov.) παιδὶ κάθευδε. (dormivit.) 20, 39. ὦ Κρονίδαι, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 41. ἔσχεθε ὁρμῆς παῖδα Ποσειδάωνος. 22, 97. οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 206. ἄγριε παῖ, καὶ στυγνὲ. 23, 19. λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. 23. 20. τὸ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. 23, 35. παιδὸς ἐπενάχετο φωνὰ. 23, 61. ἁπτομένα γυνὰ κεφαλᾶς παίδων. 24, 6. ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον. 24, 20. οὐκ ἀΐεις, παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ. 24, 37. τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα, 24, 62. ὅκα παῖδα κανῇν τεὸν ἤθελον αὐτοὶ. 24, 90. γράμματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. 24, 103. ὧδε Αὐγείης σφωιτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ, χθιζὸς εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 55. μάτηρ κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα. 26, 20. εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα. (subaud. συμβαίνει.) 26, 32. οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1. πολλὰ ποττὰν (pro ποτὶ τὰν) ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα. Ep. 17, 9.

παίσδειν, (dor. pro παίζειν) ludere, jocari. παίσδεισ, ὦ 'γαθ', (pro ὦ ἀγαθὲ) ἔχων. 14, 8. τὸν μικκὸν παῖσδε (lude) λαβοῖσα. 15, 42. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον κακὰ παίγνια. 15, 49. χρυσῷ παίσδοιστ' (ut nov. habet, sed in vet. reperitur παίζουσ') Ἀφροδίτα. 15, 101. παῖδα ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ ματρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 14. ὡς ἄγρια (ἀγρικὰ nov.) παίσδεις. 20, 6.

πακτὰ, caseus. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. 11, 20. τὸ στόμα πακτᾶς γλυκερώτερον. 20, 26.

πακτὶς, instrumentum, quoddam musicum. πακτίδ' ἀειράμενος ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Ep. 5, 2.

πάλαι, olim, quondam, jamdudum. ἔχεις πάλαι, ὧν ἐπεθύμεις. 10, 17. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες. 12, 16. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73. πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162. Ἀρχίλοχον εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν τὸν τῶν ἰάμβων. Ep. 19, 1.

πάλαισμα, lucta. ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι (pro σφάλλουσι) παλαίσμασιν. 24, 110. ἃ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

παλαίστρα. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν αὔριον. 2, 8. λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας. 2, 51. τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.

τραν. 2, 97. ἅς ὑπὸ τᾶσδε Μόλων ἄγχοιτο παλαίτρας. 7, 125.

παλάσσειν, foedare. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον. 25, 225.

παλίγκοτος, iracundus. 22, 58.

πάλιν, rurſus, retrorſum. ὣδ', ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆνθον, ἔγνων. 2, 84. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει. 4 48. ὁ δ' αὖ πάλιν. (ſubaud. ὀχεύειν ἄρχεται.) 5, 149. πάλιν ἆδ' (ἴδε) τὰν νύνα βάλλει. 6, 9. αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, ὐ ποθόρημι. 6, 25. τὸν ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς ἵπποι ἀίταν. 12, 14. ὀκνηρὰ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλᾶ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι (pro μίμνυσι) βαλοῖσαι. 16, 10. ὄθεν πάλιν ὐκέτι νόστος. 17, 120. ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη. 18, 53. ξενίων τυχὼν πάλιν οἶκαδ' ἰκάνοις. 22, 60. ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος. 22, 107. ἆψ πάλιν διέλυσεν. (ſolvebant, ſcil σκέρας) 24, 32. ἀμφιλαφὴς πατὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. 24, 46. πάλιν ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτης. 24, 62. πάλιν μὲν ὄπισθεν ὀπίσω. 25, 147. πλύνεις χήλεα σᾶο; δίδω πάλιν, ὄφρα φιλάσω. 27, 6. πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι. 27, 17. τεὴν πάλιν ἔξελε χᾶρα. 27, 50.

παλίουρος, nomen arboris. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω. (dor. pro παλιούρῳ) 24, 87.

παλίσσυτος, reſiliens. χλωρῇ πάλίσσυτον (ſcil. βέλος) ἔμπεσε ποίῃ. 25, 231.

πάλλειν, vibrare, agitare. ἐπιτάμενος δόρυ πάλλειν. 17, 103. ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων κωρυσσύνᾳ. 24, 56.

παλύνειν, adſpergere, foedare. χἀ σύριγξ εὑρῶτι παλύνεται. 4, 28.

Παμφύλιοι, nomen gentis. Παμφυλιοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμητᾶϊς κιλίκεσσι σημαίνη. (imperat.) 17, 88.

Πάν, deus paſtorum. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. 1, 16. ὦ Πὰν Πάν. 1, 123. ἤξω, ναὶ τὸν Πᾶνα. 4, 47. τό τοι γένος Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσθη. 4, 63. ὄ, μ' αὐτὸν (pro μα αὐτὸν) τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον. 5, 14. ταεῶ ὀκτὼ γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος. 5, 48. πεμψῶ (ſcil. τὸ κρέας) ναὶ τὸν Πᾶνα. 5, 141. ἴδον, (vidi) ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε. 6, 21. τόν μοι Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας, ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρύσαις. 7, 103. ὦ Πὰν φίλε. 7, 106. φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 20. ὄ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διδῶσαι. 27, 35. ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 50. Δάφνις ὁ λευκόχρως ἄνθετο Πανὶ τάδε. Ep. 2, 2. ἀγρεὺς τυ Πὰν. Ep. 3, 3. Πᾶνα τὸν αἰγιβότην ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ. Ep. 5, 6.

πάνδημος, vulgaris. Ep. 13, 1.

πανίσδεσθαι, (pro πηνίζεσθαι) ſtamina e colo deducere. ὅτε τις

τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. 18, 32.

πανόλβιος, omni ex parte beatus. ὀλβία, ὅσσα ἴσατι, (pro ἴσῃσι) πανολβία. 15, 146.

πάντα, adverb. ubique, omni modo. ἃ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα. 14, 47. πάντα κἀν (pro καὶ ἐν) μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτηρὰς. 23, 6.

παντᾷ, ubique, undique. παντᾷ (in nov. eſt πάντα) ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος ὄθατα πλήθυσιν. 8, 41. παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες. 15, 6. παντᾷ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὴν προσέναχε θάλασσα. 21, 17. ἀνήλυσα χρύσεον ἰχθὺν, παντᾷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. 21, 53.

πάντῃ, undique. πάντῃ ὅσσε φέρων. 25, 214. πάντῃ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233.

πάντοθε, undecunque. 17, 97.

πάντοθεν, undique. οἳ (ὃ nov.) οἱ ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43. ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα. 2, 110. ἐτώσια χερσὶ προδεκνὺς πάντοθεν. 22, 103. πάντοθεν ἑλυσθέντος ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. 25, 246.

παντοῖος, varius. ἄνθεα μίσγοισι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλείῳ. 15, 116. παντοίην (pro παντοίαν, copioſam) θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36.

πάντοσε, undique. Ep. 4, 6. πάντοτε, id. 2, 122.

πάντως, omnino. 2, 128.

πανύστατος, ultimus. κἀν τῦτο πανύστατον ἀδύ τι ἐξέχον. 23, 35.

πᾶξαι. vid. πηγνῦναι.

παῖς, affinis, propinquus. πολλὸς εὖ ἔρξαι παῖν. 16, 25.

παπταίνειν, circumſpicere. παπταίνουσα (pro παπταίνουσα) πατ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας. 6, 28. παπταίνη παρεύντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου. 17, 10.

πὰρ pro παρὰ, ante conſonantem. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθηράζοντες. 1, 33. ὄχνου πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος. 7, 155. πὰρ ποσὶ κώεα κῆντο. 9, 18. πὰρ μέν οἱ ὥρια κῆντο. 15, 112. πὰρ δ' ἄπαλοὶ κᾶποι. 15, 113. ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. 18, 1. πλοῦον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5. πάντα τιμῶντα τὰ πὰρ φίλων. 28, 25.

πάρα, pro πάρεσι. 17, 11.

παραβαίνειν, tranſire. ὄχ δ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα (pro παρέβη) τὸν ἐὸν δρόμον. 21, 27.

παραδραμεῖν. v. παρατρέχειν.

παραιβάτις. 3, 32.

παραισθάνεσθαι, intelligere. ὐχὶ παρῄσθευ. (pro παρῄσθες, 2. ſing. aor. 2. med.) 5, 120.

παραιφρονεῖν, (pro παραφρονεῖν) animi deliquium pati. τὸν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις νωσάμενος. 25, 262.

παρακλίνειν, penes aliquem

ſtatuere, ponere. ἅτε γυνὰ τήνω παρακέκλιται, ἅτε καὶ ἀνὴρ. 2, 44. ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 25, 161.

παρακοίτης, maritus. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὲς τρομέην παρακοίτας. 27, 26.

παραμύθιον, conſolatio. 23, 7.

παραπάφην, decipere. καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. 27, 11.

πάραρος, demens. 15, 8.

παρασαδὸν, prope adſtando. 25, 103.

παρατρέπεσθαι, pervertere. ἄνδρα παρετρέψαθε. 22, 151.

παρατρέχειν, praeterire. ὅτι βωκόλος ἐμμι, παρέδραμε. 20, 32.

παραψυχᾶσθαι, conſolari. κῦρον ἀγανοῖσι παρεψυχῶντ' (pro ῶντο) ἐπέεσσιν. 13, 54.

παρηὰ, gena. ἔχοντα ὠχρὸν παρηὰν ἄγαν τὸν ὖν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τῶς Ἔρωτας. 30, 4.

παρῆναι, adeſſe. ἐς τὸ τεὸν κελέσασα τόδε τέγος, ἦ με παρῆμεν. (pro παρῆναι.) 2, 116. τίς παρεύσας (pro παρέσης) αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὸν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν. 5, 26. ταῖσιν ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι ἃ μελίτεα φέρεσθαι. 5, 130. ὅτε κρέα τυτθὰ παρῆν. 7, 108. γραῖα παρὴν, ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. 7, 126. ἀμύλοιο παρόντος. 9, 21. φαίνετε ᾠδὰν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 29. πάρεστι ἄφθονον αὐτῷ. 10, 53. τὰν παρεοῖσαν (pro παρεῦσαν) ἄμελγε. 11, 75. παρεὼν (pro παρὼν) μάλα ᾐσθάν. 13, 60. παρεόντος (pro παρόντος) ἐμεῦ. 14, 21. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα τοιαῦτα, τῶ μικκῶ παρεόντος. 15, 12. πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἕρπετὰ τᾷδε πάρεστι. 15, 118. παπταίνω, παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου. 17, 10. ὅθ' ὕνεκεν αὖλιν ἐρύντο, αὐτῆ γ' ἢ παρεόντος. 25, 77. ὕνεκεν Ἀργείων τις, ὅθεν παρεόντος, ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα. 25, 167. ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεῆσιν. (pro παρῆσιν, praeſentibus.) 25, 188.

παρελᾶν, praeteragere. βάλλε καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ Κλεαρίστα, τὰς αἶγας παρελῶντα. 5, 89. κἄμ' (pro καὶ ἐμὲ) ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα τὰς δαμάλας παρελῶντα. 8, 73.

παρελθᾶν. v. παρέρχεσθαι.

παρενθᾶν. (pro παρελθᾶν.) παρενθᾶν εὐμαρὲς. 15, 60. τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς. 23, 37.

πάρεργος, in opere poſtponendus. ἀγᾶτο πάντα πάρεργα. 11, 11.

παρέρπειν, doloſe ſubire. παρέρπων Αἰγυπτιῇ. 15, 48.

παρέρχεσθαι, praeterire, ſuperare. φιλοκερδέϊ βεβλαμμένου (βεβλημένου nov.) ἄνδρα παρελθᾶν. (flectere, emendare.) 16, 63. ἰδρὶῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες. 22, 85. τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὕναρ, ἤβη. 27, 8.

παρέχειν, praebere. ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακὰ παρέχοντι (pro παρέχησι) μεριμνᾶν. 21, 3. ὑμῖν ἐγὼ λιγέᾶν μιλίγματα μισῶν,

σῶν, οἷ' αὐταὶ παρέχυσι, τοῖα φέρω. 22, 222. οἱ (ei) μνᾶςιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω. 28, 23.

παρήϊον, gena. μέχρι συνηλοίησε παρήϊα. 22, 128.

παρῆμεν. (pro παρεῖναι.) v. παρεῖναι.

παρθενικὰ, (pro παρθενικὴ) virgo. ἀνδρὶ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. (ſcil. φοβερὸν κακόν ἐςι.) 8, 59.

παρθενικὴ, virgo. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς. 12, 5. παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον nov.) ἔχοισαι. 18, 2.

παρθένος. ἐπεὶ ἐσορῇς τὰς παρθένος. (pro παρθένυς.) 1, 90. σὺν κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφόβησε. 2, 136. Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι. 3, 40. κἠγὼ δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν. 5, 96. ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα. 14, 33. χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις. 17, 134. ὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ὐ φύγε παρθένος ἄλλη. 27, 19. ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω. 27, 49. παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ. 27, 64.

παριέναι, praeterire. μὴ παριών τις εἴποι. 10, 44. ὡς παριών τις ἀνγνοίη. 18, 47.

Πάριος. τῶν 'οδόντων λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο. 6, 38.

Πάρις, nomen viri. 27, 1.

παρισοῦν, aequiparare, conferre. ἐπεὶ Ἑλένᾳ παρισωθῇ. 18, 25.

παρίςασθαι, adeſſe, inſtare. ἢ οἱ εὐμενέυσα παρίςατο. 17, 62. ἔνθα καὶ ἔνθα παριςάμενος Διὸς υἱὸς. 22, 95.

παρκύπτειν, (pro παρακύπτειν) introſpicere. τοῦτο κατ' ἄντρον παρκύπτοισα. (pro παρακύπτυσα.) 3, 7.

Παρνάσιος. Νύμφαι Κασταλίδες, Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι. 7, 148.

παροδεύειν, tranſire. ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς. 23, 47.

πάροιθε, priusquam. 17, 48.

πάρος, ante, antea. ὡς πάρος. 7, 29. πάρος κατέθηκε ποδοῖιν πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα. 24, 57.

πάρος, priusquam. τὰ ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι, δοῦρ' ἐάγη. 22, 189. πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, priusquam illud me videret. 25, 215.

πᾶς. ἢ πάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας (pro πάσας) ἀμέλγες. 4, 3. αὔριον ὔμμε πᾶσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 146. τᾶς (ſcil. ᾠδᾶς) μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. 9, 33. πασᾶν (pro πασῶν) ἐκ πολίων προλελεγμένοι. 13, 18. πασάων (pro πασῶν) ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργείῳ ἐπὶ παιδὶ. 13, 48. ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος. 16, 20. αὐτὺς ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγὺς. 17, 125. ὔμμες ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι. 22, 163. βυκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὧθε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14.

πᾶσθαι,

πᾶσθαι, possidere. αἶθε μοι ἦσαν (εἶησαν nov.) ὅσα Κρονίδεω πόκα (in nov. πόκα deest) φαντὶ πεπᾶσθαι. 10, 32. πασσάμενος (pro πασάμενος) ἐπίτασσε. 15, 90.

πάσσαλος, clavus. ξίφος οἱ ὑπερθε κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλω αἰὲν ἄωρτο. 24, 43.

πάσσειν, spargere. πάσσ' (pro πάσσε, sparge) ἅλα. (ἄλα nov.) 2, 21. τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσω. *ibid.* et 2, 62.

παστὰς, thalamus. 24, 46.

πάσχειν. πάντες ἀνηρώπευν, τί πάθοι κακὸν. 1, 81. ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; 3, 24. τὸ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης, (pro ἐπεπόνθης, plusquamp. med.) tibi haec jucunda acciderunt. 7, 83. εἴ τι πάθοι τυ, si quid humani tibi accideret. i. e. si morereris. 8, 10. τί νῦν πεπόνθης. (pro ἐπεπόνθης.) 10, 1. ὅτ' Ἀγαμέμνων τῦτ' ἔπαθε. 15, 138. ἄτλητα παθόντες. 25, 203.

παταγεῖν, fremere, resonare. παταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα. 22, 15.

πατάσσειν, percutere. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. ἃ ἄκανθα ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τᾷ σφυρδν. 4, 51. τὰν γᾶν ἐπάταξε, terram pulsavit. 19, 4. τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ οὐκ ἤθελον πατάξαι. 30, 27.

πατεῖν, calcare. ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατησεῖς. (pro πατήσης.) 5, 50. ἀπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς. 5, 55. οἶνον πατέοντι. (pro πατῶσι, calcant.) 5, 129. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς. 15, 52. οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ ὠδεμί ἄλλα. (in nov. hic versus ita legitur: οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα ὠδεμία πατεῖ ἄλλα.) 18, 20.

πατὴρ. ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ. 8, 15. τὰ τῶ πατρὸς ὔ καταθησῶ. 8, 20. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ. 8, 59. πατρὸς μύθων καὶ μάτρὸς ἀκούην. 9, 13. εἰ γὰρ τῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι. 12, 17. Ζεῦ, κύδιστε πάτερ. 16, 82. τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ δμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις. 17, 16. τέκνα, ὅποτ' ἐοικότα πατρὶ. 17, 44. ὁ πατρὶ ἐοικῶς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. 17, 63. μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας ἵσατο νηῶς. 17, 123. ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσηδάωνα κικλήσκων. 22, 133. καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164. αἶψα φεύγειν ὠρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός. 22, 199. ὁ ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἕρπετὰ δηκανάεσκεν. 24, 55. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνηὶς ἀρούραις. 24, 106. εὐνὰ ἧς (pro ἣν, erat) τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς. 24, 133. πατρὶ γηραλέῳ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνίψω. 27, 38. Λυκίδας πατὴρ. (subaud. ἐμός ἐστι.) 27, 41. πατήρ σοι ἐστὶ Μενάλκας. 27, 43.

πατρὶς, patria. σοὶ πατρὶς, ἂν ὀξ (pro ὁ ἐξ) Ἐφύρας κτίσσε (pro ἔκτισε, condidit) ποτ' Ἀρχίας. 28, 17. ἀντὶ πολλᾶς πατρίδος ὀθνείην (subaud. γῆν) κῦμα. Ep. 8, 4.

Πατροκλῆς, nomen viri. 15, 140.

πατρώϊος, paternus. ᾧ ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164.

πατρῷος, id. οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ (pro πατρῴᾳ) παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 205.

παύεσθαι, desinere. παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5, 138. παύσασθαι οὐδέτι πω νῦν ἐκ τήνω (pro τήνου, scil. καιροῦ) δύναμαι. 11, 28. παῦσαι, desine, 15, 32. παύσασθ', (desinite, in imperativo) ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. 15, 87. παυσάμενος ἔργοιο. 25, 2.

Παφία, cognomen Veneris. τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο. (pro ἅζου, reverere, in imperat.) 27, 14. χαιρέτω ἁ Παφία. 27, 15. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55.

παχθῆναι. vid. πηγνῦναι.

πᾶχυς, (pro πῆχυς) cubitus. αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 3, 30. χἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐς ἐπὶ πᾶχυν. 7, 67.

παχὺς, crassus, fortis. τοῦ ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ (ion. pro παχείᾳ) σκαιοῦ ἄφαρ κέραος. 25, 145.

πεδᾶν, pedicis vincire. δῆσάν τε κἀπέδησαν. (pro καὶ ἐπέδησαν, scil. τὸν ὗν.) 30, 10.

πεδέρχεσθαι, (pro μετέρχεσθαι) adire, amplecti. πέριξ ἁπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι. 29, 25.

πεδίον, campus, planities. ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας ἐν πεδίῳ Σιμόεντος. 16, 75. τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι. 17, 102. πᾶν δὴ πεδίον τόδ' εὔφρονος Αὐγείαο. 25, 29. πᾶν ἐνεπλήσθη πεδίον ληΐδος ἐρχομένης. 25, 96. ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 135.

πέδον, solum, terra. Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας. 7, 103. εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ. Ep. 3, 1.

πεζὸς, pedes, pedester. πεζὸς ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο φᾶσιν. 13, 75. οὔ τις δηΐων πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις. 17, 99.

πείθειν, persuadere, movere. ἆρά πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 153. ἄργυρος ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν. 22, 64.

πείθεσθαι, obtemperare. ἔτι καὶ νῦν πείθεσθε.. (in imperat.) 22, 170. εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ. 29, 10.

πεινᾶν, esurire. πεινᾶντι (dor. pro πεινῶντι, esurienti) μηδέποτ' ἔνθῃς. (μηδὲ ποτένθῃς. nov.) 15, 148.

πεῖρα, conatus. πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται. 15, 62.

πειρᾶσθαι, conari, experiri. ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦλθον (ἦνθον nov.) Ἀχαιοὶ. 15, 61. ἀηδονιῆες πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι. 15, 122. δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν. 24, 33.

33. ἀλκῆς μεταυτίκα πειρηθῆναι. 25, 222. ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ. 25, 275.

Πείσανδρος, nomen poëtae. Ep. 20, 4.

πειστὴρ, funiculus piſcatorius. τὸν (ſcil. χρύσεον ἰχθὺν) πειστῆρσι κατῆγον (traxi, 1. ſing.) ἐπ' ἠπείροιο. 21, 58.

πέκειν, tondere. ὁππόκα πεξῶ (dor. pro πέξω) τὰν οἶν τὰν πέλλαν. 5, 98. δὶς ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους πέξαιντ' αὐτοετεὶ. 28, 13.

πέλαγος, mare. ὤμοσα οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι. 21, 59.

Πελασγοὶ, nomen gentis. 15, 142.

Πελειάδες, nomen ſideris. 13, 25.

πέλειν, eſſe. χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. 4, 43. ἐπεὶ φίλος ἔπλεο (pro ἐπέλου, eras) μοίσαις. 7, 95. εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι. 12, 17. οἱ θνατοὶ πελόμεσθα. (pro πελόμεθα.) 13, 4. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι. 14, 68. μή τι Ποσειδάωνι πέλοι (Ποσειδάων πέλει ὁ nov.) πεφιλαμένος ἰχθὺς. 21, 54. ᾗ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' (pro ἐπέλετο) ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33. ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ. 28, 22.

πέλεκυς, ſecuris. πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας 2, 128.

πέλλα, mulctra. ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας. 1, 26.

πέλλος, niger. ὁππόκα πεξῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν. (pro πέλλην. 5, 99.

Πελοπηϊάδαι, poſteri Pelopis. 15, 142.

Πελοποννασιστὶ. (nov.) aut Πελοποννησιστὶ. (vet.) 15, 92.

Πέλοψ, nomen viri. μή μοι γᾶν Πέλοπος εἴη ἔχειν. 8, 53.

πελώριος, monſtroſus, ingens. στήθεα ἐσφαίρωτο (globi inſtar eminebant) πελώρια. 22, 46. ψυχὴν πελώριον ἔλλαβεν ᾅδης. 25, 271.

πελωριστὸς, ingens. τὸν Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωριστᾷ (pro πελωριστῇ) πόλει. Ep. 17, 5.

πέλωρον, monſtrum. αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν. 24, 13. πάρος κατεθήκατο ποδοῖιν πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα. 24, 58. ἀμφί σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου. 25, 195.

πέμπειν, mittere. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. 5, 140. πεμψῶ, (pro πέμψω) καὶ τὸν Πᾶνα. 5, 141. πεμψεῖ (pro πέμψει) ἄγγελον. 6, 31. ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι. (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ nov.) 16, 85. ἁμετέροις κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 215.

πένεσθαι, facere, parare. κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο (pro ἐπένοντο) δειελινοὶ. 13, 32.

πενέστης, ſervus. ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. 16, 35.

πεν-

πενθερὸς, socer. μῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς. 18, 18. ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι. 22, 162.

Πενθεὺς, nomen viri. Πενθεὺς ἀλιβάτῳ πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει. 26, 10. Πενθεὺς φεῦγεν πεφοβημένος. 26, 16. Πενθεὺς τόδ' ἔειπε. 26, 18. ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ ὐ Πενθῆα, φέρουσαι. 26, 26.

πένθημα, luctus. 26, 26.

πένθος, *id.* γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἁμετέροις λείπωμεν. 22, 176.

πενία, paupertas. ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. πενία σφιν ἑταίρα. 21, 16.

πενίη, (pro πενία) paupertas. ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων. 16, 33.

πέντε, quinque. πέντε ταμὼν πέντ' ὗσιν. 9, 27. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.) πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 20.

πεπαίνεσθαι, calefieri. ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. 2, 140.

πεπαίτερος, mollior. 7, 120.

πεπᾶσθαι. vid. πᾶσθαι.

πεπληθυῖαν. v. πλήθειν.

πεπλῆσθαι. v. πλήθειν.

πέπλος, peplum, velum. γυνὰ ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. 1, 33. ἀμφὶ οἱ ςήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωςῆρι πλακερῷ. 7, 17. ἀνειρύσασα δὲ (ἀνείρυσα δ' αὖ τὼς nov.) πέπλως. (pro πέπλους.) 14, 35. πέπλως ἐκ ζωςῆρος ἐπ' ἰγνὺ ἀνειρύσασαι. 26, 17. ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω. 27, 53. σὺν τᾷ πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις. 28, 10.

πεπλύσθαι. vid. πλύνειν.

πεποίθειν, confidere. ὅςις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τυ πεποίθεις. (ὡς τὺ, πεποίθει nov.) 5, 28.

πεπονάσθαι. v. πονᾷν.

πεπρωμένον, a fatis destinatum, praefinitum. 24, 80.

περᾷν, transire. ἐς τίνος (subaud. δόμον) ὐκ ἐπέρησα. 2, 90. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακὸν. 15, 44. Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύςονον ὐκ ἐπέρασεν. 17, 47.

πέραν, ultra. 16, 99.

πέρην, *id.* 25, 19.

περιβάλλειν, amplecti. τᾶς ὗτις ἀρείω (ἀρείων nov.) νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοςῶ. 17, 129.

περιγληνᾶσθαι, circumspicere. ὅ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις θὴρ ἄμοτος. 25, 241.

περιδραμεῖν. v. περιτρέχειν.

περιζώςρα. κρατὶ ἔχων λευκὰν, πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώςρῃσιν ἑλικτὰν. 2, 122.

περιϊάπτειν, nocere, malo afficere. ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη. 2, 82.

περικαλλὴς, perpulcher. αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 124.

περικαλύπτειν, tegere. ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει. (pro πλευρὰ περικαλύπτει, per tmesin.) 25, 176.

περικεῖσθαι, circumfusum esse. ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικήμενος. 23, 14.

περικλᾶν. (nov.) περικλώμενον (in vet. est περὶ κνώδαλον) εὖρον ἀγῶνα. 21, 48.

περικλειτός, inclytus. οἷα ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ (pro περικλειτὴ) Βερενίκα ἔπρεπε θηλυτέρᾳς. 17, 34. υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε φιλίνης. Ep. 22, 3.

περιλιχμᾶσθαι, circumlambere. γλώσσᾳ περιλιχμᾶτο γένειον. 25, 226.

Περιμήδα, nomen veneficae. φάρμακα ἔρδουσα χερμόνα μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδήας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 16.

περιμήκης, praelongus. ταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηντο. 25, 23.

πέριξ, circa. πέριξ ἄπαλῶ σώματός σε πεδέρχομαι. 29, 25. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος. Ep. 4, 8.

περιξῆν, circumquaque polire. ὅτε (scil. πέτρας) κυλίνδων χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 50.

περιπεταννύναι. παντᾶ (πάντα nov.) περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55.

περίπλεκτος, connexus. ἐγκροτέοισι ποσσὶ περιπλέκτοις. 18, 8.

περιπλήθειν, permultum esse. βυκολίοισι περιπλήθυσί περ ἔμπης πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13.

περιπλόμενος. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει μασὶ περιπλομένοισιν. 17, 127.

περίσπλαγχος, pectus intrepidum habens, magnanimus. 16, 56.

περισσαίνειν, (pro περισαίνειν) abblandiri. περίσσαινον (abblandiebantur, 3. plur.) ἑτέρωθεν. 25, 72.

περισσὸς, eximius, praestans, reliquus, supervacaneus. πάντα περισσὰ πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας. (in nov. exstat τήνοις, et ἄγρας deest.) 21, 15. αἱ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες. 26, 24. τὶ φέρω περισσοὺς ἐρωτικοὺς ὀδόντας. 30, 35. τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν (praestans) ὠδοποιῶν. Ep. 16, 4.

περισσάδην, circumquaque. 2, 68.

περιστέλλειν, curare. ἄμμε (pro ἡμᾶς) περιστέλλων. 15, 75. λαοὶ ἔργα περιστέλλωσιν ἔκηλοι. 17, 97.

περιτρέχειν, circumcurrere. σακὸς εὖ ἰερὸς περιδέδρομεν. (scil. ξόανον.) Ep. 4, 5.

περιφείδεσθαι, parcere. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. (pro περιφείδω, parce.) Ep. 9, 1.

περίφρων, sapiens. μάτηρ περίφρονος Ἀλφεσιβοίας. 3, 45.

περιώσια, superflue, eximie. 25, 125.

περίωσιον, id. 17, 23.

περόναμα, vestis fibula colligata. θεῶν περονάματα φασείς. 15, 79.

περονᾶσθαι, fibula connectere. 14, 66.

περονατρὶς, veſtimentum fibula connexum. τὰν περονατρίδα λαζεῦ. 15, 21.

Πέρσαι. Πέρσαισι (Πέρσῃσι nov.) βαρὺς θεὸς αἰολομίτας. (αἰολομίτραις nov.) 17, 19.

Περσεὺς, nomen viri. γένος μὶν εἶναι ἔφασκεν ἐκ Περσῆος. 25, 173.

Περσήϊος, ex Perſeo oriundus. Περσήϊον αἷμα. 24, 72.

πέταλον, folium. αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9.

πεταννύναι, pandere, aperire. ἡμετέρας Χάριτας πετάσας (ſubaud. τὰς θύρας) ὑποδέξεται οἶκῳ ἀσπασίως. 16, 6.

πετηνὸν, volucris. ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετηνῶν. 12, 7. πάντ' αὐτῷ πετηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. 15, 118.

πέτεσθαι, volare. χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται. 14, 40.

πέτευρον, trabs. σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13.

πέτρα, ſcopulus, rupes. τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. πέτρα τέτυκται λεπρὰς. 1, 39. κατὰ τήνας τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν. 5, 16. εὖ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. 7, 7. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων. 7, 114. ὑπὸ τᾷ πέτρα τᾷδ' ᾄσομαι. 8, 55. κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. (pro πέτραις.) 9, 16. πέτρῃσιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω. 10, 7. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. 11, 17. εἶδον ἐμαυτὸν ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. 21, 42. ἡ προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιοῦσας Ἄργῳ. 22, 27. κόνιν πυρὸς ἐψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ἐωγάδας ἐς πέτρας. 24, 93. Πενθεὺς ἀλιβάτῳ πέτρας ἄπο πάντ' ἰθεώρει. 26, 10. Δελφὶς ἐπὶ πέτρα τῦτό τοι ἀγλαΐσε. Ep. 1, 4.

πέτρη. (pro πέτρα.) Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ τόμα. 12, 36. εὗρον (invenerunt, 3. plur.) ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ. 22, 37.

πέτρος, lapis, ſaxum. πέτροι ὀλοίτροχοι. 22, 49.

πεύθεσθαι, audire, cognoſcere. ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ἀ πευσεῖσθε (pro πεύσεσθε) βέβαλοι. 3, 51. χρυσὸν ὁποίᾳ (ſcil. Λυδίᾳ πέτρᾳ) πεύθονται (explorant) ἀργυραμοιβοὶ. 12, 37.

πεύκη, pinus. τὸ ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο. 7, 88. ὑψηλαὶ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι. 22, 40.

πεφάσθαι. V. φαίνειν.

πεφιλάσθαι. V. φιλεῖν.

πέφυκεν, interficere. εἰπὲ, ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. 25, 181.

πεφυκέναι. V. φύειν.

πῃ, unquam. 8, 34.

πηγνύναι, compingere, defigere. ἐπάγην (obrigui) δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα. 2, 110. ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας. 2, 112. χἀ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποτ' ἐπάξω. (compegi-

ſti, 2. ſing. aor. 1. med.) 4, 28. ἇς (ſcil. Δάματρος) ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πάξαιμι (pro πήξαιμι) μέγα πτύον. 7, 156. τό οἱ ἥπατι πᾶξε (pro ἔπηξε) βέλεμνον. 11, 16. τυρὸν πᾶξαι. (pro πῆξαι.) 11, 66. τὰ ἄκρα δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 22, 190. ἁ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἁνίκα παχθῇ. 23, 31.

πηδᾷν, ſalire. τηλοῦ μιῇ πήδησεν (pro ἐπήδησεν) ὑφ' ὁρμῇ. 25, 251.

Πηλεὺς, nomen viri. Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ. (ſcil. ἔτεκε.) 17, 56.

πῆμα, exitium, clades. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μηνίσαντα, φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 199. οὗτος Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος. 25, 281.

Πηνειὸς, nomen fluvii. ἦ κατὰ Πηνειῶ (pro Πηνειοῦ) καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω; (ſcil. ἦτε;) 1, 67.

πήρα, pera, ſaccus. ἁ ἐπὶ πήρᾳ (πήραν nov.) πάντα δόλον τεύχοισα. 1, 49. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.) πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 19. (ſed hoc non a πήρα, ſed ab adjectivo πηρὸς, ρὰ, ρὸν, *coecus* aut *mutilus*, eſt repetendum.

πήρη. (pro πήρα.) μέλεται οἱ οὔτε τι πήρης. 1, 53.

πιάζειν, corripere. τὸν ταῦρον πιάξας τᾶς ὁπλᾶς. 4, 35.

πιαίνειν, pinguefacere. τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε. (pinguefacite, in imperat.) 8, 39. πιαίνεται ὁ σταχὺς οὕτως. 10, 47. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει. 17, 126.

πίδαξ, fons. πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7, 142.

πιέζειν, premere. πρὸς οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον (premebam, 1. ſing.) οὐραίους ἐπιβὰς. 25, 268.

πίειρος, pinguis, validus. πιείρη. (ut in vet. eſt, ſed in nov. legitur πιείρᾳ, et refertur ad ſequens ἀρούρᾳ.) 18, 29.

Πιερίδες, cognomen Muſarum. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα. 10, 24. οὐδὲν ποττὸν (pro ποτὶ τὸν) ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 3.

πιθεῖν, obtemperare. ὁ ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας. 24, 41.

πίθος, dolium. τετράενες πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ. 7, 147. ἐκ πίθω (pro πίθου) ἀντλεῖς δῆλον. prov. 10, 13.

πικραίνειν, exacerbare, irritare. ἤδη τις πικραίνεται. 5, 120.

πικρὸς, amarus, aſper. ἐντὶ πικρὸς. 1, 17. τὸν αὑτῷ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα. 1, 93. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5.

πῖλος, pileus. νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι. 21, 13.

Πίνδος, nomen montis. ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα ἢ κατὰ Πίνδω.

πίνδω. (pro πίνδω, scil. ἥτε.) 1, 67.

πίνειν, bibere. πίομαι (pro πιοῦμαι, fut. 2. med.) μαλακῶς. 7, 69. ὃ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. 10, 53. τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος nov.) γάλα πίνω. 11, 35. κἠγὼν, καὶ Ἄπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες (pro ἐπίνομεν) ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν. 14, 13. ἄμμες φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο. 14, 20. ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες. 18, 11. δαιμόνι', ἦδ' ἂν τὰ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης. 22, 62. πινέμεναι (pro πίνεσθαι) λιαροῖο. 25, 105.

πινυτὸς, sapiens, prudens. οἷα ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα ἔπρεπε θηλυτέρῃς. 17, 34. τὰν πινυτὰν (pro πινυτὴν) Ἑλέαν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος. 27, 1.

πίπτειν. πεισεῦμαι (pro πείσομαι) πεσὼν. 3, 53. λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἄνικα πίπτῃ. 23, 30. τὰν (scil. ἀσπίδα) Πτερελάϊς Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 24, 5. ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως. 25, 239. πέσεν (pro ἔπεσεν) θύγε, πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι. 25, 258.

Πῖσα, nomen loci. ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων. 4, 29.

Πισῆες, (pro Πισεῖς) nomen gentis. πάντας Πισῆας λὶς ἅμοτον κεραΐζε. 25, 201.

πίσσα, pix. ὡς (haec vox in nov. deest) μὴς γεύμεθα (in nov. est γεύετο) πίσσας. (pro πίσσης.) 14, 51.

πιστεύειν, credere. αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀρεῖμαν. 5, 20.

πιστὸς, fidelis. σὴ ἐρημιὰς ὐκέτι πιστὴ. 27, 62.

πίτυλος, crebra agitatio. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127.

πίτυρον, furfures. νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. 2, 33.

πίτυς, pinus. ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἃ πίτυς τήνα μελίσδεται. 1, 1. ἃ πίτυς ὄχνας ἐνίκα. 1, 134. ᾄσεῦμαι (pro ᾄσομαι) ποτὶ τὰν πίτυν ὥν' ἀποκλινθείς. 3, 38. βάλλει καὶ ἃ πίτυς ὑψόθε κώνους. 5, 49.

πίων, pinguis. μάλα σφισὶ πίονι μέτρῳ ἃ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἄλωάν. 7, 33. πάντ' ὤσδεν θέρεος μάλα πίονος. 7, 143. ὃ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς. 17, 106. τὰ ἐπήλυθε πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 86. τείνοντο πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 97. ἄλλος τρέφε πίονα τυρὸν. 25, 106. λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρὰς. 25, 153.

πλαγίαυλος. κἢν (pro καὶ ἐὰν) λαλέῃ πλαγιαύλῳ. 20, 29.

πλάζεσθαι, errare. ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηγόμεν αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 41.

πλαθάνη, sartago. εἴδατα, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται. (ποιεῦνται nov.) 15, 115.

πλακερὸς, latus. ἀμφὶ οἱ τήνθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 18.

πλὰν. (pro πλὴν) πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω. 5, 84.

5, 84. πλὰν Σῖμος ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθε. 14, 53. μὴ φυῇ, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη, πλὰν ἐνός. 15, 95.

πλανᾶσθαι, errare. ἐν φόλλοισι πλανῶντο. (pro πλανάοιντο, praef. optat.) 9, 4. πότερ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς. 15, 67.

πλάνος, fraudulentus, fallax. ἐκ καλάμων πλάνον κατέσειον (quatiebam) ἐδωδὴν. 21, 43.

πλᾶξαι. (pro πλῆξαι.) vid. πλήσσειν.

πλάσσειν, fingere, formare. ὕνεκεν ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44. ἄμφω χεῖρας ἐπλαξε πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι. 24, 107.

πλαταγεῖν, plaudere. ὁ παῖς πλατάγησε νικήσας. 8, 88.

πλατάγημα, (vet.) plausus, ſtrepitus. ὑδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα. (in nov. exaratum eſt ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.) 3, 29.

πλαταγώνιον, crepitaculum. ἔφερον τοι μάκων' ἄπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. 11, 57.

πλατάνιστος, platanus, nomen arboris. τέφανον σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον. 18, 44. ὑγρὸν ἄλειφας ταξεῦμες (pro τάξομεν) ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον. 18, 46. εἰ δὲ θεῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. (pro πλατανίστῳ.) 22, 76. ὕθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰι πεφύασι. 25, 20.

πλάτανος, id. πλάτανοι. 22, 41.

πλατίον, (pro πλησίον) adverb. ſubſtantive acceptum, propinquus. ὅτις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὸ πεποίθεις. (in nov. eſt ὡς τὸ, πεποίθει.) 5, 28. ἤϑ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον. 10, 3.

πλατοιάσδειν, (pro πλατυάζειν) ore diducto pronuntiare. πλατοιάσδοισαι (pro πλατυάζουσαι) ἅπαντα. 15, 88.

πλατὺς, latus, amplus. πλατεῖα ῥὶς ἐπὶ χείλει. 11, 33. ὅπῃ πλατὺ τεῖχος ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν. 16, 99. τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι. 17, 102. πλατὺ νῶτον. 22, 46. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121. πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῦ. 22, 201. δράκοντας ὤρσεν ἐπὶ πλατὺν ὑδὸν. 24, 15. ἀπὸ τέρνων πλατὺς ἤρως. 24, 78.

πλέγμα, contextum. ὅτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ. 1, 54.

πλεῖν, navigare. αἶκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται. 11, 61. ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων. 13, 16. πλευσοῦμαι (doric. pro πλεύσομαι) κἠγὼ διαπόντιος. 14, 55.

πλεῖος, poet. pro πλέως, plenus. 9, 33.

πλείων. (pro πλέων) κηδόμενος ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχωσι βροτοί. Ep. 13, 6.

πλέκειν, nectere. ἀνθερίκεσσιν καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. 1, 52. αἶκ' ἐνθὼν καλάρως πλέκοις. 11, 73. τέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοις πλέξασαι. 18, 44.

πλεκτὸς, connexus, textilis. τρωσά-

τρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7.

πλέον. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας. 1, 20. τήθεα σίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα. (τὸ σελάνας nov.) 2, 79. πᾶσα ἐψύχθην χιόνος πλέον. 2, 106. τὰν καλὰν Κυθέρειαν οὐχ ὕτως Ὦδωνις (pro ὁ Ἄδωνις) ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 47. ἢ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40. ἐρίνθη πλέον, ἢ πρὶν. 22, 89. τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος. 29, 17.

πλέος, plenus. τᾶσῶ τᾷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἐχείσας. 5, 59.

πλευρὰ, latus. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε καὶ ὤμως τανίκα μαγίσδοιεν. 7, 107. παρὰ πλευρῇσι (pro πλευραῖς) δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. πλευρῇσι μᾶρ' ἐφύλασσον. (muniebam, 1. sing.) 25, 269.

πλευρὸν, id. χρίμψασθαι πόθι πλευρὰ κάρη. 25, 144. ἕ (scil. δέρμα) τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει. 25, 176.

πλευσικὸς, ad navigationem idoneus. 13, 52.

πλέων. τί τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν. 8, 17. πλέον ἀργυρίω καθαρῷ μνᾶν ἢ δύο. (verum in nov. πλέον ad praecedens μὴ μνάσῃς refertur.) 15, 36. αἰεὶ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν. 16, 65. αἰεὶ πλέονες ἐξ ἐτέος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. 25, 123. ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν. 25, 166. τί τὸ πλέον, εἰ κατὰ ταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὤπας ὀδυρόμενος. Ep. 6, 1. τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας ὀτέον ὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας. Ep. 6, 5. γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1.

πληγὴ, plaga, ictus. ἔστη πληγαῖς μεθύων. 22, 98.

πλήθειν, implere. τὰ ὔθατα πλήσατε (implete, in imperativo) πᾶσαι. 8, 69. σηκοὶ βοῶν ἐείκα πλήσθησαν (pro ἐπλήσθησαν) εἰλιπόδων. 25, 98. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105.

πλήθειν, plenum esse. εὗρον λέννασον κράναν ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. 22, 38. γέμοι πλήθουσιν ἀνίας. 27, 24.

πλήρης, plenus. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν τέμα, Θύρσι, γένοιτο, πλῆρες δὲ (τοι nov.) σχαδόνων. 1, 146. 147.

πληροῦν, implere. Λάκων τοι καλάθρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῷ. 5, 86. ἐνθα μέλισσαι σμάνεα πληροῦσιν. 8, 46. ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. 8, 87.

πλήσσειν, percutere. ὁ πλαγεὶς ὕπτιος ἐν φύλλοισι πεθαλάσσιν ἐξετανύσθη. 22, 105. τίβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 124. ὁ πλαγεὶς ξίφος ἐκβαλεν. 22, 198.

πλίνθος, later. ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. 16, 62.

πλοκαμὶς, cincinnus, caesaries. ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος ἴτυλα, τῶ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντος. 13, 7.

πλοκερὸς, (ut edit. quaedam habent) textus. ἀμφὶ οἱ τήθεσσι

γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλοκερῷ. (pro quo aliae edd. legunt πλακερῷ) 7, 18.

πλόος, navigatio. ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν. 7, 52. Ἀγεάνακτι πλόον διξημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο. 7, 61. σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα. 22, 22. πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5.

Πλοῦτος, deus divitiarum. 10, 19.

πλοῦτος, divitiae. ὄχ' ἄδε (ὧδε nov.) πλούτου φρονέουσιν ὕπασις. 16, 23. μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων. 17, 107. ὅτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ὅτος ὁ πλοῦτος. 21, 14.

πλύνειν, lavare, eluere. Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν (ſcil. δέπας) ἐπὶ κράναισι δοκασείς. 1, 150. τὸ σῶμα μευ πλύνω. 27, 5. πλύνεις χείλεα σεῖο. 27, 6.

πνεῖν, ſpirare. εἶθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῆϊν. 12, 10. σεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας. (ſuavem odorem ſpirantes.) 18, 40. ἐς ἀλλάλων τέρνον φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54. φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες. 22, 82. ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων (ſubaud. κατὰ τρόπον) δοκέεις πνέειν. 29, 19.

πνεῦμα. ἆδεῖ' ἃ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα. 8, 76. κηροδέτῳ πνεύματι (i. e. fiſtula) μελπόμενος. Ep. 5, 4.

πνεύμων, pulmo. ὄφι πνεύμονος ἕδρα. 25, 237.

πνοιή, flatus. θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς. 22, 16. τὰ εἰς ὕγρὸν ᾤχετο κῦμα πνοιῇ ἐχοισ' ἀνέμοιο. 22, 168.

ποδεών, pes. ἄκρον δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52.

ποεῖν, (pro ποιεῖν) facere. καλὰς ποῶν ἀοιδάς. 10, 38. αἳ ὧδε ποῇς, ἀγαθὰς ἀκύσεαι ἐξ ἀτῶν. 29, 21.

ποθεῖν, deſiderare. ταὶ δαμάλαι αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι. (pro ποθοῦσι) 4, 12. ἰδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων. 10, 8. οἱ ποθεῦντες (pro ποθοῦντες) ἐν ἥματι γηράσκουσιν. 12, 2. γαλαθινὰ ἄρνες γειναμένης ὔϊος μαστὸν ποθέοισαι. (pro ποθέουσαι.) 18, 42. κύφας διδοῖ ποθέοντι μερίμνας. 17, 52. εἰ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ. 22, 171.

ποθεινός, deſiderabilis, exoptatus. Ὧραι ποθειναὶ ἔρχονται. 15, 104.

πόθεν, unde. νῦν μήνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ. 2, 64. μᾶ πόθεν ἄνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρωπος.) 15, 89. πόθεν οἴσεται (αὔξεται nov.) ἀθρεῖ, ἄργυρον. (ἄργυρος nov.) 16, 16. παπταίνει παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου. 17, 10.

ποθέρπειν, accedere. ἆδε ποθέρπει. 4, 48. ἦδ' ἃ χάρις ἐς τὶ ποθέρπει. 5, 37.

ποθέσπερα, adverb. veſpere. ἦπά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἐμέλυες. 4, 3. αἱ τὰ Μίκωνος αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ᾄγιζοντι. (pro ᾄγιζουσι.) 5, 113. τὰ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

μεῦντι. (pro ἀριθμῆσι.) 8, 16.

ποθήκειν, (nov.) advenire. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας ὑδὲ ποθήκει. (in vet. est ὐδέποθ' ἥκει.) 2, 4.

ποθορᾶν, adspicere. ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα. 3, 18. μ' ἃ παῖς ποθορεῦσα (pro ποθορῶσα) λέγει. 5, 85. τύ νιν ὐ ποθορῇσθα. (in nov. est ποθόρησθα, utrumque pro ποθορᾷς) 6, 8. ὄρη γύναι, ὡς ποθορῇ (pro ποθορᾷ) τὸ. 15, 12.

ποθοράαι, videre, adspicere. ᾧ (subaud. ὀφθαλμῷ) ποθόρημι ἐς τέλος. 6, 22. ὐ ποθόρημι. (subaud. αὐτὴν) 6, 25.

πόθος, desiderium. ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω. 2, 143. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. 7, 99. ἀνδρὶ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. (scil. φοβερὸν κακὸν ἐστι.) 8, 59. τίς πόθος τῶν ἐκτόθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί. 10, 9. ἐς ἀλλάλων στέργον φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 55. ὐδέ κε τὼς σβέτσω τὸν ἐμὸν πόθον. 23, 26. ἀποτέρξαι τὰς Δάφνιδος πόθας. Ep. 4, 14.

ποία, herba. ὥδε πεφύκει ποία. 5, 34. ἀρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45. ἁπαλᾶς καρέσασθαι ποίας. 8, 68.

ποιεῖν. ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομ', (μέμψομαι nov.) οἷά με ποιεῖ. 2, 9. ὅ μεν λόγον ὐδένα ποιεῖ. 2, 61. τύ μευ λόγον ὐδένα ποιῇ. 3, 33. ταῦτα ἐσορῶσα ποιεῦντα (pro ποιοῦντα) μὲ πολλάκι. 6, 31. ἃν (scil. σύριγγα) ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον. 8, 18. καλὰ πάντα ποιεῖτε. 10, 25. πολλά τοι πεποίηται καλὰ ἔργα. 15, 46. τὸ ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν ἀνθρώπων ἐποίησας Βερενίκαν. 15, 107. εἶδατα, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνᾳ ποιεῦνται. (ut in nov. est, sed vet. habet πονέονται.) 15, 115. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλικα τραύματα ποιεῖ. 19, 6. τὰ τραύματα ἄλικα ποιεῖς. 19, 8. ἀφρόντις μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν. 21, 28. τί ποιεῖν ἂν ἔχοι τις κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 34. ὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. 23, 11. οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. τὠμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) ποίησας ἐμὸν ῥάκος. 27, 58. ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν (pro ἐν) ἑνὶ δενδρίῳ. 29, 12. ἔπεα ποιεῖν. Ep. 19, 6. χάλκεον ποιήσας. Ep. 20, 7.

ποίη, herba. ἐπεὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνες φέρουσιν ὑπόδροσοι. 25, 15. οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην ἐν νομῷ. 25, 132. χλωρῇ παλίσσυτον (scil. βέλος) ἔμπεσε ποίῃ. 25, 231.

ποιητὰς, (pro ποιητὴς) poeta. Ἀρχίλοχον εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν τὸν τῶν ἰάμβων. Ep. 19, 1.

ποικίλος, varius, verticolor. τὸ (pro ὃ, scil. νάκος) Κρωκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον. 5, 11. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον. 15, 78.

ποικιλότραυλος, varie balbutiens. εἰαρινοὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

ποιμαίνειν, pascere. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμὶν. 11, 65. οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα. 11, 80.

ποιμὰν, (pro ποιμὴν) pastor. ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος. 1, 7. ὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ὐ θέμις ἄμμιν συρίσδεν. 1, 15. ποιμὰν ἠροπόκων ὀΐων. 8, 9. χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι. 8, 44.

ποιμὴν. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες. 1, 80. αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν φεύγετε. 5, 1. παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5, 138. ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ καττῶ (pro κατὰ τοῦ) Λάκωνος τῶ ποιμένος. 5, 143. αὐλησεῦντι (pro αὐλήσουσι) μοι δύο ποιμένες. 7, 71. ἆρά πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 151. κἀκ (pro καὶ ἐκ) τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο. 8, 92. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα. 16, 39. τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος. 16, 95. ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· ὐ καλὸς ἐμμὶ; 20, 19.

ποίμνα, (pro ποίμνη) grex. ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα. 5, 72. παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας. 6, 28. ὑπολείπῃ, ὥσπερ ὄϊς ποίμνας. 10, 4.

ποίμνη. ποίμναι βασιλῆος εὔτριχες Αὐγέαο. 25, 7.

ποίμνιον, grex. μὴ τύ τις ἠρώτα, αἴτε Συβάρτα, αἴτ' ἐμόν ἐστι τὸ ποίμνιον. 5, 75. βάλλει τοι τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισιν. 6, 6. εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε. 6, 21.

ποιολογεῖν, spicas colligere. ποιολογεῦσα. (pro ποιολογοῦσα.) 3, 32.

ποῖος, qualis. ποίας ἔλιπον (praetermisi) γραίας δόμον. 2, 91. ποίαν σύριγγα. (scil. ἔκλεψά σοι.) 5, 5. τὶν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 8. ποῖός τις δεῖλάν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ. 10, 5. τἄλλα ἀνὴρ ποῖός τις. 14, 60. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 80. 81.

ποκα, pro ποτὲ, aliquando, olim. ὥς ποκα τὸν Λιβύαδε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων. 1, 24. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα, νύμφαι; 1, 66. πᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν. 2, 67. πρὰν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῖνον. 2, 115. νῦν δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν ὐδέ ποκ' εἶδον. 2, 157. τὶν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 8. ὃν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 36. ἐγὼ αὐταῖς (Musis puta) χιμάρως δύο πρὰν ποκ' ἔθυσα. 5, 81. ᾀσεῖ, ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 78. αἴ τι Μενάλκας πῇ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος. 8, 34. ἢν δέ ποκ' ἐνθῇ Δάφνις ἔχων δαμάλας, ἐμηδὲν ἔλασσον-χοι. 8, 35. φαίνετε ᾠδὰν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 29. ᾧτινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο. 13, 2. λασῶ

σῶ μανεὶς ποκα. 14, 9. ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ χορὸν ἐςάσαντο. 18, 1. ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια. 21, 9. Δάφνις ἄνθετο Πανὶ τὴν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει. Ep. 2, 4.

πόκα, pro πότε quando. πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει (ὀπώπη nov.) 4, 7. τὺ πόκα ἐκτάσω σύριγγα. 5, 5. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν (μάθον nov.) καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας (ἄκουσα nov.) μέμναμαι. (μέμνα με nov.) 5, 39. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακὸν. 15, 44.

ποκίζειν, tondere. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο. 5, 26.

πόκος, vellus. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτὸς. 5, 98. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.) πέντε πόκως (dor. pro πόκους) ἔλαβ' ἐχθὲς. 15, 20. δὶς ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους πέξαιντ' αὐτοετεὶ. 28, 12.

πολεμίζειν, pugnare. Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν (ion. pro πολεμίζειν) οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ. 22, 212.

πολεμιστὴς, bellator. 24, 130.

πόλεμος, bellum. εἰ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ. 22, 171.

πολιὸς, canus. αἱ δέ (ὦ δὲ nov.) οἱ ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες, καὶ πολιῷ περ ἐόντι. 1, 44. φεύγεις, ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα. 11, 24.

πόλις, urbs. καλὰ πόλις ἅτε (ἁ nov.) Ζάκυνθος. 4, 32. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 78. ἐς τὸν Ἅλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. 7, 2. ἀριςῆες πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι. 13, 18. τρεῖς οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται. 17, 82. δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος. 18, 4. ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν. 22, 219. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην. 25, 171. θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νέλεω ἀγλαὰν. 28, 3. νάσω Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. 28, 18. τὸν Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωριςᾷ πόλει. Ep. 17, 5.

πολίτας, (pro πολίτης) civis. οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ. (subaud. προσήκει.) Ep. 17, 6.

πολίτης. ἄςεα προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις. 16, 88. εἰ ὁ μὲν κατὰ ἄςυ μένῃ παρὰ οἷσι πολίταις. 25, 45. τὸν πολῖται τιμασεῦντι. (pro τιμήσουσι.) Ep. 14, 3.

πολλὰ, adverb. multum, valde. πολλά με τωθάσδοισαι. 16, 9. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. 18, 41. πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάςωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο (pro τούτου) σάκος. 22, 193. 194.

πολλάκι, saepe. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι. 1, 144. καί μευ χρὼς ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ. (θαψῶ nov.) 2, 88. ταῦτα ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι. 6, 31. πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' ὤὔλιον nov.) αὐταὶ (solae, sine duce) ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. κῆμαυτὸν ἀείδων πολλάκι νυκτὸς ἀωρὶ. 11, 40. καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει. 27, 40.

πολλάκις, *id.* Ἔρως καὶ Λιπαραίȣ πολλάκις Ἁφαίςοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. 2, 134. παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. 2, 156. ἔρωτι πολλάκι τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 19. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152.

πολλὸν, adverb. multum, valde. ὄμματά μοι ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. ὅθ' ȣ̃νεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις βȣσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 140.

πολλὸς, vocab. poët. multus, copiosus. πολλὸς καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς (ῥοδόκισσος nov.) ἐπανθεῖ. 5, 131. πολλὸν ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι, πολλὸν δὲ πτολίεσσι. 17, 110. 111.

πολὺ, adverb. multum, admodum. πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο. 20, 14. ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας τάσδε πολὺ προτέροις. 22, 148.

πολύβοτρυς, uvis abundans. αἱ ἐπὶ Βȣπρασίȣ πολυβότρυος. 25, 11.

Πολυβώτας, nomen viri. ἁ Πολυβώτα. (subaud. θυγάτηρ aut δȣ́λα.) 10, 15.

πολύγναμπτος, multis et artificiosis modis sinuatus, vel crenatus. χἁ ςιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν πολυγνάμπτῳ σελίνῳ. 7, 68.

πολυδένδρεος, arboribus abundans. 11, 47.

πολύδενδρος, *id.* Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν. 17, 9.

Πολυδεύκης, Pollux. κῆμ' (pro καὶ ἐμὲ) ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν (pro εἶναι) ἀμείνω. 4, 9. ὑμνέομες Κάςορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα. 22, 2. Κάςορος ἢ πρώτȣ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν. 22, 25. Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω. 22, 26. οἰνωπὸς Πολυδεύκης. 22, 34. τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης. 22, 53. ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες. 22, 85. ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον. 22, 92. ὁ ἀεικέσι πλαγαῖς πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης. 22, 111. σκαιῇ σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα. 22, 119. ὦ πύκτα Πολύδευκες. 22, 132. κρατερὸς Πολυδεύκης. 22, 173.

πολύεργος, operosus. πολύεργοι ἐς ληνὺς ἱκνεῦνται. 25, 27.

πολύϊδρις, valde peritus. πολύϊδρις ἀοιδὸς. 15, 97.

πολύκαρπος, multos fructus producens. Δάματερ πολύκαρπε. 10, 42.

πολυκήτης, cetis abundans. πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς. 17, 98.

πολύκληρος, magnis opibus ornatus. κȣ́ρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων εἴλαχας μέγα ἄςυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. 16, 83.

πολυμήχανος, ad omnia versutus, epitheton est Iunonis. 24, 13.

πολύμοχθος, bene elaboratus. σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω (pro πολυμόχθȣ) γεγενημέναν δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν. 28, 8.

πολύμυθος, verbosus. 22, 153.

ποκύ-

πολύναος, cui multa templa consecrata sunt. πολυώνυμε καὶ πολύναε, appellatio Veneris. 15, 109.

πολυπίδαξ, multos fontes habens. μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείας. 25, 31.

πολύῤῥαπτος, sutilis. ῥίψας τόξον ἔραζε, πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην. 25, 265.

πολύῤῥην, multos agnos habens, dives. οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων. 25, 117.

πολὺς. πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι, πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 1, 74. 75. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν. 2, 67. κῇπέ (pro καὶ εἶπε) μοι ἄλλα πολλὰ. 2, 149. πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κῇμὲ δίδαξαν ἐσθλὰ. 7, 91. ἔχω πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. 9, 17. πολλᾶς (pro πολλῆς) δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης. 17, 76. πολὺς ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος νυκτὸς ἐφερπύσας. 22, 14. πολὺς ἐπέκειτο νενευκὼς ἐς γαῖαν. 22, 90. πολλά (pro πολλή, lata, magna) τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἄλις. 22, 156. ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι. 22, 162. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἁμετέροις λείπωμεν. 22, 176. πολέων περ ἐόντων. 25, 197. πολέων ἴδρις ἔργων. 25, 247. ἀντὶ πολλᾶς (pro πολλῆς) πατρίδος ὀθνείην (scil. χώραν) κεῖμαι ἐφεσσάμενος. Ep. 8, 3. ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος. Ep. 9, 2.

πολύσιτος, multo cibo repletus. 21, 40.

πολύσταχυς, multas spicas producens. Δάματερ πολύσταχυ. 10, 42.

πολύστονος. gemitu repletus. Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν. 17, 47.

Πολύφαμος, nomen viri. βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισιν. 6, 6. ἔρωτι πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 19. ἆρά πᾳ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 152. ὠρχαῖος (pro ὁ ἀρχαῖος) Πολύφαμος. 11, 8. οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα. 11, 80.

πολύφιλτρος, amori valde deditus, ad amorem propensus. 23, 1.

πολύφρων, prudens, sapiens. βίη πολύφρονος Ἡρακλῆος, 25, 110.

πολυχανδὴς, capax. ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν. 13, 46.

πολύχορδος, multis fidibus constans. ἀοιδὸς αἰόλα φωνέων βάρβιτον ἐς πολύχορδον. 16, 45.

πολυώδυνος, magnos dolores excitans. 25, 238.

πολυώνυμος, insignis, inclytus. πολυώνυμε καὶ πολύναε, appellatio Veneris. 15, 109.

πομπὰ, (pro πομπὴ) pompa. τὰν πομπὰν θάσασθαι. (pro θεάσασθαι.) 2, 72. κοὐδ' (pro καὶ οὐδὲ) ἔτι πομπᾶς τήνας ἐφρασάμαν. 2, 83.

πομπευέσκειν, in pompa incedere, duci. τᾷ δή ποκα πολ-

λὰ

λὰ μὲν ἄλλα θυρία πομπεύεσκε περισταδὸν. 2, 68.

πονῆν, laborare. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος (pro πεπονημένος) ἦεν. 13, 14. ποῖά σφ' ἐπόνασαν (pro ἐπόνησαν) ἔριθοι; 15, 80. ἔδατα, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται. (vet. in nov. est ποιεῦνται.) 15, 115. ἐρὰ ἐκ κίτας πεπονημένα (pro πεπονημένα) χερσὶν ἐλοῖσα. 26, 7.

πονηρὸς. ἤ τι θεοὶ νοέοντι (pro νοοῦσι) πονηρὸν. 24, 67. ἡ πονηρὸς, (subaud. ὤς, es) μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

πόνος, labor, moleſtia, negotium. τήθεα τίλβοντα ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῦσι. (λιπόντων nov.) 2, 80. ἐγὼ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, (aerumnam, dolorem) ὥσπερ ὑπέσαν. 2, 164. τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχουσι (pro ἔχον) πόνον. 7, 139. ὕτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ὕτος ὁ πλοῦτος. 21, 14. τὰς ἁλιᾶς ἤγειρε φίλος πόνος. 21, 20. δειλινὸν ὡς κατέδαρθον (1. ſing.) ἐν ἀναλίοισι πόνοισιν. 21, 39. αἰὲ μάσσονα γυῖα ἀπτόμενος φορέεσκε πόνῳ. 22, 114. ἐγχεσι τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον. 22, 187.

Πόντος, Pontus Euxinus. ἡ προφυγοῦσα Ἀργὼ νιφόεντος ἀταρτηρὸν τόμα Πόντου. 22, 28.

πόντος, mare. σιγᾷ πόντος. 2, 38. ἦ ῥ' ἐν ἐς πόντον ἐσέβλεπον. (1. ſing.) 6, 35. ἐς πόντον ὁρῶν. 11, 18. ὅτε πυρὸς ἀπ' ἠέρα ἦκε ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 51. ὑψηλὰν Ἱέρωνι κλέος φορέοισιν ἀοιδοὶ πόντῳ Σκυθικοῖο πέραν. 16, 99. ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄριστοι πόντον ἐπιπλώοντι. (pro ὦσι.) 17, 91. θύ (pro ἐὸν, ſuum) πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133.

πόποι, papae. 25. 78.

ποππυλιάσθων, (pro ἄζων) ſibilare. ἀδύ τι ποππυλιάσθω. 5, 89.

ποππύσθων, (pro ποππύζων) id. ἐρχεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσθων (pro ποππύζων) ἔχοντι. 5, 7.

πορθμεὺς, portitor. ἐγὼ πορθμῆ Καλυδωνίμ αἶγα ἐδωκα ὤνον. 1, 57. πάρειθε κατενθῶν ἐπὶ συγγνὺ ἀὴ πορθμῆα καμόντων. (defunctorum.) 17, 49.

πόρξω, procul. 13, 60.

πόρτις, vitula. πολλαὶ αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 1, 75. ὁ τῶς ταύρως, καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσθων. 1, 121. τήνας τᾶς πόρτιος αὐτὰ (ſola) λέλικπται τώτέα. (pro τὰ ὀτέα.) 4, 15. κακῶς ἃ πόρτις ὄλοιτο. 4, 52. ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45. ἀδὲ ἃ φωνὰ τᾶς πόρτιος. 8, 76. ὡς (χὼ nov.) καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει. 20, 33. ἐξέω πόρτιν Ἔρωτι. 27, 63.

πορφύρειν, purpureo colore rubere. (vel potius aeſtuare) τὺ, κρᾶθι, οἴνῳ πορφύροις. 5, 125.

πορφύρεος, purpureus. κρατὶ ἔχων λεύκαν, πάντοτε πορφυρέῃσι (pro πορφυρέαις) περιζώστῃσιν ἐλίκτὰν. 2, 122. πορφύρεοι τάπητες. 15, 125.

Ποσειδάων, Neptunus. μή τι Ποσει-

Ποσειδάωνι πέλοι (vet. in nov. autem ſic legitur: μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ) πεφιλαμένος ἰχθὺς. 21, 54. ἔχεθε ὁρμῆς παῖδα Ποσειδάωνος. 22, 97. ὃν (pro ἑὸν) πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133.

πόσις, maritus. ἐκ θυμοῦ ϛέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε. 17, 130.

πόσις, potio. ἤδη οὖν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες, (pro ἦμεν) nos quatuor jam probe poti eramus. 14, 29.

πόσσος, (pro πόσος) quantus. πόσσω (pro πόσσου) κατέβα τοι ἀφ' ἱϛῶ, quanti tibi conſtitit a jugo telae. 15, 35.

ποτάγειν, accedere. πόταγ', ὦ 'γαθὲ. 1, 62. πόταγ' ὧδε. 15, 78.

ποταείδεσθαι, canere. τὶν ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον. 2, 11.

ποτακούειν, (nov.) audire. οὐ ποτακούει. (in vet. eſt οὔποτ' ἀκούει) 20, 32.

ποταμείβεσθαι, reſpondere. τάνδε χὠ Δάφνις ποταμείψατο. (in nov. eſt ποταμείβετο.) 1, 100.

ποταμέλγειν, mulgere. ἃ ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας. 1, 26.

ποταμὸς, fluvius. οὐ δὴ ποταμοῖο (pro ποταμοῦ) μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω. 1, 68. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ. 1, 118. Ἱμέρα αἵτε φύοντι (pro φύουσι) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος. 7, 112. ἄγκεα καὶ ποταποὶ, θεῖον γένος. 8, 33. ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. 17, 92. ὡς τε (ſcil. πέτρους) χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 50. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα. 24, 92. αὖλις σφισὶν φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19. ἐπικλύζων ποταμὸς. 25, 201.

ποτανὸς, volucris. οἱ εὐθέως ποτανοὶ πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. 30, 7.

ποταυλεῖν, tibia accinere. ἁ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει. 6, 41. et 10, 16.

ποταῶος, orientalis. τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον. 4, 32.

ποτενθεῖν. (pro ποτελθεῖν) (nov.) πεινᾶντί γε μηδὲ ποτένθῃς. (in vet. eſt μηδέποτ' ἔνθῃς.) 4, 32.

ποτερίσδειν, (pro ποτερίζειν) concertare. αὐτόθε μοι ποτέρισδε. 5, 60.

πότερον, utrum. 2, 5.

ποτέρχεσθαι, accedere. εἰ πενηρὸς, (ſcil. εἷς, es) μὴ ποτέρχευ (pro ποτέρχου) τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

ποτέχειν, adhaerere. πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς. 15, 67.

ποτὶ, praepoſitio dorica pro πρὸς. ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. 1, 12. θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διὸς. 4, 50. ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. 5, 70. μοισᾶν ὄρνιχες, ποτὶ χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες. 7, 47. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. 7, 138. ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ. 8, 27.

8, 27. πολλάκι' τὼ ὕϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' ὤϊλιον nov.) αὐτὼ ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε. 11, 42. ὅπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον δρῷεν. 13, 12. ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (ἐμῆο nov.) 15, 10. νιν ἔξω οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα. 15, 133. ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μέροι. 16, 36. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς ἄδεν. 20, 12. κάμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 35. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. αἶψα φεύγειν ὠρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς. 22, 199. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5. ὄτω πάντ' ἐποίη ποτὶ τὸν βροτὸν. 23, 11. ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χῆλος ἀμέλξω. 23, 25. ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε. 23, 58. ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον. 24, 59. ὄκνῳ ποτὶ χῆλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. ποτὶ ταὔλιον (pro τὸ αὔλιον) ἰόντες. 25, 84. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη. 25, 144. λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀῆσαι ἀδύ τι μοι. Ep. 5, 1.

ποτιβλέπειν, adſpicere. ὔμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν. (pro προσβλέπειν) 5, 36.

ποτιδεῖν, id. μ' ἴσως ποτίδῃ. 3, 39. πρᾶτος ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν (pro Δάφνιν ποτιδὼν, per tmeſin) ἀγόρευε Μενάλκας. 8, 5. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. 11, 20. κεἰνό τις ἐρήτω, ποτιδών σε. 28, 24.

ποτιδέρκεσθαι, id. ἄλλακα τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα. 1, 36.

ποτιδεύεσθαι, indigere, opus habere. ὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδεύομαι. 5, 63.

ποτικιγκλίζειν, (nov.) movere. τὺ σεσαρὼς εὖ ποτεκιγκλίζευ. (in vet. eſt ποκα κιγκλίζευ.) 5, 117.

ποτίκρανον, cervical. ἔμβαλε ποτίκρανον. 15, 3.

ποτικρίνεσθαι, reſpondere. (vet.) ἄλλωθεν ποτικρίνοιτο (ὑποκρίνοιτο nov.) Μενάλκας. 9, 6.

ποτιλέγεσθαι, id. τὼς ὐδὲν ποτιλέξαθ' (ποτελέξαθ' nov.) ὁ βωκόλος. 1, 92.

ποτιμάττεσθαι, tangere, allidere. ὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα. (in nov. eſt ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.) 3, 29.

ποτιμυθεῖσθαι, alloqui. μή τί οἱ ὃ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο σπερχομένῳ. 25, 66.

ποτίσδειν, (pro ποτίζειν) potum praebere. Δάφνις δ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 121.

ποτιτιθέναι, addere, adjicere. ποτίθη (pro ποτίθετι) δύο. (ſubaud. ἡμέρας.) 14, 45. τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα. (nov. in vet. eſt προτέθηκα.) 15, 37.

ποτιφύεσθαι, adhaerere. χὠ τἀγκίσῳ ποτεφύετο. 21, 46.

πότμος, fatum, mors. ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον. Ep. 8, 3.

πότνα, veneranda. epitheton Dearum quarundam. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα

να Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ναὶ τὰν πότναν. (i. e. per Proſerpinam.) 15, 14. κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότν' Ἀφροδίτα. 17, 45.

πότνια, id. τρὶς τάδε, πότνια, (ſic vocat Lunam) φωνῶ. 2, 43. ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους, πότνια. 2, 164. πότνι' Ἀθηναία. 15, 80. Ζεῦ, κούρη πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα. 16, 82. Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κώρα. 17, 36. πότνια νὺξ. 18, 27. ὦ πότνια. (i. e. Venus.) Ep. 13, 5.

ποτὰν, potio. κακὸν ποτὰν αὔριον οἰσῶ. 2, 58. τὼς ἤ τι ποτῷ δολήσατο Κίρκα. 9, 36. ποτὰν ἀμβρόσιον. 11, 48. ὁ κῦρος ἐπῆχε ποτῷ πολυχανδέϊ κρωσσὰν. 13, 46.

πότος, potus. 14, 17.

ποτόσδαν, (pro ποτόζαν) redolere. βαθὺ κισσύβιον (ſcil. δωσῶ τοι) νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον. 1, 28. ἐκ λασίοιο δασύτριχος ἦχε τράγοιο κνακὸν δέρι' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον. 7, 16.

ποττὰν, pro ποτὶ τὰν. Ep. 17, 9.

ποττὰν pro ποτὶ τὰν. 11, 1.

ποττῶ, pro ποτὶ τῷ vel πρὸς τῷ. ποττῶ Διὸς. 5, 74. et 15, 70.

πυλὰς. (pro πολὰς) μὴ πυλὰ, (ſcil. νᾶμα φέρε) ἄπληστε. 15, 30.

πῶς. πολλῷ οἱ πὰρ ποσὶ (pro ποσὶ) βόες ὠδύραντο. 1, 74. ἁ κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖτα. 1, 83. ἐγώ μιν (νιν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θήρας ὑπὲρ ὀδὸν ἀμιβόμενον ποδὶ κύφῳ. 2, 104. Βύρηαν (Βύρινναν nov.) θ' ἐκ ποδὸς ἄννυε κράναν. 7, 6. πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας (πόδα nov.) ἕλκεις; 7, 21. μηδὲ πόδας τρίβωμες. 7, 123. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, (pro ποσὶ) παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. ὄϊς, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἐτυφέν. 10, 4. οἱ πόδες ἀτραύγαλοι τεῦ. 10, 36. φασῶ, τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύδαν. 11, 70. αἱ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἰκαδ' ἴασι. 16, 8. ἐγκροτέοισαι ποσσὶ περιπλέκτοις. 18, 8. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς ἄδεν. 20, 12. ποσσὶ θεάων σκέλος. 22, 66. ὑπεξαναβᾶς ποδὶ κάτωρ σκαιῷ. 22, 197. τὰν ἕδραν ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς. 23, 52. μηδὲ πόδεσσι (pro ποσὶ) τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36. πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν (pro ποδοῖν) πατρὸς ἑᾷ θανάτῳ κεκαρωμένα δενὰ πέλωρα. 24, 57. τὺς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν δεύτῳ ποδοῖϊν. 25, 69. ὁ ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102. ἦ μὴν πρὶν πόδας ἔχον, (in fine.) πρὶν ἰδέην. 25, 221. σὺν ἑτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου. 26, 13.

πρὰν, (pro πρώην) nuper. πρὰν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθάκα φιλῖνον. 2, 115. ἔγγων πρὰν, ὔκα μευ μεμναμένω ἃ φιλέεις με. 3, 28. ἃ πρὰν ποιολογεῦσα πα-

παραιβάτις. 3, 32. πρὰν αὐτὸς ἐπενθὼν. 4, 60. ἐγὼ αὐταῖς χιμάρως δύο πρὰν ποκ' ἔθυσα. 5, 81. ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε. 5, 132. ἦ πρὰν ἐς πέντον ἐσέβλεπον. (1. sing.) 6, 35. ἃ πρὰν ἀμῶντεσσι παῖ Ἱπποκόωντι ποταύλη. 6, 41. et 10, 16. ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρη τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. 7, 51.

Πραξαγόρας, pater Theocriti. υἱὸς Πραξαγόρᾱο. (pro ὄρᾳ) Ep. 22, 3.

Πραξινόα, nomen foeminae. ἀνδοῖ Πραξινόα. 15, 1. μόλις ὕμμιν ἐσώθην, Πραξινόα, πολλᾶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων. 15, 5. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τῦτο πρέπει. 15, 34. Θᾶσσι, Πραξινόα. 15, 56. Θᾶσσι, Πραξινόα, περὶ τὰς Θύρας ὄσσος ὅμιλος. 15, 65. Πραξινόα, πόταγ' ὧδε. 5, 78. σίγα, Πραξινόα. 15, 96. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. 15, 145.

Πραξιτέλης, nomen viri. κρητὴρ, ἔργον Πραξιτέλευς. (Πραξιτέλευς nov.) 5, 105.

πράσσειν. ἐπράχθη τὰ μέγιστα. 2, 143. πράσσομες (pro πράσσομεν) οὐχ' ὡς λῶτα, non optime nobiscum agitur. 14, 3.

πρᾶτιστα, (pro πρῶτιστα) primum. 22, 187.

πράτιστος, (pro πρῶτιστος) primus. 1, 77.

πρᾶτον, (pro πρῶτον) adverb. primum. χάριν ἔφαν (pro ἔφην, dico, affirmo) τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφέλην. 2, 130. ἀνίκα πρᾶτον ἤνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ. 11, 25. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον. 15, 78. τί πρᾶτον καταλεξῶ. 17, 11. καθαρῷ πυρώσατε δῶμα θεήῳ πρᾶτον. 24, 95.

πρᾶτος. (pro πρῶτος.) πρᾶτος ὧν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας. 8, 5. πρᾶτος ὧν ἄνδε λαχὼν ἴυκτὰ Μενάλκας. 8, 30. ὕτω Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος. 8, 32. κἀκ (pro καὶ ἐκ) τύτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο. 8, 92. τὰ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος· ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. 9, 1. 2. οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἥμες. (pro ἄνομ.) 13, 3. πρᾶτον ὕλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. 15, 85. δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος. 18, 4. πρᾶτοί (πράτᾳ nov.) τοι τέφανεν λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43. πρᾶται (πράτᾳ nov.) ἀργυρέας ἐξ ὕλπιδος ὑγρὸν ἄλιφαρ λαζόμεναι. 18, 45. ἐπὶ κα πρᾶτος ἀοιδᾶς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν εὔτριχα δειρὴν. 18, 56. σὺν καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν. (pro πράτην.) 22, 184. ἐπέγρετο πράτα. (pro πρώτη) 24, 34. τὸν πρᾶτον φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο. 29, 18.

πρέμνον, ſtipes, truncus. κισσὸς ποτὶ πρέμνον. 20, 22.

πρέπειν, decorum eſſe, excellere. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδειν τᾷ ματρὶ. 10, 57. μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τῦτο πρέπει. 15, 35. οἷα ἐν πινυταῖσι περικλυτὰ Βερενίκα ἔρεπεν (excelluit) θηλυτέρᾳς. 17, 35.

πρέσβυς, ſenex. 1, 41.

πρεσβῦτις, anus, vetula. 15, 63.

Πριαμίδαι, posteri Priami. τίς κομόωντας Πριαμίδας ἔγνω. 16, 49.

Πρίαμος, rex Trojae. ὅσσα μέγαν Πριάμοιο (pro Πριάμυ) δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες. 17, 119. ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν. 22, 219.

Πρίαπος. (nov.) 1, 81.

Πρίηπος. (pro Πρίαπος) τῶ τε Πριήπω (pro Πριήπυ) καὶ τᾶν κρανιάδαν κατεναντίον. 1, 21. ἦνθ' ὁ Πρίηπος. (vet. sed in nov. est Πρίαπος.) 1, 81. ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 3. τῷ χαρίεντι Πριήπῳ εὔχεο. Ep. 4, 13.

πρὶν, prius, ante, priusquam. τὸ παιδίον ὐ πρὶν ἀνάσειν φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθιξῇ. (καθίξοι. nov.) 1, 50. 51. οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον, ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια. 15, 49. ὀρίνθη πλέον, ἢ πρὶν. 22, 89. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24, 131. ὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, (1. sing.) ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν, πρὶν ἰδέειν. 25, 221. 222. ἀσχαλόων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος (scil. ὀϊστὸς) ἔκφυγε χειρὸς. 25, 236. πέσεν ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι, ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 258. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263. τάχα γνώσῃ, (2. sing. fut. 1. med.) πρὶν ἀκοῦσαι. 26, 19. πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. 27, 11.

πρῖνος, ilex. αἱ (scil. ἄκυλοι) ἔχοντι (pro ἔχυσι) λεπτὸν (λεπρὸν nov.) ἀπὸ πρίνοιο (pro πρίνυ) λεπύριον. 5, 95.

προβόλαιος, projectus. δύρατι προβολαίῳ ἀνδρὸς ὀρέξασθαι. 24, 123.

προβολὴ, projectio, ictus. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεὶς. 22, 120.

προγένειος, barbatus. 3, 9.

προγενέστερος, senior. εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ. 29, 10.

προγίνεσθαι, adesse. οἱ αἶψα προγένοντο (pro προεγένοντο) λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51. ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο (pro προγένοιντο) θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134.

πρόγονος, progenitor. 17, 26.

προδείελος, ante vesperam aliquid agens. σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἣν. 25, 223.

προδεικνύναι, protendere. ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν. 22, 102.

πρόθυρον, vestibulum. μηκέτι τοι φρυρῶμες ἐπὶ προθύροισιν. 7, 122. ἄρτι χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. 23, 27. ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 36.

προϊάλλειν, emittere. ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον. 25, 235.

προϊέναι, ministrare, praebere. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πελυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι (pro προΐησι.) 11, 48.

προϊέναι, procedere. ἤδη προϊόντος, (subaud. χρόνυ.) progressu temporis. 14, 18.

προλέγειν, deligere. ἀριστῆες πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι. 13, 18.

προπάροιθε, ante. 25, 239.

πρόπας, totus. ἧς (scil. ἑκατιὰς) ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ. 25, 32.

προπίπτειν, procidere. ἡὲ γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι. 24, 111.

Προποντὶς. ἅσσα ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος. 13, 30.

προσαυδᾶν, alloqui. τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης. 22, 53. τὸν δ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. 25, 1. προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίζυγος Αὐγέαο φίλος υἱός. 25, 159.

προσέρχεσθαι, accedere. πυρὶ προσελθών. 30, 44.

προσήκειν, decere. καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ἐρῶν. Ep. 12, 4.

πρόσθε, ante, prius. τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἦς, (pro ἦν) ἢ πρόσθε. 2, 141. πρόσθε θέειν ἀνέμων, ventos curſu ſuperare. 8, 54. ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ πρόσθε νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐτάσαντο. 18, 3. τῶν πρόσθ' ἕ τι περισσὸν ὠδοποιῶν. Ep. 16, 4.

πρόσθεν, id. ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν. 16, 67. ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5.

προσιέναι, accedere. τὰς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἴψ' ἐνόησαν. 25, 68. τᾷ προσιόντος ἐδράξατο χερὶ παχείῃ σκαιᾷ ἄφαρ κέρως. 25, 145.

προσλέγεσθαι, alloqui. ὅς μιν τοῖσι προσελέξατο μύθῳ. 25, 192.

προσμάσσειν, attingere. ὅς κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη. 12, 32.

προσνάχειν, adnatare. παντᾷ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένας nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσένασχε θάλασσα. 21, 18.

πρόσοδος, adventus, colloquium. ἐν προσόδοισιν ἀτειρὴς. 23, 6.

προσπνείειν, adſpirare. μαλακὸς ἔρωτας προσπνείει. 17, 52.

προσπτύσσεσθαι, amplecti. πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον. 3, 19.

πρόσσω, (pro πρόσω) ultra. 22, 87.

προστιθέναι, adjicere. προσθεὶς, χὤτι (pro καὶ ὅτι) τοῖς νέοισιν ἄδετο. Ep. 16, 5.

προσφάναι, alloqui. τὸν ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός. 25, 42.

προσφιλὴς, gratus. αἴ τι Μενάλκας προσφιλὲς ᾖσε μέλος. 8, 34.

προσχέθεσθαι, praetendere. ἐγὼ ἑτέρῳφι βέλεμνα χειρὶ προσεσχεθόμην. 25, 254.

πρόσωπον, facies. τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἦς (pro ἦν) ἢ πρόσθε. 2, 140. ὡὼς ἀντέλλοισα καλὸν (τεὸν nov.) διέφαινε πρόσωπον. 18, 26. βάλλετο ἀκτίνεσσιν (ſubaud. ἡλίου) ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86. ὄμματα οἰδήσαντος ἀπεξείνωτο προσώπου. 22, 101. ὃ ἀεικέσι πλαγαῖς πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης. 22, 111. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127. τᾷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο.

23, 13. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116. φόνον λεύσσον (3. plur.) προσώπῳ vultu caedem minitabantur. 25, 137. πεπάλακτο φόνῳ χαλεπὸν πρόσωπον. 25, 225.

πρότερον, adverb. prius. πρότερον ποκα μυσικὸς ἦσθα. 10, 23. ὕδατος πρότερον δεῖ aqua prius opus eſt. 15, 29.

πρότερος, prior, ſuperior. οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες. 15, 141. εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί. 16, 50. Ἥρων, προτέροις ἶσος ἡρώεσσι. 16, 80. τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης. 22, 53. ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἔδνωσε θύγατρας τάςδε πολὺ προτέροις. 22, 148.

προτερώσε, ulterius. 25, 90.

προτιθέναι, (vet.) proponere. τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα. (in nov. eſt ποτέθηκα.) 15, 37.

προφέρειν, antecellere. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός. 12, 5.

προφερέσκειν, id. τοὶ (pro οἳ, qui) γενεᾷ προφέρεσκον. 22, 183, τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, ἠδ' ὑπεροπλίῃ φαέθων μέγας. 25, 138.

προφερέτατος, præſtantiſſimus. 17, 4.

προφεύγειν, effugere. ἢ προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιᾶσας Ἀργώ, καὶ νιφόεντος ἀκαρτηρὸν τόμα Πόντου. 22, 27.

προφθάνειν, praevenire. αὐχένος ἀρξήκτοιο παρ' ἰνίον ἦλασε προφθάς. 25, 264.

πρόφρων, promtus, lubens. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν. 1, 60. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3.

πρύμνα, puppis. σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα. 22, 10.

πρυτανεῖον. τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. 21, 36.

πρώαν, (pro πρώην) nuper. ὦκ ἐσορᾶτε τὸν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα κομάταν. 5, 4. πρώαν νιν (ſcil. σύριγγα) συνέπαξα. 8, 23. τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορισὰς. 14, 5. λέγομες πρώαν θὴν πάντα. 15, 15.

πρωΐζα, mane, mature. 18, 9.

πρωξ, gutta, ros. μὴ πρῶκας σιτίζεται, num rore victitat. 4, 16.

πρώραθεν, adverb. a prora. 22, 11.

Πρωτεύς, nomen dei. 8, 52.

πρώτιστα, adverb. primum. λαοφόρῳ ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου. 25, 155. τὸν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον Εὐρυσθεύς. 25, 204. μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49.

πρώτιστος, primus. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55.

πρῶτον, adverb. primum. εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον. 25, 177. ὅ, τι με πρῶτον ἀνήρευ. (pro ἀνήρευ, interrogabas.) 25, 193.

πρῶτος. πρῶτος (vet. nov. πρᾶτος) ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶ-

πρῶτος ἐρισθεν. (πρῶτος, ἐρίσθεν nov.) 6, 5. ἐν τοῖς τεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται. 10, 29. αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἶαρι πρώτῳ κῶροι ἐριδμαίνυσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 30. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. ὅτε πρώταν (pro πρώτην) ἴδες ἀῶ. 17, 59. Κάτορος ἢ πρώτα Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν. 22, 25. τόσα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοισι κυλίνδει ἷς ἀνέμω. 25, 93. πρῶτοι τοί γε μάχην δε κατὰ χροὸς ἦσαν δρμὴν. 25, 136. Αὐτονόα πρώτα (pro πρώτη) νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. 26, 12. πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μυσοποιῶν. Ep. 20, 3.

πρωτοτόκος, primum pariens. τίς, παρεύσας (pro παρούσης) αἰγὸς πρωτοτόκοιο (pro ὁκυ) κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν. 5, 27.

πταίειν, impingere, offendere. τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο (νισσομένοιο nov.) πᾶσα λίθος πταίοισα (pro πταίυσα) ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. 7, 26.

πτελέα, ulmus. δεῦρ' ὑπὸ τὴν πτελέαν ἐσδώμεθα. 1, 21. ταὶ παρ' αὐτὰν (scil. πέτραν) αἴγειροι πτελέαι τε εὐσκιον ἄλσος ἐφαινον. 7, 8. πολλαὶ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγειροι πτελέαι τε. 7, 136. δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας. 27, 12.

Πτελεατικὸς. τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. 7, 65.

Πτερέλαος, nomen viri. τὰν (pro ἣν, scil. ἀσπίδα) Πτερελάου Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 24, 4.

πτέρις, filix, nomen herbae. τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τυ πυκάσδῃ. 3, 14. ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς. 5, 55.

πτέρνα, calx, calcaneum. πρὸς ὕδας πτέρνῃσι (pro πτέρναις) πόδας τερεῦς ἐπίεζον (1. sing.) ὑραίυς ἐπιβάς. 25, 268.

πτερὸν, ala. σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13.

πτέρυξ, id. ἀηδονιῆες πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι. 15, 122.

Πτολεμαῖος, rex Aegypti. μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. 14, 59. βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω. (pro Πτολεμαίᾳ, scil. δῶμα.) 15, 22. πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα. 15, 46. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. ἐγὼ Πτολεμαῖον ὑμνήσαιμι. 17, 7. οἷος ἦην τελέσαι μέγα ἔργον ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. 17, 14. ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἐὴν ἀφίλασεν ἄκοιτιν. 17, 39. σὲ, (scil. ἔτεκε) αἰχμητὰ Πτολεμαῖε, αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα. 17, 56. 57. τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει. 17, 85. θάλασσα πᾶσα καὶ αἶα καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. 17, 92. ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιτάμενος δόρυ πάλλειν. 17, 103. Μουσάων ὑποφῆται ἀείδοντι (pro ἀείδουσι) Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίης. 17, 115. χαῖρ' ὦναξ (pro ὦ ἄναξ) Πτολεμαῖε. 17, 135.

πτολεμιστὴς, (pro πολεμιστὴς) bella-

bellator. τοὶ πτολεμισαὶ ἵπποι τῶ βασιλῆος. 15, 51.

πτολίεθρον, (pro πολίεθρον) urbs. Ἀχαιῶν πτολίεθρα. 22, 157.

πτόλις, (pro πόλις) urbs. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. πολλὰν πτολίεσσι. (ſcil. δεδώρηται, donat.) 17, 111.

πτύειν, ſpuere. ὡς μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. 6, 39. ἄμμες τὰν ἔξω οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύονται. (ſpumantes) 15, 133. τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11.

πτύον, ventilabrum. ἄς (ſcil. Δάματρος ἀλωάδος) ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. 7, 156.

πτὼξ, lepus. πτῶκας βάλλει. 1, 110.

πυγίζειν. ἀνίκ' ἐπύγιζόν (1. ſing.) τυ, τὸ δ' ἄλγεες. 5, 41.

πύγισμα. μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὑβὲ, ταφείης. 5, 43.

πυγμάχος, pugil. ἐναντίος ἀνδρὶ κατασὰς πυγμάχος. 22, 66. ἃ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

πυγμὴ, pugnus, caeſtus. σκληραῖσι τεθλασμένος ὄατα πυγμαῖς. 22, 45. μέσσας ξυνὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἧλασε πυγμὴν. 22, 104.

Πυθαγορικτὰς. (nov.) aut Πυθαγορισὰς, (vet.) ſectae Pythagoricae addictus. 14, 5.

Πύθιος, cognomen Apollinis. Πύθιε Παιὰν. Ep. 1, 3.

πυθμὴν, fundus. ὀκνηρὰ κεναῖς ἐπὶ πυθμένι χηλῇ μίμνοντι (pro μίμνωσι.) 16, 10.

πυκάζειν, denſare, munire. χἁ τιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα (pro ἐνη) ἐςτ' ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ. 7, 67. ἐμὰν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν, παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. 21, 53.

πυκάσδειν. (pro πυκάζειν) φάτο, οἱ τεφάνοισι τὰ δώματα τήνα πυκάσδεν. (pro πυκάσδειν.) 2. 153. τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τυ πυκάσδῃ. (circumdaris, 2. ſingul. praeſ. paſſ.) 3, 14.

πυκινὸς, denſus, creber. ἃ ὀλολυγὼν τηλόθεν ἐν πυκινῇσι (pro πυκιναῖς) βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 7, 140. ὅτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἦτριον ἱστῷ μακρᾶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεύντων nov.) 18, 33. σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς (ſcil. βάκτρον) ἔσπασα ῥίζης. 25, 210.

πυκνὸς, id. πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126.

πύκτας, (pro πύκτης) pugil. ᾗπερ ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 33. κρατέων περ, ἀτάσθαλον ὐδὲν ἔρεξας, ὦ πύκτα Πολύδευκες. 22, 132.

πύκτης. ᾗ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. 22, 69. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. 24, 110.

πύλα, (pro πύλη) porta, aditus. τὰν ἀΐδαο πύλαν ἀραξεῖ. 2, 160.

Πύλος, nomen loci. τὰν ἀ-

γέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπης ἐς Πύλον. 3, 44.

πύματον, adverb. poſtremo. 23, 40.

πύματος, vocab. poet. extremus. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις. 7, 113. τὰν πυμάταν (pro πυμάτην) ᾠδὰν ὕστως ἐξᾶρχε Μενάλκας. 8, 62. ἀνδρῶν Πτολεμαΐος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω, καὶ πύματος, καὶ μέσσος. 17, 4.

πυνθάνεσθαι, audire. τὸ ἐκ φαμένοιο πυθοίμην. 25, 49. ὠρυθμοῖο πυθέσθαι. 25, 217.

πὺξ, pugno vel pugnis. πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα. 14, 34. πὺξ ἐρεθίζεν, (pro ἴζειν) pugnis certare. 22, 2. ἄμματα ὀρθὰ πὺξ (more pugilum) διατεινάμενος. 22, 67.

Πύξα, nomen urbis. τὰν ἐπὶ Πύξας (ſubaud. ἄγυσαν) εἶρφ' ὁδὸν. 7, 130.

πύξινος, buxeus. ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε πυξίνα (pro πυξίνη) ἐν φορμιγγι. 24, 108.

πῦρ. ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται. 2, 17. ὤγων (pro ὃ ἐγὼ) νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίη ἐν πυρὶ βάλλω. 2, 54. τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ. 2, 131. ὑ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι. 5, 31. κύαμόν τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ. 7, 66. ἐν πυρὶ δρυΐνῳ (in igne ex lignis quernis accenſo) χορία ζεῖ. 9, 19. ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ. 11, 51. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 18. οἵσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνες ἐλόντες. 24, 48. πῦρ τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔτω. 24, 86. συλλέξασα κόνιν πυρὸς. 24, 91. ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137. πυρὶ προσελθὼν ἕκαιε τὼς ἐρωτας. 30, 44.

πυρὰ, roguſ. 24, 81.

πύργος, turris. ὑμνήσας Ἀχιλῆα πύργον ἀϋτῆς. 22, 220.

πυρεῖον, ignis fomes, unde flamma elicitur. πυρεῖα χερσὶν ἐνώμων. (3. plur.) 22, 33.

πυρναῖος, ruber. πυρναίαις ταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλσος. 1, 46.

πυρῶν, igni luſtrare. καθαρῷ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. 24, 94.

πυροφόρος, frumentum ferens. πυροφόροι γύαι. 25, 30.

πύῤῥιχας, rufus. 4, 20.

Πύῤῥος, nomen regis. 15, 140.

πυῤῥός, rufus. ἦς (pro ἦν, erat) ὁ μὲν αὐτῶν πυῤῥός, ὁ δ' ἡμιγένειος. 6, 3. ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' ὠρανῦ ἦριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50. ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός. 15, 53. ἔτι οἱ περὶ (πέρι nov.) χείλεα πυῤῥὰ. 15, 130.

πυῤῥότριχος, rubram comam habens. ἄμφω τώ γ' ἦτην πυῤροτρίχω. 8, 3.

πυρσὸς, fax, flamma. ὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον. 23, 7.

πυρσὸς, rufus. πυρσαὶ ἔφριξαν ἔθειραι σκυζομένῳ. 25, 244.

πώγων, barba. ὦμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. 10, 40.

πῶλος, pullus. τῷ (ſcil. ἱπποµανεῖ) ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι µαίνονται

νονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους, πότνια. (i. e. Luna) 2, 163.

πῶμα, potus. οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι. 7, 154.

πωμενικὸς, paſtoralis. ᾗπερ ὁ Θῆκος τῆνος ὁ πωμενικὸς. 1, 23.

πως, dictio enclitica. τῆνόν πως (τῆνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες. 8, 26. δειδιότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χώρῳ ἐνὶ τειχῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ. 22, 93.

πῶς, quomodo. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τὲς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. πῶς δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν, εἰπὲ θεὰ. 22, 115. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίαις χαλεποὶ. 22, 145. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5. δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45. πῶς ταῦθ' ἅρμενα, (ſcil. ἐστὶ) quomodo haec congruunt. 29, 9.

πωτᾶσθαι, volare. πωτῶντο (pro ἐπωτῶντο) ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7, 42. οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων, πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὕζον ἀπ' ὄζου. 15, 122.

πῶϋ, grex. τὰ πώεα καλὰ νεμεύω. 27, 37.

P.

ῥα, dictio enclit. ἦ ῥά οἱ ἄλλα φῶχετ' Ἔρως. 2, 6. ἦ ῥα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαζε. (ἐθήλαξε nov.) 3, 15. εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα; 4, 1. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι πῶλαι ἄνδρες. 12, 15. ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγήνατος; ἦ ῥα φίλυπνος; ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες; 18, 10. 11. ἦ (pro ἐφη) ῥ' Ἀμύκος. 22, 75. αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσῶντος. 25, 9. ἦ (ſcil. ποίη) ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει. 25, 17. ἦ ῥα, dixit. 25, 84. καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὕφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120. καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134. ὅν ῥα βοτῆρες ἀτέρι πάντες ἴσκον. 25, 139. ἦ (ſcil. τρίβος) ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ ταθμῷ τετάνυστο. 25, 157. καί ῥα τε ἠΐτερον φαμένη κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191. ἦ ῥά μιν αἱ Μῶσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων. Ep. 19, 4.

ῥαγίζειν, uvas carpere. αἳ (ſcil. ἀλώπεκες) τὰ Μίκωνος αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι. (pro ῥαγίζωσι.) 5, 113.

ῥάγος. (nov.) 27, 58. vid. ῥάκος.

ῥαδάμας, ανθος. (vet.) τὺ, Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἅδᾳ κινήσαις ῥαδάμανθα. (in nov. legitur ῥ' ἀδάμαντα.) 2, 34.

ῥαδινὸς, gracilis. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν (pro τὴν ῥαδινήν) μοι παῖδα. 10, 24. ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 11, 45. τῆς Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κύρα κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας. 17, 37. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45.

ῥᾴδιος, facilis. εὑρεῖν (εὑρῆν

nov. fcil. τῦτο τὸ φάρμακον) ὃ ῥᾴδιον ἐστὶ. 11, 4.

ῥᾴϊτα, adverb. facillime, commode. 11, 7.

ῥάκος, veſtis lacera. (vet.) τωμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) ποίησας ἐμὸν ῥάκος. (in nov. eſt ῥάγος.) 27, 58.

ῥάμνος, ſpina alba. ἐ. ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. (pro κομῶσι.) 4, 57. μηδὲ καθεύδων ἅσμενος ἐν ῥάμνῳ. (vet. in nov. legitur ἀϊόνος ἐν ψάμμῳ.) 21, 36.

ῥᾷον, adverb. facilius, hilarius. 11, 81.

ῥάχις, ſpina dorſi. 25, 245.

Ῥέα, nomen Deae. ἃς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου. 17, 132. καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. 20, 40.

ῥέζειν, facere. ῥέξας ἢ Ἀχιλῆος ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας. 16, 74. ἥρωες, ῥέξαντες καλὰ ἔργα. 17, 6. ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον. 22, 118. τὸν, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ὧδὲν ἔρεξας. 22, 131. τὺ, παῖ, κἂν τῦτο πανύσατον ἄδυ τι ῥέξον. 23, 35. αἰ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσυ. 26, 37. τί φίλος ῥέξαιμι. 27, 24. τί ῥέζεις, σατυρίσκε. 27, 48.

ῥέζειν, ſacrificare. θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν. 16, 26. ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ. 27, 63. ῥέξω δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 17.

ῥέθος, membrum, facies. ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν εἵματα, καὶ κρύψον μι. 23, 39. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16.

ῥεῖα, adverb. facile. σηκοὶ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν εἰλιπόδων. 25, 98. τὸ, (pro τῦτο) ὅ, τι μι πρῶτον ἀνήρευ, αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ τάθμην ἐνύησας. 25, 194.

ῥεῖθρον, fluentum. Ep. 4, 6.

ῥεῖν, act. fundere. ἵμερα ἀνὰ ὕδατος ῥείτω γάλα. 5, 124. ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. 5, 126.

ῥεῖν, neutr. fluere. ἔῤῥευν (pro ἔῤῥεον, defluebant) ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τριχες. 2, 89. ἀδὺ, τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν. 8, 78. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. (pro ῥέυσι.) 14, 38. ἐκ τομάτων ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω. (μέλι κηρῶιόν.) 20, 27. ῥέεν (pro ἔῤῥεεν) αἷμα. 21, 46. αὖλις σφισὶν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19.

ῥηΐδιος, (pro ῥᾴδιος) facilis. ῥηΐδιαι γοναὶ. 17, 44.

ῥηΐτερον, adverb. facilius. 25, 191.

ῥῆμα, verbum. ὡς κατίλα ῥήματα φράσδεις. 20, 7.

Ῥήναια, nomen inſulae. ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 70.

ῥήσσειν, rumpere, avellere. ἵνὼ αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22.

ῥίζα, radix. σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς (ſcil. βάκτρον) ἔσπασα ῥίζης.

ῥίζῃς. (ionice pro ῥίζαις.) 25, 210.

ῥῖον, promontorium. Ἑλίκας λίπε ῥῖον. I, 125. ἐγὼ θἀμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ῥίῃ ὑλήεντι. 25, 228.

ῥίπτειν, projicere. ἄλλοκα αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτεῖ (pro ῥίπτει) νόον. I, 37. εἰς κοίλαν (subaud. ναῦν) ἐῤῥῖψαν. 22, 12. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν. 24, 92. ῥίψας τόξον ἔραζε. 25, 265.

ῥῖς, nasus. οἱ ἀεὶ θριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥῖνὶ κάθηται. I, 18. πλατεῖα ῥῖς ἐπὶ χείλει. (scil. μοί ἐστι.) 11, 33. ψεύδεα ῥῖνὸς ὕπερθεν ἀμαιῆς ὐκ ἀναφυσῶ. 12, 24. μέσσας ῥῖνὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν. 22, 104.

ῥοδόεις, rosaceus. ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα τέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 63.

ῥοδόμαλον, genae roseae. 23, 8.

ῥόδον, rosa. ἢ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος ἠδ' ἀνεμώνα πρὸς ῥόδα. 5, 93. πολλὰς καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς (vet. ῥοδόκισσος nov.) ἐπανθεῖ. 5, 131. τὰς αὐλὰς ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον. 10, 34. ἤρατο ἤ τι ῥόδοις, ἢ μάλοις, ἠδὲ κικίνοις, ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις. 11, 10. χρὼς φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, (pro τᾦ ἄλγεος) ὡς ῥόδεον ἔρσᾳ (ἔρσας nov.) 20, 16. καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. ἢ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. 27, 9. τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι. Ep. I, 1.

Ῥοδόπα, nomen montis. εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον, ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν. 7, 77.

ῥοδόπαχυς, (pro ῥοδόπηχυς) roseis cubitis praeditus. ἵπποι, ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι. 2, 148. ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. 15, 128.

ῥοδόχρως, roseo colore ornatus. 18, 31.

ῥοικὸς, curvus. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. ῥοικὰν (pro ῥοικὴν) ἔχεν (pro εἶχεν) ἀγκυλαίῳ δεξιτερᾷ κορύναν. 7, 18.

ῥόμβος, rhombus magicus. 2, 30.

ῥόος, fluentum. ἢ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω. I, 68. χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον. I, 140. αἱ (scil. πείμναι) ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο. (scil. βόσκονται.) 25, 10.

ῥόπαλον, clava. Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα, καὶ ῥόπαλον. 13, 57. τῇ ἑτέρᾳ ῥόπαλον, κόρσης ὕπερ, αὖον ἀείρας. 25, 255.

ῥύγχος, rostrum. ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. 6, 30.

ῥύεσθαι, custodire. οἱ βασιλῆι πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. 25, 25.

ῥύεσθαι, liberare. αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσηται. 7, 56.

ῥυθμὸς, tenor. 26, 23.

ῥύπος, sordes. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.)

nov.) πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος. 15, 20.

ῥωγὰς, praerupta. κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥίψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα, ῥωγάδας ἐς πέτρας. 24, 93.

Σ.

σαίρειν, aperto ore hiare. τὸ σεσαρὼς εὖ ποκα κιγκλίζευ. (εὖ ποτεκιγκλίζευ nov.) 5, 116. μ' ἀτρέμας εἶδε σεσαρὼς ὄμματι μειδιόωντι. 7, 19. τι σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. 20, 14.

σακίτας, (pro σηκίτης) ſtabulo incluſus. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ (pro λήψῃ, accipies) γέρας. 1, 10. ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 18.

σακὸς, (pro σηκὸς) ſtabulum. πολλοὶ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 36.

σακὸς, (pro σηκὸς) templum. Ep. 4, 5.

σάκος, ſcutum. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἐτείνοισιν. 16, 79. ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι. 22, 143. τὰ ἄκρα δῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 22, 190. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάστωρ ἐνύξεν. 22, 193. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο (pro τότε) σάκος. 22, 195. δίναεε σάκος μέγα. 24, 10. εὐθὺς ἄῦσεν, ὅπως κακὰ ϑηρὶ' ἀνέγνω κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος. 24, 24.

σᾶμα, (pro σῆμα) ſignum, ſepulcrum. λίπε αἰπὺ σᾶμα τῆνο Λυκαονίδαο. 1, 125. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. ὐδὲ τὸ σᾶμα ἀμῖν τῶ (τὸ nov.) βρασίλα κατεφαίνετο. 7, 10. αἶψα φεύγειν ὥρμάϑη ποτὶ σᾶμα πατρὸς. 22, 199.

σάμερον, (dor. pro σήμερον) hodie. ἦνθέ μοι ἅ τε φιλίσας μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξὼ σάμερον. 2, 147. σάμερον ἐνδέκατος. 14, 45.

Σαμία, nomen regionis. χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. 15, 126.

Σάμος. ὄτε τὸν ἐσϑλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω. (pro Σάμυ.) 7, 40.

σάνδαλον, ſandalium. μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα ϑείης. 24, 36.

σάος, ſalvus. βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι (pro εἶναι) οἶκος. 25, 59.

σαόφρων, prudens, ſapiens. φιλέει, ὅσσα σαόφρονες. 28, 14.

Σαρδόνιος. ἐχθρὸς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ nov.) Σαρδόνιον κατὰ κῦμα. 16, 86.

σάρκινος, carneus. ἐλπὶς τῶν (ἐλπιζῶν nov.) ὕπνων ζατεῖ (χάτει nov.) τὸν σάρκινον ἰχθὺν. 21, 66.

σάρξ. Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαϑύνοι. 2, 26. τήϑεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νᾶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 47. σάρκες ἰδρῶτι συνίζανον. 22, 112. ὅ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισϑεν, ὀκρυόεν.

25, 230. μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι. 25, 267.

σάττειν, constipare. πολλοὶ ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. (pro ῶσι.) 17, 94.

σατυρίσκος. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. 4, 63. μὴ κυχῶ, σατυρίσκε. 27, 3. τί ῥέζεις, σατυρίσκε. 27, 48.

σαῦρα, lacerta. σαῦράν τοι τρίψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ. 2, 58.

σαῦρος, id. 7, 22.

σαυτῦ. 27, 13.

σάφα, manifeste, certo. σάφ' οἶδα. 15, 99. ἐγὼ κέ τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξείποιμι. 25, 37. τὸ Ἀργείων ὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι. 25, 198. ὡς σάφ' εἰδῇς. Ep. 20, 6.

σβεννύναι, exstinguere. ὐδέ κε τὼς σβέσσω (pro σβέσω, fut. 1.) τὸν ἐμὸν πόθον. 23, 26.

σέβας, res augusta. σέβας ἔσῃ Ἀργείαισι, a mulieribus Argivis divinis honoribus afficieris. 24, 76.

σέβεσθαι, venerari. σέβυ με. 18, 48.

σέθεν, pro σῦ. σέθεν ἕνεκεν Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον ὐκ ἐπέρασεν. 17, 46. σέθεν ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων μνάσομαι ἡμιθέων. 17, 135. ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162. ὐ σέθεν εἰμὶ χερείων. 27, 42. δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις. 27, 44. αἰεί σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν ἐκ σέθεν ἀρχομένοις. Ep. 13, 5. γνώσομαι, εἰ ὁ δειλὸς ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ἔχει. Ep. 15, 2.

σείειν, movere, quatere. λιπαρὰ παρ' αὐχένα σείετ' (pro ἐσείετο, quatiebatur) ἔθειρα. 5, 91. σεισαμένας (pro σεισαμένης) πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13. σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν. 22, 184. βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο. 25, 261.

σεῖο, pro σῦ. 27, 6.

σελάνα, (pro σελήνη) luna. Σελάνα, φαῖνε καλὸν. 2, 10. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. στήθεα στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. (vet. τὸ σελάνας nov.) 2, 79. Ἐνθυμίων τίς ἦν; ὅν τε Σελάνα βουκολέοντα φίλασεν. 20, 37. ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἅτε (ἁ δὲ nov.) Σελάνας. 20, 43. ὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19.

σελαναία, (pro σεληναία.) 2, 165.

σέλας, fulgor. Ἔρως καὶ Λιπαραίυ πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. 2, 134. ὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας. 23, 8.

σέλινον, apium. ἐμπλέξας (scil. στέφανον) καλύκεσσι εὐόδμοισι σελίνοις. 3, 23. χἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν πολυγνάμπτῳ σελίνῳ. 7, 68. θάλλοντα σέλινα. 13, 42. χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. 20, 23.

Σεμέλα.

Σεμέλα. (pro Σεμέλη) mater Bacchi. τὼς τρεῖς (ſcil. βωμοὺς ἔκαμον) τᾷ Σεμέλᾳ. 26, 6. χαίροι εὐειδὴς Σεμέλα. 26, 35.

Σεμίραμις, regina Babyloniae. 16, 100.

σέο, pro σοῦ. 27, 39.

σεῦ, pro σοῦ. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16. τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ οὐκ ἤθελον (1. ſing.) πατάξαι. 30, 26.

σηκὸς, ſtabulum. χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις. 25, 12. τὰ ἐπήλυθε πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε 25, 87. σηκοὶ βοῶν ῥεῖα πλήθησαν εἱλιπόδων. 25, 98.

σῆμα, ſignum. Ζηνός πε τόδε σῆμα. 17, 73. εἶχε σῆμα. (nov. pro quo in vet. legitur δεῖμα.) 21, 53.

σημαίνειν, imperare. Παμφυλίοισί τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι σημαίνει. 17, 89.

σημαίνειν, ſignificare. ὄνων ἀμαυρὴ φάτνη, σημαίνοισα (pro σημαίνουσα) τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. 22, 22.

σήραγξ, caverna. ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἦν. 25, 223.

θένος, vis, robur. φαίης κεν γυίων νιν ὅσον θένος ἐλλοπιεύειν. 1, 42. τὸ θένος ἄξιον ἄβας. 1, 44. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ θένει ᾧ. 25, 138.

σῖγα, tacite, placide. 6, 29.

σιγᾷν, tacere. ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι (pro σιγῶσι) δ' ἀῆται, ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοθεν ἀνία. 2, 38. 39. σίγα, Πραξινόα. 15, 96. ἐσιγάθη ἂν (ſilentio obrutus fuiſſet) ὑφορβὸς Εὔμαιος. 16, 54.

σιδάρειος, (pro σιδήρειος) ferreus. τῷ σιδάρειον σκύταλον. (ſcil. ἔδωκεν.) 17, 31. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 47.

σιδάρεος, (pro σιδήρεος.) *id.* κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέου, me ex ferreo, inhumano, mollem fecit. 29, 24.

σίδαρος, (pro σίδηρος) ferrum. πῶς ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις. 21, 49.

σίδηρος, ferrum, enſis. ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὴ. (ſcil. βύρσα.) 25, 274.

Σικελίδας, eſt Aſclepiades poëta. οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε φιλητᾶν, ἀείδων. 7, 40.

Σικελὸς, Siculus. ἔνθ' (pro ἐνθὲ, veni) ἐπὶ νᾶσον τὰν Σικελὰν. (pro τὴν Σικελὴν.) 1, 125. ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα. 8, 56. τοῖς πᾶσι μένοι (πᾶσιν ἵκοι nov.) Σικελὴν Ἀρέθοισαν ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι. 16, 102.

Σιμαίθα, nomen foeminae. κἦφ', (pro καὶ εἰπὲ) ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ. 2, 101. ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῖνον. 2, 114.

σίμβλον, alveare. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. 19, 2.

Σιμιχίδας, nomen viri. Σιμιχίδα,

χίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας (πόδα nov.) ἕλκεις; 7, 21. ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς, Σιμιχίδα. 7, 50. Σιμιχίδᾳ Ἔρωτες ἐπέπταρον. 7, 96.

Σιμόεις, nomen fluvii. ῥέξας, ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας, ἐν πεδίῳ Σιμόεντος. 16, 75.

Σῖμος, nomen viri. 14, 53.

σιμὸς, ſimus. ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. (pro εἶναι.) 3, 8. αἱ σιμαὶ λειμωνόθε ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἁδεῖαν μέλισσαι. 7, 80. ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. 8, 50.

σίνεσθαι, nocere, laedere. σινομένα (pro σινομένη) τὰν τρώξιμον. 1, 49. ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 24, 85.

σίον, (nov.) herba in aquis naſcens. τά τοι σία (τ' οἰσύα vet.) καρπὸν ἐνείκαι. 5, 125.

Σισυφὶς ἀκτὰ. 22, 158.

σιτεῖν, ali, paſci. οὗ (ſcil. στρόμβου) κρέας αὐτὸς σιτάθην. (pro ἐσιτήθην.) 9, 26.

σιτίζειν, paſcere, cibare. μὴ πρῶκας σιτίζεται, num rore victitat. 4, 16.

σῖτος, frumentum. σῖτον ἀλοιῶντες. 10, 48.

σίττα, vox, qua paſtores gregem ad feſtinandum incitant. σίτθ' ὁ λέπαργος. 4, 45. σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις; 4, 46. οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες. 5, 3. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες. 5, 100. σίττα νέμεσθε, νέμεσθε. 8, 69.

σκαιὸς, laevus, ſiniſter. σκαιῇ σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα. 22, 119. στιβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 124. τοῦ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 196. 198. τοῦ ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιοῦ ἄφαρ κέραος. 25, 146.

σκαίρειν, ſalire. ἄλλοκα σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον. 4, 19.

σκανὰ, (pro σκηνὴ) taberna. νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. 15, 16.

σκαπάνα, (pro σκαπάνη) ligo. ἔχων σκαπάναν. 4, 10.

σκαφὶς, vas ligneum, quo lac aut mel reponitur. στασῶ τῷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. 5, 59.

σκέλος, crus. ποσσὶ θένων σκέλος. 22, 66. ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι (pro σφάλλουσι) παλαίσμασιν. 24, 109.

σκεπᾶν, idem quod σκέπειν, tegere. ἵππειαι (ἱππεῖαι nov.) κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι. 16, 81.

σκέπτεσθαι, circumſpicere, ſpeculari. πάντη διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 234.

σκιὰ, umbra. 5, 48.

σκιὰς, umbraculum. χλωραὶ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ δέδμανται. 15, 119.

σκιερὸς, opacus. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον (pro εἶχον) πόνον. 7, 138. σκιερὴν (pro σκιερὰν)

ρὰν) ὑπὸ φηγὸν ἠελίῳ φρύττοντος ὀδοιπόρος ἐδρᾶμον (1. ſing.) ὥς τις. 12, 8. τέφανον σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον. 18, 44. ὑγρὸν ἄλιφαρ ταξεῦμες (pro τάξομεν) ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον. 18, 46. οἱ θοῶς συνάγερθεν (pro συνηγέρθησαν) ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστω. 22, 76. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.

σκίλλα, nomen herbae. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρὰς τε καὶ ὦμους τανίκα μαΐσδοιεν. 7, 107.

σκιπναῖος, tardus. βόες ἀγεληδὸν ἐς αὔλιν ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν. 16, 93.

σκιρτᾶν, ſaltare. ὑ μὴ σκιρτασῆτε (vet. σκιρτάσητε nov.) 1, 152.

σκληρὸς, durus, ſaevus. ὦ ὦ τῷ σκληρῷ (pro τὸ σκληρὸ) μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελύγχη. 4, 40. σκληραῖσι τεθλασμένος ὄατα πυγμαῖς. 22, 45.

Σκοπάδαι, nomen gentis. πολλοὶ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μόχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 36.

σκοπιὰ, ſcopulus. ὑπ' Αἴτνας σκοπιὰν. (ſcil. ἔχετε.) 1, 69. τάς (pro ἅς, ſcil. δαμάλας) μοι ἁπάσας λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 11.

σκοπιάζειν, ſpeculari, inſidiari. ὥπερ τὼς ϑύννους σκοπιάζεται Ὄλτις ὁ γριπεύς. 3, 26. πάντη ὅσσε φέρων, ὅλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον. (ſpeculabar, 1. ſing.) 25, 214.

σκοπὸς, ſpeculator, cuſtos. 6, 10.

σκότος, tenebrae. περὶ σκότος ὅσσε οἱ ἄμφω ἦλθε, ambos ejus oculos caligo invaſerat. 25, 260. ὄκκα ὐκ ἐϑέλῃς τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ. (ſcil. ἄγω ἀμέραν.) 29, 8.

σκύζεσθαι, iraſci. αἱ σκυζόμεναι γυμνὰς ποσὶν οἰκαδ' ἴασι. (pro ἴσι, eunt.) 16, 8. πυρσοὶ ἐφριξαν ἐϑέρα σκυζομένῳ. 25, 245.

Σκυθικὸς. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ πόντῳ Σκυθικοῖο (pro Σκυθικῷ) πέραν. 16, 99.

σκύλαξ, catulus. τὰν (pro ἣν, ſcil. Ἑκάτην) καὶ σκύλακες τρομέοντι. (pro τρομέουσι.) 2, 12.

σκύμνος, id. τρέφω τοι σκύμνως (pro σκύμνους) τέσσαρας ἄρκτων. 11, 41.

σκύταλον, clava. τῷ σιδάρεον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις. (ſcil. ἐδωκεν.) 17, 31.

σκύτος, corium, pellis. σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος. 25, 142.

σκύφος, poculum. τὸ δίδε τὰν αἶγα, τό τε σκύφος. 1, 143.

σκὼψ, ulula. κὴξ (pro καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 1, 136.

σμᾶνος, (pro σμῆνος) alveare. ὧδε καλὸν βομβεῦντι (pro βομβοῦσι) ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5. 46. ἔνϑα μέλισσαι σμάνεα πληροῦσιν. 8, 46.

σοβαρὸς, faſtuoſus, ſuperbus. καί τι σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. 20, 15.

σὸς, tuus. ἦ σὴ νῦν φιλότης καὶ

καὶ τᾷ χαρίεντος ἀίτεω πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλιστα. 12, 20. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ξέοντι. (pro ξέυσι.) 14, 38. τῆς σῆς (ſubaud. χώρας) γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω. 22, 59. σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, ἤ κε κρατήσω. 22, 71. ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν ἕματα, καὶ κρύψον με. 23, 39. κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. 23, 41. ὄνομα σὸν λέγε τῆνο. 27, 40. ὑπὸ σὰς πέπλυς ἁπαλὰν νάκος ἤνιδε βάλλω. 27, 53. ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ. 27, 59. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὺ ἐρημίας ἀκέτι πιτῆ. 27, 62. γυναιξὶ νόος εἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2. ζᾷ τὰν σὰν (pro σὴν) ἰδέαν. 29, 6.

σοφίη, (pro σοφία) ſapientia, ſcientia. σοφίῃ ἐπὶ τῇδε αἶνον ἔχων. Ep. 10, 3.

σοφιστὰς, ſapiens. φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς. Ep. 11, 1. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστὴς. Ep. 11, 5.

σοφὰς. ὡς σοφὸς ἤπεν. 14, 22. σοφὸν τι χρῆμ' ὤνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρωπος.) 15, 83. τὸ χρῆμα σοφώτερον. 15, 145. ἥρωες, ξέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδᾶν. 17, 6. ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ ἀνθρώποισι νόσες φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν. (pro ἀπαλάλκειν.) 28, 19.

σπᾶν, evellere. σὺν πυκινῇσιν ὁλοχείρεσ (ſcil. βάκτρον) ἔσπασα ῥίζης. 25, 210.

Σπάρτα, nomen urbis. ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικὰ πρόσθε νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐγάσαντο. 18, 1. ἀγαθές τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. 18, 17. πολλάτοι Σπάρτα, magna eſt Sparta. 22, 156.

σπεῖρα, ſpira. ἐπὶ σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοαίαις χεῖρας. 22, 80. αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν ὦδυ. 24, 14. τῷ αὖτε σπείρῃσιν (pro σπείραις) ἐλισσέσθην περὶ παῖδα. 24, 30.

σπένδειν, libare. τὸ δίδυ τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς μιν (κεν nov.) ἀμέλξας, σπίσω ταῖς μοίσαις. 1, 144.

σπέρχεσθαι, properare. μή τι οἱ ἃ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο σπερχομένῳ. 25, 67.

Σπέρχις, nomen viri. ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε. 15, 98.

σπεύδειν, feſtinare. σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει. 1, 40. μὴ σπεῦδε. 5, 31. ὕτι σπεύδω. 5, 35. ἐξ εὐνᾶς ἐσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. σπεύδωμες, (pro σπεύδωμεν) feſtinemus. 15, 59. μὴ ἐτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς αἰνῆσθεν σπεύδοντι. (pro σπεύδουσι.) 16, 15. ἐνεπλήσθη δᾶμος σπεύδοντος ἑκάτω. 24, 52.

σπήλυγξ, ſpelunca. σπήλυγα φυγὼν ὀλοοῖο κύκλωπος. 16, 53.

σκιλὰς, ſaxum, rupes. ἀένναον ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει. Ep. 4, 6.

σπλάγχνα, viſcera. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχη πόθον. 7, 99.

σποδὸς, cinis. κἀδὲ (pro καὶ ὠδὲ)

ὐδὲ) σποδὸν εἴδομες αὐτῆς. (αὐτᾶς nov.) 2, 25. ἐντὶ (pro ἐςὶ) δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ (in nov. est σποδῶ in genit. pro σποδοῦ) ἀκάματον πῦρ. 11, 51. πῦρ τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔςω. 24, 86.

σπόριμος, consitus. ὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην φαινόμενος σπορίμοιο (pro σπορίμου) δι' αὔλακος. 25, 219.

σπόρος, sementis. πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω (pro σπόρου) ἄσκαλα πάντα. 10, 14. νειοὶ ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον. 16, 94. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσι βάλλοντες. 25, 25.

σπουδᾷ, adverb. diligenter. Ep. 16, 2.

ςάζειν, stillare. ὑγρὸν ἄλειφαρ ςαξεῦμες (pro ςάξομεν) ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιςον. 18, 46.

ςάθμη, amussis. τὸ, ὅ, ττι με πρῶτον ἀνήρευ, αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ ςάθμην ἐνόησας. 25, 194.

ςαθμὸς. in plur. ςαθμὰ. postis. ὅθι ςαθμὰ κοῖλα θυράων οἴκου. 24, 15.

ςαθμὸς, stabulum. εὐθὺς ςαθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνται. 25, 23. ἢ (scil. τρίβος) ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ ςαθμοῦ τετάνυςο. 25, 157. κατὰ ςαθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαςον. 25, 220.

ςάλα, (pro ςήλη) columna sepulcralis. ςάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν τύμβω ἀναῤῥήξας. 22, 207.

ςάλικες, paxilli, furculae. Ep. 3, 2.

ςᾶσαι. (pro ςῆσαι.) vid. ἱςάναι.

ςάσασθαι. (pro ςήσασθαι.) vid. ἱςάναι.

ςάσειν. (pro ςήσειν.) v. ἱςάναι.

ςαφὶς, uva passa. 27, 9.

ςαφυλὴ, uva. πυρναίαις ςαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἁλωὰ. 1, 46.

ςαφυλὶς, *id.* 27, 9.

ςάχυς, spica. 10, 47.

ςέγος, tectum. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε ςέγος. 2, 116.

ςείβεσθαι, calcare. μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι (τοκέων, ὧν nov.) θερμὰ κονίῃ, ςειβόμενος (ςειβομένα nov.) καθύπερθε, (hoc comma in nov. deest) ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 122.

ςείνεσθαι, coarctari, resonare, rumpi. ςείνοντο (pro ἐςείνοντο) πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 97.

ςεινὸς, (pro ςενὸς) angustus. δειδιότες, μή πώς μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χώρῳ ἐνὶ ςεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ. 22, 94.

ςεῖρα, sterilis. μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ (ἐπὶ nov.) ςείραισι δὲ ταύρως. 9, 3.

ςείχειν, vadere, ordine incedere. τὼ εἰς ἄςυ ἐςιχέτην. 25, 154. ἤλυθε ςείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ. 25, 164. σήραγγα προδείελος ἔςιχεν εἰς ἦν. 25, 223. ἄντρον ἔσω ςείχοντες ὁμόῤῥοθοι. Ep. 3, 5.

ςένειν, gemere. ἔςενε τρυγὼν. 7, 141.

ςέργειν, naturali caritate complecti. ἐκ θυμοῦ ςέργοισα (pro ςέργουσα) κασίγνητόν τε πόσιν τε.

17,

17, 130. στέργετε (diligete, in imperat.) ὔμμες αἰτας. 23, 63.

στερεὸς, solidus, durus. ἕδρα στερεοῖο (pro στερεᾶ) τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος. 17, 21. μύες ἐν στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ἔτασαν. 22, 48. ἀλλάλας ὄλεκον στερεοῖς θώωντες ἰμᾶσιν. 22, 108.

στερεῶς, firmiter, fortiter. 25, 268.

στέρνον, pectus. ἃ ἐμὰ ἢ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία. 2, 39. ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54. ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως. 24, 78.

στεφανηφόρος, coronam geſtans. οἵ (ſcil. ἵπποι) σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. 16, 47.

στέφανος, corona. φᾶτο, (pro ἔφατο) οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα πᾶνα πυκάσδεν. 2, 153. τὸν στέφανον τίλιά με καταυτίκα λεπτὰ ποιησᾶς. 3, 21. ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα, ἢ καὶ λευκοίων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 64. ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγοντο. 10, 29. βριθόμενος στεφάνοισιν ἐὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33. στεφάνως (pro στεφάνης) ὀρεψεύμενοι ἄδυ πνέοντας. 18, 40. πρᾶτά τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασα. 18, 43.

στέφειν, coronare, cingere. στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἷς ἀώτῳ. 2, 2. θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐσεμμένον ἁβλαβὲς ὕδωρ. 24, 96.

στῆθος, pectus. στήθεα τίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ, Σελάνα. (τὸ σελάνας nov.) 2, 79. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 17. ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποσάξασα γυναικὸς. 15, 108. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνῦσαι στήθεσι φαινομένοις. 15, 135. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια. 22, 46. ὁ ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 109. ἄῤῥηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν. 25, 112. πεπάλακτο φόνῳ στήθεα. 25, 226. μεσηγὺς ἔβαλον (1. ſing.) στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα. 25, 237.

στῆναι. vid. ἱστάναι.

στιβαρὸς, denſus, robuſtus. στιβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 123. στιβαρὺς θυρᾶν ἀνακέψατ' ὀχῆας. 24, 49. κρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον. 25, 144. στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας ἐξύπιθεν. 25, 266.

στιβὰς, ſtramentum e frondibus teneris paratum. χᾆ στιβὰς ἕδε. (ſcil. ἐστὶ.) 5, 34. χᾆ στιβὰς ἐσσῆται πεπυκασμένα ἐξ ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγγνάμπτῳ τε σελίνῳ. 7, 67. ἐντὶ (pro ἐστὶ) μοι παῤ ὕδωρ ψυχρὸν στιβὰς. 9, 9. λειμὼν σφιν ἔκειτο, μέγα (ἔκειτο μέγας, nov.) στιβάδεσσιν (pro στιβάσιν) ὑγειαρ. 13, 34.

στίλβειν, ſplendere, lucere. στήθεα στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. (τὸ σελάνας. nov.) 2, 79.

στιχᾶσθαι, ordine incedere. ταῖς τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο. (pro ἐστιχῶντο.) 25, 126.

στιχῆν. vid. στήχειν.

στίχος, verſus. γρᾴψον τόδε γρᾶμμα,

γράμμα, τό σοι ϛίχοισι χαράξω. 23, 46.

ϛόμα. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν ϛόμα γένοιτο. 1, 146. εὖδόν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν ϛόμα τεῦ ἐφίλασα. 2, 126. ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν ϛόμα. 7, 37. ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ ϛόμα τὼς κροτάφως τε. 11, 9. αἰ μὴ τὸ ϛόμα λῇς. (ſubaud. σόν με φιλᾶσαι.) 11, 56. ἡ σὴ νῦν φιλότης τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ ϛόματος. 12, 21. μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν ϛόμα. 20, 5. τὸ ϛόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ ϛομάτων δὲ ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω. (μέλι κηρῶ nov.) 20, 26. μή ποτε τῶ ϛόματος τἀγκίϛρια χρυσὸν ἔχοιεν. 21, 57. ἡ προφυγοῦσα Ἀργὼ νιφόεντος ἀταρτηρὸν ϛόμα Πόντου. 22, 28. ὡς ἴδον (3. plur.) ἕλκεα λυγρὰ περὶ ϛόμα τε γναθμούς τε. 22, 100. λαιῇ ϛόμα τύψε. 22, 126. τὸ ϛόμα μευ πλύνω. 27, 5. ἀηδονίδες μέλπουσαι ϛόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12.

ϛομάλιμνον, (vet.) paludis oſtium. ἐς ϛομάλιμνον (ἐς τὸ Μάλιμνον nov.) ἐλαύνεται. 4, 23.

ϛορεῖν, ſternere. ἔϛε κ' ὀμόσσῃ (ὀμώσῃ nov.) αὐτά μοι ϛορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω. 6, 33. χἀλκυόνες (pro καὶ ἀλκυόνες) ϛορεσεῦντι (pro ϛορέσουσι) τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν, τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον. 7, 57. πολλοὶ μίαν ϛορέσαντο χαμεύναν. 13, 33.

ϛορνύναι. ἐπ. ἓν λεχος ϛόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133. εὐνὰς ἐϛόρνυντο. 22, 33.

ϛρατιώτας, (pro ϛρατιώτης) miles. Κλεύνικος ὁ ϛρατιώτας. 14, 13. ὁμαλός τις ὁ ϛρατιώτας. 14, 56.

ϛρεπτὸς, flexibilis. ϛρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρειὴν. 25, 212.

ϛρέφειν, vertere. ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω (ſcil. οἶκον) ϛραφθέντες. 7, 132. ἄμος ϛρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν. 24, 11.

ϛρόμβος, cochlea. τήνῳ ϛρόμβω (pro ϛρόμβου) καλὸν ὄϛρακον. (ſcil. ἔδωκα.) 9, 25.

ϛρωννύναι, ſternere. ἔϛρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα. 15, 127. ϛρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7.

ϛυγνὸς, horribilis, triſtis. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν ϛυγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 41. πάροιθε κατενθεῖν ἐπὶ ϛυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων. 17, 49. ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ ϛυγνοῖσι μελάθροις. 23, 17. ἄγριε παῖ καὶ ϛυγνὲ. 23, 19. ϛυγνὰν (pro ϛυγνὴν) ἔχοντα χαίταν ἄγειν τὸν ὖν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 3. ϛυγνὸν τὸν ὖν ἀνεῦρον. (3. plur.) 30, 9.

ϛύμα, aeolice pro ϛόμα. πέριξ ἀπαλῶ ϛύματός σε πεδέρχομαι. 29, 25.

ϛωμύλος, loquax, garrulus. 5, 79.

Συβαρίτας, (pro ίτης) nomen gentile. αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν φεύγετε τὸν

τὸν Λάκωνα. 5, 1. Εὐμάρα τὰς αἶγας ὀρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα. 5, 73.

Συβαρῖτις, nomen fontis ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. 5, 126. αὔριον ὔμμε (pro ὑμᾶς) πᾶσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 146.

Συβάρτας. (pro Συβαρίτης.) δῶλε Συβάρτα. 5, 5. ἄ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θυρίω ἐςὶ Συβάρτα. 5, 72. μὴ τύ τις ἠρώτα, ποττῶ (pro ποτὶ τῦ) Διὸς, αἴτε Συβάρτα. 5, 74.

σύκινος, ficulneus, debilis. σύκινοι ἄνδρες, inutiles, ignavi homines. 10, 45. σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον. Ep. 4, 2.

σῦκον, ficus. τὰ φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες. 5, 115.

συλεῖσθαι, ſpoliare. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. (pro συλούμενον.) 19, 2.

συλλέγειν, colligere. συλλέξασα κόνιν πυρὸς. 24, 91.

συμβαίνειν, evenire, accidere. ὐδαμά τοι συνέβα (pro συνέβη) ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων. 10, 8. ὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. 10, 10.

σύμβλητος, conferendus. ὐ σύμβλητ' ἐςὶ κυνόσβατος ὐδ' ἀνεμώνα πρὸς ῥόδα. 5, 92.

συμπαίσδειν, (pro συμπαίζειν) colludere. πολλαὶ συμπαίσδεν (pro συμπαίζειν) με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77.

σύμπας, omnis. ὅσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. 12, 7.

συμπηγνύναι, compingere. πρώαν νιν (ſcil. σύριγγα) συνέπαξα. (pro συνέπηξα.) 8, 23.

συμπλέκειν, contexere. ὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱςῷ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων nov.) 18, 34.

συμπλήγδην, conflictim. 24, 55.

συμφλέγειν, comburere. αὐτὸν φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ. 22, 211.

σύμφορον, calamitas, caſus. λοίσθιον ὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας. 23, 16.

σύμφορος, utilis, aptus. ἃ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

συμφύρειν, commiſcere, foedare. ὁ ἀεικέσι πλαγαῖς πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης. 22, 111.

συνάγειν, congregare. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν ποκὰ συνάγαγον. (pro συνήγαγον.) 6, 2. ἐς μέσσον σύναγον. (pro συνῆγον, ſcil. ἑαυτὺς) in medium congreſſi ſunt. 22, 82.

συναγείρειν, *id.* καὐτὰ (pro καὶ αὐτὴ) συναγείρομαι ἤδη, animum jam recipio. 15, 57. οἱ θοῶς συνάγερθεν (pro συνηγέρθησαν, congreſſi ſunt) ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίςω. 22, 76.

συναείδειν, ſimul canere. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα. 10, 24.

συναλοιᾶν, contundere. μέχρι συνηλοίησε παρήϊα. 22, 128.

συνάμα,

σύναμα, una, simul. 25, 126.

συναντάναι, occurrere. *Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο* (3. sing. aor. 2. med.) *βακχιλέοντι Μενάλκας*. 8, 1.

συνδρομάδες. *ἅτις Κυανεᾶν ὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς*. 13, 22.

συνεῖναι, conversari. *ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος*. (pro *συνεσόμενος*.) Ep. 7, 2.

συνέπεσθαι, comitari. *οἱ αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο*. 13, 17.

συνερείδειν, collidere, confligere. *τίς*, (scil. *ἐστὶ*) *ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὲς συνερείσω ἰμάντας*. 22, 68. *σιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας* (pro *χεῖρας συνερείσας*, per tmesin) *ἐξόπιθεν*. 25, 266.

συνιζάνειν, subsidere. *σάρκες ἰδρῶτι συνίζανον*. 22, 212.

συννεχὲς, (pro *συνεχὲς*) adv. continue. 20, 12.

σύννομος, eodem pascuo utens. *σύννομα μᾶλα*. 8, 56.

συνομᾶλιξ, (pro *συνεμῆλιξ*) aetate aequalis. *ἄμμες πᾶσαι συνομάλικες*. 18, 22.

σύνοφρυς, supercilia conjuncta habens. 8, 72.

συνταράσσειν, turbare. *σὺν δ' ἐτάραξε* (pro *συνετάραξε δὲ*) *ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχα*. 26, 13.

συντινάσσειν, concitare. *σὺν μάχαν ἐτίναξε*. (pro *μάχαν συνετίναξε*, per tmesin.) 22, 90.

Σύρα. *Σύραν καλέοντι* (pro *καλέουσι*) *τὸ πάντες*. 10, 26.

Συρακόσιος. *Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις*. 15, 90. *ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δόρα*. 16, 78.

Συρακόσσαι. (pro *Συρακῦσαι*.) *τὸν* (pro *ὃν*) *Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωρισῇ πύλαι*. Ep. 17, 5.

σύρειν, trahere. *βύσσοιο καλὸν σύρισα* (pro *σύρησα*) *χιτῶνα*. 2, 73. *ἕσυρεν αἰχμάλωτον*. 30, 12.

Συρηκόσιος. (pro *Συρακόσιος*.) *ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίστωρ Ὀρθων*. Ep. 8, 1. *ἧς ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐμὶ Συρηκοσίων*. Ep. 22, 2.

σύριγξ, fistula. *τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνων ἐκ κηρῷ σύριγγα καλὰν, περὶ χείλος ἑλικτὰν*. 1, 129. *καὶ σύριγξ εὑρῶντι παλύνεται, ἂν ποτ' ἐπάξω*. 4, 28. *ὐκ ἐσορᾶτε τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν*. 5, 4. *τὰν ποίαν σύριγγα*; (scil. *ἔκλεψά σοι*.) *τὺ γὰρ πόκα, δᾶλε Συβάρτα, ἐκτάσω σύριγγα*; 5, 5. 6. *ἤ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας*. 5, 19. *ὐκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὥρεξα*. 5, 135. *χὠ μὲν τῷ σύριγγ'*, *ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν*. 6, 43. *σύριγγ'* (scil. *θήσω*) *ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον*. 8, 18. *ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωναν*. 8, 21. *ἄδυ καὶ σύριγξ*. 9, 8. *ἄδυ μοι τὸ μέλιδμα*, (*μέλισμα* nov.) *καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω*. 20, 28. *ἐεῦ' ὑπὸ τὰς πτελέας*, *ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς*. 27, 12. *ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων βωκολικὰς ὕμνους*. Ep. 2, 1.

σύριγξ, modiolus axis. *περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξει*. 24, 118.

Συρίη. (pro *Συρία*.) *ἀποτέμνεται*

τὴν Συρίης, Syriae partem obtinet. 17, 87.

συρικτὰς, (pro συρικτὴς) fistula canens. φαντὶ (pro φασὶ) τὸ πάντες ἔμμεν (pro εἶνοι) συρίκταν μεγ' ὑπείροχον. 7, 28. ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων, συρικτὰ Μενάλκα. 8, 9. ὤ τι Μενάλκας πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς (συρικτὰ nov.) προσφιλὲς ἆσε μέλος. 8, 34.

Σύριος. Συρίω (pro Συρίᾳ) μύρῳ χρύσει ἀλάβαστρα. 15, 114.

συρίσδειν, (pro συρίζειν) fistula canere. ἀδὺ καὶ τὸ συρίσδες. (pro συρίζῃς) 1, 3. λῆς, ἀπόλε, συρίσδεν; (pro συρίσδειν) 1, 14. ὦ Θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ὦ Θέμις ἄμμιν συρίσδεν. 1, 16. κἀθήσομ' ἀδέα συρίσδων. 6, 9. σύρισδε (pro συρίζε) Δάφνις ὁ βούτας. 6, 44. ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω. 8, 4. συρίσδεν ὡς ὅτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων. 11, 38.

σῦς, ſus. ἄρκτος τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφωΐων ἔρνος. (ſcil. Ἀπὶς βόσκει.) 25, 185.

σφαιρᾶν, globi inſtar eminere. τήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 46.

σφάλλειν, ſupplantare. ὅσσα (quomodo) ἀπὸ σκελέων ἔδρασε τρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι (pro σφάλλωσι) πάλαίσμασιν. 24, 110.

σφὰξ, (pro σφῆξ) veſpa. 5, 29.

σφε, pro αὐτὰ, illa. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι. 15, 80.

σφέτερος, ſuus. ὅσσον ὄϊς σφετέρης (pro σφετέρας) λασιωτέρη ἀρνὸς. 12, 4. Νύμφαι σφετέροις ἐπὶ γούνασι κᾶρον ἔχοισαι δακρυόεντα. 13, 53. παισὶ θαρσύσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17, 41. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδὰν. 21, 21. σφετέρης (pro σφετέρας, tuae) μὴ φείδεο τέχνης. 22, 67. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159. μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο (pro σφετέρῳ) φονῆα. 22, 209. Ἀλκμήνα ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπὸ δείης ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 59. ὥσει περ σφετέρῃσιν (pro σφετέραις, meis) ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163.

σφίγγειν, ſtringere. ἀμφὶ οἱ τήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος (adſtrictum erat veſtimentum) ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 17. σφίγγετ' (pro σφίγγιτε, ſtringite, in imperat.) ἀμαλλοδέτας τὰ δράγματα. 10, 44.

σφυρήλατος, malleo fabricatus. σφυρήλατος οἷα κολοσσὸς. 22, 47.

σφυρὸν, malleolus pedis. ἃ ἄκανθα ἁρμοῖ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν. 4, 51. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσαι τήθεσι φαινομένοις. 15, 134.

σφυρὸν, pars regionis extrema. φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienſes.) 16, 77.

σφύζειν, (pro σφύζειν) dolere. 11, 71.

σφῶ, vos duo. σφῶν (vobis)

ἄλλον (scil. γάμον) ἐπιφραζώμεθα πάντες. 22, 166. σφὼ ἀπηνέες. 22, 169.

σφωίτερος, suus. ὧδε Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ φυλῆος ἀγαυοῦ, χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 55.

σχαδὼν, favus. τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο πλῆρές τοι σχαδόνων. 1, 147.

σχεδία, cymba. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 41.

σχεδὸν, prope, circiter. Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. ἐγὼ ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος. 10, 12. παρεὼν μάλα σχεδὸν. 13, 60. ἀνῷξα βύβλινον (subaud. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ. 14, 16. ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν, quoniam morti proximus erat. 22, 130.

σχέθειν, inhibere. ἔσχεθε ὁρμῆς παῖδα Ποσειδάωνος. 22, 96.

σχέτλιος, miser. σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. 13 66.

σχῆμα, habitus. σχῆμα ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας. (scil. ἔχων.) 10, 35.

σχίζειν, findere, scindere. δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη ἔσχισαι. 15, 70.

σχίζη, assula, lignum sectum. καῖε τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι (pro σχίζαις) δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. 24, 89.

σχῖνος, lentiscus. σχῖνον πατέοντι. (pro πατέουσι) 5, 129. ἐν βαθείαις ἁδείας σχίνοιο (nov.) χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. 7, 133. σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος. 26, 11.

σχοινὶς, funiculus. ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν (scil. οὐδῶν) τὰν λεπτὰν σχοινῖδα. 23, 51.

σχοῖνος, funis e junco plexus. ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. 1, 53. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. 21, 11. λῦσον τᾶς σχοίνω (pro τῆς σχοίνου) με. 23, 39.

σχολὴ, otium. 21, 34.

σώζειν, servare. μόλις ὔμμιν ἐσώθην. 15, 4.

σῶμα. σῶμα κεκμακὸς ἀμπαύων. Ep. 3, 1.

σωρὸς, cumulus. ἇς (scil. Δάματρος ἁλωάδος) ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. 7, 155. σωρὸν εἶχε χρημάτων μεμναμένοις τελεῖν ἐπίχειρα. Ep. 17, 7.

σωτὴρ, servator. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. 22, 6.

Τ.

τὰ, pro ταῦτα. 1, 35.

τᾷ, pro ᾗ. τᾷ δή ποκα πολλὰ καὶ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν. 2, 67. σὺν τᾷ πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις. 28, 10.

τᾷ, pro τῇ. ποταείσομαι ἄσυχα τᾷ χθονίᾳ Ἑκάτᾳ. 2, 12. νῦν χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν. 2, 130. ὅκκα θύοντι (pro θύουσι) τᾷ Ἥρᾳ. 4, 22. ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία τᾷ παρὰ τὶν. 5, 49. κἠγὼ δωσῶ τᾷ παρθένῳ

ϑένῳ αὐτίκα φάσεαν. 5, 96. τᾷ παιδὶ ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνὶ. 6, 29. τᾷ Δηοῖ ἔτευχε ϑαλύσια ὁ Φρασίδαμος. 7, 3. τᾷ ἀρυῖ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα, τᾷ βοῒ ὁ ἁ μόσχος. 8, 79. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρϑρευσίσᾳ. 10, 58. et sic aliis compluribus locis.

τᾶδε, hic. 15, 118.

τᾶδε, huc. 2, 101.

ταὶ, pro αἱ. αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. πᾷ μοι ταὶ δάφναι. 2, 1. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. ταί μοι αἶγες βόσκονται κατ' ὄρος. 3, 1. ταὶ δαμάλαι αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποϑεῦντι. (pro ποϑοῦσι.) 4, 12. βασεῦνται (pro βήσονται) καὶ ταὶ βόες εἰς ἀΐδαν. 4, 26. ταὶ ἐπὶ δένδρῳ ὄρνιχες λαλαγεῦντι. (pro λαλαγοῦσι.) 5, 47. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες. 5, 100. ἀπ' ἀκάνϑας ταὶ καπυραὶ χαῖται. 6, 16. ταὶ παρ' αὐτὰν αἴγειροι πτελέαι τε ἐὐσκιον ἄλσος ἐφαινον. 7, 7. ταὶ ὕϊες, μηϑ' ὕμμες ὀκνεῖϑ' ἁπαλᾶς κορέσασϑαι ποίας. 8, 67. ὐδὲν ποττὸν (pro ποτὶ τὸν) ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 3. πολλάκι ταὶ ὕϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' οὔλιον nov.) αὐταὶ (solae, sine duce) ἀπῆνϑον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύϑιε Παιὰν. (scil. κεῖνται.) Ep. 1, 3.

ταὶ, pro αἱ. 7, 59.

ταῖσι, pro ταῖς. 1, 91.

ταῖσιν, pro ταῖς. 8, 38.

τάκειν, (pro τήκειν) liquefacere. ὡς τῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω. 2, 28.

τάκεσϑαι, liquefieri, tabescere. Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι. 1, 82. τάκεται ὀφϑαλμῶς. 1, 88. τάκεαι ὀφϑαλμῶς. 1, 91. ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται. 2, 18. ὡς τάκοιϑ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. τὸ κάλλος ἐτάκετο. 2, 83. τὺ, ὦ κακὲ, καὶ τύτ' ἐτάκευ (pro ἐτάκω) βασκαίνων. 5, 12. ζαλοῖ μ', καὶ τάκεται. 6, 27. ἃ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἄνικα παχϑῇ. 23, 31.

ταλαεργὸς, laborum patiens. 13, 19.

τάλαντον. (vet.) μή μοι χρύσεια τάλαντα (χρυσεῖ' Ἀταλάντας nov.) εἴη ἔχειν. 8, 53.

ταλαρίσκος, sportula. ἅπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις. 15, 113.

τάλαρος, qualus, corbis. Λάκων τοι ταλάρως (pro ταλάρυς dorice) σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. τὸ ἐς ταλάρως ἀπόϑωμαι. 8, 70. αἶκ' ἐνϑὼν ταλάρως πλέκοις. 11, 73. ὥτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. 18, 32.

τάλας, miser. Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι. 1, 82. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας ὐδέποϑ' ἥκει. (ὐδὲ ποϑήκει nov.) 2, 4. ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἐϑηκε κακὰν καὶ ἀπάρϑενον ἦμεν. 2, 40. πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. 2, 96. ὦ τάλαν Αἴγων. 4, 26.

τάλαν, λίγει, αὐτὸς ἀμέλγεις. (ἀμέλγες nov.) 5, 85. τὺ, ὦ τάλαν, ἔσσι φιλεχθὴς. 5, 137. τύ νιν ἐ ποθορῆσθα. (ποθόρησθα nov.) τάλαν, τάλαν. 6, 8. βωκόλος ὢν, ἐθέλεις με κύσαι; τάλαν. 20, 3. μίμνε τάλαν. 27, 56.

ταλασίφρων, patiens. ἄνστατε, δμῶες ταλασίφρονες. 24, 50.

ταμάλισα, quam maxime. 15, 58.

ταμεσίχρως, cutem vulnerans. ἕρκος ἐνυαλίᾳ ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴῃ. 25, 279.

τάμισος, coagulum. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο (pro ταμίσῃ) ποτόσδον. 7, 16. τάμισον δριμείαν ἐνεῖσα. 11, 66.

τᾶμος, (pro τῆμος) tum, tunc. τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος ἡρώων. 13, 27. τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα. 14, 34. τᾶμος αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν ὄδδν. 24, 13.

τὰν, pro ἣν. τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει ἥμενος. 1, 47. τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι. (pro τρομέουσι.) 2, 12. τὰν ὕδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. 9, 24. φαίνετε φῶλαν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 29.

τὰν, pro ταύτην. 7, 43.

τὰν, pro τὴν. αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν εἶδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. τὺ τὰν ὕϊν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα. 1, 21. ἵπποι, ἀῶ τὰν ξυδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι. 2, 148. ἄδιον ᾄσῃ τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσεα ταῦτα καθίξας. 5, 32. τὰν σαυτᾶ (subaud. χώραν) πατέων. 5, 61. ὄκ' αὐτᾷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα. 5, 135. τὶν, Κομάτα, δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα. 5, 139. εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον. (3. plur.) 6, 2. et sic in permultis aliis locis.

τᾶν, pro τῶν. 1, 22. et alibi passim.

τᾶν, pro ὧν. 18, 25.

τανίκα, (pro τηνίκα) tunc. ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. 1, 17. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε καὶ ὤμως τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 108.

τανύεσθαι, extendi. ᾗ (scil. τρίβος) ἓξ δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ ταθμοῦ τετάνυσο. 25, 157.

τανύφλοιος, densum corticem habens. 25, 250.

τανύφυλλος, foliis, fronde abundans. ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. 25, 221.

τάπης, tapes. ποικίλοισι τάπησι. 15, 125.

ταπρῶτα, quamprimum. 17, 75.

ταράσσειν, perturbare. Ἀμφιτρυωνιάδας, ταρασσόμενος περὶ παιδὶ. 13, 55. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος σωτῆρας ἵππων αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον. 22, 7. τὸν ἄναξ ἐτάραξεν. 22, 102.

ταρβεῖν, (vet.) pavere, metuere. ὄρκον ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (θαρσῶ nov.) 21, 62.

ταρσὸς, crates, ſuper qua caſei ſolent ſiccari. ταρσοὶ ὑπεραχθέες αἰεὶ. 11, 37.

τᾶς, pro ἧς. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλυ τῆναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη. 4, 59. τᾶς (ſcil. ᾠδᾶς) μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. 9, 33. τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντὶ. 18, 37.

τᾶς, pro τῆς. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας. 1, 20. τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 60. τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς. 4, 36. τᾶς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. (pro τρώγυσι) 4, 44. ὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες. 5, 3. κατὰ τήνας τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν. 5, 16. φάσσαν ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελὼν. 5, 97. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες. 5, 100. τᾶς δρυὸς εἴχεο (pro εἴχυ, adhaerebas) τήνας. 5, 117. φράζεο, (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρύσῃ. 6, 13. ὃς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω. 10, 46. ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος. 15, 33. et multis præterea aliis in locis.

τᾶςδε, pro τῆςδε. ἔςε τ' ὀμόσσῃ (ὀμώσῃ nov.) αὐτά μοι ςορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω. 6, 33. εἷς ὑπὸ τᾶσδε Μύλων ἄγχοιτο παλαίςρας. 7, 125.

τάσσειν, jubere. ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὑτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 6.

ταύρειος. ὃς ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας. (ſcil. διέςιχε.) 27, 70.

ταῦρος, taurus. πολλοὶ ταῦροι ὠδύραντο. 1, 74. ὁ τὼς ταύρως (pro τὺς ταύρυς) καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 121. λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. 4, 20. τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς. 4, 35. μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ (ἐπὶ nov.) ςείραισι δὲ ταύρως. 9, 3. ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρυς, δίχα θηλειάων. 25, 107. ταῖς τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐςιχόωντο, κνήμαργοι θ' ἕλικές τε. 25, 126. ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω. 27, 47.

ταυροφόνος, tauricida, epitheton Herculis. ἀντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο (pro ταυροφόνυ) ἵδρυται. 17, 20.

ταῦτα, pro διὰ ταῦτα, propterea. 14, 3.

ταύταν, pro ταύτην. 4, 53.

τάχα, celeriter, fortaſſis. τάχ' ὥτερος (pro ὁ ἕτερος) ἄλλον ὀνασεῖ. 7, 36. τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις (ἔχες nov.) νῦν. 11, 74. τάχα κράναν ἐνόησεν ἡμένῳ ἐν χώρῳ. (εἱμένῳ ἐν χόρτῳ. nov.) 13, 39. ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης. 21, 55. τάχα γνώσῃ (2. ſing. fut. 1. med.) πρὶν ἀκῦσαι. 26, 19. τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη. 27, 8. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. 27, 56. τάχα ὕςερον ὐδ' ἅλα δοίης. 27, 60.

ταχέως, celeriter. βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς. 7, 49. ςάλαν Ἀφαρηΐυ ἐξανέχυσαν τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως. 22, 208.

ταχινὰ, adverb. cito, celeriter. 14, 40.

ταχινὸς, celer, levis. ὦχετ' ἔχων ὁ Ἔρως ταχινὰς φρένας. 2, 7.

τάχος. τὸ χαλκίον ὡς τάχος (quam primum) ἄχει. 2, 36. ᾧ τάχος (quam primum) εἰς Αἴγυπτον. (subaud. πορεύου.) 14, 68.

ταχὺ, celeriter, statim. ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. 2, 140. καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐτιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ. 23, 29.

ταχυπειθὴς, credulus. ἐγώ οἱ ἁ ταχυπειθὴς χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακᾶν ἐκλιν' ἐπὶ λέκτρων. 2, 138. ἐγώ τις ὐ ταχυπειθὴς. 7, 38.

ταχύπωλος, celer eques. σὲ Κάστορ ἀείσω Τυνδαρίδα, ταχύπωλε. 22, 136.

τάων, pro τῶν. (in foeminino.) 22, 161.

τε, pro σε. 1, 5.

τεθνακέναι. τεθναὼς. τεθνειὼς. } vid. θνήσκειν.

τέθριππος, quadrigae. μόλις ὔμμιν ἐσώθην πολλᾶ μὲν ὄχλᾳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων, a magna illa turba et multis quadrigis vix salva evasi. 15, 5.

τείνειν, extendere. ὕνεκά μοι λασία ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἔξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θᾶττερον (pro τὸ ἕτερον) ὥς μία μακρὰ. 11, 32. τῶ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον (τεινόμεναι περικλώμενον nov.) εὖρον ἀγῶνα. 21, 48. ὐ φεύγοντος ἔτεινα. (scil. τὴν χεῖρα.) 21, 51.

Τειρεσίας, celeber ille vates. Τειρεσίαν μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὦχετο δίφρον Τειρεσίας. 24, 100.

τεῖχος, murus. πλατὺ τεῖχος ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις. 16, 99.

τέκνον. ὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 109. ὁ φρασίδαμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος. 7, 4. ᾧ τινι τῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο. 13, 2. μάσακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψοῤῥον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 39. ὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον. 15, 40. ἐγὼν, (scil. ἐξ αὐλᾶς ἐρχομαι) ὦ τέκνα. 15, 60. ἐχθρὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ nov.) Σαρδόνιον κατὰ κῦμα φίλων μόρον ἀγγελέοντας τέκνοις, ᾗδ' ἀλόχοισιν. 16, 87. τέκνα, ὅποτ' ἐοικότα πατρὶ. 17, 44. ὔμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα κύρης Θεστιάδος. 22, 4. Ἄργῳ, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα. 22, 29. χαίρετε, Λήδας τέκνα. 22, 214. εὖσοα τέκνα. 24, 8. τότ' ἄρ' ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 22. ἄλλος αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει. 25, 104. ἦν τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ἠιας. 27, 31. ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε ξυνὸν. Ep. 13, 3.

τέκος, idem quod τέκνον. ὃ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρὸ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέρει ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ. 6, 24. θάρσει, ζωπυ-

Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος. 15, 13. τεκέων τροφὸς. 27, 65. οἴχεται ἃ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἅϊδαν. Ep. 6, 3.

τέκτων, faber. ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. 7, 45. τὰν (pro ἣν, ſcil. κορύναν) ὃν ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. 9, 24.

Τελαμών, nomen viri. ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἷσῶν ἀτεμφεῖ Τελαμῶνι. 13, 37.

τελαμών, lorum. ὠρυγνᾶτο νεοκλώτῳ τελαμῶνος. 24, 44.

τελέθειν, verbum poet. eſſe. αἵ τ' (ſcil. νύμφαι λιμνάδες) ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18. ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα. 10, 49. χαλεπαὶ δὲ δοὶ τελέθυσιν ἀοιδᾶν Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βυλεύοντος. 16, 69. δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε. 24, 98. ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

τελεῖν, perficere, parare. ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελοῦσι.) 7, 32. τέκτων, ὅτις ἐρευνᾷ ἴσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. πείρα δὴν πάντα τελεῖται. 15, 62. οἷος (pro οἷός τε) ἐὴν τελέσαι μέγα ἔργον ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. 17, 13. καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς (ſubaud. δώματι) οἰκεῖν μόχθος. 24, 80. τὸν ἐμὸν πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον Εὐρυσθεύς. 25, 204. Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4. τᾶδε τυχὼν ἰθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16. τελεῖν ἐπίχειρα. Ep. 17, 8.

τέλειος, perfectus. Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἄγνὸν, τελειοτάτοιο (pro τελειοτάτῳ) θεοῖο. 25, 22.

τέλος. τὸν αὐτῷ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοῖρας. 1, 93. ἐς τέλος ἄμμιν ὑπήδει. 2, 14. ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων. 2, 152. ἠξῷ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. 4, 47. ᾧ (ſcil. ὀφθαλμῷ) ποθόρημι ἐς τέλος. 6, 23. τοῦτον ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῦϊ γάμου. 22, 165. οἱ (ei) αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 121.

τέμνειν, ſecare, amputare. πέντε ταμὼν πέντ' ὅσιν. 9, 27. ἔνθεν βότομον ὀξὺ, βαθὺν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. 13, 35. ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἠτρίον ἰσῷ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἑταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων nov.) 18, 34. τύτης (ſcil. ὀδόντας) κόλαζε, τέμνε. 30, 34.

τέμπεα, loca amoena. ἦ (ἦ nov.) κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα; (ſcil. ἦτε;) 1, 67.

τέος, nomen loci. Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον (1. ſing.) ἐν τέῳ. Ep. 16, 3.

τεὸς, dor. pro σὸς, tuus. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε τέγος. 2, 116. ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν. 3, 13. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευσίσᾳ. 10, 57. ὄφελε μὲν χωρεῖν κατὰ νᾶν τεὸν, ὧν ἐπεθύμεις. 14, 57. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα. 15, 11.

κεἰς

κεἰς (pro καὶ εἰς) ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυδς ἥδε. 18, 15. ἀὼς ἀντέλλοισα τεὸν (nov. καλὸν vet.) διέφαινε πρόσωπον. 18, 26. πάντα τεῷ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 38. ὁππόταν ἐξενθὼν ἡρτημένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 37. μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὠρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς. 24, 78. ὄκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοὶ. 24, 90. αὔλις σφισὶν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 18. μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. 27, 23. τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν. 27, 29. μᾶλα τεὰ πρώτισα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49. τεὴν πάλιν ἕξελε χεῖρα. 27, 50. ἀλλήλοις λαλέοντι (pro λαλέουσι) τεὸν γάμον αἰ κυπάρισσοι. 25, 57.

τέρας, portentum. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. μυθεῖτο, ὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὕλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168. πάντη ὅσσα φέρων, ὅλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον. 25, 214.

τέρμινθος, terebinthus. τερμίνθῳ τρώγων ἕσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

τέρπειν, delectare, exhilarare. τὴν σαυτῆ φρένα τέρψον. 27, 13. καὶ ὄνομα πολλάκι τέρπει. 27, 40. ὕππως ξεῖνον ἰμὸν τέρψομ' ἰδὼν. 28, 6.

τερπνὸς, delectationem afferens, jucundus. ἦ ῥ' ὑκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλαται. 2, 158. τὸ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις, tibi profecto haec jucunda obtigerunt. 7, 83.

τέρσειν, arefacere. γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει. 22, 63.

τέρψις, oblectatio, voluptas. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις. 3, 20. et 27, 4.

τέσσαρες, quatuor. τρέφω τοι σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. 11, 41.

τέταρτος, quartus. 2, 119.

τέτμειν, invenire. ἐγώ τοι ἡγεμονεύσω αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα. 25, 61.

τέτορες, pro τέσσαρες. ἀνῷξα βύβλινον (subaud. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετόρων ἐτέων. 14, 16.

τετραένης, quadrimus. τετραένες πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ. 7, 147.

τετράκις, quater. ἦ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. 2, 155. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν. 5, 57. τετράκις ἑξήκοντα κόραι. 18, 24.

τετράπολος, quater aratus. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν ἐσῴ ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως. 25, 26.

τέτταρες, pro τέσσαρες, quatuor. 14, 29.

τέττιξ, cicada. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις. 1, 148. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ. 4, 16. σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. 5, 29. τοὶ τέττιγες, ἐρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσθω. 5, 110. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν

σιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον (pro εἶχον) πόνον. 7, 139. τέττιξ τέττιγι φίλος. 9, 31. ἀνίκα τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 94.

τεῦ, dor. pro σοῦ. εὖδόν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα, 2, 126. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν (μάθον nov.) καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας μέμναμαι. (ἄκουσα. Μέμνα με nov.) 5, 39. ὡς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο (νισσομένοιο nov.) πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. 7, 25. οἱ πόδες ἀστράγαλοι τεῦ. 10, 36. ἠράσθην ἔγωγε, κόρα, τεῦ. 11, 25. καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν. 11, 52. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. 18, 41.

τεύχεα, plur. arma. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182.

τεύχειν, fabricari, struere. ἔντοσθεν γυνὰ, τὶ (γυνά τις nov.) θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. 1, 32. τοῖςδε μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται λεπρὰς. 1, 39. ἁ ἐπὶ πήρᾳ (πήραν nov.) πάντα δόλον τεύχοισα. (pro τεύχουσα.) 1, 50. ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. 2, 20. τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται. 3, 27. τᾷ Δηοῖ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος, κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος. 7, 3. ὕδρα, στερεοῖο τετυγμένα (pro τετυγμένη) ἐξ ἀδάμαντος. 17, 21. ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε; 20, 20. ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη. 22, 83. φόνον αὖτις τεῦχον (pro ἔτευχον, struebant) ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 192. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι 24, 28. εὐνὰ ἦς (pro ἦν, erat) τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς. 24 133. χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις. 25, 12. ἀρίζηλος ἐτέτυκτο. 25, 141. τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς; 27, 36. τεύχω σοι θαλάμους. 27, 37. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 1.

τέφρα, cinis. Ep. 6, 6.

τέχνα, (pro τέχνη) ars. ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114. ἁ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

τέχνη. ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης. 22, 67. ὁ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

τῇδε, pro δεῦρο, huc. ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον, τῇδ' (vet. τᾷδ' nov.) ἐνθὼν. 5, 67. τῇδε πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5.

τῇδε, pro ἐνταῦθα, hic. 5, 118.

τήλε, procul. 23, 57.

τηλεθᾶν, virere. ἀέναον ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ. Ep. 4, 6.

Τήλεμος, nomen viri. 6, 23.

τηλέφιλον, herbae genus. 3, 29.

τηλίκος, tantus. ἐπεὶ οὐ μάλα

ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι, ξανθόκομος Πτολεμαῖος. 17, 102. ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεᾶν μελίγματα μουσῶν, οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῖα φέρω. 22, 223. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός. 24, 77. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116. ἔπος ὅγε τοῖον ἔειπεν. 25, 77. ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. 25, 192.

τοιόσδε, *id.* ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ (μέσω nov. pro μέσου) ἅματι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4. ἆρά γέ πα τοιόνδε φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο χείρων; 7, 149. τὸν ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. τίς τῶν νῦν τοιόσδε. (scil. ἐστὶ) 16, 13. τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11. τοιόσδ', (scil. εἰμὶ) οἷος (οἷον nov.) ὁρᾷς. 22, 59. ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοὶ. 22, 72. ἴσκον (dicebam) τοιάδε πολλὰ. 22, 167. ἦ ῥά νυ παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. (pro εἰσὶ.) 25, 41.

τοιοῦτος, *id.* ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα. 11, 18. ωὐτὸς (pro ὁ αὐτὸς) τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34. οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. 18, 32. ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον. Ep. 8, 3.

τοῖχος, paries. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. 21, 8. ἀνέῤῥηξαν τοίχους ἀμφοτέρους. 22, 12. ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ (ἐκ nov.) τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηὸς. 22, 31. ἐρεισάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθων. 23, 49. οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἶδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες. 24, 38.

τοίως, taliter, tali modo. 24, 71.

τόκα, pro τότε, tunc. οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι. 7, 154. Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα Ἀλκμήνα καλέσασα χρέος κατέλεξε νεοχμὸν. 24, 64.

τοκὰς, mater, gravida. φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ. 8, 63. ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

τοκεὺς, parens. μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι (τοκέων, ὧν nov.) θερμὰ κονίῃ, στειβόμενος καθύπερθε, (κονίη στειβομένα καθύπερθε sine commate nov.) ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 121. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν (pro τοκεῦσιν) ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159.

τολμᾷν, audere. μέγα ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς (pro τολμᾷς) ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν. 5, 35. τολμασεῖς (pro τολμήσεις) ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. 14, 67.

τομὰ, (pro τομὴ) sectio. 10, 46.

τὸν, pro ὃν. τὸν (scil. στέφανον) τοι ἐγὼν, Αμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω. 3, 18. τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τυ, Θυώνιχε, πὺξ

ἐπὶ

ἐπὶ κόῤῥας ἤλασα. 14, 34. ὅρκον ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (θαῤῥῶ. nov.) 21, 62. ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε. 23, 58.

τόξον, arcus. βάλλετέ (in imperat.) μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα φιλῖνον. 7, 118. Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα, καὶ ῥόπαλον. 13, 56. τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιον τε φαρέτραν. 17, 30. ἡλίκα τόξα χερσὶ κρατεῖ. 23, 4. τόξον ἐντανύσαι. 24, 105. τόξον ἑλὼν. 25, 212. κυρτὴ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον. 25, 245. ῥίψας τόξον ἔραζε, πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην. 25, 265. ἔτυπτε τοῖσι τόξοις. 30, 14.

τοπάροιθεν, antea, prius. 20, 21.

τόσον, adverb. tantopere. 17, 38.

τόσος, tantus. οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. (in nov. legitur χθαμαλῆς Αἰγύπτου, ut ad sequentem nominativum referatur.) 17, 79. τόσα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοισι κυλίνδει ἲς ἀνέμου. 25, 93.

τοσόσδε, *id.* οὔ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις. 25, 183.

τοσσῆνον, adverb. tantum, tantopere. 1, 54.

τόσσον, (pro τόσον) *id.* τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι. (ἔρασαι nov.) 1, 78. ὁ δειλὸς τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται. 7, 97. τοῦ θέρους (θέρευς nov.) φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω. 9, 12. τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανεὶς. 12, 8. τίοις με τόσσον, ὅσον περ Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 66.

τόσσος, (pro τόσος) tantus. τόσσον ἔχοι λάθας. 2, 45. ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι. 3, 51. οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων. 17, 81. τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθε. 17, 96. τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει. 25, 95. οὔ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει, ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν. (pro εἶναι.) 25, 116.

τότε, tunc. τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον. 25, 186. δὴ τότε τόξον ἑλὼν, τρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρειὴν. 25, 212.

τουτεὶ, (nov.) aut

τουτὶ, (vet.) hic. 5, 103.

τουτόθε, hinc. 4, 10.

τουτῶθεν, *id.* 4, 48.

τραγέα, pellis hircina. ταὶ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι (pro ὄζουσι) κακώτερον, ἢ τύ περ ὄσδεις. 5, 51.

τραγίσκος, hoedus. φριμάσσεο πᾶτα τραγίσκων νῦν ἀγέλα. 5, 141.

τράγος, hircus. αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. 1, 4. τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγεντο. 1, 88. αἱ χίμαιραι, οὐ μὴ σκιρτασῆτε, (σκιρτάσητε nov.) μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ. 1, 152. τὺ ἴδ' (τοὶ δ' nov.) ὁ τράγος οὗτος. ἔρισδε. 5, 30. ὁ τράγος αὐτὰς (scil. χιμαίρας) ἐτρύπη. 5. 42. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο (pro τράγου) κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 15. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν

ὅσονπερ Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 67. τὸν (pro τοῦτον) πολῖται τιμασεῦντι. (pro τιμήσουσι.) Ep. 14, 4.

τιμᾶς, (pro τιμήεις) honorabilis. πάντα τιμᾶντα, τὰ πὰρ φίλων. 28, 25.

τιμὴ. τιμὰς καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι. 16, 46. ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν. 16, 66. ἑὰς (ἑᾶς vet.) ἀπεδάσσαο τιμὰς (nov. in vet. est τιμᾶς.) 17, 50. ἐν μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθεῖο κολώναν. 17, 68. οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς. 25, 82.

τιμήεις, honorabilis. οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα, non summe honorata. 27, 43.

τὶν, pro σοὶ, tibi. τὶν ποταείσομαι ἄσυχα, δαίμον. 2, 11. ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. 2, 20. οὕνεκ' ἐγὼ τὶν ὅλος ἔγκειμαι. 3, 33. τὶν οὐ μέλει. 3, 52. τὶν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 8. ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία τᾷ παρὰ τὶν. 5, 49. ταὶ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι (pro ὄσδουσι) κακώτερον, ἢ τύ περ ὄσδεις. 5, 52. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρτῶν. 5, 57. ὃς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. 5, 65. τὶν, Κομάτα δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα. 5, 138. ἐγὼ ἐπὶ τὶν μεμάνημαι. 10 31. ὡς κατέδυν ποτὶ (ἐπὶ nov.) τὶν. 11, 55. τί τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμὲς. (pro ἐσμὲν.) 15, 89. τὶν χαριζομένα, 15, 109. ἁ φροντὶς μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τὶν. 21, 28. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, (scil. κεῖνται, dicatae sunt) Πύθιε Παιὰν. Ep. 1, 3. ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 4.

τινάσσειν, concutere, dejicere. τάς (pro ἅς, scil. δαμάλας) μοι ἁπάσας λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε 9, 11. Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς καρτερὸς. 22, 185.

Τίρυνς, nomen urbis. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην. 25, 171.

Τιτυὸς, nomen gigantis. Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ. 22 94.

Τίτυρος, nomen pastoris. ὁ Τίτυρος αὐτὰς (scil. αἶγας) ἐλαύνει. 3, 2. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας, καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε. 3, 3. 4 ὁ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ. 7, 72.

τιτύσκεσθαι, dirigere. ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω χερσὶ τιτυσκόμενος. 22 88. ἔγχεσι πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον. 22, 187.

τῖφος, palus, udis. βουκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι, (pro εἰσὶ) Μηνίου ἂν μέγα τῖφος. 25, 15.

τλάμων, (pro τλήμων) miser. τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς. 23, 37.

τλᾷν, perferre. ἔλπομαι, οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι (pro τλᾷν) Αἰγιαλήων, ἠὲ σέ. 25, 174.

τμητὸς, scissilis. ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὴ, (scil. βύρσα θηρὸς) οὐδὲ

οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ. 25, 275.

τόθι, ubi. τόθι καρτερὸς Ἴδας κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 199. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 28.

τοὶ, pro οἱ. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες. 1, 80. κῆξ (pro καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 1, 136. τοὶ λύκοι ὧδε μ' ἔδοντι. (pro ἔδουσι.) 3, 53. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. 7, 138. τοὶ ἐκέχυντο ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. 7, 145.

τοὶ, pro οἱ. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ θύμβριδος ὕδωρ. 1, 118. ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5. τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον. 22, 183.

τοι, pro σοι. tibi. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν τόμα, θύρσι, γένοιτο. 1, 146. οὐκέτι σὺν Κορύδωνι ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι. 5, 7. ἀλλά γέ τοι διαείσομαι. 5, 22. ἅ (scil. κύων) τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός. 6, 10. καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν ἔλπομαι. 7, 30. οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων; 10, 8. οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα; 10, 10. ὥς οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην. 11, 59. ἀλλά τοι αὐτῷ. (vet. τὸ αὐτὸν. nov.) 14, 1. τί τοι τὸ μέλημα. 14, 2. μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει. 15, 34. πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ. 15, 35. κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. 15, 38. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. 18, 16. ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. πρᾶταί (πράτᾳ nov.) τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43. χέρες τοι ἐντὶ μέλαιναι. 20, 9. φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις, σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 117. ὄμοσσέ τοι μέγαν ὅρκον. 22, 132. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 20. πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω. 24, 86. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3. τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ ἔσσεται. 25, 34. οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. 25, 40. ὥς τοι πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται. 25, 53. δέρμα θηρὸς, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει. 25, 176. ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι. 29, 22. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε. Ep. 1, 4. ξεῖνε, συρηκόσιος τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται ὄρθων. Ep. 8, 1.

τοιγάρτοι, igitur, itaque. 10, 14.

τοῖο, pro τούτου. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο σάκος. 22, 195. οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο φραθῆναι δυνάμην. 25, 216.

τοῖος, talis. τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2, 161. τὸν μέτ' αὖθις κῄγων τοῖ' ἐφάμαν. 7, 91. ἆρά πᾳ τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 153. χαιρέτω, ὅστις τοῖος. 16, 64. τοῖος

τηλίκα (scil. κνώδακα) βόσκει. 25, 184.
τηλόθεν, procul. 7, 140.
τηλόθι, id. 24, 114.
τηλῦ, id. 25, 251.
τημόσδε, tunc temporis. 10, 49.
τηνεῖ, ibi, illic, illuc. τηνεῖ δρύες. 1, 106. τηνεῖ φοιτῇ, τηνεῖ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι. 2, 98. τηνεῖ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς. 4, 35. ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβεται. 5, 33. οὐχ ἑρπῶ τηνεῖ. 5, 45. τηνεῖ ἐφίσδει. 5, 97. ἐντὶ (pro εἰσὶ) δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥᾴδιναι κυπάρισσοι. 11, 45. ἔζεο (pro ἔζῳ, sede) δὴ τηνεῖ. Ep. 4, 13.
τηνόθι, illic. 8, 44.
τῆνος, dor. pro ἐκεῖνος. αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ· αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ ἃ χίμαρος. 1, 4. 5. ἄδιον τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς τᾶν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν δῖν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. ὥπερ ὁ θῶκος τῆνος ὁ πωμενικὸς. 1, 23. τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο, τῆνον χὠ 'κ (pro καὶ ὁ ἐκ) δρυμοῖο λέων ἐνέκλαυσε θανόντα. 1, 71. 72. ἴυγξ. ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. et 63. νῦν λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω (pro τήνῳ) φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 60. εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι. (pro ἀλεῦμαι, saliam.) 3, 25. μὴ βάθιον τήνω (pro τήνῳ) πυγίσματος, ὑβὲ, ταφείης. 5, 43. ὃς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. 5, 65. παύσασθαι (scil. ἐρᾶν σε) ὐδέτι πω νῦν ἐκ τήνω (subaud. χρόνῳ) δύναμαι. 11, 29. ἤρατο μὲν καὶ τῆνος ἐπτῶ ἀλεύρω. 14, 7. ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἐσχατα γῆς ἐλαβ' ἐνθὼν ἰλεὸν, ὡς εἴκησιν. 15, 8. ἀπφῦς τῆνος πρώαν νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. 15, 15. τὰ πολλὰ καὶ ὕλβια τῆνα λιπόντες. 16, 42. τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ δμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις. 17, 16. σοὶ τήνα (pro τήνη, illa) μεμέλητο. 17, 46. πάντα περισσὰ πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας. (in nov. τήνοις legitur, et ἄγρας deest.) 21, 16. ὄνομα σὸν λέγε τῆνο. 27, 40. τήναν (pro τήνην) τὰν λαύραν, τᾶς αἱ δρύες, αἱ πόλε, κάμψας. Ep. 4, 1. τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας (pro τήνης) ὀσέον ὐδὲ τέφρα λείπεται εἰχομένας. Ep. 6, 5. ἐξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κῦρον ἐθρεψε. Ep. 18, 3.
τηνῶθε, inde. 3, 10.
τηρεῖν, observare. μολοῦσα τήρησον ποτὶ τὰν τιμαγήτοιο παλαίστραν. 2, 97.
τηῦσίως, frustra. 25, 230.
τί, pro διὰ τί, quare. 2, 55.
τίειν, honorare. Μουσάων μάλιστα τίειν ἱερὸς ὑποφήτας. 16, 29. τίοις με τόσσον, ὅσονπερ Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 66.
τιθέναι. ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. 2, 41. παρ' ἐμὶν ἐτίθει (pro

(pro ἐτίθη) τὰν Δωρίδα πολλάκις ἄλπαν. 2, 156. ὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. (pro τίθησι.) 3, 48. νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας. 5, 13. αἶκα λῇς ἔριφον θέμεν. (pro θεῖναι.) 5, 21. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', (pro θησόμεθα) ὄκεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη. 8, 13. μόσχον ἐγὼ θησῶ, (dor. pro θήσω) τὸ δὲ θὲς ἰσομάτερα ἀμνόν. 8, 14. ὃ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν. 8, 15. ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; (pro θήσεις.) 8, 17. ἦν καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας. 12, 25. εἶσω ὅρμον ἔθεντο Περοντίδος. 13, 30. ἐς μέσον θὲς πάλιν. (scil. τὸ νᾶμα.) 15, 28. ἐν ἀνδράσι θῆκ' (pro ἔθηκε) ὀνομαστὺς ὁπλοτέρους. 16, 45. τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις. 17, 16. ὤμοσα, ὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγως πόδα θεῖναι. 21, 59. τὰ ὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν. 22, 181. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. Ἀμφιτρύων τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο (pro ἔθετο) χλαῖναν παῖδα. 24, 61. ἀοιδὸν ἔθηκε, cantorem eum fecit. 24, 107. ἄλλᾳ ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν. 25, 50. θηεῖτο, ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109. ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. 25, 276. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγινὶδα θήκατο (pro ἐθήκατο) λύσας. 26, 34. τὸν πρᾶτον φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο. 29, 18. ὑμῖν τῶτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τὠγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) ξενοκλῆς θῆκε το μαρμάρινον. Ep. 10, 2.

τίκτειν. ὤμοι, ὅτ' ὐκ ἔτεκέν μ' ἃ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. 11, 54. ὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. ἐξ ὧ (pro ὅ, scil. χρόνῳ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. 15, 47. σὺ λαοφόνου Διομήδεα, μισγομένα τυδῆϊ, τέκες (pro ἔτεκες) καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54. ὃς τέκετο (pro ἐτέκετο) κρείοισα ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου. 17, 132. ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ', εἰ μητέρα τίκτεν (pro ἔτικτεν) ὁμοῖον. 18, 21. τεκεῖν τρομέω. 27, 30. ἦν τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας. 27, 31.

τίλλειν, vellere, diſcerpere. ὠγὼν (ὦ 'γὼ nov.) νῦν τίλλοισα (pro τίλλουσα) κατ' ἀγρίᾳ ἐν πυρὶ βάλλω. 2, 54. τὸν τέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. 3, 21. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121.

τιμὰ, (pro τιμὴ) honor. ἐᾶς (ἐὰς nov.) ἀπεδάσσαο τιμᾶς. (ver. τιμὰς nov.) 17, 50. ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὕτος. 26, 31.

Τιμάγητος, nomen viri. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο (pro Τιμαγήτω) παλαίστραν αὔριον. 2, 8. μολοῖσα τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. 2, 97.

τιμᾶν, honorare. ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων ξείνων τιμήσαθε (pro ἐτιμήσασθε) Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα. 12, 29. θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς. 16, 19. ἐπεὶ πάρα (pro πάρεσι) μυρία εἰπῆν, οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων. 17, 12. ὡς με τόσσον,

κᾶν αἰγᾶν ἄνερ. 8, 49. βωμὸν αἱμάξῃ κεραὸς τράγος ὗτος ὁ μαλός. Ep. 1, 5. ἑξῆς λάσιον τράγον. Ep. 4, 17.

τράπεζα. οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἐκὶ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38. τραπέζῃ μηλίξαντ' ἀποπέμψαι. 16, 27.

τραῦμα, vulnus. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίγκια τραύματα ποιεῖ. 19, 6. χὠ (χὡς nov.) τυτθὸς μὲν ἐὼν, τὰ δὲ τραύματα ἀλίγκια ποιᾷς. 19, 8. ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος. 21, 50.

τραφερὸς, firmus, magnus. καί τις τῶν τραφερῶν (ſc. ἰχθύων) ὠρέξατο. (ſcil. ἐδωδῆς.) 21, 44.

τράχηλος, collum. βρόχον ἔμβαλλε (pro ἐνέβαλλε) τραχήλῳ. 23, 51.

τραχίνιος. θνητὰ πάντα πυρὰ τραχίνιος ἐξῆ. 24, 81.

τραχὺς, aſper, ſaevus. Ep. 6, 4.

τρεῖν, tremere, trepidare. σύ γε μὴ τρέσσῃς. (pro τρέσῃς.) 21, 63.

τρεῖς. τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδέμνηντο, τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες, τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι, δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἑνδεκάδες τρεῖς. 17, 82. 83. 84. τρεῖς θιάσους ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐτὰ ἐοῖσαι. 26, 2. τὼς τρεῖς (ſcil. βωμὼς ἑκάμον) τᾷ Σεμέλᾳ. 26, 6.

τρέμειν, tremere. τί μοι ἐτρεμες; ὡς μάλα δηλα. 27, 51.

τρέπειν, vertere. ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλῳ, πότνια. (i. e. Luna.) 2, 163. ἔβρυν πὰρ ποταμὸν τετραμμένος. 7, 112. τετραμμένῳ ἄφρος ὕδωρ, vere ad finem jam converſo. 13, 26. ἠέλιος ἔπικα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους. 25, 85.

τρέφειν, alere, educare, ἐρυμῷ μιν ἔτρεφε (vet. ἔτραφε nov.) μάτηρ. 3, 16. θρέψαι (nutri, imperat. aor. 1. med.) καὶ λυκιδῆς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. (pro φάγωσι) 5, 38. τὰ νέα τρέφεται, tenerae pecudes ſaginantur. 8, 42. τάν (pro ἣν, ſcil. κορύναν) μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός. 9, 23. τρέφω τοι ἕνδεκα νεβρὼς, πάσας ἀμνοφόρους, (μανοφόρους nov.) καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. 11, 40. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159. Ἡρακλέης ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἄλωᾷ, ἐτρέφετο. 24, 102. ἔξῃ τὴν χάριν ἣ γυνὰ ἐντὶ τήνων, ὧν τὸν κῦρον ἔθρεψε. Ep. 18, 4.

τρέφειν, coagulare. ἄλλος τρέφε (pro ἔτρεφε) πίονα τυρὸν. 25, 106.

τρέχειν, currere. fut. 2. δραμεῖ. ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θὴν πρὰν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῆνον. 2, 115. ἄνικα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. (ſcil. ἡλίου.) 2, 147. σκιερὴν ὑπὸ φηγὸν ἠελίῳ φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον (cucurri, 1. ſing.) ὥς τις. 12, 9. καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος, oculos ejus gravis ſomnus invaſit. 22, 204. οἱ εὐθέως ποταυλὰ κᾶσαν δραμόντες ὕλαν. 30, 8.

τρηχὺ, (pro τραχὺ) adverbialiter positum, aspere. 25, 74.

τρηχὺς, (pro τραχὺς) asper. τρηχὺν ἔαξα ἀγριέλαιον. 25, 256.

τριακοντάζυγος, triginta transtris instructus. ἔνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἄργώ. 13, 74.

τριὰς, numerus ternarius. δοιαὶ τριάδες. (sc. πολίων ἐνδέδμηντον.) 17, 84.

τρίβην, terere. σαῦρά τοι τρίψασα. 2, 58. μηδὲ πόδας τρίβωμες, (dor. pro τρίβωμεν) nec pedes fatigemus. 7, 123. βόες τρίβοντες ἄροτρον 13, 31.

τρίβος, semita. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. 25, 156.

τρίγαμος, ter nuptus. ὅσσον παρθενικὴ προφέρη τριγάμοιο (pro τριγάμη) γυναικὸς. 12, 5.

τριέτης, triennis. 29, 17.

τριηκόσιοι, (jon. pro τριακόσιοι) trecenti. 25, 126.

Τρινακρία, Sicilia. σοὶ πατρὶς, ἄν ὄξ (pro ὁ ἐξ) Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας, νάσω Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. 28, 18.

τρίοδος, trivium. ἃ θεὸς ἐν τριόδοισι. 2, 36.

Τρίοπος, (vet.) nomen propr. collis, vel τρίοπος κολώνη, (nov.) triqueter, triangularis, trilaterus collis.) ἐν μιᾷ τιμᾷ τρίοπον καταθῆα κολώναν. 17, 68.

τρίπολος, ter aratus. τριπόλοις σπέρον ἐν νηοῖσιν ἐΘ' ὅτε βάλλοντες. 25, 25.

τρίπυς. ἢν ἐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν (pro ἀείδων) φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι. 7, 101. ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε, ἀναθὰς. Ep. 12. 1.

τρὶς, ter. αἰγά τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. 1, 25. ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πῶτνια, φωνῶ. 2, 43. ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. 2, 155. ὡς μὴ βασκανθῶ, τρὶς ὡς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. 6, 39. τρὶς μὲν ἔγλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς, τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν. 13, 58. 59. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. τοιάδε μυθίζοισα τρὶς ὡς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11. τόδε μοι τρὶς ἐπάῦσον. 23, 44.

τρισκαιδεκάπηχυς, tredecim cubitos longus. 15, 17.

τρισκελὴς, tria crura habens. σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον, τρισκελὲς. Ep. 4, 3.

τρισσοὶ, tres. τρῆς χιλιάδες (scil. πολίων ἐνδέδμηντον) τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι. 17, 83. Δάφνις ὁ λευκόχρως ἄνθετο Πανὶ τὰς τρισσὰς δόνακας. Ep. 2, 3. τῇδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16.

τριταῖος, recens, aevum tridui habens. τὸν πρᾶτον φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο. 29, 18.

τρίτον, adverb. tertio. ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος. 22, 4. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἕκατον ὄρθρον ἄιδον. 24, 63. τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον (i. sing.) αὐερύκειν. 25, 240.

τρίτος, tertius. ἦνθον κἠγὼ, ἢ τρίτος, ἠὲ τέταρτος. 2, 119. σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. 7, 2. ἤλυθες, ὦ φίλε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ. 12, 1. Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι. 13, 29.

τριφίλατος, (pro τριφίλητος) valde amatus. 15, 86.

Τροία. Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν. 15, 140.

Τροίη. ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοὶ. 15, 61.

τρομεῖν, tremere. τὰν (pro ἣν, scil. Ἑκάτην) καὶ σκύλακες τρομέοντι. (pro τρομέουσι.) 2, 12. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐοὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26. τίνα τρομέουσι γυναῖκες. 27, 27. ὠδίνειν τρομέω. 27, 28. τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω. 27, 30.

τρομερὸς, tremulus. ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη. 25, 259.

τρόπος, mores, indoles. τὸν αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν, de moribus dicere non habeo. 10, 37. ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβου, τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω. 23, 2.

τροφὸς, nutrix. ἁ Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις. 2, 70. τὼ αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν. 24, 31. τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα. 27, 65.

τροχὸς, rota. πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. 16, 72. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118.

τρυγὼν, turtur. ἔστενε τρυγὼν 7, 141. τρυγόνες. 15, 88.

τρυζέσκειν, verbum poët. stridere. ἁ ὀλολυγὼν τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 7, 140.

τρὺξ, fex. αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 7, 70.

τρυπᾶν, terebrare, de coitu venereo dictum. ὁ τράγος αὐτὰς (scil. χιμαίρας) ἐτρύπη. (pro ἐτρύπα.) 5, 42.

τρυφάλεια, galea. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάστωρ ἔνυξεν. 22, 193.

τρυφερὸν, adverb. delicate, suaviter. ὡς τρυφερὸν λαλέεις. 20, 7. παντᾷ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. 21, 18.

τρύχνος, mollis. ἁ φωνὰ τρύχνα. (pro τρύχνη.) 10, 37.

τρώγειν, comedere, rodere. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις ἁδεῖαν. 1, 147. τᾶς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τράγοντι (pro τρώγουσι) τὰ δύσσοα. (scil. μοσχία.) 4, 45. τάς (pro ἃς, scil. δαμάλας) μοι ἁπάσας λὶψ κόμαρον τρωγοίσας (pro τρωγούσας) ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 11. τράγος τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

τρώξιμος, ad edendum aptus, maturus. σινομένα τὰν τρώξιμον. (scil. σταφυλὴν.) 1, 49.

τὺ, dor. pro σὲ. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. τίς τυ κατατρύχει. 1, 78. ἠῆφ, (pro καὶ εἰπὲ) ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ. 2, 101.

101. τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ. 3, 5. εἶθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. (pro φάγωσι.) 5, 38. φαντὶ τὺ πάντες ἔμμεν (pro εἶναι) συρικτὰν μέγ' ὑπέροχον, ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ' ἀμητήρεσσι. 7, 27. ἀγκὰς ἔχων τὺ. 8, 55. τίς τὺ (vet. τοι nov.) τᾶν παίδων λυμαίνεται. 10, 15. γινώσκεν (scil. τοῦτο τὸ φάρμακον) οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα. 11, 5. ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον. 11, 28. ὄρη, γύναι, ὡς πόθορῇ τὺ. 15, 12. εὕδειν μὲν χρῄζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν (χρῆν αὐτόν nov.) τυ. 18, 12. ἀγρεύει τυ πὰν. Ep. 3, 3.

τὺ dor. pro σὺ ἁδὺ καὶ τὺ συρίσδες. 1, 2. αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. 1, 4. τὺ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. τὺ ἄμελγέ νιν. 1, 151. ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 1, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. et 63. τὺ, Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις Ῥαδάμανθα. (ῥ' ἀδάμαντα. nov.) 2, 33. τὺ χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους, πότνια. (i. e. Luna.) 2, 163. τὺ πόκα, δῶλε Συβάρτα, ἐκτάσω σύριγγα. 5, 5. ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε. 5, 24. ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ πεποίθεις. (ὡς τὺ, πεποίθει. nov.) 5, 28. μέγα ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν. 5, 35. τύ νιν οὐ ποθορῆσθα. (ποθόρησθα nov.) 6, 8. τὺ θές γ' ἰσομάτορα (θὲς ἰσομάτερα nov.) ἀμνὸν. 8, 14. τὺ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. 9, 1. ἐμὶν τὺ βωκολιάσδευ ἔμποθεν. 9, 5. μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τὺ. 10, 19. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον. 10, 21. τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς. 14, 10. τὺ ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς. 15, 7. ὧν εἶδες, χὠν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. τὺ ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν ἀνθρώπων ἐποίησας βερενίκαν. 15, 106. τὺ οἰκέτις ἤδη. 18, 38. τὺ οὐκ ἴσος (ἴσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις. 19, 7. οὐχὶ καὶ τὺ, ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 40. τὺ, ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. 21, 61. βαδίζω ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. 23, 23. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις. 23, 33. τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. 23, 35. ὅκκα οὐκ ἐθέλεις τὺ. 29, 8. τὺ φεῦγε. Ep. 3, 5. ἆ δείλαιε τὺ θύρσι. Ep. 6, 1.

τύγα, dor. pro σύγε. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσῃς. 5, 69. μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαριξῇ. 5, 71.

τυγχάνειν, assequi, obtinere. ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. 22, 60. καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα. 22, 122. τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16. ἐν ἁλικίᾳ τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες. Ep. 14, 2.

Τυδεὺς, nomen viri. σὺ λαοφόνον Διομήδεα, μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54.

ὀπτόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα τυδεὺς ναῖε. 24, 128.

τυκτὸς, affabre factus. χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν (pro ἐξέβαλε τυκτὴν) μάρμαρον. 22, 210.

τυλίσσειν, delinire. ὣδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχὰν. (ſubaud. κατὰ.) 23, 54.

τυλοῦν, calloſum reddere. μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. 16, 32.

τύμβος, ſepulcrum. αἰὴ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες ἦαρι πρώτῳ κοῦροι ἐριδμαίνυσσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 30. ὅτε τύμβον ἵκανον (3. plur.) ἀποφθιμένυ Ἀφαρῆος. 22, 141. τάλαν Αφαρῆϊ ἐξανέχυσαν τύμβω (pro τύμβυ) ἀναῤῥήξας. 22, 208. ἐν ἀλικίᾳ τύμβυ τῶδε θανὼν ἐτύχες. Ep. 14, 2. χαιρέτω ὅστις ὁ τύμβος. Ep. 15, 3. ὁ πονηρὸς, (ſcil. ὢν) μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

τύμμα, ictus, plaga. 4, 55.

Τυνδάρης. ἀνίκα Τυνδάρεω (jon. pro Τυνδάρυ) κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν μνατήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς. 18, 5.

Τυνδαρίδας. (pro Τυνδαρίδης.) σὲ Κάστορ ἀμφω Τυνδαρίδα. 22, 136. μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαῤῥὰ Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 202.

Τυνδαρίδης. τοῦ ἄκρον τύψε γένυον Τυνδαρίδης (Pollux) ἐπιόντος. 22, 89. ὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ. 22, 212. φίλοι πάντες ἀοιδοὶ Τυνδαρίδαις. 22, 216.

τυννὸς, parvus, exilis. ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137.

τύπτειν. ὡς ταύταν ἐτύπαν (pro ἐτύπην, vulneratus ſum) χασμεύμενος. 4, 53. τᾶς (pro ἧς, ſcil. ὕϊδος) τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν. 10, 4. τοῦ ἄκρον τύψε (pro ἔτυψε) γένυον Τυνδαρίδης ἐπιόντος. 22, 88. λαιῇ τόμα τύψε. 22, 126. ἔτυπτε (ſcil. τὸν ὖν) τοῖσι τόξοις 30, 14. σύ μιν τὸν ἄνδρ' ἔτυψας. 30, 20.

τυρὸς, caſeus. πορθμῆ Καλυδωνίῳ ἔδωκα τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58.

τυρὸς, id. Λάκων τοι ταλάρως χεδὸν ἕκατι πληροῖ τυρῶ. (pro τυρῦ) 5, 87. τυρὸς ἁ λίπα μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρᾳ, ὁ χειμῶνος ἄκρω. 11, 36. τυρὸν πάξαι, caſeum premere. 11, 66. ἄλλος τρέφε πίονα τυρὸν. 25, 106.

τυτθὸς, parvus. τυτθὸν ὅσσον ἄκωθεν (non procul ab) ἀλιτρύτοιο γέροντος. 1, 46. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ. 19, 5. χὠ (χὡς nov.) τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς. 19, 8.

τυφλὸς, coecus. 10, 19.

τῷ, pro ὕτω vel διὰ, iccirco. τῷ καὶ ἐπὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλεγεινοῖο. 17, 28. τῷ ὔπω τινὰ φαντὶ ἀδῆν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα. 17, 38. τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον. 25, 186. τῷ καὶ λωΐον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις. 29, 11.

τῶδε, dor. pro τοῦδε. κῦν τῶδε

δὲ μὲν ἄματος ἄλλον ἔχης κλάδον, ἄλλον δ' αὖριον. 29, 14. τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος. 29, 17.

τωθάσδειν, (dor. pro τωθάζειν) conviciis inceſſere. πολλά με τωθάσδοισαι, (pro τωθάζησαι) ὅτ' ἀληθίην ὁδὸν (in nov. eſt ἀληθέων, omiſſo ὁδὸν) ἤνθον. 16, 9.

τῳμῷ pro τῷ ἐμῷ. 21, 30.

τὼς, pro ὥτως, ſic, ita. ὣδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. 23, 26. τὼς ἔλεγεν βασίλεια. 24, 71.

τὼς pro τὺς. τὼς ὑδὸν ποτιλέξαθ' (ποτελέξαθ' nov.) ὁ βωκόλος. 1, 92. Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 121. τὼς κύνας ὤλαφος (pro ὁ ἔλαφος) ἔλκοι. 1, 135. ὥπερ τὼς ϑύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. 3, 26. ὥτω κ' ὔμμες ϑὴν ἐρεϑίσδετε τὼς καλαμευτάς. 5, 111. ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρους. (pro κανθάρους.) 5, 114. τὼς ὅ τι ποτῷ δαλήτατο Κίρκα. 9, 36. κάλλιον, τὼς φακὸς (pro φακοὺς) ἔψειν. 10, 54. τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ. (ſcil. βωμοὺς ἔκαμον.) 26, 6. ἄγαν τὸν ὖν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 6. ὕμνυμί σοι τὼςδε τὼς κυναγώς. 30 25. πυρὶ πρόσελϑὼν ἔκαιε τὼς ἔρωτας. 30, 45.

τῶς, pro ὅϑι, ubi. Ep. 4, 1.

Υ.

ὑακίνϑινος. ϑέλοισ' ὑακίνϑινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασϑαι. 11, 26.

ὑάκινϑος, nomen floris. ἁ γραπτὰ ὑάκινϑος. 10, 28. παρϑενικαὶ ϑάλλοντα κόμαις ὑάκινϑον (vet. nov. ϑάλλονϑ' ὑακίνϑῳ κόσμον) ἔχοισαι. 18, 2.

ὕβδις, gibboſus. μὴ βάϑιον τήνῳ πυγίσματος, ὕβδι, ταφείης. 5, 43.

ὑβρίζειν, contumelia afficere. ποτὶ τὸν ϑεὸν ἤνϑε, τὸν ὕβρισε. 23, 58.

ὕβρις, contumelia. ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. 23, 14.

ὑβρίσδειν, (pro ὑβρίζειν) contumelia afficere. ἐμὲ ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα ὑβρίσδει. 14, 9.

ὑγιὴς, ſanus, ſalvus. 14, 54.

ὑγρὸς, humidus, lubricus, lentus, teres, flexilis. παντᾷ (πάντα nov.) ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55. χὤταν (pro καὶ ὅταν) ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 53. τὰ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ. (vet. ἐνύγρῳ ἐλαίῳ nov.) 15, 117. πρᾶται (πράτᾳ nov.) ἀργυρέαις ἐξ ὐλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι ταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον. 18, 45. τὰ εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα. 22, 167. ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλὼν νεόμην. 25, 206.

ὑδάτινος, aquatilis. πολλὰ, (ſcil. ἐκτελέσεις) οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. 28, 11.

ὑδατόεις, aquoſus. νέφη ὑδατόεντα. 25, 89.

ὕδωρ, aqua. ἄδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς τῆν ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόϑεν ὕδωρ. 1, 8. ὐδ' Ἀχιδος ἱερὸν ὕδωρ. (ſcil. εἴχετε.) 1, 69. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμ-

βριδος ὕδωρ. 1, 118. ψυχρὸν ὕδωρ τηνελ καταλείβεται 5, 33. ἔνθ' ὕδατος ψυχροῦ κρᾶναι δύο. (subaud. εἰσι.) 5, 47. Ἡμέρα ἀνθ' ὑδατος ῥείτω γάλα. 5, 124. ἃ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κηρία βάψαι. 5, 127. τὸ ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν. 7, 136. ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. 8, 50. ὕδασι (ver. ὄθασι nov.) αὐχμὸς. (scil. φοβερὸν κακόν ἐστι.) 8, 57. ἐντί μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν τιβὰς. 9, 9. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὰν ἀμβροσιον, προΐητι. 11, 47. ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀτρεμφεῖ Τελαμῶνι. 13, 36. ὕδατι ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. 13, 43. ὕδατος πρότερον δεῖ, aqua primum opus est. 15, 29. ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. 16, 62. κύρη, ἃ σὰν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων ἄλλαχάς μέγα ἄτυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. 16, 84. εὗρον (3. plural.) ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρᾳ ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. 22, 38. δαιμόνι', ὧδ' ἂν τᾶ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης. 22, 62. λαϊνέας ἵσατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν. 23, 59. ἄλεσσι μεμιγμένον θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐσεμένην ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 96.

ὕειν, pluere. χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. 4, 43.

Ὑετὶς, nomen fontis. Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες νᾶμα. 7, 115.

ὑιεὺς, filius. καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα. (pro υἱέα.) 13, 8. ἦν τέκνης φίλα τέκνα, νέαν φάος ὄψεαι υἷας. (pro υἱέας.) 27, 31.

υἱὸς, id. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς. 13, 5. ταλαίργὸς Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἥρωΐνας. 13, 20. ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς. (i. e. Menelaus.) 18, 6. ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ, Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα. 22, 1. ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς. (i. e. Pollux.) 22, 95. πῶς δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν, εἰπὲ θεὰ. 22, 115. τὼ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱῶ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 137. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἠρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ τέρνων πλατὺς ἥρως. 24, 78. γέρων Λίνος, υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως. 24, 104. Διὸς ἄλκιμος υἱὸς. (i. e. Hercules.) 25, 42. Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο. 25, 54. σὺν υἱὸς τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος ὠμάρτευν βασιλῆϊ. 25, 110. υἱὸς δαΐφρων (scil. Augiae) φυλεὺς. 25, 150. Αὐγείεω φίλος υἱὸς. 25, 160. ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τᾶ παιήονος υἱὸς. (i. e. Aesculapius.) Ep. 7, 1. νήπιον υἱὸν ἔλειπες. Ep. 14, 1. τὸν τᾶ Ζανὸς ὃν ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ, τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα, πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μυσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 1. υἱὸς Πραξαγόρα περικλειτᾶς τε Φιλίννης. Ep. 22, 3.

υἱωνὸς, nepos. χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν. 17, 23.

ὕλα, (pro ὕλη) silva. ὁ βωκόλος ὕμμιν ἐγὼ Δάφνις ὑκέτ' ἀν' ὕλαν. (subaud. ἔσομαι) 1, 116. ὦ (ὦ nov.) βάθος ὕλας μυρίον. 8, 49. ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. 14, 43. οἱ εὐθέως ποτανοὶ πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. 30, 8. ὕλαν ὐκ ἔβαινε. 30, 43.

ὑλαγμὸς, latratus. ἐρητύσασκε (scil. τὰς κύνας) ὑλαγμοῦ. 25, 75.

ὑλαῖος, in silvis degens. θὴρ ὑλαῖος. 23, 10.

ὑλακτεῖν, latrare. σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνὶ. (subaud. ἐκέλευσα.) 6, 29. ᾧ (scil. αἰπόλῳ) ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ. 8, 27.

ὑλᾶν, id. θεσπέσιον ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος Ἀμφιτρυωνιάδᾳ Ἡρακλεῖ. 25, 70.

Ὕλας, puer ab Hercule adamatus, et a Nymphis raptus. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τᾷ χαρίεντος Ὕλα. 13, 7. σὺν αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ. 13, 21. ἠὔχεθ' (pro καὶ ἤχετο) Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδέρπιον οἷσαν αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀτειμφεῖ τελαμῶνι. 13, 36. τρὶς Ὕλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς. 13, 58. ὕτω κάλλιπες Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται. 13, 72.

ὕλη, silva. παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενος ἄγριον ὕλην. 22, 36. ὅτι λίην ἀρίσταμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐὖσα. 25, 158. ἐπεὶ ὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὸς, (scil. βύρσα θηρὸς) ὐδὲ λίθῳ πειρωμένῳ, ὐδὲ μὲν ὕλῃ. (ligno.) 25, 275.

ὑλήεις, silvosus. ἐγὼ θἀμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ῥίῳ ὑλήεντι. 25, 228.

ὑλοτόμος, lignorum sector. 17, 9.

ὑμὰν, (dor. pro ὑμὴν) carmen nuptiale. (vet. in nov. est ᾗ μὰν.) 18, 58.

ὑμαρτεῖν, aeol. pro ὑμαρτεῖν, sequi. θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν. 28, 3.

ὑμέναιος, carmen nuptiale, nuptiarum deus. περὶ ἴαχε δᾶμ' ὑμεναίῳ. 18, 8. ὑμὰν, (ᾗ μὰν nov.) ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης. 18, 58.

ὑμεναιῶν, uxorem ducere. ὑμεναιώσυσι κύρας τάςδε. 22, 179.

ὔμμε, aeol. pro ὑμᾶς. αὔριον ὔμμε πᾶσας ἐγὼ λυσῶ συβαρίτιδος ἐνδοθι κράνας. 5, 145. καλλείψω (pro καταλείψω) ὐδ' ὔμμε. 16, 108.

ὔμμες, pro ὑμεῖς. ὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς. 5, 111. ὔμμες Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες νᾶμα. 7, 115. μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἅπαλὰς κορέσασθαι πόας. 8, 67. ὔμμες ἐν πάντεσσιν διάκριτοι ἠρώεσσι. 22, 163. τέργετε (in imperat.) ὔμμες ἑῖτας. 23, 63.

ὔμμιν, aeol. pro ὑμῖν. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ὑκέτ' ἀν' ὕλαν, ὑκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, ὐκ ἄλσεα. (scil. ἔσομαι.) 1, 116. ἐγὼ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω. 1, 145. αἱ χίμαιραι, ἃ μὴ σκιρτασήτε,

σῆτε, (σκιρτάσητε nov.) μὴ ὁ τράγος ὕμμιν ἀνασῇ. 1, 152. ἐς ὑραγὸν (ὠραγὸν nov.) ὕμμιν ἀλεύμαι. 5, 144. ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἀ τομὰ ὕμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω. 10, 46. ὥς κεν ἴδω, τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν. 11, 62. μόλις ὕμμιν ἐσώθην πολλᾶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων. 15, 4. Λατὼ δοίη, Λατὼ καρποτρόφος, ὕμμιν εὐτεκνίην. 18, 50. ἦ μὰν πολλάκις ὕμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152. τάων (pro τῶν) εὐμαρὲς ὕμμιν ὀπυίειν, ἅς κ' ἐθέλητε. 22, 161.

ὑμνεῖν, carmine celebrare. αἰεὶ (εἴ τοι nov.) τᾶτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς, (ἀοιδαῖς nov. fine commate) ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν. 16, 2. εἰ μὴ φυλέπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί. 16, 50. ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπισάμενος καλὰ εἰπεῖν, ὑμνήσαιμι. 17, 8. ὑμνέομες (pro ὑμνέομεν) Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ, Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα. 22, 1. ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίως δύ' ἀδελφὼ. 22, 4. ἀμφοτέρως ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω. 22, 26. σὺ μὲν ὕμνησαί (2. sing. perf. pass.) μοι, ἄναξ. 22, 135. ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆα τε πύργον ἀϋτῆς. 22, 219.

ὑμνοθέτης, poeta. χὠμνοθέτης (pro καὶ ὑμνοθέτης) αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν. Ep. 11, 4.

ὕμνος, carmen. αἶκεν μὴ τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς. 1, 61. ὕμνοι ἀθανάτων γέρας αὐτῶν. 17, 8. ἀμετέρους κλέος ὕμνους ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 214. ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων βωκολικὸς ὕμνος. Ep. 2, 2.

ὑπαὶ, pro ὑπὸ. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δεινὸς ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 60. κυρτὴ ἐάχις γένετ' ἠύτε τόξον, πάντοθεν εἱλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. 25, 246.

ὑπακούειν, audire, intelligere. οὐχ ὑπακούεις. 3, 24. ὑπάκοισον, (pro ὑπάκουσον) ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις. 7, 95. ἐπὴν αὐταῖς ὑπακοίσω. (pro ὑπακούσω, auſcultabo.) 11, 78. τρὶς δ παῖς ὑπάκουσεν. (pro ὑπήκουσεν.) 13, 59.

ὑπαντᾶν, occurrere. κἠμὲ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν ἐκμαίνει. 5, 90.

ὕπαρ, (vet.) indecl. vigilans. (pro quo in nov. μὲν γὰρ legitur.) 21, 65.

ὑπάρχειν, ſuppetere. ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει. 22, 222.

ὕπατος, ſummus. ἐξ ὑπάτοιο (pro ὑπάτου) βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη. 25, 149. Ζεὺς ὕπατος. 26, 34.

ὑπαύειν, ſucclamare. ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἄυσας. (per tmeſin pro ἐκ κόρυθος μέγ' ὑπαύσας.) 22, 144.

ὑπείροχος, excellens, eximius. φαντὶ τὸ πάντες ἔμμεν (pro

(pro εἶναι) συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον, ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ' ἀμητήρεσσι. 7, 28. τὸ ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον. 7, 94 ὑπείροχος ἐν δαὶ κάτωρ. 22, 79.

ὑπὲκ, a. 23, 52.

ὑπένερθεν, infra. 22, 38.

ὑπεξαναβαίνειν, ſecedere, deflectere. ὑπεξαναβὰς ποδὶ κάτωρ σκαιῷ 22, 197.

ὑπεξαναδύναι, ſe ſubducere, elabi. ὑπεξανέδυ κεφαλῆ. 22, 123.

ὑπεραχθὴς, valde oneratus. ταρσοὶ ὑπεραχθέες αἰεὶ. 11, 37.

ὑπερηνορὴς, ſuperbus. ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν. 29, 19.

ὕπερθε, deſuper, ſuperne. πολλαὶ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγειροι πτελέαι τε. 7, 135. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἦλασε πυγμὴν. 22, 104. δαιδάλεον ὦρμησε μετὰ ξίφος, ὄρνυ' οἱ ὕπερθε κλιντῆρος κεδρίνου περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο. 24, 42.

ὕπερθεν, ſuper. 12, 24.

ὑπέροπλία, (pro ὑπεροπλία) fortitudo. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, ἠὲ ὑπεροπλίῃ φαέθων μέγας. 25, 139.

ὑπέροπλος, fortis, robuſtus, audax. ἔνθα ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε. 22, 44. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152.

ὑπερόπτης, ſuperbus. 22, 58.

ὑπερπαδᾶν, (dor. pro ὑπερπηδᾶν) tranſilire. ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε (dor. pro ὑπερπηδᾶτε, tranſilitis) τὸν ἐμὸν. 5, 108.

ὑπερπωτᾶσθαι, ſupervolitare. οἱ κᾶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες. 15, 120.

ὑπέρτερος, ſuperior. ὑπέρτεροι ἠρανίωνες. 12, 22.

ὑπερφίαλος, ſuperbus. ἔσχεθε δρμῆς παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα. 22, 97.

ὑπεσσεῖσθαι, fut. 1. infinit. ab ὑπεῖναι, ſubeſſe, pro ὑπέσεσθαι. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα. 5, 56.

ὑπήνη, (dor. pro ὑπήνη) barba. ἐμὰν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22.

ὑπηνέμιος, in auram ſublatus. ὑπηνέμιοι φορέονται. 5, 115.

ὑπήνεμος, vento patens. ἐκβάντες ἐπὶ ϑῆνα βαϑὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν. 22, 32.

ὕπνος, ſomnus. ὑδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ὑδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα. 2, 108. ζαλωτὸς ἐμὶν ὁ τὰν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων Ἐνδυμίων. 3, 49. ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατῆσεῖς, ὕπνῳ (pro ὕπνῳ) μαλακώτερα. 5, 51. ὅτε ὕπνος, ὅτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι. 9, 33. εἶτον ἀλοιῶντες φεύγειν (ſubaud. χρὴ) τὸ μεσάμβρινον ὕπνον. 10, 48. φοιτῆς αὖϑ' ὅτας, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. Οὔχῃ ὁ εὐϑὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 22. 23 πορφύρεοι τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνου. 15, 125. κἢν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον. (vet. ſed in nov.

nov. comma poſt ἐπιψαύσῃσι ponitur, et τὸν ὕπνον cum verbo θορυβεῦσιν verſu ſequ. conſtruitur.) 21, 4. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι. 21, 21. τὸν ὕπνον ἃ φρουτὶς κόπτοισα. 21, 27. ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται. 21, 44. ἐλπὶς τῶν (ἐλπιστῶν nov.) ὕπνων ζατεῖ (χάτει nov.) τὸν σάρκινον ἰχθὺν. 21, 66. καὶδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος. 22, 204. εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7. τὰς ἔλαβ' ὕπνος. 24, 10. ἀμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47. μεθεὶς ὕπνῳ κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6. Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ. Ep. 5, 6.

ὑποδάμνασθαι, domare, ſuperare. ὃς (ſcil. ἔρως) ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. 29, 23.

ὑποδεικνύναι, oſtendere. λαμυρὰς χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

ὑποδέχεσθαι, recipere. ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκῳ ἀσπασίως. 16, 6.

ὑπόδροσος, rore perfuſus. χειμῶνες ὑπόδροσοι. 25, 16.

ὑποκάρδιος, ſub corde, pectore latens. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας. 11, 15. φέρω ὑποκάρδιον ὀργὰν. 20, 17.

ὑποκόλπιος, in ſinu latens. 14, 37.

ὑποκρίνεσθαι, reſpondere. ἄλλωθεν ὑποκρίνοιτο (nov. vet. ποτικρίνοιτο) Μενέλαος. 9, 6. καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει. 24, 66.

ὑπολαμβάνειν, excipere. ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν βωκολικὰν. 8, 31.

ὑπολείπειν, relinquere. ὑπολείπῃ, (relinqueris, 2. ſing. praeſ. paſſ.) ὥπτερ ὄϊς ποίμνας. 10, 3.

ὑπομάσσειν, allinere. νῦν λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 59.

ὑπομένειν, ſuſtinere. ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13, 6.

ὑπομιμνάσκειν, (dor. pro ήσκειν) admonere. ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος. 21, 50.

ὑπονύσσειν, compungere. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. 19, 3.

ὑποπτεύω, obſervo, formido. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγώς. 23, 10.

ὑποτιθέναι, ſubjicere. μηδὲ πύδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. (pro σάνδαλα ὑποθείης, per tmeſin.) 24, 36.

ὑπότροπος, ad ſe rediens, animum recipiens. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

ὑποφαίνειν, oſtendere. τῶν ὀδόντων λευκοτέρων αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε (ſcil. πόντος) λίθοιο. 6, 38.

ὑποφεύγειν, effugere, elabi. τῶ ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν (pro ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγεν) τανύφλοιος ἐρινὸς καμπτόμενος. 25, 250.

ὑποφήτης, deorum internuncius, Μεσάων μάλιστα τίειν ἱερὰς ὑπε-

ὑποφήτας. 16, 29. Μουσάων ὑποφῆται ἀείδοντι (pro ἀείδουσι) πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίης. 17, 115. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὃς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῷ. 22. 116.

ὕπτιος, supinus. 22, 106.

ὑπωλένιος, qui sub ulnis geritur. τῷ τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτραν. 17, 30.

ὑπωρόφιος. μάτακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 29.

ὗς, sus, aper. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23. ὠθεῦνθ', (pro ὠθοῦνται) ὥστε ὗες. 15, 73. συγγὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχράν τε τὴν παρειὰν ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 5. συγγὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον. (3. plur.) 30, 9.

ὑσμίνη, pugna. χεῖρας ἐρωήσεσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174.

ὕσπλαγξ, laqueus. 8, 58.

ὕστατα, (nov.) et

ὕστερα, (vet.) poſtremo. 5, 44.

ὕστερον, adverb. poſt, deinde. τὺ τὰν ὕϊν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. ἐγὼ ὑμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω. 1, 145. ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον. 11, 28. τάχα ὕστερον ἠὲ ἄλλα δοίης. 27, 60.

ὑφαγεῖσθαι, (dor. pro ὑφηγεῖσθαι) adducere. ὑφάγεο (pro ὑφηγοῦ, 2. ſing. aor. 2. imperat. med. adducito.) τᾷδε. 2, 101.

ὑφιέναι, ſubmittere. ὁ γέρων ὑφίητι (pro ὑφίησι) τὰ μοσχία. 4, 4. μόσχως βωσὶν ὑφέντες. 9, 3.

ὑφίστασθαι, aggredi, ſuſcipere. ἐγὼ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν. (dor. pro ὑπέσην.) 2, 164.

ὑφίστασθαι, polliceri. Ἑστίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσᾶς μισθὸν. Ep. 7, 5.

ὑφορβὸς, ſubulcus. 16, 54.

ὕψηλος, altus. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. (pro ὑψηλῆς.) 11, 18. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί. 16, 98. ὑψηλαὶ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι. 22, 40.

ὕψιστος, altiſſimus. τῇ ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο (pro ὑψίστου) Αὐγείαο φίλος υἱός. 25, 159.

ὑψίτερος, altior. δρύες ὑψίτεραι. 8, 46.

ὑψόθι, deſuper. 5, 49.

ὑψόθεν, id. ἆδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς τᾶν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 71. πέσεν ὄγε, πρὶν ἐμ' ἱκέσθαι, ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 259.

ὑψόθι, in alto, ſupernè. τῷ περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. 1, 29. ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων κωφοσύνᾳ. 24, 56.

Φ.

φᾶ, pro ἔφη. v. φάναι.

φάγειν, comedere. ὀρέψαι καὶ λυκιδεῖς, ὀρέψαι κύνας, ὥς τι φάγωντι. (pro φάγωσι.) 5, 38

ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα. 24, 16.

φαγὸς, (dor. pro φηγὸς) fagus. ἐν πυρὶ αὖαι φαγοὶ χειμαίνοντος. (ſubaud. κρέμανται.) 9, 20.

φαέθων, nomen tauri. 25, 139.

φαίνειν, lucere. Σελάνα, φαῖνε καλὸν. 2, 11.

φαίνειν, oſtendere. τά νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῦ θέοισαν. 6, 11. ταὶ παρ' αὐτὰν (ſcil. κράναν) αἴγειροι πτελέαι τε ἐύσκιον ἄλσος ἔφαινον. (exhibebant.) 7, 8. φαίνετε ᾠδὰν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 28.

φαίνεσθαι, apparere, videri. ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 19. ἔχω τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φαίνονται. 9, 17. δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες. (pro εἶναι.) 11, 79. τόσσον εἰμ' εὔφρονας. 12, 8. ὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες. (pro εἶναι.) 13, 3. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνῶσαι τήθεσι φαινομένοις. 15, 135. αὔλις σφισὶν ᾗδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19. ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχομέναι φαίνονθ'. (pro ἐφαίνοντο.) 25, 89. ᾠδὲ ἀνθρώπων τις ἐὴν ἐπὶ βυσὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος. 25, 219.

φακὸς, lens. τὼς φακὸς (pro τὺς φακὺς) ἔψειν. 10, 54.

φάλαγξ, acies. κοσμῆσαι φάλαγγα, aciem inſtruere. 24, 125.

φάλαρος, nomen hirci. 5, 103.

φάλαρος, albus. 8, 27.

φάλης, nomen Priapi. φάλητι παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 3.

φάμα, (dor. pro φήμη) rumor. 7, 93.

φαμὶ (pro φημὶ) v. φάναι.

φάναι, dicere, affirmare. τὸ παιδίον ὐ πρὶν ἀνάσειν φατὶ, (pro φησὶ, dor.) πρὶν ἢ ἀκράτιτον ἐπὶ ξηροῖσι καθιξῇ. (καθίξοι nov.) 1, 51. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ (dor. pro φασὶ) ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας. 2, 45. νῦν χάριν ἔφαν (pro ἔφην) τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν. 2, 130. τοῖᾳ οἱ ἐν κίσᾳ κακὰ φάριμακα φαμὶ (pro φημὶ) φυλάσσειν. 2, 161. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίᾳ καὶ κάρτος ἐρίσδειν. 4, 8. ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν. (pro ἔχειν.) 6, 26. φαντὶ τὸ πάντες ἔμιμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον. ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ' ἀμητήρεσσι. 7, 27. ὡς ἐφάμαν (pro ἐφάμην) ἐπίταδες. 7, 42. ὁ ἀπόλλος ἔφα. (pro ἔφη.) 7, 43. τὸν μὲτ' αὐθὶς κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν. 7, 91. αἱ γυναῖκες φαντὶ. 7, 121. τόσσ' ἐφάμαν. 7, 128. ὡς φαντὶ. 8, 2. φαμὶ, τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων. 8, 7. αἴθε μοι ἦσαν (εἶησαν nov.) ὅσα Κροῖσον ποκὰ (in nov. ποκὰ deeſt) φαντὶ πεπᾶσθαι. 10, 32. φασῶ (pro φήσω dor.) τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πέδας ἀμφοτέρως μευ σφύσ-

σφύσδειν. 11, 70. φαίη χ' ὡ' μυκλαίσδων. 12, 13. ὡς (quae vox in nov. deest) μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα (γεύετο nov.) πίσσας. 14, 51. θεῶν περονάματα φασεῖς. (dor. pro φήσεις, dixeris) 15, 79. ἕρπεις καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα, ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος. 15, 137. ὄπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα. 17, 38. φᾶ, (dor. pro ἔφη) καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν. 17, 65. πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. φαντὶ, αἰὲν ἄγραν (ἀγρυπνίαν nov.) τόδ' ἔχειν. 21, 37. μήτ' ἀδίκυς, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι (existima, imperat. aor. 2.) λεύσσειν. 22, 56. ὡς φαμένα (pro φαμένη) δίνασε σάκος μέγα. 24, 10. ὡς φάθ'. (pro ἔφατο.) 24, 41. φῆ, (pro ἔφη) καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρυ Τειρεσίας. 24, 99. τόν φασι μέγιστον ἐπυρανίων κεχολῶσθαι. 25, 5. ἐπεὶ ὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, ὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν. 25, 38. τὸ ἐκ φαμένοιο. (pro φαμένυ) 25, 49. οἵ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο. 25, 187. καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένυ κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26. φῄς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον ὐδ' ἅλα δοίης. 27, 60.

φανοπεὺς, nomen viri. πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἁρπαλύκῳ φανοπῆϊ. 24, 114.

φάντασμα, visum, somnium. ὔ σε θέλω τὠμῶ (pro τῦ ἐμῦ) φαντάσματος ἦμεν (pro εἶναι) ἄμοιρον. 21, 30.

φαντὶ. (pro φασὶ.) vid. φάναι.

φάος, lumen. ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο. 22, 84. φάος ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη. 24, 22. ἢν τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας. 27, 31.

φαρέτρα, pharetra. τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτραν. 17, 30. ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν, ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην. 25, 206.

φαρέτρη. (pro φαρέτρα.) ῥίψας τόξον ἔραζε, πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην. 25, 265.

φάρμακον, medicamentum, venenum. φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα, μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 15. τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2, 161. ὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 1. τὸ φάρμακον εὗρε, remedium invenit. 11, 17. χὤ τι (pro καὶ ὅ, τι) τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος. 14, 52. ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον. 23, 24. δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται ὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 28. οἶκον ἔχυσ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ ἀνθρώποισι νόσυς φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν. 28, 20.

φάρυξ, jugulum. δραξάμενος φάρυγος. 24 28.

φάσγανον, ensis, gladius. τῦ ἄκραν ἐκόλυσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ

ὕπνῳ κῶμα καταγρεμένων. Ep. 3, 5. 6.

φῆ. (pro ἔφη) vid. φάναι.

φηγὸς, fagus. σκιερὴν ὑπὸ φηγὸν ἠελίῳ φρύττοντος ὁδοιπόρος ἐδραμὸν (currebam, 1 sing.) ὥς τις. 12, 8.

φθάνειν, praevenire. ἦ ἑά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ ἠὴν πρὰν ποκὰ τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα (dor. pro ἔφθασα) φιλῖνον. 2, 114. 115.

φθέγγεσθαι, vocem edere. ἠὐγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας νεβρῶ φθεγξαμένᾱς. (dor. pro φθεγξαμένης) 13, 62. ἃ φθεγξῇ; (pro φθέγξῃ) nonne loqueris? 14, 22. φθεγξεῖται (dor. pro φθέγξεται, cantabit) τι καλὸν. 15, 99. δοκέω ἔπος ἁπ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 137. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 117.

φθίμενος, mortuus. ὥς' ὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. 3, 48.

φθονεῖν, invidere. κᾆ (pro καὶ ἐ) τοι τι φθονέω. 1, 62.

φθονερὸς, invidus. ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρῖον αὖτως. 5, 40. πατ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (ἐμεῖο nov) 15, 10.

φθόρος, pernicies. φθόρος ἀργυρίᾳ, qui multum argenti in rebus levissimis emendis consumit. 15, 18.

φιαρὸς, acerbus. φιαρώτερα ὄμφακος ὠμᾶς. 11, 21.

φιλαθῆναι. (pro φιληθῆναι.) v. φιλεῖν.

φιλαίτατος, (dor. pro φιλτάτος) carissimus. 7, 98.

φίλαμα, (dor. pro φίλημα) osculum. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις. 3, 20. et 27, 4. ὑ κειτεῖ τὸ φίλαμα. 15, 130. οὐχὶ φίλαμα τὸ κηφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. 27, 3. ἀποπτύω τὸ φίλαμα. 27, 5.

φιλαμμονίδας, nomen viri. 24, 108.

φιλαοίδᾱς, carminum amans. οἱ (ei) μνᾶστιν ἀεὶ τᾷ φιλαοιδᾷ (dor. pro φιλῳδῷ) παρέχης ξένω. 28, 23.

φιλάργυρος, argenti amans, avarus. κάλλιον, ὦ 'τιμελητὰ φιλάργυρε, τὼς φακὸς ἔψειν. 10, 54.

φιλεῖν, amare. μεν μεμναμένω, εἰ φιλέεις μᾶ. 3, 28. ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι. (dor. pro φιλοῦσι) πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν Δάφνιν. 5, 80. ἔμ' ὠπόλλων (pro ὁ Ἀπόλλων) φιλέει μέγα. 5, 82. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ὐ φιλέοντα διώκει. 6, 17. ἄλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίσι ταί τε (ταὶ τὲ nov.) μάλιστα ὀρίχων ἐφίλαθεν. (pro ἐφιλήθησαν.) 7, 60. ὦ λευκὰ γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ. 11, 19. ἀλλήλους ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. 12, 15. 16. σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. 13 66. ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ κᾆν Ἀχέροντι φιλεῖται. 15, 86. δέσποιν', ἃ τολμόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, (pro ἐφίλησας, dor.) αἰπεινάν τ' Ἔρυκα.

15,

15, 100. τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ. (pro φιλήσει, amabit.) 16, 13. πολλὰς Διὸς φιλέοντι (pro φιλέῃσι) καὶ ἄλλας θυγατέρες. 16, 101. ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαὶ, αἳ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι. (pro φιλέῃσαι.) 16, 105. ὄπῃ τινὰ φαντὶ ἔδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα, ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἐὴν ἐφίλασεν (pro ἐφίλησεν) ἄκοιτιν. 17, 39. ὁππότε κεν φιλέων βαίνει (βαΐνει nov.) λέχος ἐς φιλεύσης. 17, 42. ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄνακ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 70. ὃν κε φιλασεῖ (dor. pro φιλήσει) γεινόμενον ταπρῶτα. 17, 74. πᾶσαί με φιλεῦντι (dor. pro φιλῶσι) τὰ δ' ἀεσυκά μ' ὐκ ἐφίλασεν. 20, 31. αὐτὸν Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε. (vet. nov. φύλασε.) 20, 36. Ἐνδυμίων τίς ἦν; ἢ βωκόλος; ὃν τε Σελάνα βωκολέοντα φίλασεν. (pro ἐφίλασεν.) 20, 38. Εὐνίκα μόνα (μόνον nov.) τὸν βωκόλον ὐκ ἐφίλασεν. 20, 42. μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, μήτε κατ' ἄτυ, μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 45. μίσει (pro ἐμίσει, oderat) τὸν φιλέοντα. 23, 3. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις. (pro φιλήσεις.) 23, 33. χαίρετε, τοὶ φιλέοντες. 23, 62. φιλέει, ὅσσα σαόφρονες. (subaud. γυναῖκες φιλέῃσι) 28, 14. ὐχ ὕλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4. τὸν φιλέοντ' ἀνίκις διδῶν. 29, 9. τὸν πρᾶτον φιλεῦντα (pro φιλῶντα) τριταῖον ἐθήκας. 29, 18. φίλει, ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί. 29, 20.

φιλεῖν, osculari. εὐδόν τ', ἢ κε μένον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα. (dor. pro ἐφίλησα.) 2, 126. ὦ κυάνοφρυ Νύμφα, πρέσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω. (pro φιλήσω.) 3, 19. ὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν ὐκ ἐφίλασε. (pro ἐφίλησε.) 5, 132. ὐκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν. 5, 135. τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἔδη φιλᾶσαι. (pro φιλῆσαι.) 20, 1. ὃ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν. 20, 4. τὸ αὖ πύματόν με φίλασον. (pro φίλησον, osculare.) 23, 40. ὃ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις. (pro φιλήσεις.) 23, 42. μᾶλλον ἐμ' ἦδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐτὶ φιλεῦσα. (pro φιλῦσα.) 27, 2. πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδυ πάλιν, ὄφρα φιλάσω. (pro φιλήσω.) 27, 6. καλόν σοι, δαμάλας φιλέειν, ὐκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηδὸν, ἐμαινόμην φιλᾶσαι. (pro φιλῆσαι.) 30, 31.

φιλέριθος, lanificium amans. γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας. 28, 1.

φιλεχθὴς, invidiam amans. 5, 137.

φίλημα, osculum. φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. ὕλβιος, ὅτις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ. 12, 34.

φιλητᾶς, nomen poetae. ὅτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ὅτε φιλητᾶν, ἀείδων. 7, 40.

φιλικὸς, amatorius. τι κέρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. 10, 22.

φιλίνη, mater Theocriti. υἱὸς

Πραξαγόραο περικλειτῆς τε φιλίνης. Ep. 22, 3.

φιλῖνος, nomen viri. ἦ ἐά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θην πρὰν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῖνον. 2, 115. φιλῖνος ὁ μαλθακὸς. 7, 105. βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα φιλῖνον. 7, 118 αἲ αἲ, φαντὶ, φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ. 7, 121.

φιλίτα, nomen foeminae. ἦνθέ μοι ἁ φιλίτας μάτηρ, τᾶς γε ἁμᾶς αὐλητρίδος. 2, 145.

φιλοίτιος, nomen viri. 16, 55.

φιλοίφας, libidinosus. εὖγ' ὦνθρωπε (pro ὦ ἄνθρωπε) φιλοῖφα. 4, 62.

φιλοκερδείη, (pro φιλοκέρδεια) lucri amor. φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον (βεβλημένον nov.) ἄνδρα παρελθεῖν. 16, 63.

φιλοκέρτομος, cavillationis amans, mordax. 5, 77.

φιλόμωσος, (dor. pro φιλόμουσος) Musarum amans. 14, 61.

φιλόξεινος, (pro φιλόξενος) hospitalis. μυρία ἀμπεδίοιν κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι κρεώνδαις. 16, 39.

φιλόπαις, puerorum amator. ἄλβιοι οἰκεῖτε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων ξείνων τιμήσαθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα. 12, 29.

φιλοποίμνιος, gregis amans. κύων φιλοποίμνιος. 5, 106.

φιλοπτόλεμος, (pro φιλοπόλεμος) belli amans. σημαίνει φιλοπτολέμοις κάρεσσι. 17, 89.

φίλος. αἶνεν μεν τυ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς. 1, 61. ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. 1, 64. 70. 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104. 108. 111. 114. 119. et 122. ἔκλυσε δίνα τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα. 1, 141. ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα (ἐμὲν βαρυνεῦντα nov.) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. ὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν (pro φίλην) ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 109. ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς. 2, 119. μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς (pro ἦν) φίλα. 2, 124. χὠς (pro καὶ ὡς) κά τοι μὴ μακρὰ φίλα (pro φίλη) θρυλέοιμι Σελάνα. 2, 142. Ἀμαρυλλὶ φίλα. 3, 22. ζαλῶ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα. 3, 50 τὺ, ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων, ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὢν τύ γα τῦτον ὀνάσῃς. 5, 68. Λυκίδα φίλε. 7, 27. ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει τᾶθ', ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. 7, 50 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ. 9, 31. ἤτε ὕπνος, ἤτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ἤτ' μελίσσαις ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι. 9, 35. τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κημαυτὸν ἀείδων. 11, 39. ὐδέν πα ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεν. 11, 68. ἦλυθες, ὦ φίλε κᾶρε, τρίτᾳ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ. 12, 1. καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσει φίλον υἱᾶ. 13, 8. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ. 15, 1. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα (pro φίλη) τοιαῦτα Διώνα. 15, 11. κεἰς ὥρας κἠπειτα φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης.

εἶης. 15, 74. βάρδιται μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 104. ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα. 15, 136. ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. 15, 144. παρὰ αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς ἑδριάει. 17, 18. ἐπεὶ δαίτης θεν ἶσι κεκορημένος ἤδη νέκταρος εὐόδμοιο φίλας (pro φίλης) ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 29. μητρὶ φίλᾳ (pro φίλῃ) καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηούς. 17, 123. ὕτια δὴ πρωΐζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ; 18, 9. τὰς ἁλιεὺς ἤγειρε φίλος πόνος. 21, 20. ψεύδονται, (ψεύδοντο, nov.) φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν. 21, 22. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω. (i. e. Caſtor et Pollux) 22, 23. Ἀργὼ, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα. 22, 29. φθέγξομαι, ὡς ἐθέλης σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 117. οἴχ ὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε μνηστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι. 22, 154. φίλοι, τῶτον ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165. φίλοι πάντες ἀοιδοὶ Τυνδαρίδαις. 22, 215. ὦ φίλε κεῖσαι. 23, 44. τὸτ' ἄρ' ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 22. ἔτι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔτι, φίλ' ἀνδρῶν. 24, 40. ὧδε Ἡρακλῆα φίλα (pro φίλη) παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132. Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο. 25, 54. ἄλλος αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἶσι, πινέμεναι λιαροῖο. 25, 104. τῇ ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο Αὐγείου φίλος υἱός. 25, 160. τί φίλος ῥέξαιμι. γάμοι πλήθυσιν ἀνίης. 27, 24. ἦν τέκνης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ὑιὰς. 27, 31. θάρσει, κῶρα φίλα. 27, 51. πάντα τιμᾶντα, τὰ παρ' φίλων. 28, 25. οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1. τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος. 29, 17. χὠμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν. Ep. 11, 4.

φιλότεργος, ad amorem propenſus. παῖδα ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοτέργῳ παρὰ μητρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 13.

φιλότης, amor. ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τῶ χαρίεντος ἀίτεω πᾶσι διὰ τόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα. 12, 20. ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἠμὶ μόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἔλοιμαν. 16, 66. ἐς ἀλλάλων τέρεναν φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54.

φίλτρον, poculum amatorium. πᾷ τὰ φίλτρα; (ſubaud. εἰσὶ) 2, 1. νῦν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. 2, 159.

φίλυπνος, ſomni amans, ſomniculoſus. 18, 10.

φιλώνδας, nomen viri. τίνες αἱ βόες; ἢ ῥα φιλώνδα. 4, 1. τὰ φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες. 5, 114.

φλᾶν, tundere, percutere. εἴ τιν' ὀχεύσεις τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ (dor. pro φλάσω) τυ. 5, 148. γενοίμαν, αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ κομάτα. 5, 150.

φλιὰ, limen. νῦν λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 60.

κύσε (pro ἔκυσε) τὰν φλιάν. 23, 18.

Φλόγεος, flammeus. Ζεὺς αὐτὸν φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ. 22, 211.

Φλογερὸς, id. Ἔρως καὶ Λιπαρκίη πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. 2, 134.

Φλοιὸς, cortex. γράμματα ἐν φλοιῷ γεγράψεται Δωριεῖ. 18, 47.

Φλὸξ, flamma. ὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. 2, 26.

Φοβαθῆναι. (pro φοβηθῆναι.) V. φοβεῖσθαι.

Φοβεῖν, fugare, terrere. σὺν κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν, ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν ἀνέρος. 2, 137. Πενθεὺς φεῦγεν (pro ἔφευγεν) πεφοβημένος. 26, 16.

Φοβεῖσθαι, metuere. μή με φοβαθῇς. (dor. pro φοβηθῇς.) 23, 41. φοβεῖτο (pro ἐφοβεῖτο) Κυθήρην. 30, 16.

Φοβερὸς, formidabilis. δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι (ὕθασι nov.) δ' αὐχμὸς, ὕρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα· ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἄπαλᾶς πόθος. 8, 57. ὑμνέομες φοβερὸν Πολυδεύκεα. 22, 2. ἐρησάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων ὑδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 50.

Φοιβᾶν, splendidum reddere. χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις. 17, 134.

Φοῖβος. ὃν ὑδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι. 7, 101. τίοις με τόσσον, ὅσονπερ Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 66.

Φοινίκα, (pro φοινίκη) regio Asiae. φοινίκας ἀποτέμνεται, Phoeniciae partem obtinet. 17, 86.

Φοινίκεος, puniceus. τέῦχον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἷδς ἀώτῳ. 2, 2.

Φοίνικες, nomen gentis. φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienſes.) 16, 76.

Φοινικόλοφος, punicea criſta inſtructus. ὀρνίχων φοινικολόφων τοισίδε κυδοιμοὶ. 22, 72.

Φοῖνιξ, puniceus. φοίνικα ὅσον (usque ad) λόφον ἵκετ' ἀκωκὴ. 22, 195. διηκόσιοι ἄλλοι φοίνικες. (ſcil. ταῦροι ἐτιχθέντο.) 25, 128.

Φοίνιος, letalis. ἐκ δ' ἔπτυσεν (pro ἐξέπτυσε δὲ) αἷμα φοίνιον. 22, 99.

Φοινίσσειν, rubefacere, cruentare. χρόα (ſubaud. κατὰ) φοινίχθην (pro ἐφοινίχθην) ὑπὸ τῶλγεος. (pro τῷ ἄλγεος) 20, 16. αἷμα ἐφοινίχθη, ſanguis purpureus fluxit. 23, 61.

Φοιτᾶν, itare, frequentare. ἃ (ſcil. ἀλώπηξ) ἀν' ὕρχως φοιτῇ, (dor. pro φοιτᾷ) σινομένα τὰν τρώξιμον. 1, 49. τηνεῖ φοιτῇ, eo ventitare ſolet. 2, 98. ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. (dor. pro ἐφοίτα) 2, 155. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος, αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα, ξαγίζοντι. (pro ξαγίζουσι.)

γίζυσι.) 5, 113. φοιτῇς (dor. pro φοιτᾶς) αὖθ' ὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἐχῃ με. 11, 22.

φόλος, nomen viri. ἆρά γέ πα τοιόνδε φόλω (pro φόλῳ) κατὰ λάϊνον ἄντρον κρυτῇς' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐτάκατο χέρων. 7, 149.

φονεύειν, interficere. ὃ μιτῶν ἐφονεύθη. 23, 62.

φονεὺς, percussor. μέλλε (pro ἔμελλε) κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα. 22, 209.

φόνος, caedes. φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες. 22, 82. φόνου αὖτις τεύχων (pro ἐτεύχων) ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 191. ᾧ κλαῦσε νέου φόνου. 23. 55. φόνον λεύσσων (pro ἐλευσσων) τε προσώπῳ. 25, 137. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον. 25, 225.

φορεέσκειν, verb. poet. ferre. ὃ αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἅπτόμενος φορέεσκε πόνε. 22, 214.

φορεῖν, ferre. ἐ κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. 1, 83. νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι. 1, 132. ἐγὼ μισέω τὰς κανθάρος, αἵ τὰ φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται. 5, 115. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ἄτλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. (pro φορεῦντος.) 13, 7. Ὧραι ποθεναὶ ἔρχονται, (in nov. hic deeſt comma, et poſitum eſt poſt βροτοῖσιν) πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φορεῖσαι. (dor. pro φορεῦσαι.) 15, 105. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέσειν ἀοιδοὶ. 16, 98. πολλὰ, (ſcil. ἐκτελέσεις) οἷα γυναῖκες φορέουσ', (pro φορέουσι) ὑδάτινα βράκη. 28, 11.

φόρμιγξ, cithara. ἢν ὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι. 7, 101. ἄμφω χεῖρας ἐπλαξε πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι φιλαμμονίδας Εὔμολπος. 24, 108.

φορμὸς, ſtorea. 21, 13.

φορωνῆας, nomen gentis. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐίσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μνησάντα φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 200.

φραγμὸς, ſepes, maceria. ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἄμὸν. 5, 108.

φραδὴ, conſilium. ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52.

φράζειν, dicere, memorare. φράζεό (pro φράζῃ, dic) μεῦ τὸν ἐρωΐ' ὅθεν ἵκετο, πέτνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. δμώων δή τινα τῶνδε σύμοι φράσον ἡγεμονεῦσαι. 25, 47.

φράζεσθαι, cogitare, animadvertere. καὐδ' (pro καὶ ὐδ') ἔτι πομπᾶς τήνας ἐφρασάμαν. (pro ἐφρασάμην.) 2, 84. φράζεο, (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρύσσῃ ἐξ ἄλδς ἐρχομένας. 6, 13. ἐγώ σε φράζομαι ὀρθῶς. 25, 180. ὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο φραδῆναι δυνάμην. 25, 217.

φράσδειν, (pro φράζειν) dicere. ἦδη φράσδει πάντα. 1, 102. ὡς κατίλα ῥήματα φράσδεις. 20, 7.

φράσδεσθαι, (nov. pro φράζεσθαι.)

σθαι.) 6, 13. vid. paulo ante φράζεσθαι.

Φρασίδαμος, nomen viri. τᾷ Δηοῖ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος. 7, 3. ἐς Φρασιδάμω (pro Φρασιδάμου, scil. οἶκον) ςραφθέντες. 7, 131.

Φρὴν, mens. τὰ οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς, haec ipsam non movent. 1, 35. ἔχων ὁ Ἔρως ταχινὰς φρένας. 2, 7. πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; 2, 19. et 11, 72. κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα (subaud. κατὰ) λύπᾳ ὥτερος. (pro ὁ ἕτερος.) 8, 90. πασάων ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί. 13, 48. κακαὶ φρένες. 14, 31. ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλὰν. 17, 14. σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδὰν. 21, 21. ὥς πυ καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν, αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 58. χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν. 25, 76. εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν. 25, 80. ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163. ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς. 25, 240. τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον. 27, 13. κἠγὼ τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ. 29, 3. ἔρος, ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. 29, 23.

Φριμάσσεσθαι, fremere. Φριμάσσεο (pro Φριμάσσου, freme) πᾶσα τραγίσκων νῦν ἀγέλα. 5, 141.

Φρίσσειν, horrere. αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν. 24, 14. πυρσαὶ ἔφριξαν ἔθειραι σκυζομένῳ. 25, 244.

Φρονεῖν, sapere, cogitare. οὐχ ἅδε (ὧδε nov.) πλούτου φρονέουσιν (sapientibus) ὄνασις. 16, 23. μάλα σε φρονέοντα διδάσκω. 24, 70. Ἀμφιτρύων ὃν (pro ἑὸν) παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐτὸς. 24, 119.

Φροντίζειν, curare. οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ φροντίζοι. 26, 28.

Φροντὶς, cura, sollicitudo. 21, 28.

Φρουρεῖν, custodire. μηκέτι τοι φρουρῶμες (pro φρουρῶμεν, custodiamus, vigilemus) ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε. 7, 122.

Φρύγειν, torrere. κύαμόν τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ. (dor. pro φρύξει.) 7, 66. τοῦ θέρους (θέρευς nov.) φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, ὅσσον ἐρῶν τι (τυ nov.) πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. 9, 12.

Φρυγία, nomen foeminae. 15, 42.

Φρυγίη (pro Φρυγία) regio illa Asiae notissima. Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. 20, 35.

Φρὺξ. ὅθι φρυγὸς ἠρίον Ἴλου. 16, 75.

Φρύττειν, torrere. τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει. 6, 16. σκιερὴν ὑπὸ φηγὸν ἠελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις. 12, 9.

Φυγὰς, exsul, profugus. 24, 127.

Φύειν, nasci. ὅπα καλὰ πάντα φύοντι. (pro φύουσι.) 4, 24. τῶν (pro ὧν, scil. ῥόδων) ἄνθηρα

παρ'

παρ' αἰμασιαῖσι πεφύκει. 5, 93. ἡμέρα αἱ (scil. δρύες) τε φύοντι (pro φύσι) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. ὕτε καμεῖσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε (scil. ποίᾳ) φύηται. 8, 68. ὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Περσίδες. 11, 1. περὶ ὄρία (ὀρία nov.) πολλὰ πεφύκει. 13, 40. μὴ φυῇ, (aor. 2. conjunct. paſſ.) ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη. 15, 94. ὑψηλαὶ πεφύκεσαν (pro ἐπεφύκεισαν) ἀγχόθι πεῦκαι. 22, 40. ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν. 22, 213. ὕθι πλατάνιστοι ἐπήτειαναὶ πεφύασι. 25, 20.

φύειν, producere, gignere. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὁλοφυγόδνα φύσης. 9, 30. ὕττις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. (χθαμαλῆς Αἰγύπτου nov.) 17, 79.

φυὴ, natura, indoles. κόραι, ὕττε φυῆς ἐπιδευές, ὕτε νόοιο. 22, 160.

φυκιδεις, algoſus. αὐτῷ ἐπ' ἰξύνος κατετάκετο φυκιόεσσας (pro φυκιοέσσης) ἐξ ἁλὸς. 11, 14. τὰ φυκιόεντα λίθα 21, 10.

φυκίον, alga marina. ὃς (ſcil. εὖρος) ἐσχατα φυκία κινεῖ. 7, 58.

φῦκος, fucus. νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσθων. 15, 16.

φυλάσσειν, cuſtodire, reſervare, ſervare, obſervare. τὰν (ſcil. ἁλιὰν) ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἰμασιαῖσι φυλάσσει ἥμενος. 1, 47. τὰν λοιδὰν ὅ τι πω εἰς λίθαν γε τὰν ἀκλελάθοντα φυλαξεῖς. (pro φυλάξεις.) 1, 63. μᾶλα ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. 2, 120. τοῖσι οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2, 161. τέν (ſcil. τέφανον) τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω. 3, 22. ἢ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει. 4, 4. τᾷ παιδὶ ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρὸς ἀγορεύων, ἐχθρὸς φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ. 6, 24. ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα, ἢ καὶ λευκοΐων τέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 64. φυλάσσεο (pro φυλάσσευ,) τὠμπέχονόν μευ. 15, 71. οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. 15, 72. ἄπαλοὶ κᾆποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις 15, 113. τέττιξ ποιμένας ἐνδίης πεφυλαγμένος. 16, 95. ᾧ ἔπι (ἐπὶ nov.) πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. αὐτὸν Ἄδωνιν ἐν ὄρεσσι φύλασσε. (nov. vet. φίλασε.) 20, 36. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118. πλευρῇσι μὴ ἐφύλασσον. (muniebam, 1. ſing.) 25, 269.

φυλάσσεσθαι, cavere. τὸν ἐνίεχαν τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, (pro φυλάσσευ) μή τυ κορύψῃ. 3, 5.

Φυλεὺς, nomen viri. ὧδε Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο σφωΐτερος σὺν παιδὶ, βίᾳ φυλῆος ἀγαυῆ, χθιζός γ' εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 55. δαΐφρων Φυλεὺς. 25, 151. εἰς ἄτυ ἐσιχέτην, Φυλεύς τε, βίᾳ θ' Ἡρακληείη. 25, 154. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου φυλεὺς. 25, 190.

φύλ-

φύλλινος, foliaceus. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. 21, 8.

φύλλον, folium, frons. ἐν φύλλοισι πλανῶντο. 9, 4. θέλοισ' ὐακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 26. ἄμμες ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψῦμες. 18, 39. τί ποιεῖν ἂν ἔχοι τις, κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 35. ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλέσσιν ἐξετανύσθη. 22, 106. καὶ (pro καὶ αἱ) ἀμεξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3.

φυλλοστρωὴς, foliis conſtratus. εὔδεις φυλλοστρωῆτι πέδῳ Δάφνι. Ep. 3, 1.

φύλοπις, pugna, proelium. εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὤμνησαν ἀοιδοὶ. 16, 50.

φύναι, adhaereſcere. ταὶ (ſcil. Νύμφαι) ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν. 13, 47.

φύρειν, contaminare. ἐς Θήβας ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἵματι πᾶσαι. 26, 25.

φυσᾶν, inflare. κόχλω φυσαθέντος, concha inflata. 22, 77.

φυσιγνώμων, de indole cujusdam ex ejus vultu judicans. Ep. 11, 1.

φύσκος, nomen montis. καὶ μὰν ἐς τομάλιμνον (ἐς τὸ Μάλιμνον nov.) ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ φύσκω. (dor. pro φύσκᾳ, ſubaud. μέρη.) 4, 23.

φυσσᾶν, (pro φυσᾶν) inflare. ὁ ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση. (pro ἐφύσα.) 19, 3.

φυτὸν, planta. ὅτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γωθεῖ. 1, 54. Ἱπομανὲς φυτὸν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ ὃ ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 48. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν. 8, 37. Ἐλένας φυτὸν εἰμὶ. 18, 48. Ἡρακλέης ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ, ἐτρέφετο. 24, 101. ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν, καντιφιλήσομαι Νικίαν, χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν. 28, 7.

φυτοσκάφος, foſſor. ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι. 24, 136. ὑρὺς μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι. 25, 27.

φώκη, vitulus marinus. λέγε Μίλων, (Μίλων' nov.) ὡς πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε. 8, 52.

φωλὰς, in luſtris degens. ὥ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι. 1, 115.

φωλεύειν, latibulum habere. οἱ τάδ' ἐπῶρσαν κνώδαλα φωλεύοντα, βρέφος διαδηλήσασθαι. 24, 83.

φωνὰ. (dor. pro φωνὴ.) θύρσιδος ἀδέα (nov. ἄδ' ἁ) φωνὰ. 1, 65. φωνᾶς (ſubaud. σῆς) εἴσαων. 7, 88. ἀεὶ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα. 8, 76. ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνὰ. 8, 52. ἃ φωνὰ τρύχνα. (ſcil. ἐστί σοι.) 10, 37. ἀραιὰ ἵκετο φωνὰ ἐξ ὕδατος. 13, 59. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 71. ἐκ τομάτων ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω. (μέλι κηρῷ nov.) 20, 27. ὥτω ἀνενείκατο φωνὰν. 23, 18. παιδὸς ἐπεν-

ἐτανύσσετο φωνὰ. 23, 61. ἃ φωνὰ Δώριος. Ep. 17, 1.

φωνεῖν, vocare, dicere, loqui. τρὶς τάδε, πέτνια, φωνῶ. 2, 43. ἠδέ τι φωνᾶσαι (dor. pro φωνῆσαι) δυνάμαν, ἠδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα (dor. pro φωνοῦντα) φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 108. 109. ἄμμες φωνεῦντες (pro φωνοῦντες, clamantes) ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο. 14, 20. δεινὸς ἀοιδὸς (i. e. Simonides) αἰόλαι φωνέων βάρβιτον ἐς πολύχορδον. 16, 44.

φωνὴ, vox. τραχὺ φωνῆ ἠπείλει μάλα πᾶσιν. (fcil. κυσὶ.) 25, 74.

φώριος, furtivus. ἀνίστατο φώριος εὐνὴ, furgebat par amantium de furtivo cubili. 27, 67.

φὼς, vocab. poet. vir. δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶτε. 12, 13. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ. 17, 77. ἄλλα ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν. 25, 50.

X.

χαίνειν, hiscere. ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος. 22, 125. λαμυρὸς χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

χαίρειν. ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, χαίρετε. 1, 116. χαῖρ' Ἀρέθοισα. 1, 117. χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι. 2, 14. τὺ χαίροισα (pro χαίρουσα) ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως, πότνια. 2, 163. χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε, χαῖρε δ', ἄλλοι ἀστέρες. 2, 165. χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8, 40. ὡς ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε νικήσας. 8, 88. βωκολικαὶ μῶται, μάλα χαίρετε. 9, 28. χαίρην (pro χαίρειν,) πολλὰ τὸν ἄνδρα θυώνιχον. 14, 1. Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα. 15, 131. χαῖρε, Ἄδων ἀγαπητὰ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ. 15, 149. χαιρέτω, ὅστις τοῖος. 16, 64. χαίρων ὑιωνῶν περιώσιον ὑιωνοῖσιν. 17, 23. χαῖρ', ὦναξ (pro ὦ ἄναξ) Πτολεμαῖε. 17, 135. χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρὲ. 18, 49. ὑμὰν (ἡ μὰν nov.) ὦ ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης. 18, 58. χαῖρε, ξεῖν', ὅτ' ἐσσὶ. 22, 54. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τὲς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. χαίρετε, Λήδας τέκνα. 22, 214. ἄρχε χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι, tuis veſtibulis valedico. 23, 26. χαίρετε τοὶ φιλέοντες. 23, 62. ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων κωροσύνᾳ. 24, 56. χαίρων ἐν φρεσὶν ἧστο. 25, 76. χαίροι Διόνυσος. 26, 33. χαίροι εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς Καδμεῖαι. 26, 35. χαιρέτω ἃ Παφία, valeat, abeat Venus. 27, 15. κεχαρημένος εὐνᾶς. 27, 70. χαιρέτω ὕτος ὁ τύμβος. Ep. 15, 3.

χαίτα, (pro χαίτη) caeſaries, juba. ὡς μαλακὰν τὸ γένειον ἔχεις; ὡς ἁβέα χαίταν. 20, 8. συγγνὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχράν τε τὴν παρειὰν ἄγειν τὸν ὖν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 3.

χαίτη, juba, caeſaries, folia. ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται. 6, 16. χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. 20, 23. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον. 25, 224.

χάλαζα, grando. παταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα, κοπτομένη νοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις. 22, 16.

χαλαὶ, ungulae. τραχὺς χαλαῖς ἀμφεπίαξε (ſcil. τὴν χίμαρον) λύκος. Ep. 6, 4.

χαλεπαίνειν, ſuccenſere, iraſci. ᾤδει, ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν. (ion. pro χαλεπαίνειν.) 25, 81.

χαλεπὸς, difficilis, gravis, moleſtus. μοι χαλεπᾶς (pro χαλεπῆς) νόσω εὗρέ τι μᾶχος. 2, 95. ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ. 8, 15. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι. proverbium. 10, 11. χαλεπὸς (vet. χαλεπὰ nov.) ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν. 13, 71. χαλεπαὶ δὸοὶ τελέθυσιν ἀοιδᾶν Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βυλεύοντος. 16, 69. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀνῆσαις. 22, 9. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίαις χαλεπὸν. 22, 146. χαλεπὸν, ἑτέρῳ νόον ἴδμεναι (pro ἴσασθαι) ἀνδρὸς. 25, 67. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον. 25, 225. μηδ', εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν. (ſcil. φροντίζοι.) 26, 28. χαλεπὸν βέλος εἰλειθυίης. 27, 28.

χαλεπῶς, graviter. νύξῃ χαλεπῶς, pungeris graviter. 21, 51. ὃ δέ τοι ἔρως ὦ χαλεπῶς ἔχει, amor tibi gravis non erit. 29, 22.

χάλκειος, aereus. Ἡρακλῆα ἃ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνα καὶ Ἰφικλῆα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 4.

χαλκεοθώραξ, aereo thorace inſtructus. σὺ κάτερ ἀείσω τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ. 22, 136.

χαλκεοκάρδιος, aereo, forti, invicto animo praeditus. 13, 5.

χάλκεος, aereus. χὠς (pro καὶ ὡς) δινεῖθ' ὧδε ξόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας. 2, 30. χάλκεον ἄγγος ἔχων. 13, 39. ὦ βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινῆ τὶν ὤϊ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 3. τῦτον αὐτὸν ὁ δᾶμος ἔτασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας. Ep. 20, 7.

χαλκίον, vas aeneum. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, vas aeneum quam primum pulſa. 2, 36.

χαλκὸς, aes, arma aenea. πολλοὶ ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. 17, 94. ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 203.

χάλκων, nomen viri. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἐτ' ἄνωθεν, (ἐπάνωθεν nov.) ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ χάλκωνος. 7, 6.

χαμαὶ, humi. 18, 43.

χαμεύνα, (dor. pro χαμεύνη) cubile humi ſtratum. πολλοὶ μίαν τορέσαντο χαμεύναν. 13, 33.

χαμευνὶς, id. ἐν βαθείαις ἀδείαις σχοίνοιο (σχίνοιο nov.) χαμευνίσιν ἐκλινθημες. 7, 133.

χανδάνειν, capere. λαβὼν ῥόπαλον, τό (pro ὅ) οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χεὶρ. 13, 57.

χαὶς, nobilis, antiquus. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῖον τῶν ἔτ' ἄνωθεν (ἐπάνωθεν nov.) ἀπὸ κλυτίας τε καὶ αὐτῷ χάλκωνος. 7, 5.

χαράσσειν, sculpere, signare. τῷ σιδαρέῳ σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις. (scil. ἔδωκεν.) 17, 31. γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι τίχοισι χαράξω. 23, 46.

χαρίεις, amabilis, pulcher. ἦ ξέ με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ ἣν πρὰν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῆσαι. 2, 115. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ. 3, 6. ἁ βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας. 3, 45. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοῖσας λασεύμεσθα. 4, 38. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι Μενάλκας. 8, 1. βομβύκα χαρίεσσα. 10, 26. et 36. γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ὕνεκα φεύγεις. 11, 30. ἦ σὺ νῦν φιλότης καὶ τῦ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ στέματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλιστα. 12, 20. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῦ χαρίεντος Ἴλα. 13, 7. ἐμὲ ἁ χαρίεσσα κυνίσκα ὑβρίσδει. 14, 8. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον, λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. 15, 79. ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἦδη. 18, 38. φέρω ὑποκάρδιον ἐργὰν, ἕττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μαμήσαθ' ἑταίρα. 20, 18. τᾷ χαρίεντι Πριήπῳ εὔχε' ἀποστέρξαι τὰς Δάφνιδός με πόθας. Ep. 4, 13.

χαρίζεσθαι, gratificari. μήτ' ὦν τύγα τᾷδε χαρίξῃ. (pro χαρίσῃ, gratificeris) 5, 71. τὴν χαριζομένα, (pro χαριζομένη) πολυώνυμε καὶ πολύναε. 15, 109. δίζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθὼ σὺν μοίσαις. 16, 68. κἢν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. 23, 41. εὐνὰ ἧς (pro ἦν, erat) τᾷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς, δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ. 24, 134. οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὀδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο, γλώσσης μαψιδίοις χαριζόμενον παρεοῦσιν. 25, 188. ὑμῖν τῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τῶν ἀγαλμα ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον. Ep. 10, 1.

χάριν, propter. Ep. 7, 5.

χάρις. νῦν χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν. 2, 130. ἴσ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει. 5, 37. τὺ, ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων, ἐν χάριτι κρίνῃς. 5, 69. χάρις οὐχ ἕσπετο μύθοις. 22. 168. ἦ μεγάλα χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. 28, 24. μεγάλα χάρις αὐτῷ. Ep. 17, 10. ἕξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κἆρον ἔθρεψε. Ep. 18, 3.

Χάριτες, Deae. τίς ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6. ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ. 16, 104. τί χαρίτων ἀγαπατὸν ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ χαρίτεσσιν ἅμ' εἶην. 16, 108. 109. ὕππως ξεῖνον ἴδν

τέρψομ' ἰδὼν, κἀντιφιλήσομαι Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν. 28, 7.

χαροπὸς, caesius, fulvus. ἦ πῦ τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωςρεῖ. 12, 35. ὄμματά μοι ἐὴν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο (pro χαροπῦ) λέοντος. 25, 142.

χάσμᾶσθαι, inhiare. εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. (dor. pro χασμώμενος.) 4, 53.

χᾶτος, (pro χῆτος) desiderium, indigentia, inopia. (nov.) ἐλπιςῶν ὕπνων χάτει. (pro quo in vet. est ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ.) 21, 66.

χεῖλος, labium. τῷ περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς. 1, 29. ὐδέτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. 1, 59. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνυν ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτὰν. 1, 129. γέλως οἱ οἴχετο χείλευς. (pro χείλυς.) 7, 20. αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 7, 70. πλατεῖα ῥὶς ἐπὶ χείλει. 11, 33. ὅς κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη. 12, 32. ἔτι οἱ πέρι χείλεα πυῤῥὰ. 15, 130. ἀςυκὰ χείλεα θλίβειν. 20, 4. χείλεά τοι νοσέοντι. 20, 9. χείλεσι μυθίζοισα (μυχθίζοισα nov.) 20, 13. γνώσεαι, εἴ συ δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει. 22, 63. ὐκ ἀμάρυγμα χείλεος. 23, 8. ἄγρια αὐτῶ χείλεα. 23, 12. κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. 23, 41. ἂψ ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἔντα. 25, 65. πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδυ πάλιν ὄφρα φιλάσω. 27, 6. εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω. 27, 18. ταῦτ' ἐμῦ τὰ χείλη. (subaud. τέμνε.) 30, 38.

χεῖμα, hyems. εἴης Ἠδωνῶν ἐν ὕρεσι χείματι μέσσῳ. 7, 111. ἔχω τοι ὐδ' ὅσον ὥραν χείματος, ᾗ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. 9, 21.

χειμαίνειν, hyeme infestari. ἐν πυρὶ αὖαι φαγοὶ χειμαίνοντος. (scil. κρέμανται.) 9, 20.

χειμάῤῥυς, torrens. 22, 50.

χειμέριος, hybernus. χειμερίης (pro χειμερίας) μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. Ep. 8, 2.

χειμὼν, hyems. δένδρεσι χειμὼν φοβερὸν κακὸν. 8, 57. τυρὸς ὐ λείπει μ' ὔτ' ἐν θέρει, ὔτ' ἐν ὀπώρῃ, ὐ χειμῶνος ἄκρω. 11, 37. τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι. 11, 58. ὅσσον ἔαρ χειμῶνος ἥδιον. 12, 3. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. 18, 27.

χεῖν, fundere. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ. 1, 118. ὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ ςόματος χέε (pro ἔχεε) νέκταρ. 7, 82.

χεὶρ, ειρὸς et ερὸς. ἐγώ οἱ ἁ ταχυπειθὴς χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων. 2, 139. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν. 3, 41. τόν μοι, Πὰν, ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις. 7, 104. μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. 10, 55. τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα. 11, 55. ταὶ (scil. Νύμφαι) ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν, omnes manibus eum apprehenderunt. 13, 47. δὸς

τὰν

τὰν χέρα μοι. 15, 66. πᾶς ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων. 16, 16. καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν. 17, 65. χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις. 17, 134. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσσῃ. 19, 2. 3. χέρες τοι ἐντὶ μέλαιναι. 20, 9. τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, manuum exercitia. 21, 9. τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον (vet. τεινόμεναι περικλώμενον nov.) εὗρον ἀγῶνα. 21, 48. ὑμνέομες φοβερὸν Πολυδεύκεα, χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοείοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3. πυρεῖα χερσὶν ἐνώμων. (3. plur.) 22, 33. εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον. 22, 65. τίς, (subaud. ἐστὶν, quis est?) ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας. 22, 68. ἐπεὶ σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας. 22, 81. ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν. 22, 102. ὁ ἐς τῇθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 109. σκαιῇ σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα. 22, 119. στιβαρᾷ χειρὶ πλάξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 123. ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν, ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 129. γυμναὶ ἐν χερσὶ μάχαιραι. 22, 146. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174. τοῦ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 197. Ζεὺς χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. 22, 210. ἡλίκα τόξα χερσὶ κρατεῖ. 23, 5. ὁ ἐναντίος εἴχετο (resistebat) χερσὶν Ἡρακλέης. 24, 26. ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα, συμπλήγδην ἰάχησαν. 24, 54. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. (pro καταστρέψουσι.) 24, 75. παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο. 25, 2. τοῦ ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιοῦ ἄφαρ κέραος. 25, 145. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 176. ἱερὰ ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι. 26, 7. μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα. 27, 18. τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα. 27, 50. σὲ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας (pro χεῖρας) ὀπάσσομεν. 28, 9. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθὸν. Ep. 7, 5.

χειροπληθὴς, manum implens. δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην. 25, 63.

χείρων, nomen viri. 7, 150.

χελιδόνιον, herba quaedam. 13, 41.

χελιδὼν, hirundo. 14, 39.

χερείων, deterior, vilior. φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 15. οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων. 27, 42.

χέῤῥες. (pro χεῖρες.) vid. χεὶρ.

χέρσονδε, adverb. terram continentem versus. 16, 61.

χέρσος, terra continens. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν. 11, 43.

χηλὸς, arca, capsula. ὀκνη-

καὶ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῆ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι (pro μίμνουσι) βαλοῖσαι. 16, 10.

χθαμαλὸς, humilis. ὅττις τόσα φύη, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. (in nov. eſt χθαμαλῆς Αἰγύπτης, et refertur ad ſequens Νεῖλος.) 17, 79.

χθιζὸς, heſternus, heri. 25, 56.

χθόνιος, ſubterraneus. ποταείσομαι ἄσυχα τᾷ χθονίᾳ Ἑκάτᾳ. 2, 12.

χθὼν, terra, humus. ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας. 2, 112. ὃ εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς Λυγκεύς. 22, 203. τὼ ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γατέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον. 24, 17. τὰς ὄγε λάεσιν ἀπὸ χθονὸς ὄσσον ἀείρων φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 73. κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν θαμβήσας. 25, 232. ὐκ εἰς ἀκτὰς οὐδ' ἐς ἀεργὸς μὲν ἐβαλλόμαν ἐππάσαι σε δόμως, ἀμετέρας εὖσαν (pro ὅσαν) ἀπὸ χθονὸς. 28, 16.

χιλιὰς, numerus millenarius. αἱ ἀνάριθμοι μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι ἀμπεδίον βλήχοιντο. 16, 91. τρεῖς χιλιάδες (ſcil. πολίων ἐνδέδμηνται) τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι. 17, 83.

χίλιοι, mille. βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34.

χίμαιρα, capra. αἱ χίμαιραι, ἃ μὴ σκιρτασῆτε, (σκιρτάσητε nov.) μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναξῇ. 1, 151. αἱ χίμαιραι αἵδε κατερλιχῶντο. 5, 41. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν (pro χιμαιρῶν) δέρματα. 5, 56. ἔχω πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. 9, 17.

χίμαρος, id. αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τᾶνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ ἃ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔτε κ' ἀμέλξῃς. 1, 6. ἐγὼ αὐταῖς χιμάρως (dor. pro χιμάρους) πρὰν ποκ' ἔθυσα. 5, 81. οἴχεται ἃ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Ep. 6, 3.

χίμαρος, hircus. ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλὸν. Ep. 4, 15.

Χῖος. μαισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν (i. e. Homerum) ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθίζωσι.) 7, 47. ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς. 22, 218. ἄλλος ὁ Χῖος. Ep. 22, 1.

χιτὼν, tunica. βύσσειο καλὸν σύροισα χιτῶνα. 2, 73.

χιτώνιον, tunicula. τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς. 15, 31.

χιὼν, nix. πᾶσα ἐψύχθην χιόνος πλέον. 2, 106. εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο. 7, 76. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἃ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι. 11, 48. ἃ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῇ. 23, 31.

χλαῖνα, laena, veſtimentum. τᾶτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας (pro χλαίνης) τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις. 2, 53. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός. 5, 98. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. ἄλαν ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν. 24, 25. Ἀμφιτρύων τὰν ἄλλαν ὑπ' ἀμνείαν

ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61.

χλαμυδηφόρος, chlamydem gerens. παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες. 15, 6.

χλοερὸς, viridis. χλοερὸν ἀδίαντον. 13, 41. οἱ χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν. 27, 66.

χλωρὸς, id. αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9. πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' ωὔλιον nov.) αὐταὶ ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 13. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρὸν. 14, 70. χλωραὶ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ δέδμανται. 15, 119. χλωρὴ (ion. pro χλωρὰ) ἀγριέλαιος. 25, 21. ὔ τι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα. (ſcil. τρίβος.) 25, 158. κατὰ ϛαθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαϛον. 25, 220. βέλος ὀκρυόεν χλωρῇ (ion. pro χλωρᾷ) παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ. 25, 231. ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ. 28, 4.

χνοᾷν, floreſcere. μᾶλα τεὰ πρώτιϛα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49.

χοιρὰς, rupes e mari eminens. ἀφ' ὗ τότε χοιράδες ἔϛαν. 13, 24.

χοῖρος, porcus. κατέκοψα θηλάζοντα χοῖρον. 14, 15. ζηνὶ ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον. 24, 97.

χολὰ, (pro χολὴ) bilis, ira. οἱ (ei) ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. 1, 17. τᾷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. 23, 13.

χόλος, id. τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε, κώρα. 27, 14.

χολοῦσθαι, ad iram concitari, iraſci. ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω. 22, 87. οὐκ ἔτι σε, κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον. 23, 22. τόν φασι μέγιϛον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι. 25, 5.

χορείη, (pro χορεία) chorea. οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην. 27, 25.

χορεύειν, choros ducere. ἐπεὶ ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι, (pro γελῶσι) τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. 1, 91. κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι. 7, 153.

χορηγὸς. Ep. 12, 1.

χορία, exta. ἐν πυρὶ δρυΐνῳ χορία ζεῖ. 9, 19. χαλεπὸν, χορίων κύνα γεῦσαι. *proverbium.* 10, 11.

χορὸς, chorus, chorea. ὕδατι ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. 13, 43. ἐν Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐϛάσαντο. 18, 3. χορῷ ἐκτήσατο νίκην ἀνδρῶν. Ep. 12, 3.

χόρτος, (nov.) cortis, locus ſeptus, clauſus. τάχα κράναν ἐνόησεν εἰμένῳ ἐν χόρτῳ. (vet. habet ἡμένῳ ἐν χώρῳ.) 13, 40.

χόρτος, pabulum, gramen. μαλακῶ χόρτοιο (ion. pro χόρτου) καλὰν κώμυθα δίδωμι. 4, 18.

χρᾷν, in med. χρῆσθαι, uti, indigere. ἔσσεται ὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' (fut. 3.) ἀοιδοῦ. 16, 73. σύ περ μοι ἔνισπε, ὗτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας. 25, 35.

ὅτις ἔκηλος εἰσήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου. 25, 101. τίνος κέχρησθε γυναῖκες. 26, 18.

χρειὼ, necessitas. 25, 44.

χρέος, res, negotium. χρέος κατέλεξε νεοχμὸν. 24, 65. τοὶ πᾶν, ὁ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται. 25, 53.

χρὴ. θαρσεῖν χρὴ, φίλε βάττε. 4, 41. οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα. 8, 66. ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν. 10, 56. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακὸν. 15, 45. εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν (vet. nov. χρῆν αὐτόν) τυ. 18, 12. εἰ αἵματι χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι. 22, 171. εἰ ἤδη, ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ οὐκὶ. 25, 61. κἄμμες (pro καὶ ἡμᾶς) χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. 29, 2.

χρῄζειν, velle, desiderare. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι (pro χρῄζουσι) καθεύδην. 15, 28. εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν (χρῆν αὐτόν nov.) τυ. 18, 12.

χρῆμα, res, negotium, aliquid. ἀκούω, χρῆμα καλόν τι κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. 15, 23. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος. (pro ἡ ἄνθρωπος.) 15, 83. τὸ χρῆμα σοφώτερον. 15, 145. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων. 16, 59. δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν. 18, 4. τί τὸ χρῆμα, quid hoc rei est? 21, 25. σωρὸν εἶχε χρημάτων μεμναμένοις τελεῖν ἐπίχειρα. Ep. 17, 7.

χρῄσδειν, (dor. pro χρῄζειν) desiderare. χρῄσδεις δ' ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; 8, 11. χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον. 8, 12.

χρήσιμος, utilis. πολλὰ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα. Ep. 17, 9. ἔτι μὴν ἔτι χρησίμη καλεῖται. Ep. 18, 4.

χρησμὸς, oraculum. χρησμὼς (dor. pro χρησμοὺς) ἁ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα. 15, 63.

χρηστὸς, utilis, benignus, bonus. χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρὸς, viri boni et misericordis. 15, 75. χρηστὰ (scil. ἐνύπνια) εἶδον. (1. sing.) 21, 29. εἰ ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν, θαρσέων καθίζευ. Ep. 21, 3.

χρίειν, ungere. ἄμμες πᾶσαι συνομάλικες, ᾗς δρόμος ὡυτὸς χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς. 18, 23.

χρίμπτεσθαι, admovere. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον. 25, 144.

χροιὰ, color. τίς ἂν θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς κύκνον ἔγνω. 16, 49.

χροΐζεσθαι, accubare. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται (vet. χροΐξεται nov.) ἁ καλαμαία. 10, 18.

χροιὴ, (ion. pro χροιὰ) color. χροιῇ ἀμείνων. (subaud. ἐγένετο.) 22, 114. χροιὴν (subaud. κατὰ) ἔσαν ἠΰτε κύκνοι. 25, 130.

χρόμις, nomen viri. ὡς ποκα

κα τὸν Λιβύαθε ποτὶ χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων. 1, 24.

χρόνιος, ſerus. 14, 2.

χρόνος. ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων. 2, 92. ἦς (pro ἦν, erat) χρόνος, ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν [illegible]λεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος. 14, 70. ὡς χρόνῳ, quam ſero. 15, 1. χρόνον αἱ νύκτες ἔχοντι, (pro ἔχουσι) moram noctes trahunt. 21, 25. καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. οἱ ἀαγεῖς δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122.

χρῦς, cutis, corpus. ἐπάγην [illegible]ῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα. 2, 110. φράζεο, μὴ κατὰ χρόα καλὸν ἀμύξῃ. 6, 14. κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 109. χρόα (ſubaud. κατὰ) φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος. 20, 16. ἀλλάλων εἴ πῃ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν. 22, 188. τοὺς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν ἀμφότερόν τ', ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν. 25, 69. πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὁρμὴν. 25, 136. μαιμώων χροὸς ἆσαι. 25, 136. τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω. 27, 30.

χρύσειος, aureus. μή μοι χρύσεια τάλαντα (vet. nov. χρυσεῖ' Ἀταλάντας) εἴη ἔχειν. 8, 53. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς. 12, 16. ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων Αἰσονίδας. 13, 16. Συρίω μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα. 15, 114.

χρύσεος, id. χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ. 10, 33. οἱ (ei) χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. 17, 17. ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν. 18, 28. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν. 21, 52.

χρυσογόνα, nomen foeminae. ἁγνᾶς ἄνθεμα χρυσογόνας οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους. Ep. 13, 2.

χρυσὸς. ῥᾷον διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν. 11, 81. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ πεύθονται μὴ φαῦλον, (φαῦλοι nov.) ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοὶ. 12, 36. χρυσῷ παίζουσ' (παίσδοισ' nov.) Ἀφροδίτα. 15, 101. ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς. 15, 123. τί κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22. οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς. 17, 106. αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 124. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν, παντᾷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. 21, 53. μήποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν. 21, 57. τῶ χρυσῶ (pro τῦ χρυσῦ) βασιλεύειν. 21, 60.

χρυσῦς, (pro χρυσέος) aureus. μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. 21, 67.

χρὼς, cutis, corpus. καί μευ χρὼς ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ. (θαψῶ nov.) 2, 88. ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. 22, 140. φεῦγε ἀπὸ (pro ἀπέφευγε) χρὼς, aufugiebat color. 23, 13.

χύειν, fundere. τοὶ ἐκέχυντο (curvati erant) ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. 7, 145.

οὐ μὰν

ὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται (jacet sine usu) μογεόντων. 17, 107. χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. (pro ἐκέχυντο.) 20, 23. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος. Ep. 4, 8.

χύτρα, olla ὐδεὶς ὐ χύτραν εἶχ', ὐ κύνα. 21, 15.

χωλὸς, claudus. χωλὸν ὐ δεῖ τὸ γενέσθαι 15, 41.

χῶμα, sepulcrum. χῶμά μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα. 23, 43.

χῴμὸς, pro καὶ ὁ ἐμὸς. 15, 18.

χὤν, pro καὶ ὤν. 15, 25.

χὠνὴρ. (pro καὶ ὁ ἀνὴρ.) vid. ἀνὴρ.

χώρα, regio. ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν. 4, 5. τοὶ ἔβαν ἐς χώραν. 15, 57.

χωρεῖν, ire, cedere. ὁ, ᾇ πόδες ἄγον, ἐχώρει μαινόμενος. 13, 70. ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν, ὧν ἐπεθύμεις. 14, 57.

χωρίον, locus. χωρία ταῦτα ματεύσεις. 21, 65.

χωρὶς, separatim, sine. 13, 10 et 25, 12.

χῶρος, locus, ager. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον. 6, 1. τάχα κράναν ἐνόησεν ἡμένῳ ἐν χώρῳ. (εἱμένῳ ἐν χόρτῳ. nov.) 13, 40. πολὺν ἐπελάμβανε χῶρον, amplam regionem percurrit. 13, 65. ἐπίνομες ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν. 14, 14. τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος. 22, 54. δειδιότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυὸς ἐναλίγκιος ἀνὴρ. 22, 94. ὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, ὐδ' ἕνα χῶρον. 25, 8. ὅππως εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἵκανον. 25, 211.

χὡς, pro καὶ ὡς. 7, 74.

χὤσους, pro καὶ ὅσους. Ep. 20, 5.

χὤταν, pro καὶ ὅταν. 7, 53. et 29, 7.

χὤτι, pro καὶ ὅτι. Ep. 16, 5.

Ψ.

ψάμμος, (nov.) arena. καθεύδων ἀϊόνος ἐν ψάμμῳ. (vet. ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ.) 21, 36.

ψὲ pro αὐτὰς. 4, 3.

ψεύδεσθαι, mentiri. ψεύδονται, (ψεύδοντο nov.) φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεὺς. 21, 22. οἵ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο. 25, 187.

ψεῦδος, mendacium. ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς ὐκ ἀναφυσῶ. 12, 24. ἴσαι ψεύδεσιν ὄψεις. 21, 64.

ψιθυρίζειν, susurrare. ἀλλήλοις ψιθύριζον. 27, 67.

ψιθυρίσδειν. (dor. pro ψιθυρίζειν) ἐψιθυρίσδομες (pro ζομεν) ἀδὺ. 2, 141.

ψιθύρισμα, susurrus. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἁ πίτυς τήνα μελίσδεται. 1, 1.

ψυχὰ.

ψυχὰ. (dor. pro ψυχὴ) βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας. (ἀμνάδας nov.) 8, 35. καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν. 11, 52. ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς. 15, 4. τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα (ποτέθηκα nov.) 15, 37. τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δῦναι ἀοιδῶν. 16, 24. ὐδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχὰν. 23, 55. εὖδετ', ἀμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεώ, εὖσσα τέκνα. 24, 8. αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

ψύχειν, frigefacere. ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ κατακλείβεται. 5, 33. ἐνθ' ὕδατος ψυχροῦ (pro ψυχρῷ) κρᾶναι δύο. 5, 47. ἐντί μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν τιβὰς. 9, 9. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι. 11, 47. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω ἐκ παιδός. 15, 58. ὀκνηραὶ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλᾶ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάβη μίμνοντι (pro μίμνυσι) βαλοῖσαι. 16, 11. μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος. 16, 31.

Ω.

ὦ, adverb. admirantis. 15, 123.

ὤ, pro ὅθεν, unde. 3, 11.

ὤ 'γὼ (nov.) et

ὠγὼν, (vet.) pro ὁ ἐγὼ. 2, 54.

ὠδὰ, (dor. pro ὠδὴ) cantio. τὰν πυμάταν ὠδὰν ὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας. 8, 62. τὸ ὠδᾶς ἄρχειν πρᾶτος· ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. 9, 1. 2. φαίνετε ὠδὰν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 28. ἐμὶν ἃ μῶσα καὶ ὠδὰ. 9, 32. σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὠδὰν. 21, 21.

ὧδε, hic, pro ἐνταῦθα. τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος. 1, 106. ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5, 46. Δάφνις ἐγὼν ὧδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων, Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 120. 121. τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἐδοντι. (pro ἔδυσι.) 3, 53. ἃ ἄκανθα ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν. 4, 51. ὧδε πεφύκει ποία. 5, 33. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι. 5, 34. τούτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος. 5, 45. ἄπαλαν ἁπτέριν ὧδε πατησεῖς, καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. 5, 55. σίτ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε. 5, 100. αἰ καὶ ὧδε. (scil. ποίμναι βόσκονται.) 25, 11. βυκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14. ὦ Βάκχε, χάλκευόν νιν ἀντ' ἀλαθινῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 4.

ὧδε, pro δεῦρο, huc. ὧδ' ἴθι, κισσαίθα. 1, 151. ἔρφ' ὧδ' ἔρπε. 5, 44. αἴθ' ἐνθὴ ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας. 5, 62. αἴκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται. 11, 61. ἃ κλαξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν. 15, 33. πόταγ' ὧδε, huc accede. 15, 78. σύ πᾳ μοι ἔϊσπε, ὅτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας. 25, 35. ὧδε Αὐγείης χθιζὸς εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 54.

ὠδῖν, dolor parturientis. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδῖνεσσι. 17, 61.

ὠδίνειν, partu dolere, parturire. 27, 28.

ᾠδοποιός, carmina faciens, poëta. τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν. Ep. 16, 4.

ᾠζυρός, (pro ὀιζυρὸς) aerumnosus. τί νῦν ᾠζυρὲ (in nov. exstat ὦ ὀιζυρὲ) πεπόνθεις; 10, 1.

ὠθεῖν, trudere, pellere. εἰ ἄλλα μ' ὠθεῖτε, si alio me repulisseris. 2, 127. ὠθεῦνθ' (pro ὠθοῦνται) ὥτε ὗες. 15, 73. ὅσσ' (pro ὅσσα; scil. κύματα) ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκὰς ἁλὸς ὠθεῖ. 16, 61. πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ τυνδαρίδαο λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 201. πάλιν μιν ὦσεν ἐπίσσω. 25, 147.

ὠκ, pro ὁ ἐκ. Ep. 20, 4.

ὦκα, celeriter, statim. 25, 232.

Ὠκεανός. ἵπποι, ἀῶ τὰν ἐοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι. (dor. pro φέρουσαι.) 2, 148 ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους, πότνια. (i. e. Luna.) 2, 163. Ὀρίων ἔτ' ἐπ' Ὠκεανῷ (pro Ὠκεανοῦ) πόδας ἴσχῃ. 7, 54.

ὠκὺς, celer, velox. ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος. 14, 41. τιμὰς καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι. 16, 46.

ὦλλοι, pro οἱ ἄλλοι. 18, 17. et 22, 178.

ὦμες. (pro ὦμεν.) v. εἶναι.

ὤμοι, vae, heu. 10, 40. 11, 54. et 15, 69.

ὠμοπλάτα, scapula. Ἰνὼ ἐῤῥῆξε σὺν ὠμοπλάτᾳ (pro ὠμοπλάτῃ) μέγαν ὦμον. 26, 22.

ὦμος, humerus. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 16. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὦμες τανίκα μασίσσειεν. 7, 107 κατὰ δεξιὸν ὦμον λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 65. μύες ἐν τερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἔτασαν. 22, 48. ἐπέμπεσεν ὦμῳ. 22, 124. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. ὁ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον. 24, 12. ὦμῳ ἐπιβρίσας. 25, 148. ὦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 25, 161. ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην. (scil. προσχεθέμην.) 25, 254. Ἰνὼ ἐῤῥῆξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22.

ὠμὸς, crudus, immaturus. φιαρωτέρα ὕμφακος ὠμᾶς. (pro ὠμῆς.) 11, 21.

ὠμοφάγος, crudivorus. 13, 62.

ὦν, pro ὧν. 5, 69. 71. 8, 5. 30. et 61.

ὦναξ, pro ὦ ἄναξ. 17, 135.

ὄνομα, (dor. pro ὄνομα.) 7, 13.

ὦνος, pretium. ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58.

ὠξ, pro ὁ ἐξ. 28, 17.

ὥπερ, pro ὕπερ, ubi. 3, 26.

ὠπόλλων, pro ὁ Ἀπόλλων. 5, 82.

ὦρα, cura. ἔχω τοι ὧδ' ὅσον ὦραν

ὥραν χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλυιο παρόντος. 9, 20.

ὥρα, tempus. ἔρπην ὥρα κ' εἴη. 15 26. κεἰς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης. 15, 74. ὥρα εἰς οἶκον, tempus eſt domum redeundi. 15, 147. δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, ſero coenantes. 21, 40.

Ὧραι, Deae. Ὡρᾶν (pro Ὡρῶν) πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 1, 150. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαιπόδες ἄγαγον Ὧραι, βάρδιται μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 103. 104.

ὡραῖος, venuſtus, formoſus. 1, 109.

ὥρατος, pro ὁ Ἄρατος. 7, 98.

ὡ Ἀργεῖος, pro ὁ Ἀργεῖος. 14, 12.

ὥρη, (pro ὥρα) tempus. μηδὲ παρ' ὥρην ναυτίλος ἴσθι. Ep. 9, 1.

ὥριος, tempeſtivus, maturus, tranquillus. Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥριᾳ πάντα γένοιτο. 7, 62. τὺ μελισσᾶν κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας. 7, 85. παρ' οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. (pro φέρουσι) 15, 112. ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. 25, 28.

ὡριφος. (pro ὁ ἐριφος.) v. ἐριφος.

Ὡρίων, nomen ſideris. Ὡρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ. 7, 54. ἅμμες τρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος Ὡρίωνα κατ' αὐτόν. 24, 12.

ὦρνες. (pro οἱ ἄρνες.) vid. ἄρς.

Ὠρομέδων, nomen montis. ἴσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46.

ὄρος, pro ὄρος, mons. ὦ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι. 1, 115. εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίᾳ. 1, 123. Ἱππομανὲς φυτὸν ἔστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ἐν ὄρεσι (nov. vet. ὄρεσι) μᾶλα νομεύων. 3, 46. τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε (pro ἤγε.) 4, 35. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας. 7, 87. πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἀν' ὄρεα βυκολέοντα ἐσθλά. 7, 92. ὃς ὄρεσι λᾶας ἔβαλλε. 7, 152. μᾶλα νέμων κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας. 8, 2. ἐν ὄρεσιν. 13, 62. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν ὄρεα καὶ δρυμώς. 13, 67. πᾶσαι καλόν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὄρεσεν. 20, 35.

ὠρύεσθαι, rugire, etiam de lupis et canibus dicitur. τῆνόν μαν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. (rugitu deplorauerunt.) 1, 71. ταὶ κύνες ἅμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35.

ὠρυθμὸς, rugitus. ὐδ' ὠρυθμοῖο (pro ὠρυθμῷ) πυθέσθαι. (ſcil. ἐδυνάμην) 25, 217.

ὁ Ἐρχαῖος. pro ὁ Ἀρχαῖος.

ὡς, vt. 11, 55.

ὦς, pro ὕτας, ſic. 2, 31.

ὦς, pro οὖς, auris. ὕνεκά μοι

λασία ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὡς μία μακρὰ. 11, 32.

ὡσαύτως, eodem modo. ὡς δ' αὕτως (per tmesin, pro ὡσαύτως δὲ) κάτωϱ ἐτινάξατο δύϱατος ἀκμὰς καϱτεϱὸς. 22, 185. γνώσομαι, εἰ δ δειλὸς ὡσαύτως ἶσον ἔχει. Ep. 15, 2.

ὡσεὶ, velut, tanquam. καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴϱ ὡσεὶ φίλον υἱα. 13, 8. ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖϱας. 16, 32. ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα. 25, 89. ὡσεί πεϱ σφετέϱῃσιν ἐνὶ φϱεσὶ βάλλομαι ἄϱτι. 25, 163.

ὥσπεϱ. 2, 164.

ὥτεϱος, pro ὁ ἕτεϱος. τάχ' ὥτεϱος ἄλλον ὀνασεῖ. 7, 36. ὡς κατεσμύχθη καὶ ἀνετϱάπετο φϱένα λύπᾳ ὥτεϱος. 8, 91.

ὠὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς. 4, 5. 18, 22. et 26, 23.

ὠφϱόντισος, pro ὁ ἀφϱόντισος. 10, 20.

ὠχϱὸς, pallidus. τοιοῦτος πϱώϊαν τις ἀφίκετο Πυθαγοϱισὰς ὠχϱὸς. 14, 6. τυγνὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχϱάν τε τὴν παϱειὰν, ἄγειν τὸν ὧν πϱὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔϱωτας. 30, 4.

ὤψ, oculus. τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς δάκϱυσι διγλήνυς ὤπας ὀδυϱόμενος. Ep. 6, 2.

p. 630. ad 1. 36. ὑπόθηκες pro ὑποθήκαι in Scholiis Demosthenis Pavar. p. 630. 13
Ἀκατακλώθη fit κατακλῶθες v. Suid. et Lexicon Gr. Hederici. #
ad Eclog. 3. παραιβάτις. num καταιβάτις venefica. Sic certe in Lexicis κατα
redditur, sin quod ipsa ut Ulysses et Aeneas in Scrobes descendit infernalium
peragendae causa, sin quod lunam cogit coelo descendere.
ἀγρικὸν est in Glossis Vetustis, quae μορφνὸς exponunt ἀγρικὸν ὄρνεον.
16. 93. f. σκνιπαῖος est a σκνὶψ, quod Atticis idem est atq κνέ
κνεφαῖοι, sub crepusculum domum redeuntes, in crepusculo versant
ὡρεσιδώτης Horarum seu tempestatum fructus maturantium largitor, qu
cessario ab ὧρες, pro ὧραι est repetendum. ↑
τόσσον — τόσσον (pro τοσοῦτον — ὅσον) Pindar. Nem. 4, 6. et 8 ubi
mutat Pauw.
αἰνέω est solenne initium carminum encomiasticorum, ut constat ex
plis non paucis Pindari. v. v. c. Isthmion. V. 75.
Pindari odae εἴδη appellantur in inscriptionibus.
IV. 32. ad illud αἰνέω τὰν κρότωνα] exemplum initii παρακλαυσιθύρου
carmini suo ab Horatio in texti, me tuo longas pereunte noctes L
dormis. 1. 25. 8.
↑ Apud Demosthenem p. 332. 9. ἐρεχθειδέσσιν est, in aliis ἐρεχθείδαισιν.
In Idyllio XIX. sex versus a Marco Musuro suppositos, abesse a vetustio
codd. Florentinis possim testatur Bandinus in Catalogo T. II. ut p. 1
198. 203.
Scholiastes ad Hermogenem p. 391. 6. ed. Aldinae dat insignem inte
tationem loci Theocrili Idyllio XV. 88. de ἐκκναισεῦντι. locus
batur.

PA
4442
A2
1765

Theocritus
Theocriti reliqviae vtroqve sermone

PLEASE DO NOT REMOVE
SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY